

Джордж Р. Р. Мартин

Вихър от мечове

БЕЛЕЖКА ПО ХРОНОЛОГИЯТА

„Песен за огън и лед“ се разказва през очите на герои, които понякога са на стотици и дори хиляди мили един от друг. Някои глави покриват един ден, други – само част; в трети действието може да се проточи в рамките на две денонощия, месец или половин година. С такава структура разказът не може да бъде строго последователен: понякога важни събития стават едновременно, на хиляди левги разстояние.

В случая с настоящия том читателят трябва да е наясно, че началните глави на „Буря от мечове“ не толкова следват последните от „Сблъсък на кралете“, колкото ги застъпват. Започвам с поглед над някои от нещата, които ставаха на Юмрука на Първите, в Речен пад, в Харънхъл и на Тризъбеца, докато се водеше битката на Черна вода при Кралски чертог и непосредствено след нея...

Джордж Р. Р. Мартин

На Филис, защото ме накара да включа драконите

ПРОЛОГ

Денят беше сив и люто студен и кучетата не искаха да хванат миризмата.

Голямата черна кучка подуши само веднъж мечите следи, отстъпи и заситни боязливо към другите, подвила опашка. Псетата се бяха сгушили отчаяно на купчина край речния бряг и вятърът ги пердашеше безмилостно. Чет също го усещаше как хапе през пластовете черна вълна и щавена кожа. Беше адски студено както за човек, така и за звяр, но бяха тук и отърване нямаше. Устата му се беше изкривила и той почти усещаше как почервяват подлютени мехурите, покриващи бузите и шията му. „Щях да съм си на топло сега на Вала, да храня скапаните гарвани и да паля огъня на майстер Емон.“ Копелето Джон Сняг го беше лишило от това, той и дебелото му приятелче Сам Тарли. Заради тях беше тук сега, да му мръзнат проклетите топки с глутница скапани псета в дълбините на обладаната от духове гора.

– Седем ада! – Той дръпна силно каишките да вкара псетата в правия път. – По следата, копелета недни! Меча следа е това. Ще ли ви се месце, или не? Търси! – Но кучетата само се сгушиха още по-плътно и заскимтяха. Чет изплющя с късия си камшик над главите им и черната кучка му изръмжа. – Кучето месо не е по-лошо от мечото – закани й се той. Дъхът му замръзваше с всяка дума.

Ларк Сестриния стоеше скръстил ръце пред гърди, пъхнал длани под мишниците си. Носеше черни вълнени ръкавици, но все се оплакваше как му мръзнели пръстите.

– Адски студено е за лов – рече той. – Да й го туря на тая мечка, не си струва да мръзнем зарад нея.

– Не можем да се върнем с празни ръце, Ларк – избоботи Пол Дребния зад кафявите косми, покриващи почти цялото му лице. – Няма да му хареса на лорд-командира. – Сополите на едрия мъжага бяха замръзнали на висулки под сплескания като прасешка зурла нос. Едната му огромна лапа в дебела козинява ръкавица стискаше здраво пръта на копието.

– Да му го туря аз и на Стария мечок – рече Сестриния, слаб мъж с остро лице и нервни очи. – Забрави ли, че Мормон ще умре преди да съмне бе? На кой му пука дали щяло да му хареса?

Черните очички на Пол Дребния примигаха. Сигурно наистина беше забравил, помисли Чет; беше толкова тъп, че забравяше почти

всичко.

– Добре де, що трябва да убиваме Стария мечок? Що просто не се махнем и да го оставим?

– А мислиш ли, че той ще ни остави? – каза Ларк. – Ще ни спипа и ще ни претрепе. Да те претрепе ли искаш, овча главо?

– Не ща – каза Пол Дребния. – Това не го ща. Не ща.

– Значи ще го убиеш? – рече Ларк.

– Ща. – Грамадният мъж удари с края на копието по замръзналия речен бряг. – Ща. Що ще ни трепе той.

Сестриния измъкна ръцете си изпод мишниците и се обърна към Чет.

– Трябва всички командири да избием, викам аз. На Чет му беше втръснало да го чува.

– Вече го говорихме. Стария мечок умира, и Блейн от Сенчестата кула. Гръбс и Етан също така, заради скапания им късмет, че ще им е смяната на пост, Дивен и Банън, за да не ни тръгнат по дирите, и сир Прасчо зарад гарваните. И толкоз. Убиваме ги тихичко, докато спят. Един да писне и ставаме храна за червеите, всички. – Мехурите по лицето му почервениях от яд. – Само си свършете своето и гледайте братчедите да направят същото. И, Пол, гледай да го запомниш, третата смяна, не втората.

– Третата смяна – повтори едрият мъж изпод космите и замръзналите сополи. – Аз и Меката стъпка. Помня бе, Чет.

Нея нощ луната щеше да е черна и те бяха нагласили смените така, че осем от техните да са на пост, с още двама при конете. От това повече не можеше да се опече. А и диваците всеки ден можеха да ги ударят. Чет беше решил да се разкара надалече от това скапано място преди да са дошли. Да живее беше решил.

Триста заклети братя на Нощния страж бяха поели на север, двеста от Черен замък и други сто от Сенчестата кула. Беше най-големият обход, откакто свят светува, с близо една трета от силата на Стража. Бяха решили да намерят Бен Старк, сир Ваймар Ройс и другите изгубили се шурмоваци и да разберат защо диваците напушат селата си. Е, Старк и Ройс така и не ги намериха, но поне разбраха къде са се дянали диваците – ей горе там, в ледените висини на забравените от боговете Ледени нокти. Можеха да си клечат там во веки веков, мехурите на Чет нямаше да се изприщят от мъка по тях.

Но не. Слизаха надолу. Надолу по Млечна вода.

Чет вдигна очи. Ей го на. Каменните брегове на реката бяха

брадясали от леда и светлите й млечни води се носеха лениво и неспирно от склоновете на Ледени нокти. И Манс Райдър и неговите диваци се стичаха насам по същия път. Торен Малък лес се беше върнал на носилка преди три дни. Докато разказваше на Стария мечок какво е видял със съгледвачите си, Кедж Бялото око разказваше на останалите.

– Още са горе по склоновете, ама идват – каза Кедж, докато си топелеше ръцете на огъня. – Харма Песоглавата води авангарда му, кучката му с кучка пъпчива. Гоуди се качи чак в стана й и я видя край огъня. Оня тъпак Тъмбърджон искаше да я перне със стрела, но Малък лес го вразуми.

Чет се изплю.

– Колко бяха, можеш ли да кажеш?

– Много, че и отгатак. Двайсет, трийсет хиляди, не стояхме да ги броим. С Харма бяха към петстотин, всички на коне.

Мъжете около огъня се спогледаха неспокойно. Рядкост беше да срещнеш дори дузина конни диваци, а петстотин...

– Малък лес прати Банън и мен да избиколим авангарда и да им видим главната сила – продължи Кедж. – Край нямаха. Движат се бавно като замръзнала река, по четири-пет мили на ден, но не изглежда да се канят да се прибират по селата си. Повече от половината са жени и деца, и карат животни – кози, овци, даже елени, които теглят шейни. Натоварили са бали с кожа и сушени бутове, кафези с пилета, буци масло и чекръци за предене, всичката си скапана стока. Мулетата и кончетата им са така натоварени, че ще речеш, че гърбовете им ще се скършат. Жени-те и те.

– И карат по Млечна вода? – попита Ларк Сестриния. – Нали го казах вече.

Млечна вода щеше да ги отведе покрай Юмука на Първите, дървото кръгово укрепление, където Нощният страж си беше вдигнал лагера. Всеки с капка ум в главата щеше да схване, че сега е моментът да се заложи всичко и да се удари Валът. Стария мечок беше укрепил Юмука с шипове, ровове и ями, но срещу такава огромна орда всичко това беше безсмислено. Ако останеха тук, щяха да ги глътнат и изплюят.

А Торен Малък лес искаше да атакуват. Донел Хил Сладура беше скуайър на сир Маладор Локи и предната нощ Малък лес беше отишъл в палатката на Локи. Сир Маладор споделяше мнението на стария сир Отин Витърс и настояваше да се оттеглят бързо към Вала, но Малък лес искаше да ги убеди в противното.

– На този крап отвъд Вала никога няма да му хрумне да ни търси

толкова далече на север – донесе му, че бил казал, Донел Сладура. – А тази негова огромна войска е една дрипава орда, пълна с безполезни гърла, които не знаят от кой край се хваща мечът. Един удар ще им избие целия мерак за бой и ще ги прати да бягат с вой към бърлогите си и да се крият там още петдесет години.

„Триста души срещу трийсет хиляди.“ За Чет това си беше говняно безумие, а най-безумното беше, че сир Маладор го беше убедил и двамата бяха на път да убедят и Стария мечок.

– Ако чакаме много дълго, ще изтървем и тая възможност. Друг път няма да ни падне – говореше Малък лес на всеки, който се съгласи да го слуша. На което сир Отин Витърс възразяваше:

– Ние сме щитът, който пази човешките владения. Човек не си хвърля щита току-тъй, без сериозна причина. – Но на това пък Торен Малък лес отвърщаше:

– В боя с мечове най-сигурната ти защита е бързият удар, който посича врага, а не да се криеш зад щит.

Обаче нито Малък лес, нито Витърс държаха командата. Командата я държеше лорд Мормон, а Мормон чакаше другите си съгледвачи, чакаше Джарман Бъкуел и мъжете, които се бяха изкатерили по Великанска стълба, чакаше и Корин Полуръката и Джон Сняг, дето се забиха в Пискливия проход. Само че Бъкуел и Полуръката нещо се бавеха. „Измрели са сигурно.“ Чет си представи Джон Сняг изпънал крака, посинял и замръзнал на някакъв пуст планински връх с дивашко копие, забито в копелдашкия му задник. Мисълта го накара да се усмихне. „Дано са убили и проклетия му вълк.“

– Тук мечка няма – изведнъж реши той. – Само една стара диря, нищо повече. Айде обратно на Юмука.

Кучетата така задърпаха, че за малко да го съборят, по-нетърпеливи да се връщат даже и от него. Сигурно си мислеха, че ще ги нахранят. Чет се изсмя. Не беше ги хранил три дни, за да освирепеят от глад. Тая нощ преди да се измъкне в тъмното щеше да ги пусне из коневръзите, след като Донел Хил Сладура и Карл Куция срежат въжетата. „Ще им ръмжат псетата и ще цвилят побеснели коне из целия Юмурук, ще им тичат през огньовете, ще им прескачат стената и ще им тъпчат палатките.“ При цялата тая суматоха сигурно щяха да минат часове, докато разберат, че липсват четиринайсет братя.

Ларк искаше да удвоят бройката, но какво да чакаш от един отхранен с миризлива риба тъпак? Една дума прошепни в погрешно ухо и докато се обърнеш, скъсили те с една глава. Не, четиринайсет си бяха

добра бройка, достатъчно да свършат каквото трябва, но не толкова много, че да не могат да опазят тайната. Чет лично беше подбрал повечето. Пол Дребния беше един от тях: най-силният мъж на Вала, нищо, че беше по-муден от умрял охлюв. Веднъж беше счупил гръбнака на един дивак само като го гушна. С тях беше и Камата, наречен така заради любимото си оръжие, както и дребният сивокос старец, когото братята наричаха Меката стъпка, изнасиллил сто жени на младини – хвалеше се, че никоя нито го видяла, нито го чула преди да си мушне оная работа между краката им.

Планът беше на Чет. Той беше умният – нали служеше цели четири години на стария майстер Емон преди онова копеле Джон Старк да го разкара, та да може работата да се даде на приятелчето му, онова дебело прасе. Когато тази нощ убиеше Сам Тарли, смяташе да му прошепне: „Предай любовта ми на лорд Сняг.“ Ей тъй, право в ухото, преди да клъцне гърленцето на сир Прасчо и кръвта му да забълбука през дебелите пластове лой. Чет ги знаеше гарваните, с тях щеше да се оправи не по-зле, отколкото с Тарли. Само като му опре ножа, и оня страхливец щеше да си опикае гаштите и да му заломоти за милост. „Да се моли, хич няма да му помогне.“ След като му разпореше гърлото, щеше да отвори кафезите и да изкъшка гарваните, тъй че до Вала да не стигне никакво съобщение. Меката стъпка и Пол Дребния щяха да убият Стария мечок, Камата трябваше да се оправи с Блейн, а Ларк и братовчедите му щяха да усмирят Банън и стария Дивен, че да не им тръгнат после по дирите. Бяха заделили и храна за два дни, а Донел Сладура и Куция Карл щяха да са приготвили конете. Пукнеше ли Мормон, командата щеше да мине в ръцете на сир Отин Витърс, а той беше старец, взел-дал, отпиши го. „Преди да съмне ще хукне към Вала и хич няма да заделя хора да ни търсят.“

Псетата го теглеха настървено през дърветата и Чет скоро видя щръкналия през зеленилото Юмрук. Денят беше толкова мрачен, че Стария мечок бе заповядал да запалят факли и сега големият им кръг гореше по пръстена на стената, увенчала върха на стръмния скалист хълм. Тримата нагазиха през потока. Водата беше леденостудена, по повърхността се носеха дебели парчета лед.

– Аз ще взема да хвана към Брега – сподели Ларк Сестриния. – С братчедите. Ще си направим една лодка и ще запрашим към Сестрите.

„И като се върнете у дома, ще разберат, че сте дезертъори и ще ви клъцнат тъпите глави“ – помисли Чет. Изречеш ли си веднъж думите, връщане от Нощния страж нямаше. Където и да идеш в Седемте

кралства, ще те хванат и ще те убият.

Оло Рязаната ръка пък говореше, че щял да отплава за Тирош, където според него на хората не им режели ръцете зарад малко честно крадене, нито те пращат да мръзнеш цял живот на края на света, ако те хванат в леглото с жената на някакъв си рицар. Чет беше премислял дали да не замине с него, само че не им знаеше скапания мазен език. А и какво да прави в Тирош? Нали беше отраснал в блатото на Хаг, не можеше да се похвали с някой свестен занаят. Баща му беше изкарал целия си живот в копане по чужди ниви и в събиране на пиявици. Събличаше се гол, само с една стегната кожена препаска, и газеше в тинестите води. Излизаше покрит с пиявици от гърдите до глезените. Понякога караше Чет да му помогне да свалят пиявиците. Веднъж една се беше лепнала на дланта му и погнусен, той я смаза в стената. Заради това баща му го пердаши до кръв. Майстерите изкупуваха пиявиците по дузина за петак.

Ларк можеше да се върне у дома си, щом иска, проклетият тирошец също, но не и Чет. Хич да не го видеше повече скапаното блато на Хаг, по-добре. Той си беше харесал дома на Крастър. Щом Крастър си живееше там като лорд, защо не и той? Щеше да е майтап. Чет, синът на събирача на пиявици – лорд, с цитадела. За знаме можеше да си избере дузина пиявици на розово поле. Ама като е тръгнал, що да спира на лорд? Що да не стане крал? „Манс Райдър е започнал като врана. И аз мога да съм крал като него. Ще си имам доста жени.“ Крастър имаше деветнайсет, без даже да броиш по-малките му дъщерички, дето не беше вкарал още в леглото си. Половината от тия жени бяха стари и грозни като Крастър, но кво толкова. Старите Чет щеше да накара да му готвят и чистят, да вадят картофите и да гоят прасетата, а младите щяха да му топлят леглото и да му раждат децата. Крастър нямаше да възрази, не и след като го гушнеше веднъж Пол Дребния.

Единствените жени, които Чет бе познал, бяха курвите, които си купуваше в Къртичиното. На младини селските момичета извърщаха очи и им приляваше само като му видят лицето с буцата и гноясалите мехури. Най-лошото беше с оная мърла, Беса. Разчекваше си кълките за всяко момче в Блатото на Хаг и той си беше помислил, защо да не му бутне и на него? Даже си загуби цяла сутрин да бере горски цветя, като разбра, че ги харесвала, но тя само му се изсмя в лицето и му каза, че по-скоро ще се овъргала в леглото с пиявиците на баща му, отколкото с него. Само че като я ръгна с ножа, хич не й беше до смях. Ей това беше сладка работа, да й видиш лицето, когато я ръгна, затова той издърпа ножа и я наръга още веднъж. Когато го хванаха при Седемте потока,

старият лорд Уолдър Фрей дори не си направи труда да дойде да го съди сам. Беше пратил едно от копелетата си, Уолдър Реките, и докато Чет се опомни, вече вървеше към Вала с она миризлив черен дявол Йорен. Заради един сладък миг му взеха целия живот.

Но сега беше решил да си го върне, с жените на Крастър в добавка. „Оня извратен стар дивак е прав. Щом си поискаш една жена, взимай я, не да ѝ береш китки, та дано не ти забележи скапаните мехури.“ Чет беше решил тая грешка да не я повтаря повече.

„Ще стане, няма начин да не стане – увери се той за стотен път. – Само да се ометем веднъж оттука.“ Сир Отин щеше да тръгне на юг към Сенчестата кула, най-късия път до Вала. „С нас няма да се занимава, не и Витърс, той ще иска само да си опази кожата.“ Виж, Торен Малък лес щеше да държи да атакуват, само че сир Отин беше много предпазлив, а той беше старшият. „Пък и ще е все едно. Ние да се разкараме веднъж, Малък лес да си атакува когото ще. На нас кво ни пука? Ако никой от тях не се върне на Вала, никой няма и да ни търси, ще помислят, че сме загинали с останалите.“ Тази мисъл беше нова и за миг го изкуси. Но затова трябваше да убият и сир Отин, и сир Маладор Локи, за да вземе командата Малък лес, а двамата ги пазеха много добре и денем, и нощем... не, рискът беше твърде голям.

– Чет – рече Пол Дребния, докато се тътреха по каменистата пътека между смърчовете и високите борове, – ами птицата?

– Каква проклета птица пък сега? – Само това му трябваше, една овча глава да му дрънка за някаква птица.

– Гарвана на Стария мечок – каза Пол Дребния. – Ако го убием, кой ще му храни птицата?

– На кой му пука бе? Убий я, ако шеш.

– Птицата не ща да убивам – заяви едрият мъж. – Само че тя говори. Да не вземе да каже кво сме направили?

Ларк Сестриния се изсмя.

– Дребен, задръстен си като стена на замък.

– Ти да не приказваш така, че... – изръмжа му Пол Дребния.

– Пол – заговори кротко Чет преди грамадният мъж да се е ядосал, – когато стареца го намерят в локва кръв със срязано гърло, няма да им трябва птицата да им казва, че някой го е убил.

Пол Дребния помълча, докато разбере какво му казват.

– Прав си – призна той накрая. – Мога ли тогаз да я задържа птицата? Харесва ми тоя гарван.

– Твой е – каза му Чет само колкото да го накара да млъкне.

– Винаги можем да го изядем, ако огладнеем – подхвърли Ларк. Пол Дребния пак се навъси.

– Ти да не си посегнал да ми ядеш птицата, Ларк! Да не си посегнал.

Чет вече чуваше гласове зад дърветата.

– Затваряйте си скапаните усти и двамата. Вече почти стигнахме Юмука.

Излязоха под западната стръмнина и заобиколиха хълма откъм изток, където склонът беше по-полегат. В края на гората десетина мъже се упражняваха в стрелба – бяха издялкали мишени в дебелия ствол на няколко дървета.

– Виж – каза Ларк. – Свиня с лък.

Вярно, най-близкият откъм тях стрелец беше самият сир Прасчо, дебелакът, който бе отнел мястото му при майстер Емон. Само като видя Самуел Тарли, Чет кипна от яд. Слугуването при майстер Емон беше едно от най-хубавите времена в живота му. Стариият слепец не беше от придиричливите, а и повечето неща му ги вършеше Клидас. Задълженията на Чет бяха леки: почистиш гарванарника, напалиш огън, донесеш му яденето... а и Емон веднъж не беше посегнал да го удари или нахока. „И като помислиш, да ме изхвърлят, само щото тя бил благородник и знаел да чете. Ще го накарам аз ножа да ми прочете преди да му разпоря гърлото.“

– Вие продължете – каза Чет на двамата. – Аз ще остана да погледам.

Кучетата дърпаха напред да се приберат по-скоро при храната, която мислеха, че ще им дадат. Чет скрита кучката с върха на ботуша и това за малко ги накара да мирясат.

Остана при дърветата и загледа как дебелото момче се бори с дългия лък, висок колкото него, с изопнато като червена луна лице от усилието. В земята пред него стърчаха забити три стрели. Тарли постави първата и опъна, задържа дълго време, мъчейки се да се прицели, и пушна. Стрелата се отвя настрани някъде в зеленото. Чет се изсмя високо и със сладка злоба.

– Сега тая няма да я намерим и пак мене ще обвинят – изхленчи Ед Толет, киселият сивокос скуайър, когото всички наричаха Ед Скръбния. – Каквото и да се загуби, все мене гледат, откакто загубих оня кон. Конят беше бял и валеше сняг, какво очаквах?

– Тази я отвя вятъра – заяви Грен, друг от приятелите на лорд Сняг. – Гледай да държиш лъка здраво, Сам.

– Тежък е – оплака се дебелакът и стреля пак. Втората стрела отхвърча нависоко, отнесе се през клоните на десет стъпки над целта.

– Дано си ударил поне някое листо от това дърво – каза Ед Скръбния. – Бездруго ще завали силно, няма нужда да му помагаш. – Ед въздъхна. – А всички знаем какво иде след валежа. Богове, ама съм замръзнал. Хайде, Самуел, изстреляй я и последната стрела, че езикът ми ще замръзне на небцето.

Сир Прасчо сниши лъка и Чет помисли, че всеки момент ще се разреве.

– Много е трудно.

– Какво толкова? Слагаш стрелата, опъваш и пускаш – каза Грен. – Давай.

Дебелото момче послушно взе последната стрела от земята, опъна лъка и стреля. Направи го бързо, без да примижава усърдно да цели мишената като първите два пъти. Стрелата се заби в очертаната фигура ниско под гърдите и затрептя.

– Улучих го! – извика смаян сир Прасчо. – Грен, видя ли? Ед, виж, улучих го!

– Пусна му я право между краката, бих казал – похвали го Грен.

– Убих ли го? – поиска да разбере дебелакът. Толет сви рамене.

– Можеше да му надупчиш дроба, ако имаше дроб. Повечето дървета обикновено нямат. – Взе лъка от ръката на Сам. – Но съм виждал и по-лоши изстрели. И то доста.

Сир Прасчо засия. Да го погледне човек, ще си помисли, че е направил кой знае какво. Но като видя Чет с кучетата, устата му се сви и усмивката изчезна.

– Улучи едно дърво – каза му Чет. – Ще те видим как ще ми стреляш, като дойдат момчетата на Манс Райдър. Те няма да ти стоят с вдигнати ръце и да ти шумолят с листа. Ще ти налетят с кръсци и бас слагам, че ще се напикаеш от страх. И някой ще те светне с брадвата точно между свинските ти оченца. Последното, което ще чуеш, ще е как пращи черепът ти.

Дебелото момче се разтрепера. Ед Скръбния сложи ръка на рамото му.

– Братко – каза той строго, – само защото така е станало с тебе, още не значи, че и Самуел трябва да препати същото.

– За какво говориш, Толет?

– За брадвата, дето ти цепна черепа. Вярно ли е, че половината ти мозък е изтекъл и кучетата ти са го изяли?

Едрият смотаняк Грен се засмя и даже Самуел Тарли се усмихна боязливо. Чет срита първото куче, което му попадна, дръпна ремъците и подкара животните нагоре по склона на хълма. „Смей се колкото щеш, сир Прасчо. Ще видим кой ще се смее тая нощ.“ Само съжали, че няма да му остане време да убие и Толет. „Намусен тъпак с конско лице, това е той.“

Катеренето беше стръмно дори от тази страна, където склонът беше най-полегат. Нагоре кучетата се разляяха и го задърпаха – още си мислеха, че скоро ще ги нахранят, само че той им даде по някой и друг ритник и шибна едрата кучка с бича. След като ги върза, отиде да докладва.

– Отпечатъците бяха точно както го каза Великана, но кучетата се опънаха – каза той на Мормон пред голямата му черна шатра. – Тъй, по реката, следите може и да са стари.

– Жалко. – Лорд-командир Мормон беше с плешива глава и рошава сива брада, а гласът му прозвуча толкова уморено, колкото изглеждаше самият той. – На всички щеше да ни дойде добре по една мръвка прясно месо. – Гарванът на рамото му заклати глава и заповтаря:

– Месо. Месо. Месо.

„Можем да изпечем проклетите кучета“ – помисли Чет, но не си отвори устата, докато Стария мечок не го отпрати. „А пък на тоя му свеждам глава за последен път“ – каза си той доволно. Струваше му се, че става още по студено, макар да беше готов да се закълне, че е невъзможно. Кучетата се скупчиха, окаяно подвили опашки в замръзналата кал, а на Чет малко му трябваше да изпълзи и да се свие между тях. Вместо това уви с черния вълнен шал долната част на лицето си, като остави тясна цепка на устата, колкото да диша. Откри, че е малко по-топло, ако се движи, и взе да обикаля в кръг с една пачка горчица в ръка, давайки по листо-две на братята на пост, колкото да чуе какво имат да кажат. Никой от мъжете от дневната смяна не влизаше в плана му, но все пак смяташе, че няма да е зле да знае какво мислят.

Мислеха предимно, че тоя ден е скапано студено.

Сенките взеха да се удължават и вятърът се усили. Пищеше пронизително през процепите в кръглата стена.

– Мразя го тоя звук – оплака се дребният Великан. – Все едно че някое бебе в храстите скимти за майчино мляко.

Като свърши обиколката и се върна при кучетата, завари при тях Ларк.

– Командирите пак са се събрали в палатката на Стария мечок. Говорят си нещо, много свирепо.

– Те така си знаят – каза му Чет. – Нали са знатни, всички освен Блейн, вместо с вино се напиват с думи.

Ларк се наведе до ухото му.

– Червясалия мозък продължава да ми дрънка за птицата – предупреди той и се озърна да се увери, че наблизо няма други. – Сега иска да свием и малко зърно за проклетата твар.

– Тя е гарван – каза Чет. – Яде трупове. Ларк се ухили.

– Неговия може би?

„Или твоя.“ Според Чет големият мъж им трябваше повече от Ларк.

– Престани да трепериш за Пол Дребния. Ти си свърши твоето, той – неговото.

Здрачът вече пълзеше из горите, когато най-последно се отърва от Сес-триния и седна да си наточи меча. Работата беше адски трудна с ръкавици, но трябваше да е луд да ги свали. При този студ всеки тъпак, който пипнеше стомана с голи ръце, щеше да загуби парче кожа.

Когато слънцето се скри съвсем, псетата заскимтяха. Чет им даде вода, съпроводена с няколко ругатни.

– Половин нощ още и сами ще си намерите яденето. – И тогава му замириша на ядене.

Дивен поддържаше готварския огън и Чет си взе пая корав хляб и купа боб със сланина от готвача Хейк.

– Много е тиха тая гора – говореше старият горянин. – Жаби не се чуват от реката, бухали не бухат в тъмното. Поумряла гора от тая не съм виждал в живота си.

– Те и зъбите ти са умрели – каза Хейк. Дивен изтрака с дървените си зъби.

– И вълци не се чуват. Одеве имаше, ама сега... Къде ли са отишли, а?

– На топло някъде – каза Чет.

От дузината насядали около огъня брата четирима бяха негови. Той ги изгледа накриво един по един, докато ядеше, да не би нещо да са се прекръшили. Камата изглеждаше съвсем спокоен, седеше си кротко и си точеше камата като всяка вечер. А Сладура Донел Хил редеше шеги една след друга. Имаше бели зъби, сочни червени устни и жълти кичури, които носеше на красиви къдрици до раменете, и твърдеше, че е копеле на някой Ланистър. И сигурно беше. Чет не си падаше по хубави момчета, както и по копелета, но Донел Сладура беше друга работа.

Не беше толкова сигурен за горянина, когото братята наричаха Бичкията, повече заради хъркането му, отколкото за нещо, свързано с

дърветата. Точно сега изглеждаше доста изнервен, че може да не захърка никога вече. А Мейслин беше още по-зле. Чет направо виждаше потата, стичаща се по лицето му въпреки ледения вятър. Капките блестяха на светлината на огъня като бисерчета. Мейслин също не ядеше, само се пулеше в боба, сякаш от миризмата му ставаше лошо. „Тоя трябва да го следя изкъсо“ – реши Чет.

– Сбор! – Викът изведнъж се разнесе от дузина гърла и бързо се пръсна из целия лагер. – Мъже на Нощния страж! Сбор при централния огън!

Намръсен, Чет довърши боба и тръгна с останалите.

Стария мечок стоеше пред огъня с Малък лес, Локи, Витърс и Блейн, подредени зад него. Мормон носеше плащ от дебела черна кожа, а накокошиненият гарван беше кацнал на рамото му. „Това хич не е на добро.“ Чет се промуши покрай Бернар Кафявия и няколко души от Сенчестата кула. Когато се събраха всички без наблюдателите из горите и пазачите по кръговата стена, Мормон се окашля силно и се изплю. Хрчката замръзна преди да стигне до земята.

– Братя – каза той, – мъже на Нощния страж... – Мъже! – изграчи гарванът му. – Мъже! Мъже!

– Диваците са тръгнали надолу по руслото на Млечна вода. Торен е убеден, че авангардът им ще стигне до нас за десетина дни. Най-опитните им воители ще бъдат с Харма Песоглавата в тоя авангард. Останалите сигурно ще са струпани в ариергарда или ще се движат накуп със самия Манс Райдър. Другите им бойци ще са пръснати от всички страни на колоната. Имат волове, мулета, коне... но не са много. Повечето вървят пеш, въоръжени са лошо и са необучени. Оръжията им са повече от кости и камък, отколкото от стомана. Обременени са с жени, деца, стада овце и кози и с цялата си покъщнина. Накратко, макар да са многобройни, те са уязвими... и не знаят, че ние сме тук. Поне трябва да се молим за това.

„Знаят – помисли Чет. – Знаят, дърта торба с гной такава, сигурно е, както че слънцето ще изгрее утре. Корин Полуръката не се върна, нали? Нито пък Джарман Бькуел. Ако някой от тях е хванат, адски добре знаеш, че диваците са изтръгнали една-две песнички от устата му.“

Малък лес пристъпи напред.

– Манс Райдър е решил да прекърши Вала и да донесе кървава война на Седемте кралства. Да, ама в тази игра участват двама. Утре ние ще му я донесем войната.

– Тръгваме по изгрев с цялата си сила – заговори Стария мечок,

когато хората се разшумяха. – Ще тръгнем на север и ще ги заобиколим откъм запад. Докато обърнем, авангардът на Харма вече ще е подминал Юмука. Подножията на Ледени нокти са пълни с тесни клисури, удобни за засади. Походната им колона ще е разтеглена на много мили. Ще ги ударим на няколко места наведнъж и ще ги накараме да се кълнат, че сме няколко хиляди, а не триста.

– Ще ги ударим яко и ще се оттеглим преди конниците им да успеят да се престроят, за да ни се противопоставят – каза Торен Малък лес. – Ако ни подгонят, ще ги отклоним надалече, а после пак ще ударим по колоната. Ще палим фургоните им, ще им пръскаме стадата, ще колим наред. Самия Манс Райдър, ако го намерим. Ако се пръснат и се върнат в бърлогите си, победили сме. Ако не, ще ги мъчим по целия път до Валя и ще се погрижим пътят им да остане осеян с трупове.

– Те са хиляди! – провикна се някой от мъжете зад Чет.

– Ще измрем! – Това беше гласът на Мейслин Зеления, треперлив и уплашен.

– Мрем – изграчи гарванът на Мормон и запляска с черните си криле. – Мрем, мрем, мрем.

– Много от нас – каза Стария мечок. – Може да загинем и всички. Но както е казал друг един лорд-командир преди хиляда години, затова са ни облекли в черно. Спомнете думите си, братя. Защото ние сме мечовете в тъмното, стражите по стените...

– Огънят, който гони студа. – Сир Маладор Локи извади дългия си меч.

– Светлината, която носи утрото – отзоваха се други и още мечове излязоха от ножниците.

И после всички взеха да вадят мечовете и се вдигнаха близо триста меча, и също толкова гласове завикаха:

– Рогът, който буди спящите! Щитът, който пази владенията човешки!

Чет нямаше избор, освен да присъедини гласа си към другите. Въздъхът наоколо се замъгли от дъха им, а светлината на огъня засвятка по стоманата. Остана доволен като видя, че Лорк и Меката стъпка, както и Донел Хил Сладура също се включиха, уж че и те са тъпацы като другите. Това беше добре. Нямаше смисъл да привличат внимание, след като часът им щеше да дойде толкова скоро.

Когато виковете заглъхнаха, той отново чу писъка на вятъра – усилваше се. Пламъците се завихриха и затрептяха, сякаш и на тях им стана студено, и във внезапно настъпилата тишина гарванът на Стария мечок

още веднъж изграчи силно:

– Мрем.

„Умна птица“ – реши Чет след като командирите ги освободиха, като предупредиха всички да се нахранят добре и да се наспят. Чет се мушна под купчината си кожи до кучетата, а главата му щеше да се пръсне от нещата, които можеха да се объркат. Ами ако тая скапана клетва вземеше, че вдъхне кураж на някой от тях? Или ако Пол Дребния забравеше и се опиташе да убие Мормон по време на втория пост, а не на третия? Или ако Мейслин вземеше, че се уплашеше, или някой се окажеше доносник, или...

По едно време усети, че се вслушва в нощта. Вятърът наистина звучеше като скимтящо бебе, а от време на време се чуваха и мъжки гласове, конско цвилене, главня, запращяла в огъня. Но друго нищо. „Колко е тихо.“

Лицето на Беса заплува пред очите му. Дося му се да й каже: „Не ножа исках да ти наръгам. Цветя ти набрах, диви рози, вратиги и жълтурчета, цяла сутрин ти ги брах.“ Сърцето му тупаше като барабан, толкова силно, че се уплаши да не събуди целия лагер. Лед покри брадата и устата му. „Откъде дойде това, с Беса?“ Колкото пъти се беше сещал за нея досега, беше само за да си спомни как изглеждаше, когато умря. Какво му ставаше? Едва дишаше. Да не вземе да заспи? Изправи се на колене и нещо влажно и студено го докосна по носа. Чет вдигна очи нагоре.

Валеше сняг.

Усети как сълзите замръзнаха по бузите му. „Не е честно“ – дося му се да изкрещи. Снегът щеше да съсипе всичко, което беше нагласил, всичките му грижливи планове. Валеше тежко, на тлъсти бели парцали. Как щяха да намерят в тоя сняг заровените си торби с храната или пътеката, по която, мислеха да тръгнат на изток? „Че то Дивен и Бинън няма да им трябват, за да ни изловят, като тръгнат по дирите в пресния сняг.“ А и снегът скриваше земята, особено нощем. Кон можеше да се спъне в някой корен и да счупи крака си в камък. „Край – осъзна Чет. – Свършено е с нас преди да сме почнали. Загубени сме.“ Край с лордския живот за сина на събирача на пиявици, край с цитаделата, с жените и короните. Само един дивашки меч в корема му и небелязан гроб в мразовитата пустош. „Снегът ми го взима всичко това... проклетият сняг...“

Сняг му беше съсипал живота и преди. Сняг и любимото му прасе.

Чет стана. Краката му се бяха схванали, а сипещите се едри снежинки превръщаха далечните факли в смътни оранжеви сияния.

ДЖАЙМ

В разрошената му коса духаше източен вятър, мек и уханен като пръстите на Церсей. Чуваше птича песен и долавяше движението на реката под лодката, понесена от равномерния замах на греблата към светлата зора. След толкова време, прекарано в мрак, светът бе толкова сладък, че Джайм Ланистър се чувстваше замаян. „Жив съм и съм пиан от светлина.“ Смях излетя от устните му като подплашен пълпък.

– Млък – изръмжа пачаврата и се намръщи. Въсенето отиваше на широкото ѝ простовато лице повече от усмивката. Не че Джайм я беше виждал усмихната. Позабавлява се, представяйки си я в някоя от копринените рокли на Церсей вместо в кожата елек с железните пъпки. „Все едно да облечеш някоя крава в коприна.“

Но кравата можеше да гребе. Под кафявите шаечни гащи се криеха яки прасци, а дългите мускули по ръцете ѝ се изпъваха и стягаха при всяко загребване. Дори след половин нощ гребане не показваше признаци на умора, което далеч не можеше да се каже за братовчед му сир Клеос, който се напъваше над втория чифт гребла. „На вид – едра и здрава селска мома, а ти говори като знатна особа и носи меч и кама. Ах, но дали може и да ги използва?“ Джайм смяташе скоро да го разбере и също така скоро да се отърве от оковите.

Беше с железни белезници на китките и пранги на глезените, свързани с тежка верига, дълга само стъпка.

– Човек може да си помисли, че честната ми дума на Ланистър не стига – беше се пошегувал, докато го връзваха. Вече се беше напил здраво, благодарение на Кейтлин Старк. От бягството им от Речен пад си спомняше само откъслеци. Имаше някакво затруднение с тъмничаря, но едрата пачавра се беше справила с него. След това се качваха по някакво безкрайно вито стълбище. Краката му бяха омекнали като трева и два-три пъти беше залитнал, та се наложи момата да му подложи рамо да се подпре. По някое време го загърнаха в наметало и го тикнаха на дъното на малката лодка. Помнеше, че чу как лейди Кейтлин заповяда на някого да вдигнат решетката на Водната кула. Беше заявила с нетърпящ възражения тон, че изпраща сир Клеос Фрей обратно в Кралски чертог с нови мирни условия за кралицата.

Сигурно тогава сънят го беше отнесъл. Виното още го правеше сънен и беше приятно да се протегне – лукс, каквото веригите му в

килията не позволяваха. Джайм отдавна се беше научил да подремва на седлото по време на поход. Сегашното не беше по-трудно. „Тирион ще се скъса от смях, като чуе как съм проспал собственото си бягство.“ Но вече се беше разбудил и безелниците му досаждаха.

– Милейди – провикна се Джайм, – ако ми свалите тези жезла, мога да ви улесня малко с греблата.

Тя пак се навъси, оголи конските си зъби и го изгледа с мрачно подозрение.

– Ще си носиш жезлата, Кралеубиецо.

– Чак до Кралски чертог ли смяташ да гребеш, пачавро?

– Ще ме наричаш Бриен. Не пачавра.

– Аз пък се казвам сир Джайм. Не Кралеубиеца.

– Отричаш ли, че си убил крал?

– Не. А ти отричаш ли пола си? Ако е така, развържи ги тия гащи и ми покажи. – Усмихна ѝ се невинно. – Щях да помоля да си отвориш корсажа, но като те гледам, това няма да докаже много.

Сир Клеос се подразни.

– Братовчеде, дръж се по – учтиво.

„У тоя ланистърската жилка е тънка.“ Клеос беше син на леля му Дженна от онзи тъпанар Емън Фрей, който беше живял в ужас от лорд Тивин Ланистър от мига, в който се ожени за сестра му. Когато лорд Уолдър Фрей вкара Близнаците във войната на страната на Речен пад, сир Емън беше избрал съюза на жена си пред този на баща му. „Скалата на Кастърли само загуби от сделката“ – прецени Джайм. Сир Клеос приличаше на невестулка, биеше се като гъска и имаше куража на относително смела овца. Лейди Старк му беше обещала опрощение, ако отнесе посланието ѝ на Тирион, и сир Клеос най – тържествено се бе заклел да го направи.

Изобщо в онази килия падна голямо кълнене, особено от страна на Джайм. Това беше цената на лейди Кейтлин за това, че не го уби. Беше опряла острието на меч на едрата мома в сърцето му и каза:

– Закълни се, че никога повече няма да вдигнеш оръжие срещу Старк или срещу Тъли. Закълни се, че ще убедиш брат си да спази с чест обета си да ми върне дъщерите живи и невредими. Закълни се в честта си на рицар, в своята чест на Ланистър и в честта си на заклет брат на Кралската гвардия. Закълни се в живота на сестра си, в живота на баща си и на сина си, закълни се в старите богове, както и в новите, и ще те върна на сестра ти. Откажеш ли, ще ти взема кръвта. – Спомни си как стоманата бодеше ребрата му, когато тя извъртя острието на меч.

„Интересно какво ли ще каже Върховният септон за светостта на клетви, положени когато си пиян, прикован към стена и с опрян в гърдите меч?“ Не че Джайм много се интересуваше от мнението на дебелия мошеник или от боговете, на които той твърдеше, че служи. Спомни си и ведрото с изпражнения, което лейди Кейтлин изрита в килията му. Странна жена – да довери дъщерите си на човек, чиято чест не струва колкото едно говно. Въпреки че му се доверяваме колкото може по – малко. „Тя възлага надеждите си на Тирион, не на мен.“

– Май не е толкова глупава, в края на краищата – високо каза Джайм.

Пачаврата го разбра погрешно.

– Не съм глупава. Нито съм глуха.

Беше милостив към нея – да се подиграеш с тази щеше да е толкова лесно, че чак се губеше удоволствието.

– Говоря на себе си, не на теб. Лекомислие е да се промъкнеш в нечия килия.

Тя го изгледа навъсено, тласна греблата напред, дръпна ги назад, тласна напред, без да отвърне нищо.

„Колкото красива, толкова и речовита.“

– Ако се съди по речта ти, имам чувството, че си с благородно потекло.

– Баша ми е Селвин Тарт, по милостта на боговете лорд на Вечерен замък. – Дори това се изтръгна от устата ѝ с голяма неохота.

– Тарт – повтори замислено Джайм. – Една грозна канара в Тясното море, спомням си. А Вечерен замък е заклет васал на Бурен край. Как стана така, че служиш на Роб от Зимен хребет?

– Служа на лейди Кейтлин. А тя ми заповяда да те доставя жив на Тирион в Кралски чертог, не да си приказвам с теб. Млъкни.

– Наситих се на мълчание, жено.

– Тогава си приказвай със сир Клеос. Аз нямам какво да говоря с чудовища.

Джайм изрева от възторг.

– Нима има чудовища наоколо? Къде, да не би да се крият под водата? Или в онзи върбалак? А аз без меч?

– Човек, който насилва собствената си сестра, убива краля си и хвърля едно невинно дете да умре, не заслужава друго име.

„Невинно ли? Нещастното момче ни шпионираше.“ Джайм искаше само един час насаме с Церсей. Пътуването им на север се беше превърнало в истинско мъчение: да я вижда всеки ден, да не може да я

докосне, да знае, че Робърт се тръшка пиян всяка нощ в леглото ѝ. Тирион се беше старал колкото може да поддържа доброто му настроение, но не беше достатъчно.

– Колкото до Церсей, ще се държиш вежливо, пачавро – предупреди я той.

– Името ми е Бриен, не пачавра.

– Теб какво те интересува как те нарича едно чудовище?

– Името ми е Бриен – повтори тя, настръхнала като псе.

– Лейди Бриен? – Тя се почувства толкова неловко, че Джайм долови слабостта ѝ. – Или сир Бриен ще ти е повече по вкуса? – Засмя се. – Не, боя се, че не. Можеш да опашеш една крава с клуп, да ѝ сложиш сбруи и цялата да я зачулиш с коприна, но това още не значи, че можеш да я яхнеш за битка.

– Братовчеде Джайм, моля те, не бива да говориш толкова грубо. – Под наметалото си сир Клеос носеше палто с извезани на гърдите близначните кули на дома Фрей и златния лъв на Ланистър. – Чака ни дълъг път и не бива да се караме.

– Когато се карам, правя го с меч, братовчеде. И между другото говорех на дамата. Я ми кажи, моме, всички ли жени на Тарт са толкова грозни като теб? Жалко за мъжете, ако е така. Човек сигурно не знае как изглеждат истинските жени, ако живее на вашата грозна планина сред морето.

– Тарт е красив – изръмжа грозната мома. – Наричат го Сапфирения остров. Млъквай, чудовище, да не ти затъкна устата с парцала.

– Ама тя също е груба, а, братовчеде? – обърна се Джайм към сир Клеос. – Макар че е смела, това го признавам. Малко мъже се осмеляват да ме наричат чудовище в лицето. – „Макар че зад гърба ми ме одумват доста, не се съмнявам.“

Сир Клеос се окашля нервно.

– Лейди Бриен е чула тези лъжи от Кейтлин Старк, несъмнено. Старките не могат да се надяват, че ще ви надвият с меч, сир, затова сега водят войната с отровни думи.

„Но те ме надвиха с мечове, кретен дебеловрат.“ Джайм се усмихна разбиращо. Хората могат да разчетат какво ли не в една разбираща усмивка, ако ги оставиш. „Братовчедът наистина ли е изпапал тоя котел с говна, или просто се докарва? Какво имаме тук, една честна овча глава или блюдолизец?“

Сир Клеос въодушевено продължи:

– Всеки, който може да повярва, че един заклет брат на Кралската

гвардия ще посегне на дете, просто не разбира смисъла на думата чест.

„Блюдолизец,“ Честно казано, Джайм беше почнал да съжاليا, че бутна Брандън Старк от онзи прозорец. Церсей след това му беше дала безкрайни поводи за съжаление.

– Беше само на седем, Джайм – кореше го тя. – Дори да е разбрал какво е видял, можехме само да го наплашим и да си мълчи...

– Не мислех, че искаш...

– Ти никога не мислиш. Ако момчето се свести и разкаже на баща си какво е видяло...

– Ако, ако, ако. – И я придърпа на коленете си. – Ако се свести, ще кажем, че е сънувало, ще кажем, че е лъжец, а ако нещата тръгнат на зле, просто те убия Нед Старк.

– И тогава какво си представяш, че ще направи Робърт?

– Робърт да прави каквото си иска. Ако трябва, на война ще изляза срещу него. Войната за Писанката на Церсей, така ще я нарекат певците.

– Джайм, пусни ме! – ядоса се тя и се опита да се издърпа от прегръдката му.

А той я стисна още по-здраво и я целуна. За миг тя се възпротиви, но после устата ѝ се отвори под неговата. Още помнеше вкуса на вино п карамфил на езика ѝ. Тя потръпна. Ръката му се мушна под корсажа ѝ, дръпна и разкъса коприната така, че голите ѝ гърди се изсипаха, поне за известно време момчето на Старк беше забравено.

Церсей ли си го беше спомнила след това и беше наела онзи мъж, за когото говореше лейди Кейтлин, за да е сигурна, че момчето никога вече няма да се събуди? „Ако е искала да умре, трябвало е да изпрати мен. А и не ѝ е присъщо да наеме човек, който да оплеска едно нищо и никакво убийство.“

Вдигащото се слънце блещукаше по набраздената от камшика на вятъра речна повърхност. Южният бряг беше широка ивица червеникава глина, гладка като добре отъпкан път. По-малки поточета се вливаха в по-големите ръкави и гниещите стволоче на дървета удавници се вливаха в брега. Северният бряг беше по-див. Високи канари се издигаха на двайсет стъпки над тях, увенчани с бреза, дъб и лески. Джайм зърна и наблюдателница по висините далече пред тях – нарастваше с всеки удар на веслата. Много преди да я стигнат разбра, че е запусната и че обрулените ѝ от вода и вятър камъни са обрасли с пълзящи диви рози.

Когато вятърът обърна, сир Клеос помогна на едрата пачавра да вдигне платното – кораво триъгълно платнище на червени и сини

ивици. Цветовете на Тъли, които със сигурност щяха да им навлекат неприятности, ако се натъкнеха на сили на Ланистър по реката, но с друго платно не разполагаха. Бrien хвана кормилото. Джайм хвърли ба-ласта и веригата му издрънча. После тръгнаха по-бързо – вятърът по-могна на течението да ускори бягството им.

– Можехме да спестим доста път, ако ме заведеш при баща ми, вместо при брат ми – изтъкна Джайм.

– Дъщерите на лейди Кейтлин са в Кралски чертог. Ще се върна с дъщерите й или изобщо няма да се върна.

Джайм се обърна към сир Клеос.

– Братовчеде, би ли ми услужил с ножа си.

– Не. – Жената срещу него се стегна. – Да не си посмял. Няма да позволя да пипнеш оръжие. – Гласът й беше неумолим като камък.

„Бои се от мен, дори в тези железата.“

– Клеос, очевидно трябва да помоля ти да ме обръснеш. Брадата оста-ви, но ми махни косата.

– Да те обръсна до голо? – попита сир Клеос.

– Кралството познава Джайм Ланистър като безбрад рицар с дълга златна коса. Един плешивец с мръсна жълтеникава брада може да мине незабелязан. Не бих искал да ме разпознават, докато съм в тези железата.

Камата не се оказа толкова остра, колкото можеше да се очаква. Клеос зарязва храбро – кълцаше сплъстените кичури и ги хвърляше през борда. Златните къдрици заплуваха по водата и постепенно останаха зад кърмата. Когато кичурите се магнаха, по врата му полази въшка, Джайм я хвана и я смачка. Сир Клеос излови още по оголения му череп и ги хвърли във водата. Джайм накваси главата си и ю накара да наточи ост-рието, преди да остърже последния пръст жълта четина. Когато и с това се приключи, братовчед му подкъси и брадата му.

Отражението във водата беше на съвършено непознат човек. Не са-мо че беше плешив, но сякаш се беше състарил с пет години в оная тъмница. Лицето му беше измършавяло, с хлътнали страни и бръчки, каквито не помнеше да е имал. „Така не приличам много на Церсей. То-ва няма да й хареса.“

Някъде по обед сир Клеос задряма. Хъркането му приличаше на сношаващи се във водата патици. Джайм загледа носещия се около него свят. След мрака на килията всеки камък и дърво му изглеждаха истинс-ко чудо.

Подминаха няколко дървени къщурки, кацнали на високи колове – приличаха на щъркели. От обитателите им нямаше и помен. Птици

прелитаха над главите им или крякаха от дърветата по брега, после Джайм зърна пореща водата сребриста риба. „Пъстървата на Тъли, лоша поличба“ – помисли той, докато не видя нещо по-лошо – един от носещите се по водата дънери се оказа мъртвец, посинял и подут. Наметалото му се беше оплело в корените на паднало дърво, цветът му несъмнено беше пурпурът на Ланистър. Зачуди се дали не е някой, когото познава.

Билките на Тризъбеца бяха най-лесният път за придвижване на стоки и хора през крайречните земи. В мирно време щяха да срещат рибари, натоварени със зърно салове, тласкани по течението с дълги прътове, плоскодънни търговски лодки, продаващи по брега игли и топове плат, навярно дори някоя пъстра лодка на трупа глумци, тръгнали от село на село и от замък на замък.

Но войната беше взела своята дан. Плаваха покрай села, но селяни не се виждаха. Празна мрежа, провиснала разкъсана на коловете си, беше единственият знак, че тук е имало рибари. Младо момиче, спряло коня си на водопой, го яхна и бързо се отдалечи, щом зърна платното им. По-късно подминаха неколцина селянци – копаеха една нива до изтърбушената коруба на изгоряла къща. Мъжете ги зяпнаха тъпо и се захванаха отново с работата си, след като решиха, че лодката не е заплаха за тях.

Червената вилка беше широка и бавна криволичеща река с много ръкави и завой, осеяна с малки гористи островчета и много често затлачена с пясъчни наноси, коренища и дънери. Бrien обаче, изглежда, имаше остър поглед за опасностите и винаги намираше пролука. Когато Джайм я похвали за доброто познаване на реката, тя го изгледа подозрително и отвърна:

– Не познавам реката. Тарт е остров. Научих се да се оправям с весла и платно преди да яхна кон.

Сир Клеос се надигна и разтърка очи.

– Богове, колко съм се схванал! Дано вятърът да не спре. – После подуши. – Мирише ми на дъжд.

За Джайм един хубав дъжд щеше да е добре дошъл. Тъмниците на Речен пад трудно можеха да се нарекат най-чистото място в Седемте кралства. Сигурно вече миришеше на узряло сирене.

Клеос примижва и се загледа надолу по течението.

– Дим.

Тънкият сив пръст се вдигаше на няколко мили надолу от южния бряг, гърчеше се и се кривеше, сякаш ги приканяше. Когато приближиха,

Джайм различи отдолу разлистен дъб, по чиито клони като презрели плодове висяха голи женски тела.

Враните едва започваха да кълват труповете. Тънките въжета се връзваха дълбоко в меките кожи на гърлата им. При всеки полъх на вятъра те се въртяха и се полюшваха.

– Това не може да е дело на рицари – каза Бриен, когато се приближиха достатъчно, за да видят добре. – Никой истински рицар не би опростил тази дивашка касапница.

– Истинските рицари виждат и по-лоши неща на война, пачавро – каза Джайм. – И правят по-лоши неща, повярвай ми.

Бриен обърна кормилото към брега.

– Няма да оставя невинни същества да станат храна за враните.

– Каква безсърдечна пачавра. Враните също трябва да се хранят. Карай си по реката и остави мъртвите на мира, жено.

Спряха срещу течението до големия дъб, надвесил ниските си клонове над водата. Щом Бриен смъкна платното, Джайм скочи малко тромаво заради оковите. Червената вилка напълни ботушите му и се просмука нагоре по дрипавите му вълнени панталони. Той се разсмя, смъкна се на колене, пъхна глава под водата и я измъкна мокра и капеща. Ръцете му се бяха оплескали с кал и когато ги изми, му се сториха по-тънки и бледи, отколкото ги помнеше. Краката му също се бяха вкочанили и едва го държаха. „Адски дълго стоях в проклетата тъмница на Хостър Тъли.“

Бриен и Клеос издърпаха лодката на брега. Труповете висяха над главите им като презрели плодове.

– Трябва да срежем въжетата и да ги свалим – каза пачаврата.

– Аз ще се кача – предложи Джайм. – Само ми свали тия железата. Пачаврата беше зяпнала нагоре към една от мъртвите жени. Джайм пристъпи ситно до нея – с единствените възможни стъпки, които му позволяваха прангите. Като видя грубо надрасканата табела на шията на най-високо висящото тяло, се усмихна.

– „Те лягат с Лъвови“ – прочете на глас. – О, да, жено, това деяние никак не е рицарско... но е на твоята страна, не на моята. Интересно кои ли са тези жени?

– Кръчмарски пачаври – каза сир Клеос Фрей. – Сега си спомних, това тук беше някакъв хан. Част от ескорта ми прекара тук нощта, когато се връщахме последния път в Речен пад.

От постройката не беше останало нищо освен купчина срутени овъглени греди. От пепелищата още се вдигаше пушек.

Джайм беше оставил бардаците и курвите за брат си Тирион;

Церсей беше единствената жена, която бе пожелавал в живота си.

– Ясно. Момичетата, изглежда, са забавлявали някакви войници на баща ми. Може би са им поднасяли храна и пиене. С това са си спечелили клуповете на предатели – заради една целувка и чаша вино. – Огледа реката да се увери, че са сами. – Тази земя е на Бракън. Лорд Джонос сигурно е заповядал да ги избият. Баща ми изгори замъка му и се опасавам, че никак не ни обича.

– Може да е работа и на Марк Пайпър – каза сир Клеос. – Или на онази клечка Берик Дондарион, макар да съм чувал, че убива само войници. Може и да е някоя банда на северняците на Рууз Болтън?

– Болтън беше надвит от баща ми при Зелената вилка.

– Но не и прекършен – каза сир Клеос. – Пак е дошъл на юг, когато лорд Тивин тръгна към бродовете му. В Речен пад се говори, че е завзел Харънхъл от сир Амори Лорч.

На Джайм това никак не му хареса.

– Бриен – каза той, удостоявайки я с името ѝ с надеждата, че ще я накара да се вслуша. – Ако лорд Болтън държи Харънхъл, целият Тризбец, както и кралският път, ще са под наблюдение.

Стори му се, че забеляза нотка на колебливост в големите ѝ сини очи.

– Вие сте под моя закрила. Ще трябва да ме убият.

– Не мисля, че ще им е много трудно.

– Не съм по-лош воин от теб – опъна се тя. – Бях сред седемте избраници на крал Ренли. Със собствените си ръце ме заметна с пстрия плащ на Гвардията на дъгата.

– Гвардията на дъгата? Ти и още шест момичета, това ли бяхте? Един певец е казал, че всички девиси в коприна са красиви... но не е виждал теб, нали?

Младата жена се изчерви, после каза:

– Стига вече. Трябва да изкопаем гробове. – И се закатери по дървото.

Ниските клони бяха достатъчно дебели да я удържат, след като изпъзла по дънера. Тръгна между листата с камата в ръка и почна да реже въжетата. При падането от труповете се разхвърчаваха мухи и вонята ставаше все по-нетърпима.

– Толкова труд за някакви си курви – проплака сир Клеос. – с какво ще копаем? Нямаме лопати, а няма да си хабя меча да...

Бриен извика и скочи от дървото.

– Към лодката! Бързо! Видях платно.

Забързаха колкото могат, макар че Джайм трудно можеше да тича и трябваше братовчед му да го издърпа на борда. Бриен бързо вдигна платното.

– Сир Клеос, ще се наложи да гребете и вие.

Той се подчини. Течението, вятърът и веслата работеха за тях. Виждаше се само върхът на другото платно. С многобройните завой на Червената вилка изглеждаше, че е далече отвъд полята и че се движи на север зад стената от дървета, докато те се движеха на юг, но Джайм знаеше, че това е заблуда. Той вдигна ръце, заслони очи и каза:

– Кално червено и воднисто синьо.

Голямата уста на Бриен се размърда беззвучно като на преживяща крава.

– По-бързо, сир.

Скоро ханът се скри зад тях, изгубиха от погледа си и върха на платното, но това все още не значеше нищо – щом преследвачите им вземеха завоя, щяха да се появят отново.

– Можем да се надяваме, че благородните Тъли ще спрат да погребат мъртвите курви – каза Джайм. Възможността да го върнат в килията никак не го въодушевяваше. „Тирион щеше да измисли нещо по-умно, но единственото, което ми хрумва, е да им изляза с меч.“

Близко час продължиха да си играят на криеница с преследвачите, като завиваха по кривините и между малките гористи островчета. И точно когато бяха започнали да се надяват, че може някак да се измъкнат от преследвачите, платното се видя отново. Сир Клеос спря да гребе и изтри потта от челото си.

– Другите да ги вземат дано!

– Гребите! – изръмжа му Бриен.

– Това, дето ни гони е речна галера – каза Джайм, след като се вгледа назад. С всеки удар галерата като че ли се уголемяваше. – Девет гребла от всяка страна, което значи осемнадесет души. Може и да са повече, ако освен гребците има и войници. И платната им са по-големи от нашето. Не можем да им избягаме.

Сир Клеос замръзна с греблата в ръце.

– Осемнайсет?

– По шестима на всеки от нас. Бих поискал осем, но тези гривнички ще ми попречат малко. – Джайм вдигна китките си. – Освен ако лейди Бриен не благоволи да ми ги свали.

Тя не му обърна внимание и вложи цялото си усилие в гребането.

– Бяхме на половин нощ пред тях – каза Джайм. – Те гребат от

изгрев слънце и по две весла непрекъснато си почиват. Ще се изтощят. Това, че видяха платното ни, им е вдъхнало сила, но няма да продължи дълго. Би трябвало да можем да избием доста от тях.

Сир Клеос зяпна.

– Но... те са осемнайсет!

– Поне. По-вероятно е да са двацет или двацет и пет. Братовчед му изпъшка.

– Не можем да се надяваме, че ще надвием осемнайсет!

– Да съм казвал, че можем? Най-доброто, на което можем да се надяваме, е да умрем с мечове в ръце. – Каза го съвсем искрено. Джайм Ланистър никога не беше се боял от смъртта.

Бриен пусна веслата. Потта беше изровила вадички в ленената ѝ на цвят коса и тя изглеждаше по-грозна от всякога.

– Вие сте под моя защита – изръмжа тя гневно.

Яростта ѝ не можеше да не го размее. „Тя е също като Хрътката, само че с цици – помисли Джайм. – Или щеше да е, ако имаше поне цици като хората.“

– Ами защити ме тогава, пачавро. Или поне ме освободи, за да се защитя сам.

Галерата се плъзгаше по течението като огромна драконова муха.

Водата около нея кипеше като мляко в маслостойна от свирепите удари на веслата. Съкращаваше видимо разстоянието и на носа ѝ се трупаха загледани напред мъже. В ръцете им блестеше метал. Джайм видя и неколцина с лъкове. Мразеше стрелите.

Най-отпред на носа на връхлитащата галера стоеше едър набит мъж с плешива глава и гъсти сиви вежди. Върху ризницата си носеше омазнено бяло палто с плачеща върба, извезана на светлозелено поле, но плащът му беше стегнат със сребърна пъстърва. „Капитанът на гвардията на Речен пад.“ На времето си сир Робин Райджър имаше славата на силен воин, но времето му беше минало. Беше на годините на Хостър Тъли и бе остарял в предана служба на своя лорд.

Когато двата съда се оказаха на петдесет разкрача разстояние, Джайм събра ръце пред устата си и се провикна:

– Дойдохте да ми пожелаете лек път ли, сир Робин?

– Дойдох да те върна, Кралубиецо – ревна сир Робин Райджър. – Къде ти се дяна златната коса?

– Надявам се да заслепя враговете си с лъскавото си теме. На теб ти е помагало много пъти.

Отговорът не развесели сир Робин. Разстоянието между тях се

стопи до четиридесет разкрача.

– Хвърлете веслата и оръжието в реката и никой няма да пострада.

Сир Клеос се извърна назад.

– Джайм, кажи им, че ни е освободила лейди Кейтлин... размяна на пленници, съвсем законно е...

Джайм го каза, но полза никаква.

– Кейтлин Старк не командва в Речен пад! – ревна му в отговор сир Робин. Четирима стрелци се струпаха на позиция от двете му страни, двама прави и двама коленичили. – Хвърляйте мечовете във водата!

– Аз нямам меч! – викна Джайм. – Но ако имах, щях да ти го ръгна в корема и да отсека топките на четиримата ти страхливци.

Отвърна му ято стрели. Една се заби в мачтата, две разкъсаха платното, а четвъртата префуча само на педя от лицето на Джайм.

Пред тях изникна поредният широк завой на Червената вилка. Бриен насочи лодката косо през течението. Отпред се появи голям остров. Главното течение минаваше отдясно. Отляво ръкавът делеше острова и високия северен бряг. Бриен завъртя лоста и лодката сви вляво с издучо платно. Джайм се вгледа в очите ѝ. „Хубави очи. И спокойни.“ Знаеше как да чете очите на хората. Знаеше как изглежда страхът. „Не е отчаяна.“

На трийсет разкрача зад тях галерата навлизаше в завоя.

– Сир Клеос, хванете кормилото – заповяда момата. – Кралеубиецо, вземи едно весло и ни пази от скалите.

– Думата на милейди е закон. – Едно весло все пак не беше меч, но с острия му ръб можеше да счупи нечие лице, ако замахнеше добре, а с дръжката можеше да парира.

Сир Клеос тикна веслото в ръката на Джайм и изпъля при кърмата. Минаха пред острова и рязко възвиха по ръкава; лодката се килна на една страна и изхвърли пръски вода към скалистия нос. Островът беше целият в плетеница от върби, дъбове и високи борове, които хвърляха дълбоки сенки над бързея, като скриваха коренищата и дънерите на изгнилите дървета. Вляво от тях брегът се издигаше стръмен и скалист, а в подножието на канарите водата кипеше бяла около откъртените от ръба на стръмнината камъни.

От слънчева светлина изведнъж навлязоха в сянката и се скриха от галерата сред зелената стена от дървета и скалистия сиво-кафяв бряг. „Няколко мига отдиш от стрелите“ – помисли Джайм, докато ги изтласкаше от поредната, скрита под водната повърхност скала.

Лодката изведнъж се разтърси, той чу тих плясък и когато се

обърна, Бриен я нямаше. Миг след това я видя да се измъква от водата в основата на една от канарите. Тя нагази през плиткия вир, измъкна се по няколко камъка и започна да се катери. Сир Клеос зяпна. „Глупак“ – помисли Джайм и се сопна на братовчедата си:

– Остави пачаврата. Завий.

Скоро отново зърнаха платното между дърветата. Галерата изникна в полезрението им в началото на ръкава, само на двацет и пет разкрача. Когато зави, едната ѝ страна се люшна силно и половин дузина стрели излетяха, но всички профучаха встрани от тях. Бриен беше вече доста високо и продължаваше да се катери – стъпка по стъпка, издатина по издатина. „Райджър ще я види и ще накара стрелците си да я свалят.“ Джайм реши да провери дали гордостта на стареца няма да го накара да изглупее.

– Сир Робин – извика той, – изслушайте ме!

Сир Робин вдигна ръка и стрелците му снишиха лъковете.

– Кажете каквото искате, Кралеубиецо, но бъдете кратък. Лодката се шумугна през купчина камъни и Джайм извика:

– Знаем по-добър начин да уредим това... Двубой. Вие и аз.

– Не съм се родил тази заран, Ланистър.

– Не сте, но изглежда, ще умрете този следобед. – Джайм вдигна ръце да му видят белезниците. – Ще се вия в окови. От какво толкова ви е страх?

– Не от вас, сир. Ако изборът беше мой, нищо не би ме зарадвало повече, но ми е заповядано, ако е възможно, да ви върна жив. – И викна на стрелците си: – Стре...

Разстоянието беше по-малко от двадесет разкрача. Стрелците едва ли щяха да пропуснат, но докато опъваха лъковете си, отгоре се изсипа дъжд от камъни. Дребните камъчета затропаха по палубата на галерата, заотскачаха от шлемовете и запляскаха във водата от двете страни на носа. Онези, които имаха капка ум в главите да схванат какво става, вдигнаха очи тъкмо когато един балван с големината на крава се откъсна от ръба на скалистия бряг. Сир Робин – изрева слисано. Камъкът се превъртя във въздуха, стовари се в носа на една издадена скала, счупи се на две и с трясък се срина върху тях. По-голямото парче се стовари в мачтата, раздра платното, стрелците изхвърчаха от носа във водата, а камъкът рухна и премаза крака на един от гребците. По-малкият къс, изглежда, беше пробил корпуса, защото галерата много бързо започна да се пълни с вода. Кръсците на гребца отекнаха от стръмния бряг, а стрелците запляскаха диво с ръце във водата. Явно не знаеха да плуват.

Джайм се засмя.

Излязоха от ръкава. Галерата зад тях се заплете в коренища, изпадали камъни и гнили дънери и Джайм Ланистър реши, че боговете днес са добри. Сир Робин и трижди проклетите му стрелци ги чакаше дълга мокра разходка обратно до Речен пад, а той се беше отървал и от грозната пачавра. „Да го бях мислил, нямаше да го измисля по-добре. Само да се отърва от тези железата...“

Сир Клеос извика и Джайм се обърна, Бриен тичаше по скалното било пред тях, пресякла през издадената суша, докато те бяха следвали завоя на реката. Спря и се хвърли от скалата – и му се стори едва ли не грациозна, когато се гмурна. Щеше да е неприлично да се надява чак на такъв късмет да си разбие главата в някой камък. Сир Клеос насочи лодката към нея. За щастие Джайм все още разполагаше с веслото. „Един добър замах, когато се покаже, и съм се отървал.“

И вместо това се усети, че протяга дългото весло във водата. Бриен се хвана и Джайм я издърпа. Водата от косата и прогизналите ѝ дрехи потече по палубата. „Мокра е още по-грозна. Кой би допуснал, че е възможно?“

– Проклетата глупава пачавра – каза ѝ той. – Можехме да отплаваме и без теб. Сигурно очакваш да ти благодаря, нали?

– Не искам благодарности от теб, Кралеубиецо. Дала съм клетва да те отведа жив и здрав в Кралски чертог.

– И наистина смяташ да я спазиш? – Джайм я дари с най-лъчезарната си усмивка. – Е, на това вече му се вика чудо.

КЕЙТЛИН

Сир Дезмънд Грел беше служил на дома Тъли през целия си живот. Беше скуайър, когато Кейтлин се роди, рицар, когато тя се учеше да ходи, да язди и да плува, главен оръжейник, когато я венчаха. Пред очите му малката Кат на лорд Хостър беше станала жена, съпруга на велик лорд и майка на крал. „А сега видя как станах и изменница.“

Брат й Едмур беше назначил сир Дезмънд за кастелан на Речен пад, когато тръгна на бой, затова на неговите плещи падаше бремето да я съди за престъплението й. За да му е малко по-леко, беше взел със себе си стюарда на баща й, вечно киселия и мрачен Ъдъридс Вейн. Двамата стяха и я гледаха: сир Дезмънд нисък и набит, с изчервено лице и много смутен, Ъдъридс – навъсен, мършав и тъжен. Всеки от тях чакаше другия да проговори. „Дали са живота си в служба на баща ми, а аз им се отплатих с позор“ – помисли с тъга Кейтлин.

– Вашите синове – най-сетне заговори сир Дезмънд. – Майстер Виман ни каза. Горките момчета. Ужасно. Ужасно. Но...

– Споделяме скръбта ви, милейди – каза Ъдъридс Вейн. – Цял Речен пад скърби с вас, но...

– Вестта сигурно ви е подлудила – прекъсна го сир Дезмънд. – Безумие, причинено от скръб, майчинско безумие, хората ще разберат. Вие не сте съзнавали...

– Съзнавах – твърдо заяви Кейтлин. – Напълно разбирах какво правя и съзнавах, че е акт на измяна. Ако не ме накажете, хората ще повярват, че съм заговорничила с вас да освободя Джайм Ланистър. Деянието си е мое и само мое, и аз лично трябва да отговарям за него. Оковете ме в празните жезла на Кралеубиеца и ще ги нося гордо, ако така трябва да бъде.

– Окови? – Самата дума сякаш смрази сир Дезмънд. – За майката на краля, за собствената дъщеря на милорд? Невъзможно.

– Може би – проговори Ъдъридс Вейн – милейди ще се съгласи да остане под възбрана в собствените си покои, докато се върне сир Едмур. Малко насаме, за да се моли за убитите си синове?

– Да, под възбрана – въздъхна облекчено сир Дезмънд. – В някоя килия на някоя кула, това ще свърши работа.

– Ако трябва да стоя под възбрана, нека поне да е в покоите на баща ми, за да мога да го утешавам в последните му дни.

Сир Дезмънд помисли малко.

– Добре. Няма да сте лишена нито от удобства, нито от уважение, но ви се отказва свободата из замъка. Навестявайте септата, ако желаете, но иначе ще стоите в покоите на лорд Хостър, докато не се върне лорд Едмур.

– Ваша воля. – Брат й не беше никакъв лорд, докато баща им е жив, но Кейтлин не го поправи. – Поставете ми стража, ако решите, но ви давам думата си, че няма да се опитвам да бягам.

Сир Дезмънд кимна, явно благодарен, че е приключил с тази неприятна задача, но тъжният Ъдъриде Вейн се позадържа, след като кастеланът излезе.

– Деянието ви е тежко, милейди, но безсмислено. Сир Дезмънд е пратил след тях сир Робин Райджър, за да върне Кралеубиеца... или да го убие, ако не успее да го хване жив.

Кейтлин го беше очаквала. „Дано Воинът даде сила на десницата ти, Бриен“ – помоли се тя наум. Беше направила всичко, което можеше; нищо не й оставаше освен надеждата.

Вещите й бяха преместени в спалнята на баща й, където господстваше огромното легло с балдахин, в което се беше родила, с пилоните с изваяни по тях подскачащи пъстърви. Болничното легло на баща й бе преместено към стълбите с лице към триъгълната тераса, на която се излизаше през солария му и от която можеше да гледа реките, които цял живот толкова беше обичал.

Лорд Хостър спеше. Кейтлин излезе на терасата и опря ръка на грубия каменен парапет. Под носа на замъка бързеят на Повален камък се сливаше с по-краткото течение на Червената вилка и можеше да се види далече надолу по реката. „Ако от изток се появи платно на ивици, значи се връща сир Робин.“ Засега водната повърхност беше пуста. Кат благодари на боговете за това и се прибра, за да поседи с баща си.

Не можеше да каже дали лорд Хостър е разбрал, че е тук, нито дали присъствието й му носи някаква утеха, но нея самата поне я утешаваше това, че е с него. „Какво ли щеше да кажеш, ако знаеше за престъплението ми, татко? – зачуди се тя. – Дали и ти щеше да направиш същото, ако двете с Лиза бяхме в ръцете на врага? Или и ти щеше да ме осъдиш и да го наречеш майчинско безумие?“

В стаята миришеше на смърт: тежка миризма, сладникава и гнила, пропила всичко. Напомни й за синовете, които беше изгубила, за милия Бран и мъничкия Рикон, посечени от ръката на Теон Грейджой, повереника на Нед. Все още скърбеше за Нед, за Нед щеше винаги да скърби,

но да вземат и дечицата й...

– Чудовищна жестокост е да ти отнемат дете – прошепна тя тихо, повече на себе си, отколкото на баща си.

Лорд Хостър отвори очи.

– Невен – прошепна баща й с пресекнал от болка глас.

„Не ме познава.“ Кейтлин бе свикнала да я взима за майка й или за сестра й Лиза, но името Невен не й говореше нищо.

– Аз съм Кейтлин – каза тя. – Аз съм твоята Кат, татко.

– Прости ми... кръвта... о, моля те... Невен...

Възможно ли беше в живота на баща й да е имало друга жена?

Някоя селска девица, с която беше прегрешил на младини може би? „Дали не е намерил утеха в прегръдките на някое слугинче след смъртта на мама?“ Мисълта й се стори нелепа, обезпокоителна. Изведнъж изпита чувството, че в края на краищата никога не е познавала истински баща си.

– Коя е Невен, милорд? Искаш ли да я повикам, татко? Къде да я намеря тази жена? Жива ли е още?

Лорд Хостър простена.

– Мъртва е. – Ръката му стисна нейната. – Ще имаш други... сладки деца, и законни.

„Други? Нима е забравил, че Нед си отиде? Още ли говори на тази Невен, или сега съм аз, или Лиза, или майка?“

Баща й се закашля и от устата му излезе кървава хрчка. Той стисна пръстите й.

– Бъди добра жена и боговете ще те благословят... синове... законни синове... аааххх. – Внезапният спазъм на болката стегна ръката на лорд Хостър. Ноктите му се забиха в дланта й и той нададе приглушен вик.

Майстер Виман бързо дотича да смеси дозата маков сок и да помогне на господаря си да я изпие. Скоро лорд Хостър Тъли отново потъна в тежък сън.

– Питаше за някаква жена – каза Кат. – Невен.

– Невен? – Майстерът я изгледа неразбиращо.

– Някоя ли не познавате с такова име? Някое слугинче, жена от някое близко село? Може би отпреди години? – Кейтлин беше напуснала Речен край преди много време.

– Не, милейди. Мога да разпитам, ако желаете. Ъдъридс Вейн със сигурност ще знае, ако лице с това име е служило някога тук. Простолюдието често нарича дъщерите си на цветя и билки. – Майстерът я

изгледа замислено. – Имаше една вдовица, спомням си, идваше често в замъка да търси стари обуща за нови подметки. Сега като се сещам, май се казваше Невен. Или беше Маргарита? Нещо такова. Но не е идвала от много години.

– Казваше се Виолет – каза Кейтлин, която помнеше много добре старата жена.

– Така ли? – Майстерът я погледна извинително. – Простете, лейди Кейтлин, но не мога да остана. Сир Дезмънд нареди да говорим с вас само по служебни дела.

– Тогава постъпете както е наредил. – Кейтлин не можеше да вини сир Дезмънд. Не му беше дала никакви основания да ѝ вярва и той сигурно се опасяваше, че тя може да се възползва от привързаността на хората към дъщерята на своя лорд, за да направи още някоя пакост. „Поне от войната се отървах – каза си. – Макар и за малко.“

След като майстерът си отиде, тя се загърна с едно вълнено наметало и пак излезе на терасата. Светлината на слънцето блещукаше по широките ивици на реките и позлатяваше гладката им повърхност около замъка. Кейтлин заслони очи от блясъка и затърси с поглед далечното пъстро платно със страх в сърцето, че ще го види. Но нямаше нищо, а „нищо“ означаваше, че надеждата ѝ все още е жива.

Остана да гледа така през целия ден и част от нощта, докато краката не я заболяха от стоене. Късно следобед в замъка долетя гарван, плесна с криле и се спусна към прозорците на птичарника. „Черни криле, черни думи“ – помисли тя, спомнила си последната пристигнала птица и ужаса, който ѝ донесе тя.

По здрач майстер Виман се върна да обслужи лорд Тъли и да донесе на Кейтлин скромна вечеря с хляб, сирене и варено телешко с горчица.

– Говорих с Ъдъридс Вейн, милейди. Той е съвсем сигурен, че по време на неговата служба в замъка не е имало никаква жена с име Невен.

– Видях, че днес пристигна гарван. Да не би да са хванали Джайм? – „Или са го убили, боговете дано да не го позволят!“

– Не, милейди, за Кралеубиеца нямаме вест.

– Друга битка ли тогава? Да не би Едмур да е в беда? Или Роб? Моля ви, бъдете добър, успокойте страховете ми.

– Милейди, нямам право да... – Виман се огледа, сякаш искаше да се увери, че в стаята няма никой друг. – Лорд Тивин е напуснал речните земи. По бродовете всичко е спокойно.

– Откъде дойде гарванът тогава?

– От запад – отговори той и се засуети с бельото на лорд Хостър, колкото да избегне очите ѝ.

– От Роб ли е вестта? Той се поколеба.

– Да, милейди.

– Нещо не е наред. – Разбра го от държането му. Криеше нещо от нея. – Кажете ми. За Роб ли е? Той ранен ли е? – „Само да не е убит, богове милостиви! Моля те, не ми казвай че е убит.“

– Негова милост е получил рана при шурмуването на Зъбера – отвърна майстер Виман, все така отбягвайки да я погледне в очите. – Но пише, че раната му не била повод за тревоги и че се надява да се върне скоро.

– Рана? Каква рана? Сериозно ли е?

– Не е повод за тревоги, така пише.

– Всички рани ме тревожат. Грижат ли се за него?

– В това съм убеден. Майстерът на Зъбера ще го изцери, не се съмнявам.

– Къде е ранен?

– Милейди, наредиха ми да не говоря с вас. Съжалявам. – Виман стбра набързо бурканчетата си с лековете и си излезе, а Кейтлин отново остана сама с баща си. Млякото на мака бе свършило работата си и лорд Хостър беше потънал в тежък сън. От единия ъгъл на отворената му уста капеше тънка слюнка и мокреше възглавницата. Кейтлин взе ленена кърпа и се наведе да я изтрие. Когато го докосна, лорд Хостър простена:

– Прости ми – промълви той толкова тихо, че тя едва чу думите. – Невен... кръвта... кръвта... богове милостиви...

Думите му я обезпокоиха много, макар да не виждаше никакъв смисъл в тях. „Кръвта – помисли Кат. – Всичко ли трябва да се свежда до кръвта? Татко, коя е била тази жена и какво толкова си ѝ направил, че да имаш нужда от толкова прошка?“

Спа неспокойно, терзана от неясни сънища за децата си, изгубените, както и мъртвите. Много преди изгрев се събуди с думите на баща си, още отекващи в ушите ѝ. „Мили деца, и законни... защо трябваше да го казва това, освен ако... възможно ли е да е баща на копеле от тази жена, Невен?“ Не можеше да го повярва. Брат ѝ Едмур – да. Нямахше да се изненада, ако научеше, че Едмур има дузина незаконни деца. Но не и баща ѝ, не ѝ лорд Хостър Тъли, той – никога.

„Възможно ли е Невен да е някакво галено име, с което да е наричал Лиза, както мен наричаше «котенцето ми»?“ Лорд Хостър вече я

беше бъркал със сестра ѝ. „Ще си имаш други, бе казал той. Мили деца, и законни.“ Лиза беше помятала пет пъти, два пъти в Орлово гнездо, три пъти в Кралски чертог... но никога в Речен пад, където лорд Хостър да е бил край нея и да я утешава. „Никога, освен ако... освен ако не е била с дете онзи, първия път...“

Двете със сестра ѝ бяха омъжени в един и същи ден и оставени под надзора на баща си, когато младите им съпрузи заминаха да се присъединят към бунта на Робърт. След това, когато лунната им кръв не дойде в обичайното време, Лиза се разбъбри весело за синовете, които беше сигурна, че ще родят.

– Твоят син ще е наследникът на Зимен хребет, а моят – на Орлово гнездо. О, те ще бъдат най-добри приятели, също като Нед и лорд Робърт. Ще бъдат повече братя, отколкото братовчеди, наистина, просто го зная. – „Беше толкова щастлива.“

Но скоро след това кръвта на Лиза дойде и всичката радост я остави. Кейтлин винаги беше мислила, че Лиза е просто позакъсняла, но ако наистина беше била с дете...

Спомни си първия път, когато даде на сестра си Роб да го подържи: мъничък, с червено лице и ревлив, но силен още тогава, пълен с живот. Още щом Кейтлин постави бебето в ръцете на сестра си, лицето на Лиза плувна в сълзи. Тя бързо ѝ върна детето и избяга.

„Ако е загубила дете преди, това би могло да обясни думите на татко, а и много други неща...“ Бракът на Лиза с Джон Арин беше уреден набързо, а Джон още тогава си беше стар човек, по-възрастен от баща им. Първите му две жени го бяха оставили без деца, синът на брат му беше убит с Брандън Старк в Кралски чертог, галантният му братовчед бе загинал в Битката за Камбаните. Трябваше му млада жена, за да се опази родът Арин... „Млада жена, за която се знае, че е плодovита.“

Кейтлин стана, наметна се с халата си, слезе по стъпалата в тъмния соларий и застана пред баща си. Изпълни я чувство на безпомощен страх.

– Татко – каза тя. – Татко, зная какво си направил. – Отдавна не беше младоженка с глава, пълна с блянове. Вдовица беше. И изменница, и скърбяща майка, и мъдра, мъдра с мъдростта на света. – Ти си го накарал да я вземе – прошепна тя. – Лиза е била цената, която Джон Арин е трябвало да плати за мечовете и копията на дома Тъли.

Нищо чудно, че бракът на сестра ѝ беше толкова лишен от любов. Арините бяха горди и докачливи на тема чест. Лорд Джон би могъл да се ожени за Лиза, за да обвърже Тъли към каузата на бунтовниците,

както и с надеждата за син, но сигурно му беше било трудно да заобича жена, дошла в леглото му опетнена и без желание. Безспорно се бе държал мило. Да, беше грижовен с нея, Кейтлин го помнеше. Но Лиза имаше нужда от топлина.

На другия ден, след като закуси, Кейтлин помоли за перо и хартия и започна да пише писмо до сестра си в Долината на Арин. Спомена ѝ за Бран и Рикон, борейки се се думите, но най-вече ѝ написа за баща им. „Сега, когато времето му свършва, той непрекъснато мисли за злото, което ти е причинил. Майстер Виман казва, че не смее да му прави маковия сок по-силен. Време е татко да остави вече своя меч и щит. Но той продължава мрачната си битка и не иска да се покори. Мисля, че е заради теб. Той има нужда от прошката ти. Войната е направила пътя от Орлово гнездо до Речен пад труден, знам, но съм убедена, че една силен отряд рицари би могъл да те опази през Лунните планини. Сто мъже, или хиляда? А ако не можеш да дойдеш, няма ли да му напишеш поне? Може би няколко обични думи, за да почине в мир? Напиши каквото решиш, а аз ще му го прочета, за да облекча пътя му.“

Още когато остави перото и помоли за восък, за да го запечата, Кейтлин си даде сметка, че писмото вероятно ще е твърде малко и ще дойде твърде късно. Майстер Виман не вярваше, че лорд Хостър ще се задържи достатъчно дълго, за да стигне гарван до Орлово гнездо и да се върне. „Макар че това го казваше и преди...“ Мъжете на Тъли не се предаваха лесно, каквото и да беше съотношението на силите. След като повери свитъчето на грижите на майстера, Кейтлин отиде в септата и запали свещ на Отеца горе заради баща си, втора на Старицата, която бе пунала в света първия гарван, докато надничала през вратата на смъртта, и трета на Майката, заради Лиза и всичките деца, които беше загубила.

По-късно същия ден, докато седеше до леглото на лорд Хостър с книга в ръка и препрочиташе за кой ли път един и същи пасаж, тя чу отвън шумни мъжки гласове и тръбен зов. „Сир Робин“ – помисли тутакси и трепна. Отиде на терасата и се загледа. По реките не се виждаше нищо, но се чуваше тропот на много коне, придружени от възторжени мъжки викове. Кейтлин се заизкачва разтревожена към покрива на цитаделата. „Сир Дезмънд не ми забрани покрива.“

Звуците идваха откъм далечния край на замъка, от главната порта. Група мъже се бе струпала пред решетката, която се вдигаше с тежко скърцане, а в полето зад тях имаше неколкостотин конници.

Когато вятърът духна и вдигна знамената им, тя потрепера

облекчено, защото видя скачащата пъстърва на Речен пад. „Едмур.“

Два часа минаха, докато той намери за уместно да дойде при нея. Замъкът вече ехтеше от радостните гласове на събралите се след дълга раздяла семейства. Три гарвана излетяха и като забиха силно с криле, се понесоха във въздуха. Кейтлин ги гледаше от терасата. Беше измила косата си, беше сменила дрехите си и се беше подготвила за упреците на брат си... но въпреки всичко чакането беше тежко.

Когато най-сетне чу стъпките му зад вратата, седна и събра ръце в скута си. Наколениците, ботушите и палтото на Едмур бяха оплескани със засъхнала червена кал. По вида му човек изобщо нямаше да разбере, че е спечелил битка. Беше измършавял, с преbledнели бузи, брадясал и с подпухнали очи.

– Едмур – каза обезпокоено Кейтлин, – изглеждаш зле. Какво се е случило? Ланистърите да не са прехвърлили реката?

– Изгласках ги. Лорд Тивин, Грегър Клегейн, Адам Марбранд – изгласках ги. Но Станис... – Лицето му се изкриви в гримаса.

– Какво Станис?

– Загубил е битката при Кралски чертог – отвърна безрадостно Едмур. – Флотата му е изгоряла, армията му е разбита.

Една победа на Ланистър наистина беше лоша новина, но Кейтлин не можеше да сподели очевидното отчаяние на брат си. Още я спохождаха кошмари за сянката, която беше видяла да се плъзга през шатрата на Ренли и как след това кръвта потече по стоманата на нагърленика му.

– Станис не ни беше повече приятел от лорд Тивин.

– Ти не разбираш. Планински рай е заявил подкрепата си за Джофри. Дорн също. Целият юг. – Устните му се свиха. – А ти си намерила за най-уместно да пуснеш Кралеубиеца. Нямаше право.

– Имах правото на майка. – Гласът ѝ остана спокоен, въпреки че вестта за Планински рай беше жесток удар за надеждите на Роб. Сега обаче не можеше да мисли за това.

– Нямаше право – повтори Едмур. – Той беше пленник на Роб, пленник на твоя крал, а Роб ми възложи да го пазя добре.

– Бриен ще го опази добре. Тя се закле над меча си.

– Бриен е жена!

– Тя ще заведе Джайм до Кралски чертог и ще ни върне Аря и Санса невредими.

– Церсей никога няма да ги даде.

– Не Церсей. Тирион. Той се е заклел за това пред открития дворецов съвет. И Кралеубиеца също се закле.

– Думата на Джайм не означава нищо. Колкото до Дяволчето, казват, че по време на битката го посекали с брадва в главата. Ще е мъртъв преди твоята Бриен да стигне Кралски чертог, ако изобщо стигне.

– Мъртъв ли? – „Възможно ли е боговете наистина да са толкова безмилостни?“ Накарала беше Джайм да изрече сто клетви, но всичките ѝ надежди бяха свързани с Дяволчето.

Едмур остана сляп за отчаянието ѝ.

– Джайм беше поверен на мен и ще го върна на всяка цена. Изпратих гарвани...

– Гарвани до кого? Колко?

– Три – каза той, – за да съм сигурен, че съобщението ще стигне до лорд Болтън. По вода или по суша, пътят от Речен пад до Кралски чертог така или иначе ще ги приближи до Харънхъл.

– Харънхъл. – От самата дума сякаш стаята помръкна още повече. Ужас стегна гърлото ѝ. – Едмур, разбираш ли изобщо какво си направил?

– Не се безпокой, твоего участие го пропуснах. Написах, че Джайм е избягал, и предложих хиляда дракона за залавянето му.

„Все по-лошо и по-лошо – помисли с отчаяние Кейтлин. – Брат ми е глупак.“ Некамени и неискани, сълзите напълниха очите ѝ.

– Ако това е било бягство – промълви тя, – а не размяна на заложници, защо ще са длъжни Ланистърите да дадат дъщерите ми на Бриен?

– Изобщо няма да се стигне до това. Кралеубиеца ще бъде върнат при нас, погрижих се за това.

– Единственото, за което си се погрижил, е никога повече да не види дъщерите си. Бриен можеше да стигне безопасно с него до Кралски чертог... – Кейтлин не можа да продължи. – Остави ме, Едмур. – Нямаше право да му заповядва, тук, в този замък, който скоро щеше да бъде негов, но тонът ѝ не допусна възражение. – Остави ме с татко и със скръбта ми, нямам какво повече да ти кажа. Иди си. Иди си!

Искаше само да си легне, да затвори очи и да заспи, и да се моли да не я споходят сънища.

АРЯ

Небето беше черно като стените на Харънхъл зад тях и дъждът се лееше тихо и непрестанно, приглушаваше тропота на копитата на конете и се стичаше по лицата им.

Яздеха на север, надалече от езерото, по разкаляния селски път. Аря водеше в неуморен тръс докато дърветата около тях не се сгъстиха. Горещата баница и Джендри се стараеха да не изостават. Вълци виеха някъде в далечината и тя чуваше тежкото дишане на Баницата. Никой не проговаряше. От време на време Аря се обръщаше да се увери, че двете момчета не са изостанали твърде много и да види дали не ги гонят.

Знаеше, че рано или късно ще тръгнат по дирите им. Беше откраднала три коня от конюшните и карта и кама от покоите на самия Рууз Болтън, а на всичко отгоре беше убила пазача на задната порта, като му срязва гърлото, когато той се наведе да вдигне изтърканата желязна монета, дадена ѝ от Джакен Х'гхар. Щяха да го намерят и щеше да се вдигне голямата врява. Щяха да събудят лорд Болтън и да претърсят Харънхъл от таваните до мазетата, и тогава щяха да открият, че липсват картата и камата, заедно с три меча от оръжейната, хляб и сирене от кухните, едно хлебарче, един ковашки чирак и една виночерпка на име Нан... или Невестулката, или Ари, зависи кого ще попиташ.

Владетелят на Дредфорт нямаше да тръгне лично. Рууз Болтън щеше да си остане в леглото, меката му бяла плът щеше да е покрита с пиявици, и щеше да раздава заповеди с тихия си шепнеш глас. Ловът сигурно щеше да поведе неговият човек Уолтън, онзи, когото наричаха Стоманените пищялки заради наколенниците, които никога не сваляше от дългите си крака. Или щеше да е мърлявият Варго Хоут с неговите наемници, наричащи себе си Храбрата дружина. Другите ги наричаха Кървавите глумци (макар и никога в лицата им), а понякога и Стъпковците – заради навика на лорд Варго да сече ръцете и стъпалата на хора, които са го ядосали.

„Ако ни хванат, ще ни отсекат ръцете и краката – помисли Аря, – а след това Рууз Болтън ще ни одере живи.“ Още беше облечена в дрехите си на паж, а над сърцето ѝ беше извезан гербът на лорд Болтън – одраният мъж на Дредфорт.

Всеки път щом се обърнеше, очакваше да види пламъците на

факли, изливащи се от далечната порта на Харънхъл или пробягващи по бойниците на високите стени, но нямаше нищо. Харънхъл продължаваше да спи, докато не се изгуби в тъмното и мрачният му силует не се скри зад дърветата.

Когато стигнаха първия поток, Аря пое по извиващото се русло. Яздиха така около четвърт миля, след което излязоха на каменист бряг. Надяваше се, че ако преследвачите им поведат кучета, това ще ги накара да изгубят миризмата. На пътя не можеха да останат. „Смърт има на пътя – каза си тя. – Смърт има по всички пътища.“

Джендри и Горещата баница не оспорваха избора ѝ. В края на краищата картата държеше тя, а Горещата баница изглеждаше почти толкова напласен от нея, колкото и от възможните им преследвачи. Нали беше убила пазача. „По-добре е да се бои от мен – каза си тя. – Така поне ще прави каквото му кажа, вместо да забърка някоя глупост.“

Даваше си сметка, че самата тя би трябвало да е изплашена. Беше само на десет години – слабичко момиче, яздещо на откраднат кон в тъмната гора. Но кой знае защо, се чувстваше много по-спокойна, отколкото в Харънхъл. Дъждът беше измил кръвта от пръстите ѝ, а на гърба имаше меч. Вълци дебнеха в тъмното като дългнести сиви сенки, но Аря Старк изобщо не се страхуваше. „Страхът реже по-дълбоко от мечовете“, шепнеше си тя думите, на които я беше учил Сирио Форел. И си повтаряше също така думите на Джакен: „Валар моргулис“.

Дъждът спря и заваля отново, и пак спря, и пак заваля, но си имаха наметала, които ги пазеха. Аря продължаваше да води упорито, но бавно – твърде тъмно беше под дърветата за по-бърза езда. Никое от двете момчета не беше добър ездач, а от размекнатата земя стърчаха дебели коренища и скрити под шумата камъни. Прекосиха друг път с дълбоки, пълни с дъждовна вода коловози, но Аря остави и него. Водеше ги през заоблените хълмове, през ниски горички и гъсти храсталаци, по дъното на тесни долове, където натезжалите от дъждовната влага клони ги шибаха в лицата.

Кобилата на Джендри веднъж се спъна и го хвърли от седлото, но слава на боговете, нито конят, нито ездачът пострадаха, а Джендри само я изгледа с вечното си упорито изражение и отново се качи на седлото, без да каже и дума. Скоро след това се натъкнаха на три вълка, които разкъсваха тялото на убит фавн. Когато конят на Горещата баница подуши миризмата, изцвили уплашено и побягна. Два от вълците също хукнаха, но третият вдигна глава и оголи зъби, готов да брани плячката си.

По-късно минаха през някакво изпепелено село и подкараха

внимателно между руините на почернелите къщи и покрай мъртвците, обесени на ябълките покрай пътя. Когато Горещата баница ги видя, започна да се моли, зашептя плаха молитва към Майката за милост и я заповтаря неспирно. Аря изглежда отдолу останалите вече почти без плът трупове в гниещите им дрипи и изрече собствената си молитва. „Сир Грегър – гласеше тя, – Дънсън, Поливър, Раф Сладура. Веселяка и Хрътката. Сир Илин, сир Мерин, крал Джофри, кралица Церсей.“ Завърши с валар моргулис, пипна монетата на Джакен, прибрана грижливо под колана ѝ, след което се пресегна и без да спира, си откъсна една ябълка между обесените мъртвци. Беше презряла и червива, но тя я изяде с червеите.

Този ден настъпи без зора. Небето бавно изсветля, но така и не видяха слънцето. Строените като войници борове стърчаха облечени в мрачно зелено, широколистните дървета – с ръждивочервено и златисто, тук-там започнало да покафявява. Спряха колкото да напият конете, да хапнат студената си оскъдна закуска – разчупиха един от самуните, откраднат от Баницата от кухните, и си поделиха парче кораво сирене.

– Знаеш ли къде отиваме? – попита я Джендри.

– На север – каза Аря.

Горещата баница се огледа недоверчиво.

– А къде е север?

Тя му посочи с парчето сирене.

– Ей натам.

– Но слънце няма. Откъде знаеш?

– По мъха. Виждаш ли как расте главно от едната страна на дърветата? Това е юг.

– Какво ще търсим на север? – попита Джендри.

– Тризбеца. – Аря разгъна откраднатата карта да им покаже. – Виждате ли? Стигнем ли Тризбеца, ще трябва просто да продължим нагоре по течението, за да стигнем до Речен пад, ето тук. – Пръстът ѝ се плъзна по картата. – Пътят е дълъг, но няма да се изгубим, стига да се придържаме към реката.

Горещата баница примига над картата.

– Кое е Речен пад?

Речен пад беше нарисуван като кула на замък между сливащите се две реки, Повален камък и Червена вилка.

– Ето. – Тя му показа. – Пише „Речен пад“.

– Ама ти можеш да четеш? – удиви се той, сякаш му беше казала,

че може да върви по вода.

Аря кимна.

– Стигнем ли до Речен пад, спасени сме.

– Така ли? Защо?

„Защото Речен пад е замъкът на дядо ми и моят брат Роб ще е там“, искаше й се да му каже. Но прехапа устна и нави картата.

– Защото така. Но само ако стигнем дотам.

Качи се първа на седлото. Беше й неприятно, че трябва да крие истината от Горещата баница, но не можеше да му довери тайната си. Джендри знаеше, но това беше друго. Джендри също си имаше тайна, макар че, изглежда, сам не знаеше каква точно е тя.

Хълмовете не бяха високи, нито особено стръмни, но сякаш нямаха край и на тях скоро им омръзна това безкрайно спускане и катерене и поеха по равното, покрай коритата на малки поточета и през лабиринт от плитки дерета, където дърветата ги закриваха със саван от есенни листа.

От време на време тя пускаше Джендри и Баницата напред, а сама се връщаше да се помъчи да обърка следите им, като през цялото време се вслушваше за преследвачи. „Твърде бавно – казваше си, прехапала устна, – твърде бавно вървим, ще ни догонят.“ Веднъж от билото на един рид забеляза тъмни фигури да прехвърлят потока в долината под тях и за миг се уплаши, че конниците на Рууз Болтън са ги догонили, но когато погледна отново, разбра, че това е глутница вълци. Сбра длани пред устата си и ги поздрави с вой: „Ауу-ууууууууууууууууууууууооооооооооооооооо!“ Когато най-големият от вълците вдигна глава и й отвърна, Аря потръпна.

Някъде към пладне Горещата баница започна да се оплаква. Задникът му се бил натъртил, а седлото го ожулило между краката, и освен това трябвало да поспи.

– Толкова съм уморен, че ще падна от коня. Аря погледна Джендри.

– Ако падне, кой според теб ще го намери пръв, вълците или Глумците?

– Вълците – отвърна Джендри. – Имат по-добър нюх. Горещата баница отвори уста и я затвори. Не падна от коня. Скоро след това дъждът започна отново. Все още не бяха зървали слънцето. Ставаше все по-студено, бели валма мъгла започнаха да се стелят между боровете и скоро покриха земята.

Джендри се чувстваше почти толкова зле, колкото Горещата

баница, но беше упорит и не се оплакваше. Седеше непохватно в седлото, с много решително изражение, но за Аря не беше трудно да разбере, че хич го няма в ездата. „Трябваше да се сетя“ – помисли си тя. Самата тя беше яздила, откакто се помнеше, отначало пони като малка, след това – кон, но Джендри и Горещата баница бяха градски момчета, а градското простолюдие ходеше пеш. Йорен им беше дал животни за езда, когато ги взе от Кралски чертог, но да седиш на магаре или да се друсаш в някой фургон по кралския път беше едно. Да водиш ловджийски кон през дивите гори и изгорелите поля беше съвсем друго.

Аря разбираше, че сама би напреднала много повече, но не можеше да ги остави. Те бяха нейната глутница, приятелите ѝ, единствените живи приятели, които ѝ бяха останали, и ако не беше тя, щяха да си останат в Харънхъл: Джендри да се поти над наковалнята си, а Горещата баница – в кухните. „Ако Глумците ни хванат, ще им кажа, че съм дъщеря на Нед Старк и сестра на Краля на Севера. Ще им заповядам да ме отвеждат при брат ми и да не посягат на Баницата и на Джендри.“ Но можеше да не ѝ повярват, а и да ѝ повярваха... лорд Болтън беше знаменосец на брат ѝ, но въпреки всичко я плашеше. „Няма да позволя да ни хванат – закле се безмълвно Аря и посегна над рамото си да пипне дръжката на меча, който Джендри беше откраднал за нея. – Няма.“

Късно следобед излязоха от дърветата и се озоваха на брега на някаква река. Горещата баница изрева от възторг.

– Тризъбеца! Сега просто трябва да тръгнем срещу течението, както ни каза. Почти стигнахме!

Аря прехапа устна.

– Не мисля, че това е Тризъбеца. – Реката беше придошла от дъжда, но въпреки това не изглеждаше по-широка от тридесетина стъпки. Помнеше, че Тризъбеца е доста по-широк. – Много малка е, за да е Тризъбеца, а и не сме изминали достатъчно път.

– Изминахме – настоя Горещата баница. – Цял ден яздихме и почти не сме спирали. Трябва да сме изминали много път.

– Я дай да погледнем пак картата – каза Джендри.

Аря слезе, извади картата и я разгъна. Дъждът забарабани по кожата.

– Ние сме някъде тук, мисля – рече тя и посочи.

– Но – каза Баницата, – това не може да е целият път, който минахме. Виж, Харънхъл е ето тук, до пръста ти, ти почти го докосваш. А яздихме цял ден!

– Има много и много мили преди да стигнем Тризъбеца – каза тя. –

Няма да го стигнем за дни. Това е друга река, някоя от тези, виж. – Показва му една от по-тънките сини линии, всяка със ситно изписано по посока на течението ѝ име. – Реката Дари или Зелена ябълка, или Девичата... ето тук, тази, Малка върбица, може да е тя.

Горещата баница погледна реката.

– Не ми изглежда толкова малка. Джендри също се мръщеше.

– Виж, тази, дето сочиш, се влива в друга.

– Голяма върбица – разчете тя.

– Добре де, Голяма върбица. Виж, Голяма върбица се влива в Тризбеца, значи можем по едната да стигнем до другата, но трябва да тръгнем по течението, не срещу него. Освен ако тази река тук не е Малка върбица, ако ей тази, другата...

– Скоклив бързей – прочете Аря.

– Виж, той извира и се стича към езерото, обратно при Харънхъл. – Джендри проследи с пръст кривата линия.

Горещата баница се ококори.

– Не! Върнем ли се, ще ни убият!

– Трябва да разберем коя река коя е – заяви упорито Джендри. – Трябва някак да разберем.

– Да, ама не можем. – Вярно, че на картата имаше изписани имена, но нямаше как да се ориентират. – Няма да вървим нито нагоре, нито надолу по течението – реши тя и нави картата. – Ще я минем и ще продължим на север.

– Конете могат ли да плуват? – попита недоверчиво Баницата. – Изглежда дълбоко, Ари. Ами ако има змии?

– А дали вървим на север? – попита Джендри. – Всички тези хълмове... ако сме обърнали назад...

– Мъхът по дърветата... Той ѝ посочи близкото дърво.

– Мъхът по това дърво е от трите страни, а на другото няма никакъв мъх. Може да сме се объркали и просто да обикаляме в кръг.

– Може – каза Аря, – но все едно ще премина реката. Вие можете да дойдете с мен или да останете тук. – Метна се на седлото, без повече да ги поглежда. Ако не искаха да продължат с нея, да си търсят сами Речен пад, макар че най-вероятно Глумците щяха да ги намерят преди това.

Наложил се да продължи близо половин миля по брега, докато намери място, където ѝ се стори, че има брод. Но кобилата нагази във водата доста неохотно. Реката, каквото и да ѝ беше името, течеше кафява и бърза, а в най-дълбокото по средата на коритото водата стигна до

корема на животното. Ботушите на Аря се напълниха с вода, но тя все пак успя да излезе на отсрещния бряг. Чу плясъци отзад и боязливото цвилене на една от кобилите. „Тръгнаха все пак. Добре.“ Обърна се и загледа как момчетата се борят с бързея. Най-сетне излязоха при нея, целите мокри.

– Не е Тризъбеца – каза тя. – Сигурна съм.

Следващата река се оказа по-плитка и по-лесна за преминаване. Тя също не беше Тризъбеца и никой не се опита да спори, като им каза, че трябва да я преминат.

По здрач спряха, та конете да отпочинат, и похапнаха хляб и сирене.

– Мокър съм и ми е студено – оплака се Горещата баница. – Вече сме много далеко от Харънхъл, сигурен съм. Можем да си напалим огън...

– Не! – казаха в един глас Аря и Джендри. Горещата баница трепереше. Аря изгледа Джендри накриво. „Каза го с мен, както Джон в Зимен хребет.“ Джон Сняг й липсваше най-много от братята й.

– Не можем ли да поспим поне? – примоли се Горещата баница. – Толкова се уморих, Ари, и задникът ми се натърти. Май са ми излезли мехури.

– Ако те хванат, ще ти излязат повече – каза тя. – Трябва да продължим. Никакво спиране.

– Но вече е тъмно, а и луната не се вижда.

– Качвай се на коня.

Аря бавно продължи напред, но скоро усети, че умората притиска и нея. Имаше нужда от сън не по-малко от Баницата, но не смееше да спре. Ако заспяха, можеха да се събудят обкръжени от Варго Хоут, Шагуел Шута, Верния Урсвик, Рордж, Хапката, септон Ът и всички останали негови чудовища.

Но след още малко движението на кобилата й подежда толкова успокоително, като бебешка люлка, че Аря усети как клепащите й натежават. Притвори ги само за миг и отново ги отвори широко, стресната. „Не мога да заспя – изкрещя си тя наум, – не мога, не мога!“ Срита кобилата и подкара в тръс. Но нито тя, нито конят можеха да издържат на скоростта и само след няколко мига отново тръгнаха в бавен ход, а след още няколко очите й отново се затвориха. Този път не се отвориха толкова бързо.

А когато се отвориха, тя видя, че кобилата е спряла и поска туфа трева, а Джендри я разтърсва за рамото.

– Заспа – каза ѝ той.

– Само да ми отпочинат очите.

– Доста си почиваха. Конят ти обикаляше в кръг, но чак когато спря, разбрах, че си заспала. Горещата баница също закъса: набута се в един клон, падна и така се развика, че би трябвало да го чуеш. Но и това не можа да те събуди. Трябва да спреш и да поспиш.

– Мога да продължа, докато и вие можете. – Тя се прозя.

– Лъжеш – каза ѝ той. – Продължавай, ако си толкова глупава, но аз спирам. Поемам първия пост. Ти поспи.

– А Горещата баница?

Джэндри ѝ посочи. Горещата баница вече беше свит на кълбо под наметалото си върху постелята от мокри листа и тихо похъркваше. В юмрука си стискаше голямо парче сирене, но изглежда, беше заспал между хапките.

Аря разбра, че няма смисъл да спори. Джэндри беше прав. „Глумците също ще трябва да спят“, каза си тя с надеждата, че ще е така. Беше толкова уморена, че едва успя да се смъкне на земята, но не забрави да върже коня преди да си намери място под един бряст. Земята беше коравна и влажна. Зачуди се колко ли време ще мине, докато пак ще може да поспи в легло, с топла храна и огън да я стопли. Последното, което направи преди да затвори очи, беше да извади мечата си от ножницата и да го постави до себе си.

– Сир Грегър – прошепна тя. – Дънсън, Поливър, Раф Сладура. Веселяка и... Веселяка... Хрътката...

Сънищата ѝ бяха червени и диви. Глумците ги настигаха, бяха поне четирима – бледоликият лисенец и един тъмнокож свиреп мъж с брадва от Ибин, нашареният с белези дотрак Иго и един от Дорн, чието име така и не бе научила. Приближаваха се, препускайки в дъжда, ръждясалите им ризници стържеха върху кожените елечи, мечовете и брадвите им дрънчаха на седлата. Мислеха си, че идват да я уловят, осъзна тя с цялата странно рязка увереност, присъща на сънищата, но грешаха. Тя беше ловецът, а плячката бяха те.

В съня си Аря не беше малкото момиче. Беше вълк, грамаден и силен, и когато излезе от дърветата пред тях и оголи зъби в ниско протяжно ръмжене, надуши вонята на страх на коне, както и на хора. Конят на лисенеца се изправи на задните си крака и изцвили от ужас, а другите си завикаха на човешка реч, но преди да успеят да реагират, другите вълци изскочиха от тъмното и от дъжда, голяма глутница, мършави, мокри и мълчаливи.

Битката беше кратка и кървава. Косматият мъж падна още докато вадеше брадвата си, тъмнокожият издъхна, докато опъваше лъка си, а светлокожият от Лис обърна коня си да побегне. Братята и сестрите ѝ го догониха, налитаха от всички страни, хапеха коня му за краката – и разкъсаха гърлото на мъжа още докато падаше на земята.

Само мъжът със звънчетата в косата остана на място. Конят му изрита една от сестрите ѝ в главата, друг от братята ѝ той посече с извития си сребърен нокът, а косата му тихо звънеше.

Изпълнена с гняв, тя скочи на гърба му и го събори от седлото. Докато падаха, челюстите ѝ се забиха в мишницата му, зъбите ѝ потънаха в кожа, вълна и мека плът. Когато паднаха, тя дръпна свирепо със зъби, откъсна крака му от рамото и го разтърси. В студения, черен дъжд пръснаха топли червени капки.

ТИРИОН

Събуди се от скърцането на старите железни панти.

– Кой е? – изграчи той. Добре поне че гласът му се беше върнал, колкото и прегракнал да беше. Треската още го мъчеше и Тирион нямаше представа за часа. Колко беше спал този път? Беше толкова изтощен, толкова дяволски изтощен. – Кой е? – отново извика той, този път малко по-силно. От открянатата врата се просмукваше светлина на факли, но самата спалня се осветяваше единствено от догарящата до леглото му свещ.

Като видя пристъпващия към него силует, Тирион потръпна. Тук, в Стегата на Мегор, всички слуги бяха платени от кралицата, така че всеки посетител можеше да се окаже поредният убиец на Церсей, пратен да довърши работата, започната от сир Мандън.

Мъжът влезе в осветения от свещта кръг, огледа преbledнялото лице на джуджето и се изкиска.

– Порязал си се при бръсненето, а?

Пръстите на Тирион пробягаха по дългата резка, започваща над едното му око и свършваща чак на челюстта, през онова, което беше останало от носа му.

– С един страшно голям бръснач, да.

Черната коса на Брон беше току-що измита и вчесана назад, за да открий коравите черти на лицето му. Носеше високи ботуши от мека кожа, широк колан, обкован със сребро, и светлозелен копринен плащ. В широката диагонална зелена ивица на тъмното му вълнено палто беше извезана огнена верига.

– Къде беше? – скара му се Тирион. – Пратих да те повикат... трябва да беше поне преди два дни.

– Преди четири – отвърна наемникът. – Два пъти идвах и все те заварвах да спиш като умрял.

– Не съм умрял. Макар че скъпата ми сестра се постара. – Може би не трябваше да го казва на глас, но му беше все едно. Церсей стоеше зад опита на сир Мандън да го убие и той го знаеше и в червата си. – Каква е тази грозотия на гърдите ти?

Брон се ухили.

– Рицарският ми знак. Пламтяща верига. Зелена, на опушено сиво поле. По заповед на лорд баща ти сега съм сир Брон Черна вода,

Дяволче, Гледай да не го забравяш.

Тирион се опря на пухената постеля и с усилие се надигна, за да се подпре на високите възглавници.

– Аз бях този, който ти обеща рицарство, забрави ли? – Това „по заповед на лорд баща ти“ никак, ама никак не му хареса. Лорд Тивин не си беше губил времето. Преместването на сина му от Кулата на Ръката, за да си я присвои, беше послание, което всеки можеше да разчете. А това с Брон беше поредното. – Изгубих си половината нос, а ти спечели рицарство. За доста неща има да отговарят боговете. – Гласът му беше изпълнен с горчивина. – Баща ми лично ли те чукна с меч?

– Не. Тия от нас, дето оцеляха в битката, ни потупа Върховният септон и после ни „чукнаха“ от Кралската гвардия. Половин скапан ден отиде за цялата церемония, понеже бяха останали само трима Бели мечове.

– Разбрах, че сир Мандън е загинал в битката. – „Добре, че Под го бутна в реката малко преди този предател да забодне меч си в сърцето ми.“ – Кой друг е загинал?

– Хрътката – каза Брон. – Не е загинал, само си е заминал. Златните плащове разправят, че се оказал страхливец и ти си повел излиза на негово място.

„Не беше от най-добрите ми хрумвания.“ Тирион се намръщи и усети как тънката коричка по белега се изпъна. Махна на Брон към стола.

– Сестра ми май ме бърка с гъба. Държи ме на тъмно и ме храни с говна. Под е добро момче, но възела на езика му е колкото Скалата на Кастърли и не вярвам на половината от онова, което ми казва. Пратих го да доведе сир Джейслин, а той се върна да ми каже, че бил умрял.

– Загина, и хиляди още с него. – Брон седна.

– Как? – попита Тирион. Стана му още по-зле.

– В битката. Сестра ти изпратила Черните котлета да приберат кралчето в Червената цитадела, както чух. Когато златните плащове го видели да напуска, половината решили да изоставят защитата с него. Желязната ръка застанал на пътя им и се опитал да ги върне по стените. Разправят, че Байуотър ги сплашил здраво и за малко да ги върне, но някой го пронизал със стрела във врата. Тогава вече не изглеждал толкова страшен, така че го смъкнали от коня и го убили.

„Още един дълг пред нозете на Церсей.“

– Племенникът ми – изхриптя той. – Джофри. Той в опасност ли е?

– Не повече от някои и по-малко от повечето.

– Да е пострадал нещо? Да е ранен? Косичката да му се е разрошила, пръстче да си е навехнал, нокът да си е счупил?

– Не, доколкото знам.

– Предупредих Церсей какво ще се случи. Сега кой командва златните плащове?

– Лорд баща ти ги даде на един от своите западняци, някой си Адам Марбранд.

В повечето случаи златните плащове щяха да се опълчат на някой външен, назначен им за началник, но сир Адам Марбранд беше умен избор. Също като Джайм, беше от онези мъже, които останалите обичат да следват. „Изгубих градската стража.“

– Пратих Под да потърси Шага, но не извадил късмет.

– Каменните врани още са в кралския лес. На Шага, изглежда, мястото му е харесало. Тимет е повел Горените към родния им край, с цялата плячка, която са взели от лагера на Станис след битката. Чела се върнала една заран с дузина Черни уши при Речната порта, но червените плащове на баща ти ги прогонили, а гражданството на Кралски чертог ги замервало с говна и викове.

„Небдагодарници. Черните уши изгинаха заради тях.“ Докато Тирион беше лежал опиянен и потънал в сънища, най-близките му бяха изтръгнали ноктите, един по един.

– Искам да идеш при сестра ми. Синчето ѝ се отърва от битката дори без драскотина, така че Церсей вече няма нужда от заложник. Закле се да пусне Алайая, след като...

– Пусна я. Преди осем дни, след боя с камшика.

Тирион се надигна още малко, пренебрегвайки жегналата го в рамото болка.

– Бой с камшик?!

– Вързаха я на един кол наред двора и я съдраха от бой, след което я изхвърлиха от портата гола и окървавена.

„Учеше се да чете“ – помисли си глупаво Тирион. Белегът през лицето му се изопна и за миг му се стори, че главата му ще се пръсне от гняв. Вярно, Алайая беше курва, но толкова мило, храбро и невинно момиче рядко беше срещал. Никога не я беше докосвал; тя служеше само за була, за да скрие Шае. В безгрижието си така и не беше помислил какво може да ѝ струва тази роля.

– Обещах на сестра ми, че ще постъпя с Томен така, както тя с Алайая – каза той. Имаше чувството, че ще повърне. – Е, как да пребия сега едно осемгодишно момче? – „Но ако не го направя, печели Церсей.“

– Ти бездруго не държиш Томен – каза Брон. – Щом разбра, че Желязната ръка е мъртъв, кралицата прати Черните котлета за него и на никой в Росби не му е стискало да се опъне.

Още един удар; но и облекчение, трябваше да си признае. Обичаше си Томен.

– Черните котлета уж бяха наши – каза той малко раздражено.

– Бяха, докато им даваше по два петака срещу всеки един, който им даваше кралицата, но тя вдигна мизата. Озни и Осфрид ги направиха рицари след битката, също като мен. Боговете знаят само за какво, никой не ги е виждал в боя.

„Наемниците ми ме предават, приятелите ми ги пребиват и позорят, а аз лежа тук и гния – помисли Тирион. – Въобразявах си, че съм спечелил проклетата битка. Това ли е вкусът на победата?“

– Вярно ли е, че Станис е побягнал от призрака на Ренли? Брон се подсмива.

– От кулите с макарите видяхме само знамена в калта и мъже, които хвърляха копията и бягаха, но в гостилниците и бардаците ще намериш мнозина, които ще ти разправят, че Ренли е убил тоя или она. Повечето от войската на Станис си бяха поначало хора на Ренли и веднага се върнали на неговата страна, като го видели в блестящите му зелени доспехи.

След всичките му планове, след излиза и боя по моста от кораби, след като разцепиха лицето му на две, Тирион беше заличен от един мъртвец. „Ако Ренли наистина е мъртъв.“ Още нещо, което му предстоеше да разбере.

– Как се е измъкнал Станис?

– Лисенците му задържаха галерите си в залива, извън веригата ти. Когато почнаха да губят битката, тръгнаха покрай брега и прибраха колкото могат от своите. Към края хората се избиваха да се качат на борда.

– А Роб Старк, той какви ги върши?

– Част от вълците му си пробиват път с огън към Дъскъндейл. Баща ти изпраща лорд Тарли да се разправи с тях. Мисля си дали да не тръгна с него. Казват, че бил добър воин и щедър с плячката.

Мисълта, че ще изгуби и Брон, беше последният удар.

– Не. Мястото ти е тук. Ти си капитанът на гвардията на Ръката.

– Ти не си Ръката – припомни му Брон. – Баща ти е Ръката сега, а и си доведе проклетата гвардия.

– Какво стана с всички онези, които ми нае?

– Една част загинаха при кулите с макарите. Онзи твой чичо, сир

Кеван, плати на останалите и ни изхвърли.

– Колко щедро от негова страна – кисело каза Тирион. – Това означава ли, че си изгубил вкуса към златото?

– Едва ли, дяволите да ме вземат.

– Добре – каза Тирион. – Защото, както изглежда, все още ще ми трябваш. Случайно да знаеш какво е станало със сир Мандън Муур?

Брон се изсмя.

– Знаем, че се е удавил, проклетникът.

– Много му дължа аз на него, но как да му платя? – Тирион опипа с пръсти белега на лицето си. – Честно казано, ужасно малко знам за този човек.

– Имаше рибешки очи и носеше бял плащ. Какво друго ти трябва да знаеш?

– Всичко – каза Тирион. – Като начало. – Трябваше му доказателство, че сир Мандън е бил човек на Церсей, но не посмя да го каже на глас. В Червената цитадела човек трябваше да държи езика си зад зъбите. Тук имаше плъхове в стените и птиченца, които говорят много, и пащи. – Я ми помогни да се изправа – изпъшка той, оплетен в завивките. – Крайно време е да навестя баща си. И крайно време да се покажа пред хората.

– Гледката ще е страхотна – подигра му се Брон.

– С половин нос ли? Но като стана дума за красота, Марджерти Тирел вече в Кралски чертог ли е?

– Не. Но идва и градът се е побъркал от обич към нея. Тирел карат храна от Планински рай и я раздават от нейно име. Стотици фургони, всеки ден. Из града е пълно с хора на Тирел, перчат се по улиците със златните розички, пришити на палтата им, и никой не плаща виното си. Жени, вдовици, курви, всички жени са готови да дадат най-скъпото си на всяко червенобузо момченце със златна розичка на щипката.

„Плюят на мен и плащат пиенето на Тирелите.“ Тирион се смъкна от леглото. Краката му омекнаха, стаята около него се завъртя и трябваше да се хване за ръката на Брон, за да не падне по очи.

– Под! – изрева той. – Подрик Пейн! Къде си, в името на седемте ада? – Мисълта за Под го дъвчеше като беззъбо псе. Тирион мразеше слабостта, най-вече собствената си. Тя го караше да изпитва срам, а срамот разпалваше гнева му. – Под, веднага тук!

Момчето се появи на бегом и като видя станалия и стиснал ръката на Брон Тирион, зяпна.

– Милорд. Вие сте станали! Такова... искате ли вино? Приспивно?

Да извикам ли майстера? Той каза, че трябва да лежите.

– Твърде много лежах. Донеси ми някакви чисти дрипи.

– Дрипи?!

Как можеше това момче да е с толкова ясен ум и толкова находчиво в битка, и толкова смотано и объркано във всички други случаи, Тирион така и не можеше да разбере.

– Дрехи – каза той. – Риза, гащи, елек. За мен. Да се облека. За да мога да изляза от тая проклета килия.

Наложи се двамата да му помогнат да се облече. Колкото и отвратително да изглеждаше лицето му, най-тежката от раните му беше на раменната става, където ризницата му беше пробита от стрела. При всяка смяна на превръзката се лееше гной и кръв и при всяко движение болката го жегваше убийствено.

Накрая Тирион се примири с някакви широки гащи и голям нощен халат, провиснал на раменете му. Брон му напъха краката в ботушите, а Под отиде да потърси тояга, на която да се подпира. След това Тирион изпи чаша вино, за да се подкрепи. Виното беше подсладено с мед и съдържаше съвсем малко маков сок, колкото да може да понася болката.

Въпреки това главата му се замая, а по витото стълбище краката му се подкосиха. Вървеше с тоягата в едната ръка и другата на рамото на Под. На изхода срещнаха едно влизашо слугинче. Зяпна ги с ококорени очи, сякаш виждаше призрак. „Джуджето е възкръснало – помисли Тирион. – Виж, по-грозно е отпреди, тичай сега да кажеш на дружката си.“

Стегата на Мегор беше най-здравата част в Червената цитадела, замък в замъка, обкръжен от покрит с железни шипове сух ров. Когато стигнаха портата, подвижният мост беше вдигнат за през нощта, Пред него стоеше сир Трант в светлата си броня и белия плащ.

– Сваляй моста – заповяда му Тирион.

– Заповедите на кралицата са мостът да се вдига нощем. – Сир Мерин открай време си беше човек на Церсей.

– Кралицата спи, а аз имам работа с баща ми. Споменаването на лорд Тивин Ланистър прозвуча като магия. Сир Мерин Трант изръмжа, но даде командата и мостът се спусна. Над рова на пост стоеше друг от Кралската гвардия. Сир Озмунд Черно котле се усмихна криво, като видя клатушкация се към него Тирион.

– Оздравяхме ли, милорд?

– Напълно. Кога е следващата битка? Нямам търпение. Но когато двамата с Под стигнаха до витите стъпала, Тирион зяпна нагоре отчаяно. „Няма да мога да ги изкача сам“ – призна си той. Преглътна цялото

си достойнство и помоли Брон да го носи, надявайки се безнадеждно, че в този късен час никой няма да ги види и да му се присмее, никой няма да пръсне мълвата как джуджето го носят на ръце като бебе.

Външният двор се оказа задръстен от десетки шатри и павилиони.

– Хората на Тирел – обясни Подрик Пейн, докато се провираха през лабиринта от коприни и платнища. – И на лорд Роуан, както и на лорд Редвин. Не можах да намерят място за всички. В замъка де. Някои ги настаниха в разни ханове в града. Тук са за венчавката на крал Джофри. Дали ще сте достатъчно здрав да присъствате, милорд?

– Изгладнелите плъхове не можах да ми попречат. – Това поне трябваше да им се признае на венчавките: на тях беше по-малко вероятно да му отрежат носа на човек.

Светлините все още горяха зад кепенците на прозорците в Кулата на Ръката. Мъжете при вратата носеха пурпурните плащове и шлемовете с лъвските гребени на личната гвардия на баша му. Тирион ги познаваше и двамата и те го пуснаха още щом го видяха... въпреки че, както забеляза, и двамата извърнаха очи, като му видяха лицето.

Вътре се натъкна на сир Адам Марбранд, който слизаше по стръмно извиващите нагоре стъпала в черната си броня и златоткан плащ на офицер от Градската стража.

– Милорд – поздрави го той, – колко се радвам, че ви виждам на крака. Чух...

– Чули сте слухове, че копаят малкото ми гробче? Аз също. При тези обстоятелства реших, че е най-добре най-сетне да стана. Чувам, че станали командир на Градската стража. Поздравления ли да ви неса, или съболезнования?

– Боя се, че и двете. – Сир Адам се усмихна. – Смъртта и бедствията са ме оставили с четири хиляди и четиристотин души. Само боговете и Кутрето знаят как ще плащаме на толкова много, но сестра ви ми забранява да освобождавам хора.

„Още ли трепериш, Церсей? Битката свърши, златните плащове вече няма да могат да ти помогнат.“

– При баща ми ли бяхте? – попита той.

– Да, Боя се, че не го оставих в добро настроение. Лорд Тивин смята, че четири хиляди и четиристотин стражи са повече от достатъчни, за да намерят един изгубил се скуайър, но вашият братовчед Тирек все още го няма.

Тирек беше синът на покойния му чичо Тигет, тринадесетгодишно момче. Беше изчезнал по време на уличния метеж скоро след брака си с

лейди Ермесанда, сукалче, което по стечение на обстоятелствата беше последната оцеляла наследничка на дома Хейфорд. „И вероятно първата невяста в историята на Седемте кралства, останала вдовица преди да са я отбили от майчиното мляко.“

– Аз също не можах да го намеря – призна Тирион.

– Храни червеите – намеси се Брон с обичайния си такт. – Желязната ръка го търси, а и евнухът подрънка с тлъста кесия. И техният късмет беше същият. По-добре се откажете, сир.

Сир Адам погледна неодобрително наемника.

– Лорд Тивин е упорит, щом става дума за неговата кръв. Живо или мъртво, детето трябва да се намери, и смятам да изпълня заповедта му. – Обърна се отново към Тирион. – Баща си ще го намерите в солария му.

„В моя соларий“ – помисли Тирион.

– Мисля, че знам пътя.

Пътят означаваше още доста стъпала нагоре, но сега той ги изкачи сам, опирайки се с една ръка на Под. Брон му отвори вратата. Лорд Тивин Ланистър седеше до прозореца и пишеше нещо. Като чу изскърцването на бравата, вдигна очи.

– А, Тирион. – Остави спокойно перото.

– Радвам се, че още ме помните, милорд. – Тирион се пусна от Под, подпря се на тоягата и се заклати тромаво напред. „Тук нещо не е наред.“

– Сир Брон – каза лорд Тивин, – Подрик. По-добре да изчакате отвън, докато приключим.

Погледът, с който Брон отвърна на Ръката, спокойно можеше да мине за нахален. Все пак кимна и се оттегли, Под го последва. Тежката врата се затръшна след тях и Тирион Ланистър остана сам пред баща си. Макар прозорците на солария да бяха затворени за през нощта, хладината, царяща в стаята, беше съвсем осезаема. „С какви ли лъжи го е засипала Церсей?“

Владетелят на Скалата на Кастърли, висок и слаб, изглеждаше с двадесет години по-млад от възрастта си и дори красив въпреки цялата си суровост. Рошави руси бакенбарди покриваха бузите му и като в златна рамка затваряха изсеченото лице, плешивото теме и стиснатите устни. На шията си носеше верижка от златни ръце, пръстите на всяко от които стискаше следващата за китката.

– Красива верига – каза Тирион. „Въпреки че на мен ми отиваше повече.“

Лорд Тивин пренебрегна нападката.

– По-добре седни. Разумно ли беше да ставаш от леглото?

– Поболях се от това легло. – Тирион знаеше колко ненавижда баща му чуждата слабост. Седна на най-близкия стол. – Какви хубави покои имаш! Ще повярваш ли, докато съм умирал, някой ме е преместил в една тъмна килийка в Мегоровата?

– Червената цитадела е препълнена с гости за сватбата. Като си заминат, ще ти намерим по-подходящо жилище.

– Предпочитах това жилище. Определихте ли датата на сватбата?

– Джофри и Марджери ще се венчаят на първия ден от новата година, който впрочем съвпада с първия ден на новия век. Церемонията ще предвести зората на нова ера.

„Нова ера за Ланистър“ – помисли Тирион.

– Колко досадно. Опасявам се, че за този ден имам други планове.

– Затова ли си дошъл, да ми се оплачеш от спалнята си и да ми пробуташ сакатите си шегги? Чакат ме важни писма за довършване.

– Важни писма? Хайде де!

– Някои битки се печелят с мечове и копия, други – с пера и с гарвани. Спести ми тези укури, Тирион. Навестях те толкова често, колкото можеше да позволи майстер Балабар, когато изглеждаше, че умираш. – Сви пръсти под брадичката си. – Впрочем, защо си изгонил Балабар?

Тирион сви рамене.

– Майстер Френкен не е толкова настоятелен като него да ме държи в несвяст.

– Балабар дойде в града със свитата на лорд Редвин. Казват, че е надарен лечител. Беше много мило от страна на Церсей да го помоли да се грижи за теб. Тя се боеше за живота ти.

„Бояла се е, че мога да си го запазя, искаш да кажеш.“

– Не се съмнявам. Затова не се откъсна от леглото ми.

– Не бъди глупав. Церсей има да подготвя кралска сватба, аз водя война, а ти беше в пълна безопасност поне две денонощия. – Лорд Тивин гледаше обезобразеното лице на сина си, без зелените му очи дори да мигнат. – Макар че раната ти е ужасна, ще ти го призная. Що за лудост те е обладала?

– Врагът беше при портите с овен. Ако Джайм беше предвождал този излаз, щеше да го наречеш „доблест“.

– Джайм нямаше да е толкова глупав, че да си свали шлема в битката. Надявам се поне, че си убил човека, който те порязва?

– О, мъртъв е нещастникът, и още как. – Макар че този, който

бутна в реката сир Мандън, за да се удави под тежестта на бронята си, беше Подрик Пейн. – Най обичам мъртвия враг – тъпо добави Тирион, макар че сир Мандън не беше истинският му враг. Той нямаше причина да иска смъртта му. „Беше само котешка лапа. И знам коя е котката. Тя му е казала да се погрижи да не преживея битката.“ Но без доказателство лорд Тивин изобщо нямаше да изслуша такова обвинение. – Зашо си тук, в града, татко? – попита той. – Не трябва ли сега да се биеш някъде с лорд Станис или с Роб Старк, или с някой друг? – „И колкото по-скоро заминеш, толкова по-добре.“

– Докато лорд Редвин не докара флотата си, не ни стигат кораби, за да нападнем Драконов камък. Но все едно. Слънцето на Станис Баратеон залезе в Черна вода. Колкото до Старк, момчето все още е на запад, но голяма сила под командата на Хелман Толхарт и Робърт Гловър се придвижва към Дъскъндейл. Изпратил съм лорд Тарли да ги пресрещне, а сир Грегър върви по кралския път, за да им отреже отстъплението. Толхарт и Гловър ще бъдат заклещени между двамата с една трета от силите на Старк.

– Дъскъндейл? – В Дъскъндейл нямаше нищо, което да заслужава подобен риск. Нима най-сетне Младия вълк беше изглупял?

– Няма какво да се безпокоиш за всичко това. Лицето ти е бледо като на мъртвец, а превръзките ти още кървят. Каж ми каквото искаш да ми кажеш и веднага се връщай в леглото.

– Каквото искам... – Гърлото му беше пресъхнало. Какво искаше всъщност? „Повече, отколкото би могъл да ми дадеш, татко.“ – Под ми каза, че си направил Кутрето лорд на Харънхъл.

– Празна титла, поне докато Рууз Болтън държи замъка в името на Роб Старк, но на лорд Белиш много му се искаше да бъде удостоен с тази почит. А той наистина ни свърши голяма услуга с брака на Тирел. Ланистър винаги плащат дълговете си.

Бракът на Тирел беше всъщност идея на Тирион, но щеше да изглежда тъпо да го заявява сега.

– Тази титла сигурно няма да се окаже толкова „празна“, колкото си мислиш – предупреди го той. – Кутрето нищо не предприема без умисъл. Както и да е. Спомена нещо за плащане на дългове, или така ми се стори?

– Аха. Искаш си наградата, това ли било? Добре. Е, какво би ми поискал? Земи, замък, някаква служба?

– Малко скапана благодарност ще е добре за начало. Лорд Тивин се втренчи в него, без да мига.

– Само глумците и маймуните искат награда. Както и Ерис, впрочем. Ти направи каквото ти се заповяда и съм сигурен, че е било най-доброто възможно. Никой не отрича ролята, която изигра.

– Ролята, която изиграх? – Ако му бяха останали ноздри като хората, сигурно щяха да трепнат. – Струва ми се, че спасих скапания ти град.

– Повечето хора, изглежда, смятат, че моята атака по фланга на лорд Станис обърна хода на битката. Лордовете Тирел, Роуан, Редвин и Тарли също се биха доблестно, а ми казаха, че сестра ти Церсей е тази, която накарала пиромантите да приготвят адския огън, за да се унищожи флотата на Баратеон.

– Докато аз само съм поръчал да ми подрежат космите на носа, така ли? – Тирион не можа да скрие горчивината в гласа си.

– Твоята верига се оказа хитър удар. И допринесе много за победа-та ни. Това ли искаше да чуеш? Казаха ми също, че на теб трябва да сме благодарни за съюза ни с Дорн. Сигурно ще останеш доволен да научиш, че Мирцела е пристигнала жива и здрава в Слънчево копие. Сир Арис Оукхарт пише, че много се била сприятелила с принцеса Ариан и че принц Тристан е очарован от нея. Не ми харесва да имам заложник в дома Мартел, но предполагам, че е било неизбежно.

– И ние ще си имаме заложник – отвърна Тирион. – Мястото в съвета също беше част от сделката. Освен ако принц Доран не доведе със себе си армия, за да си го вземе, той сам ще се постави в ръцете ни.

– Де да беше това място единствената претенция на Мартел – каза лорд Тивин. – Разбрах, че си им обещал и възмездие?

– Обещах им правосъдие.

– Както и да го наречеш, става въпрос за проливане на кръв.

– Не че е в дефицит, нали? По време на боя газех в езера от кръв. – Тирион не виждаше причина да не зарови до сърцевината. – Или толкова си го обикнал този Грегър Клегейн, че не можеш да понесеш мисълта, че ще се разделиш с него?

– Сир Грегър си има своите задачи, както и брат ти. Всеки владетел има нужда от един звяр от време на време... урок, който, изглежда, добре си усвоил, ако се съди по сир Брон и онези твои хора от клановете.

Тирион си помисли за изгореното око на Тимет, за Шага с голямата му брадва и за Чела с нейния наниз от изсушени уши. И за Брон. Най-вече за Брон.

– Горите са пълни със зверове – напомни той на баща си. – Глухите улички – също.

– Вярно е. Сигурно в лова има място и за други псета. Ще помисля

за това. Е, ако нямаш друго...

– Да, чакат те много важни писма. – Тирион се изправи на кекавите си крака, затвори за миг очи, щом го обля замайващата вълна, и с олюляване направи една крачка към вратата. По-късно щеше да отсъди, че е трябвало да направи и втората, и третата. Но вместо това се обърна. – Какво искам, питаш? Ще ти кажа какво искам. Искам онова, което ми се полага по право. Искам Скалата на Кастърли.

Устните на баща му се свиха.

– Рожденото право на брат ти?

– На рицарите от Кралската гвардия е забранено да се женят, да създават деца и да притежават земя. Знаеш го не по-зле от мен. В деня, в който Джайм избра белия плащ, той се отказа от претенциите си над Скалата на Кастърли, но ти така и не го призна. Крайно време е. Искам да се изправиш пред кралството и да провъзгласиш, че аз съм твой син и твой законен наследник.

Очите на лорд Тивин бяха светлозелени, изпъстрени със златни тоцици. Толкова блестящи, колкото и безмилостни.

– Скалата на Кастърли – каза той с тон, студен като смърт. – Никога.

Думата увисна между двамата – огромна, наострена, пълна с отрова.

„Знаех отговора преди да го поискам – каза си Тирион. – Осемнайсет години, откакто Джайм влезе в Кралската гвардия, а аз нито веднъж не повдигнах този въпрос. Сигурно защото съм знаел отговора. Винаги съм го знаел.“

– Защо? – хрипливо попита той, макар да знаеше, че отговорът ще го уязви горчиво.

– И ме питаш? Ти, който уби майка си само за да се пръкнеш на този свят? Ти си едно злонравно, лукаво, непокорно, жалко дребно същество, завистливо, развратно и тъпо. Човешките закони ти дават правото да носиш името ми и да развяваш цветовете ми, защото не мога да докажа, че не си мой. За да ме приучат на кротост, боговете ме осъдиха да гледам как се тътриш насам-натам, понесъл гордия лъв, който беше гербът на моя баща и на неговия баща преди него. Но нито боговете, нито хората не ще ме принудят да ти позволя да превърнеш Скалата на Кастърли в курвенски бардак.

– В курвенски бардак? – Светна му. Тирион изведнъж осъзна откъде идва цялата тази жлъч. Стисна зъби и процеди: – Церсей ти е казала за Алайя.

– О, така ли се казвала? Признавам, не мога да запомня имената на всичките ти курви. Коя беше оная, за която се ожени като момче?

– Тиша. – Той го изгледа предизвикателно.

– А онази войнишка пачавра на Зелената вилка?

– Какво те интересува? – попита той. Не смееше да изрече пред него името на Шае.

– Все едно ми е. Колкото дали ще живеят, или ще умрат.

– Значи ти си наредил да пребият Яя. – Не беше въпрос.

– Сестра ти ми каза за твоите заплахи срещу внуците ми. – Гласът на лорд Тивин беше по-студен от лед. – Излъгала ли ме е?

Тирион не можеше да го отрече.

– Заплаших я, да. За да опазя живота на Алайая. За да не я поругаят мъжете на Черно котле.

– За да спасиш честта на някаква курва, си заплашил хора от своя дом, свои близки? Това ли е начинът?

– Ти си този, който ми е казал, че една добра заплаха често върши повече работа от най-силния шамар. Не че Джофри не ме е предизвикал поне стотина пъти. Ако толкова те сърбят ръцете да биеш с камшик хора, почни с него. Но Томен... защо да посягам на Томен? Той е добро момче и е от собствената ми кръв.

– Както и майка ти. – Лорд Тивин рязко стана и се извиси над него. – Връщай се в леглото си, Тирион, и повече не ми споменавай за твоите права над Скалата на Кастърли. Ще си получиш наградата, но тя ще бъде такава, каквато аз преценя, че е уместна за службата ти и за положението ти. И внимавай... това е последният път, в който ще изтърпя да позориш честа на дома Ланистър. Край с курвите. Следващата, която хвана в леглото ти, ще я обеса.

ДАВОС

Гледаше дълго как платното нараства, и се мъчеше да реши дали да живее, или да умре.

Знаеше, че ще е по-лесно да умре. Трябваше само да изпълзи в пещерата си и да остави кораба да подмине, и смъртта щеше да го намери. Вече от дни треската го изгаряше, превръщаше вътрешностите му в кафява каша и го караше да трепери в неспокойния си сън. Всяка сутрин го заварваше все по-изтощен. „Няма да трае дълго“ – беше започнал да си повтаря.

Ако не го убиеше треската, със сигурност щеше да го довърши жаждата. Тук нямаше вода за пиене, освен от редките дъждове, когато се събираше в дупките в скалата. Само преди три дни (а дали не бяха четири? Беше му трудно да различава дните) дупките в камъка бяха пресъхнали като стара кост, а гледката на сиво-зелените вълни в залива му беше станала непоносима. Знаеше, че започне ли да пие морска вода, краят ще дойде бързо, но въпреки всичко почти беше поел първата глътка, толкова пресъхнало беше гърлото му. Внезапният шквал го спаси. Беше толкова изнемощял, че не можа да направи нищо друго, освен да легне под дъжда със затворени очи и отворена уста и да остави водата да плиска по напуканите му устни и подутия език. Но след това се почувства малко по-силен, а локвичките по скалното островче и пукнатините в камъка отново се бяха изпълнили с живот.

Но това беше преди три дни (или четири може би) и водата свършваше. Част от нея се беше изпарила, а останалата част я беше изсмукал. До утре заран отново щеше да изпита вкуса на калта и да ближе влажните студени камъни по дъната на дупките.

А ако не жаждата или треската, щеше да го убие гладът. Островът му не беше нищо повече от гол камък, щръкнал сред огромния залив на Черна вода. При отлив понякога можеше да намери рачета по каменния бряг, до който се беше добрал след битката. Впиваха се болезнено в пръстите му, докато не пръснеше черупките им в скалите, за да изсмуче месото от щипците и вътрешностите от черупките им.

Но дойдеше ли приливът, малката ивица бряг изчезваше и Давос трябваше да изпълзи нагоре по скалата, за да не го помете. Върхът на камъка беше на петнадесет стъпки над водата при силен прилив, но забущуваше ли заливът, пръските се вдигаха по-високо, така че нямаше

как да се опази сух дори сврян в пещерата си (която всъщност беше само дупка в скалната ниша под върха). Нищо не растеше по скалата освен лишеи и дори морските птици отбягваха това място. Много рядко чайки кацаха на върха на канарата и Давос се опитваше да хване някоя, но те бързо го усещаха и се разлетяваха преди да ги е доближил. Опитвал се беше да ги удари с камъни, но беше толкова изнемощял, че дори когато камъкът му ги улучеше, чайките само изпищяваха възмутено и литваха.

От убежището му се виждаха други скали – далечни каменни зъбери, по-високи от неговия. Най-близкият се възправяше на цели четиридесет стъпки над водата, както изглеждаше, макар да му беше трудно да прецени от такова разстояние. Над него непрестанно се рееше облак чайки и Давос често пъти си мислеше да доплува дотам и да нападне гнездата им. Но водата беше студена, теченията – силни и коварни, а и той знаеше, че няма да му стигнат силите за такова плуване. Това щеше да го довърши толкова сигурно, колкото пиенето на солена вода.

Есента в Тясното море беше мокра и дъждовна. Денем не беше толкова зле, докато грееше слънцето, но нощите ставаха все по-студени и понякога вятърът над залива се усилваше, подкарваше бели камшичета пяна и Давос скоро започваше да зъзне. Треската и студът го измъчваха и напоследък постоянна кашлица раздираше гърдите му.

Пещерата беше единственият му подслон, а и той никак не беше голям. При отлив понякога се задържаха дървени отломки и овъглени парчети от пожара, но нямаше как да изкара искра, за да си напалят огън. Веднъж в отчаянието си се бе опитал да трие две сухи дървета, но дървото беше прогнило и усилията му докараха само мехури по ръцете. Дрехите му също бяха подгизнали, а ботушите си беше изгубил някъде в залива преди водата да го изхвърли тук.

Жажда. Глад. Студ. Това бяха тримата му спътници, с него бяха всеки ден и час, и понякога започваше да мисли за тях като за близки приятели. Много скоро все някой от тези приятели щеше да се смили над него и да го облекчи от тези безкрайни мъки. Или може би просто един ден щеше да влезе във водата и да поеме към брега, който знаеше, че лежи някъде на север, невидим. Както беше отслабнал, беше невъзможно да доплува, но това нямаше значение. Давос през целия си живот беше бил моряк и беше решил, че ще умре в морето. „Боговете под водата ме чакат – казваше си. – Крайно време е да ги навестя.“

Но ето че сега се появи платно: съвсем мъничко петънце на хоризонта, но се уголемяваше. „Кораб, където не би трябвало да има кораб.“

Знаеше къде се намира скалата му: един от каменните зъбери, издигащи се в залива Черна вода. Най-високият от тях стърчеше на цели сто стъпки над линията на прилива, а дузина по-малки се извисяваха на по шестдесетина стъпки. Моряците ги наричаха „копията на морския крал“ и знаеха, че около всеки, който се показва над повърхността, има поне дузина дебнещи коварно малко под нея. Всички благоразумни капитани ги заобикаляха отдалече.

Давос гледаше издуващото се платно със зачервените си очи и се мъчеше да долови свистенето на вятъра в коравото платнище. „Насам идва.“ Освен ако скоро не променеше курса си, корабът щеше да мине на един вик разстояние от жалкото му убежище. И това можеше да означава живот. Стига да го искаше. Не беше сигурен, че го иска.

„За какво да живея? – помисли си и сълзите замъглиха очите му. – Божове милостиви, за какво? Синовете ми са мъртви, Дейл и Алард, Марик и Матос, сигурно и Деван. Може ли един баща да надживее толкова много силни, млади синове? Как бих могъл да продължа? Та аз съм само една кука черупка, рактът е умрял, нищо не е останало вътре. Не го ли разбират?“

Бяха поели нагоре по Черна вода, развели огненото сърце на Господаря на Светлината. „Черната Бета“ на Давос беше във втората бойна линия, между „Привидение“ на Дейл и „Лейди Маря“ на Алард. Третият му син Марик командваше гребците на „Ярост“, а Матос служеше като първи помощник-капитан на баща си. Под стените на Червената цитадела галерите на Станис Баратеон влязоха в битка с по-малкия флот на момчето крал Джофри и в първите няколко мига реката се оглуши от свисъка на стрелите и трясъка на дървените корпуси.

А след това някакъв огромен звяр нададе рев и ги обгърнаха зелени пламъци: адски огън, пикнята на пиромантите, нефритовият демон. Матос стоеше до рамото му на палубата на „Черната Бета“, когато корабът сякаш се надигна от водата. Давос се озова в реката и течението го понесе. Зелените пламъци раздираха небето, петдесет стъпки високи. Беше видял как пламна „Черната Бета“ и „Ярост“, и още дузина кораби, видял беше как горящите хора скачат във водата и се давят. „Привидение“ и „Лейди Маря“ не се виждаха – бяха потънали, разбити или скрити под булото на пожара, а и не му остана време да се огледа къде са, защото устието на реката беше почти пред него, а през устието на реката Ланистърите бяха изпънали огромна желязна верига. От единия до другия бряг не се виждаше нищо друго освен горящи кораби и адски пламък. От гледката сърцето му замря. Още помнеше звуците: пукота на

пламъците и писъците на умиращите, докато течението го носеше към разтворената паст на ада.

Трябваше просто да не прави нищо. Само още няколко мига и сега щеше да е със синовете си, да лежи в студената зеленикава тиня на дъното на залива и рибите да хапят лицето му.

Но вместо да се остави на съдбата, той напълни дробовите си с въздух и се гмурна, за да стигне речното дъно. Единствената му надежда беше да премине под веригата и горящите кораби, и адския огън, който се носеше по водната повърхност, и да изплува спасен в огромния залив. Давос беше силен и в онзи ден не носеше по себе си жезла, освен малкия шлем, който беше изгубил, когато изгуби и „Черната Бета“. Докато плуваше през зеленикавия сумрак, видя други мъже, притегляни надолу от тежестта на броните и ризниците си. Преплува между тях, ритайки с цялата сила, която бе останала в краката му. Гмурна се още по-надълбоко, и още, и още. С всяко загребване му ставаше все по-трудно да задържа дишането си. Помнеше, че видя дъното, меко и замъглено, когато от устните му забълбукаха мехурчета. Нещо докосна крака му... дърво ли беше, риба ли, или удавник – така и не разбра.

Вече му трябваше въздух, но го беше страх. Дали беше подминал вече веригата, излязъл ли беше в залива? Излезеше ли под някой кораб, щеше да се удави, а ако изплуваше сред петната от огън, първата му глътка въздух щеше да изпепели дробовите му. Сви се и се превъртя във водата да погледне нагоре, но не можеше да види нищо освен зеленикав мрак, а после се превъртя и изведнъж изгуби представа къде е горе и къде – долу. Обзе го паника. Дланите му се заровиха в речното дъно и вдигнаха облак кал, който го заслепи. Той задрапа във водата, зарита, риташе и риташе, вече напълно изгубен в речната мъгла, риташе и риташе и риташе и риташе, докато вече не можеше да рита. Когато отвори уста да изкрещи, водата нахлу в гърлото му и Давос Държеливия разбра, че се дави.

Следващото, което разбра, беше, че слънцето е високо над него и че лежи върху камениста ивица под гола каменна скала насред пуст залив. До него имаше една прекършена мачта, изгоряло платно и подут труп на удавник. Мачтата, платното и удавникът изчезнаха, пометени от следващия прилив, и го оставиха съвсем сам.

Още от времето, когато беше контрабандист, познаваше водите около Кралски чертог като петте си пръста и знаеше, че убежището му не е нищо повече от нищожно петънце и върху най-подробните карти, в място, заобикаляно отдалече от почтените моряци... въпреки че самият

той бе преминавал веднъж-дваж оттук, за да остане незабелязан. „Когато ме намерят мъртъв тук, ако изобщо ме намерят, сигурно ще кръстят скалата на мен – помисли Давос. – Ще я нарекат Лукова скала; ще бъде моята гробница и завещанието ми.“ Не заслужаваше повече. „Бащата закриля синовете си“, учеха септоните, но Давос бе вкарал синовете си в огъня. Дейл никога нямаше да даде на жена си детето, за което се бяха молили, а Алард, с неговото момиче в Староград и другото в Кралски чертог, и третото в Браавос – скоро и трите щяха да заридаят. Маатос никога нямаше да стане капитан на свой кораб, както беше мечтал. Марик никога нямаше да получи рицарството си.

„Как бих могъл да живея, след като те са мъртви? Толкова много храбри рицари и могъщи лордове са загинали, мъже много по-добри от мен, и знатни. Сври се в пещерата си, Давос. Изпълзи вътре и се свий, толкова малък стани, че корабът да те подмине, и се остави на чайките да ти изкълват очите, докато раците пируват с плътта ти. Ти достатъчно попирува с тях, дължиш им го. Скрый се, контрабандисте. Скрый се и замълчи, и умри.“

Платното беше съвсем наблизко. Още няколко мига и корабът щеше да отмине, а той щеше да може да издъхне в мир.

Ръката му посегна към гърлото да опипа малката кожена кесийка, която винаги носеше на врата си. Вътре пазеше костите на четирите си пръста, които неговият крал му беше отсякъл в същия ден, в който го направи рицар. „Късметът ми.“ Чуканчетата му заопипваха по гърдите, затърсиха и не намериха нищо. Кесията се беше изгубила и с нея – кокалчетата от пръстите му. Станис никога нямаше да разбере защо ги беше запазил тези кости.

– Да ми напомнят за кралската справедливост – прошепна той с напукани устни.

Но сега ги нямаше. „Пожарът е взел късмета ми заедно със синовете ми.“ В сънищата му реката продължаваше да гори и демони танцуваха по водата с огнени камшици в ръце, а хората почерняваха и изгаряха под плясъците им.

– Милост, Майко – замоли се Давос. – Спаси ме, Майчице добра, спаси всички ни. Отиде си късметът ми, и синовете ми. – Вече плачеше и солените сълзи течаха по бузите му. – Огънят взе всичко... всичко...

Сигурно беше само вятърът, задухал срещу скалата, или пък далечният шум на приборя от незримия спасителен бряг, но за миг Давос Държеливия чу отговора ѝ.

– Ти извика огъня – прошепна тя с глас толкова тих, като плясъка

на вълна по морски пясък, тъжен и мек. – Ти ни изгори... изгори... изгориинии...

– Беше тя! – извика Давос. – Майчице, не ни проклинай! Тя ви изгори, червената жена, Мелисандра, тя беше!

Все още я виждаше пред очите си: сърцевидното ѝ лице, огнените ѝ очи, дългата бронзова коса, червените ѝ одежди, които се вееха като пламъци, докато ходеше, огнен вихър от коприна и сатен. Беше дошла от Асшай на изток, беше дошла на Драконов камък и беше спечелила Селайз и хората на кралицата за своя чужд бог, а след това – и краля. Самия Станис Баратеон. А той беше стигнал дотам, че да постави на знамената си огненото сърце, огненото сърце на Р'хлор, Господаря на Светлината и Бога на Пламъка и Сянката. По настояване на Мелисандра той бе извлякъл Седмината от тяхната септа при Драконов камък и ги беше подпалил пред портите на замъка, а след това беше подложил на огън и гората на боговете при Бурен край, дори и дървото на сърцето, грамадното бяло язово дърво със строгото лице.

– Нейна работа беше – повтори Давос, вече по-слабо. „Нейна, ама и твоя, луков рицарю. Ти я докара в Бурен край в черния плащ на нощта, за да изтърси от утробата си онова свое дете-сянка. Не си невинен, о, не. Ти яздеше под нейното знаме и го развяваше на мачтата си. Ти гледаше как Седмината горят при Драконов камък и нищо не направи. Тя даде справедливостта на Отеца на огъня, и милостта на Майката, и мъдростта на Старицата. Ковача и Странника, Девата и Воина, тя ги изгори всички в прослава на своя жесток бог, а ти стоеше там и си мълчеше. Дори когато тя уби стария майстер Крессен, дори тогава ти не направи нищо.“

Платното вече беше на стотина разкрача встрани и се движеше бързо през залива. След още няколко мига щеше да го подмине и да започне да се смалява.

Сир Давос Държеливия се закатери по скалата.

Ръцете му трепереха, главата му бе замаяна от треската. На два пъти осакатените му пръсти се хлъзнаха по влажния камък и за малко щеше да падне, но успя някак да се вкопчи на върха. Паднеше ли, беше мъртъв, а трябваше да живее. Поне още малко. Имаше нещо, което трябваше да направи.

Върхът на скалата беше твърде остър и беше опасно да се изправи, особено както беше изтощен, затова той се присви и замаха с костеливите си ръце.

– Ей! – закрещя той срещу вятъра. – Насам, насам! – Тук, от високо, вече го виждаше по-ясно: дългия боядисан на ивици корпус, бронзовата

фигура на носа, издутото платно. На корпуса нямаше изписано име, но Давос бездруго не беше се учил на четмо. – Ей! – извика отново той. – Помощ, помощ, помощ!

Един моряк го видя и го посочи. Още моряци притичаха до перилото и го зяпнаха. Скоро платното на галерата се смъкна, греблата ѝ се прибраха и тя плавно зави към скалата. Беше твърде голяма, за да се приближи съвсем, но на трийсетина разкрача пусна малка лодка. Гребяха четирима мъже, а петият седеше при носа.

– Ехей! – извика петият, когато бяха само на няколко стъпки от скалата. – Кой си ти?

„Контрабандист, който надскочи сянката си – помисли Давос. – Глупак, който толкова обикна своя крал, че забрави боговете си.“

– Аз... – Гърлото му беше раздрано от жажда, а беше забравил и да говори. Думите излязоха странно от устата му и още по-странно прозвучаха в ушите му. – В битката бях. Бях... капитан... рицар. Рицар бях.

– Тъй де, сир – извика мъжът. – Ама на кой крал служите?

Той изведнъж осъзна, че галерата може да е на Джофри. Ако изрече погрешното име, корабът щеше да го остави на ориста му. Но не, корпусът беше на ивици. Лисенски трябваше да е, трябваше да е от галерите на Саладор Саан. Майката я беше пратила тук, Майката в своята милост. Задача имаше тя за него. „Станис е жив – разбра той. – Все още имам крал. И синове, имам други синове, и жена, вярна и обичлива.“ Как бе могъл да го забрави? Майката наистина беше милостива.

– Станис – извика той на лисенеца. – Добри богове, служи на крал Станис.

– Аха – рече мъжът в лодката. – Щото и ние.

САНСА

Поканата изглеждаше съвсем невинна, но при всяко прочитане коремът на Санса се стягаше на възел. „Сега тя ще стане кралица. Красива е, богата и всички я обичат, защо ще иска да вечеря с дъщерята на един предател?“ Допускаше, че може да е от любопитство. Сигурно Марджери Тирел искаше да прецени съперничката, която бе изместила. „Чудно, дали ме ненавижда? Дали си мисли, че и желая злото?“

Санса беше гледала от стените на замъка, когато Марджери Тирел и ескортът се приближаваха с бавна тържественост по широката улица от Високия хълм на Егон. Джофри беше посрещнал новата си „бъдеща невеста“ пред Кралската порта, за да я поздрави с „добре дошла“ в града, и след това двамата тръгнаха един до друг, съпроводени от възгласите на тълпите, Джоф в бляскавите си доспехи и момичето на дома Тирел, разкошно в зелените си одежди и с плащ от есенни цветя на раменете. Беше шестнайсетгодишна, с кафява коса и топли кафяви очи, стройна и много красива. Докато минаваше, хората викаха името ѝ, вдигаха децата си, за да ги благослови, и хвърляха цветя под копитата на коня ѝ. Майка ѝ и баба ѝ следваха плътно зад тях, във висока къща на колелета, чиито страници бяха резбовани с формата на стотици сплетени рози, всяка позлатена и блестяща. Простолудието посрещаше с възторг и тях.

„Същата тълпа, която ме свали от коня и щеше да ме убие, ако не беше Хрътката.“ Санса нищо не беше направила, за да я мразят толкова хората, както и Марджери Тирел не беше направила нищо, за да спечели обичта им. „Дали ще иска и аз да я заобичам?“ Тя още веднъж огледа поканата, която, изглежда, беше написана от ръката на самата Марджери. „Дали ще поиска да я благословя?“ Зачуди се дали Джофри знае за тази вечеря. Като нищо можеше да излезе негово хрумване. Уплаши се. Ако зад поканата стоеше Джоф, сигурно беше замислил някаква жестока шега, целяща да я посрами в очите на момичето. Дали нямаше отново да заповяда на кралската си гвардия да я съблекат гола? Последния път, когато го направи, го спря вуйчо му Тирион, но сега Дяволчето го нямаше, за да ѝ се притече на помощ.

„Никой не може да ме спаси освен моя Флориан.“ Сир Донтос ѝ беше обещал, че ще ѝ помогне да избяга, но чак в нощта на сватбата на Джофри. Планът за бягството ѝ беше подготвен добре, уверяваше я

нейният скъп и всеотдаен рицар, превърнат в шут. Дотогава тя не можеше да направи нищо друго, освен да търпи и да отброява дните.

„И да вечерям с тази, която ме замести...“

Може би беше несправедлива към Марджери Тирел. Може би поканата беше най-обикновена проява на доброта, акт на вежливост. „Сигурно е просто една вечеря.“ Но това беше Червената цитадела, беше Кралски чертог, това тук беше дворът на крал Джофри Баратеон, Първия с това име, и ако Санса Старк беше научила нещо тук, то това нещо се наричаше недоверие.

Въпреки всичко трябваше да приеме. Сега тя беше едно нищо, ненавижданата дъщеря на един предател и презряната сестра на един всътанал владетел. Не можеше да откаже на бъдещата кралица на Джофри.

„Жалко, че Хрътката го няма.“ В нощта на битката Сандор Клегейн беше дошъл в стаята ѝ, за да я изведе от града, но Санса му отказа. Понякога лежеше будна цяла нощ и се чудеше дали бе постъпила разумно. Скрила беше оцапания му с кръв бял плащ в едно кедрово сандъче под коприните си. Не можеше да каже защо го задържа. Хрътката се бе оказал страхливец, така разправяха. В разгара на битката толкова се напил, че трябвало Дяволчето да го замести и да поведе хората му. Но Санса разбираше. Знаеше тайната на изгореното му лице. „От огъня се е уплашил.“ В онази нощ адският огън беше подпалил самата река и беше изпълнил въздуха със зелени пламъци. Дори в замъка Санса се беше изплашила. А отвън... не можеше да си го представи.

Тя въздъхна, взе перо и мастило и написа на Марджери Тирел учтива бележка, че приема поканата.

Когато дойде вечерта на срещата им, дойде друг мъж от Кралската гвардия, мъж толкова различен от Сандор Клегейн, колкото... „ами, колкото едно цвете от куче.“ Когато Санса видя сир Лорас Тирел на прага, сърцето ѝ затупка. За пръв път се озова толкова близо до него, от както се беше върнал в Кралски чертог, повел авангарда на бащината си войска. В първия миг не знаеше какво да каже.

– Сир Лорас – успя най-сетне да проговори тя, – вие... вие сте толкова хубав...

Той се усмихна.

– Милейди е много мила. И красива освен това. Сестра ми ви очаква с нетърпение.

– Аз също чаках с нетърпение тази вечеря.

– Както и Марджери, и милейди баба ни. – Той я хвана под ръка и я поведе към стълбите.

– Вашата баба? – Санса установи, че ѝ е много трудно да върви, да говори и да мисли едновременно. Усещаше през коприната топлината на дланта му.

– Лейди Олена. Тя също ще вечеря с вас.

– О! – каза Санса. „Говоря му и той ме докосва, държи ръката ми и ме докосва.“ – Кралицата на тръните я наричат. Нали?

– Да. – Сир Лорас се засмя. „Той има най-топлата усмивка на света“ – помисли тя, а младият рицар продължи: – Няма да е зле да не споменавате това прозвище в нейно присъствие, за да не ви боцне.

[???] се изчерви. Всеки глупак щеше да съобрази, че никоя жена не би се зарадвала да я нарекат „кралица на тръните“. „Може би наистина съм толкова глупава, колкото твърди Церсей Ланистър.“ Отчаяно се помъчи да измисли нещо по-умно и очарователно, което да му каже, но умът ѝ съвсем я беше оставил. За малко да му каже колко е красив, но се сети, че вече го бе казала.

А той наистина беше красив. Изглеждаше по-висок от първия път, когато го беше срещнала, но все така строен и изящен, и Санса никога не беше виждала момче с толкова великолепни очи. „Но той не е момче. Сега е мъж, рицар на Кралската гвардия.“ Помисли си, че в бялото изглежда дори още по-изящен, отколкото в зелените и златни цветове на дома Тирел. Единственото цветно петънце по него сега беше брошката, стягаща плаща му: розата на Планински рай, изкована от меко жълто злато, положена в нежно кръгче от нефритени листца.

Сир Бейлон Суан им отвори и задържа вратата на Стегата на Мегор, за да минат. Той също беше целият в бяло, но не изглеждаше и наполовина толкова великолепен, колкото сир Лорас. Оттатък рова с шиповете десетина мъже се упражняваха с мечове и щитовете. Тъй като замъкът беше препълнен, част от гостите бяха настанени във външния двор. Отстъпили им го бяха да вдигнат шатрите си, оставяйки по този начин за упражнения само малките вътрешни дворчета. Един от близнаците Редвин отстъпваше пред меча на сир Талад, с очите, изрисувани на шлема му. Ниският и малко тромав сир Кенос от Кайс, който пъшкаше и пухтеше при всяко надигане на дългия си меч, все още като че ли удържаше срещу Озни Черно котле, но братът на Озни сир Осфрид наказваше жестоко скуайъра с жабешкото лице Морос Слинг. Колкото и зътпени да бяха мечовете, на заранта Слинг щеше да се появи с дебели отоци по ръцете и краката. Санса потръпна. „Едва успяха да погребат мъртвите от последната битка и вече се подготвят за следващата.“

В дъното на двора един рицар с две златни рози на щита отбиваше

атаките на трима противници. След миг улучи единия по главата и го събори на земята в несвяст.

– Това вашият брат ли е? – попита Санса.

– Да, милейди – каза сир Лорас. – Гарлан често тренира срещу трима, понякога дори четирима. Казва, че в битка човек рядко остава срещу един и че затова иска да е подготвен.

– Сигурно е много смел.

– Той е голям рицар – отвърна сир Лорас. – По-добър с меча от мен всъщност, макар че аз боравя по-добре с пиката.

– Помня – каза Санса. – И яздите великолепно, сир.

– Толкова сте великодушна, че го казвате, милейди. Кога сте ме видели да яздя?

– На турнира в чест на Ръката, не помните ли? Яздехте бял кон, доспехите ви бяха в стотици цветове. Подарихте ми роза. Червена роза. Същия ден на други момичета хвърляхте бели рози. – Изчерви се. – Казахте, че никоя победа не е и наполовина толкова красива като мен.

Сир Лорас се усмихна скромно.

– Казал съм просто една истина, която всеки мъж, който има очи ще съзре.

„Той не помни – осъзна стъписана Санса. – Той само е учтив с мен, не помни нито розата, нито нищо друго.“ А тогава беше толкова сигурна, че жестът му означава нещо, че означава всичко. Червена роза, а не бяла.

– Беше след като свалихте от коня сир Робар Ройс – промълви тя отчаяно.

Той пусна ръката ѝ.

– Робар го посякох при Бурен край, милейди. – Не беше хвалба. Прозвуча тъжно.

„Него и още един рицар от Гвардията на дъгата на крал Ренли, да.“ Санса беше чувала жените и това да обсъждат около кладенеца, но го беше забравила.

– Било е когато са убили лорд Ренли, нали? Колко ужасно трябва да е било за горката ви сестра.

– За Марджери? – Гласът му беше хладен. – Несъмнено. Но тогава тя беше в Горчив мост. Не го е видяла.

– Въпреки това. Когато е чула...

Сир Лорас леко погали с длан дръжката на меча си. Беше покрита с бяла кожа, а ефесът представляваше роза от алабастръ.

– Ренли е мъртъв. Робар също. Какъв смисъл да говорим за тях?

Остротата на тона му я стъписа.

– Аз... милорд... не исках да ви оскърбя, сир.

– Не бихте могли, лейди Санса – отвърна сир Лорас, но цялата топлина в гласа му беше изчезнала. И повече не я хвана под ръка.

Заслизаха по стълбите смълчани.

„О, защо трябваше да споменавам за сир Робар? – помисли Санса. – Всичко провалих. Сега ми е сърдит.“ Опита се да измисли нещо, с което да поправи грешката си, но всички думи, които ѝ идваха, бяха неподходящи. „Мълчи си, за да не направиш нещата още по-лоши.“

Лорд Мейс Тирел и свитата му бяха настанени зад кралската септа, в продълговатата и покрита с каменни плочи цитадела, наричана Девичата гробница, след като крал Белор Блажения затворил в нея своите сестри, за да не го изкусява видът им за плътски помисли. Пред високите ѝ резбовани врати стояха двама стражи с позлатени шлемове и със златната роза на Планински рай, извезана на гърдите им. И двамата бяха снажни мъже, високи по седем стъпки, широкоплещести и тесни в кръста, с великолепни мускули. Когато Санса се приближи достатъчно, за да види лицата им, не можа да отличи единия от другия. Имаха еднакви волеви челюсти, еднакви тъмносини очи и еднакви гъсти рижи мустаци.

– Кои са те? – попита тя сир Лорас, забравила за момент неудобството си.

– Личните телохранители на баба ми – каза той. – Майка им ги е нарекла Ерик и Арик, но баба ми не може да ги различава един от друг, затова ги нарича просто Левия и Десния.

Левия и Десния отвориха вратите и Марджери Тирел затича надолу по късото стълбище да ги посрещне.

– Лейди Санса! – извика тя. – Толкова се радвам, че дойдохте. Бъдете добре дошла.

Санса коленичи пред бъдещата кралица.

– Оказвате ми висока чест, ваша милост.

– Защо не ме наричате просто Марджери? Станете, моля ви. Лорас, помогни на лейди Санса да се изправи. Мога ли да ви наричам Санса?

– Ако благоволите. – Сир Лорас ѝ помогна да стане. Марджери го освободи със сестринска целувка и хвана Санса за ръката.

– Ела, баба ми те чака, а тя не е от най-търпеливите.

В камината праснеше огън и по пода бяха пръснати красиво изплетени розогки. Около дървената маса бяха насядали десетина жени.

Санса познаваше само високата достолепна съпруга на лорд Тирел, лейди Алери, чиято дълга сребриста плитка беше стегната с халкички от

скъпоценни камъни. Марджери ѝ представи останалите. Имаше три нейни братовчедки от рода Тирел, Мега, Ала и Елинор, и трите приблизително на годините на Санса. Пълничката лейди Лана се оказа сестра на лорд Тирел, женена за един от клона на зелените ябълки на Фосоуей. Изящната светлоока лейди Леонет също беше от Фосоуей и женена за сир Гарлан. Септа Нистерика имаше грозновато пъпчиво лице, но изглеждаше весела и добродушна. Бледата елегантна лейди Грейсфорд носеше дете, а лейди Бълвър беше дете, на не повече осем години. А „Мери“ беше името, с което трябваше да нарича дръзката и добре закръглена Мередит Крейн, но във всеки случай не и лейди Мериуедър, знойна черноока красавица от Мир.

Най-накрая Марджери я заведе пред сбръчканата белокоса и дребна като кукличка жена в челото на масата.

– За мен е чест да ти представя моята баба лейди Олена, вдовица на покойния Лутор Тирел, лорд на Планински рай, паметта за когото е утеха за всички нас.

Старицата ухаеше на розова вода. „Богове, колко е дребничка.“ В тази женица нямаше нищо трънесто.

– Целуни ме, чедо – каза лейди Олена и хвана Санса за китката с меката си, покрита с кафяви петънца длан. – Толкова е мило от твоя страна да приемеш да вечеряш с мен и това мое глупаво ято квачки.

Санса прилежно целуна старата жена по бузата.

– Мило беше от ваша страна, че ме поканихте, милейди.

– Познавах твоя дядо, лорд Рикард, макар и не много добре.

– Той е починал преди да се родя.

– Зная, чедо. Говорят, че и дядо ти Тъли е на смъртно легло. Лорд Хостър. Не се съмнявам, че са ти го казали. Стар е, макар и не толкова колкото мен. Все едно, нощта пада за всички ни накрая, за някои – твърде рано. За съжаление тези „някои“ са твърде много, бедното ми дете. Зная, че и ти си имала много поводи за скръб. Нашите съболезнования за загубите, които си преживяла. Санса се озърна към Марджери.

– Натъжих се, когато научих за смъртта на лорд Ренли, ваша милост. Беше много галантен.

– Колко мило от твоя страна, че го казваш – отвърна Марджери. Баба ѝ изсумтя.

– Галантен, да. И чаровен, и много чист. Знаеше как да се облича, умееше да се усмихва и имаше навик да се къпе, и кой знае защо реши, че това го прави достатъчно подходящ за крал. На Баратеоните винаги са им хрумвали странни неща, разбира се. Струва ми се, че това идва от

таргариенската им кръв. – Лейди Олена подсмръкна пренебрежително. Веднъж се опитаха да ме омъжат за един Таргариен, но бързо сложих край на тази глупост.

– Ренли беше храбър и добър, бабо – каза Марджери. – Татко също го харесваше, както и Лорас.

– Лорас е млад – отвърна рязко лейди Олена – и го бива в събарянето на мъже от конете с пръчка. Това не го прави много умен. Колкото до баща ти, жалко, че не съм се родила селянка: щях да набия повечко ум с черпака в дебелията му глава.

– Майко! – сгълча я лейди Алери.

– Шшт, Алери, не ми дръж този тон. И не ме наричай „майко“. Ако те бях родила, щях да го помня. Мога да виня само мъжа ти, тъпия лорд на Планинския рай.

– Бабо! – възмути се Марджери. – Внимавай какво говориш. Какво ще си помисли Санса за нас?

– Току-виж си помислила, че ще се намери малко ум и между нас. У една от нас поне. – Старицата отново се обърна към Санса. – Предупреждавах ги, това е измяна. Робърт има двама сина, а Ренли има по-голям брат, как изобщо е възможно да претендира за този ужасен железен трон? Тц-тц, казва синът ми, нима не искаш миличката ти внучка да бъде кралица? Вие Старките някога сте били крале, Арините и Ланистърите също, и дори Баратеоните по женска линия, но Тирелите никога не са били нещо повече от стюарди, докато не дошъл Дракона и не изпекъл законния крал на Предела на Полето на огъня. Ако трябва да говорим честно, дори правата ни над Планинския рай са малко спорни, както хленчат непрекъснато ужасните Флоренти. „Толкова ли е важно?“, ще попиташ и разбира се, че е все едно, освен за овнешки глави като сина ми. Мисълта, че един ден може да види внука си положил задник на Железния трон, кара Мейс да се дуе като... е, как му викаха? Марджери, ти си ми умничка, бъди така добра да припомниш на горката си изкуфяла баба как се казваше онази шантава риба от Летните острови, дето като я боцнеш, се издува десетократно.

– Риба дуй я наричат, бабо.

– Че как иначе. Тия нещастници на Летните острови нямат капка въображение. Синът ми, да говорим честно, трябва да си вземе рибата дуй за личен герб. Може и една корона да й сложи отгоре, както Баратеоните си коронясаха елена, току-виж сърце му дошло на място. Мене ако питаш, трябваше да си стоим настрана от тази дяволска глупост, ама издоиш ли веднъж кравата, не можеш й върна млякото във вимето. След

като лорд Дуй сложи короната на главата на Ренли, нагазихме в говната до колене, и ето ти сега грижи. Ти какво казваш за всичко това, Санса?

Санса зяпна, после затвори уста. Чувстваше се точно като риба ДУЙ.

– Тирелите могат да докажат родословието си чак до Гарт Зелената ръка – беше най-подходящото, което й хрумна.

Кралицата на тръните изсумтя.

– Могат, да. Както и Флорентите, и Роуаните, и Оукхарт, и половината знатни домове на юга. Гарт, казват, обичал да си посява семето в плодородна почва. Не бих се учудила, ако не само ръцете му са били зелени.

– Санса – намеси се лейди Алери, – сигурно вече си прегладняла. Какво ще кажеш да хапнем малко печено глиганско и лимонов кексчета?

– Лимоновите кексчета са ми любимите – призна Санса.

– Това го разбрахме – заяви лейди Олена, която явно нямаше да позволи да я накарат да млъкне. – Онова същество Варис, изглежда, смяташе, че трябва да сме му благодарни за информацията. Честно казано, никога не ми е било ясно какъв е смисълът от един евнух. Според мен те са си жалки мъже, само дето са им отрязали полезните части. Алери, ще ги накараш ли най-после да я донесат тази храна, или си решила да ме умориш от глад? Ела, Санса, седни тук до мен, аз не съм такова досадница като останалите. Надявам се, че обичаш глупците.

Санса приглади полите си и седна.

– Мисля... глупците ли, милейди? Имате предвид... с пъстрите дрехи?

– С пера в нашия случай. А ти за какво помисли, че говоря? За сина си? Или за тези хубави дамички? О, не се изчервявай, с тази своя коса ще заприличаш на нар. Всички мъже са глупци, честно казано, но тези в пъстрите дрехи са по-забавни от другите с короните. Марджери, чедо, доведи, моля те, Лоената буца да видим дали ще може да накара лейди Санса да се усмихне. Останалите си сядайте по местата, все аз ли трябва всичко да ви казвам? Санса сигурно вече си мисли, че дамите на внучката ми са стадо овце.

Лоената буца се появи преди храната, облечен в палячовски костюм от зелени и жълти пера и с клепнала на една страна шутовска шапка. Грамаден и кръгъл като бъчва дебелак, колкото три Лунни момчета, той направи няколко странични колелета през залата, скочи на масата и снесе едно огромно яйце точно пред Санса.

– Счупете го, милейди – заповяда ѝ той. Санса го счупи и отвърте излязоха дузина пиленца и зашъкаха във всички посоки. – Дръжте ги! – извика Лоената буца. Малката лейди Бълвър хвана едно и му го подаде, а той килна глава назад, натика го в голямата си уста и сякаш го глътна наведнъж. Когато се оригна, от носа му изхвърчаха малки жълти перца. Лейди Бълвър зарева от ужас, но плачът ѝ набързо се превърна в радостен писък, когато пиленцето изхвърча от ръкава на роклята ѝ и затича по ръката ѝ.

Докато слугите поднасяха супа от праз лук с гъби, Лоената буца започна да жонглира, а лейди Олена опря лакти на масата и попита:

– Познаваш ли сина ми, Санса? Лорд Дуй на Планинския рай?

– Голям владетел – учтиво отвърна Санса.

– Голям тъпак – каза Кралицата на тръните. – Баща му също беше тъп. Моят съпруг, покойният лорд Лутор. О, аз си го обичах много, не ме разбирай погрешно. Добър мъж беше и го биваше в леглото, но все пак си беше ужасен тъпак. Падна с коня си в една пропаст по време на лов. Казват, че зяпал в небето, без да гледа накъде го води конят. А сега тъпият ми син прави същото, само че вместо кон е яхнал лъв. Предупредих го: лесно е да яхнеш лъв, но е трудно да слезеш от нето, но той само се кикоти. Ако някога имаш син, Санса, бий го често да го научиш да те слуша. Аз горката си имах само едно момче и затова не го биех много, затова сега обръща повече внимание на Лоената буца, отколкото на мен. Лъвът не ти е домашно котенце, викам му, а той – „тц-тц, мамо.“ Много цъкане пада в това кралство, мене ако питаш. Всички тези крале ще направят много по-добре, ако си оставят глупавите мечове и си седнат на задниците да послушат майките си.

Санса усети, че отново е зяпнала, затова побърза да напълни устата си с лъжица супа. Лейди Алери и другите жени се кикотеха на Лоената буца, който вадеше портокали от главата си, от лактите си и от грамадния си задник.

– Искам да ми кажеш истината за това момче крал – каза лейди Олена. – За този Джофри.

Пръстите на Санса стиснаха лъжицата. „Истината? Не мога. Не го искайте от мен, моля ви, не мога.“

– Аз... аз... ами...

– Да, ти. Кой друг ще знае по-добре? Момчето си изглежда съвсем като крал, признавам го. Малко прекалено самоуверено, но това ще е от ланистърската му кръв. Чухме обаче някои обезпокоителни приказки. Има ли някаква истина в тях. Да се е държало лошо с теб това момче?

Санса, се озърна плахо. Лоената буца натика цял портокал в устата си, съдка го и преглътна, плесна се по бузата и издуха семки от носата си. Жените се смееха и кикотеха. Влизаха и излизаха слуги, Девичата гробница къртеше от тракането на лъжици и блюда. Едно от пиленцата скочи на масата и прецапа през супата на лейди Грейсфорд. Като че ли никой не им обръщаше внимание, но тя въпреки всичко беше изплашена.

Лейди Олена ставаше нетърпелива.

– Защо зяпаш Лоената буца? Задах ти въпрос и очаквам отговор. Ланистърите да не са ти отрязали езика, момиче?

Сир Донтос я беше предупредил да говори каквото мисли само в гората на боговете.

– Джоф... крал Джофри, той е... Негова милост е много хубав и чаровен, и... той е храбър като лъв.

– Да, всички Ланистъри са лъвове, а когато един Тирел си пусне душата, мирише на рози – сопна се старицата. – Но колко мил е все пак? Колко е умен? Има ли добро сърце и нежна ръка? Галантен ли е, както се полага за един крал? Ще цени ли Марджери и ще се отнася ли с нея нежно, ще пази ли честта ѝ, както би пазил своята?

– Да – излъга Санса. – Той е много... много красив.

– Вече го каза. Знаеш ли, момиче, някои твърдят, че си толкова глупава, колкото нашата Лоена буца, и вече започвам да им вярвам. Красив? Надявам се, че съм успяла да науча Марджери колко струва мъжката красота. По-малко от пръднията на глумец. Въпросът е какво е Джофри? – Посегна и дръпна минаващата слугиня. – Този праз не ми харесва. Отнеси супата и ми донеси малко сирене.

– Сиренето ще се поднесе след десерта, милейди.

– Сиренето ще се поднесе, когато аз кажа, че ще се поднесе, а аз искам да се поднесе веднага. – Старата жена отново се обърна към Санса. – Страх ли те е, дете? Няма нужда да се боиш, тук сме само жени. Каж ми истината, нищо лошо няма да те сполети.

– Баща ми винаги казваше истината. – Санса го изрече тихо, но въпреки това ѝ беше трудно да изговори думите.

– Лорд Едард, да, известен беше той с искреността си. Но те го обявиха за предател и му взеха главата. – Очите на старата жена се забиха в нея, остри и светли като върхове на мечове.

– Джофри – каза Санса. – Джофри го направи. Той ми обеща, че ще прояви милост, а отрязва главата на баща ми. Каза, че това е милостта му, и ме заведе горе на стените, и ме накара да я видя. Главата. Искаше

да ме види как плача, но... – Спря и покри с шепа устата си. „Твърде много казах, о, богове милостиви, те ще разберат, ще чуят, някой ще им каже...“

– Продължавай – подкани я Марджери, бъдещата кралица на Джофри. Санса не знаеше колко е чула.

– Не мога. – „А ако му каже, ако му каже? Тогава той със сигурност ще ме убие или ще ме предаде на сир Илин.“ – Не исках да... баща ми беше предател, брат ми също, в мен тече предателска кръв, моля ви, не ме карайте да казвам повече.

– Успокой се, дете – заповяда Кралицата на тръните.

– Тя е изплашена, бабо, виж я само. Старата жена повика с ръка Лоената буца.

– Глупчо! Изпей някоя песен. Някоя по-дълга. „Мечокът грозен и девицата красива“ ще стане.

– Ей сега! – отвърна дебелият шут. – Как да не стане! Да ви я изпя ли изправен на главата си, милейди?

– Така по-добре ли ще звучи?

– Не.

– Тогава си стой на краката. Няма защо да ти пада шапката. Доколкото помня, нямаш навик да си миеш косата.

– Както заповяда милейди. – Лоената топка се поклони, оригна се, после се изправи, изпъчи корема си и зарева: – Имало нявга мечок, мечок, мечок! Грозен, кафяв и космат...

– Лейди Олена се наведе към Санса.

– Още когато бях момиче, беше добре известно, че в Червената цитадела и стените имат уши. Е, да си слушат тогава песента, а пък ние да си побъбрим спокойно.

– Но... – започна Санса. – Варис... той знае, той винаги...

– Пей по-силно! – извика Кралицата на тръните на Лоената топка. – Тия мои старчески уши са оглушали. Да ми шепнеш ли си решил, дебел глупчо? За шепнене не плащам. Пей!

– МЕЧОКЪТ! – загърмя плътният дълбок глас на грамадния шут и закънтя от таванските греди. – О, ХАЙДЕ, МУ КАЗАХА ТЕ, О, ХАЙДЕ НА ПРАЗНИКА С НАС! НА ПРАЗНИК? ОТВЪРНА ИМ ТОЙ, НО КАК? ТА АЗ СЪМ МЕЧОК, ГРОЗЕН, КАФЯВ И КОСМАТ!

Старата дама се усмихна.

– В Планинския рай си имаме много паяци между цветята. Докато се държат настрана, ги оставяме да си плетат паяжините, но окажат ли се под краката ни, ги стъпваме. – Тя потупа Санса по ръката. – Хайде,

чедо, кажи ми сега истината. Що за човек е този Джофри, който нарича себе си Баратеон, но толкова много прилича на Ланистър?

– И ХВНАХА ТЕ ПО ПЪТЯ НАТАМ, ЗА ПРАЗНИКА ВЕСЕЛ, ГОЛЯМ, ГОЛЯМ! МОМЧЕТАТА ТРИ И КОЗЕЛЪТ, МЕЧОКЪТ ПОДСКАЧАШЕ С ТЯХ!

Санса имаше чувството, че сърцето ѝ е заседнало в гърлото. Кралицата на тръните беше толкова близо до нея, че усещаше разваления ѝ дъх. Тънките ѝ криви пръсти се впиваха в китката ѝ. От другата ѝ страна Марджери също слушаше. Побиха я тръпки.

– Чудовище – прошепна тя толкова плахо, че едва чу собствения си глас. – Джофри е чудовище. Той излъга за момчето на касапина и накара татко ми да убие вълка ми. Когато ми се ядоса за нещо, кара Кралската гвардия да ме бие. Той е зъл и жесток, милейди, това е. Кралицата също.

Лейди Олена Тирел и внучката ѝ се спогледаха.

– Аха – промълви старицата. – Жалко.

„О богове! – помисли ужасена Санса. – Ако Марджери не се омъжи за него, Джоф ще разбере, че аз съм виновна.“

– Моля ви – изломоти отчаяно тя. – Моля ви, не спирайте венчавката...

– Не се безпокой, лорд Дуй е решил Марджери на всяка цена да стане кралица. А думата на един Тирел струва повече от всичкото злато на Скалата на Кастърли. Така беше поне по мое време. Все пак благодарим ти за истината, чедо.

– ...ПОДСКАЧАШЕ ТОЙ ХОП-ХОП, ХОП-ХОП, ОТГУК ЧАК ДОТАМ, ДОТАМ, ДО ПРАЗНИКА ВЕСЕЛ, ГОЛЯМ, ГОЛЯМ! – Лоената топка подскачаше, реवेशе и тупаше с крак.

– Санса, би ли искала да ни погостуваш в Планински рай? – Когато Марджери Тирел се усмихнеше, много заприличваше на брат си Лорас. – Точно сега всички есенни цветя са разцъфнали, има малки зелени горички и шадравани, сенчести дворове и мраморни колонади. Милорд баща ми винаги държи в двора певци, с много по-сладки гласове от Лоения, а също свирачи на флейта, цигулари и арфисти. Имаме най-добрите коне и ладии за развлечения, с които плаваме по Мандър. Ти обичаш ли да ловуваш със сокол, Санса?

– Малко – призна тя.

– О, СЛАДКА БЕ ТЯ КАТО ЧИСТА РОСА! ДЕВИЦАТА С РУСА КОСА КАТО МЕД!

– Ще обикнеш Планински рай също като мен, знам го. – Марджери

прибра едно паднало на лицето на Санса кичурче. – Щом го видиш, няма да ти се иска да го напуснеш. А може пък и да не ти се наложи.

– КОСА, АХ, КОСА, ДЕВИЦАТА С РУСА КОСА КАТО МЕД!

– Шшшт, чедо! – скара й се Кралицата на тръните. – Та Санса дори не ни е казала дали иска да ни гостува.

– О, само да можем! – каза Санса. Планински рай й звучеше като онова приказно място, за което винаги беше мечтала, също като онзи красив и вълшебен двор, който някога се бе надявала, че ще намери в Кралски чертог.

– ...И ДУШЕШЕ ТОЙ ВЪВ ЛЕТНИЯ ЗНОЙ. МЕЧОКЪТ! МЕЧОКЪТ! ГРОЗЕН, КАФЯВ И КОСМАТ.

– Но кралицата – продължи Санса – няма да ми позволи да зами – на...

– Ще позволи, ще позволи. Без Планински рай Ланистърите не могат да се надяват, че ще задържат Джофри на трона. Ако моят тъп син я помоли, тя няма да има никакъв избор, освен да изпълни молбата му.

– А той? – попита с разтуптяно сърце Санса. – Той ще я помоли ли? Лейди Олена се намръщи.

– Не виждам смисъл да му оставям избор. Той, разбира се, изобщо няма да се досети за истинската ни цел, няма защо да му се казва.

– ... И ДУШЕШЕ ТОЙ ВЪВ ЛЕТНИЯ ЗНОЙ! Санса свъси чело.

– Истинската ни цел ли, милейди?

– ПОДУШИ ГО ТОЙ И РЕВНА, ХЕЙ ТАМ! НА МЕД ЗАМИРИСА МУ В ЛЕТНИЯ ЗНОЙ!

– Да се погрижим за венчилото ти, мило дете – каза старицата, докато Лоената буца ревеше. – За моя внук.

„Да ме венчат за сир Лорас, о...“ Дъхът на Санса секна в гърлото й. Спомни си сир Лорас в неговата сияеща броня от сапфири, когато й хвърли розата. Сир Лорас в белите му копринени одежди, толкова чист, невинен и красив. Трапчинките на бузите му, когато се усмихнеше. Сладостта на смеха му, топлината на дланта му. Можеше само да си представи какво ще е да свали ризата му и да погали меката кожа под нея, да се изправи на пръсти и да го целуне, пръстите й да пробягат по гъстите му кафяви къдрици и по тъмнокафявите му очи. По шията й полazi червенина.

– О, АЗ СЪМ ДЕВИЦА, ИЗВИКА МУ ТЯ, СЛАДКА КАТО ЧИСТА РОСА, С МЕЧОК КОСМАТ НЕ ИГРАЯ! МЕЧОК! МЕЧОК! С МЕЧОК КОСМАТ НЕ ИГРАЯ!

– Би ли го приела, Санса? – попита Марджери. – Аз си нямам

сестра, само братя. О, моля те, кажи „да“, моля те, кажи, че ще се съгласиш да се омъжиш за брат ми.

Думите сами потекоха от устата ѝ.

– Да. Да, приемам. Бих го искала повече от всичко на света. Да се омъжа за сир Лорас, да го обичам...

– Лорас ли? – възкликна ядосано лейди Олена. – Не бъди глупава, детето ми. Рицарите от Кралската гвардия не се женят. Ама теб на нищо ли не са те учили в Зимен хребет? Говорехме за внук ми Уилас. Той, разбира се, е малко старичък за тебе, но въпреки всичко е мило момче. Никак не е тъп при това, а освен това е наследникът на Планински рай.

Санса се замая. Допреди миг главата ѝ се бе запълнила с мечти за Лорас, а в следващия изведнъж ѝ ги избиха. „Уилас? Уилас?“

– Ами... – започна тя глупава. „Вежливостта е оръжието на дамата. Не трябва да ги обиждаш, внимавай какво говориш.“ – Аз не познавам сир Уилас. Никога не съм имала удоволствието, милейди. И той ли... и той ли е толкова велик рицар като братята си?

– ...Я ВДИГНА ВЪВ ВЪЗДУХА ТОЙ! МЕЧОКЪТ! МЕЧОКЪТ!

– Не – каза Марджери. – Той никога не е полагал клетви. Баба ѝ се намръщи.

– Кажете истината на момичето. Бедното ни момче е сакато. Това е.

– Раниха го като скуайър, на първия му турнир – каза Марджери. – Конят му падна и си счупи крака.

– Онази дорнска змия, той беше виновен, онзи Оберин Мартел. И майстерът му.

– АЗ РИЦАР ЗОВЯХ, А ТИ СИ МЕЧОК! МЕЧОК! МЕЧОК!
ГРОЗЕН, КАФЯВ И КОСМАТ!

– Уилас има недъгав крак, но добро сърце – увери я Марджери. – Много ми четеше, като бях малка, и ми рисуваше картини със звезди. Ще го обикнеш също като мен, Санса.

– ВЪВ ВЪЗДУХА РИТАШЕ, ПЛАЧЕШЕ ТЯ, ДЕВИЦАТА
СЛАДКА! НО БЛИЖЕШЕ ТОЙ МЕДА ОТ КОСАТА ! КОСАТА!
КОСАТА! БЛИЖЕШЕ ТОЙ МЕДА ОТ КОСАТА !

– Кога мога да се запозная с него? – попита колебливо Санса.

– Скоро – увери я Марджери. – Когато дойдеш в Планински рай, след като двамата с Джофри се венчаем. Баба ми ще те заведе.

– С удоволствие – каза старицата, потупа Санса по ръката и се усмихна. – Наистина.

– ВЪЗДЪХНА ТОГАВА ДЕВИЦАТА СЛАДКА, ВЪВ ВЪЗДУХА
РИТНА ВЕДНЪЖ И ИЗПЛАКА: МОЙ МЕЧО, ЗАПЯ. МОЙ МЕЧО

КРАСИВ И ДОБЪР! И ТРЪГНАХА ТЕ ПО ПЪТЯ ШИРОК, МЕЧОКЪТ,
МЕЧОКЪТ С ДЕВИЦАТА СЛАДКА СЪС РУСА КОСА КАТО МЕД.

Лоената топка изрева за последно, после скочи във въздуха, превъртя се и се приземи на пода с такъв оглушителен трясък, че чашите по масата се разклатиха. Жените се разсмяха и запляскаха.

– Тъкмо се боях, че тази ужасна песен никога няма да свърши – каза Кралицата на тръните. – Я, ето че идва и сиренето ми.

ДЖОН

Светът бе станал сиво тъмен, миришеше на бор, на мъх и студ. Бели мъгли се вдигаха от черната земя и ездачите се точеха по тясната пътека между камънаци и криви дървета към мамешите с топлината си огньовете, пръснати като сияещи рубини покрай реката. Огньовете бяха повече, отколкото Джон Сняг можеше да преброи. Бяха стотици, хиляди, като втора река от мигащи светлинки по двата бряга на ледено бялата Млечна вода. Пръстите на ръката му на дръжката на меч се отвориха и затвориха.

Спуснаха се от хребета без знамена и тръби, тишината се нарушаваше единствено от далечния речен ромон, от равномерното тропане на конските копита и от тихото подрънкване на костената броня на Дрънчачата ризница. Някъде горе на грамадните си синьо-сиви криле се рееше един орел, а долу вървяха хора, кучета, коне и едно бяло вълчище.

Някакъв камък се затъркаля надолу по склона, оживял от изриталото го копито, и Джон видя как Дух извърна глава към нечакания звук. През целия ден той беше следвал ездачите от разстояние, какъвто навик си имаше, но когато луната се издигна над смърчовете, ги беше догонил. Псетата на Дрънчачата ризница го срещнаха с хоровото си ръмжене и лай както винаги, но вълчището не им обърна внимание. Преди шест дни най-голямото от кучешката глутница го беше нападнало изотзад, докато диваците си вдигаха стана, но Дух се бе обърнал светкавично, и псето побягна с окървавен хълбок. Оттогава другите се държаха на здравословно разстояние от него.

Гаронът на Джон Сняг тихо изцвили, но докосването и нежната дума бързо го усмириха. Де да можеха и неговите страхове да се усмирят така лесно. Беше целият в черно, в черното на Нощния страж, но пред него и зад него яздеше врагът. „Диваци. И сега аз съм с тях.“ Игрит носеше наметалото на Корин Полуръката. Ленил беше взел плетената му ризница, едрата Рагвил беше надянала ръкавиците му, а един от стрелците беше обул ботушите му. Шлемът на Корин отначало бе за ниския грозноват Рик Дългото копие, но не му стана, затова той даде и него на Игрит. А Дрънчачата ризница беше взел в торбата си костите на Корин, при кървавата глава на Ибин, когото бяха пратили с Джон да разузнаят Пищящия проход. „Мъртви. Всички са мъртви освен мен, а аз съм мъртъв за света.“

Игрит яздеше точно зад него. Отпред беше Рик Дългото копие. Господарят на костите бе определил двамата за негови пазачи.

– Ако враната отлети, и вашите кости ще сваря – беше им се закачил той на тръгване и им се усмихна през кривите зъби на великанския череп, който носеше вместо шлем. Игрит му се изсмя.

– Ти ли искаш да го пазиш? Щом искаш да сме ние, остави ни и ще се оправим.

„Тези наистина са свободен народ“ – помисли Джон. Макар Дрънчачата ризница да им беше главатар, никой не се боеше да му отвърне както заслужава.

Дивашкият главатар го прикова с недружелюбен поглед.

– Тия другите може и да си ги подвел, врано, но не си мисли, че ще излъжеш Манс. Само като те погледне, ще разбере колко лъжеш. А щом разбере, ще си направя наметало от твоя вълк, ще разпоря мекото ти момчешко коремче и ще зашия вътре някоя невестулка.

Ръката на меча на Джон се отвори и затвори и изгорените пръсти се размърдаха под ръкавицата, но Рик Дългото копие само се изсмя.

– Че къде ще намериш невестулка в този сняг?

Първата нощ след дългия ден езда вдигнаха стана си в една плитка каменна падина на билото на безименен планински връх и се сгушиха един до друг около огъня, щом снегът заваля. Джон гледаше как се стопят едрите снежни парцали, сипещи се над пламъците. Въпреки дебелиите пластове вълна и кожа измръзна до кости. Игрит седна до него, след като се нахрани, с вдигната качулка и пъхнала ръце в ръкавите си за по-топло.

– Когато Манс чуе как се справи с Полуърката, бързо ще те вземе – рече му тя.

– За какво да ме вземе? Момичето се засмя презрително.

– За един от нас, глупчо. Да не мислиш, че си първата врана, долеяла тук от Вала? В сърцата си всички вие искате да полетите на воля.

– И когато стана свободен – заговори бавно той, – ще бъда ли свободен да си ида?

– Разбира се, че ще бъдеш. – Тя имаше топла усмивка, въпреки кривите си зъби. – А ние ще сме свободни да те убием. Опасно е да си свободен, но на повечето вкусът на свободата им допада, щом я опитат. – Тя сложи ръката си на крака му, малко над коляното. – Ще видиш.

„Ще видя – помисли Джон. – Ще видя, ще чуя и ще науча, а когато науча, ще отнеса вестта на Вала.“ Диваците го бяха взели за клетвопрестъпник, но в сърцето си той все още беше мъж на Нощния страж,

изпълняващ последната задача, която бе възложил Корин Полуръката. „Преди да го убия.“

В подножието на стръмнината стигнаха до малък поток, който се вливаше в Млечна вода. Виждаха се само камъни и гладко стъкло, макар да чуваха ромона на течашата под замръзналата повърхност вода. Дрънчашата ризница ги поведе през плиткото русло и копитата на коня му заразбиваха тънката ледена кора.

Скоро се появиха предните постове на Манс Райдър. Джон ги прецени с един поглед: осем ездачи, мъже и жени, облечени в козиняви дрехи и шавена кожа, тук-там с по някой шлем или част от броня. Бяха въоръжени с къси копия и пики с обгорени остриета. Само водачът им – едър русоляв мъжага – държеше в десницата си дългата дръжка на остра стоманена коса. „Ревливеца“ – веднага разбра Джон. За този човек черните братя разправяха какви ли не истории. Също като Дрънчашата ризница, като Харма Песоглавата и Алфин Враноубица, той беше прочут дивашки главатар.

– Здравей, Господарю на костите – каза Ревливеца, като ги видя, и изгледа Джон и Дух. – А този пък кой ще да е?

– Прелетяла врана – каза Дрънчашата ризница, който предпочиташе да го наричат „Господаря на костите“ заради тракащата си броня. – Уплаши се, че ще взема и неговите кости както на Полуръката. – И разтърси торбата с трофеите.

– Той посече Корин Полуръката – рече Рик Дългото копие.

– И Орелл също – рече Дрънчашата ризница.

– Превъплъщенец е момчето, да знаете – намеси се Ргавил, едрата жена на копието. – Вълкът му откъсна крака на Полуръката.

Червените очи на Ревливеца изгледаха Джон отново.

– Виж ти? Е, има нещо вълче в него, като го погледне човек добре. Заведете го при Манс, може и да го задържи. – Обърна коня си и препусна, конниците му го последваха.

Когато прекосиха долината и поеха в колона по един през лагера по речния бряг, вятърът задуха, натежал от влага. Дух вървеше плътно до Джон, но миризмата му ги изпреварваше като вестител и скоро ги обкръжи глутница дивашки кучета – ръмжаха и лаеха. Ленил им подвикна да млъкнат, но те не се усмириха.

– Не им харесва много-много този твой звяр – каза Рик Дългото копие на Джон.

– Кучета са, а той е вълк – отвърна Джон. – Знаят, че не е от техния вид.

„Както и аз не съм от вашия.“ Но сега трябваше да мисли за дълга си, за задачата, която му бе възложил Корин Полуръката – да изиграе ролята на „обърни плащ“ и да разбере какво точно търсят диваците сред голата студена пустош на Ледените пръсти. „Сила някаква“, беше казал Корин на Стария мечок, но беше умрял преди да разбере какво е и дали Манс Райдър го е намерил с копането си.

Огньовете имаше по цялото протежение на реката, между фургони, коли и шейни. Много от диваците си бяха вдигнали шатри от кожа и плъст. Други се бяха подслонили под скали в груби навеси или спяха направо под фургоните си. Край един огън Джон видя един мъж да обгаря в жарта върховете на дълги дървени копия и да ги хвърля на купчина. Край друг двама брадясали младежи, облечени в щавени кожи, се млатеха с дървени криваци, прескачаха пламъците и пръхтяха тежко при всеки удар. Наблизо седяха десетина жени и слагаха пера на купчините стрели.

„Стрелите за моите братя – помисли Джон. – Стрелите за народа на моя баша, за хората на Зимен хребет и на Дълбоки лес, и за Последното огнище. Стрелите за Севера.“

Но не всичко, които виждаше, бе толкова войнствено. Видя също и танцуващи жени, чу и бебешки плач, а едно малко момченце притича пред гарона му, цялото свързано в козиняви дрешки и останало без дъх от играта. Из лагера щъкаха на воля овце и кози, волове обикаляха бавно по брега и търсеха стръкове неизсъхнала трева. Над един от огньовете се вдигаше миризма на печено овче, на друг видя да въртят на дълъг шиш убит глиган.

На едно открито пространство, обкръжено от стройни смърчове, Дрънчашата ризница слезе от коня си.

– Ще стануваме тук – каза той на Ленил, Рагвил и останалите. – Нахранете конете, после кучетата, след това се нахранете и вие. Игрит, Дълго копие, с вас водим враната при Манс да го види. Ще го изкорвим след това.

Продължиха пеш покрай още огньовете и шатри; Дух ги следваше по петите. Джон никога не беше виждал толкова много диваци. Чудеше се дали някой преди него е виждал толкова много хора, събрани на едно място. „Този стан няма край – помисли си. – Всъщност лагерьт не е един, поне стотина са и всеки от тях е все по-уязвим.“ Пръснати на цели левги, диваците не си бяха осигурили сериозна защита освен малките групички външни конни патрули. Всяка банда, клан или село просто бяха спрели, щом бяха видели, че другите пред тях спират, или там,

където им бе харесало. „Свободният народ.“ Ако братята му ги хванеха в такова безредие, те щяха да заплатят с кръвта си за тази своя свобода. Четта им беше неизброима, но Нощният страж разполагаше с дисциплина, а в битката редът и дисциплината, както веднъж му беше казал баща му, надвиват числеността десет към едно.

Не можеше да има съмнение коя е кралската шатра. Тя се оказа три пъти по-висока от околните, а до ушите му стигна лееща се отвътре музика. Като повечето шатри наоколо, и тя беше направена от кожи, оставени с козината, но кожите на шатрата на Манс Райдър бяха от бели мечки. Острият ѝ покрив беше увенчан с грамадните рога на един от гигантските лосове, скитали из Седемте кралства във времената на Първите хора.

Тук поне завариха пазачи: двама часови, подпрени на дълги копия и с окачени на лявата ръка кръгли кожени щитове. Като видяха Дух, единият сниши копието си и каза:

– Този звяр да остане тук.

– Дух, остани – заповяда Джон и вълчището клекна.

– Дълго копие, ти пази звяра. – Дрънчащата ризница дръпна платнището и махна с ръка на Джон и Игрит да влязат.

В шатрата беше горещо и димно. В четирите ъгъла бяха поставени кошници с горящ торф, който изпълваше въздуха с червеникава сумрачна светлина. Подът също беше застлан с кожи. Джон се почувства съвсем изоставен и сам, застанал при входа в черното си облекло да чака благоволенieto на обърни плаща, нарекъл себе си „Краля отвъд вала“. Когато очите му се приспособиха към пушливата червеникава светлина, видя шестима души. Никой от тях не му обръщаше внимание. Тъмнокос млад мъж и русокоса хубавица си подаваха рог с медовина. Жена с издут от напреднала бременност корем стоеше над един мангал и печеше две кокошки, а един сивокос мъж в дрипаво черно-червено наметало седеше кръстосал крака на една възглавница, свиреше на лютня и пееше:

Като слънцето бяла бе жената на дорнеца, като пролет целуваше страстно. Но от черна стомана беше мечът на дорнеца, като смърт целуваше страшно.

Джон знаеше песента, макар да му се стори странно, че я чува точно тук, в една козинява шатра от татък Вала, на десет хиляди левги от червените върхари и топлите ветрове на Дорн.

Дрънчащата ризница свали пожълтелите си шлем и зачака края на песента. Без гигантската броня от кости и кожа се оказа, че е дребен мъж, а лицето под великанския череп беше съвсем обикновено, с

издадена брадичка, тънки мустаци и хлътнали прежълтели бузи. Едната му вежда бе вдигната нагоре, а косата – оредяла на темето.

На извора се къпеше жената на дорнеца и пееше с глас, сладък като праскова. Но своя песен знаеше мечът на дорнеца и хапеше като зла пиявица.

До мангала на трикрако столче седеше нисък, но изключително плещест мъж и ядеше набодена на шиш мръвка. По брадичката му капеше гореща мазнина и се лепеше по бялата му брада, но въпреки това той се усмихваше доволно. На масивните му ръце над лактите имаше златни обръчи с гравирани по тях древни руни. Носеше черна плетена ризница, която несъмнено беше дошла от някой убит шурмовак. На няколко стъпки от него един по-висок и по-строен мъж в кожена риза с пришити по нея бронзови пластини стоеше и се мръщеше над разгърната карта, а на гърба му в кожената ножница беше притегнат дълъг двуръчен меч. Беше прав като копие, жилив и мускулист, гладко обръснат, плешив, с дълъг прав нос и хлътнали сиви очи. Човек можеше дори да го вземе за хубав, ако имаше уши, но си ги беше загубил някъде, било от мраз или от вражи нож, Джон не можеше да каже. Заради липсата им главата му изглеждаше някак тясна и островърха.

От пръв поглед Джон прецени, че както белобрадият, така и плешивият са истински воини. „Тези двамата са много по-опасни от Дрънчаштата ризница.“ Зачуди се кой ли от двамата е Манс Райдър.

Легна той на земята от тъма обкръжен,
със вкуса на кръвта му в устата.
За молитва коленичиха братята.
Ала той се засмя и запя:
Братя, братя, свършиха дните ми,
че живота ми взе този дорнец.
Но какво от това, всеки мре.
Аз пък вкусих жената на дорнеца!

Когато и последните звуци на „Жената на дорнеца“ заглъхнаха, плешивият безух мъж вдигна очи от картата и се навъси свирепо на Дрънчаштата ризница и Игрит.

– Това пък какво е? – рече той. – Врана?

– Черното копеле, дето изкорми Орелл – каза Дрънчаштата ризница.

– И проклет превъплъщенец при това.

– Трябваше да ги избием всички.

– Тоя мина на наша страна – обясни Игрит. – Уби Корин

Полуръката със собствената си ръка.

– Това момче? – Вестта ядоса безухия. – Полуръката трябваше да е мой. Име имаш ли си, врано?

– Джон Сняг, ваша милост. – Зачуди се дали не очакват и да коленичи.

– Ваша милост? – Безухият погледна белобрадия. – Видя ли? Взима ме за крал.

Брадият се разсмя толкова силно, че от устата му се разлетяха парчета месо, после обърса мазнината от устата си с опакоето на огромната си ръка.

– Сляпо трябва да е момчето. Че кой е чувал за крал без уши? Та нали короната му ще се смъква все на врата? Ха-ха-ха! – Ухили се на Джон и отри мазните си пръсти в кожените си гащи. – Затвори си човката, врано. Позавърти се, може и да намериш оня, дето го търсиш.

Джон се обърна.

Певецът се изправи и остави лютнята си.

– Аз съм Манс Райдър. А ти си копелето на Нед Старк, Сняг от Зимен хребет.

Стъписан, Джон постоя онемял. Накрая се опомни и каза:

– Как... как разбрахте...

– Ще поговорим за това по-късно – каза Манс Райдър. – Хареса ли ти песента, момко?

– Да. Чувал съм я.

– „Но какво от това, всеки мре – подхвърли Кралят отвъд Вала. – Аз пък вкусих жената на дорнеца.“ Кажи ми, вярно ли е това, което каза Господаря на костите? Убил ли си стария ми приятел Полуръката?

– Да. – „Макар че беше повече негово дело, отколкото мое.“

– Сенчестата кула никога вече няма да изглежда толкова страшна – рече кралят с тъга. – Корин ми беше враг. Но също така и мой брат, някога. Така че... дали трябва да ти благодаря, че си го убил, Джон Сняг? Или да те прокълна? – Усмихна се насмешливо на Джон.

Кралят отвъд Вала ни най-малко не приличаше на крал, а още по-малко – на дивак. Беше среден на ръст, строен, с остро лице, с пронизателни кафяви очи и дълга кестенява коса, вече доста прошарена. На главата му нямаше корона, нито златни пръстени по ръцете му, нито наниз с къпоценни камъни на шията му, нито дори късче сребро. Носеше вълна и кожа, а единственото отлика в облеклото му беше дрипавото му черно наметало, закърпено с избеляла червена коприна.

– Би трябвало да ми благодарите, че убих врага ви – каза най-сетне

Джон, – и да ме прокълнете, че убих приятеля ви.

– Ха-ха-ха! – прогърмя смехът на белобрадия. – Добър отговор.

– Съгласен съм. – Манс Райдър подкани с ръка Джон да се приближи. – Ако ще те оставяме при нас, не е зле да научиш кой кой е. Мъжът, когото взе за мен, е Стир, магнарят на Денн. „Магнар“ означава „господар“ на Древната реч. – Безухият изгледа хладно Джон, а Манс се обърна към белобрадия воин. – Нашият свиреп ядач на пилета е верният ми Тормунд. Жената...

Тормунд стана.

– Чакай. На Стир му каза титлата, кажи и моята. Манс Райдър се засмя.

– Е, добре. Джон Сняг, пред теб стои самият Тормунд, Ужаса на великаните, Високоречия, Духача на рога и Трошация ледовете. Тук пред теб също така е Тормунд Гръмовния юмрук, Мъжът на мечките, кралят на медовината на Ръждив замък, Говорещия на боговете и Башата на ордите.

– Виж, това по ми отива – каза Тормунд. – Добра среща, Джон Сняг. Аз, впрочем, си падам по превъплъщенци, макар и не по Старки.

– Тази добра жена при мангала – продължи Манс Райдър – е Дала. – Бременната се усмихна свенливо. – Отнасяй се с нея като с кралица, тя носи детето ми. – Обърна се към последните двама. – Тази красавица тук е сестра ѝ, Вал. Младият Джарл до нея е последният ѝ любимец.

– Ничий любимец не съм – обади се Джарл навъсено.

– Ти и за Вал си ничий – изсумтя белобрадият Тормунд. – Трябваше да си го забелязал вече, момко.

– Та ето това сме ние, Джон Сняг – завърши представянето Манс Райдър. – Кралят отвъд Вала и неговият двор, това сме. А сега мисля, че е редно да чуем няколко думи и от теб. Откъде идеш?

– От Зимен хребет – отвърна Джон. – През Черен замък.

– И какво те доведе чак до Млечна вода, толкова далече от домашно огнище? – Не дочака отговора на Джон, а веднага се обърна към Дрънчашата ризница. – Колко бяха?

– Петима. Трима са мъртви и момчето тук. Другият хвана нагоре по един склон, където кон не може да мине.

Погледът на Райдър отново срещна очите на Джон.

– Само петима ли бяхте? Или и други от братята ти се спотайват наоколо?

– Бяхме четирима и Полуръката. Корин струва колкото двацет обикновени мъже.

На това Кралят отвъд Вала се усмихна.

– Така мислеха някои. Все пак... едно момче от Черен замък с шурмоваци от Сенчестата кула? Как стана така?

Джон вече си беше подготвил лъжата.

– Лорд-командирът ме беше изпратил при Полуръката да се закаля и той ме взе на обход.

Стир магнарят се намръщи.

– На това „обход“ ли му викаш? Какво има да обхождат враните чак при Пищящ проход?

– Селата бяха изоставени – отвърна искрено Джон. – Сякаш целият свободен народ беше изчезнал.

– Селата, да – кимна Манс Райдър. – И не само свободният народ. Кой ви каза къде сме, Джон Сняг?

Тормунд изсумтя.

– Ако не е Крастър, аз съм свенлива девица. Казвам ти, Манс, тая твар трябва да я скъсим с една глава.

Кралят погледна с раздражение застарелия мъж.

– Тормунд, опитай се някой път да помислиш преди да говориш. Знаем, че е Крастър. Попитах Джон, за да видя дали ще ми каже истината.

– Ха! – Тормунд се изплю. – Сплесках я и тоя път! – Ухили се на Джон. – Е, момко, затуй той е кралят, а аз не съм. Мога да го надпия, да го надборя и да го надпея, и паламарката ми е три пъти по-голяма от неговата, но Манс има пипе. Нали се сещаш, отгледан е като врана, а враната е хитра птица.

– Бих искал да поговоря с момчето насаме, Господарю на костите – каза Манс Райдър на Дрънчащата ризница. – Оставете ни сами.

– Кво, и аз ли? – избоботи Тормунд.

– Ти най-вече – каза Манс.

– Където не съм канен, не ям. – Тормунд се надигна. – Тръгвам си с кокошките. – Грабна едно от пилетата от мангала, тикна го в джоба, пришит под халата му, каза „ха“ и излезе, ближейки пръстите си. Другите излязоха с него. Остана само Дала.

– Седни, ако искаш – каза Райдър, след като останаха сами. – Гладен ли си? Тормунд се смили и ни остави две кокошки.

– Бих хапнал с удоволствие, ваша милост. Благодаря ви.

– Ваша милост? – Кралят се усмихна. – Човек не чува много често това обръщение от устата на свободния народ. За повечето аз съм просто Манс, за някои – Манс главатаря. Рог медовина ще пийнеш ли?

– С радост – отвърна Джон.

Кралят си наля, а Дала разчупи кокошките и им поднесе по една половина. Джон свали ръкавиците си и заеде с пръсти, огризвайки гладно месото от всяко кокалче.

– Тормунд каза истината – рече Манс Райдър, докато чупеше хляба. – Черната врана е хитра птица, така е... но аз бях врана, когато ти си бил колкото бебето в корема на Дала, Джон Сняг. Така че внимавай да не ми играеш на хитрини.

– Слушам ви покорно, ваш... Манс. Кралят се засмя.

– Ваш Манс? Защо не? Обещах ти преди малко да поговорим, да ти кажа как те познах. Да не би да си се сетил?

Джон поклати глава.

– Да не би Дрънчаштата ризница да ви е пратил вест?

– На криле? Ние нямаме обучени птици. Не, лицето ти познах. Виждал съм те преди. Два пъти.

Прозвуча му съвсем безсмислено, но след като се понапегна, Джон се сети.

– Докато сте били брат на Стража?

– Браво! Да, това беше първия път. Ти беше още момче, а аз бях целият в черно, един от дузината ездаци, придружаващи лорд-командир Коргайл, когато слезе в Зимен хребет да навести баща ти. Обикалях по стената около двора, когато се натъкнах на теб и на брат ти Роб. Предната нощ беше навалил сняг и двамата си бяхте вдигнали цяла могила над портата и чакахте да мине някой отдолу.

– Спомням си – каза Джон и се засмя изненадано. Да, един млад черен брат, който обикаляше по бойниците... – Заклехте се, че няма да ни издадете.

– И спазих клетвата си. Поне тази.

– Снега го бутнахме върху Том Дебелака. Той беше най-громавият от гвардията на баща ми. – След това Том ги беше гонил из двора, докато всички не почервеняха като есенни ябълки. – Но казахте, че сте ме виждали два пъти. Кога беше вторият път?

– Когато крал Робърт дойде в Зимен хребет, за да назначи баща ти за Ръка – небрежно подхвърли Кралят отвъд Вала.

Очите на Джон се опулиха недоверчиво.

– Не може да бъде!

– Така беше. Когато баща ти научи, че кралят идва, извести своя брат Бенджен на Вала, за да може да прескочи до замъка за пира. Между черните братя и свободния народ има много повече обмен, отколкото

мислиш, и много скоро новината стигна и до моите уши. Шансът беше твърде изкусителен, за да се възпротивя. Твоят чичо не ме познаваше лично, така че от негова страна нямаше от какво да се боя, а и не мислех, че баща ти ще помни една млада врана, която е срещнал за малко преди години. Исках да го видя този Робърт със собствените си очи, като крал краля, а да претегля и твоя чичо Бенджен също така. Тогава той беше Първи щурмовак и голяма заплаха за целия ми народ. Така че яхнах най-бързия си кон и препуснах.

– Но – понечи да възрази Джон – Валът...

– Валът може да спре армия, но не и сам човек. Взех си една лютня и торба сребро, минах ледовете край Дълга могила, поех после пеш няколко левги на юг към Новия дар и купих нов кон. Общо взето стигнах много по-бързо от Робърт, който пътуваше с една огромна тровава къща на колелета, за да удовлетвори каприза на кралицата си. Един ден езда на юг от Зимен хребет се натъкнах на него и тръгнах със свитата му. Наемни конници и дребни рицари винаги се прикачат към кралските процесии с надеждата да си намерят служба при краля, а и лютнята ми помогна да ме приемат лесно. – Засмя се. – Зная всяка мръсна песен, написана някога на север и на юг от Вала. Та така. В нощта, когато баща ти даде пир на Робърт, седях в дъното на залата на пейка с другите свободни конници, слушах как Орланд Староградски свиреше на лира и пеше за мъртви крале отвъд морето. Ядох и пих месото и медовината на баща ти, огледах добре Кралеубица и Дяволчето... и между другото си отбелязах наум децата на лорд Едард и вълчетата, които тичаха по петите им.

– Бейл Барда – каза Джон, спомнил си историята, разказана му от Игрит на Ледени нокти в нощта, когато за малко щеше да я убие.

– Де да бях. Няма да отрека, че подвизите на Бейл са вдъхновявали и моите... но доколкото си спомням, не откраднах някоя от сестрите ти. Бейл не само е писал песните си, но ги е преживял. Аз само пея песни, писани от по-добри от мен. Още медовина?

– Не – отвърна Джон. – Ако ви бяха разкрили... ако ви бяха пленили...

– Баща ти щеше да ми отсеке главата. – Кралят сви рамене. – Макар че докато ядох на трапезата му, бях под закрилата на правото на госта. Законите на гостоприемството са древни като Първите хора и свети като дървото на сърцето. – Той посочи масата между тях, с разчупения хляб и пилешките кокали. – Тук ти си мой гост и от ръцете ми не ще пострадаш... поне тази нощ. Така че кажи ми честно, Джон Сняг. Страхливец

ли си, който е обърнал плаща си от страх, или друга причина те доведе в шатрата ми?

Право на госта или не, Джон Сняг разбра, че е тръгнал по тънък лед. Една лъжлива стъпка и можеше да се подхлъзне, да се скърши ледът под него и да потъне в толкова студена вода, че сърцето му да спре. „Претегли всяка дума, преди да я изречеш“ – каза си той. Отпи дълга глътка от медовината, за да спечели време за отговора. Когато остави рога настрана, каза:

– Кажи ми защо ти си обърнал плаща си и аз ще ти кажа защо обърнах моя.

Манс Райдър се усмихна, както се беше надявал Джон. Явно кралят обичаше звука на собствения си глас.

– Не се съмнявам, че си чувал истории за моята измяна.

– Според някои било е заради корона. Според други – заради жена. Трети твърдят, че в теб тече дивашка кръв.

– Кръвта на диваците е кръвта на Първите хора. Същата, която тече и в жилитена Старките. Колкото до короната, да виждаш корона?

– Виждам жена. – Джон се озърна към Дала. Манс я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

– Господарката ми е невинна. Срегнах я на връщане от бащиния ти замък. Полуръката беше дялан от стар дъб, но аз съм направен от плът и много обичам женския чар... което не ме прави по-различен от три четвърти от мъжете на Нощния страж. Има мъже, които още носят черното и които са имали десет пъти повече жени от мен. Пак помисли и отгатни, Джон Сняг.

Джон се замисли.

– Полуръката каза, че изпитваш страст към музиката на диваците.

– Така беше. И още е така. Това е по-близо до целта, да. Но още не си улучил. – Манс Райдър се надигна, откопча торквата, задържаща плаща му, и го хвърли на пейката. – Беше заради това.

– Заради един плащ?

– Черният вълнен плащ на Заклетия брат на Нощния страж – каза Кралят отвъд Вала. – Един ден по време на обход се натъкнахме на красив едър лос. Тъкмо деряхме кожата му, когато миризмата на кръв привлече една скална котка от леговището ѝ. Прогоних я, но тя успя да разре плаща ми. Виждаш ли? Тук, тук и тук? – Манс се изкиска. – Раздра също така ръката и гърба ми, и кървах по-зле от лоса. Братята ми се бояха, че ще издъхна преди да ме върнат при майстер Мълин в Сенчестата кула, затова ме отнесоха в едно дивашко село, където познавах една

стара мъдра жена, занимаваща се със знахарство. Оказа се, че тя е умряла, но дъщеря ѝ се погрижи за мен. Почисти раните ми, заши ги и ме хранеше с каша и отвари, докато не укрепнах достатъчно, за да мога отново да яхна кон. Закърпи и разкъсания ми плащ, с пурпурна коприна от Асшаи, която баба ѝ измъкнала от отломките на търговска гемия, извърлена на Замръзналия бряг. Беше най-голямото съкровище, което притежаваше, и нейният дар за мен. – Отново метна плаща на раменете си. – Но в Сенчестата кула ми дадоха от склада нов вълнен плащ, вълнен и черен, и поръбен с черно, за да отива на черните ми гащи и черните ботуши, на черното ми палто и на черната ризница. По новия плащ нямаше разкъсано, раздрано, оцапано... и най-важното – нямаше нищо червено. Мъжете на Нощния страж се обличат в черно, припомни ми строго сир Денис Малистър, сякаш не го знаех. Старият ми плащ ставал само за огъня, така ми каза.

– На другата заран се магнах... отидох там, където целувката не е грях и където човек може да носи такъв плащ, какъвто си избере. – Заметна плаща си и отново седна. – А ти, Джон Сняг?

Джон отново отпи от медовината. „Има само една история, на която може да повярва.“

– Казваш, че си бил в Зимен хребет, в нощта, когато баща ми угости крал Робърт.

– Да, бях там.

– Значи си видял всички. Принц Джофри и принц Томен, принцеса Мирцела, братята ми Роб, Бран и Рикон, сестрите ми Аря и Санса. Видял си ги как минават през залата и как всички гледат тях, и как сядат по местата си на масата точно под подиума, където седяха кралят и кралицата.

– Спомням си.

– А видя ли къде седях аз, Манс? – Джон се наведе над масата. – Видя ли къде бяха поставили копелето?

Манс Райдър се вгледа продължително в лицето му.

– Мисля, че ще е добре да ти намерим нов плащ – каза той и му протегна ръката си.

ДЕНЕРИС

Застанала на носа и загледана как драконите ѝ се гонят в безоблачното синьо небе напред, Денерис Таргариен беше толкова щастлива, колкото не се беше чувствала никога.

Нейните дотраки наричаха морето „отровната вода“, защото изпитваха недоверие към всяка вода, от която конете им не можеха да пият. В деня, когато трите ѝ кораба вдигнаха котва при Карт, човек можеше да помисли, че отплават към ада, а не към Пентос. Храбрите ѝ млади кръвни ездачи сезираха в чезнещия в далечината бряг с огромни обещени очи, всеки от тримата решен да не покаже страх пред другите двама, а слугините ѝ Ирри и Джикуи се бяха вкопчили отчаяно в перилата и повръщаха през борда и при най-лекото поклащане. Останалите от малкия халазар на Дани стояха под палубите, предпочели компанията на подплатшено цивилещите коне пред ужасния свят без земна твърд. Когато един внезапен шквал ги подхвана на шестия ден от пътуването им, тя ги чу през отворените капандури: ритачите и цивилещи коне, и ездачите, които се молеха с треперливи гласове при всяко надигане и спускане на „Балерион“.

Но никакъв шквал не можеше да изплаши Дани. „Денерис Родената в буря“ я наричаха, защото беше дошла на този свят с вой, на далечния Драконов камък, докато отвън виеше най-голямата буря, позната на Вестерос, буря толкова свирепа, че бе откъснала грамадните каменни водоливници от стените на замъка и беше разбила на трески флотата на баща ѝ.

В Тясното море често бушуваха бури, а Дани го беше прекосявала като момиче петдесетина пъти, бягайки от един свободен град към друг едва на стъпка пред наетите ножове на Узурпатора. Обичаше морето. Обичаше острия мирис на сол във въздуха и необятните му хоризонти, ограничени само от свода на светло синьото небе. Караше я да се чувства малка, но и свободна в същото време. Харесваха ѝ делфините, които весело плуваха край „Балерион“. Дори моряците ѝ харесваха, с техните песни и разкази. Веднъж, по време на едно пътуване за Браавос, докато гледаше как екипажът се бори с голямото зелено платно срещу надигащата се вълна, дори бе помислила колко чудесно би било да стане моряк. Но когато го каза на брат си, Визерис я хвана за косата и я оскуба така, че тя извика от болка.

– Ти си кръвта на дракона! – изкрещя ѝ той. – Ти си дракон, а не някаква си вмирисана риба.

„Глупак се оказа той тогава, както – и в много други неща – помисли Дани. – Ако беше по-умен и по-търпелив, сега той щеше да плава на запад, за да си вземе полагащия му се по право трон.“ Глупав беше Визерис и злобен, осъзна тя, но ето че въпреки това ѝ липсваше понякога. Не онзи слаб и жесток човек, в когото се беше превърнал накрая, но брат ѝ, който понякога я оставаше да се шумгне в леглото му, момчето, което ѝ разказваше истории за Седемте кралства и ѝ говореше колко подобър ще е животът им, след като си върне короната. Капитанът дойде при нея.

– Де да можеше този „Балерион“ да се рее като своя съименник, ваша милост – каза той на грубия валириански, тежко оцветен от тоновете на пентоската реч. – Тогава нямаше да трябва нито да гребем, нито да ни теглят, нито да се молим за вятър.

– Така е, капитане – отвърна му тя с усмивка, зарадвана, че го е спечелила. Капитан Гролео беше стар пентосец като своя господар, Илирио Мопатис, и се беше уплашил като невинна девица, когато разбра, че трябва да вземе на кораба си цели три дракона. На двата борда бяха подредени десетки ведра с морска вода в случай на пожар. Отначало Гролео беше поискал да затворят драконите в кафези и Дани се бе съгласила, за да го успокои, но нещастieto им стана толкова ясно доловимо, че тя скоро промени решението си и настоя да ги пуснат на свобода.

Но сега дори капитан Гролео се радваше, че са ги пуснали. Бяха подпалили малък пожар, който потушиха лесно, но в замяна на това изведнъж се оказа, че на „Балерион“ има много по-малко плъхове, отколкото бе имало преди, когато плаваше под името „Садудлеон“. А екипажът на кораба, първоначално толкова изплашен, колкото и изпълнен с любопитство, беше започнал да издитва странна гордост от „своите“ дракони. Всички до един, от капитана до последното чираче на корабния готвач, обичаха да ги гледат как летят... макар и не толкова, колкото самата Дани.

„Те са моите деца – казваше си тя, – и ако онази майги ми каза истината, те ще са единствените деца, които ще имам.“

Люспите на Визерион бяха с цвета на пресен каймак, рогата му, костите на крилето му и на гръбнака – от тъмно злато, което блестеше под лъчите на слънцето. Регал бе сътворен от зеленината на лятото и бронза на есенния листопад. Рееха се над корабите на широки кръгове, все по-високо и по-високо, и всеки се мъчеше да се извиси над другия.

Дани беше разбрала вече, че драконите предпочитат да нападат отгоре. Щом единият се озовеше между другия и слънцето, свиваше криле и надаваше писък, и те се търкулваха надолу сплетени в люспесто кълбо, хапеха се и се биеха с опашки. Първия път, когато го направиха, тя се уплаши, че могат да се убият, но то продължи кратко. Веднага щом цопнаха във водата, те се разделиха с писъци и съскане, и солената вода закапа от крилете им, докато излитаха. Дрогон също беше някъде горе сега, макар да не се виждаше. Щеше да е на мили напред или назад, да си търси плячка.

Винаги беше гладен нейният Дрогон. „Гладен и бързо расте. Още година, най-много две и може би ще стане достатъчно голям за яздене. И тогава няма да са ми нужни кораби, за да прехвърлям голямото солено море.“

Но това време още не беше настъпило. Регал и Визерион бяха с големината на малки кученца и всяко куче щеше да ги надвие; бяха само криле, дълъг врат и опашка, по-леки, отколкото изглеждаха. И така Денерис Таргариен трябваше да разчита все още на дърво, на вятър и на платно, които да я откарат у дома. Дървото и платното ѝ бяха служили достатъчно добре досега, но изменчивият каприз на вятъра я предаваше. Шест дни и нощи имаше пълно безветрие и ето че бе настъпил седмият ден, а все още нито полъх на въздуха не изпълваше платната. За щастие два от корабите, пратени от магистър Илирио, бяха търговски галери с по двеста весла и яки гребци. Но „Балерион“ беше друга песен: внушително туловище с широки греди, огромни трюмове и могъщи платна, но напълно безпомощен в безветрие. „Вхагар“ и „Мераксес“ бяха изпълнали въжета, за да го теглят на буксир, но придвижването беше болезнено бавно. И трите кораба бяха претъркани и натоварени тежко.

– Не мога да видя Дрогон – каза сир Джора Мормон зад гърба ѝ. – Пак ли се изгуби?

– Ние сме изгубените, сир. Дрогон не обича това пълзене по мократа пустош, както и аз. – По-смел от другите два, черният ѝ дракон беше първият, осмелил се да разпери криле над водата, първият, който захвърча от кораб на кораб, първият, който се изгуби в един ниско понесъл се облак... и първият, намерил си жертва. Щом летящите риби скочеха над водата, той блъвваше пламък, сграбчваше ги и ги нагълтаваше. – Колко големи порастват? – попита с любопитство Дани. – Знаеш ли?

– В Седемте кралства има приказки за дракони, които пораствали толкова големи, че можели да измъкват от моретата гигантски кралени.

Дани се засмя.

– Това би било дивна гледка.

– Но е само приказка, халееси – каза рицарят изгнаник. – Разказват също така за мъдри стари дракони, живели по хиляда години.

– Е добре, но колко все пак живее един дракон? – Тя вдигна глава към Визерион, който се спусна над кораба, заби бавно с криле и отпуснатите платна се размърдаха.

Сир Джора сви рамене.

– Естествената продължителност на живота на един дракон е десетократно по-голяма от човешката, в това поне ни уверяват песните... но драконите, познати в Седемте кралства, са били тези на дома Таргариен. Те са гледани за война и са умирали в бой. Не е много лесно да убиеш дракон, но не е невъзможно.

Скуайърът Бялата брада, застанал при фигурата на носа и свил ръка около здравия си дълъг кривак, се обърна към тях и рече:

– Балерион Черната гибел бил на двеста години, когато умрял при царуването на Джеерис Обединителя. Бил толкова голям, че можел да нагълта наведнъж цял зубър. Един дракон никога не спира да расте, ваша милост, докато има храна и свобода. – Името му беше Арстан, но Белвас Силния го беше нарекъл Бялата брада и сега всички го наричаха така. Беше по-висок от сир Джора, макар и не толкова мускулист; очите му бяха светлосини, а дългата му брада – бяла като сняг и нежна като коприна.

– Свобода? – попита с любопитство Дани. – Какво искаш да кажеш?

– В Кралски чертог вашите предци вдигнали огромен купол за замък на своите дракони. Драконова яма се нарича. Още си стои горе на Хълма на Ренис, макар сега да е в руини. Там отсядали кралските дракони във времената стари, и свърталището им било грамадно и сводесто като пещера, с железни врати, толкова широки, че трийсет рицари можели да минат един до друг през тях на конете си. Но въпреки това никой от драконите в ямата не достигнал ръста на предците си. Според майстерите това било заради стените около тях и грамадния купол над главите им.

– Ако стените ни пречат да растем, то всички благородници щяха да са мънички, а селяците – големи като великани – каза сир Джора. – Виждал съм грамадни мъже, отраснали в колиби, и джуджета, живели в дворци.

– Хората са си хора – отвърна Бялата брада. – А драконите –

дракони.

– Колко умно! – изсумтя пренебрежително сир Джора. Рицарят изгнаник не харесваше особено стареца и го показваше още от самото начало. – Е, какво все пак знаеш ти за драконите?

– Твърде малко, да си кажа честно. Служил съм известно време в Кралски чертог в дните, когато крал Ерис седеше на Железния трон, и съм минавал под драконовите черепи, които гледаха от стените на тронната му зала.

– Визерис ми е говорил за тези черепи – каза Дани. – Узурпаторът ги свалил и ги скрил в подземията. Не можел да понася да го гледат, докато седи на откраднатия трон. – Тя махна е ръка на Бялата брада да приближи. – Ти срещал ли си се с царствения ми баща? – Крал Ерис Втори беше умрял преди дъщеря му да се роди.

– Имал съм тази велика чест, ваша милост.

– Смяташ ли, че е бил добър и милостив?

Бялата брада се постара да скрие чувствата си, но си проличаха ясно на лицето му.

– Негова милост беше... често биваше добър.

– Често? – Дани се усмихна. – Но не винаги?

– Понякога се държеше доста сурово с онези, които смяташе за свои врагове.

– Умният човек никога не става враг на един крал – каза Дани. – Познаваше ли и брат ми, Регар?

– Казваха, че никой не познава истински принц Регар. Аз обаче имах щастието да го видя на един турнир, а и често съм го слушал да стари на лирата си със сребърните струни.

Сир Джора изсумтя.

– С още с хиляда други на някой жътвен празник. Още малко и ще започнеш да твърдиш, че си му бил скуайър.

– Нямам такива претенции, сир. Майлис Мутън беше скуайърът на принц Регар, а след него Ричард Лонмаут. Когато спечелиха шпорите си, той лично ги посвети в рицарски сан и те си останаха негови близки приятели. Младият лорд Конингтън също беше скъп приятел на принца, но най-старият му приятел беше Артур Дейн.

– Мечът на Утрото? – възкликна радостно Дани. – Визерис често ми е разправял за неговия чудодееен бял меч. Казваше, че сир Артур бил единственият рицар в кралството, който можел да се равнява на брат ми.

Бялата брада сведе глава.

– Не ми е работа да оспорвам думите на принц Визерис.

– Крал – поправи го Дани. – Той беше крал, макар че така и не управлява. Визерис, Третият с това име. Но какво искаш да кажеш? – Отговорът му не бе това, което очакваше. – Сир Джора веднъж нарече Регар „последния дракон“. За да го нарекат така, – трябва да е бил несравним воин, нали?

– Ваша милост – започна Бялата брада, – принцът на Драконов камък беше изключително добър воин, но...

– Продължи – подкани го тя. – С мен можеш да говориш свободно.

– Както заповядате. – Старецът се подпря на кривака си и навъси чело. – Несравним воин... това са красиви думи, ваша милост, но думите не печелят битки.

– Мечовете печелят битки – грубо каза сир Джора. – А принц Регар знаеше как да използва меча.

– Вярно е, сир, но... Виждал съм сто турнира и повече войни, отколкото би ми се искало, и колкото и силен, бърз и опитен да е един рицар, все се намират други, които да го надвият. Човек ще спечели един турнир и бързо ще падне на друг. Хлъзгаво петно в тревата може да му донесе поражение, или това, което е ял предната вечер. – Погледна сир Джора. – Или благоволенieto на дама, вързано на ръката.

Лицето на Мормон помръкна.

– Внимавай какво говориш, старче.

Дани знаеше, че Арстан е видял сир Джора на турнира, когато той беше спечелил с вързана на ръката си кърпа на една дама, знак на благоволенieto й. Беше спечелил и даматa: Линее от дома Хайтауър, втората му жена, знатна и красива... но тя го беше съсипала и го беше оставила и сега споменът за нея още му горчеше.

– Успокой се, рицарю мой. – Тя сложи ръка на рамото на Джора. – Арстан не искаше да те наскърби, сигурна съм.

– Както кажете, халееси – отвърна навъсен сир Джора. Дани отново се обърна към стария скуайър.

– Малко знам за Регар. Само историите, които ми разказваше Визерис, а той е бил малко момче, когато брат ни е умрял. Какъв беше той всъщност?

Старият мъж помисли.

– Способен. Това преди всичко. Решителен, разсъдлив, верен на дълга си, непреклонен. Има една история, която разправят за него... но сир Джора несъмнено я знае.

– Бих искала да я чуя от теб.

– Както желаете – отвърна Бялата брада. – Като малко момче,

принцът на Драконов камък цял бил погълнат от книгите. Започнал да чете от толкова рано, че хората казвали, че кралица Рела сигурно е глътнала някоя книга и свещ, докато го е носела в утробата си. Регар изобщо не се интересувал от игри с други деца. Майстерите се възхищавали на ума му, но рицарите на баща му подмятали язвителни шеги, че изглежда, Белор Блажения се е преродил. До деня, в който принц Регар не намерил в своите свитъци нещо, което го променило. Никой не знае какво е било, само че момчето изведнъж се появило рано една сутрин в двора, докато рицарите навличали стоманените си доспехи. Отишъл при сир Вилем Дари, учителя по оръжие, и му казал: „Ще ти поискам меч и броня. Изглежда, трябва да стана воин.“

– И станал! – възкликна Дани.

– И то какъв. – Бялата брада се поклони. – Моля за извинение, ваша милост. Говорим си за воители, а виждам, че Белвас Силния се е събудил. Трябва да му прислужа.

Дани се обърна към кърмата. Евнухът се качваше на палубата през капака по средата, свит и кротък, въпреки грамадния си ръст. Огромният му кафяв корем беше нашарен с многобройни белези. Носеше торбести гащи, жълт копринен пояс да стяга отдолу корема му и нелепо малък кожен елек, обшит с железни пъпки.

– Белвас Силния е гладен – ревно той. – Белвас Силния иска ядене веднага! – Обърна се и видя Арстан на мостика. – Бяла брадо! Ще донесеш ядене на Белвас Силния!

– Свободен сте – каза Дани на скуайъра. Той отново се поклони и се разбърза да се погрижи за мъжа, комуто служеше.

Сир Джора го изгледа намръщено. Мормон беше едър и грубоват, с волева, издадена напред челюст и с яки рамене. В никакъв случай не можеше да се нарече чаровен мъж, но беше най-добрият и верен приятел, когото Дани познаваше.

– Ще е разумно, ако не вярвате много на приказките на този старец – каза той, след като Бялата брада се отдалечи достатъчно, за да не чуе.

– Една кралица трябва да изслушва всички – припомни му тя. – Знатния, както и низшия, силния и слабия, благородния и користния. Един глас може да изрича лъжа, но в многото винаги се намира истината. – Беше го прочела в една книга.

– Тогава чуйте и моя глас, ваша милост – каза изгнаникът. – Този Арстан Бялата брада ви маме. Твърде стар е за скуайър, и твърде красноречив, за да слугува на оня тъп евнух.

Виж, това наистина бе странно, Дани трябваше да го признае.

Белвас Силния беше бивш роб, хранен и обучен за бойните арени на Мийрийн. Магистър Илирио го беше изпратил, за да я пази, или поне така твърдеше Белвас, и истина си беше, че имаше нужда от охрана. Узурпатора на Железния трон беше предложил земя и владетелска гитла на оногова, който я убие. Вече беше направен един опит, с чаша отровно вино. Колкото повече се приближаваше към Вестерос, по-вероятно ставаше да последват нови опити за покушение. В Карт вечерът Пиат Прий беше изпратил подир нея Жалостив, за да отмъсти за Немрящите, които Дани бе изгорила в техния Дом на праха. Казваха, че магьосниците не забравят престъплението, а Жалостивите никога не се провалят в убийството. Повечето дотраки също щяха да се опълчат срещу нея. Сега кос на нейния хал Дрого водеха свои халазар и никой от тях нямаше да се поколебае да нападне малката ѝ група още като я зиди, да избие и пороби народа ѝ и да завлече самата Дани обратно във Вее Дотрак, та тя да заеме полагащото ѝ се място при сбръчканите старици на дош хален. Надяваше се, че Ксаро Ксоан Даксос не ѝ е враг, но картският търговец бе искал драконите ѝ. А освен това съществуваше и Куайте, следовницата на Сянката, странната жена с червената лъскава маска и с нейните тайнствени съвети. И тя ли беше враг, или само опасна приятелка? Дани не знаеше.

„Сир Джора ме спаси от отровителя, а Арстан Бялата брада от мантикората. Навярно Белвас Силния ще ме спаси от онова, което ме заплашва тепърва.“ Наистина беше грамаден, с ръце като дървета и голям извит аракх, толкова остър, че можеше да се бръсне с него, ако изобщо можеше да поникне брада по тези негови гладки кафяви бузи. Но в същото време се държеше толкова детински... „Твърде много му липсва, за да ми е добър защитник. За щастие си имам сир Джора и моите кръвни ездачи, И моите дракони, да не забравям.“ След време драконите щяха да са най-могъщите ѝ защитници, така както са били за Егон Завоевателя и за сестрите му преди триста години. Засега обаче те ѝ носеха повече опасности, отколкото закрила. В целия свят съществуваха само тези три живи дракона, и те бяха нейни. Бяха чудо, всяваха ужас и бяха безценни.

Тъкмо обмисляше следващите си думи, когато усети хладен полъх по тила си и сребристо-златният кичур на челото ѝ се развя. Над главата ѝ платното изпращя и се раздвижи, и изведнъж над палубата на „Балеион“ се разнесе мощен вик:

– Вятър! – зареваха моряците. – Вятърът се връща, вятърът!

Дани вдигна очи към големите платна, които се разгърнаха,

запращаха и възетата си изпънаха и запяха сладката песен, която им беше липсвала цели шест дълги дни. Капитан Гролео затича към кърмата и зарева команди. Моряците се закатериха по мачтите. Дори Белвас Силния изрева мощно и заподскача възбудено.

– Боговете са милостиви! – каза Дани. – Ето че отново поехме по пътя си.

– Да – каза той, – но към какво, кралице моя?

Цял ден духа вятърът, най-напред постоянен от изток, а после задуха на бесни пориви. Слънцето залезе в червено сияние. „Все още съм на половин свят от Вестерос – напомни си Дани, – но всеки час ме приближава.“ Опита се да си представи какво ще изпита, когато за пръв път види земята, над която се бе родила да властва. „Зная, че ще бъде най-красивият бряг, който съм виждала. Може ли да е иначе?“

Но по-късно същата нощ, докато „Балерион“ цепеше морската шир в тъмното и Дани седеше кръстосала крака на постелята си в капитанската каюта и хранеше драконите си – Гролео беше казал великодушно: „Дори в морето кралиците имат предимство пред капитаните“ – на вратата се почука рязко.

Ирри спеше до леглото ѝ (твърде тясно беше за трите и тази нощ беше ред на Джикуи да сподели пухената постеля на тяхната халееси), но се събуди от чукането и отиде до вратата. Дани придърпа завивката и я загърна под мишниците си. Беше гола – не беше очаквала посетител в този късен час.

– Влез – каза тя, като видя застаналия отвън сир Джора.

Рицарят изгнаник сниши глава и влезе.

– Ваша милост. Съжалявам, че безпокоя съня ви.

– Не бях заспала, сир. Влез да погледаш. – Взе мръвка солено свинско месо от купата в скута си и я размаха пред драконите да я видят. Те я загледаха. Регал разпери криле и плесна във въздуха, а вратът на Визерион се изпъна напред и се сви назад като бяла змия, следвайки движението на ръката ѝ. – Дрогон – каза тихо Дани. – Дракарис. – И подхвърли месото във въздуха.

Дрогон се раздвижи по-бързо от нападаща кобра. Пламък изригна от устата му, оранжев, пурпурен и червен, и опърли месото преди то да започне да пада. Докато острите му черни зъби ухапваха плячката, главата на Регал се стрелна към неговата, сякаш той искаше да отмъкне залъка от челюстите на брат си, но Дрогон глътна и изпищя и по-малкият зелен дракон само изсъска недоволено.

– Престани, Регал! – сгълча го Дани и го плесна по главата. – Ти взе

предната. Алчни дракони няма да търпя. – Вече не ми се налага да им пека месото на мангал.

– Разбирам. Но какво е дракарис?

Щом чува думата, и трите дракона извърнаха глави, а Визерион избухва светлозлатист пламък, който накара сир Джора да отстъпи. Дани се изкикоти.

– Внимавайте с тази дума, сир, за да не ви опърлят брадата. На висш валириански тя означава „драконов огън“. Исках да избира команда, която никой няма да изрече случайно.

Мормон кимна.

– Ваша милост – каза той, – чудя се дали е възможно да поговорим насаме?

– Разбира се. Ирри, остави ни за малко. – Докосна с ръка голото рамо на Джикуи да я събуди. – Ти също, миличка. Сир Джора иска да поговори с мен.

– Да, халееси. – Джикуи се измъкна гола от постелята, прозя се и гъстата ѝ черна коса се разпиля. Облече се бързо и двете с Ирри излязоха.

Дани даде на драконите останалото месо да се боричкат и потупа леглото до себе си.

– Седнете, сир, и ми кажете какво ви безпокои.

– Три неща. – Сир Джора седна. – Белвас Силния. Този Арстан Бялата брада. И Илирио Мопатис, който ги изпрати.

„Пак ли?“ Дани придърпа чаршафа около себе си и праметна единия край през рамото си.

– И защо?

– Магъосниците на Карт ви казаха, че ще ви предадат три пъти – напомни ѝ изгнаникът. Визерион и Регал се хапеха и дращеха.

– Веднъж за кръв, веднъж за злато и веднъж за любов. – Дани не можеше да го забрави. – Мирри Маз Дуур беше първата.

– Което означава, че все още остават двама предатели... и ето че се появиха тези двамата. Да, за мен това е тревожно. Не забравяйте, Робърт обеща владетелска титла на този, който ви убие.

Дани се наведе и дръпна Визерион за опашката да го отдели от брат му. Завивката падна от гърдите ѝ. Тя припряно я грабна и се покри.

– Узурпатора е мъртъв.

– Но на негово място властва синът му. – Сир Джора вдигна поглед и черните му очи срещнаха нейните. – Един прилежен син плаща дълговете на баща си. Дори кръвните.

– Това момченце Джофри може да поиска смъртта ми... ако помни, че още съм жива. Какво общо има това с Белвас и Арстан Бялата брада? Старецът дори не носи меч.

– Така е. Но видях колко ловко борави с кривака си. Помните ли как уби мантикората в Карт? Сигурно също толкова леко можеше да ви скърши гърлото.

– Сигурно, но не го направи – изтъкна тя. – Трябваше да ме убие жилещата мантикора. Той ми спаси живота.

– Халееси, а хрумвало ли ви е, че Бялата брада и Белвас може да са били съучастници на убиенца? И всичко това да е било заговор, за да спечелят доверието ви?

Внезапният ѝ смях накара Дрогон да изсъска, а Визерион плесна с криле и кацна до люка към палубата.

– Значи заговорът е действал. Рицарят не отвърна на усмивката ѝ.

– Тези кораби са на Илирио. Капитаните са на Илирио, моряците са на Илирио... и Белвас Силния и Арстан са хора на Илирио, не ваши.

– Магистър Илирио ме е закрилял и в миналото. Белвас Силния казава, че Илирио е плакал, като разбрал, че брат ми е мъртъв.

– Да – каза Мормон, – но дали Визерис е оплаквал, или плановете си, които е свързвал с него?

– Не е нужно да променя плановете си. Магистър Илирио е приятел на дома Таргариен и богат...

– Не се е родил богат. В този свят, както отдавна съм научил, никой не става богат с доброта. Магьосниците казаха, че второто предателство ще е за злато. Какво обича Илирио Мопатис повече от златото?

– Кожата си. – В другия край на каютата Дрогон се размърда неспокойно и от муцуната му изригна пушек. – Мирри Маз Дуур ми измени. И затова я изгорих.

– Мирри Маз Дуур беше под вашата власт. А в Пентос вие ще сте под властта на Илирио. Не е същото. Познавам магистъра не по-зле от вас. Коварен човек е той, и умен...

– Ако искам да спечеля Железния трон, ми трябва умни хора. Сир Джора изсумтя.

– Онзи продавач на вино, който се опита да ви отрови, също беше умен. Умните са склонни да плетат коварства.

Дани придърпа завивката над краката си.

– Ти ще ме защитиш. Ти и моите кръвни ездачи.

– Четирима души? Халееси, вие сте убедена, че познавате добре

Илирио Мопатис, много добре. И въпреки това настоявате да се обкръжите с хора, които не познавате, като този надут евнух и най-стария скуайър на света. Поучете се поне от преживяното с Пиат Прий и Ксаро Ксоан Даксос.

„Мисли ми доброто – напомни си Дани. – Всичко, което прави, е от любов.“

– Струва ми се, че една кралица, която не вярва на никого, е също толкова глупава, колкото и кралица, която вярва на всички. Всеки, когото взимам на служба, е риск, разбирам това, но как ще си спечеля Седемте кралства без такива рискове? Мога ли да завладя Вестерос с един рицар изгнаник и трима дотракски кръвни ездаци?

Той упорито стисна челюсти.

– Пътят, който поехте, е опасен, няма да го отрека. Но ако вярвате сляпо на всеки лъжец и заговорник, ще свършите като братята си.

Упоритостта му я ядоса. „Отнася се с мен като с малко дете.“

– Колкото до Белвас Силния, той не може да измисли как да се добере сам и до закуската си. А Арстан Бялата брада той какво толкова ме е излъгал?

– Той не е това, за което се представя. Говори ви по-дръзко, отколкото би се осмелил един скуайър.

– Говори ми откровено, защото така му заповядах. Познавал е брат ми.

– Много хора познаваха брат ви. Ваша милост, във Вестерос лорд-командирът на Кралската гвардия заседава в малкия съвет и служи на краля както с меча си, така и с ума си. Ако аз съм първият на вашата Кралска гвардия, моля, изслушайте ме. Трябва да ви изложа своя план.

– Какъв план? Кажете ми.

– Илирио Мопатис иска са се върнете в Пентос, под неговия покрив. Много добре, идете при него... но когато вие решите и не сама.

Нека да видим първо колко верни и послушни са тези ваши нови поданици. Заповядайте на Гролео да смени курса към Робския залив. Дани не беше много сигурна дали това, което чува, ѝ харесва. Всичко, което беше чувала за тържищата на човешка плът в големите робски градове на Юнкай, Мийрийн и Ащатор, будеше погнусата ѝ и я плашеше.

– Какво толкова мога да намеря в Робския залив?

– Войска – каза сир Джора. – Щом Белвас Силния толкова ви допада, можете да си купите стотици като него от бойните ями на Мийрийн... но аз бих насочил платната към Ащатор. В Ащатор можете да

си купите Неопетнени.

– Робите с островърхите бронзови шапки? – Дани беше виждала стражи от Неопетнени, поставени на пост пред портите на магистри и архонти. – Защо са ми нужни Неопетнени? Та те дори не яздят коне и повечето от тях са дебели.

– Неопетнените, които може би сте виждали в Пентос и Мир, са домашна стража. Тази служба е лека, а евнусите бездруго са склонни към напълняване. Храната е единственият порок, който им е позволен. Да съдиш за Неопетнените само по неколцина стари домашни роби е все едно да съдиш за скуайърите по Арстан Бялата брада, ваша милост. Знаете ли историята за Трите хиляди на Кохор?

– Не. – Завивката се смъкна от рамото на Дани и тя я придърпа отново.

– Било е преди четиристотин години или повече, когато дотраките за пръв път тръгнали на изток, като опустошавали по пътя си и подлагали на огън всяко село и град. Халът, който ги предвождал, се казвал Темо. Неговият халазар не бил толкова голям, колкото на Дрого, но все пак бил доста голям. Поне петдесет хиляди. Половината от тях били воини с дълги плитки и с камбанки, които дрънкали в косите им. Кохорците разбрали, че идат. Укрепили стените си, удвоили стражата и освен това платили на две наемни чети, тези на Ярките знамена и на Вторите синове. И като последно хрумване изпратили един свой човек в Ащатор, да купи три хиляди Неопетнени. Пътят обратно до Кохор обаче бил дълъг и когато стигнали, видели прахоляк и чули далечния грохот на битката.

– Докато Неопетнените стигнат града, слънцето вече залязло – продължи той. – Врани и вълци пирували под стените с останките на тежката кохорска конница. Ярките знамена и Вторите синове били побягнали, както става обикновено с наемниците пред лицето на безнадеждната участ. Когато мракът паднал, дотраките се оттеглили в станове си да пият и да се веселят, но никой не се съмнявал, че на следващата заран ще се върнат да премажат градските порти, да шурмуват стените и да насилват, да плячкосват и да заробват колкото си щат... Но когато дошла зората и Темо с неговите кръвни ездачи повели своя халазар от лагера, заварили три хиляди Неопетнени, строени пред портите с разветия над главите им пряпорец на Черната коза. Толкова малка сила можели лесно да притиснат по фланговете, но нали ги знаете дотраките. Тези мъже били пешаци, а пешаците стават само да ги стъпчеш.

– Дотраките нападнали – продължи сир Джора. – Неопетнените

стегнали щитовете си като стена, снишили копията си и останали непоклатими по местата си. Непоклатими срещу двадесет хиляди крещящи конници, с техните звънци в косите.

Той помълча и се загледа сякаш някъде много далече.

– Осемнадесет пъти нападали дотраките и се разбивали в тази стена от щитове и копия като вълни в скалист бряг. Три пъти праснал Темо стрелците си и стрелите се изсипвали като пороен дъжд над Трите хиляди, но Неопетнените само вдигали щитовете над главите си, докато шквалът не отmine. Накрая от тях останали само шестстотин... но над дванадесет хиляди дотраки паднали на полето на битката, в това число самия хал Темо, неговите кръвни ездачи, неговите кос и всичките му синове. На заранта на четвъртия ден новият хал повел оцелелите покрай портите на града в бавна процесия. Един по един, всеки мъж отрязвал плитката си и я хвърлял пред нозете на Трите хиляди... От този ден градската стража на Кохор е съставена единствено от Неопетнени, всеки от които носи дълго копие, на което се развява плитка човешка коса.

– Ето това ще намерите в Ащатор, ваша милост – довърши той. – Слезте там, а след това продължете по суша за Пентос. По-дълго ще е, да... но когато седнете да споделите хляба на магистър Илирио, ще имате зад себе си хиляда меча, а не само четири.

„Да, в това има мъдрост – помисли Дани, – но...“

– Как бих могла да купя хиляда войници роби? Единствената ценност, с която разполагам, е короната, която ми подари Братството на турмалина.

– Драконите ще се окажат също такова чудо в Ащатор, каквото бяха в Карт. Възможно е робовладелците да ви обсипят с дарове, както картците. Ако не... тези кораби возят не само вашите дотраки и конете им. Взели са и търговски стоки от Карт, аз обходих трюмовете и сам ги видях. Топове коприна и бали с тигрова кожа, кехлибар, нефрит, шафран, мирта... робите са евтини, ваша милост. Тигровите кожи са скъпи.

– Но тези тигрови кожи са на Илирио – възрази тя.

– А Илирио е приятел на дома Таргаринен.

– Точно затова нямаме право да му крадем стоката.

– Каква полза от богати приятели, щом не са готови да предоставят богатството си за каузата ви, кралице? Ако магистър Илирио ви го откаже, значи е поредният Ксаро Ксоан Даксос с двойна гуша. А ако е искрено отдаден на вашата кауза, няма да ви откаже никакви си три товара със стока. Какво по-добро вложение на тези тигрови кожи от това да купите с тях основата на бъдещата си армия?

„Истина е.“ Дани изпита нарастваща възбуда.

– Такъв дълъг поход крие опасности...

– По морето също има опасности. По южния път дебнат корсари и пирати, а на север от Валирия Пушливото море е обладано от демони.

Една буря може да ни потопи или разпръсне, някой кракен може да ни притегли надолу или... или може отново да се озовем в безветрие и да умрем от жажда, докато чакаме да лъхне вятър. Един поход крие други опасности, кралице моя, но не по-големи.

– А ако капитан Гролео откаже да смени курса? А Арстан, а Белвас Силния, те какво ще направят?

Сир Джора се изправи.

– Може би е време да го разберем.

– Да – реши тя. – Ще го направя! – Отметна завивките и скочи от постелята. – Веднага ще се видя с капитана и ще му заповядам да се насочим към Ащapor. – Наведе се над раклата си, отвори капака и измъкна първата дреха, която ѝ попадна – широки панталони от пясъчна коприна. – Подай ми колана с медальоните – заповяда тя на Джора, докато надигаше пясъчната коприна по бедрата си. – И елека ми... – започна тя и се извърна.

Сир Джора плъзна ръце около нея.

– О! – успя само да каже Дани, когато той я хвана и впи устни в нейните. Миришеше на пот и на сол, и на кожа, а железните пъпки на елека му се забиха в голите ѝ гърди когато я притисна до себе си. Едната му ръка я държеше за рамото, а другата се плъзна по гръбнака ѝ и надолу, и устата ѝ се отвори за езика му сама. „Брадата му боцка – помисли тя, – но устата му е сладка.“ Дотраките не носеха бради, само дълги мустаци и само хал Дрого я беше целувал преди. „Не бива да прави това. аз съм негова кралица, не съм му жена.“

Дълга беше целувката, но колко дълга – Дани така и не разбра. Когато свърши, сир Джора я пусна и тя бързо отстъпи крачка назад.

– Ти... ти не трябваше да...

– Не трябваше да чакам толкова дълго – завърши той вместо нея. – Трябваше да те целуна още в Карт, още във Вее Толору. Още в червената пустош трябваше да те целувам, всяка нощ и всеки ден. Ти си създадена за целувки, да те целуват непрестанно. – Очите му не се откъсваха от гърдите ѝ.

Дани ги покри с шепи, за да не я издадат връхчетата им.

– аз... не е редно това. аз съм кралицата ти.

– Моята кралица – каза той – и най-храбрата, най-дръзката и най-

красивата жена, която съм виждал. Денерис...

– Ваша милост!

– Ваша милост – отстъпи той. – „Драконът има три глави“, помниш ли? Чудеше се над това, когато го чу от магьосниците в Дома на прахта. Ето ти го смисъла: Балерион, Мераксес и Вхагар, яздени от Егон, Ренис и Висения. Триглавият дракон на дома Таргариен – три дракона и трима ездачи.

– Да – каза Дани. – Но моите братя са мъртви.

– Ренис и Висения са били не само сестри на Егон, но и негови жени. Ти нямаш братя, но можеш да си вземеш мъже. Истината ти казвам, Денерис, няма да намериш друг мъж в целия свят, който ще ти е наполовина толкова верен, колкото мен.

БРАН

Хребетът се издигаше стръмно – дълга гънка от камък и пръст, приличаща на нокът. Ниско по склоновете се впиваха дървета – борове, глог и ясен, но по-нагоре земята беше гола и билото лежеше каменисто и пусто под облачното небе.

Усещаше как го зове каменната вие. Катереше се все по-нагоре, отначало на леки отскоци, после все по-бързо и по-високо, силните му крака гълтаха жадно наклона. Птици изхвърчаха от клоните над главата му, пляскаха с криле и литваха към небето. Чуваше въздишките на вятъра в листата, цвърченето на катеричките, дори тупкането на шишарките по застланата с борови иглички пръст. Миризмите около него бяха като песен, песен, изпълнила добрия зелен свят.

Чакъл се посипа под лапите му, докато правеше последните няколко стъпки, за да се озове на билото. Слънцето провисна над високите огромни червени пинии и под него дървета и хълмове продължаваха безкрайно, докдето стигаше взорът и обонянието му. Далече горе кръжеше каня, черно петно в розовото небе.

„Принц.“ Човешката дума изведнъж се появи в главата му и той тутакси усети верността ѝ. „Принц на зеленото. Принц на вълчия лес.“ Беше силен, бърз и свиреп, и всичко живо в добрия зелен свят отстъпваше със страх пред него.

Далече долу в подножието на леса нещо между дърветата се движеше. Сиви петна, които се мяркаха за миг и се скриваха, но бе достатъчно, за да шръкнат ушите му. Долу, край зеления бързей се промъкна друга тичаща сива фигура. Вълци. Малките му братовчеди, подгонили някаква плячка. Ето че принцът видя още от тях, като сенки с гъвкави безшумни лапи. „Глутница.“

Той също беше имал глутница някога. Бяха петима и още един, който стоеше настрана. Вътре в него някъде се таяха звуците човешки, дадени им, за да ги отличават един от друг. Помнеше миризмите им – на братята и сестрите си. Всички миришеха сходно, с миризмата на глутницата, но и всеки беше различен.

Вечно яростният му брат с жарките зелени очи беше наблизко. Принцът го усещаше, макар да не го беше виждал от много ловувания насам. Близко беше, но с всеки слънчев залез ставаше все по-далечен, а той бе последният. Другите бяха далече някъде и пръснати, както

дивият вятър пръска кафявите листа.

Но понякога връщаше усета си за тях, сякаш все още бяха с него, само че скрити от погледа му зад някоя канара или сред дърветата. Да ги помирише не можеше, нито да чуе воя им в нощта, ала усещаше присъствието им... на всички освен на изгубилата се сестра. Опашката му увисваше унило, щом се сетеше за нея. „Четирима сме вече, а не петима. Четирима и още един, белия, който няма глас.“

Техни бяха тези лесове, както и заснежените склонове и каменните хълмове, огромните зелени борове и дъбовете със златните листа, буйните потоци и сините езера, стегнати в щипците на белия мраз. Ала сестра му бе напуснала дивата пустош, за да влезе в пещерите от камък човешки, където властваха други ловци, и след като бе влязла в тези пещери й беше много трудно да намери пътя си навън. Вълчият принц помнеше.

Вятърът изведнъж смени посоката си.

„Сърна и страх, и кръв.“ Миризмата на плячка пробуди глада му. Принцът подуши отново във въздуха, извърна се и затича надолу. Другата страна на хребета беше по-стръмна от онази, по която се бе изкачил, но той се понесе с уверени скокове през камъни, коренища и гнили листа, надолу по склона и през дърветата. Миризмата го привличаше все по-напред и все по-бързо.

Сърната беше свалена и умираше, когато стигна до нея, обградена от осем от по-малките му братовчеди. Водачите на глутницата бяха започнали да се хранят, първо мъжкарят, а после самката му, редуваха се да ръфат плът от раздрания червен корем на плячката. Другите чакаха търпеливо, освен опашката на глутницата, който обикаляше нащрек на няколко крачки от останалите, чинно подвил опашка. Той щеше да се нахрани последен с онова, което му оставеха братята му.

Принцът се приближи срещу вятъра, така че не го усетиха, докато не скочи върху един дълъг паднал дънер на шест крачки от мястото, където ядяха. Опашката го видя пръв, изскимтя жално и боязливо се изсули назад. Братята му от глутницата се обърнаха при звука и оголиха зъби, всички освен водача мъжкар и самката му.

Вълчището отвърна на зъбенето им, като нададе ниско, предупредително ръмжене и на свой ред им показа зъбите си. Беше по-голям от братовчедите си, два пъти по-едър от кльошавата опашка и веднъж и половина по-голям от двамата водачи на глутницата. Скочи сред тях и трима побягнаха и се скриха в храсталците. Друг скочи срещу него с оголени зъби. Той посрещна атаката стремглаво, стисна с челюстите си

крака на вълка, щом се сблъскаха, и го отхвърли настрана квичаш и куцаш.

И му остана да се пребори само с вълка водач, големия сив мъжкар с окървавената от мекия корем на плячката муцуна. По муцуната му имаше и белота, която показваше, че е стар, но когато отвори уста, от зъбите му потече кървава слюнка.

„Той не се бои – помисли принцът. – Също като мен.“ Битката щеше да е добра. Двамата тръгнаха един срещу друг.

Биха се дълго. Търкаляха се върху коренищата, камъните и нападащите листа, и разпилените вътрешности на убитата сърна, деряха се със зъби и нокти, отстъпваха, обикаляха се един-друг и отново се впускаха в битка. Принцът беше по-едър и много по-силен, но братовчед му си имаше глутница. Женската запристъпва към тях, ръмжеше и се намесваше, когато салецът ѝ за пореден път отстъпеше окървавен. От време на време другите вълци също скачаха, за да го ухапят по крак или ухо, щом принцът се окажеше с гръб към тях. Един толкова го ядоса, че той се завъртя – черна ярост – и разкъса гърлото му. След това останалите се дръпнаха на разстояние.

А когато и последният лъч червена светлина се изцеди през зелени и златни клони, старият вълк легна уморен в пръстта, изтъркули се и откри гърлото и корема си. Предаде се.

Принцът го подуши и облиза кръвта от козината и разкъсаната плът. Когато старият вълк леко изскимтя, вълчището се обърна. Вече беше много гладен и плячката беше негова.

– Ходор.

Внезапният звук го накара да спре и да изръмжи. Вълците го гледаха със зелени и жълти очи, грейнали от последната дневна светлина. Никой от тях не го беше чул. Странен бе този вятър, лъхнал само в негови уши. Той зарови челюсти в корема на сърната и откъсна парче плът.

– Ходор, ходор.

„Не – помисли той. – Не. Няма.“ Момчешка беше мисълта, а не на вълчище. Дърветата помръкнаха около него, докато не останаха само сенки от дървета и блясъка на очите на братовчедите му. А през тези и зад тези очи, той видя един едър мъж с ухилено лице, и един каменен свод, чиито стени бяха оцапани с киселина. Щедрият топъл вкус на кръвта се стопи на езика му. „Не, недей, искам да ям, искам, искам...“

– Ходор, ходор, ходор, ходор, ходор – запя Ходор и го разтърси за раменете. Стараше се да е внимателен, както винаги, но Ходор беше висок седем стъпки и по-силен, отколкото си даваше сметка, и от

грамадните му длани зъбите на Бран затракаха.

– Не! – сърдито извика той. – Ходор, пусни ме, аз съм тук, тук съм.

Ходор спря и го погледна стъписано.

– Ходор?

Горите и вълците бяха изчезнали. Бран отново се беше върнал под влажния свод на някаква древна стражева кула, която изглеждаше запустяла от хиляди години. Вече не приличаше много на кула. Дори изпадалите от зида камъни бяха обрасли с мъх и бръшлян, така че трудно можеха да се видят, докато не стъпиш на тях. „Съборената кула“, беше нарекъл Бран мястото, но тази, която им намери пътя до убежището, беше Мийра.

– Много дълго те нямаше.

Джойен Тръстиката беше на тринайсет години, само с четири години по-голям от Бран. И не беше много по-висок, само може би с около педя, но имаше навик да говори със сериозен тон, което го правеше да изглежда по-възрастен и мъдър, отколкото всъщност беше. В Зимен хребет баба Нан му викаше на шега „малкият дядко“.

– Ще го запомниш ли? И следващия път отбележи дървото. Което и да е дърво, няма значение, стига да го направиш.

– Добре. Ще запомня. Мога още сега да се върна и да го направя, ако искаш. Този път няма да забравя. – „Но първо ще си изям сърната и ще се побия още веднъж с онези дребни вълци.“

Джойен поклати глава.

– Не. Стой си тук и яж. Със собствената си уста. Един превъплъщенец не може да живее с онова, с което се храни звярът.

„А ти откъде знаеш? – помисли с насмешка Бран. – Ти никога не си бил превъплъщенец, не знаеш какво е.“

Ходор изведнъж се надигна и за малко да удари темето си в ниския каменен таван.

– ХОДОР! – ревна той и затича към вратата. Тъкмо щом стигна до нея, Мийра я отвори и влезе в убежището им. – Ходор, ходор – посрещна я ухилено грамадното конярче.

Мийра Тръстиката беше шестнадесетгодишна, но не беше по-висока от брат си. Всички езерни жители са малки, беше му казала тя веднъж, когато Бран я попита защо не е по-висока. С кафява коса, зелени очи и плоска като момче, тя вървеше с такава гъвкава изящност, че Бран можеше само да я гледа и да ѝ завижда. Мийра носеше дълга остра кама, но любимото ѝ оръжие беше късото тривърхо жабарско копие в едната ръка и плетената мрежа в другата.

– Кой е гладен? – запита тя и вдигна улова си: две малки сребристи пъстърви и шест тлъсти зелени жаби.

– Аз – каза Бран. „Но без жаби.“ В Зимен хребет, преди да станат всички тези лоши неща, двамата Уолдъровци казваха, че от яденето на жаби на човек зъбите му позеленявали и под мишниците му изниквал мъх. Зачуди се дали Уолдъровците са умрели. Не беше видял телата им в Зимен хребет... но трупове бяха много, а вътре в сградите не бяха гледали.

– Тогава ще трябва да те нахраним. Ще ми помогнеш ли да почистим улова, Бран?

Той кимна. Трудно беше да се цупи на Мийра. Беше много повесела от брат си и сякаш винаги беше в състояние да го накара да се усмихне. Нищо не можеше нито да я уплаши, нито да я ядоса. „Е, освен Джойен, понякога...“ Джойен Тръстиката можеше да изплаши всекиго. Обличаше се само в зелено, очите му бяха тъмнотеленикави като мъх и сънуваше своите зелени сънища. Това, което Джойен сънуваше, се сбъдваше. „Само дето ме сънува мъртъв, а аз не съм.“ Само дето си беше, в известен смисъл.

Джойен прати Ходор навън за дърва и после напали малък огън, докато Бран и Мийра почистваха рибата и жабите. За готварско котле използваша шлема на Мийра, като нарязваха улова на малки късчета и го варяха с вода и див лук, който Ходор намираше – това им беше жабешката яхния. Не беше вкусна като сърната, но не беше и толкова лошо, реши Бран, докато ядеше.

– Благодаря ти, Мийра – рече той. – Милейди.

– За мен беше удоволствие. Ваша милост.

– Утре като съмне – обяви Джойен, – трябва да продължим. Бран усети как Мийра се напрегна.

– Да не си имал зелен сън?

– Не – призна той.

– Тогава защо да тръгваме? – запита настоятелно сестра му. – Съборена кула си е добро място за нас. Няма села наблизо, горите са пълни с плячка, има риби и жаби в потоците и езерата... а и кой ще ни намери тук?

– Не за това място сме предопределени.

– Да, но е безопасно.

– Изглежда безопасно, знам – каза Джойен, – но докога? В Зимен хребет имаше битка, видяхме мъртвите. Битките означават войни. Ако някоя войска ни завари тук ненадейно...

– Може да е войската на Роб – каза Бран. – Роб скоро ще се върне от юг, сигурен съм. Ще се върне с всичките си знамена и ще прогони железните хора.

– Твоят майстер нищо не каза за Роб преди да издъхне – напомни му Джойен. – „Железните хора на Камен бряг“, каза той, и „на изток копелето на Болтън.“ Ровът на Кайлин и Дълбок лес са паднали, наследникът на Кервин е мъртъв, както и кастеланът на Тореново поле. „Война навсякъде – каза той, – всеки се е вдигнал против съседа си.“

– Тази нива вече я орахме – каза сестра му. – Искаш да отидем на Вала при твоята триока врана. Много добре, но пътят до Вала е много дълъг, а Бран си няма крака, освен Ходор. Ако имахме коне...

– А ако бяхме орли, можехме да полетим – прекъсна я рязко Джойен, – но нямаме криле, както нямаме и коне.

– Конете може да се намерят – каза Мийра. – Дори в дълбините на вълчия лес живеят горяни и ловци. Все някои от тях ще имат коне.

– И да имат, ще ги крадем ли? Да не сме крадци? Само това липсва, да започнат да ни гонят.

– Можем да си ги купим – каза тя. – Да ги спазарим.

– Погледни ни само, Мийра. Едно сакато момче с вълчище, един простодушен великан и двама блатни жители на хиляда левги от Шийката. Ще ни разпознават. И за нас ще се пръсне мълва. Докато Бран е мъртъв, той е в безопасност. Жив става плячка за онези, които го искат мъртъв на всяка цена. – Джойен клекна до огъня и разбърка въглените с една пръчка. – Някъде на север триоката врана ни чака. Бран има нужда от учител, по-мъдър от мен.

– Как, Джойен? – попита сестра му. – Как?

– Пеш – отвърна той. – Стъпка по стъпка.

– Пътят от Сива вода до Зимен хребет беше безкрайно дълъг, а тогава бяхме на коне. Искаш да изминем още по-дълъг път пеш, без дори да знаем къде свършва. Отвъд Вала, казваш. Аз не съм била там, както и ти, но зная, че земята отвъд Вала е огромна, Джойен. Дали има много триоки врани, или е само една? Как ще я намерим?

– Може би тя ще ни намери.

Преди Мийра да успее да отговори на това, чуха звук: далечен вълчи вой, който прониза нощта.

– Лято ли е? – попита Джойен и се вслуша.

– Не. – Бран познаваше гласа на вълчището си.

– Сигурен ли си?

– Да. – Лято този ден беше излязъл да поскита сам и щеше да се

върне чак призори. „Джойен може и да сънува зелените си сънища, но не може да различи един вълк от вълчище.“ Зачуди се защо толкова слушат Джойен. Нито беше принц като Бран, нито толкова голям и силен като Ходор, нито пък беше добър ловец като Мийра, но странно защо все Джойен им казваше какво да правят. – Трябва да откраднем коне – каза Бран – и да продължим на тях до Ъмбър в Последно огнище. – Замисли се. – Или може да откраднем лодка и да отплаваме по Бял нож до градчето Бял залив. Там властва лорд Мандърли, на житния празник той се държеше приятелски с нас. Искаше да строи кораби. Може и да е построил и бихме могли да отплаваме до Речен пад и да върнем Роб у дома с цялата му войска. Тогава ще е без значение кой знае, че съм жив. Роб няма да позволи някой от нас да пострада.

– Ходор! – изломоти Ходор. – Ходор, ходор.

Той обаче беше единственият, който харесваше плана на Бран. Мийра само му се усмихна, а Джойен се намръщи. Те никога не слушаха какво иска той, макар че Бран беше Старк, и принц освен това, а Тръстиките на Шийката бяха знаменосци на Старк.

– Хоооодор – каза Ходор и се заклати. – Хоооооодор, хооооодор, хоДОР, хоДОР, хоДОР. – Понякога това му харесваше, просто да изрича името си по различни начини, без да спира. Друг път си седеше толкова – кротко, че човек забравяше за присъствието му. При Ходор човек никога не знаеше какво ще направи. – ХОДОР, ХОДОР, ХОДОР! – зарева той.

„Изобщо няма да спре“ – даде си сметка Бран.

– Ходор – каза той, – защо не излезеш малко навън да се поупражниш с меч?

Конячето беше забравило за мечата си, но сега си спомни.

– Ходор! – изломоти той и отиде да си го вземе.

Имаха си три гробни мечата, взети от криптиите на Зимен хребет, където Бран и брат му Рикон се криеха от железните хора на Теон Грейджой. Бран задържа за себе си мечата на чичо си Брандън, Мийра си поиска един, който беше намерила на коленето на лорд Рикард. Мечът на Ходор беше много по-стар – огромен къс желязо, затъпен от вековете и на много места зацапан с ръжда. Можеше да го размахва с часове. До порутените камъни имаше едно гнило дърво и той го беше насякъл наполовина.

Дори след като излезе навън, продължаваха да чуват през стените ревовете му „ХОДОР!“, докато сечеше дървото. За щастие, вълчият лес беше огромен и едва ли наблизо щеше да има някой, който да го чуе.

– Джойен, какво искаш да кажеш за учител? – понита Бран. – Ти си моят учител. Зная, че не съм белязал нито едно дърво, но следващия път ще го направя. Моето трето око е отворено, както ти искаше...

– Толкова широко е отворено, че се боя да не пропаднеш през него и да не преживееш остатъка от дните си като вълк сред горите.

– Няма, обещавам ти.

– Момчето обещава. А дали вълкът ще го запомни? Ти тичаш с Лято, ловиш плячка с него, убиваш с него... но се покоряваш на неговата воля повече, отколкото той на теб.

– Просто забравям – оплака се Бран. – Аз съм само на девет. Ще бъда по-добър, когато порасна. Дори Флориан Глупака и принц Емон, Драконовия рицар не са били велики рицари, когато са били на девет.

– Вярно е – отвърна Джойен, – и би било разумно, ако дните все още растяха... но те се скъсяват. Знаем, ти си лятно момче. Каж ми думите на дома Старк.

– „Зимата иде.“ – Само като го каза и го полазиха тръпки. Джойен кимна вгълбено.

– Аз сънувах крилат вълк, окован на земята с вериги от камък, и дойдох в Зимен хребет, за да го освободя. Сега веригите ти са свалени, но все още не знаеш да летиш.

– Тогава научи ме ти. – Бран все още се боеше от триоката врана, която понякога тревожеше сънищата му: кълвеше го безкрайно между очите и му казваше да лети. – Нали си зеленозрящ.

– Не – каза Джойен. – Аз съм само едно момче, което сънува. Зеленозрящите са били много повече от това. Те също са били превъплъщенци, като теб, а най-великите от тях са могли да носят кожата на всеки звяр, който може да лети, да плува или да пълзи, и са могли също така да гледат през очите на язовите дървета и да виждат истината, лежаша под света.

– Боговете са ни дали много дарби, Бран – продължи той. – Сестра ми е ловец. На нея е дадено да тича бързо и да стои толкова неподвижно, че все едно е изчезнала. Тя има остър слух, силен взор и здрава ръка с мрежата и копието. Може да диша през калта и да прелита от дърво на дърво. Аз не мога да правя тези неща, ти също. На мен боговете дадоха зелените сънища, а на теб... ти би могъл да станеш нещо много повече от мен, Бран. Ти си крилатият вълк и никой не знае колко далече и колко нависоко би могъл да отлетиш... стига някой да те научи. Как мога да ти помогна да усвоиш дарба, която не разбирам? На Шийката все още помним Първите хора и горските чеда, с които са били приятели...

но толкова неща са забравени и още повече, за които никога не сме знаели.

Мийра хвана Бран за ръката.

– Ако останем тук, без никой да ни безпокои, – ще си в безопасност, докато войната свърши. Но няма да се учиш, освен на онова, на което може да те научи брат ми, а чуваш какво казва той. Ако напуснем това място и потърсим убежище в Последно огнище или отвъд Вала, рискуваме да ни заловят. Ти си още момче, знам, но също така си и нашият принц, синът на нашия господар и законният наследник на нашия крал. Ние сме се заклели да ви бъдем верни в земя и вода, в бронз и желязо, в лед и огън. Рискът е твой, Бран, както и дарбата ти. Изборът също би трябвало да е твой. Ние сме твоите слуги и трябва да изпълним твоята заповед. – Тя му се ухили. – Поне в това.

– Искаш да кажеш – отвърна Бран, – че ще направите каквото аз кажа? Наистина?

– Наистина, принце – отвърна момичето. – Така че премисли добре.

Бран се постара да го обмисли така, както щеше да постъпи баща му. Чичовците на Големия Джон Ходър Женското плашило и Море Вранояда бяха свирепи мъже, но мислеше, че ще са верни. И Карстарките, те също. Баща му винаги беше твърдял, че Кархолд е яка крепост. „В по-голяма безопасност ще сме с Ъмбър или Карстарк.“

Или пък можеха да отидат на юг при лорд Мандърли. В Зимен хребет той много се беше смял и като че не гледаше Бран с такова съжаление като останалите лордове. Замъкът Кервин беше по-близко от Бял залив, но майстер Лувин им беше казал, че Клей Кервин е мъртъв. „Ъмбърите и Карстарките, както и Мандърли, всички те също може да са мъртви“, осъзна той. Както и той самият можеше да е мъртъв, ако го бяха хванали железните хора или копелето на Болтън.

Ако останеха тук, скрити под Срутената кула, никой нямаше да ги намери. Щеше да остане жив. „И сакат.“

Усети, че плаче. „Глупаво бебенце“ – помисли си той. Накъдето и да тръгнеха, за Кархолд или Белия залив, или за Стража на Сива вода, стигнеха ли там, пак щеше да си е сакат. Стисна юмруци и каза:

– Искам да летя. Моля ви. Заведете ме при враната.

ДАВОС

Дългият нос на Дрифтмарк чезнеше зад кърмата, а отпред в морето се възправяше Драконов камък. Бледосив дим се вдигаше над върха на планината и бележеше острова. „Неспокойно е това утро на Драконовата планина – помисли Давос. – Освен ако Мелисандра пак не гори нещо.“

Мелисандра все се въртеше в мислите му, докато „Танцът на Шалая“ си пробираше пътя през залива Черна вода и Гърлото, сменяйки платна заради непрестанно променящите се ветрове. Големият огън, който гореше на върха на наблюдателната кула на Остър нос в края на Куката на Масей, му напомняше на рубина, който тя носеше на гърлото си, а когато околният свят почервеняваше призори и по залез, реещите се облаци добиваха същия цвят като на коприните и сатена на шумолящите ѝ дрехи.

Тя също щеше да чака на Драконов камък, да чака в цялата си красота и сила, с нейния бог, нейните сенки и нейния крал. Червената жрица винаги сякаш му беше изглеждала вярна на Станис. Досега. „Тя го прекърши като мъж, прекършил гръбнака на коня, който е яхнал. Да може, би го яздила по пътя си до пълната власт, и затова му роди синове на огъня. Ще ѝ изтръгна сърцето и ще го види как гори.“ Давос опипа дръжката на тънката дълга лисенска кама, дадена му от капитана.

Капитанът беше много добър към него. Казваше се Корейн Сатмантес, лисенец също като Саладор Саан, чийто кораб беше и този. Имаше светлосините очи, които човек можеше често да види в Лис, на обветрено и кокалесто лице, но много години беше изкарал в търговия по бреговете на Седемте кралства. Когато научи, че човекът, когото бе измъкнал от морето, е прославеният Луков рицар, му отстъпи собствената си каюта и дрехите си, както и нови ботуши, които почти му прилягаха. Настоя да сподели и трапезата му, макар че това приключи зле – стомаят на Давос не можа да понесе охлювите и змиорките, с които го нагости капитан Корейн, и през остатъка от деня той се бе превил над парапета.

С всеки удар на греблата Драконов камък се извисяваше и растеше. Давос вече виждаше очертанията на планината и голямата черна цитадела на единия ѝ склон, с причудливите си водоливници и драконови кули. Бронзовата фигура на носа на „Танца на Шалая“ пореше вълните и

мяташе криле от солени пръски. Той отпусна тежестта си на перилото, благодарен, че има на какво да се подпре. Преживяното го беше изтощило. Постоеше ли по-дълго, краката му се разтреперваха, а понякога ставаше жертва на неудържими пристъпи на кашлица и изхвърляше кървави хрочки. „Нищо не е – каза си. – Боговете не са ме извели цялцеленичък през огън и море, за да ме убият с хрочки.“

Докато слушаше барабана, плуценето на платното и ритмичното скърцане на греблата, мисълта му го върна в дните на младостта, когато същите тези звуци будеха страх в сърцето му в толкова много мъгливи утрини. Те предвещаваха приближаването на морския страж на стария сир Трестимън, а морският страж беше гибел за контрабандистите, когато Ерис Таргариен седеше на Железния трон.

„Но онова беше съвсем друг живот. Онова беше преди кораба с лука, преди Бурен край, преди Станис да отсече пръстите ми. Беше преди войната на червената комета, преди да стана Държеливия и преди да ме помажат в рицарство. Друг човек бях в онези дни, преди лорд Станис да ме издигне високо.“

Капитан Корейн му бе разказал за края на надеждите на Станис в нощта, когато бе пламнала реката. Ланистърите го бяха ударили по фланговете и знаменосците му го бяха изоставили в часа на най-велика нужда.

– Сянката на крал Ренли също са я видели – каза капитанът, – сечала наляво и надясно и предвождала авангарда на лъвския господар. Разправят, че зелената му броня придобила призрачен блясък от адския огън и че по еленовите му рога горели златни пламъци.

„Сянката на Ренли.“ Давос се зачуди дали и неговите синове няма да се върнат един ден като сенки. Твърде много чудати неща беше виждал по море, за да твърди, че призраци не съществуват.

– Никой ли не остана верен? – попита Давос.

– Не много – отвърна му капитанът. – Близките на кралицата, главно те. Спасихме мнозина, които носеха на гърдите си лисицата с цветята, макар че още повече останаха на брега с какви ли не знаци. Лорд Флорент сега е кралската Ръка на Драконов камък.

Планината се извиси още, увенчана от светлия пушек. Платното запя, барабанът тътнеше, греблата теглеха плавно и много скоро устието на залива се разтвори пред тях. „Колко е пуст“ – помисли Давос и си спомни как изглеждаше преди, с корабите, струпани по всеки кей и полюшващи се на котва извън вълнолома. Видя флагманския кораб на Саладор Саан, „Валириан“, привързан на кея на мястото на „Ярост“.

Корабите от двете страни на флагманската галера също бяха с шарените хълбоци на Лис. Напразно се оглеждаше да види сред тях „Лейди Маря“ и „Привидение“.

Щом влязоха в залива, свалиха платната и продължиха до кейовете с гребла. Докато се привързваха, капитанът дойде при Давос.

– Принцът иска да те види веднага.

Давос отвори уста да отговори, но пристъпът на кашлица не му позволи. Той стисна перилото и се изхрачи през борда.

– Кралят – изхриптя Давос. – Трябва да отида при краля. – „Защото където е кралят, там ще намеря и Мелисандра.“

– Никой не ходи при краля – отвърна му твърдо Корейн Сатмантес. – Саладор Саан ще ти обясни. Първо при него.

Давос беше прекалено изтощен, за да възрази. Успя само да кимне.

Саладор Саан не се оказа на борда на „Валириан“ Намериха го на друг кей, на четвърт миля разстояние, в трюма на пентоската гемия „Обилната жътва“. Преглеждаше докарания товар с двама евнуси. Единият държеше фенер, а другият – восьмична дъсчица и перо.

– Трийсет и седем, трийсет и осем, трийсет и девет – броеше старият мошеник, когато Давос и капитанът слязоха през люка. Днес беше облякъл туника с винен цвят и високи ботуши от щавена бяла кожа, обшити със сребърни ширити. Саладор вдигна капака на една от делвите, по души, кихна и рече: – Грубо е смлян, второ качество, казва носът ми. В товарителницата пише четиридесет и три делви. Къде ли са се дянали останалите? Тия пентосци да не мислят, че не мога да броя? – Като видя Давос, изведнъж спря. – От пипера ли ми залютя на очите, или от сълзи? Това Рицарят на лука ли е? Не, как е възможно? Скъпият ми приятел Давос умря в горящата река, всички го знаят. Защо е дошъл да измъчва духа ми?

– Не съм призрак, Сала.

– Че какво друго? Моят Луков рицар не беше толкова слаб и блед като тебе. – Саладор Саан се заклатушка тромаво между делвите с подправки и топовете плат, запълнили трюма на търговския кораб, прегърна Давос с яките си мишци и го целуна по двете бузи и трети път по челото. – Още сте топъл, сир, усещам и сърцето ви как тупа в гърдите. Нима е истина? Морето, което те глътна, пак те е изплюло.

Давос си спомни за Кръпчо, побъркания глумец на принцеса Шайрийн. Той също беше потънал, а когато го бяха намерили изхвърлен, беше обезумял. „Дали и аз не съм луд?“ Окашля се тежко в шепата си и каза:

– Преплувах под проклетата верига и се измъкнах на една скала. Щях да си умра там, ако „Танцът на Шалая“ не беше минал наблизо.

Саладор Саан прегърна капитана си през раменете.

– Добро дело си свършил, Корейн. Мисля, че ще те възнаградим добре. Мейдзо Мар, бъди добър евнух и заведи моя приятел Давос в каютата на владелеца. Дай му греяно вино с карамфил, не ми харесва тази кашлица. Сложи му и малко липа. И му донеси бяло сирене и от ония скапани маслини, дето ги броихме преди малко! Давос, аз скоро ще дойда при тебе, само да поговоря малко с добрия ни капитан. Знам, че ще ми простиш. И гледай да не ми изядеш всичките маслини!

Давос се остави на възрастния евнух да го отведе в една голяма и разкошно обзаведена каюта в кърмата на кораба. Килимите бяха дебели, прозорците – от цветно стъкло, а в големите тапицирани с кожа кресла можеха да се настанят двама-трима души удобно. Скоро пристигнаха сиренето и маслините с чаша димящо червено вино. Той го хвана в шепите си и отпи с благодарност. Топлината утешително се плъзна надолу по гърдите му.

Скоро се появи и Саладор Саан.

– Трябва да ме извиниш за виното, приятелю. Тия пентосци и вода-та си пият само ако е червена.

– Ще ми оправи гърдите – каза Давос. – Горешото вино е по-добро от компреса, както казваше майка ми.

– Според мен без компреси няма да минеш. Да седиш толкова дълго на гола скала, олеле мале. Как ти се вижда това чудесно кресло? Дебели бузки има, нали?

– Кой? – попита Давос между глътките вино.

– Илирио Мопатис. Кит с мустаци, истината ти казвам. Тези кресла са изработени за неговите мерки, макар че рядко си прави труда да си вдигне бузите от Пентос, за да седне на тях. Дебелакът винаги си седи удобно, мен ако питаш, щото си носи възглавница където и да отиде.

– Как стана така, че си дошъл на пентоски кораб? – попита го Давос. – Пак ли си станал пират? – Остави празната чаша настрана.

– Гадна клевета. Кой е страдал повече от пиратските безчинства от Саладор Саан? Аз само си искам онова, което ми се дължи. Много злато ми се дължи, о, да, но аз съм човек разумен, тъй че вместо пари взех едно хубаво свитъче, много крехко и хрупкаво пергаментче. Носи името и печата на лорд Алестер Флорент, Ръката на краля. Получих титлата „лорд на залива Черна вода“ и никой кораб не може да премине през моите владетелски води без владетелското ми позволение. И когато тези

разбойници се опитват да се промъкват покрай мен в нощта, за да избегнат законните данъци и мита, какво пък, с нищо не са по-добри от контрабандистите, така че имам пълните права да ги задържам. – Старият пират се засмя. – Но не режа ничии пръсти. За какво са ми някакви късчета пръсти? Корабите прибирам аз, товарите им, по някое откупче, нищо прекалено. – Той изгледа намръщено Давос. – Но ти си зле, добри приятелю. Тази кашлица... и толкова си отслабнал, че виждам костите ти през кожата. А не виждам, кой знае защо, онази малка торбичка с колалчетата от пръстите ти...

По стар навик Давос посегна към кожената кесийка, която вече я нямаше.

– Загубих я в реката. – „Късмета си.“

– Реката беше ужасна – тъжно каза Саладор Саан. – Макар и от залива, гледах и треперех.

Давос се закашля, изхрачи се и кашлицата го задави отново.

– Видях как пламна „Черната Бета“, а после и „Ярост“ – успя да изрече най-сетне хрипливо. – Никой ли от корабите ни не се спаси от пожара? – Все още таеше някаква надежда.

– „Лорд Стефон“, „Дрипавата Дженна“, „Бързият меч“, „Смеещият се господар“ и още няколко се оказаха нагоре по течението от пикнята на пиромантите, да. Те не изгоряха, но и не можеха да прелетят веригата. Няколко са се предали. Повечето са отплавали нагоре по Черна вода, далече от битката, а след това екипажите им ги потопили, за да не попаднат в ръцете на Ланистър. „Дрипавата Дженна“ и „Смеещият се господар“ още си играят на пирати по реката, както чух, но кой да ти каже дали е така?

– А „Лейди Маря“? – попита Давос. – А „Привидение“? Саладор Саан сложи ръка на лакътя на Давос и го стисна.

– Не. От тях – не. Съжалявам, приятелю. Добри мъже бяха твоите Дейл и Алард. Но мога да ти дам тази утеха: твоят младеж Деван беше сред онези, които успяхме да отведем в последния момент. Смелото момче не е оставяло страната на краля нито за миг, така поне казват.

За миг новината го замая. Беше се побоял да попита за Деван.

– Майката е милостива. Трябва да ида при него, Сала. Трябва да го видя.

– Да – каза Саладор Саан. – И зная, че ще искаш да отплаваш за нос Гняв, да видиш жена си и другите две малки. Мисля, че ще трябва да получиш нов кораб.

– Негова милост ще ми даде кораб? – попита Давос. Лисенецът

поклати глава.

– Негова милост кораби няма, но Саладор Саан има много. Кралските кораби изгоряха в реката, но не и моите. Ще ти дам един, приятелю. Ще плаваш за мен, нали? Ще влизаш с игривата си стъпка в Браавос, в Мир и Волантис сред мрака на нощта, невидим, и пак ще излизаш с танц и отрупан с коприна и подправки. Дебели ще са ти кесиите, да.

– Много мило от твоя страна, Сала, но дългът ми е към краля, не към кесиите ти. Войната ще продължи. Станис все още е законният наследник според всички закони на Седемте кралства.

– Всичките закони не помагат, когато корабите ти изгорят, мен ако питаш. А колкото до твоя крал, ами боя се, че ще го завариш доста променен. След битката той с никого не се вижда, а си седи потънал в тежък размисъл в своя Каменен тъпан. Кралица Селайз свиква вместо него дворцовия съвет, със своя чичо лорд Алестер, който се титулува Ръката. Дала е кралския печат на чичо си, да го удря на писмата, които пише, ето и на моето хубаво свитъче. Но малко е кралството, над което властват, бедно и скалисто, да. Няма злато, дори ей тонинко, колкото да платят на верния Саладор Саан каквото му дължат, и онези неколцина рицари, които взехме накрая, и никакви кораби освен моите неколцина смелчаци.

Внезапната раздираща кашлица преви Давос на две. Саладор Саан пристъпи да му помогне, но той му махна с ръка и след малко се овладя.

– Никого ли? – изхриптя той. – Какво искаш да кажеш, че не вижда никого? – Гласът му прозвуча размътено за собствените му уши и за миг каютата около него се завъртя шеметно.

– Никого освен нея – каза Саладор Саан и Давос нямаше нужда да пита коя е „тя“. – Приятелю, уморен си. Имаш нужда от легло, не от Саладор Саан. Легло и много завивки, и горещ компрес на гърдите, и още вино с карамфил.

Давос поклати глава.

– Ще се оправя аз. Кажи ми, Сала, трябва да го разбере. Никого освен Мелисандра ли?

Лисенецът го изгледа продължително и недоверчиво и продължи с неохота:

– Стражите не пускат никой друг. Дори кралицата и малката му дъщеря. Слугите носят блюда, които никой не яде. – Наведе се и сниши глас. – Странни приказки слушам, да знаеш. За алчни огънове в недрата на планината и как Станис и червената жена слизат долу да гледат пламците. Имало някакви шахти, казват, и тайни стъпала чак до

планинските недра, в горещи места, където само тя може да влезе, без да изгори. А това е повече от достатъчно да внуши у един стар човек такъв страх, че понякога дори да не намира сили да яде.

„Мелисандра.“ Давос потръпна.

– Червената жена му го направи това – рече той. – Тя прати огъня, който ни погълна, за да накаже Станис за това, че я отстрани, да му покаже, че не може да се надява да спечели без магиите ѝ.

Лисенецът си избра едра маслина от блюдото.

– Не си първият, който го казва, приятелю. Но на твое място не бих го изричал толкова високо. Драконов камък гъмжи от хора на кралицата, о, да. А те имат остри уши и още по-остри ножове. – Лапна маслината.

– И аз си имам нож. Капитан Корейн ми го подари. – Измъкна камата и я постави на масата между двамата. – Нож, с който ще изтръгна сърчицето на Мелисандра. Стига да има такава.

Саладор Саан изплю костилката.

– Давос. Добри ми Давос, не бива да казваш такива неща дори на шега.

– Никаква шега. Решил съм да я убия.

„Ако може да бъде убита с тленни оръжия.“ Давос не беше много сигурен. Беше видял как старият майстер Крессен сипа отрова във виното ѝ, със собствените си очи го беше видял, но когато двамата отпиха от чашата с отровата, умря майстерът, но не и червената жрица. „Виж, един нож в сърцето ѝ обаче... дори и демоните могат да бъдат убити със студена стомана, поне според певците.“

– Опасни приказки са това, приятелю – предупреди го Саладор Саан. – Струва ми се, че още си болнав от морето. Треската ти е объркала ума, о, да. Я най-добре си легни и си почини, да поукрепнеш повече.

„Докато решимостта ми отслабне, искаш да кажеш.“ Давос стана. Наистина се чувстваше трескав и малко замаян, но все едно.

– Ти си хитър стар мошеник, Саладор Саан, но все пак си добър приятел.

Лисенецът поглади острата си посребряла брада.

– Значи с тоя свой голям приятел ще останеш, нали?

– Не, ще си вървя. – Отново се закашля.

– Да си вървиш? Виж се! Кашляш, трепериш, измършавял си и си слаб. Къде ще вървиш?

– В замъка. Там ми е леглото, там ми е синът.

– И червената жена – рече с подозрение Саладор Саан.

– И тя. – Давос пхна камата в канията.

– Та ти си един луков контрабандист, какво знаеш ти за промъкване и за мушкане с кама? И освен това си толкова болен, че дори не можеш да държиш кама. Знаеш ли какво ще стане с теб, ако те хванат? Докато ние горяхме при реката, кралицата изгаряла предатели. „Слуги на мрака“, така ги наричала, горките хора, а червената жена пеела, когато лумвали пламъците.

Давос не се изненада. „Зная – помисли той. – Знаех го преди да ми го каже.“

– Взела е лорд Сънглас от тъмниците – предположи той. – И синовете на Хъбърд Рамбтън.

– Точно така. И ги изгори. И тебе ще изгори. Ако убиеш червената жена, ще те убият теб за отмъщение, а ако не успееш, ще те убият, защото си се опитал. Тя ще пее, а ти ще пициш, а после ще умреш. А токущо си се върнал в живота!

– И знаеш ли защо? – каза Давос. – За да направя точно това. Да сложа край на Мелисандра Асшайска и всичките ѝ дела. Иначе защо щеше да ме изплюе морето? Познаваш залива на Черна вода не по-зле от мен, Сала. Никой разумен капитан не би повел кораба си през Копията на морския крал, без да рискува да му раздерат дъното. „Танцът на Шала“ не трябваше изобщо да премине край мен.

– Вятърът – настоя гръмко Саладор Саан. – Вятърът, само това е било. Вятърът я е отвлякъл толкова на изток.

– А кой е пратил вятъра? Сала, Майката ми проговори. Старият лисенец примига.

– Майка ти е умряла...

– Не майка ми. Майката. Тя ме благослови със седем сина, но ето че аз позволих да я изгорят. Тя ми проговори. Ние извикахме огъня, каза ми тя. Ние призовахме и сенките. Аз докарах Мелисандра в недрата на Бурния край и гледах как ражда ужас. – Още го виждаше в кошмарите си, онези дългнести черни ръце, как се измъкваха между бедрата ѝ и съществуването се изсипваше от издутата ѝ утроба. – Тя уби Крессеи и лорд Ренли, и храбрия Кортни Пенроуз, тя уби и синовете ми. Време е вече някой да я убие.

– Някой – каза Саладор Саан. – Точно така, някой. Но не ти. Ти си слаб като дете и не си воин. Остани, моля те, ще поговорим още и ще се нахраниш, и може би ще отплаваме за Браавос да наемем някой Безлик да я свърши тази работа, а? Но ти не, ти трябва да седиш тука и да ядеш.

„Само прави нещата още по-трудни – помисли уморено Давос. – А

те бездруго са си убийствено трудни.“

– Коремът ми е пълен с мъст, Сала. Няма място за храна. Пусни ме да вървя. Заради приятелството ни, пожелай ми късмет и ме пусни.

Саладор Саан се надигна от креслото си.

– Не си истински приятел, ще ти река. Когато умреш, кой ще занесе пепелта и костите при жена ти и ще ѝ каже, че е загубила мъж и четирима синове? Само тъжния стар Саладор Саан. Но тъй да бъде, храбри ми сир рицарю, тичай към гроба си. Ще ти сбера костите в торба и ще ги дам на синовете, които оставяш, да ги носят в малки торбички – на вратовете си. – Махна му ядосано с ръка, натежала от златни пръстени. – Хайде върви, върви, върви.

Давос не искаше да си тръгне точно така. – Сала...

– Върви! Или остани, но ако ще вървиш, върви. И той тръгна.

Пътят му нагоре от „Обилната жътва“ до портите на Драконов камък беше дълъг и самотен. Пристанищните улици, където преди гъмжеше от войници, моряци и простолудие, бяха празни и запуснати. Там, където някога беше заобикалял квичачи прасета и голи хлапета, сега притичваха плъхове. Краката му бяха омекнали като каша и на три пъти кашлицата така го раздра, че трябваше да спре и да откъдне. Никой не дойде да му помогне, нито надникна някой през прозорец да види какво става. Прозорците бяха затворени, вратите залостени и повечето къщи носеха знака на траура. „Хиляди отплаваха за Черната вода, а са се върнали само стотици – помисли Давос. – Синовете ми не са загинали сами. Дано Майката се смиле над всички тях.“

Когато стигна портите на замъка, завари и тях затворени. Заудря с юмрук обкованото с желязо дърво. След като не последва отговор, изрита веднъж, после още веднъж и още веднъж. Накрая горе на бойниците се появи един стрелец и надникна между два водоливника.

– Кой там?

Той събра шепи пред устата си.

– Сир Давос Държеливия, да се видя с Негова милост.

– Пиян ли си бе? Я се махай и престани да тропаш. Саладор Саан го беше предупредил. Давос опита друг ход.

– Извикай сина ми тогаз. Деван, кралския скуайър. Пазачът се намръщи.

– Кой викаш, че си?

– Давос – ревна той. – Луковия рицар. Главата се скри и след малко се появи отново.

– Я се махай. Луковия рицар умря в реката. Корабът му изгоря.

– Корабът изгоря – съгласи се Давос, – но той оживя, и ето го пред очите ти. Джейт още ли е капитан на портата?

– Кой?

– Джейт Боровинката. Той ме знае добре.

– Не съм го и чувал. Сигурно е умрял.

– Лорд Читеринг тогава.

– Тоя го знам. Той изгоря на Черна вода.

– А Уил Куката? Хол Глигана?

– Умряха, че и отгатак – отвърна стрелецът, но лицето му издаде съмнение. – Я почакай. – И пак изчезна.

Давос зачака. „Няма ги, всички ги няма“ – помисли унило и си спомни как дебелият бял корем на Хол все се показваше под оцапаната му куртка и дългия белег от рибарска кука през лицето на Уил, как Джейт сваляше шапка, когато покрай него минеше жена, от пет до петдесетгодишна, било то знатна дама или проста слугиня. „Удавени и изгорени, с моите синове и с хиляди други. Отидоха в ада, за да го направят крал.“

Стрелецът се появи отново.

– Я избиколи до малката врата, ще те пуснат.

Давос се подчини. Стражите, които го вкараха вътре, му бяха непознати. Държаха копия, а на гърдите си носеха герба с лисицата и цветния венец на дома Флорент. Поведоха го не към Каменния тъпан, както очакваше, а под арката на Драконовата опашка и после към Градината на Егон.

– Изчакай тук – каза му сержантът.

– Негова милост знае ли, че съм се върнал? – попита Давос.

– Че откъде да знам, да му се не види! Изчакай, ти казах. – И го оставиха.

Градината на Егон ухаеше приятно на борова смола. Имаше и диви рози, високи трънесты плетове и едно мочурливо място, където растяха червени боровинки.

„Защо ме доведоха тук?“ – зачуди се Давос.

А след това чу смътно дрънкане на звънчета, детски кикот и ето че изведнъж от хрусталаците изскочи Кръпчо и се затича с все сила, подготвен от принцеса Шайрийн.

– Върни се веднага! – викаше тя след него. – Кръпчо, веднага се върни тука.

Шутът видя Давос, спря и звънчетата на рогатия му калаен шлем са разлюляха. Глупчото заподскача от крак на крак и заприпява:

– Кръв глупашка и кръв кралска, и кръв по девиче бедро, но за гостите окови, и окови за жениха, ай-ай-ай. – Шайрийн за малко щеше да го хване, но в последния миг той скочи в орловата папрат и изчезна сред дърветата. Принцесата затича след него. Давос се усмихна.

И тъкмо вдигна ръка, за да се окашля, когато друга фигура се шумгана през плета, блъсна се в него и го събори на земята. Момчето също падна, но почти веднага скочи на крака.

– Какво правиш тук? – попита го то сърдито. Катраненочерната му коса стигаше до яката, а очите му бяха смайващо сини. – Нямах право да ми се пречкаш, когато тичам.

– Нямам – съгласи се Давос. Нов пристъп на кашлица го обзе, докато се мъчеше да се изправи.

– Зле ли ти е? – Момчето го хвана под мишницата и го изправи. – Да викна ли майстера?

Давос поклати глава.

– Кашлица. Ще ми мине. Момчето му повярва.

– Играем си на чудовища и девици – обясни то. – Аз бях чудовището. Детска игра е, но на братовчедка ми ѝ харесва. Ти как се казваш?

– Сир Давос Държеливия.

Момчето го огледа подозрително от глава до пети.

– Сигурен ли си? Не ми изглеждаш много рицарски.

– Аз съм Рицарят на лука, милорд. Сините очи примигваха.

– Онзи с черния кораб ли?

– Знаеш ли историята?

– Докарал си на чичо Станис риба да яде преди да се родя, когато лорд Тирел го обсадил. – Момчето изпъчи рамене. – Аз съм Едрик Буря – обяви то. – Син съм на крал Робърт.

– Разбира се, че си му син. – Давос го беше познал почти веднага. Момчето беше наследило щръкналите уши на Флорент, но косата, очите, челостта, скулите – всичко това беше от Баратеон.

– Познаваше ли баща ми? – запитва Едрик Буря.

– Виждал съм го много пъти, когато чичо ти ме е викал в дворцовия съвет, но не сме говорили.

– Баща ми ме научи да се бия – гордо каза момчето. – Идваше да ме види почти всяка година и понякога се упражнявахме двамата. На последния ми рожден ден ми изпрати един боен чук, също като неговия, само че по-малък. Но в Бурен край ме накараха да го оставя. Вярно ли е, че чичо ми Станис ти е отрязал пръстите?

– Само последните стави. Пак си имам пръсти, но са по-къси.

Покажи ми ги.

Давос свали ръкавицата. Момчето огледа внимателно ръката му.

– Ама палеца ти не е скъсил.

– Не е. – Давос се окашля. – Него ми го остави цял.

– Не е трябвало да ти сече пръстите – реши момчето. – Това е лошо.

– Бях контрабандист.

– Да, но си му докарал риба и лук.

– Лорд Станис ме направи рицар заради лука и ми взе пръстите заради контрабандата – обясни Давос и си сложи отново ръкавицата.

– Баща ми нямаше да ти отсече пръстите.

– Както кажете, милорд.

„Вярно, Робърт беше много по-различен от Станис. Момчето е като него. Да, и като Ренли също.“ Тази мисъл го притесни.

Момчето се канеше да каже още нещо, но се чуха стъпки. Давос се обърна. Към тях по градинската пътека идваше сир Аксел Флорент с дужина стражи във ватирани куртки. На гърдите си носеха пламтящото сърце на Господаря на Светлината. Хора на кралицата. Кашлицата отново го накара да се превие.

Сир Аксел беше нисък и мускулест, с издута гръд, здрави мишци, жилави крака и космати уши. И беше чичо на кралицата. Беше кастелан на Драконов камък от десет години и винаги се беше отнасял учтиво с Давос, понеже знаеше, че той се радва на благоволенieto на лорд Станис. Но нямаше капка учтивост, нито топлота в гласа му, когато каза:

– Сир Давос. При това неудавен. Възможно ли е?

– Луковете изплуват, сир. Да не сте дошли да ме отведете при краля?

– Дошъл съм, за да ви отведа в тъмницата. – Сир Аксел махна на хората си. – Задръжте го и му вземете камата. Искане да я използва срещу господарката ни.

ДЖАЙМ

Джайм пръв забеляза хана. Беше на южния бряг, при завоя на реката, и протегнатите му над водата две дълги крила сякаш искаха да задържат в прегръдката си пътниците, плаващи надолу по течението. Долният етаж беше от камък, горният от варосано дърво, покривът – с каменни плочи. Виждаше се и конюшната, както и една асма с натежали гроздове.

– Комините не пушат – каза той. – И светлини няма по прозорците.

– Ханът си беше отворен, когато минах оттук – каза сир Клеос Фрей. – Правеха хубава бира. Сигурно ще се намери нещо в мазетата.

– Може да има хора – каза Бриен. – Да се крият. Или да са мъртви.

– От трупове ли те е страх, пачавро? – подигра й се Джайм.

– Тя го изгледа с гняв.

– Казвам се...

– Бриен, да. Не искаш ли да поспиш една нощ в легло, Бриен? Тук ще сме в по-голяма безопасност, отколкото по реката, а и сигурно ще е разумно да разберем какво се е случило.

Тя не отвърна нищо, но натисна кормилния лост и тясната лодка зави към полуизгнилия дървен кей. Сир Клеос непохватно свали платното и когато меко се чукнаха в кея, слезе да върже лодката. Джайм се измъкна след него доста тромаво заради прангите.

В края на пристана на дървен пилон се люлееше дъска, на която се виждаше нарисувано подобие на някакъв коленичил крал, със събрани в жест на покорство длани. Джайм й хвърли един поглед и се засмя високо.

– Не бихме могли и да мечтаем за по-подходящ хан.

– Какво му е специалното на това място? – попита подозрително пачаврата.

– Това е ханът „Коленичилия мъж“, милейди – отговори й сир Клеос. – Намира се на същото място, където последният крал на Севера е коленичил пред Егон Завоевателя, за да се предаде. Предполагам, че той е нарисуван на табелата.

– Торен повел войската си на юг след падането на двамата крале на Полето на Огъня – продължи Джайм, – но когато видял дракона на Егон и безчетната му орда, избрал пътя на благоразумието и коленичил. – Млъкна, защото се чу конско цвилене. – В конюшната има коне. Поне

един. – „А един стига да оставя пачаврата да ми диша праха.“ – Да вземем да видим кой е вътре, а? – И без да дочака отговор, тръгна, подрънквайки с прангите, бутна с рамо вратата, отвори я... и се озова срещу зареден и насочен между очите му арбалет. Иззад който го гледаше набило петнадесетинагодишно хлапе.

– Лъв, риба или вълк? – запита строго момъкът.

– Надявахме се на пилешко. – Джайм чу как двамата му спътници влязоха зад него. – Арбалетът е оръжие на страхливеца.

– Аз като ти шибна железцето в сърцето, ще видим.

– Може. Но докато заредиш второто, братовчед ми отзад ще ти попилее червата по пода.

– Недей да плашиш момчето – рече сир Клеос.

– Не сме дошли да убиваме никого – намеси се пачаврата. – И си имаме пари да платим храната и пиенето. – Извади един сребърник от кесията си.

Момчето погледна недоверчиво монетата, а след това и прангите на китките на Джайм.

– Тоя що го носи това желязо?

– Щото убих едни стрелци като тебе – каза Джайм. – Има ли ейл?

– Да. – Момчето сниши арбалета с една педя. – Ама първо си откопчайте коланите с мечовете и ги пуснете долу, пък после може и да ви нахраня. – Дръпна се настрана и надникна през дебелиите стъкла на прозореца, за да види дали навън има още хора. – Това платно е на Тъли.

– Идваме от Речен пад. – Бриен откопча токата на колана си и го пусна да издрънчи на пода. Сир Клеос последва примера й.

От вратата за мазето излезе мъж с пъпчиво лице, с нездрав жълтеникав цвят. Държеше тежък касапски сатър.

– Трима сте значи? Имаме конско месо за трима. Конят беше стар и жилав, но месото още е прясно.

– Хляб има ли? – попита Бриен.

– Коров хляб и клисави овесени питки. Джайм се ухили.

– Ето ви един честен ханджия. Всички ти поднасят клисав хляб и жилаво месо, но повечето не го признават толкова леко.

– Не съм ханджия. Него го зарових отзад, с жена му.

– Ти ли ги уби?

– И да бях, щях ли да ти го кажа? – Мъжът се изплю на пода. – Сигурно е вълча работа, или на лъвовете, на кой му пука? Двамата с жена ми ги заварихме мъртви. Нас ако питаш, това място вече си е наше.

– Къде е тази твоя жена? – попита сир Клеос. Мъжът го изгледа

недоверчиво.

– Ти пък защо искаш да знаеш? Не е тука... както и вие няма да сте, освен ако не ми хареса вкусът на среброто ви.

Бриен му хвърли монетата. Той я хвана във въздуха, захапа я и я прибра в джоба си.

– Тя има и още – заяви хлапето с арбалета.

– Ами добре, щом има. Момче, слез долу и намери малко лук. Момъкът праметна арбалета през рамо, изгледа ги още веднъж начумерено и слезе в мазето.

– Син ли ти е? – попита сир Клеос.

– Не. Прибрахме го с жена ми. Имахме двама сина, но лъвовете убиха единия, а другият умря от треска. Майка му са я убили Кървавите глумци. Тия дни човек трябва и насън да се пази. – Махна с ръка към масите. – Вие що не седнете?

Камината беше изстинала, но Джайм си избра най-близкия до пелта стол и изпъна дългите си крака под масата. Звънът на веригите съпровождаше всяко движение. „Дразни ме тоя звук. Един ден ще ги увия тези вериги около гърлото на пачаврата, да видим колко ще й харесат.“

Мъжът, който не беше ханджия, им опече няколко къса конско и изпържи лука в свинска мас, което донякъде уби клисавия вкус на овесените питки. Джайм и Клеос пиха ейл, Бриен – чаша сайдер. Момчето през цялото време стоеше на разстояние, седнало върху едно буре със сайдер, с арбалета на колене, с опната тетива и зареден. Готвачът донесе половница с ейл и седна с тях.

– Какви са новините от Речен пад? – запита той сир Клеос, взимайки го за водача им.

Сир Клеос погледна Бриен, преди да отговори.

– Лорд Хостър е на смъртно легло, но синът му държи бродовете на Червената вилка срещу Ланистърите. Имаше битки.

– Битки има навсякъде. Закъде сте тръгнали, сир?

– За Кралски чертог. – Сир Клеос изтри мазнината от устните си. Домакинът им изсумтя.

– Значи сте глупаци. Последното, което чух, е, че крал Станис е пред градските порти. Разправят, че имал сто хиляди души и вълшебен меч.

Ръцете на Джайм стиснаха веригите, стегнали китките му. Дръпна ги и съжали, че не му стигат силите да ги скъса. „Ще му покажа аз на Станис къде да си го завре тоя негов вълшебен меч.“

– На ваше място бих стоял настрана от кралския път – продължи домакинът им. – Толкова е лошо, че не е за разправяне, чувам. Вълци, както и лъвовете, и едните, и другите, и всякакви банди, плячкосват каквото им попадне.

– Паплач – заяви презрително сир Клеос. – Няма да посмеят да нападнат въоръжени мъже.

– Да ме прощавате, сир, но виждам само един въоръжен мъж, който пътува с една жена и един пленник в окови.

Бриен изгледа мрачно готвача. „Момето мрази да му напомнят, че е пачавра“, прецени Джайм и отново изви веригите. Студените брънки се впиха в кожата му, но желязото си остана неумолимо. Гривните вече бяха ожулили китките му.

– Мисля да продължа по Тризъбеца до морето – каза пачаврата на домакина им. – При Девичето езеро ще си намерим коне и ще продължим покрай Дъскъндейл и Росби. Така ще останем по-настрана от най-опасните боеве.

Домакинът им поклати глава.

– По реката никога няма да стигнете до Девиче езеро. Няма и на трийсет мили оттук два кораба изгоряха и потънаха и каналът се затлачва. Там се навърта шайка разбойници, нападнат всеки, който мине покрай тях. Други като тях има и при Скокливите камъни, и при острова Червена кошута. А и Господаря на мълнията са го виждали тъдява. Минава си през реката, когато му скимне.

– Че кой е тоя Господар на мълнията? – попита сир Клеос Фрей.

– Лорд Берик, да прощавате, сир. Викат му така, щото удря внезапно като мълния от ясно небе. Разправят, че не можел да умре.

„Като ги фраснеш с меч, всички умират“ – помисли Джайм.

– Торос Мирски още ли е с него?

– Аха. Червения вешер. Чух да разправят, че владеел странни сили.

„Е, имаше сили да не отстъпи на Робърт Баратеон в пиячката, това никой няма да отрече.“ Джайм беше чул веднъж Торос да казва на краля, че е станал червен жрец, защото халатът много добре прикривал петната от вино. Робърт се беше смял толкова, че беше оцапал с пръски бира копринената мантия на Церсей.

– Не че държа да възразявам – рече той, – но може би Тризъбеца не е най-безопасният курс.

– И аз бих казал същото – съгласи се готвачът. – Дори да успеете да минете покрай Червена кошута и да не се натъкнете на лорд Берик и Червения вешер, все пак пред вас ще е Рубинения брод. Както чух,

вълците на Господаря на пиявиците държали брода, но това беше преди време. Сега може пак да са лъвовете, или лорд Берик, или който щеш.

– Или никой – подхвърли Бриен.

– Ако милейди много иска да си залага кожата на това, няма аз да я спра... но на ваше място бих оставил реката още тук и да тръгна по суша. Ако се държите настрана от главните пътища и се криете нощем в гората... е, пак не бих тръгнал с вас, но можете и да извадите късмета на глумеца.

Едрата пачавра не изглеждаше убедена.

– Тук има коне – изтъкна Джайм. – Чух един в конюшната.

– За имане има – рече ханджията, който не беше ханджия. – Три са, но не са за продажба.

Джайм не удържа смеха си.

– Ясно, че не са. Но все пак ще ни ги покажете.

Бриен се намръщи, но мъжът, който не беше ханджия, срещна погледа ѝ, без да мига, и след малко, макар с неохота, тя каза:

– Покажете ми ги.

И тримата станаха от масата.

Торът в конюшната не беше чистен от много време, ако се съдеше по миризмата. Из сламата бръмчаха безчет черни тлъсти мухи, прехвърчаха на ята от ясла на ясла и кръжаха над купищата конски изпражнения, които се валяха навсякъде, но конете наистина се оказаха само три. Тройката беше безподобна: куц едър кон за оране, стар бял скопец, спляс с едното око, и рицарски жребец, ръждивосив и буен.

– Не са за продан на никаква цена – заяви отскорошният им стопанин.

– Как се сдобихте с тези коне? – попита Бриен.

– Дръгливият беше в конюшната, когато дойдохме с жена ми. Скопеца сам дойде една нощ, а жребеца го хванало момчето. Тичал на свобода още оседлан. Елате, ще ви покажа.

Седлото, което им показа, беше украсено със сребърна обшивка. Личеше си, че чулът е бил първоначално на розови и черни карета, но сега изглеждаше предимно кафяв. Джайм не различи първоначалните цветове, но петната кръв различи много добре.

– Е, явно собственикът му няма скоро да се появи да си го иска. – Огледа краката на жребеца, преброи зъбите на скопеца. – Дай му една жълтица за сивия, стига да включи и седлото – посъветва той Бриен. – Сребърник за орния кон. За белия би трябвало той да ни плати, че ще го отървем.

– Не говорете толкова неучтиво за своя кон, сир. – Пачаврата отвори кесията, която лейди Кейтлин ѝ беше дала на тръгване, и извади три златни монети. – Ще ви платя по един дракон за всеки.

Той примига и посегна за златото, но после се поколеба и си дръпна ръката.

– Не знам. Златен дракон не мога да яхна, ако ми се наложи да бягам. Нито да го изям, ако огладнея.

– Можеш да ни вземеш и лодката – каза тя. – Плавай с нея по река-та колкото искаш.

– Я дай да го опитам това злато. – Мъжът взе една от жълтиците от дланта ѝ и я захапа. – Хм. Истинска е май. Три дракона и лодката, викаш?

– Тоя те ограбва нагло – каза кротко Джайм.

– Ще поискаме и провизии – каза Бриен на домакина им, без да обръща внимание на Джайм. – Каквото можете да ни заделите.

– Има още малко овесени питки. – Мъжът дръпна другите два дракона от ръката ѝ, дрънна ги в шепата си и се усмихна, като чу звъна. – А, и пушена солена риба, но това ще ви струва сребърник. Леглата ми също струват пари. Сигурно ще искате да останете през нощта.

– Не – каза Бриен.

Мъжът я погледна намръщено и каза:

– Не ви съветвам да яздите нощем из непознати места. Ще вземете да затънете в някое тресавище или да счупите крака на някой от конете.

– Луната тази нощ ще е ярка – каза Бриен. – Няма да ни е трудно да намерим пътя.

Домакинът им го преглътна.

– Ако нямаш сребърник, няколко медника може да стигнат за леглата, с по някоя завивка да ви стопли. Не ми се ще да си пускам гостите през нощта, ако ме разбирате.

– Това вече звучи по-приемливо – каза сир Клеос.

– А и завивките са прани. Жена ми се погрижи за това преди да излезе. Една бълха няма да се намери, честна дума. – Пак дрънна трите монети в шепата си и се усмихна.

Сир Клеос явно се изкуси.

– Едно прилично легло няма да ни се отрази зле, милейди – обърна се той към Бриен. – Ако си отдъхнем добре, утре ще можем да пътуваме по-бързо. – Погледна братовчед си за подкрепа.

– Не, братчед, пачаврата е права. Обещания имаме, а и ни чакат много левги път. Трябва да продължим.

– Но – почна сир Клеос, – нали сам каза, че...

– Тогава. – „Когато си мислех, че ханът е пуст.“ – Сега си напълних корема и една езда под пълната луна ще ми се отрази добре. – Усмихна се на пачаврата. – Но освен ако не сте решили да ме вържете на гърба на тая орна кранта, някой ще трябва да направи нещо с тия железата. Трудно е да яздиш, когато глезените ти са вързани.

Бриен намръщено погледна веригата. Мъжът, който не беше ханджия, потърка брадичката си.

– Има една ковачница до конюшнитея.

– Заведи ни – каза Бриен.

– Да – рече Джайм. – И колкото по-скоро – по-добре. Нагледах се на тези конски говна. Остава и да стъпя на някое. – Изглежда рязко пачаврата, зачуден дали е достатъчно умна да схване намека му.

Надяваше се, че ще му свалят и железата на китките, но Бриен си остана недоверчива. Разцепи веригата на глезените му по средата с няколко резки удара с ковашкия чук по едно длето. Когато ѝ предложи да счупи и веригата на китките му, тя се направи, че не го чу.

– На шест мили надолу по реката ще видите едно изгоряло село – каза домакинът им, докато им помагаше да оседлят конете и да натоварят дисагите. Този път говореше на Бриен. – Там пътят се разделя на две. Ако завиете на юг, ще стигнете до каменната кула на сир Уорън. Сир Уорън умря, та не знам кой я държи сега, но най-добре е да го подминете това място. По-добре хванете пътеката през горите, на югоизток.

– Добре – отвърна тя. – Благодаря ви.

„Благодариш му, ама ти взе златото.“ Джайм си замълча. Беше му омръзнало тази грозница с лице като на крава да го пренебрегва.

Грозницата взе орния кон за себе си, а рицарския жребец отстъпи на сир Клеос. Както се боеше Джайм, за него остана едноокия скопец, което сложи край на всякакви мечти, че може да срита коня си и да остави пачаврата да му диша праха.

Мъжът и момчето излязоха да видят как ще тръгнат. Мъжът им пожела късмет и им каза пак да дойдат да му гостуват в по-добри времена. Хлапакът си остана мълчалив, с арбалета през рамо.

– Ти по-добре си вземи едно копие или онзи чук – каза му Джайм. – По-добре ще ти послужат.

Момчето го изгледа недоверчиво. „Толкова с приятелския ми съвет.“ Той сви рамене, смуши коня и повече не погледна назад.

По пътя сир Клеос така и не престана да мрънка, изпаднал в скръб по изтърваната пухена постеля. Яздеха на изток покрай брега на

огряната от луната река. Червената вилка тук беше много широка, но плитка, с тинести брегове, обрасли с тръстика. Животното на Джайм крачеше кротко, макар че все теглеше накъм здравето си око. Все пак беше приятно да е отново на конски гръб. Не беше яхвал кон, откакто стрелците на Роб Старк убиха дестриера под него в Шепнешия лес.

Като стигнаха изгореното село, пред тях изникнаха няколко пътя, кой от кой по-съмнителни: тесни черни коловози, изровени дълбоко от колите на селяни, каращи зърното си към реката. Един от тях въртеше на югоизток и скоро изчезваше сред дърветата, които се виждаха в далечината, а друг, по-прав и каменист, опъваше като стрела право на юг. Бrien ги поогледа замислено, след което свърна по южния път. Джайм остана приятно изненадан: той самият щеше да направи същия избор.

– Но това е пътят, който ханджията ни предупреди да не хващаме – възрази сир Клеос.

– Той не е ханджия. – Личеше й, че язди добре и уверено. – Прекалено се интересуваше накъде ще тръгнем, а и тези гори... в такива места обикновено гъмжи от разбойници. Може да ни е подтикнал да влезем в някой капан.

– Умна ни е момата. – Джайм се усмихна на братовчед си. – Домакинът ни си има приятелчета по пътя, според мен. Онези, чиито коне са придали на конюшнията му такъв забележителен аромат.

– Може и за реката да ни е излъгал – каза кравата. – Но все пак не бих рискувала. При Рубинения брод и по кръстопътищата ще има войници.

„А бе, може и да е грозна, но не е съвсем глупава.“ Джайм й се усмихна с неохота.

Видяха ръждивата светлина от горните етажи на кулата още отдалече и Бrien ги поведе настрани през полята. Чак след като укрепление-то остана много зад гърба им, поеха отново по пътя си.

Половината нощ беше минала, когато пачаврата най-сетне склони, че вече е безопасно да спрат. И тримата вече бяха грохнали на седлата. Подслониха се в малка дъбова горичка до някакъв ленив поток. Грозницата не им позволи да нападнат огън, така че вечеряха посред нощ с клисавите овесени пити и солената риба. Нощта беше странно спокойна. Луната беше клекнала сред черната плъст на небето, обкръжена от примигващи звезди. Някъде в далечината виеха вълци. Един от конете изцивили нервно. Други звуци нямаше. „Войната не е засегнала това място“ – помисли Джайм. Радваше се, че е тук, радваше се, че е жив, и се радваше, че се връща при Церсей.

– Аз ще пазя първа – каза Бриен на сир Клеос и Фрей скоро захърка.

Джайм седеше, опрял гръб на дебелия ствол на един дъб, и мислеше какво ли правят сега Церсей и Тирион.

– Имате ли братя и сестри, милейди? – попита той.

Бирен присви очи и го изгледа подозрително.

– Не. Аз съм единственото... дете на баща ми. Джайм се изхили.

– Син, искаш да кажеш. Той за син ли те мислеше? Честно казано, доста странно изглеждаш за дъщеря.

Тя му обърна гръб, стиснала дръжката на меча си. „Какво окаяно същество е тази.“ По някакъв странен начин му напомняше за Тирион, въпреки че разликата между двамата на пръв поглед беше от земята до небето. Сигурно тази мисъл за брат му го накара да каже:

– Не исках да те обидя, Бриен. Прощавай.

– Престъпленията ти са непростими, Кралеубиецо.

– Стига вече с това име. – Джайм изви небрежно прангите на ръцете си. – Защо те ядосвам толкова? Нищо лошо не съм ти направил.

– Но други са пострадали от теб. Онези, които си се клел да защитаваш. Слабите, невинните...

– И кралят ли? – Все се връщаха на Ерис. – Не се опитвай да съдиш за неща, които не разбираш, моме.

– Казвам се...

– Бриен, да. Някой казвал ли ти е, че си толкова досадна, колкото си грозна?

– Няма да успееш да ме разгневиш, Кралеубиецо.

– О, бих могъл, стига да реша да се опитам.

– Защо си положил клетвата? – запита тя. – Защо си наметнал белия плащ, след като си се канил да измениш на всичко, което значи той?

„Защо ли?“ Какво можеше да й каже, за да го разбере?

– Бях момче. На петнадесет години. Беше голяма чест за толкова млад човек.

– Това не е отговор.

„Но истината няма да ти хареса.“ Беше влязъл в Кралската гвардия заради любов, разбира се.

Баща им беше завел Церсей в кралския двор, когато беше още на дванадесет, с надеждата да й уреди кралски брак. Отказваше всяко предложение за ръката ѝ и я държеше в Кулата на Ръката, докато порасте и стане по-женствена и още по-красива. Несъмнено беше очаквал съзряването на принц Визерис, или може би жената на Регар да умре

при раждането. Елия Дорнска наистина беше болнава жена.

Джайм междуременно беше изкарал четири години като скуайър при сир Съмнер Крейкхол и си спечели шпорите срещу Братството на Кралския лес. Но когато се отби в Кралски чертог на път за Скалата на Кастърли, Церсей го придърпа настрана и му прошепна, че лорд Тивин се канел да го ожени за Лиза Тъли и че бил стигнал дотам, че да покани лорд Хостър в града, за да обсъдят зестрата. Но ако Джайм облече бялото, щял да може да е винаги при нея. Старият сир Харлан Грандисън беше умрял в съня си – подобавашо за човек, чийто герб е спящ лъв. Ерис щял да поиска млад човек да заеме мястото му, така че защо не един ревящ лъв на мястото на спящ?

– Татко изобщо няма да се съгласи – беше възразил Джайм.

– Кралят няма да го пита. А татко няма да може да възрази, във всеки случай не и открито. Ерис заповяда да изтръгнат езика на сир Илин Пейн само защото се хвалел, че всъщност Ръката управлява Седемте кралства.

– Но – каза Джайм, – все пак Скалата на Кастърли...

– Ти една скала ли искаш? Или мен?

Помнеше онази нощ, все едно че беше вчера. Прекараха я в един хан, далече от бдителни погледи. Церсей беше дошла при него облечена като леконаврно слугинче, което го възбуди още повече. Джайм никога не я беше виждал по-страстна. Всеки път, щом заспеше, тя го събуждаше отново. На заранта Скалата на Кастърли му изглеждаше малка цена, която трябваше да плати, за да остане винаги при нея. Даде съгласието си, а Церсей обеща да направи останалото.

След един лунен кръг в Скалата на Кастърли долетя гарван да го извести, че е избран за Кралската гвардия. Беше му заповядано да се представи на краля по време на турнира в Харънхъл, за да изрече клетвите си и да му наметнат плаща.

Помазването го освободи от Лиза Тъли. Иначе нищо друго не стана така, както го мислеха. Баща им се вбеси. Не можеше да възрази открито – това Церсей беше преценила правилно, – но по някакъв предлог се оттегли от поста и се върна в Скалата на Кастърли, като взе и Церсей. Вместо да останат заедно, Церсей и Джайм само си размениха местата и той се оказа сам в двора, да пази един полудял крал, докато четирима по-дребни личности поред играеха върху ножове в широчките за краката им обувки на баща му. Толкова бързо се бяха издигали и падали Ръцете, че Джайм помнеше повече гербовете, отколкото лицата им. Ръката от рога на изобилието и тази от танцуващите грифони ги изпратиха в

изгнание, Ръката с боздугана и камата го бяха залели с адски огън и изгоря жив. Лорд Росарт беше последният. Неговият знак беше горящ факел – лош избор, като се имаше предвид съдбата на предшественика му, но алхимикът беше издигнат главно защото споделяше пристрастието на краля към огньовете. „Трябваше да го удавя, вместо да го изкормя.“

Бриен още чакаше отговора му. Джайм каза:

– Ти не си достатъчно голяма, за да си познавала Ерис Таргариден...

Тя не искаше и да чуе.

– Ерис беше луд и жесток, това никоой няма да го отрече. Но все пак беше крал, коронован и помазан. А ти си се заклел да го защитаваш.

– Знам какво съм се заклел.

– И какво си направил. – Стоеше над него: шест стъпки луничаво, намръщено, дългозъбо неодобрение.

– Да, знам. И какво ти направи също. Тук и двамата сме кралеубийци, ако това, което чух, е вярно.

– Изобщо не съм посягала на Ренли. Ще убия всеки за такива думи.

– Ами почвай с Клеос тогава. А след това ще трябва да избиеш доста. Всички го разправят.

– Лъжи! Лейди Кейтлин беше там, когато Негова милост беше убит, тя видя. Имаше сянка. Свещите затрептяха и въздухът се смрази, и имаше кръв...

– О, добре. – Джайм се засмя. – Умът ти май сече по-бързо от моя, ще го призная. Когато ме завариха застанал над мъртвия ми крал, изобщо не се сетих да кажа: – Не, не, не бях аз, беше една сянка, една ужасна черна сянка. – Пак се засмя. – Каж ми истината, като кралеубиец на кралеубиец, Старките ли ти платиха да му клъцнеш гърлото, или беше Станис? Или Ренли те отритна, това ли беше? Или ти е потекла лунната кръв? Не давай меч в ръце на девица, когато кърви.

За миг Джайм си помисли, че Бриен ще го удари. „Само още една стъпка и ще дръпна камата ѝ от канията и ще я забия в корема ѝ.“ Стегна единия крак под себе си готов да скочи, но пачаврата му с пачавра не помръдна.

– Рядък и скъп дар е да си рицар – каза тя, – и още повече – да си рицар от Кралската гвардия. Дар като този се дава на малцина. А ти си го презрял и омърсил.

„Дар, който ти се ще отчаяно, моме, но никога няма да го получиш.“

– Аз си спечелих рицарството. Нищо не ми е дадено. Спечелих в груповия бой на турнир още на тринайсет години, когато все още бях

скауйър. На петнайсет яздох със сир Артур Дейн срещу Братството на Кралския лес и той ме посвети в рицарство на полето на битката. Този бял плащ ме омърси, а не обратното. Така че ми спести завистта си. Боговете са отказали да ти дадат петлото между краката, не аз.

Погледът, с който Бриен го изгледа, беше пълен с омраза. „С радост би ме насякла на парчета, ако не беше скъпата на сърцето й клетва – прецени той. – Добре. До гуша ми е дошло от хилави благочестивци и девичи присъди.“ Момата се отдалечи, без да каже дума. Джайм се загърна в наметалото си. Надяваше се да сънува Церсей.

Но щом затвори очи, видя Ерис Таргариен да крачи сам в тронната си зала, вдигнал пред очите си изпорязаните си кървави длани. Глупакът все се порязваше на остриетата и шиповете на Железния трон. Джайм се беше вмъкнал през кралската врата, облечен в златните си доспехи, с меч в ръка. „Златната броня, а не бялата, но това никоой не го помни. Защо не свалих и онзи проклет плащ?“

Когато Ерис видя кръвта по меча му, го попита дали е на лорд Тивин.

– Искам го мъртъв този предател. Главата му искам! Ти ще ми донесеш главата му или ще изгориш с всички други. Всички са предатели. Росарт казва, че са отсам стените! Той ще ги посрещне много топло. Е, чия кръв? Чия?

– На Росарт – отговори Джайм.

И тогава пурпурните очи станаха огромни и кралската уста зяпна. И кралят напълни гащите. Обърна се и побягна към Железния трон. Под празните очи на черепите по стените, Джайм избута последния драконов крал от стъпалата, а той заквича като прасе и замириса на нужник. Само един бърз удар с острието през гърлото му сложи края. „Колко лесно – помнеше той, че помисли тогава. – Един крал би трябвало да умре по-трудно.“ Росарт поне се беше опитал да се бие, макар че, честно казано, се би като алхимик. „Странно, че не питат кой е убил Росарт... но разбира се, той беше никоой, простосмъртен, Ръка само за два дни, само поредната безумна приумица на Лудия крал.“

Сир Елис Уестърлинг и лорд Крейкхол, и останалите рицари на баща му нахлуха в залата тъкмо навреме, за да видят онзи последен миг, така че нямаше начин Джайм да избяга или да остави на някой тъпак да му открадне наградата или вината. Щеше да остане вина, разбра го веднага, щом видя как го гледат... въпреки че можеше и да е страх. Ланистър или не, все пак той беше един от седемте на Ерис.

– Замъкът е наш, сир, и градът – каза му Роланд Крейкхол, което се

оказа наполовина истина. Верните на Таргариен продължаваха да гинат по стръмните стълбища и в оръжейната, Грегър Клегейн и Амори Лорч шурмуваха със стълби стените на Стегата на Мегор, а Нед Старк тъкмо вкарваше северняците си през Кралската порта, но Крейкхол нямаше откъде да го знае. Не се изненада, като видя Ерис посечен: Джайм все пак беше син на лорд Тивин преди да го включат в Кралската гвардия.

– Кажете им, че Лудия крал е мъртъв – заповяда той, – Пощадете онези, които се предадат, и ги задръжте в плен.

– Да провъзглася ли и новия крал? – попита Крейкхол и Джайм ясно разчете въпроса: твоят баща ли ще бъде, или Робърт Баратеон, или мислиш да издигнеш нов драконов крал? Той помисли за миг за момчето Визерис, отведено в Драконов камък, както и за сина на Регар, Егон, който още беше в Стегата на Мегор с майка си, „Нов крал Таргариен и баща ми – неговата Ръка. Как ще вият вълците и господарят на бурите ще се задави от яд.“ За миг се изкуси, докато не погледна отново тялото на пода и разширяващата се локва кръв около него. „Кръвта му е в двамата.“

– Провъзгласи когото щеш, по дяволите – каза на Крейкхол, След това се качи до Железния трон и седна с меча на коленете си, да види кой ще се появи да поиска кралството.

И тогава дойде Едард Старк.

„Нямаше право да ме съдиш, Старк.“

В сънищата му мъртвите прииждаха горящи, обгърнати от вихрещите се зелени пламъци. Джайм танцуваше около тях със златен меч, но когато свалеше един, други двама заемаха мястото му.

Бриен го събуди с ритник в ребрата. Светът още беше черен и на всичко отгоре валеше. Закусиха с овесени питки, солена риба и малко боровинки, които сир Клеос бе намерил, и се качиха на седлата преди да е изгряло слънцето.

ТИРИОН

Евнухът влезе. Тананикаше си нещо неразбрано. Беше облечен в пищния си халат с цвят на зряла праскова и ухаеше на лимон. Като видя седналия до камината Тирион, млъкна и замръзна.

– Милорд Тирион. – изцвърка гласецът му, прекъснат от нервен кикот.

– А, помниш ме все пак. Вече бях започнал да се чудя.

– Колко прекрасно е, че изглеждате толкова здрав и укрепнал. – Варис се усмихна с най-мазната си усмивка. – Макар да призная, не съм и помислял, че ще ви намеря в скромната си обител.

– Скромна е. Всъщност прекалено скромна. – Тирион беше изчакал, докато баща му повика Варис, преди да се шмугне в покоите му, за да го навести. Стаите на Варис бяха малки и обзаведени оскъдно – три килии без прозорци под северната стена. – Бях очаквал да намеря кошове със сочни тайни, с които да убия времето, докато чакам, но тук и един свитък не може да се намери. – Беше претърсил и за тайни входове – знаеше, че Паяка винаги влиза и излиза невидим, но и те му убягнаха. – Но пък намерих вода в каната ти, богове милостиви – продължи той. – Спалнята ти не е по-широка от саркофаг, а леглото... наистина ли е от камък, или само на пипане изглежда така?

Варис притвори вратата и я залости.

– Мъчат ме болки в гърба, милорд, и предпочитам да спя на твърдо.

– Мислех, че си човек на пухените постели.

– Пълен съм с изненади. Вие да не би да ми се сърдите, че ви изоставих след битката?

– Напротив. Кара ме да мисля, че си член на семейството ми.

– Не беше от липса на обич, милорд. Но съм толкова деликатно устроен, а вашият белег е толкова ужасен, че... – С потръпването преигра. – Горкичкият ви нос...

Тирион потърка раздражено раната.

– Може би трябва да си поръчам нов, от злато. Що за нос би ме посъветвал да си сложа, Варис? Някой като твоя, да подушва всички тайни? Или да кажа на златаря, че искам нос като на баща ми? – Усмихна се. – Благодният ми отец се труди толкова усърдно, че вече почти не мога да се видя с него. Кажете, вярно ли е, че връща Великия майстер Писел в малкия съвет?

– Вярно е, милорд.

– На милата си сестричка ли трябва да благодаря за това? – Пицел беше подлога на сестра му. Тирион го беше лишил от пост, от брада, от достойнство и го беше хвърлил в една черна килия.

– Съвсем не, милорд. Благодарение на архимайстерите в Староград, онези, които решиха да настояят за възстановяването на Пицел на основание, че само Конклавът им може да издига и сваля един Велик майстер.

„Проклети глупаци“ – помисли Тирион.

– Като че ли си спомням, че палачът на Мегор Жестокия е свалил трима от тях с брадвата си.

– Съвсем вярно – каза Варис. – А вторият Егон е нахранил любимия си дракон с Великия майстер Герардис.

– Уви, нямам си дракон. Май трябваше да натопя Пицел в адски огън и да го запаля. Дали Цитаделата щеше да го предпочете?

– Как да ви кажа, щеше да е повече според традицията. – Евнухът се изкиска. – За щастие надделяло е благоразумието и Конклавът е приел факта с освобождаването на Пицел, и сега търсят възможния му наследник. След като обсъдили задълбочено качествата на майстер Турквин, общарския син, и на майстер Ерек, копеле на един дребен рицар, демонстрирайки по този начин за собствено удовлетворение, че в техния орден способностите се ценят по-високо от произхода, са на път да ни изпратят майстер Гормон, Тирел от Планински рай. Когато го казах на баща ви, той реагира веднага.

Конклавът заседаваше в Староград при затворени врати, Тирион го знаеше. Обсъжданията му уж бяха тайна. „Значи Варис си има птиченца и в Цитаделата.“

– Разбирам. Значи баща ми е решил да подкастри розата, преди да е разцъфнала. – Изкиска се. – Пицел е гад. Но по-добре ланистърска гад, отколкото тирелска, нали?

– Великият майстер Пицел винаги е бил добър приятел на вашия дом – каза мило Варис. – Може би ще се утешите, като научите, че сир Борос Блънт също е възстановен.

Церсей беше лишила сир Борос от белия плащ, защото отказа да загине в защита на принц Томен, когато Брон отмъкна момчето по пътя за Росби. Не беше приятел на Тирион, но вече сигурно мразеше Церсей не по-малко от него. „Все пак е нещо.“

– Блънт е един надут страхливец – отвърна той добродушно.

– Нима? Олеле майчице. Но все пак рицарите на Кралската гвардия

служат на живот и смърт, по традиция. Навярно в бъдеще сир Борос ще докаже храбростта си. Той несъмнено ще остане много верен.

– Верен на баща ми – натърти Тирион.

– Докато сме на въпроса за Кралската гвардия... чудя се, да не би това радващо душата ми посещение да е свързано с падналия брат на сир Борос, даблестния сир Мандън Муур? – Евнухът попипа напудрената си буза. – Вашият Брон, изглежда, проявява изключителен интерес към него напоследък.

Брон беше проучил всичко, което бе възможно, за сир Мандън, но Варис несъмнено знаеше доста повече... стига да решише да го сподели.

– Той, изглежда, не е имал много приятели – предпазливо подхвърли Тирион.

– Тъжно – въздъхна Варис. – Ох, колко тъжно. Сигурно може да се намери някой негов близък, ако обърне човек камъните из Долината, но тук... Лорд Арин го доведе в Кралски чертог и Робърт му даде белия плащ, но се боя, че никой от двамата не го обичаше много. Нито пък беше от онези, които тълпата среща с възторг по турнирите, въпреки несъмнената му сила. Че то дори братята му в Кралската гвардия не хранеха топли чувства към него. Чули бяха веднъж сир Баристан да казва, че този човек няма друг приятел освен меч си и няма свой живот освен дълга... но знаете ли, не мисля, че Селми го е казал като похвала. Което е странно, нали? Всъщност може да се каже, че тъкмо това са истинските качества на нашата Кралска гвардия – мъже, които живеят не за себе си, а за краля. В такава светлина погледнато, нашият храбър сир Мандън беше съвършеният бял рицар. И умря както се полага за рицар на Кралската гвардия, с меч в ръка, защитавайки особа с кралска кръв. – Евнухът му се усмихна много мазно и го загледа проникателно.

„Опитвайки се да убие особа с кралска кръв, искаш да кажеш.“ Тирион се зачуди дали Варис знае повече, отколкото казва. Нищо от онова, което каза, не беше ново за него: Брон му беше донесъл същото. А му трябваше някаква връзка с Церсей, някакъв знак, че сир Мандън е бил „котешката лапа“ на Церсей. „Не винаги получаваме това, което искаме“ – помисли си той с горчивина, което му напомни за...

– Не сир Мандън ме доведе тук.

– Несъмнено. – Евнухът отиде до каната с вода. – Мога ли да предложа на милорд? – попита, след като наля една чаша.

– Да. Но не вода. – Тирион скръсти ръце. – Искам да ми доведеш Шае.

Варис отпи глътка.

– Разумно ли е, милорд? Милото дете. Такъв срам ще е, ако баща ви го обеси.

Не го изненада, че Варис знае.

– Не, не е разумно, пълно безумие е, по дяволите. Искам да я видя за последен път, преди да я отпратя. Не мога да понеса близостта ѝ.

– Разбирам.

„Как би могъл?“ Тирион я беше срещнал вчера: качваше се по витите стъпала с ведро с вода. Беше видял как един млад рицар ѝ предложи да ѝ поноси тежкото ведро. Стомахът му се стегна на възли от начина, по който тя го докосна по ръката и му се усмихна. Разминаха се на педа, той слизаше, а тя се качваше, толкова близо, че чак помириса чистия, свеж мирис на косата ѝ. „Милорд“, беше промълвила тя с лек реверанс и на него му се прииска да я награби и да я разцелува на място, но можа само да ѝ кимне вдървено и да отmine.

– Виждах я няколко пъти – каза той на Варис. – Но не смея да ѝ проговоря. Подозирам, че всички мои действия се следят.

– И правилно подозирате, добри ми милорд.

– Кой? – Тирион килна глава.

– Черните котлета честичко донасят на милата ви сестра.

– Когато си помисля колко пари им дадох на тези нещастници... мислиш ли, че има шанс с повече злато отново да ги откупим от Церсей?

– Шанс винаги има, но не бих ви посъветвал да залагате на шансове. Сега те са рицари, и тримата, а сестра ви им е обещала още издигане. – Евнухът се изкикоти лукаво. – А най-големият, сир Озмунд от Кралската гвардия, бленува за други... благоволения... В парите можете да наддавате с кралицата, не се съмнявам, но тя си има и една втора кесийка, която никога не остава празна.

„Седем ада!“ – помисли Тирион.

– Нима ми намекваш, че Церсей чука Озмунд Черното котле?

– О, боговете са ми свидетели, това би било твърде опасно, не мислите ли? Не, кралицата само намеква... утре може би, или след сватбата... и след това усмивчица, ще му прошепне нещо в ухото, закачлив жест... гръд ще се отърка лекичко в ръкава му, когато се разминат... но върши работа, изглежда. Но пък какво ли разбира един евнух от тези работи? – Върхът на езика му пробяга по долната му устна като страховито розово зверче.

„Да можех някак да ги подтикна да минат границата, да уредя баща ми да ги спипа в кревата...“ Тирион опипа струпея на мястото на нос

си. Не виждаше как би могло да стане, но сигурно все щеше да му хрумне нещо.

– Котлетата единствените ли са?

– Де да беше така, милорд. Боя се, че много очи ви следят. Вие сте... как да се изразя? „Подозрителен“? И не ви обичат много, скръбно ми е да ви го кажа. Синчетата на Джанос Слинг с радост биха донасяли за вас, за да отмъстят за баща си, а нашият мил лорд Петир си има приятели в половината бардаци на Кралски чертог. Ако проявите неблагодарумие да посетите някой от тях, той веднага ще научи, а баща ви – скоро след това.

„По-лошо е, отколкото се боях.“

– А баща ми? Кой ме шпионира за него? Този път евнухът се изсмя гръмко.

– Как кой? Аз, милорд.

Тирион също се засмя. Не беше чак такъв глупак, че да се доверява на Варис повече, отколкото трябва – но евнухът вече знаеше предостатъчно за Шае, за да я качи на бесилото.

– Ще ми доведеш Шае през стените, скришом от всички тези очи. Както си го правил и преди.

Варис закърши ръце.

– О, милорд, нищо не би ми доставило повече радост, но... крал Мегор не е искал да се видят плъхове в стените му, ако ме разбирате.

Да, поръчал е таен проход в случай, че враговете му го хванат в капан, но онази врата не се свързва с другите проходи. Мога да ви отмъкна Шае от лейди Лолис за малко, разбира се, но няма как да я заведа в спалнята ви, без да ни видят.

– Тогава доведи я някъде другаде.

– Но къде? Няма безопасно място.

– Има. – Тирион се ухили. – Тук. Време е да се използва това твоє кораво легло по предназначение, Варис.

Евнухът зяпна. И се изкикоти.

– Лолис лесно се уморява напоследък. Бременна е. Допускам, че докато изгрее луната, ще е заспала дълбоко.

Тирион скочи.

– Значи щом изгрее луната. И да донесеш вино. И две чисти чаши.

Варис се поклони.

– Ще стане както заповяда милорд.

Остатъкът от деня сякаш запълзя като червей. Тирион се качи в библиотеката на замъка и се опита да се разсее с „История на Ройнските

войни“ на Белдекар, но не можеше да си представи слоновете, защото все виждаше пред себе си усмивката на Шае. Следобеда остави книгата и поръча да му направят баня. Кисна се, докато водата не изстина, а после накара Под да му подравни бакенбардите. Брадата му беше цяло мъчение: жълти, бели и черни косми, – груба и неугледна, но поне скриваше част от лицето му и толкова по-добре.

Огледа гардероба си и избра сатенени панталони в ланистърския пурпур и най-добрия си жакет, от тежко черно кадифе, общито със златни лъвски главички. Щеше да си сложи и верижката със златните ръчички, ако баща му не беше му я откраднал, докато издъхваше в леглото си. Чак след като се облече осъзна дълбочината на глупостта си. „Седем ада, джудже, всичкият ли ум си загуби заедно с носа си? Всеки, който те види, ще се зачуди защо си се пременил в дворцовите си одежди, за да навестиш евнуха.“ Тирион изруга, съблече се и се облече отново, в обикновени дрехи: черни вълнени гащи, стара бяла риза и изтърган кафяв кожен елек. „Все едно е – каза си, докато чакаше луната да изгрее. – Както и да се облечеш, оставаш си джудже. Никога няма да станеш висок като онова рицарче на стълбите, онзи с дългите силни крака, стегнатия корем и широките мъжки рамене.“

Луната вече надничаше над замъка, когато каза на Подрик Пейн, че ще посети Варис.

– Дълго ли ще се бавите, милорд? – попита момчето.

– Най-вероятно.

Червената цитадела гъмжеше от гости и Тирион не можеше да се надява, че ще остане незабелязан. Сир Бейлон Суан пазеше на вратата, а сир Лорас Тирел – на подвижния мост. Спря се да размени с тях учтивости. Беше непривично да види Рицаря на цветята целия в бяло – нали преди винаги ходеше облечен като цветна дъга.

– На колко години сте, сир Лорас? – попита го Тирион.

– На седемнайсет, милорд.

„Седемнайсет. И красив. И вече легенда. Половината момичета в Седемте кралства искат да спят с него, а всички момчета искат да са като него.“

– Ще ми простите за въпроса, сир... но защо човек би поискал да влезе в Кралската гвардия на седемнайсет години?

– Принц Емон Рицаря на драконите е положил клетвите си на седемнайсет – каза сир Лорас, – а вашият брат Джайм е бил още по-млад.

– Техните причини ги знам. Вашите какви са? Честта да служите редом с такива достолепни особи като Мерин Трант и Борос Блът,

може би? – Ухили се насмешливо на момчето. – За да опазите живота на краля, вие обричате собствения си живот. Отказвате се от наследственици си земи и титли, от всякаква надежда за брак и деца...

– Домът Тирел продължава чрез моите братя – каза сир Лорас. – Не се налага третият син да се жени и да оставя деца.

– Не се налага, но някои го намират за приятно. Какво да кажем за любовта?

– Когато слънцето залезе, никоя свещ не може да го замени.

– Това да не е от някоя песен? – Тирион поклати глава и се усмихна. – Да, вие сте на седемнайсет, разбирам ви.

Сир Лорас се стегна.

– Подигравате ли ми се? „Докачливо хлапе.“

– Не. Ако случайно съм ви обидил, простете. И аз бях влюбен преди време, ние също си имахме своя песен. – „Обичах девица като лялото красива, със слънце в косата.“ Пожела лека вечер на сир Лорас и продължи по пътя си.

При кучкарниците група войници залагаха на бой между две кучета. Тирион се спря да погледа как по-дребният пес разкъса муцуната на по-големия и спечели няколко дрезгави смяха с бележката, че губещият вече прилича на Сандор Клегейн. После, с надеждата, че е обезоръжил подозренията им, продължи към северната стена и надолу по късото стълбище към жалката обител на евнуха. Вратата се отвори още докато вдигаше ръката си да почука.

– Варис? – Тирион се шмугна вътре. – Тук ли си? – Само една запалена свещ осветяваше сумрачния, изпълнен с аромат на жасмин въздух.

– Милорд. – На светло изплува някаква жена – пълна, мека и с кръгло като луна розово лице и тежки черни къдрици, с издут корем. Тирион изтръпна. – Нещо не е наред ли? – попита го тя.

„Варис“ – осъзна той и се подразни.

– В един ужасен миг си помислих, че си ми довел Лолис вместо Шае. Тя къде е?

– Тук, милорд. – Тя покри очите му с длани, застанала зад него. – Можете ли да отгатнете какво съм облякла?

– Нищо?

– О, толкова сте умен – нацупи се тя и свали ръцете си. – Но как познахте?

– Много си красива по нищо.

– Наистина ли? – каза тя. – Наистина ли?

– О, да.

– Тогава защо не ме чукаш, вместо да си говорим?

– Първо трябва да се отървем от лейди Варис. Не съм от джуджетата, които обичат публика.

– Него го няма – каза Шае.

Тирион се обърна. Евнухът беше изчезнал с всичките си поли и фусти. „Скритите врати са някъде тук, няма начин.“ Само за това му остана време да помисли преди Шае да извърне главата му към себе си, за да го целуне. Устата ѝ беше мокра и гладна и тя като че ли изобщо не забеляза белега му, нито зачервения струпей на мястото на носа му. Кожата ѝ бе като топла коприна под пръстите му. Когато палецът му потърка връхчето на лявата ѝ гърда, то веднага се втвърди.

– Побързай – подкани го тя между целувките, когато пръстите му се пхнаха между връзките – о, побързай, побързай, искам те в мен, в мен, в мен. – Не му остана време дори да се съблече като хората. Тя измъкна члена му от панталоните, след това го събори на пода и се качи върху него. Изпищя, когато влезе в нея, и го зайзди побесняла, стенойки: – Великане, ох, мой великане, мой великане... – всеки път, щом се спуснеше надолу. Тирион бе толкова нетърпелив, че избухна в нея още на петия удар, но Шае като че ли нямаше нищо против. Усмихна се лукаво, след като се смъкна от него запъхтяна, после се наведе да целуне потта по челото му и промълви: – Мой великане Ланистър. Остани в мен, моля те. Обичам да те усещам там.

Тирион не помръдна, само вдигна ръце и я притисна в прегръдката си. „Колко сладко е да я прегръщам и да ме прегръща. Как е възможно тази сладост да е престъпление, заради което да я обесят?“

– Шае, миличкото ми, тази нощ ще ни бъде последната. Опасността е твърде голяма. Ако милорд баща ми те намери...

– Харесва ми белегът ти. – Погали го с пръст. – Той те прави по-силен и свиреп.

Той се засмя.

– Грозен, искаш да кажеш.

– Милорд никога няма да бъде грозен за очите ми. – И тя целуна струпей, покриващ разкъсаното пънче на мястото на носа му.

– Не лицето ми трябва да те тревожи, а баща ми...

– Той не ме плаши. Милорд ще ми върне ли вече накитите и коприните? Попитах Варис дали не мога да си ги получа, когато ви раниха, но той отказа да ми ги даде. Какво щеше да стане с тях, ако бяхте умрял?

– Не съм умрял. Тук съм.

– Зная. – Тя се завъртя върху него и се усмихна. – Точно където ви

е мястото. – Нацупи устни. – Но колко още трябва да стоя при Лолис, след като вече сте добре?

– Ти слушаш ли ме? – каза Тирион. – Можеш да останеш при Лолис, ако искаш, но най-добре ще е да напуснеш града.

– Не искам да напусна града. Вие ми обещахте, че след битката ще ме преместите в някое имение. – Стисна го леко между бедрата си и той отново започна да се втвърдява в нея. – Казахте, че един Ланистър винаги си плаща дълговете.

– Шае... проклетите богове, престани с това. Чуй ме! Трябва да се махнеш. Сега градът е пълен с хора на Тирел и ме следят зорко. Не разбираш колко е опасно.

– Не мога ли да дойда на сватбеното празненство на краля? Лолис няма да отиде. Казах й, че едва ли някой ще я изнасили в тронната зала, но тя е толкова глупава. – Шае се смъкна от него и членът му излезе с мек звук от влажната й хралупка. – Саймън казва, че щяло да има турнир, певци, акробати и дори представление на глумци.

Тирион почти бе забравил за трижди проклетия певец на Шае.

– Ти как успя да говориш със Саймън?

– Казах на лейди Танда за него и тя го нае да посвири на Лолис. Музиката я успокоява, когато бебето й започне да ритя. Саймън казва, че на празника щяло да има и танцуваща мечка, и вина от Арбор. Никога не съм виждала танцуваща мечка.

– Мечките танцуват по-лошо и от мен. – Но го безпокоеше певецът, не мечката. Една погрешна дума, нашепната в грешно ухо, и Шае щеше да увисне на бесилото.

– Саймън казва, че щяло да има седемдесет и седем блюда и сто гълъбци в една огромна баница. – Шае прихна. – Когато разрежат коричката, щели да изскочат и да се разхвърчат.

– След което ще накачат по гредите и ще сплескат гостите с курешки. Да не говорим какво ще има в баницата. – Тирион беше изгърпявал такива сватбени баници и преди. Гълъбите много обичаха да цвкват точно върху него, или поне така подозираше.

– Не мога ли да си облека коприните и кадифетата и да се явя като дама, а не като слугиня? Никой няма да разбере, че не съм.

„Всички ще разберат, че не си“ – помисли Тирион.

– Лейди Танда може да се зачуди откъде е намерила слугинята на Лолис толкова накити.

– Саймън казва, че щяло да има хиляда гости. Тя дори няма да ме види. Ще си намеря някой тъмен ъгъл под залата, но когато излизате по

нужда, ще се промъквам и ще се срещаме. – Тя хвана в шепа члена му и го погали. – Няма да си нося долни дрехи под роклята, така че няма да се налага дори да ме събличате. – Започна да го възбужда с пръсти. – Или ако му харесва, мога да му правя това. – Пое го в устата си.

Тирион скоро отново беше готов. Този път продължи много по-дълго. Когато свърши, Шае отново пропъзля върху него и се сви гола под ръката му.

– Ще ми разрешиш да дойда, нали?

– Шае – простена той. – Опасно е!

Този път тя не отвърна нищо. Тирион се опита да заговори за други неща, но срещаше стена от хладна учтивост, ледена и неподдаваща като Вала, на който се беше изкачил веднъж. „Милостиви богове – помисли той отчаяно, загледан в догарящата свещ, – как бих могъл да допусна това отново да се случи, след Тиша? Наистина ли съм толкова голям глупак, за каквото ме мисли баща ми?“ С радост щеше да ѝ даде обещанието, което искаше от него, и с радост щеше да я заведе под ръка в спалнята си, и да ѝ разреши да облече коприните и кадифетата, за които толкова копнееше. Ако можеше сам да избира, щеше да я вземе да седи до него на сватбения пир на Джофри и да танцува с всичките мечки, които поиска. Но не можеше да понесе да я види обесена.

Когато свещта изтля съвсем, Тирион стана и запали нова. После обиколи стените, опипвайки ги и потупвайки ги с юмрук, за да намери скритата врата. Шае седеше свила крака под брадичката си и го гледаше. Накрая каза:

– Под леглото са. Тайните стъпала. Той я погледна удивен.

– Леглото? Леглото е от каменен блок. Тежи поне половин тон.

– Има едно място, където Варис натиска, и то се вдига нагоре. Попитах го как става, но той каза, че било вълшебно.

– Да бе – ухили се Тирион. – Противотежестно заклинание. Шае стана.

– Трябва да тръгвам. Бебето понякога рита и Лолис се събужда и ме вика.

– Варис трябва да се върне скоро. Сигурно слуша всяка наша дума. – Тирион угаси свещта. Отпред на гащите му беше избило влажно петно, но в тъмното едва ли щеше да се забележи. Каза на Шае да се облече и да почакат евнуха.

– Добре. Ти си моят лъв, нали? Моят великан Ланистър?

– Да – каза той. – А ти си...

– ... твоето курве. – Тя сложи пръст на устните му. – Знам. Бих

могла да стана твоята дама, но никога няма да бъде. Иначе щеше да ме вземеш на празника. Нищо. Харесва ми да съм твоето курве, Тирион. Само ме запази при себе си, лъве мой. И ме опази.

– Да – обеща той. „Глупак, глупак – закрепя вътрешният му глас. – Защо го каза това! Нали дойде тук, за да я отпратиш!“ Но я целуна още веднъж.

Връщането му продължи дълго и самотно. Подрик Пейн беше заспал до леглото му, но той го събуди и каза:

– Брон.

– Сир Брон? – Под отри с юмруци съня от очите си. – А, да го доведе ли, милорд?

– Ама не, събудих те просто да обсъдим облеклото му – каза Тирион, но сарказмът му отиде нахалост. Под само го зяпна объркан, докато накрая той не въздъхна. – Да, намери го. Доведи го тук. Веднага.

Момчето се облече припряно и само дето не изхвърча от стаята. „Наистина ли съм толкова ужасяващ?“ – почуди се Тирион, докато се преобличаше в нощния халат. После си наля вино.

Беше на третата чаша и половината нощ бе изтекла, когато Под най-сетне се върна с рицаря наемник.

– Проклет да съм, дано хлапакът да е имал сериозно основание да ме извлече от дома на Чатая – изръмжа Брон и седна.

– На Чатая? – Тирион обезпокоено вдигна вежди.

– Много хубаво нещо било това да си рицар. Край с евтините бардаци по улиците – ухили се Брон. – Сега в пухеното легло лежат Алайая и Марей, а между тях – сир Брон.

Тирион трябваше да преглътне раздражението си. Брон имаше също толкова право на Алайая, колкото всеки друг, но все пак... „Аз избобщо не съм я докосвал, колкото и да ми се е искало, но Брон не биваше да го прави. Трябваше да си държи онази работа настрана от нея.“ Самият той не смееше да посещава дома на Чатая. Ако го направеше, Церсей щеше да се постарее баща й да го научи, и Яя този път нямаше да се размине само с бой с камшици. Беше изпратил на момичето наниз от сребро и нефрит като извинение, един вид, но иначе...

„Всичко това е безполезно.“

– Има един певец, казва се Саймън Сребърния език – каза уморено Тирион, преглъщайки чувството за вина. – Свири понякога на дъщерята на лейди Танда.

– Е, и какво?

Искаше му се да каже: „Убий го!“, но човекът нищо не беше

направил, освен да изпее няколко песни. „И да напълни милата главица на Шае с блянове за гълъби и танцуващи мечки.“

– Намери го – каза вместо това той. – Намери го, преди да го е намерил някой друг.

АРЯ

Ровеше за зеленчуци в градината на един мъртвец, когато чу пеенето.

Вцепени се, замря като камък, вслуша се и изведнъж забрави трите спаружени моркова в ръката си. Помисли си за Кървавите глумци и за хората на Рууз Болтън и я полазиха тръпки. „Не е честно. Не и след като най-сетне намерихме Тризъбеца, не и след като почти се отървахме.“

Само че защо Глумците ще пеят?

Песента се носеше над реката някъде отвъд малкото възвишение на изток. „Отплавах до Града на гларуса, да видя девата красива, хей-хо, хей-хо...“

Аря се изправи и морковите се люшнаха в ръката ѝ. Звучеше все едно, че певецът се приближава по крайречния път. Ако се съдеше по физиономията му, Горещата баница в зелевата леха също беше чул песента. Джендри спеше в сянката на опожарената къща и едва ли чуваше нещо.

„Ще си открадна целувка с върха на моя меч, хей-хо, хей-хо.“ Стори ѝ се, че чува и свирене на лютня.

– Чу ли? – попита я с дрезгав шепот Горещата баница, стиснал до гърдите си няколко зелки. – Някой идва.

– Бягай събуди Джендри – каза му Аря. – И гледай да не вдигаш шум. – Джендри се будеше лесно, за разлика от Горещата баница – него трябваше да го риташ и да му крещиш, докато отвори очи.

„Ще я направя свое либе и ще си легнем двамка, хей-хо, хей-хо.“ С всяка дума песента се усилваше.

Горещата баница разтвори ръце и зелките тупнаха на земята.

– Трябва да се скрием!

„Къде?“ Изгорялата селска къща и обраслата ѝ градина се открояваха край брега на Тризъбеца. Покрай реката растяха върби и ракити в калните плитчини долу, но иначе теренът си беше гол. „Знаех си, че изобщо не трябваше да напускаме горите“ – помисли тя. Но толкова бяха прегладнели, а градината беше такова изкушение, че... Хлябът и сиренето, които бяха откраднали от Харънхъл, свършиха преди шест дни, още в дълбините на леса.

– Отведете с Джендри конете зад къщата – реши тя. Част от едната стена все още стоеше, достатъчно голяма, за да скрие може би двете

момчета и трите коня. „Стига конете да не цвилят и този досаден певец да не вземе да наднича из градината.“

– А ти?

– Аз ще се скрия зад дървото. Той сигурно е сам. Ако се наложи, ще го убия. Бягай!

Горещата баница тръгна, а Аря пусна морковите и издърпа откраднатия меч, стърчащ над рамото ѝ. Беше свързала ножницата му на гърба си. Дългият меч беше направен за голям мъж и когато го носеше на бедното си, се удряше в земята. „И е много тежък освен това“ – помисли Аря. Липсваше ѝ Игла. Но все пак това беше меч, с който можеше да убива, и това стигаше.

Аря застъпва на пръсти към голямата стара върба до завоя на пътя и след това продължи на колене през тревата и калта, скрита под булото на провисналите клони. „Вие, стари богове – замоли се тя, докато гласът на певеца се усилваше – вие, тримата богове, скрийте ме и направете така, че да ме подмине.“ А после един от конете изцвили и песента секна. „Той чу – помисли си тя, – но може би е сам, а и да не е, сигурно го е страх от нас така, както нас ни е страх от него.“

– Чу ли? – каза мъжки глас. – Според мен зад ей онази стена има нещо.

– Аха – отвърна му втори глас, по-дълбок. – Според теб какво може да е, Стрелецо?

„Значи са двама.“ Аря прехапа устна. Както беше коленичила, не можеше да ги види. Но ги чуваше.

– Мечка. – Трети глас или беше пак първият?

– Много месо има по една мечка – рече дълбокият глас. – И доста мазнина, особено наесен. Става за ядене, стига да се опече както трябва.

– Може и вълк да е. Или лъв.

– На четири крака ли? Или на два?

– Все едно. Нали?

– Не е, мен ако питаш. Стрелецо, какво мислиш да правиш с всичките тия стрели?

– Ще взема да хвърля няколко през стената. Онова, дето се крие там, веднага ще се покаже. Само гледай.

– Добре, ама ако е някой свестен човек? Или някоя бедна жена с малко дете на гърди?

– Ако е свестен човек, ще излезе и ще си покаже лицето. Само разбойник ще се шумугне там да се крие.

– Тъй е. Е, стреляй тогаз. Аря скочи и викна:

– Недейте! – Показа им меча си. Видя, че са трима. „Само трима.“ Сирио можеше да се бие с повече от трима, а тя можеше да разчита на помощта на Горещата баница и на Джендри. Може би. „Но те са момчета, а тези са мъже.“

Трима. Опърпани от дългия път и оцапани с кал. Тя позна певица по дървената лютня, която държеше до гърдите си, както майка би гушнала бебето си. Дребен човек, петдесетинагодишен, ако се съдеше по външността му, с голяма уста, дълъг нос и рядка кафява брада.

Избелелите му зелени дрехи бяха закърпени с парчета стара кожа; на бедрото си носеше няколко ножа за хвърляне, а на гърба – брадва.

Мъжът до него беше доста по-висок и приличаше на войник. От обкования му с желязо колан висяха дълъг меч и кама, ризницата му беше от застъпващи се стоманени пръстени, а главата – покрита с черен железен шлем с форма на конус. Имаше проядени зъби и рошава кафява брада, но това, което привлече погледа ѝ, беше жълтото наметало с голяма качулка. Дебело и тежко, оцапано тук с трева, там – с кървави петна, прокъсано долу и закърпено на дясното рамо със сърнешка кожа, наметалото придаваше на едрия мъж външност като на някаква грамадна жълта птица.

Последният от тримата беше младеж – тънък като дългия си лък, макар и не толкова висок. Червенокос и луничав, той носеше обшит с желязо кожен елек, високи ботуши, кожени ръкавици без пръсти и колчан на гърба. Стрелите му бяха оперени със сиви гъши пера и шест от тях стояха забити в земята пред него като малка ограда.

И тримата я загледаха как стои наред пътя с меч в ръка. А след това певецът разсеяно дръпна една от струните.

– Момче – рече ѝ той, – я го остави този меч, ако не искаш да пострадаш. Много е голям за тебе, а освен това нашият Ангай може да те пронже с три стрели, докато стигнеш до нас.

– Не може – отвърна Аря. – И освен това съм момиче.

– Така ли? – Певецът се поклони. – Прощавай.

– Вие си продължете по пътя. Просто се махнете оттук и продължете да пеете, за да знаем къде сте. Вървете си, оставете ни на мира и няма да ви убия.

Луничавият стрелец се изсмя.

– Нямало да ни убие, чу ли?

– Чух – каза якият войник с дълбокия глас.

– Дете – каза певецът, – я го остави този меч и ще те отведем на спокойно място и ще те нахраним. По тия краища има вълци и лъвове, и

още по-страшни неща. Не се места, където да се скита само едно малко момиче.

– Тя не е сама. – Джендри се появи на коня си иззад стената на къщата, а след него и Горещата баница, повел коня ѝ. С плетената си ризница и с меч в ръка Джендри приличаше почти на мъж, опасен при това. Горещата баница си приличаше на Горещата баница. – Направете каквото ви каза и ни оставете на мира.

– Двама. Трима – преброи певецът. – И само това ли сте? Имате и коне. Хубави при това. Откъде сте ги откраднали?

– Наши са си, – Аря ги наблюдаваше внимателно. Певецът я отвличаше с приказките си, но истинската опасност беше стрелецът. „Ако успее да дръпне стрела от земята...“

– Ще ни кажете ли имената си като честни хора? – попита певецът момчетата.

– Аз съм Горещата баница – веднага отвърна Горещата баница.

– О, добре. – Мъжът се усмихна. – Не всеки ден можеш да срещнеш хлапе с толкова вкусно име. А на приятелите ти как им викат? Кълцано овнешко и Топла пирожка? Джендри се навъси.

– Що трябва да ти казвам име? Не съм чул твоето.

– Колкото до това, аз съм Том Седем потока, но ми викат Том Седем струни или накратко – Том Седмака. Този едър тъпак с кафявите зъби е Лим, кратко от Лимоновия плащ. Жълт е, както виждате, а и Лим е много кисел. А тоя приятел тук е Ангай, или както му викаме – Стрелеца.

– Е, а вие кои сте? – попита Лим.

Аря не мислеше да издава толкова лесно истинското си име.

– Пирожката, ако щете. – Тя сви рамене. – Все ми е едно. Едрият мъж се засмя.

– Пирожка, ама с меч. Виж, такова нещо не се среща често.

– Аз съм Бика – каза Джендри, взел пример от Аря. Не можеше да го вини, че предпочете „Бика“ пред „Кълцано овнешко“.

Том Седем струни дрънна на лютнята си.

– Тъй. Горещата баница, Пирожката и Бика. Избягали сте от кухнята на лорд Болтън, нали?

– Ти откъде знаеш? – попита притеснено Аря.

– Носиш му герба на гърдите си, малката.

Беше забравила това. Под наметалото още носеше куртката си на паж с одрания мъж на Дредфорт, ушит на лявата гръд.

– Няма да ме наричаш „малката“!

– Че защо не? – каза Лим. – Ти си малка.

– По-голяма съм, отколкото бях. Не съм дете. – Децата не убиваха хора. А тя беше убила.

– Това го виждам, Пирожке. Никой от вас не е дете, ако сте били на Болтън.

– Не сме били. – Горещата баница никога не знаеше кога да си млъчи. – Бяхме в Харънхъл, когато той дойде. Това е.

– Значи сте лъвчета, тъй ли? – каза Том.

– И това не сме. Ничии сме. А вие чии сте?

– Кралски хора сме – каза Ангай Стрелеца. Аря се намръщи.

– На кой крал?

– На крал Робърт – каза Лим в жълтото наметало.

– Онзи стар пианица? – навъси се Джендри. – Той умря. Някакъв глиган го убил, това всички го знаят.

– Тъй е, момко – рече Том Седем струни. – И толкова по-жалко. – И дръпна тъжно една струна.

Аря не смяташе, че изобщо са кралски хора. Приличаха й повече на разбойници, дрипави и мърляви. Дори нямаха коне. Кралските хора поне щяха да имат коне.

Но Горещата баница викна нетърпеливо:

– Ние сме тръгнали за Речен пад. Колко дни езда има дотам, знаете ли?

Аря беше готова да го убие.

– Ти да млъчиш, да не ти натъпча глупавата глава с камъни.

– Речен пад е далече оттук, много нагоре срещу течението – рече Том. – Дълъг е пътят дотам, и гладен. Защо не хапнете преди да тръгнете? Наблизо има един хан, държат го наши приятели. Можем да изпием по чаша ейл и да похапнем, вместо да се трепем.

– Хан ли? – При мисълта за топла храна коремът на Аря заръмжа, но на този Том нещо не можеше да му се довери. Не всеки, който ти говори като приятел, накрая излиза приятел. – И е близо, казваш?

– На две мили нагоре по течението – рече Том. – Най-много на една левга.

Джендри, изглежда, също се колебаеше.

– Какво искате да кажете с това „приятели“? – попита той предпазливо.

– Ами приятели. Не знаеш ли какво означава думата „приятели“?

– Ханджийката се казва Шарна – подхвърли Том. – Има остър език и сърдит поглед, признавам го, но сърцето й е добро и обича малки

момичета.

– Не съм малко момиче – каза Аря сърдито. – Кой друг е там? Каза „приятели“.

– Мъжът на Шарна и едно сираче, което са прибрали. Няма да пострадате. Имат ейл, ако смятате, че сте достатъчно пораснали да пиете. Пресен хляб и може би и месо. – Том се озърна към къщата. – Е, като прибавим и това, което сте откраднали от градината на Пейт...

– Нищо не сме крали – каза Аря.

– Ами да не си шерка на Пейт? Сестра ли си му? Жена? Недей да ме лъжеш, Пирожке. Аз лично го погребях Пейт, ей там под оная върба, където се криеше, пък и не приличаш на него. – Изкара един тъжен тон от люлгията. – Много добри хора погребяхме тая година, но нямам желание и тебе да погребя, заклевам се в люлгията си. Стрелецо, покажи й.

Ръката на стрелеца се раздвижи по-бързо, отколкото Аря можеше да повярва. Стрелата му изсвистя край главата й само на педя от ухото и се заби в дънера на върбата зад нея. През това време стрелецът беше взел и заредил нова. Беше мислила, че разбира какво има предвид Сирио под думите „бърза като змия и мека като коприна“, но сега осъзна, че не е. Стрелата избръмча край нея като оса.

– Не улучи – каза тя.

– Ако така мислиш, значи си много глупава – каза Ангай. – Отидоха там, където ги пратих.

– Тъй е – каза Лим Лимонения плащ.

Между стрелеца и върха на меча й имаше дузина стъпки. „Нямаме шанс“ – осъзна Аря и съжали, че си няма лък като неговия, нито дарбата му. Навъси се и опря тежкия меч в земята.

– Ще дойдем да го видим този хан – отстъпи тя. Мъчеше се да скрие съмнението в сърцето си зад дръзкия си тон. – Но вие ще вървите напред, а ние ще яздим след вас, за да гледаме какво правите.

Том Седемте струни се поклонил дълбоко и рече:

– Пред нас, зад нас – все едно е. Хайде, момчета, да им покажем пътя. Ангай, приברי ги тия стрели, няма да ни трябват повече.

Аря прибра меча в ножницата си и отиде до двамата си приятели, на достатъчно разстояние от тримата непознати.

– Баница, вземи зелките – каза тя, след като се метна на седлото си. – И морковите.

Добре поне, че сега не й възрази. Тръгнаха, както тя поиска, подкарали бавно конете си по разкаляния път на десетина крачки от тримата пешаци. Но много скоро се изравниха с тях. Том Седемте струни

крачеше бавно и подрънкваше на лютнята си.

– Знаете ли някакви песни? – попита той. – Ех, колко бих се радвал да попея с някого. Лим не може да хване мелодията, а Стрелеца знае само походни балади, всяка с по сто куплета.

– На походи пеем сериозни песни – кротко каза Ангай.

– Пеенето е глупаво – каза Аря. – Пееш ли, само вдигаш шум. Чух-ме ви много отдалече. Можехме да ви убием.

Усмивката на Том показа, че не мисли така.

– Има по-лоши неща от това да умреш с песен на уста.

– Ако наоколо имаше вълци, щяхме да го разберем – избоботи Лим.

– Или лъвовے. Тия гори са наши.

– Изобщо нямаше да разберете, че сме тук – каза Джендри.

– Ти недей да си толкова сигурен – отвърна Том. – Понякога човек знае повече, отколкото казва.

Горещата баница помръдна на седлото и каза:

– Знам песента за мечката. Е, част поне. Пръстите на Том пробягаха по струните.

– Хайде да я чуем тогава, Баницо. – Отметна глава и запя: – Имало нявга мечок, мечок, МЕЧОК! Грозен, кафяв и космат...

Горещата баница се включи с жар и чак заподскача на седлото в ритъма на песента. Аря го зяпна изумена. Имаше хубав глас и пееше добре. „Той никога нищо не е вършил добре, освен печенето.“

Малко по-нататък в Тризъбеца се вливаше малък поток. Докато го прегазваха, песента им подплаши една патица и тя излетя от тръстиките. Ангай опъна лъка си и я свали. Птицата падна в плитчините недалече от брега. Лим свали жълтото си наметало и нагази до колене във водата, за да я вземе, като не спираше да се оплаква.

– Мислиш ли, че Шарна може да има лимони? – попита Ангай Том, докато гледаха пляскащия в калната вода Лим. – Едно дорнско момиче веднъж ми опече патица с лимони...

Том и Горещата баница подновиха песента си от другата страна на потока, а патицата увисна на колана на Лим под жълтото наметало. Пеенето им сякаш съкрати пътя. Много скоро ханът изникна пред тях на речния бряг, където Тризъбеца правеше широк завой на север. Аря примижа и го заглежда недоверчиво. Определено не приличаше на свърталище на разбойници. Изглеждаше дружелюбен, гостоприемен дори, с варосания си втори етаж, покрива със зелениясали каменни плочи и пушека, виещ се от комина. Обкръжаваха го конюшния и други стопански постройки, отзад се виждаше и малка ябълкова градина. Дори имаше

дървен кей, издаден във водата, и...

– Джендри – подвикна тя напрегнато. – Виж, имат лодка. Можем да преплаваме останалата част от пътя нагоре към Речен пад. Мисля, че ще е по-бързо от ездата.

Той я погледна неуверено.

– Ти карала ли си някога лодка?

– Какво толкова? Опъваш платното и после вятърът я бута.

– А ако вятърът не духа накъдето трябва?

– Ами тогава гребем с веслата.

– Срещу течението? – Джендри се намръщи. – Няма ли да е бавно? Ами ако лодката се преобърне и паднем във водата? А и освен това лодката не е наша, а на хана.

„Можем да я вземем.“ Аря прехапа устна и не каза нищо. Слязоха пред конюшните. Не се виждаха други коне, но Аря забеляза прясната тор в много от яслите.

– Един от нас трябва да остане да пази конете – каза тя. Том я чу и каза:

– Няма нужда, Пирожке. Елате да хапнем, конете ви тук са на сигурно място.

– Аз ще остана – заяви Джендри, без да обръща внимание на певеца. – Като хапнеш, можеш да дойдеш да ме заместиш.

Аря му кимна и тръгна след Горещата баница и Лим. Мечът ѝ си беше в ножницата на гърба и тя не пускаше дръжката на камата, която бе откраднала от Рууз Болтън, в случай че не ѝ хареса онова, което заварят в хана.

На рисуваната табела над вратата се виждаше някакъв стар крал, на колене. Влязоха и се озоваха пред една висока грозна жена с двойна гуша, която стоеше с ръце на кръста и гледаше много сърдито.

– Недей да ми стоиш като истукан, момче – сопна се тя. – Или си момиче? Все едно, влизай или излизай. Лим, аз нали ти казах да не ми цапаш пода! Целият си в кал.

– Застреляхме патка. – Лим ѝ я протегна като мирно знаме. Жената я дръпна от ръката му.

– Ангай е застрелял патка, това искаш да кажеш. Сваляй ги тия бутуши, глух ли си, или само си тъп? – Обърна се и извика силно: – Мъжо! Качи се, момците се върнаха. Мъжо!

От стъпалата за мазето се появи сумтящ мъж в оцапана престилка. Беше с една глава по-висок от жената, с грубовато лице и отпусната жълтеникава кожа, по която личаха следи от прекарана шарка.

– Ето ме де, стига си ревала. Сега пък какво има?

– Овеси го това – каза тя и му подаде патицата. Ангай пристъпи на място.

– Мислехме, че можем да я хапнем, Шарна. С лимончета. Ако ти се намират.

– Лимони му се дояло. Откъде да ти взема лимони? Тук да не ти прилича на Дорн, луничав глупако? Що не прескочиш отзад да набереш едно ведро лимони, че и малко хубави маслини и нарове отгоре? – Размаха пръст пред носа му. – Мога да я сготвя с плаща на Лим, ако искате, ама първо ще повиси няколко дена. Ще ядете заек или нищо няма да ядете. Ако сте много гладни, печен на шиш заек ще е най-бързо. Или го искате сготвен с ейл и лук?

Аря почти усети вкуса на заека и устата ѝ се напълни със слюнка.

– Нямаме пари, но донесохме малко моркови и зеле, можем да ги разменим – каза тя.

– Тъй ли? И къде са?

– Баница, дай ѝ зелките – каза Аря и той се подчини, макар че запристъпва към жената толкова боязливо, все едно че беше Рордж, Хапката и Варго Хоут наведнъж.

Жената огледа грижливо зеленчука и още по-грижливо момчето.

– Къде е тая „баница“?

– Тук. Аз. Това ми е името. А тя е... аа, Пирожката.

– Не и под покрива ми. Аз и на чиниите си давам различни имена, да ги различавам. Мъжо!

„Мъжо“ беше излязъл, но викът ѝ бързо го върна.

– Овесих патката. Сега какво има?

– Измий тоя зеленчук – нареди тя. – Вие сядайте, а аз да почвам зайците. Момчето ще ви донесе пиенето. – Изгледа над дългия си нос Аря и Горещата баница. – Нямам навика да давам ейл на деца, но сайдерът свърши, крави за мляко няма, а речната вода има вкус на война при толкова мъртъвци, дето ги носи течението. Ако ви дам по чаша супа с умрели мухи, ще я пиете ли?

– Ари да – каза Горещата баница. – Пирожката, де.

– И Лим – подхвърли с лукава усмивка Ангай.

– Ти Лим го остави – каза Шарна. – Значи ейл за всички. – И тръгна към кухнята.

Ангай и Том Седемте струни се разположиха на масата до камината, докато Лим закачаше голямото си жълто наметало на окачалката до вратата. Горещата баница се стовари тежко на пейката при масата до

вратата, Аря се намести до него.

Том свали лютнята от рамото си.

– „Самотен хан край пътя горски – бавно запя той, подбирайки мелодия, която да приляга на думите, – а на ханджията жената – грозна като жаба.“

– Я да млъкваш, че никакъв заек няма да ни даде – предупреди го Лим. – Знаеш я.

Аря се наведе към Горещата баница и попита:

– Можеш ли да караш лодка?

Преди той да успее да отговори, се появи едно едро момче, около петнайсетгодишно, с половници ейл. Горещата баница си взе неговата с треперещи ръце, отпи и се ухили до ушите.

– Ейл – въздъхна дебелинчото. – И заек!

– Е, наздраве за Негова милост – провикна се весело Ангай Стрелца. – Седемте богове дано спасят краля ни!

– И дванайсетимата – измърмори Лим Лимоновия плащ. Отпи и отри уста с opakото на ръката.

Мъжът се появи на прага с престилка, пълна с измитите зеленчуци.

– Някакви странни коне има в конюшната – обяви той все едно, че не знаеха.

– Аха – рече Том и остави лютнята до себе си. – И са по-добри от ония, дето ги даде.

Мъжът ядосано изсипа зеленчуците на масата.

– Не съм ги давал. Продадох ги на добра цена, че и с цяла лодка отгоре. Все едно, вие уж трябваше да ги върнете.

„Знаех си, че са разбойници“ – помисли Аря. Ръката ѝ посегна под масата да пипне дръжката на камата. „Само да се опитат да ни оберат, ще съжаляват.“

– Те не минаха по нашия път – оправда се Лим.

– Ами аз ги пратих. Или сте се напили, или сте проспали.

– Ние? Да се напием? – Том отпи яка глътка ейл. – Никога.

– Могъл си и сам да ги хванеш – каза Лим на мъжа.

– Какво, само с момчето ли? Два пъти ви казах, бабичката беше в Агнешки баир да помага на оная Ферн да си роди бебето. Бас държа, че някой от вас е посадил копелето в корема на горкото момиче. – Изгледа кисело Том. – И бас държа, че си ти, с тая твоя лютня. Пял си ѝ на горката Ферн сладки песнички, докато си свали фустите.

– Ако една песен накара девица да си свали дрехите и топлото слънце да ѝ целуне кожата, певецът ли е виновен? – попита Том. – И

освен това тя искаше Ангай. Чух я как му каза: „Мога ли да ти пипна лъка?“ И после: „Оо, колко е гладък и твърд. Мога ли да го опъна малко, а?“

Мъжът изсумтя.

– Ти или Ангай, все едно кой е. Вие двамата сте толкова виновни, колкото аз за онези коне. Трима бяха. Какво може да направи един човек срещу трима?

– Трима – сгълча го Лимоновия плащ, – но едната била жена, а другият – във вериги, сам го каза.

Мъжът се намръщи обидено.

– Жена, ама голяма жена. А она във веригите... а бе, не ми харесаха очите му нещо.

Ангай се подсмихна над половницата си.

– Аз като не харесам на някой очите, пускам му стрела в едното. Аря си спомни стрелата, дето избръмча край ухото ѝ, и отново съжали, че не може да стреля. Мъжът не се впечатли.

– Да мълчиш, когато ти говорят по-големи. Пий си там ейла и си трай, че да не накарам бабичката да те подхване с черпака.

– По-големите много дрънкат. И няма що да ми казваш да си пия ейла. – И отпи здрава глътка, за да му докаже, че е прав.

Аря също отпи. След толкова дни пиене от потоци и локви, а после – от калния Тризъбец, ейлът имаше толкова хубав вкус, колкото малките глътки вино, които ѝ позволяваше татко ѝ преди време. От кухнята се разнесе миризма, от която устата ѝ се напълни със слюнка, но мислите ѝ все още бяха изпълнени с лодката. „Плаването ще е по-трудно от краденето. Ако изчакаме, докато заспят...“

Ратайчето отново се появи с големи кръгли самуни хляб. Аря си отчупи един голям комат и го заръфа прегладняла. Но се дъвчеше трудно, беше корав и клисав, и изгорял отдолу.

Щом го опита, Горещата баница направи кисела физиономия.

– Този хляб е лош – заяви той. – Изгорял е и е корав на всичкото отгоре.

– Когато има яхния и можеш да го топнеш, става – каза Лим.

– А бе не става – каза Ангай. – Ама поне няма да си строшиш зъбите.

– Яжте или стойте гладни – сопна им се ханджията. – Да не ви приличам на някой проклет пекар случайно? Да те видя теб дали ще го изпечеш по-добре.

– Мога – опъна се Баницата. – Лесно е. Много си го месил тестото,

затова се дъвче трудно. – Отпи отново от ейла си и заговори с жар за скъпите на сърцето му хлябове, банички и питки, а Аря завъртя очи.

Том седеше срещу нея.

– Пирожке – рече той, – или Ари, или каквото там ти е истинското име. Това е за теб. – Постави на масата между двамата оцапан къс пергамент.

Тя го погледна подозрително.

– Какво е това?

– Три златни дракона. Трябва да купим тези коне. Аря го изгледа настръхнала.

– Конете са наши.

– Тоест откраднали сте си ги сами, нали? Не е срамно, момиче. Войната превръща много свестни хора в крадци. – Том почука с пръст сгънатия пергамент. – Плащам ти щедра цена. Повече, отколкото струва и най-добрият кон, ако трябва да говорим честно.

Горещата баница грабна пергаментата и го разви.

– Ама го няма злато – оплака се той. – Само нещо написано.

– Да – каза Том. – Съжалявам за това. Но след войната ще ви го превърнем в злато, имаш думата ми на кралски човек. Аря се изправи.

– Вие не сте кралски хора. Вие сте обирджии.

– Ако бяхте срещали истински обирджии, щяхте да знаете, че те не плащат. Дори с хартия. Конете не ги взимаме за нас, дете, а за доброто на кралството, за да можем да се придвижим по-бързо и да участваме в битките, които ни чакат. Кралските битки. Или отричаш краля?

Гледаха я всички: Стрелеца, големият Лим, мъжът с пъпчивото лице и неспокойно шаващите очи. Дори Шарна, която стоеше примижала на прага на вратата за кухнята. „Каквото и да кажа, ще ни вземат конете – осъзна тя. – Ще трябва пеша да стигнем до Речен пад, освен ако...“

– Не искаме хартия. – Аря дръпна листчето от ръката на Баницата. – Можете да вземете конете ни срещу лодката. Но само ако ни покажете как се кара.

Том Седемте струни за миг я зяпна, а после широката му грозна уста се изкриви в съжалителна усмивка. Разсмя се на глас. Ангай също, а след малко се разсмяха всички – Лим Лимоновия плащ, Шарна и ханджията, даже Ратайчето – беше излязло иззад буретата със зареден арбалет в ръка. На Аря ѝ се дося да запищи, но вместо това се усмихна и...

– Конници! – прониза ги викът на Джендри. Вратата се отвори с трясък и той нахлу в хана. – Войници! – заговори задъхано. – Идват по речния път, поне дузина.

Горещата баница скочи и събори половницата си, но Том и другите си останаха невъзмутими по местата.

– Няма защо да разливате хубавия ейл по пода ми – каза Шарна.

– Седни си на мястото и се успокой, момче, заекът идва. Ти също, момиче. Каквото и да сте препатили, вече е свършило, вече сте с кралски хора. Колкото можем, ще ви пазим.

Вместо отговор, Аря бързо посегна към меча над рамото си, но преди да успее да го изтегли и наполовина, Лим я хвана за китката.

– Хайде, стига глупости вече.

Изви ръката ѝ и шепата ѝ се отвори. Пръстите му бяха мазолести и ужасно силни. „Пак! – помисли отчаяно Аря. – Пак стана същото. Като в онова село, с Чизуик, Раф и Яздещата планина.“ Щяха да ѝ вземат меча и пак да я превърнат в мишка. Свободната ѝ ръка стисна половницата и тя замахна към лицето на Лим. Ейльът плисна в очите му, тя чу как нощът му изпука и видя бликналата кръв. Лим изрева и я пусна.

– Бягайте! – изпищя Аря и се затича.

Но Лим я догони мигом с дългите крака. Тя се замая и зарита, но той без усилие я вдигна от пода. Кръвта се стичаше по лицето му.

– Спри, малко глупаче – ревна той и я разтърси. – Хайде, стига!

– Джендри тръгна да ѝ помогне, но Том Седемте струни застана на пътя му с кама в ръката.

За бягане вече беше късно. Тя чу конете отвън и мъжките гласове. След миг през отворената врата тромаво нахълта един мъж – тирошец, по-едър и от Лим, с гъста брада, зелена по краищата, но иначе започваща да посивява. Зад него двама стрелци с арбалети внесоха ранен, а после още...

Толкова дрипава банда Аря не беше виждала, но мечовете, брадвите и лъковете им си бяха съвсем добри. Един-двама я изгледаха с любопитство, но никой не каза дума. Един едноок мъж с ръждясал шлем подуши въздуха и се ухили, а един стрелец със сламеноруса коса се развика за ейл. След това влезе един с копие и шлем с лъвска глава, после един накуцващ старец, браавоски наемник и...

– Харвин? – прошепна Аря. „Той е!“ Под брадата и разрешената коса ясно личеше лицето на сина на Хълън, който развеждаше понито ѝ из двора, яздеше с Джон и Роб и пиеше много на празниците. Сега изглеждаше по-слаб и някак по-корав, а и в Зимен хребет не беше носил брада, но беше той – човек на баща ѝ. – Харвин! – викна тя и се задърпа, мъчейки се да се измъкне от желязната хватка на Лим. – Аз съм! – извика Аря. – Харвин, това съм аз, не ме ли позна, Харвин? – Сълзите

дойдоха сами и тя се разрева като бебе, като глупаво момиченце. – Харвин, това съм аз!

Очите на Харвин пробягаха от лицето ѝ към одрания мъж на палтото ѝ.

– Откъде ме знаеш? – каза той и се намръщи подозрително. – Одрания... кой си ти, някое ратайче при лорд Пиявицата?

За миг тя се затрудни как точно да му отговори. Имала бе толкова имена. Аря Старк да не би да беше само някой син?

– Момиче съм – подсмръкна тя. – Поднасях виното на лорд Болтън, но избягах с Джендри и Горещата баница. Трябва да ме познаеш! Ти ми развеждаше понито, когато бях малка.

Очите му се ококориха.

– Богове милостиви! – задавено възкликна Харвин. – Аря Препвачката? Лим, пусни я.

– Тя ми счупи носа. – Лим я пусна на пода. – Коя, в името на седемте ада е тя?

– Дъщерята на Ръката на краля. – Харвин коленичи пред нея. – Аря Старк от Зимен хребет.

КЕЙТЛИН

„Роб е“ – разбра тя още щом кучкарниците избухнаха.

Синът ѝ се беше върнал в Речен пад и с него – Сив вятър. Само мизантропията на голямото сиво вълчище можеше да накара псетата да залаят толкова яростно. „Сега ще дойде при мен“ – помисли си. Едмур не се беше върнал след първото си посещение. Предпочиташе да прекарва времето си с Марк Пайпър и Патрек Малистър, да слуша песните на Раймънд Стихоплетец за битката при Каменна мелница. „Роб не е Едмур обаче. Роб ще дойде да ме види.“

Валеше вече от няколко дни – студен сив дъжд, сив като настроението на Кейтлин. С всеки изминал ден баща ѝ ставаше все по-немошен и все по-унесен, будеше се колкото да пророни „Невен“ и да помоли за прошка. Едмур я отбягваше, а сир Дезмънд Грел все още ѝ отказваше правото свободно да се движи из замъка, колкото и да му беше неприятно. Само завръщането на сир Робин Райгър и хората му, изморени и мокри до кости, повдигна малко духа ѝ. Изглежда, се бяха върнали пеш. Кралеубица беше успял някак да потопа галерата ѝ и да им избяга, сподели с нея майстер Виман. Кейтлин го попита дали може да поговори със сир Робин, за да научи повече за случилото се, но това ѝ го отказаха.

Още нещо нередно имаше. В деня, в който се върна брат ѝ, няколко часа след спора им, Кейтлин бе чула ядосани гласове долу от двора. Когато се качи на покрива да погледне, долу в замъка до главната порта имаше струпани на малки групи мъже. Извеждаха от конюшните оседлани коне и викаха, но Кейтлин беше твърде далече, за да чуе думите им. Едно от белите знамена на Роб се въргалаше на земята, а един от рицарите обърна коня си и го пришпори към портата, като стъпка извезаното вълчище. Последваха го още няколко други. „Това са хората, които се биха с Едмур при бродовете – сети се тя. – Какво е могло да ги ядоса толкова? Дали брат ми не ги е унизил нещо, дали не ги е обидил?“ Стори ѝ се, че разпозна Первин Фрей, който бе пътувал с нея до Горчив мост, после до Бурен край и обратно, както и неговия незаконен брат Мартин Реките, но не можеше да е сигурна от толкова високо. Близо четиридесет души излязоха през портата на замъка и поеха нанякъде, но накъде – тя не разбра.

Не се върнаха. Нито пък майстер Виман пожела да ѝ каже кои са били, накъде са отишли или защо се бяха ядосали.

– Тук съм, за да наглеждам баща ви, само за това, милейди – каза й той. – Брат ви скоро ще стане господар на Речен пад. Каквото той пожелаете да узнаете, сам ще ви го каже.

Но сега Роб се беше завърнал от запада. Беше се върнал с триумф. „Той ще ми прости – каза си Кейтлин. – Трябва да ми прости, той ми е син, а Аря и Санса са му родни сестри. Ще ме освободи от тези стаи и тогава ще разбере какво се е случило.“

Когато дойде сир Дезмънд, тя се беше окъпала, облякла и беше срещнала кестенявата си коса.

– Крал Роб се върна от запада, милейди – каза рицарят, – и заповяда да се явите при него в Голямата зала.

Тъкмо това беше мигът, за който бе мечтала и от който се беше боляла. „Двама ли сина загубих, или трима?“ Много скоро щеше да го разбере.

Залата беше пълна. Очите на всички се бяха приковали в подиума, но Кейтлин ги разпозна в гръб: кърпената ризница на лейди Мормон, Големия Джон и сина му, стърчащи сред залата с цяла глава над останалите, лорд Джейсън Малистър с бялата му коса и увенчания с криле шлем под мишницата, Титос Черния лес във внушителния му плащ от гарванови пера... „Сега половината от тях ще поискат да ме обеси. Другата половина сигурно само ще извърнат очи настрана.“ Испита и тревожното чувство, че някой липсва.

Роб стоеше на подиума. „Вече не е момче – осъзна тя и мисълта я жегна. – Вече е на шестнайсет. Пораснал мъж. Само го виж.“ Войната бе стопила цялата мекота на лицето му и го беше направила изпито и твърдо. Беше обръснал брадата си, но кестенявата му коса падаше до раменете. Бронята му беше ръждясала от скорошните дъждове и бе оставила големи кафяви петна по белия плащ и връхното палто. Ръждиви петна, или петна от кръв. На главата му беше короната с мечове, която му бяха направили от бронз и желязо. „Сега я носи много по-уверено. Носи я като крал.“

Едмур стоеше под препълнения подиум, свел скромно глава, докато Роб редеше словата си на възхвала за победата му.

– Падналите при Каменна мелница никога не ще бъдат забравени. Нищо чудно, че лорд Тивин избяга, за да се срази със Станис. Много му дойдоха северняците, както и речните мъже. – Това предизвика смях и одобрителни викове, но Роб вдигна ръка да ги усмири. – Но да не се заблуждаваме. Ланистърите отново ще тръгнат насам и докато кралството ни не укрепне, ни чакат други битки.

Големия Джон изрева:

– Кралят на Севера!

И заби във въздуха облечения си в стомана юмрук. Речните лордове отвърнаха с викове: „Кралят на Тризъбеца!“ Залата изгътна от тропачи крака.

Едва малцина забелязаха Кейтлин и сир Дезмънд в общото вълнение, но те сръгаха съседите си и зашепнаха. Кейтлин вдигна високо глава, без да обръща внимание на погледите им. „Да мислят каквото си щат. Важна е присъдата на Роб.“

Коравото като скала лице на сир Бриндън Тъли на подиума я поуспокои. Някакво момче, което тя не познаваше, изглежда, действаше като скуайър на Роб. Зад него стоеше млад рицар в пясъчножълто палто с извезани по него морски раковини и един по-възрастен, който носеше три стръка черен пипер върху шафранена лента, през поле на зелени и сребристи ивици. Между тях имаше една чаровна позастаряла дама с хубаво девойче с нейните черти, изглежда, дъщеря ѝ. Имаше и още едно момиче, на годините на Санса. Кейтлин прецени, че морските раковини трябва да са гербът на някой по-малък дом. По-възрастния също не го познаваше. „Пленници?“ Защо Роб щеше да постави свои пленници на подиума?

Ъдърайдс Уейн удари с жезъла си в пода и сир Дезмънд я поведе напред. „Ако Роб ме погледне, както ме погледна Едмур, не знам какво ще направя.“ Но когато срещна очите на сина си, ѝ се стори, че в тях няма гняв, а по-скоро нещо друго... опасение може би? Не, това нямаше смисъл. Защо той ще се бои? Той беше Младия вълк, кралят на Тризъбеца и на Севера.

Чичо ѝ я поздрави пръв. Черна риба както винаги, на сир Бриндън му беше все едно какво ще помислят другите. Скочи от подиума и притегли Кейтлин в прегръдката си. Когато каза: „Радвам се, че те виждам у дома, Кат“, тя едва се овладя.

– И аз теб – успя да отрони.

– Майко.

Кейтлин вдигна очи към високия си царствен син.

– Ваша милост. Молех се да се завърнете жив и здрав. Бях чула, че сте ранен.

– Удари ме една стрела в ръката, докато шурмувахме Зъбера – каза той. – Но се изцери напълно. Погрижиха се добре за мен.

– Значи боговете са добри – въздъхна Кейтлин. „Кажи го. Неизбежно е.“ – Трябва да са ти донесли какво извърших. Причините ми казаха

ли ти?

– Заради момичетата.

– Имах пет деца. Сега имам три.

– Да, милейди. – Лорд Рикард Карстарк се промуши напред покрай Големия Джон като мрачна сянка в черната си ризница и с дългата си сива брада, с вкочанено лице. – И аз имам един син, а имам трима. Лишихте ме от възмездието ми.

Кейтлин спокойно се обърна към него.

– Лорд Рикард, смъртта на Кралеубиеца не би върнала живота на децата ни. Но животът му може да откупи живота на моите.

Отговорът ѝ не го смири.

– Джайм Ланистър ви е подвел. Купили сте торба с празни думи, нищо повече. Моят Торен и моят Едард заслужаваха повече.

– Хайде остави, Карстарк – избоботи Големия Джон, скръстил огромните си ръце на гърдите си. – Било е майчина глупост. Жените са такива.

– Майчина глупост ли? – Лорд Карстарк се обърна към лорд Ъмбър. – Аз това го наричам измяна.

– Стига! – За миг само гласът на Роб ѝ прозвуча повече като на Брандън, отколкото на баща му. – Никой не може да нарече господарката на Зимен хребет изменница в мое присъствие, лорд Рикард. – Обърна се към Кейтлин и гласът му омекна. – Ако можех, бих предпочел да видя Кралеубиеца отново във вериги. Освободила си го, без аз да зная и без съгласието ми... но това, което си направила, направила си го от любов. За Аря и Санса, и от скръб по Бран и Рикон. Научих се, че любовта не винаги е добър съветник. Може да ни доведе до голяма глупост, но все пак следваме сърцата си... каквото и да ни струва. Така ли е, майко?

„Това ли съм направила?“

– Ако сърцето ми ме е довело до глупост, с радост бих направила всичко, за да удовлетвори лорд Карстарк и вас самия.

Лицето на лорд Рикард остана неумолимо.

– Вашето удовлетворение ще стопли ли Торен и Едард в студените гробове, в които ги хвърли Кралеубиеца? – Проби си с рамо път между Големия Джон и Мейг Мормон и напусна залата.

Роб не направи жест да го задържи.

– Прости му, майко.

– Стига ти да ми простиш.

– Вече го направих. Знам какво е да обичаш толкова силно, че да не можеш да помислиш за нищо друго.

Кейтлин сведе глава.

– Благодаря ти. – „Това свое дете поне не съм изгубила.“

– Трябва да поговорим – продължи Роб. – С теб, вуйчо и дядо Бандън. За това... и за други неща. Стюард, обяви край.

Ъдърайдс Уейн удари силно с жезъла по пода, изрева, че съветът е освободен, и речните владетели, както и лордовете северняци, тръгнаха към вратите. Чак тогава Кейтлин разбра какво липсва. „Вълкът. Вълкът не е тук. Къде е Сив вятър?“ Знаеше, че вълчището се е върнало с Роб, беше чула псетата, но го нямаше в залата, не беше до сина й, на обичайното си място.

Но докато помисли да зададе въпроса на Роб, се озова обкръжена от искащи да я поздравят хора. Лейди Мормон взе ръката й и каза:

– Милейди, ако Церсей Ланистър държеше две мои дъщери, щях да направя същото.

Големия Джон, който не си падаше много по дворцовите маниери, направо я вдигна от пода и я стисна с грамадните си космати лапи.

– Вашето вълче кутре сръфа веднъж Кралеубица, ще го захапем пак, ако трябва.

Галбарт Гловър и лорд Джейсън Малистър бяха по-хладни, а Джонос Бракън беше почти леден, но и те проявиха учтивост. Брат й беше последен.

– Аз също се моля за момичетата ти, Кат. Надявам се, че не се съмняваш в това.

– Разбира се, че не. – Целуна го по бузата. – И те обичам за това. Когато думите свършиха, Голямата зала на Речен пад остана празна – останаха само Роб, тримата Тъли и шестимата непознати за Кейтлин. Тя ги изгледа с любопитство.

– Милейди, сир, вие нови ли сте за каузата на сина ми?

– Нови – отвърна младият рицар, онзи с речните раковини. – Нови сме, но куражът ни е силен и държим на верността си, и се надявам да ви го докажем, милейди.

Роб изглеждаше притеснен.

– Майко – заговори той, – позволи ми да ти представя лейди Сибел, съпругата на лорд Гавен Уестърлинг, господаря на Зъбера. – По-възрастната жена пристъпи напред строга и тържествена. – Съпругът й е един от тези, които пленихме в Шепнещия лес.

„Уестърлинг, да – помисли Кейтлин. – Знамето им е с шест морски раковини, бяло на поле от пясък. Дребен дом, заклето на Ланистър.“

Роб прикани напред един по един другите непознати.

– Сир Ролф Спайсър, братът на лейди Сибел. Беше кастелан на Зъбера, когато го завзехме. – Рицарят със стръковете черен пипер сведе глава. Плещест мъж със счупен нос и късо подрязана посивяла брада, той изглеждаше в разцвета на силите си. – Децата на лорд Гавен и лейди Сибел. Сир Райналд Уестърлинг. – Рицарят с раковините се усмихна под рошовите си мустаци. – Млад, с грубовато лице, с хубави здрави зъби и гъста коса с цвят на лешник. – Елена. – Момиченцето приклепна в бърз реверанс. – Ролам Уестърлинг, моят скуайър. – Момчето понечи да коленичи, но видя, че никой от останалите не е коленичил, и само сведе глава.

– Честта е моя – каза Кейтлин. „Нима Роб си е спечелил съюза на Зъбера?“ Ако беше така, нищо чудно, че домът на Уестърлинг е с него. Скалата на Кастърли не понасяше такива предателства. Не и откакто Тивин Ланистър бе пораснал достатъчно, за да тръгне на война...

Последна напред пристъпи девицата. Много свенливо. Роб хвана ръката ѝ.

– Майко – промълви той, – имам голямата чест да ти представя лейди Джейн Уестърлинг. По-голямата дъщеря на лорд Гавен и моята... аа... моята лейди съпруга.

Първата мисъл, която прониза ума на Кейтлин, беше: „Не, това е невъзможно, ти си още дете.“

Втората беше: „И освен това си се обрекъл на друга.“ А третата: „Майката дано се смили, Роб, какво си направил?“ Чак тогава я споходи закъснелият спомен. „Глупости, извършени от любов? Хвана ме като зайче в мрежа. Аз май вече му простих.“ Раздразнението ѝ се смеси с тъжна възхита: сцената беше изиграна с хитрина, достойна за майстор глумец... или за крал. Не ѝ остана избор, освен да хване ръцете на Джейн Уестърлинг.

– Имам си нова дъщеря – промълви тя, по-сковано, отколкото го искаше. Целуна изплашеното момиче по двете бузи. – Добре си дошла в нашия дом и при нашето огнище.

– Благодаря ви, милейди. Ще бъда добра и вярна съпруга на Роб, заклевам се. И разумна кралица, доколкото мога.

„Кралица. Да, това хубаво момиченце е кралица, не бива да го забравям.“ Наистина беше хубава, не можеше да се отрече, с тези лешникови къдрици и личице като сърце, и с тази плаха усмивка. „Слабичка, но със здрави бедра – отбеляза си Кейтлин. – Поне няма да ѝ е трудно в раждането.“

Лейди Сибел я спаси преди да е казала още нещо.

– Висока е за нас честта, че сме приети в дома Старк, милейди, но също така сме много уморени. Изминахме дълъг път за много кратко време. Надявам се, че можем да оттеглим в покоите си, за да останете насаме със сина си?

– Това би било най-добре. – Роб целуна Джейн. – Стюардът ще ви настане удобно.

– Ще ви отведе при него – предложи услугите си сир Едмур Тъли.

– Много сте мил – отвърна лейди Сибел.

– И аз ли трябва да си отида? – попита момчето, Ролам. – Аз съм вашият скуайър.

Роб се засмя.

– Но сега нямам нужда от скуайър.

– О.

– Негова милост се е оправял шестнайсет години без теб, Ролам – каза сир Райналд с раковините. – Мисля, че ще оцелее още няколко часа. – Хвана здраво малкото си братче за ръката и го изведе от залата.

– Жена ти е много мила – каза Кейтлин, след като се увери, че не могат да ги чуят. – И Уестърлинг, изглежда, си струват... макар че лорд Гавен е васал на Тивин Ланистър, нали?

– Така е. Джейсън Малистър го плени в Шепнещия лес и го държи като заложник в Морския страж. Разбира се, сега ще го освободя, въпреки че той може да не пожелае да ме подкрепи. Боя се, че се оженихме без негово съгласие и този брак го поставя в голяма заплаха. Зъбера не е силен. Заради любовта ни, двамата с Джейн можем да изгубим всичко.

– А ти – промълви тя – загуби Фрей.

Навъсеното му лице й каза всичко. Сега разбра онези сърдити виковете и защо Первин Фрей и Мартин Реките бяха напуснали така припряно, тъпчейки знамето на Роб.

– Мога ли да си позволя да попитам колко меча идат с твоята невяста, Роб?

– Петдесет. Дузина рицари. – Гласът му беше унил, и с право. Когато ключиха брачния договор с Близнаците, старият лорд Уолдър Фрей беше изпратил на Роб хиляда конни рицари и близо три хиляди пешаци. – Джейн не само е красива, но и умна. И добра, освен това. Има нежно сърце.

„Но ти сега имаш нужда от мечове, не от нежни сърца. Как можа да го направиш, Роб? Как е възможно да си толкова припряно, толкова глупав? Как може да си толкова... толкова... млад!“ Упреците обаче нямаше да помогнат. И тя само попита:

– Каж ми как се случи.

– Аз плених замъка ѝ. А тя плени сърцето ми. – Роб се усмихна. – Гарнизонът на Зъбера беше слаб и го взехме с шурм само за една нощ. Уолдър Черния и Малкия Джон водеха шурмуващите отряди със стълбите през стените, а аз проникнах през портата с овен. В ръката ме удари стрела малко преди сир Ролф да ни предаде замъка. Отначало ми се стори дреболия, но после раната забра. Джейн ме беше настанила в леглото си и се грижеше за мен, докато треската отmine. И беше с мен, когато Големия Джон ми донесе вестта за... за Зимен хребет. За Бран и Рикон. – Сякаш се затрудни, докато изричаше имената на братята си. – Онази нощ тя... тя ме утеша, майко.

Кейтлин нямаше нужда да ѝ обясняват що за утеха е предложила Джейн Уестърлинг на сина ѝ.

– И на другия ден ти се ожени.

Той я погледна в очите, горд и отчаян в същото време.

– Беше единственото честно нещо, което можех да направя. Тя е мила и добра, майко. Ще стане добра съпруга.

– Може би. Но това няма да успокои лорд Фрей.

– Знам – отвърна синът ѝ. – Всичко обърках освен битките, нали? Мислех си, че битките са най-трудното нещо, но... ако те бях послушал и бях задържал Теон като заложник, все още щях да властвам над севера, а Бран и Рикон щяха да са живи и здрави в Зимен хребет.

– Може би. А може би не. Все пак лорд Бейлон можеше да рискува с война. Последния път, когато посегна за корона, тя му струваше двама сина. Може би е сметнал, че е добра сделка този път да изгуби само един. – Докосна го по ръката. – Какво стана с Фрей, след като се ожени?

Роб поклати глава.

– Със сир Стеврон сигурно щях да мога да се одобря, но сир Риман е твърдоглав като камък, а Уолдър Черния... честно ти казвам, на тоя прякорът не му идва от брадата. Стигна дотам да заяви, че сестрите му нямало да възразят да се омъжат за вдовец. Щях да го убия, ако не беше Джейн, която ме помоли да проявя милост.

– Нанесъл си тежко оскърбление на дома Фрей, Роб.

– Не съм го искал. Сир Стеврон умря за мен, а Оливар беше толкова верен скуайър, колкото всеки крал би пожелал. Той ме помоли да останем с мен, но сир Риман го отведе с останалите. С цялата им сила. Големия Джон ме подтикна да ги нападам.

– Да се биеш със своите, обкръжен от враговете си? – каза тя. – Това би било краят ти.

– Да. Помислих, че можем да уредим други бракове за дъщерите на лорд Уолдър. Сир Вендел Мандърли е предложил да вземе една, а Големия Джон ми каза, че чичовците му искали отново да се женят. Ако лорд Уолдър прояви благоразумие...

– Той няма да прояви благоразумие – каза Кейтлин. – Той е горд и страшно обидчив. Знаеш го. Искаше да стане тъст и после дядо на крал. Изобщо няма да го укротиш, предлагайки му бракове със стари разбойници и с втория син на най-дебелия мъж в Седемте кралства. Ти не само си нарушил клетвата си, но си унижил честта на Близнаците, предпочитайки брак с по-нищожен дом. Тук Роб настръхна.

– Кръвта на Уестърлинг е по-добра от тази на Фрей. Родословието им е древно, възхожда от първите хора. Кралете на Скалата понякога са се женели за Уестърлинги преди Завоеванието и е имало друга Джейни Уестърлинг, която е била кралица на крал Мегор преди триста години.

– Всичко това само ще подлюти раните на лорд Уолдър. Винаги го е вбесявало, че по-старите домове гледат на Фрей като на по-долни. Него ако чуеш, тази обида няма да е първата, която ще понесе. Джон Арин отказа да осинови внуците му, а баща ми отказа предложението на една от дъщерите му за Едмур. – Брат й тъкмо се връщаше при тях и тя кимна към него.

– Ваша милост – каза Бриндън Черната риба, – може би ще е по-добре да продължим тази тема насаме.

– Да – отвърна уморено Роб. – Готов съм да убия някого за чаша вино. Да отидем в залата за аудиенции.

Докато се качваха по стъпалата, Кейтлин зададе въпроса, който я тревожеше през цялото време.

– Роб, а къде е Сив вятър?

– В двора. Бори се с мръвка овнешко. Казах на кучкарите да го нахранят добре.

– Преди винаги си го държал до себе си.

– Залата не е най-доброто място за вълк. Видядала си го как се изнервя. Ръмжи и се зъби. Изобщо не трябваше да го взимам в битките с мен. Твърде много хора уби и вече не се бои от тях. Джейни е неспокойна край него, а майка й направо се ужасява.

„Аха, ето я истинската причина“ – помисли Кейтлин.

– Той е част от теб, Роб. Да се боят от него е все едно да се боят от теб.

– Аз не съм вълк, както и да ме наричат. – Каза го сърдито. – Сив вятър уби един човек при Зъбера, друг при Ашемарк, още шестима при

Волско кръстовище. Ако си виждала...

– Видях как вълкът на Бран прегриза гърлото на един в Зимен хребет – прекъсна го рязко тя, – и съм му благодарна за това.

– Онова е друго. Мъжът при Зъбера беше рицар, когото Джейни е познавала, откакто се е родила. Не можеш да я виниш, че се страхува. Сив вятър не харесва и вуйчо й. Всеки път, когато сир Ролф го приближи, му показва зъбите си.

Прониза я студ.

– Сир Ролф да го отпратиш. Веднага.

– Къде? На Зъбера, за да набучат Ланистърите главата му на пика ли? Джейни го обича. Той е родният й вуйчо и при това – добър рицар. Имам нужда от повече мъже като Ролф Спайсър, не мога да се лишавам от тях. Не мога да го прогоня само защото вълкът ми не харесва миризмата му.

– Роб. – Тя го хвана за ръката. – Веднъж ти казах да държиш Теон Грейджой близо до себе си, а ти не ме послуша. Сега ме чуй. Този човек го отпрати. Не казвам, че трябва да го пропъждаш. Намери му някоя задача, която изисква мъжка храброст, някоя почетна задача, нещо не толкова важно... но недей да го държиш край себе си.

Той се намръщи.

– Да не би да ме съветваш да накарам Сив вятър да души всичките ми рицари? Може да се намерят и други, чиято миризма няма да му хареса.

– Всеки, когото Сив вятър не харесва, е човек, който не искам да бъде край теб. Тези вълци са нещо повече от вълци, Роб. Трябва да го разбереш. Мисля, че може би боговете са ни ги пратили. Боговете на баща ти, старите богове на севера. Пет вълчи палета, Роб, пет за петте деца на Старк.

– Шест – каза Роб. – Имаше едно вълче и за Джон. Аз ги намерих, не помниш ли? Знаем и колко са, и откъде се появиха. Мислех също като теб, че вълците са наши закрилници, че ни пазят, докато...

– Докато какво? Роб стисна устни.

– Докато не ми съобщиха, че Теон е убил Бран и Рикон. Каква полза от техните вълци? Не съм вече момче, майко. Вече съм крал и мога да се пазя сам. – Въздъхна. – Ще намеря някаква служба за сир Ролф, някакъв повод да го отпратя – не заради миризмата му, а само за да не се тревожиш. Достатъчно си страдала.

Успокоена, Кейтлин го целуна по бузата преди останалите да ги настигнат на завоя на стълбището и за миг той отново бе нейното

момче, а не нейният крал.

Залата за частни аудиенции на лорд Хостър представляваше малко помещение над Голямата зала, по-подходяща за беседа между близки хора. Роб седна на високото кресло, свали си короната и я постави на пода до себе си, а Кейтлин звънна камбанката да поръча вино. Едмур заразказва тихо на чичо си цялата история около битката при Каменната мелница. Чак след като слугите влязоха, поднесоха и си излязоха, Черната риба се окашла и каза:

– Мисля, че се наслушахме на хвалбите ти, племеннико. Едмур се стъписа.

– Хвалби ли? Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа – отвърна Черната риба, – че държиш благодарност на Негова милост за търпението му. Той изигра целия онзи фарс в Голямата зала само за да не те посрами пред собствените ти хора. На негово място щях кожата да ти съдера, вместо да те хваля за тази глупост при бродовете.

– В защита на бродовете загинаха добри мъже, чичо – кипна Едмур. – Какво, никой ли няма право да печели победи освен Младия вълк? Да не би да съм откраднал някаква слава, предназначена за теб, Роб?

– Ваша милост – поправи го ледено Роб. – Вие ме обявихте за своя крал, вуйчо. Или и това сте забравили?

Черната риба каза:

– На теб ти беше заповядано да държиш Речен пад, Едмур. Нищо повече.

– Аз удържах Речен пад и разкъравих носа на лорд Тивин...

– Така е – каза Роб. – Но един разкъравен нос няма да спечели войната, нали? Хрумна ли ти поне да се запиташ защо се задържахме на запад толкова дълго след Волско кръстовище? Знаеше, че не разполагам с достатъчно хора да заплаша Ланиспорт или Скалата на Кастърли.

– Защо... имаше и други замъци... злато, добитък...

– Смяташ, че сме останали, за да плякосваме? – Роб го изгледа невярващо. – Вуйчо, исках лорд Тивин да дойде на запад.

– Всички бяхме на коне – каза сир Бриндън. – Войската на Ланис-тър беше в по-голямата си част пехота. Готвехме се да подгоним лорд Тивин по крайбрежието, после да се промъкнем зад него и да вземем силно укрепена позиция пряко на Златния път, на място, където според моите съгледвачи щяхме да сме в изключително изгодни позиции. Ако той беше тръгнал към нас там, щеше да плати тежка цена. Но ако не ни нападнеше, щеше да се окаже заклещен на запад, на хиляди левги от

тила си. През цялото време щеше да преживява лишен от земята си, вместо да граби от нашата.

– Лорд Станис се канеше да шурмува Кралски чертог – каза Роб. – Можеше да се отърве от Джофри, от кралицата и от Дяволчето само с един кървав удар. Тогава можехме да сключим мир.

– Но вие изобщо не ми го казахте!

– Когато ти спря лорд Тивин на Червената вилка – каза Черната риба, – ти го забави достатъчно, за да стигнат при него вестоносците му от Горчив мост и да му съобщят какво става на изток. Лорд Тивин веднага обърна войската си, съедини се с Матис Роуан и Рандил Тарли близо до Черна вода и тръгна в бърз поход към Скокливите водопади, където го чакаха Мейс Тирел и двамата му сина, с огромна войска и флота речни баржи. Спуснаха се по реката, слязоха на половин ден езда от града и удариха Станис в тил.

Кейтлин си спомни дворцовата свита на крал Ренли, както я беше видяла при Горчив мост. Хиляда плющящи под напора на вятъра златни рози, плахата усмивка и шепота на кралица Марджери, брат й, Рицарят на цветята с окървавената ленена превръзка на слепоочията. „Щом е трябвало да паднеш в женски прегръдки, синко, защо не бяха поне прегръдките на Марджери Тирел?“ Богатството и силата на Планински рай щеше да предреши изхода на бъдещите битки. „А може би и Сив вятър щеше да хареса миризмата й.“

На Едмур му призля.

– Но аз изобщо не съм искал... никога, Роб, трябва да ми позволиш да поправа грешката си. Ще поведе авангарда в следващата битка!

„За да поправиш грешката ли, братко? Или за слава“ – зачуди се Кейтлин.

– Следващата битка – промълви Роб. – Е, тя ще е много скоро. Веднага щом Джофри се ожени, Ланистърите отново ще излязат срещу мен на бойното поле, не се съмнявам, и този път Тирелите ще тръгнат редом с тях. А аз може би ще трябва да се бия и с Фрей, ако Уолдър Черния продължи така...

– Докато Теон Грейджой седи на бащиния ти стол с оцапани от кръвта на братята ти синове, другите ти врагове ще трябва да почакаат – каза Кейтлин на сина си. – Първият ти дълг е да защитиш своите хора, да си върнеш Зимен хребет и да овесиш Теон в кафез за врани, за да умре бавно. Или да се откажеш изобщо от тази корона, Роб, защото хората ще знаят, че не си никакъв крал.

От начина, по който я погледна, тя веднага разбра, че отдавна

никой не му е говорил толкова дръзко.

– Когато ми съобщиха, че Зимен хребет е паднал, ми се прииска веднага да тръгна на север – отвърна той с нотка на оправдание. – Прииска ми се да освободя Бран и Рикон, но помислих... не съм и сънувал, че Теон би могъл да им навреди, наистина. Ако бях...

– Твърде късно е за тези „ако“ и твърде късно е за освобождение – каза Кейтлин. – Остава само възмездието.

– Според последните ни вести от севера сир Родрик е разбил войска на железни мъже край Тореново тържище и събира войска при замъка на Кервин, за да върне Зимен хребет – каза Роб. – Досега може и да го е направил. Отдавна нямаме вести. А какво ще стане с Тризъбеца, ако тръгна на север? Не мога да искам от речните лордове да изоставят хората си.

– Не – каза Кейтлин. – Остави ги да пазят своето и си върни севера със северняците.

– Как ще поведеш северняците на север? – попита брат й Едмур. – Железните хора държат под контрола си Морето на залеза. Грейджой държат Рова на Кайлин, също така. Никоя армия досега не е завзимала Рова на Кайлин от юг. Дори походът срещу него е лудост. Можем да се окажем заклещени по пътя, с железните мъже пред нас и разгневените Фрей зад гърба ни.

– Трябва да си върнем Фрей – каза Роб. – С тях все още имаме някакъв шанс да успеем, колкото и да е малък. Без тях – не виждам надежда. Готов съм да дам на лорд Уолдър каквото поиска... извинения, почести, земи, злато... все трябва да се намери нещо, което да уталожить накрънената му гордост...

– Не нещо – каза Кейтлин. – Някой.

ДЖОН

– Много големи ли ти се виждат?

По широкото лице на Тормунд се лепяха едри снежинки и се топяха в косата и брадата му.

Великаните, двама по двама, бавно се поклащаха на гърбовете на мамутите. Конят на Джон изцвили уплашен от необичайната гледка и въртеше очи, но дали заради мамутите, или заради техните ездачи, беше трудно да се каже. Дори Дух отстъпи крачка назад и оголи зъби в нямо ръмжене. Вълчището беше едър звяр, но мамутите бяха много по-големи, и при това бяха много, край нямаха.

Джон хвана юздите на коня да го усмири, за да може да преброи гигантите, които сякаш изригваха от тежко сипещия се сняг и белите мъгли, вихрещи се по протежението на Млечна вода. Вече беше преброил над петдесет, когато Тормунд му каза нещо и той им изгуби броя. „Сигурно са стотици.“ Колкото и да бяха минали край тях, сякаш не спираха да прииждат.

В приказките на баба Нан великаните бяха грамадни човечеи, живеещи в колосални замъци, сражаваха се с огромни мечове и ходеха с ботуши, в които може да се скрие цяло момче. Тези представляваха нещо друго, приличаха по-скоро на мечки, отколкото на хора, и бяха толкова космати, колкото и мамутите, които яздеха. Седнали, беше трудно да се прецени колко високи са всъщност. „Десет стъпки сигурно, или дванайсет – помисли Джон. – Четиринайсет може да са, но не повече.“ Издутите им гърди можеха да минат за човешки, но ръцете им висяха много ниско, а долната част на телата им изглеждаше по-широка, отколкото горната. Краката им бяха по-къси от ръцете, но много дебели, и изобщо не носеха ботуши – стъпалата им бяха широки като пънове, твърди, обрасли с роговица и черни. Без вратове, грамадните им глави се издаваха над раменете им, а лицата им бяха плоски и грозни. Очите им, като на плъхове, не по-големи от мъниста, се криеха в гънки мазолеста плът и те непрекъснато душеха: повече миришеха, отколкото гледаха.

„Не носят кожи – прецени Джон. – Това е козина.“ Телата им бяха покрити с рунтава козина, гъста под кръста и по-рядка горе. Вонята, която лъхаше от тях, беше задушаваща, но може да беше и от мамутите. „И наду Джорамун Рога на Зимата, и вдигна великаните от земята.“ Оглеждаше се за десет стъпки дълги мечове, но виждаше само криваци.

Повечето бяха само сухи клони, по които още стърчаха счупени вейки. Малцина бяха с каменни топузи, привързани с кожени ремъци за огромни дървени дръжки. „Песента не казва дали рогът може и да ги приспи.“

Един от великаните, които идеха към тях, му се стори по-стар от останалите. Козината му беше сива и прошарена с бяло, а мамутът, който яздеше, по-едър от другите, беше също почти побелял. Тормунд му подвикна нещо, докато минаваше край тях, някакви груби и кънтящи думи на език, който Джон не разбираше. Устните на гиганта се отвориха и разкриха уста, пълна с грамадни квадратни зъби, и той издаде звук, който приличаше колкото на оригване, толкова и на рев. След малко Джон осъзна, че великанът се смее. Мамутът извърна огромната си глава и изгледа двамата – единият му грамаден бивен мина над главата на Джон. После звярът се отдалечи с тежка стъпка, оставяйки огромни отпечатъци в меката кал и пресния сняг покрай реката. Великанът извика нещо на същата грубовата реч, която беше използвал Тормунд.

– Това кралят им ли е? – попита Джон.

– Великаните нямат крале, както и мамутите, снежните мечки или грамадните китове на сивото море. Това беше Маг Мар Тун Дох Вег. Маг Могъщия. Ако искаш, можеш да коленичиш пред него, все му е едно. Знам, че коленете те сърбят за коленичене поради липса на крал, пред когото да ги превиеш. Гледай само да не те прегази. Великаните не виждат добре и може да не забележи някаква малка врана, оплела се в краката му.

– Ти какво му каза? Нещо на Стария език ли беше?

– Попитах го дали това, дето ръчка, не е баща му. Много си приличат, само дето баща му не вонят толкова.

– А той какво ти каза?

Тормунд Гръмовния юмрук се ухили с беззъбата си уста.

– Попита ме дали това, дето язди до мене, не е дъщеря ми, с тия гладки розови бузки. – Дивакът отърси снега от ръката си и извърна коня. – Сигурно не е виждал досега безбрад мъж. Хайде да се връщаме. Манс много ще се вкисне, като разбере, че не съм си на мястото.

Джон свърна и пое след Тормунд към челото на колоната. Загърна се с новото си наметало. Беше ушито от непрани овчи кожи и пълно с бълхи, както му подхвърлиха диваците. Добре пазеше от снега и нощем топлеше, но той си беше задържал и черния плащ, сгънат под седлото.

– Вярно ли е, че веднъж си убил великан? – попита той Тормунд. Дух подтичваше мълчаливо до него.

– Че ти съмняваш ли се в такъв могъщ мъж като мене? Беше зима и

аз още бях почти момче, глупаво като всички момчета. Много се отдалечих, а конят ми умря и тогава виелицата ме хвана. Истинска виелица, не като тоя прашец сега. Ха! Разбрах, че ще умра от студ още преди да ме връхлети. Тъй че намерих една заспала великанка, разпрах ѝ корема и пропъльзах вътре в нея. Че ме стопли, стопли ме, ама вонята щеше да ме убие. Най-лошото беше, че като пукна пролетта, взе, че се събуди и помисли, че съм ѝ бебе. Цели три луни ме кърми, докато избягам. Ха! Ех, мъка ми е за великанското мляко понявга.

– Щом те е кърмила, значи не си я убил.

– Не съм, ами ти не го разправяй много. Правичката да ти кажа, Тормунд Великанското страшилище звучи по-добре от Тормунд Великанското бебе.

– Добре, а другите имена как си ги получил? – попита Джон. – Манс те нарече Духача на рога, нали? Краля на медовината на Ръждив замък, Мъжа на мечките, Бащата на духовете? – Това, което специално искаше да чуе, беше за духането на рог, но не посмя да попита направо. „И наду Джорамун Рога на Зимата, и вдигна великаните от земята.“ Така ли се бяха появили със своите мамути? Дали Манс Райдър не беше намерил Рога на Джорамун и не го беше дал на Тормунд Гръмовен юмрук да го надуе?

– Всички ли врани сте толкоз любопитни? – рече Тормунд. – Добре де, ще ти я разкажа случката. Беше друга зима, по-студена и от оная, която изкарах в корема на великанката. Валеше ден и нощ, снежни парцали големи колкото главата ти, не като тия пращинки. Толкова силно валеше, че цялото село зари наполовината. Бях си в Ръждивия замък, само с едно буре медовина за другар и нищо друго си нямах. Какво ли ми оставаше освен да пия? Колкото повече пиех, толкоз повече мислех за жената, дето живееше наблизо. Яка жена, с най-големите ненки, които си виждал. Стръв имаше у тая, оо, и можеше да ме сгрее, а в люта зима на човек му трябва да го сгрее нещо.

Той се засмя и продължи:

– Колкото по пиех, толкова по мислех за нея, а колкото по мислех, толкова по корав ми ставаше колецът, докато вече не можех да изтърпя. И к'вто съм си глупав, взех че станах, увих се с вълна през лицето и тръгнах да я търся. Снегът валеше толкоз здраво, че ме зарина веднъж-дваж, а вятърът ме пронизваше до кости, но накрая я намерих, и тя уви-та от главата до петите като мене.

Той пак се засмя.

– Жената, нали ти казвам, си беше стръвница, и бая се бореше,

докато я хвана. Накрая успях да я отнеса в къщата ѝ и да ѝ сваля кожата, ама като я оправих, оо, беше по-гореща, отколкото я помнех, и си изкарахме добре, а после заспах. На заранта като се събудих, снегът беше спрял и слънцето грееше, ама не ми беше до слънце. Целия бях изподран, половината колец между краката ми беше отхапан, а до мене на пода лежеше мечка кожа. Скоро взеха да разправят, че видели одрана мечка в горите с две много шантави мечета да тичат подире ѝ. Ха! – Плесна се по месестото бедро. – Де да можех пак да я намеря. Биваше я да легне човек с нея, тая мечка. Друга жена не ми се е опъвала толкоз, нито ми е давала такива силни синове.

– И какво ще направиш, ако я намериш? – попита усмихнато Джон.
– Нали каза, че ти била отхапала половината на оная работа.

– Да, ама само половината. А половината ми колец е два пъти по-голям отколкото на всеки друг. – Тормунд подсмръкна. – А колкото за теб... а бе, вярно ли е, че ви режели патките, като ви вземат на Вала?

– Не – отвърна обидено Джон.

– Според мене май е вярно. Инак защо ще откажеш на Игрит? Чини ми се, че тя изобщо не ти се опъва. Момичето те иска, това си се вижда ясно.

„Прекалено ясно, по дяволите – помисли Джон, – и изглежда, половината колона го е видяла.“ Заби поглед в трупацията се сняг, за да не види Тормунд как се изчервява. „Аз съм мъж на Нощния страж“ – напомни си Джон. Но защо тогава се червеше като ошипана девица?

Повечето му дни минаваха в компанията на Игрит, както и повечето нощи. Манс Райдър не беше чак толкова сляп за недоверието на Дрънчаштата ризница към „долетялата врана“, поради което след като даде на Джон новото наметало от овчи кожи, бе подхвърлил, че сигурно ще предпочете да язди е Тормунд Великанското страшилище. Джон се съгласи с радост и още на другия ден Игрит и Рик Дългото копие също оставиха бандата на Дрънчаштата ризница и се преместиха при Тормунд.

– Хората на Свободния народ яздат с когото поискат – каза му момичето, – а от Торбата с кокали до гуша ни е дошло.

Всяка нощ щом си вдигнеха стана, Игрит постилаше кожата си за спане до него, все едно дали беше легнал близо до огъня, или по-далече. Веднъж се събуди и я намери гушната до него, с ръка, отпусната на гърдите му. Остана да лежи дълго, вслушай в дъха ѝ, като се мъчеше да не обръща внимание на растящото напрежение в слабините. Щурмоваците често спяха по двама да се топят, но Джон подозираше, че Игрит не търси само топлината му. След това прибягна до Дух, за да я държи

настрана от себе си. Баба Нан им беше разправяла приказки за рицари и техните дами, които спели в едно легло с меч между двамата, за да си опазят честта, но според него това бе първият случай едно вълчище да замести меча.

Въпреки това Игрит не се отказа. По-предния ден Джон направи грешка, като изрази съжалението си, че няма топла вода, за да се окъпе.

– Студената е по-добра – веднага му отвърна тя, – стига да имаш някой, който да те стопли след това. Реката все още е заледена само отгоре, давай.

Джон се засмя.

– Искаш да премръзна до смърт.

– Всички ли врани ви е толкова страх да не ви настръхне кожата? Малко лед няма да те убие. Ще скоча с теб да ти го докажа.

– И после цял ден да яздим с мокри дрехи, замръзнали по кожата ни?

– Джон Сняг, ти нищо не знаеш. Няма да влезеш с дрехи.

– Изобщо няма да влизам – заяви той твърдо, тъкмо преди да чуе, че Тормунд го вика. (Всъщност той не викаше него, но все едно.)

Диваците, изглежда, смятаха Игрит за голяма красавица заради косата ѝ: червената коса беше рядкост сред свободния народ и за червеноските казваха, че ги е целунал огънят, което носело късмет. Сигурно носеше късмет и си беше червена, но косата на Игрит беше толкова чорлава, че Джон се изкушаваше понякога да я попита дали не я реши само при смяна на сезоните.

Знаеше, че в един владетелски двор момичето щеше да мине за съвсем обикновено. Имаше кръгло селяшко лице, чип нос и малко криви зъби, а очите ѝ бяха твърде раздалечени. Джон беше забелязал всичко това още първия път, когато опря камата си в гърлото ѝ. Напоследък обаче започна да забелязва и някои други неща. Когато му се усмихнеше широко, леко кривите зъби prestaваха да имат значение. А очите ѝ може и да бяха раздалечени, но имаха прекрасен синьо-сив цвят и бяха едни от най-живите, които бе виждал. Понякога тя запяваше с тих, плътен глас и нещо в него трепваше. А понякога, край огъня, когато седнеше, прегърнала колене, и светлината от пламъците залудуваше в червената ѝ коса, и го погледнеше, и му се усмихнеше... е, от това и други работи му трепваха.

Но той бе мъж на Нощния страж, клетва беше дал. Не ще имам жена, земи не ще владее, деца след мене няма да оставя. Изрекъл беше словата пред язовото дърво, пред бащините си богове. Не можеше да се

отрече от тях... както и не можеше да признае пред Тормунд Гръмовния юмрук, Мечия мъж причината за своята неохота.

– Не, но... – „Какво да кажа, че да ми повярва?“ – Все още съм много млад за женитба.

– Женитба ли? – Тормунд се засмя. – Че кой ти говори за женитба? На юг мъжът с всяко момиче, с което легне ли трябва да се жени?

Джон усети, че пак се изчервява.

– Тя се застъпи за мен, когато Дрънчащата ризница искаше да ме убият. Не мога да ѝ отнема честта.

– Сега ти си свободен мъж, а Игрит е свободна жена. Какво отнема не на чест е това да спите заедно?

– Може да ѝ направя дете.

– Тъй де, ха дано. Някой здрав син, или момиче, целунато от огъня, какво лошо има в това?

За миг Джон не можа да намери отговор.

– Момчето... детето ще е копеле.

– Че копелетата да не са по-слаби от другите деца? По-хилави да са, по-болнави?

– Не, ама...

– Ти самият си копеле. А ако Игрит не поиска дете, ще иде при някоя горска врачка и ще пие лунна отвара. Посее ли се семето, ти повече не се бъркаш.

– Няма да стана баща на копеле. Тормунд поклати рошавата си глава.

– Големи глупаци сте били това коленичещите. Що открадна тогава момичето, като не го искаш?

– Откраднал съм я? Изобщо не съм...

– Откраднал си я – рече Тормунд. – Заколваш двамата, с които е, и я отвличаш, това как го наричаш?

– Взех я в плен.

– Накарал си я да ти се предаде.

– Да, но... Тормунд, заклевам се, изобщо не съм я пипал.

– А бе, ти сигурен ли си, че не са ти отрязали оная работа? – Тормунд сви рамене, сякаш искаше да каже, че такава лудост никога няма да може да разбере. – Е добре, ти сега си свободен мъж, но ако няма да го вземаш момичето, намери си поне някоя мечка. Ако човек не си използва колеца, той се смалвява и един ден като ти се допикае, няма да си го намериш в гащите.

На това Джон не отвърна нищо. Не случайно в Седемте кралства

смятаха свободния народ за полухора. „Нямат никакви закони, никаква чест, най-обикновено приличие нямат. Крадат се един друг непрекъснато, плодят се като животни, изнасилват се, вместо да се женят, и пълнят света с незаконни деца.“ Все пак Тормунд започваше да му допада, колкото и вятърничав лъжльо да беше. Дългото копие също. „А Игрит... не, за Игрит няма да мисля.“

Но с Тормунд и Дългото копие язدهа и други диваци: хора като Дрънчащата ризница и Ревльото, които по-скоро бяха готови да му прежат гърлото, отколкото да го заплъжат. Например Харма Песоголавата, тръглеста набита жена с бузи като резени бяло месо, която мразеше кучетата и през два дни убиваше по някое, за да си направи от черепа му ново знаме; безухият Стир, магнарят на Денн, чието племе го смяташе повече за свой бог, отколкото за господар. Варамир Шестте кожи, дребен като плъх мъж, който яздеше дива бяла мечка, висока тринайсет стъпки, щом се изправеше на задните си лапи. А тръгнаше ли мечката с Варамир, след тях тръгваха три вълка и една скална котка. Джон се беше озовал близо до него само веднъж, но и този един път му стигаше. Само като го видя, настръхна, както настръхна козината на Дух при вида на мечката и онзи дълъг черно-бял звяр.

А имаше и още по-свирепи хора от Варамир, от най-северните краища на Леса на духовете, от скритите долини на Ледени нокти и дори от още по-странни места: мъжете от Замръзналия бряг, които се возеха в колесници, направени от кости от моржове и теглени от глутници диви кучета, ужасните кланове на ледените реки, за които разправяха, че се гощават с човешка плът, – обитателите на пещерите с техните боядисани в синьо, червено и зелено лица. Със собствените си очи Джон беше видял хората на Рогова стъпка, как подтичват в колона боси, с пети, корави като копита. Снарки и гръмкени още не беше видял, но не се съмняваше, че Тормунд и тях ще му поднесе на вечеря.

Половината от тези безчетни пълчища диваци си живееха собствения си живот, без никога да са виждали Вала, смяташе Джон, и повечето от тях не говореха Общата реч. Все едно. Манс Райдър говореше древната реч, дори можеше да пее на нея, дърпайки с пръсти струните лютнята си и изпълвайки нощта със странната си, дива музика.

Манс беше прекарал години в събиране на тази огромна, тътреща се през снеговете орда, говорейки ту с майката на този клан, ту с магнаря на онзи, печелейки едно село със сладка приказка, друго с песен, а трето – с острието на мечка си, помирявайки Харма Песоголавата с Господаря на костите, хората на Рогова стъпка с Нощните бегуни, онези с

моржовете от Замръзналия бряг и канибалските кланове от големите ледени реки, изковавайки от стотиците ножове един-единствен огромен меч, насочен в сърцето на Седемте кралства. Нямаше корона, нито скиптер, нито копринени и кадифени халати, но за Джон беше повече от ясно, че Манс Райдър наистина е крал, и то не само на име.

Джон беше минал на страната на диваците по заповед на Корин Полуърката.

– Върви с тях, яж с тях, бий се с тях – беше му казал старшият щурмовак в нощта преди да умре. – И гледай.

Но колкото и да гледаше, не беше научил почти нищо. Полуърката беше подозирал, че диваците са се катерили из голите и пусти Ледени нокти, за да търсят някакво оръжие, някаква сила, някаква зла магия, с която да прекършат Вала... но и да бяха намерили нещо такова, никой не се хвалеше открито, нито го показваше на Джон. Нито Манс Райдър бе споделил с него своите планове и замисли. След онази, първата нощ, Джон го беше виждал само от разстояние.

„Ако потрябва, ще го убия.“ Тази възможност не го радваше никак: такова убийство нямаше да му донесе никаква чест и освен това щеше да означава сигурната му смърт. Но въпреки всичко не можеше да позволи диваците да сринат Вала, да застрашат Зимен хребет и севера, пустите земи и Ручеите, Бял залив и Камен бряг, дори Шийката. Осем хиляди години мъжете на дома Старк бяха живели и умирали, за да защитят своя народ от тези варвари и разбойници... и копеле или не, същата кръв течеше и в неговите жили. „Освен това Бран и Рикон все още са в Зимен хребет. Майстер Лувин, сир Родрик, баба Нан, Фарлън кучкаря, Микен в неговата ковачница и Гейдж при пещите... всички, които съм познавал, всички, които съм обичал.“ Ако му се наложеше да убие един човек, комуто наполовина се възхищаваше и почти харесваше, за да ги спаси от същества като Дрънчашката ризница и Харма Песоглавата, и безухия магнар на Денн, щеше да го направи.

Все пак се молеше на бащините си богове да му спестят тази ужасна задача. Ордата се придвижваше твърде бавно, обременена от всичките стада добитък на диваците, от деца и жалка покъщнина, а снеговете забавяха напредването ѝ още повече. По-голямата част от колоната вече се беше спуснала от склоновете и сега се цедеше покрай руслото на Млечна вода като гъст мед в хладно зимно утро, към вътрешността на Леса на духовете.

А някъде още малко напред, знаеше Джон, над дърветата се издигаеше Юмурука на Първите, приютил триста черни братя на Нощния страж,

вържени и чакащи. Освен Полуърката Стария мечок бе пушал напред и други съгледвачи и със сигурност Джарман Бъкуел и Торен Малък лес вече се бяха върнали с вестта за онова, което се приближава към тях откъм планините.

„Мормон няма да побегне – помисли Джон. – Твърде стар е и е стигнал твърде далече. Ще удари напук на всякаква чет.“ Един ден, много скоро, щеше да чуе зова на бойните рогове и да види колоната ездачи, препускащи срещу тях с плющящите черни плащове и хладна стомана в ръцете. Триста души не можеха да се надяват, че ще избият сто пъти повече, разбира се, но Джон не мислеше, че ще им се наложи. „Няма нужда да убива хиляди, само един. Манс е единственото, което ги държи заедно.“

Кралят отвъд Вала правеше всичко, което му беше по силите, но диваците си оставаха безнадеждно недисциплинирани и това ги правеше уязвими. Тук-там по дългата цяла левга змия, каквато представляваше походната им колона, се срещаха не по-малко силни и свирепи воители от мъжете на Стража, но близо третина от тях бяха събрани в двата края на колоната, в авангарда на Харма Песоглавата и в дивашкия ариергард с великаните, зубрите и огнетите. Друга третина яздеше със самия Манс в центъра, за да пази фургоните и шейните, и кучешките коли, в които караха по-голямата част от провизиите на ордата, всичко, което бе останало от последната лятна жътва. Останалите, разделени на малки банди под командата на такива като Дрънчащата ризница, Джарл, Тормунд Великанското страшилище и Ревълото, служеха като външни отряди, като събирачи на фураж и като бичове, обикаляха непрестанно напред-назад по колоната, за да продължава да се движи повече или по-малко в ред.

И още по-многозначително беше, че на сто диваци се падаше не повече от един на кон. „Стария мечок ще премине през тях като брадва през овесена каша.“ А станеше ли това, Манс трябваше да остави центъра, за да се помъчи да притъпи атаката. Ако той паднеше в неизбежната битка, Валът щеше да си остане непокътнат поне още сто години, смяташе Джон. „Но ако не...“

Той сви изгорелите пръсти на дясната си ръка. Дълъг нокът беше вързан за седлото му. Издяланият от камък ефес с вълча глава и меката кожена ръкохватка на грамадния копелдашки меч му бяха подръка.

След няколко часа догониха бандата на Тормунд. Дух ги остави по пътя и се стопи в леса, надушил плячка. Вълчището щеше да се върне, когато си направеха нощния бивак или най-късно призори. Колкото и

надалече да се скиташе, Дух винаги се връщаше... и Игрит също, изглежда.

– Е – подвижна момичето, щом го видя – сега вярваш ли ни, Джон Сняг? Видя ли великаните на техните мамути?

– Ха! – ревна Тормунд преди Джон да успее да отговори. – Враната е влюбен! Ще се жени за една!

– Великанка? – засмя се Рик Дългото копие.

– Не бе, мамутка! – изрева Тормунд. – Ха!

Игрит подкара до него в тръс и Джон забави ход. Тя твърдеше, че е с три години по-голяма от него, макар да беше с половин стъпка по-ниска; колкото и да бе голяма обаче, си беше дребосък. Каменната змия я бе нарекъл „жена на копието“, когато я плениха в Пискливия проход. Не беше омъжена и за оръжие си бе избрала къс извит лък от рог и язово дърво, но все едно, „жена на копието“ ѝ отиваше. Малко му напомняше за сестра му Аря, въпреки че Аря беше много по-малка и по-слабичка. Трудно беше да каже човек пълна ли е Игрит, или слаба с всички тези кожи, в които беше облечена.

– Знаеш ли „Последния от великаните“? – И без да дочака отговор, Игрит добави: – За да звучи най-добре, трябва да имаш по-дълбок глас от моя. – След което запя: – Ооооо, последният съм аз от великаните, народа ми го няма на земята.

Тормунд Великанското страшилище чу думите и се ухили.

– Последният от великаните на планината, царуваше родът ми над света – зарева той през гъстия сняг.

Рик Дългото копие също се включи:

– Оо, взеха ми горите малкият народ, реките ми те взеха и хълмовете взеха.

– И вдигнаха стена голяма през долините ми, и изловиха рибата ми от реки и ручей – заприпяваха един след друг Игрит и Тормунд с подходящо великански гласове.

Синовете на Тормунд Торег и Дормунд също добавиха дълбоките си гласове, а след тях – и дъщеря му Мунда и всички останали. Други заудряха с копията си по кожените щитове, за да поддържат грубия ритъм, и накрая всички запяха:

В стени от камък палят те огньовете,
в стаи от камък коват копията си остри,
а аз се скитам сам из планините
без приятел верен, само със сълзите.

Със кучета ме гонят през деня
и с факли ме преследват по нощите,
че тези дребни хора високо не могат да стоят,
а великаните все още ходят по земята.
Ооооо, последният съм аз от великаните,
затуй помнете думите на песента ми.
Че аз когато си отида, песента ще секне
и цяла вечност ще царува тишината.

Когато песента свърши, на бузите на Игрит блестяха сълзи.

– Защо плачеш? – попита я Джон. – Това е само песен. Има стотици великани, аз току-що ги видях.

– Ох, стотици – отвърна му тя ядосано. – Нищо не разбираш, Джон Сняг. Ти... ДЖОН!

Внезапният плясък на криле го накара да се обърне. Очите му се запълниха от синьо-сива перушина, а в лицето му се забиха остри нокти. Прониза го ослепително червена болка, нечакана и яростна, по главата му забиха остри краища на пера. Джон видя клюна, но не му остана време да се предпази с ръка или да посегне за оръжието. Залитна назад, кракът му се измъкна от стремето, гаронът му изпадна в паника и той започна да пада. А орелът се беше впил в лицето му, ноктите го деряха, птицата грачеше яростно и го кълвеше. Светът се преобърна с главата надолу в хаос от пера, плът и кръв.

Следващото, което разбра, беше, че лежи по очи с вкуса на кал и кръв в устата, и че Игрит е коленичила до него и го е заслонила, стиснала костена кама. Все още чуваше плясъка на крилето, макар че орелът не се виждаше.

– Окоето ми – изохка той и вдигна ръка към лицето си.

– Само кръв е, Джон Сняг. Не успя да улучи окоето, само ти откъсна малко от кожата.

Лицето му пулсираше. Над тях се беше изправил Тормунд и ревеше с цяло гърло, видя Джон с дясното си око, докато бършеше кръвта от лявото. След това се появиха конски копита, чуха се викове и дрънкане на стари сухи кости.

– Торба Кокали! – ревна Тормунд. – Разкарай си адската гарга!

– Това е адската гарга! – Дрънчащата ризница посочи Джон. – Кърви в калта като невярно псе! – Орелът изпляска с криле и кацна върху напукания великански череп, който му служеше за шлем. – За него съм дошъл.

– Тогава си го вземи – каза Тормунд, – но ми ела с меч в ръката, за да срещнеш моя. Може да сваря твоите кокали и да пикая в черепа ти. Ха!

– Като те набода и ти пусна въздуха, ще се свиеш като мамутски мехур и ще ми станеш по-малък от ей онова момиче. Стой настрана, да не чуе Манс за това.

Игрит се изправи.

– Какво, Манс ли го иска?

– Казах го вече, нали? Вдигни го на черните му крака. Тормунд изгледа Джон навъсено.

– Щом Манс те търси, най-добре върви. Игрит му подаде ръка да стане.

– Тече му кръв като на заклан глиган. Виж какво направи Орелл с това мило лице.

„Може ли една птица да мрази?“ Джон беше убил дивака Орелл, но някаква част от човека беше продължила да живее в орела. Златните му очи го гледаха с хладна омраза.

– Ще ми мине – каза Джон. Кръвта продължаваше да се стича в дясното му око, а бузата му пареше от болка. Когато я опипа, черната му ръкавица подгизна и почервения. – Помогни ми да си хвана коня. – Имаше нужда повече от Дух, отколкото от коня, но вълчището не се виждаше никакво. „Сигурно е на левги далече и разкъсва гърлото на някое сърне. Толкова по-добре.“

Гаронът се дръпна боязливо, когато го приближи, явно уплашен от кръвта по лицето му, но Джон го успокои с няколко кротки думи и накрая успя да го доближи достатъчно, за да хване юздите. Когато се метна на седлото, му се зави свят. „Ще трябва да помоля да ме лекуват – помисли той, – но не сега. Нека Манс види какво ми направи орелът.“ Пръстите на дясната му ръка се отвориха и затвориха и той се пресегна и метна Дълъг нокът през рамо преди да подкара в тръс към Господаря на костите и бандата му.

– И аз идвам – каза Игрит.

– Ти се махай. – Костите по бронята на Дрънчащата ризница изтраха. – Пратиха ме само за долетялата врана и за никой друг.

– Свободната жена язди където поиска – отвърна Игрит. Вятърът навя сняг в очите на Джон и той усети как кръвта по лицето му замръзва.

– Пеш ли ще вървим, или ще яздим?

– Ще яздим – отвърна Господаря на костите.

Яздиха две мили покрай колоната през вихрушката, после отцепиха през товарните фургони, прегазиха през Млечна вода и завиха на изток. Речните плитчини бяха покрити с тънка ледена кора; с всяка стъпка конските копита я кършеха, докато не навлязоха в по-дълбокото. На източния бряг снегът сякаш падаше по-бързо и преспите бяха по-дълбоки. „Дори вятърът е по-студен.“ И нощта също падаше.

Но въпреки навяващия сняг силуетът на големия бял хълм, извисяващ се над дърветата, не можеше да се сбърка с нищо друго. „Юмурака на Първите.“ Джон чу кряска на орела над главата си. От високия смърч го изгледа черен гарван и го изпрати с грак. „Дали Стария мечок е направил шурма си?“ Но вместо грохота на стомана и свистенето на летящи стрели Джон чуваше само мекия пукот на заледената кора по преспите под копитата на конете.

Заобиколиха мълчаливо до подножието, откъдето достъпът до върха беше по-лек. И Джон видя първия убит кон, полузаровен вече от снега. От корема на животното се бяха изсипали черва като замръзнали змии, а един от краката му го нямаше. „Вълци“ – беше първата мисъл на Джон, но беше грешка. Вълците изяждаха жертвите си, не ги оставяха така.

По склона лежаха пръснати още гарони с гротескно сгърчени крака и слепи очи, взрени в смъртта. Диваците се трупаха като мухи около тях, сваляха седлата, сбруите, дисагите и броните и ги сечаха с каменните си брадви.

– Нагоре – каза Дрънчаштата ризница на Джон. – Манс е на върха.

Извън кръглата каменна стена слязоха от конете и се промъкнаха през проядения зев между камъните. Трупът на един рунтав гарон стърчеше нанизан на остриите колове, които Стария мечок беше набил от вътрешната страна на всеки вход. „Опитвал се е да излезе, а не да влезе.“ От ездача нямаше и помен.

Вътре гледката се оказа още по-ужасна. Джон никога не беше виждал толкова розов сняг. Вятърът дърпаше тежкото му наметало. Гарвани прехвърчаха от един конски труп на друг. „Диви ли са тези гарвани, или нашите?“ Джон не можеше да разбере. Нито можеше да отгадае къде ли е сега горкият Сам. И „какво“ е.

Под петата на ботуша му изпука окървавена ледена кора. Диваците смъкваха от конете всяко парче стомана и кожа, дори изтръгваха подковите от копитата. Обикаляха на glutници, търсеха оръжие и храна. Джон подмина едно от кучетата на Чет, или по-скоро онова, което беше останало от него, сгърчено в желираната локва полузамръзнала кръв.

В другия край на лагера все още стояха няколко шатри и тъкмо там завариха Манс Райдър. Под наметалото си от черна вълна и червена коприна носеше черна плетена ризница и дебели панталони, а на главата – шлем от бронз и желязо, с гарванови криле на слепоочията. С него бяха Джарл и Харма Песоглавата; Стир също, както и Варамир Шест кожи с неговите вълци и скалната котка.

Погледът, с който Манс срещна Джон, беше мрачен и студен.

– Какво е станало с лицето ти?

– Орелл се опита да му извади окото – каза Игрит.

– Попитах него. Да не си е изгубил езика? Сигурно за да ни спести следващите си лъжи.

Магнарят Стир извади дълъг нож.

– Момчето сигурно ще вижда по-добре с едно око, отколкото с две.

– Искаш ли да си запазиш окото, Джон? – попита Кралят отвъд Вала. – Ако е така, кажи ми колко бяха. И този път се постарай да ми кажеш истината, копеле на Зимен хребет.

Гърлото на Джон беше пресъхнало.

– Милорд... какво...

– Не съм ти лорд – прекъсна го Манс. – А колкото за „какво“, то се вижда ясно. Братята ти загинаха. Въпросът е колко?

Лицето на Джон пулсираше, снегът продължаваше да се сипе, и му беше трудно да мисли. „Каквото и да те питат, не се колебай“, беше му казал Корин. Думите залепнаха на гърлото му, но той се насили и отвърна:

– Триста души бяхме.

– Бяхме? – рязко повтори Манс.

– Бяха. Бяха триста души. – „Ще отговаряш, каквото и да те питат, каза Полуръката. Защо тогава се чувствам като жалък страхливец?“ – Двеста от Черен замък и сто от Сенчестата кула.

– Тази песничка звучи по-вярно от онази, която ми изпя в шатрата. – Манс се обърна към Харма Песоглавата. – Колко коня намерихме?

– Над сто – отвърна му грамадната жена, – под двеста. Има още мъртви на изток под снега, трудно е да кажа колко точно. – Зад нея стоеше носачът на пряпореца ѝ – дълъг прът с куча глава, забита на върха му. От нея още капеше кръв.

– Не трябваше да ме лъжеш, Джон Сняг – каза Манс.

– Аз... знам. – Какво друго можеше да каже? Дивашкият крал го изгледа съсредоточено.

– Кой командваше? И ми кажи истината. Рикър ли беше? Или

Малък лес? Вайтърс не е, той е твърде немощен. Тази шатра чия беше?

„Твърде много му казах.“

– Не му ли намерихте трупа? Харма изсумтя презрително.

– Какви глупаци са тия врани!

– Ако още веднъж ми отговориш с въпрос, ще те дам на Господаря на костите – закани се Манс Райдър на Джон. И пристъпи към него. – Кой предвождаше тук?

„Още една крачка – помисли Джон. – Още стъпка.“ Ръката му леко се плъзна към дръжката на Дълъг нокът. „Ако си мълча...“

– Само да посегнеш към тоя копелдашки меч, копелдашката ти глава ще отхвърчи преди да е излязъл от ножницата – каза Манс. – Търпението ми вече се изчерпа, врано.

– Кажи го – подкани го Игрит. – Все едно, който и да е бил, мъртъв е.

Джон се намръщи и засъхналата по бузата му кръв се напука. „Адски трудно е. Как да се правя на обърни-плащ, без да стана такъв?“ Корин не му беше казал това. Но втората крачка винаги е по-лека от първата.

– Стария мечок.

– Стареца? – Тонът на Харма издаде, че не го вярва. – Дошъл е лично? Тогава кой командва в Черен замък?

– Боуен Марш. – Този път Джон отговори веднага. „Не трябва да се колебаеш, каквото и да те питат.“

Манс се засмя.

– Ако е така, спечелили сме войната. Боуен разбира много повече от брое на мечове, отколкото как се използват.

– Командваше Стария мечок – каза Джон. – Това място беше високо и укрепено, и той го укрепил още повече. Изкопа ями и заби колове, докара храна и вода. Беше готов за...

– ... мен? – довърши Манс Райдър. – Да, бил е. Ако бях изглупял да шурмувам хълма, навярно щях да изгубя петима души за всяка врана и пак щях да смятам, че съм извадил късмет. – Устата му се сви. – Но когато мъртъвците възкръсват, стените, коловете и мечовете не значат нищо. С мъртвите не можеш да се бориш, Джон Сняг. Никой човек на света не знае това толкова добре, колкото мен. – Взря се в помръкващото небе и каза: – Враните май ни помогнаха повече, отколкото сами са предполагали. Тъкмо се чудех защо никой не ни напада. Но все още ни чакат стотици левги път, а студът се надига. Варамир, изпрати вълците си да подушат за варгите, не искам да ни връхлетят с изненада.

Господарю на костите, удвои патрулите и се погрижи всеки да е с факел и кремък. Стир, Джарл, вие тръгвате още призори.

– Манс – рече Дрънчащата ризница, – искам кокалите на враната.

Игрит пристъпи и застана пред Джон.

– Не можеш да убиеш човек затова, че се е опитал да излъже, за да защити бившите си братя.

– Те още са му братя – заяви Стир.

– Не са – настоя Игрит. – Заповядаха му да ме убие, но той не ме уби. А уби Полуръката, всички го видяхме.

Дъхът на Джон замъгли въздуха пред очите му, „Ако го излъжа, ще разбере.“ Погледна в очите Манс Райдър, отвори и затвори изгорялата си длан.

– Аз нося плаща, който вие ми дадохте, ваша милост.

– Хубав плащ! – каза Игрит. – Топъл. Много нощи се боричкахме под него!

Джарл се разсмя и дори навъсената Харма Песоглавата се изкикоти.

– Това ли било, Джон Сняг? – кротко попита Манс Райдър. – Тя и ти, значи?

Не беше трудно да се обърка човек отвъд Вала. Джон вече не можеше да различи честта от срама, нито праведността от греха. „Отецът дано ми прости.“

– Да – каза той. Манс кимна.

– Добре. Тогава утре ще заминеш с Джарл и Стир. И двамата. Аз съм последният, който ще раздели две сърца, туптящи в едно.

– Къде заминаваме? – попита Джон.

– Отвъд Вала. Крайно време е да докажеш верността си с нещо повече от думи, Джон Сняг.

Магнарят не беше доволен.

– Че за какво ми е една врана?

– Той познава Стража и Вала – рече Манс. – И освен това познава Черен замък по-добре от всеки наш съгледвач. Ще намериш начин да го използваш, ако не си глупак.

Стир се намръщи.

– Сърцето му може би още е черно.

– Ако е така, изтръгни му го. – Манс се обърна към Дрънчащата ризница. – Господарю на костите, в никакъв случай не позволявай на колоната да спира. Ако стигнем Вала преди Мормон, спечелили сме.

– Ще се движат. – Гласът на Дрънчащата ризница беше стегнат и гневен.

Манс кимна и се отдалечи с Харма и Шест кожи. След тях тръгнаха шестте вълка на Варамир и скалната котка. Джон и Игрит останаха с Джарл, Дрънчащата ризница и магнаря. Двата стари диваци изгледаха Джон със зле прикрит яд.

– Чу, тръгваме утре призори – каза Джарл. – Вземете колкото храна можете, време за лов няма да има. И се погрижи за лицето си, врано. На нищо не приличаш.

– Ще се погрижа – каза Джон.

– А ти гледай да не лъжеш, момиченце – каза Дрънчащата ризница на Игрит и очите му блеснаха зад великанския череп.

Джон извади Дълъг нокът.

– Махни се от нас, ако не искаш да получиш онова, което получи Корин.

– Тук вълкът няма да ти помогне, момче. – Дрънчащата ризница поsegна за своя меч.

– Сигурен ли си? – засмя се Игрит.

Горе на каменната стена Дух се беше присвил за скок, с настръхнала козина. Не издаде звук, но тъмночервените му очи гледаха на кръв. Господарят на костите бавно дръпна ръката си от меча, отстъпи крачка назад, изруга и ги остави.

Джон и Игрит бавно заслизаха по склона. Дух пристъпваше до тях. Чак когато прегазиха половината корито на Млечна вода, Джон се почувства достатъчно безопасно да каже:

– Не съм те молил да лъжеш за мен.

– Не съм лъгала – отвърна тя. – Само премълчах една част.

– Каза, че...

– Че сме спали много нощи под плаща ти. Но не казах кога сме започнали. – Усмивката ѝ беше почти свенлива. – Накарай Дух да спи на друго място тази нощ, Джон Сняг. Манс е прав. Делата са по-верни от думите.

САНСА

– Нова рокля? – възкликна тя, колкото притеснена, толкова и объркана.

– По-хубава от всичко, което сте носили досега, милейди – увери я старицата. Измери бедрата на Санса с усукана и вързана на възел за двата края връв. – Цялата – коприна и мирска дантела, със сатенени панделки. Ще бъде много красива. Самата кралица я поръча.

– Коя кралица? – Марджери все още не беше кралицата на Джоф, но беше вдовица на покойния Ренли. Или имаше предвид Кралицата на тръните? Или...

– Кралицата регент, разбира се.

– Кралица Церсей?

– Че коя друга. От много години ме удостоява с поръчките си. – Старицата опъна връвта по крака на Санса. – Нейна милост ме предупреди, че вече сте жена и не бива да се обличате като малко момиче. Вдигнете си ръката.

Санса я вдигна. Вярно беше, че имаше нужда от нова рокля. Последната година беше израсла близо цяла педя, а и повечето неща от стария ѝ гардероб се бяха развалили от пушека, когато се опита да изгори постелята си в деня на първото си разцъфтяване.

– Бюстът ви ще бъде красив като на кралицата – рече старата жена, докато опъваше връвта около гърдите на Санса. – Не бива да го криете толкова.

Думите ѝ я накараха да се изчерви. Но последния път, когато излезе на езда, не можа да завърже елека си догоре и конярчето я зяпна, докато ѝ помагаше да се качи на коня. Забелязваше понякога, че и възрастни мъже се заглеждат в гърдите ѝ, а някои от ризите ѝ бяха толкова отеснели, че едва дишаше в тях.

– С какъв цвят ще е? – попита тя шивачката.

– Цветовете ги оставете на мен, милейди. Ще останете доволна, сигурна съм. Ще получите също така бельо и корсажи, фусти, мантии, всичко, което подобава на... на една красива млада дама от знатен род.

– Ще бъдат ли готови за сватбата на краля?

– О, по-скоро, много по-скоро, Нейна милост настоява. Имам шест шивачки и дванадесет чирачки и заради тази поръчка сме отложили всички други. Много дами ще ми се сърдят за това, но кралицата

заповяда.

– Благодаря на Нейна милост за грижите й – каза учтиво Санса. – Тя е много добра с мен.

– Нейна милост е изключително щедра – съгласи се шивачката, докато си събираше нещата. После излезе.

„Но защо?“ – зачуди се Санса след като остана сама. Притесняваше я тази грижовност. „Обзалагам се, че тази рокля е свързана някак с Марджери или е по настояване на баба й.“

Добротата на Марджери си оставаше неизменна, а присъствието й бе променило всичко. Дамите й също посрещнаха Санса с обич. Толкова време бе минало, откакто можеше да се порадва на компанията на други жени, че тя почти бе забравила колко е приятно. Лейди Леонет започна да й дава уроци по свирене на лира, а лейди Джана с охота споделяше с нея всички дворцови клюки. Мери Крейн винаги имаше подръка някоя забавна историйка, а мъничката лейди Бълвър й напомняше за Аря, макар да не беше толкова буйна.

Най-близко до годините на Санса бяха братовчедките Елинор, Ала и Мега, и трите – Тирел, от по-дребни разклонения на дома.

– Розички от по-ниските клони на хроста – чуруликаше Елинор, дребничка, жилава и много остроумна. Мега беше по-закръглена и шумна, Ала – свенлива и хубавичка, но Елинор властваше над трите по правото на женствеността – беше вече разцъфтяла девица, докато Мега и Ала все още си бяха момичета.

Братовчедките приеха Санса в компанията си все едно, че я бяха познавали цял живот. Прекарваха дълги следобеди в плетене, бърбореха си над резенчета лимонов кейк и подсладено с мед вино, вечер си играеха на плочки, пееха заедно, докато замъкът спеше... и често по една или две от тях лягаха в леглото на Марджери, за да си шепнат половината нощ. Ала имаше чудесен глас и когато настояваха, свиреше на лютня и им пееше песни за рицарска галантност и изгубена любов. Мега не можеше да пее, но по целувките беше луда. Признаваше, че понякога си играят с Ала на целуваме, но не било същото като да се целуваш с мъж, още по-малко – с крал. Санса се чудеше какво би си помислила Мега, ако можеше да целуне Хрътката, както бе направила тя. Беше дошъл при нея в нощта на битката, вонеше на вино и кръв. „Целуна ме и заплаши, че ще ме убие, и ме накара да му изпея песен.“

– Крал Джофри има толкова красиви устни – гукаше унесено Мега, – о, бедничката ми Санса, сърцето ти сигурно се е скъсало от мъка, когато го загуби. О, колко ли си плакала, миличката ми!

„Джоф ме е карал да плача повече, отколкото можеш да си представиш“, искаше й се да отвърне, но Лоената буца го нямаше да заглуши с рева си гласа й, затова тя стисна устни и задържа езика зад зъбите си.

Колкото до Елинор, тя беше сгодена за някакъв млад скуайър, син на лорд Амброуз. Щяха да ги оженят веднага щом той спечели шпорите си. Той беше спечелил благосклонността й в Битката за Черна вода, където бе убил един мирски стрелец и един ратник на Мълъндор.

– Алин твърди, че нейната благосклонност го направила безстрашен – каза Мега. – Казава, че крещял името й като свой личен боен вик. Много е галантно, нали? Някой ден искам някой рицар да получи моята благосклонност и да убие сто мъже с моето име на уста. – Елинор им каза да мълкнат, но изглеждаше доволна все пак.

„Те са деца – реши Санса. – Те са глупави момиченца, дори Елинор. Никога не са виждали битка, никога не са виждали как умира човек, те нищо не знаят.“ Бляновете им бяха изпълнени с песни и приказки, както нейните преди Джофри да заповяда да отсекаат главата на баща й. Санса ги съжаляваше. И им завиждаше.

Марджери обаче беше съвсем друга. Мила и добра, и все пак в нея се долавяше нещо от баба й. Предния ден беше взела със себе си Санса на лов със соколи. За пръв път след битката Санса излизаше извън града. Мъртвите ги бяха изгорили и погребали, но Калната порта беше разнебитена от овните на лорд Станис, а по двата бряга на Черна вода се виждаха скелетите на корабите – овъглените им мачти стърчаха над водата като черни пръсти. Единственият превоз беше груб сал, с който ги прекараха на отсрещния бряг, и когато стигнаха кралския лес, се озоваха сред пустош от пепел и овъглени дървета. Но водните птици гъмжаха в блатата около залива и мерлинът на Санса свали три патици, а перегринът на Марджери улови чапла в полет.

– Уилас има най-добрите птици в Седемте кралства – каза Марджери, когато двете останаха за малко сами. – Понякога ловува и с орли. Ще видиш, Санса. – Хвана ръката й и нежно я стисна. – Сестро.

„Сестро.“ Някога Санса си беше мечтала да има сестра като Марджери: красива и нежна, покорила цялата изящност на света. Като сестра, Аря беше съвсем незадоволителна. „Как мога да позволя на моята сестра да се омъжи за Джофри?“ – помисли тя и изведнъж очите й се напълниха със сълзи.

– Марджери, моля те – промълви тя, – не го прави. – Беше й трудно да го изрече. – Не трябва да се омъжваш за него. Той не е такъв, както изглежда, не е. Ще те нарани.

– Не мисля. – Марджери ѝ се усмихна. – Много смело е от твоя страна, че ме предупреди, но не се бой. Джоф е разглезен, суетен и не се съмнявам, че е точно толкова жесток, колкото казваш, но татко го принуди да назначи Лорас в кралската си гвардия преди да се съгласи за брака ни. Най-добрият рицар в Седемте кралства ще ме закриля ден и нощ, както принц Емон е закрилял Нерис. Така че нашето лъвче ще трябва да гледа да се държи прилично, нали? – Засмя се и я подкани: – Хайде, мила сестрице, да препуснем назад към реката. Пазачите ни ще се побъркат. – И без да дочака отговор, смуши коня си.

„Толкова е смела“ – каза си Санса и препусна след нея... и все пак съмненията ѝ продължаваха да я човъркат. Всички бяха съгласни, че сир Лорас е забележителен рицар. Но Джофри си имаше и други от Кралската гвардия, а освен това – златни и червени плащове, а когато порасеше, щеше да командва свои войски. Егон Безчестния не беше посягал на кралица Нерис, навярно от страх към техния брат, Рицаря на драконите... но когато друг от Кралската му гвардия се влюбил в една от любовниците му, кралят беше отсякъл главите и на двамата.

„Сир Лорас е Тирел – напомни си Санса. – Онзи рицар е бил само Тойн. Братята му не са имали войски, не се могли да отмъстят другояче освен с мечовете си.“ Но колкото повече се замисляше над всичко това, толкова повече се чудеше. „Джоф ще трябва да се въздържа няколко лунни кръга, може би цяла година, но рано или късно ще си покаже ноктите и когато го направи...“ В кралството можеше да се появи втори Кралеубиец и този път щеше да избухне война в самия град-престолнина, и от боевете между мъжете на лъва и мъжете на розата по уличните канавки щеше да потече кръв.

Санса се удивляваше, че Марджери не го разбира. „Тя е по-голяма от мен, би трябвало да е и по-разумна. А баща ѝ, лорд Тирел, той със сигурност би трябвало да знае какво прави. Аз просто съм глупава.“

Когато каза на сир Донтос, че ще отива в Планински рай, за да се омъжи за Уилас Тирел, мислеше, че ще го облекчи и че той ще остане доволен. Но вместо това той стисна ръката ѝ и каза:

– Не можеш! – Каза го с удебелен колкото от ужас, толкова и от виното език. – Казвам ти, тези Тирел са същински Ланистър, само че с цветя. Моля те, забрави тази глупост, дай целувчица на своя Флориан и ми обещавай, че ще продължим, както го замислихме. Нощта на сватбата на Джофри не е толкова далече, само си сложи сребърната мрежичка на косата и нави каквото ти казах, и след това ще избягаме. – Опита се да лепне устните си на бузата ѝ.

Санса се отскубна от ръцете му и отстъпи крачка назад.

– Няма. Не мога. Нещо ще се обърка. Когато исках да ме измъкнеш на свобода, ти не искаше, а сега аз не искам.

Донтос я зяпна тъпо.

– Но всичко вече е уговорено, миличко. Корабът, който ще те отведе до дома, лодката, която те ще откара до кораба, твоят Флориан направи всичко за своята мила Джонквил.

– Съжалявам за всички неприятности, които ти причиних – отвърна тя, – но вече не ми трябва никакви лодки и никакви кораби.

– Но всичко беше само за да те спася.

– В Планински рай ще бъда спасена. Уилас ще ме пази.

– Но той не те познава – настоя Донтос – и няма да те обича, Джонквил, Джонквил, отвори хубавите си очи, тези Тирел изобщо не се интересуват от теб. Искат да се венчаят за твоето наследство.

– Моето наследство ли? – За миг Санса се обърка.

– Миличкото ми – каза ѝ той, – ти си наследничка на Зимен хребет. – Грабна отново ръката ѝ и започна да я умолява да не прави това, но Санса се дръпна и го остави да залита под язовото дърво. Оттогава не стъпи повече в гората на боговете.

Но все пак не беше забравила думите му. „Наследницата на Зимен хребет“, повтаряше си, докато лежеше нощем в постелята. „Искат да се венчаят за наследството ти.“ Никога не беше помисляла за такива права, но след като Бран и Рикон бяха мъртви... „Все едно, Роб си е жив, вече е мъж, скоро ще се ожени и ще си има син. Все едно, Уилас Тирел ще си има Планински рай, защо ще иска Зимен хребет?“

Понякога шепнеше името му във възглавницата си просто за да чуе как звучи.

– Уилас. Уилас. Уилас.

Смяташе, че Уилас не е по-лошо име от Лорас. Дори си приличаха. Звучаха ѝ сходно. Какво толкова, някакъв си крак? Уилас щеше да стане господарят на Планински рай и тя щеше да бъде неговата дама.

Представяше си как седят двамата в една красива градина, с малки паленца в скутовете, или слушат свирнята на лютия и се возят по река Мандър на ладия. „Ако му родя синове, може и да ме обикне.“ Щеше да ги нарече Едарт, Бран и Рикон и щеше да ги отгледа храбри и доблестни като сир Лорас. „И да мразят Ланистърите също така.“ В мечтите на Санса момчетата ѝ изглеждаха досущ като братята, които беше изгубила. Понякога имаше дори момиче, което приличаше на Аря.

Така и не можеше обаче да нарисова за дълго портрет на Уилас в

главата си – мислите ѝ все я връщаха към сир Лорас, млад, изящен и красив. „Не бива да мисля за Уилас така – казваше си тя. – Той може да долови разочарованието в очите ми, когато се срещнем, и тогава как ще се ожени за мен, ако разбере, че съм влюбена в брат му?“ Непрекъснато си напомняше, че Уилас Тирел е два пъти по-голям от нея, че е недъгав освен това, че може би е пълен и червендалест като баща си. Но хубав или не, изглежда, този човек щеше да се окаже единственият достоен за нея жених.

Веднъж сънува, че все пак тя се венчава за Джоф, а не Марджери, и в сватбената им нощ той изведнъж се превърна в палача Илин Пейн. Събуди се разтреперана. Не искаше Марджери да страда толкова, колкото нея, но в същото време я ужасяваше мисълта, че Тирелите могат да се откажат от женитбата. „Предупредих я, наистина, казах ѝ истината за него.“ Може би Марджери просто не ѝ вярваше. Джоф винаги се представяше пред нея като съвършен рицар, също както със Санса в началото. „Тя много скоро ще разбере истинския му нрав. Скоро след сватбата, ако не и преди това.“ Санса реши, че трябва да запали свещ на Майката в небесата при следващото си посещение в септата и да я помоли да защити Марджери от жестокостта на Джофри. И може би също така една свещ на Воина, за Лорас.

Когато шивачката дойде да ѝ вземе последните мерки, реши да си облече новата рокля за церемонията във Великата септа на Белор. „Затова сигурно Церсей е поръчала да ми я ушийт, за да не изглеждам дрипава на сватбата.“ Наистина за празненствата след това щеше да ѝ трябва друга рокля, но смяташе, че и някоя от старите ще свърши работа. Нямаше да рискува да си оцапа новата с храна или с вино. „Ще си я взема в Планински рай.“ Искаше да е красива в очите на Уилас Тирел. „Дори Донтос да е прав и той да иска Зимен хребет, а не мен, все пак може да ме обикне заради мен самата.“ Санса се сгуши под завивката, зачудена кога ли най-после ще бъде готова новата ѝ рокля. Нямаше търпение да си я облече.

АРЯ

Дъждовете идваха и си отиваха, но небето ставаше все по-сиво и все по-малко синьо, и всички потоци течаха пълни. На третия ден Аря забеляза, че мъхът по дърветата не расте както трябва.

– Не вървим в правилната посока – каза тя на Джендри, когато минаха покрай един много мъхнат чинар. – Тръгнали сме на юг. Виждаш ли как расте мъхът по ствола?

Той избута гъстия черен кичур от очите си и отвърна:

– Вървим си по пътя, това е. Пътят тук завива на юг.

„Цял ден вървим на юг – искаше да му каже. – Както и вчера, когато минахме през онова дере.“ Но вчера не беше внимавала много и не беше сигурна.

– Мисля, че се изгубихме – каза тя тихо. – Не трябваше да оставяме реката. Трябваше просто да продължим по нея.

– Реката завива и върти – отвърна Джендри. – Това е по-късият път, бас държа. Някакъв таен разбойнически път. Лим и Том живеят тук от години.

Това беше вярно. Аря прехапа устна.

– Но мъхът...

– Както вали, скоро и от ушите ни ще порасте мъх – оплака се Джендри.

– Само от южното ни ухо – упорито заяви Аря. Нямаше полза да се опитва да убеждава Бика в каквото и да било. Все пак той беше единственият останал й верен приятел, след като Горещата баница ги остави.

– Шарна казва, че ѝ трябва да ѝ пека хляба – беше казал той в деня, когато тръгнаха. – Бездруго ми омръзнаха мазолите от седлото и непрекъснато да ме плашат разни неща. Тук има ейл, зайци, а хлябът ще е по-добър, щом ще го правя аз. Ще видиш, като се върнете. Ще се върнеш, нали? Когато войната свърши? – После си спомни коя е и добави: – Милейди. – И се изчерви.

Аря не знаеше дали войната изобщо ще свърши някога, но му кимна.

– Извинявай дето те набих онзи път – каза тя. Горещата баница беше глупав и страхлив, но беше с нея по целия път от Кралски чертог и тя бе свикнала с него. – Счупих ти носа.

– И на Лим му го счупи. – Горещата баница се ухили. – Това беше

добре.

– Лим не мисли така – мрачно отвърна Аря. После дойде време да тръгват. Когато Горещата баница попита дали може да целуне ръката на милейди, тя го шибна по рамото. – Не ме наричай така. Ти си Горещата баница, а аз съм си Ари.

– Тук аз не съм Горещата баница. Шарна ме нарича просто „момчето“. Като другото момче. Ще има да се бъркаме...

Липсваше ѝ повече, отколкото беше допускала, но Харвин донякъде го компенсираше това. Тя му беше разказала за баща му Хълън и как го бе намерила издъхващ при конюшните на Червената цитадела в деня, в който бе избягала.

– Той все казваше, че ще умре в конюшня – отвърна Харвин. – Но всички мислехме, че ще е от копитото на някой лош кон, а не от глутницата лъвовете. – Аря му разказа също за Йорен и за бягството им от Кралски чертог, и за много от нещата, които им се случиха след това, но пропусна за конярчето, което бе промушила с Игла, и за пазача, чието гърло преряза с камата, за да се измъкнат от Харънхъл. Да го каже на Харвин беше все едно да го каже на баща си, а имаше някои неща, които не можеше да понесе баща ѝ да научи.

Не проговори също така и за Джакен Х'гхар и за трите смърти, които той дължеше и които изплати. Пазеше желязната монета, която ѝ беше дал, понякога нощем си спомняше как лицето му се стопи и промени, когато прокара ръката си пред него. „Валар моргулис – промълвяваше тя със затаен дъх. – Сир Грегър, Дънсън, Поливър, Раф Сладура. Веселяка и Хрътката. Сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей, крал Джофри.“

Само шестима останали от двадесетимата мъже, които баща ѝ бе изпратил на запад с Берик Дондарион, каза ѝ Харвин, и те се били пръснали.

– Беше клопка, милейди. Лорд Тивин изпрати Планината през Червената вилка с огън и меч, надявайки се да отвлече лорд баща ви. Смяташе, че лорд Едард лично ще тръгне на запад, за да се справи с Грегър Клегейн. Ако го беше направил, щеше да бъде убит или взет в плен и разменен за Дяволчето, който по това време беше пленник на лейди майка ви. Само Кралеубиеца не знаеше за плана на лорд Тивин, а когато чу за пленяването на брат си, нападна баща ви по улиците на Кралски чертог.

– Помня – отвърна Аря. – Той уби Джори. – Джори винаги ѝ се усмихваше, поне когато не ѝ казваше да не му се пречка в краката.

– Той уби Джори – съгласи се Харвин, – и кракът на баща ви се счупи, когато го затисна конят му. Така лорд Едард не можа да тръгне на запад. Вместо това изпрати лорд Берик с двайсет от неговите хора и още двайсет от Зимен хребет, мен в това число. Имаше и други. Торос и Реймън Дари с техните хора, сир Гладън Вайлд, лорд Лотар Малъри. Но Грегър ни чакаше при Глумски проход, със скрити по двата бряга войници. Докато се прехвърляхме, ни нападна откъм челото и откъм тила.

– С очите си видях как Планината посече Реймън Дари с един единствен удар, толкова ужасен, че му отрязва ръката от лакътя и уби и коня под него – продължи той. – Гладън Вайлд умря там с него, а лорд Малъри го свалиха от коня и се удави. Лъвовете ни връхлитаха от всички страни и помислих, че и аз съм обречен като всички, но Алин зарева команди и възстанови реда в строя ни, и тези, които все още бяха на конете си, се струпаха около Торос и си пробиха път. Онази сутрин останахме шест десети. По тъмно вече бяхме две десетини, а лорд Берик беше тежко ранен. Извадихме от гърдите му парче от пика, цяла стъпка дълго, и изляхме кипнало вино в дупката. Всички мислехме, че до заранта негово благородие ще издъхне. Но Торос се моли с него цяла нощ край огъня и когато утрото дойде, той още беше жив, при това по-силен отпреди. Минаха два дни и две нощи преди да може отново да яхне кон, но куражът му укрепил духа ни. Той ни каза, че нашата война не е свършила при Глумски проход, а само е започнала там и че за всеки паднал от нашите ще бъде възмездено десетократно.

– Междувременно боевете ни подминаха. – Той поклати глава. – Хората на Планината се оказаха само авангардът на войската на лорд Тивин. Прехвърлиха се с цялата си сила през Червената вилка и се изсипаха в речните земи, изгаряйки всичко по пътя си. Бяхме толкова малко, че можехме само да нападаме обоза им, но си казвахме, че ще се присъединим към силите на крал Робърт, когато тръгне на запад да съкруши бунта на лорд Тивин. Чак тогава чухме, че крал Робърт е мъртъв, а с него – и лорд Едард, и че изтърсакът на Церсей Ланистър се е възкачил на Железния трон. Това преобърна света с главата надолу. Нали разбирате, бяхме изпратени от Ръката на краля, за да се справим с беззаконници, но сега ние се оказахме беззаконниците, а лорд Тивин – Ръката на краля. Тогава някои поискаха да се предадем, но лорд Берик не искаше и да чуе. Казваше, че все още сме хората на краля и че тези, над които лъвовете издевателстват, са кралски хора. Щом не можем да се сражаваме за Робърт, ще се бием за тях, докато не загине и последният от нас. Така и направихме, но докато се биехме, започна да става нещо странно.

Срещу всеки загубен от нас човек се появяваха други двама, които да заемат мястото му. Малцина от тях бяха рицари и скуайъри, от знатен род: повечето бяха прости хора – ратаи, цигулари и ханджии, слуги и обуцари, даже двама септони. Мъже от всякакво потекло и занаят, даже жени, деца и кучета...

– Кучета ли? – възкликна Аря.

– Ами да. – Харвин се ухили. – Един от момците ни държи най-злите кучета, които бихте искали да видите.

– Съжалявам, че си нямах някое хубаво зло куче – каза навъсена Аря. – Куче лъвоубиец. – Някога си беше имала едно вълчище, Нимерия, но я беше замервала с камъни, докато тя не избяга, за да не я убие кралицата. „Дали едно вълчище може да убие лъв?“

Следобеда завали отново и продължи до късно вечерта. За щастие разбойниците си имаха тайни приятели навсякъде и не се налагаше да вдигат стан на открито или да се подслоняват под някоя течаща стряха, както бяха правили толкова често с Горещата баница и Джендри.

Подслониха се в едно опожарено и изоставено село. Поне изглеждаше изоставено, докато Джак Късмета не изсвири с бойния си рог три къси и два по-дълги зова. Тогава от руините и скритите мазета изпъзляха какви ли не хора. Дадоха им ейл и сухи ябълки, и клисав ечемичен хляб, а разбойниците си имаха една дива гъска, която Ангай беше убил по пътя, така че вечерята им беше цяло пиршество.

Аря тъкмо осмукваше последното късче месо от крилцето, когато един от селяните се обърна към Лим Лимоновия плащ и рече:

– Преди два дни оттук минаха някакви хора. Търсеха Кралеубиеца. Лим изсумтя.

– Да го търсят в Речен пад. В най-дълбоките тъмници, на хладно и мокро. – Носът му приличаше на гнила ябълка, зачервен и подут, и настроението му беше кисело.

– Не – намеси се друг селянин. – Той е избягал. „Кraleубиеца.“ Аря усети как космите по врата ѝ настръхнаха.

Затаи дъх, за да чуе.

– Възможно ли е? – рече Том Седмака.

– Не мога да го повярвам – заяви едноокият мъж с ръждясалия плосък шлем. Другите разбойници го наричаха Джак Късмета, макар това, че си беше изгубил едното око, да не приличаше на кой знае какъв късмет. – Пробвал съм ги аз тия тъмници. Как е могъл да избяга?

Селяните само свиха рамене. Зелената ръка поглади гъстите си сиво-зелени бакенбарди и каза:

– Вълците ще се издавят в кръв, ако Кралеубиеца отново се разбеснее. Трябва да го кажем на Торос. Господарят на Светлината ще му покаже Ланистъра в пламъците.

– И тук си имаме хубав огън – усмихна се Ангай. Зелената брада се засмя и го дръпна за ухото.

– Приличам ли ти на жрец, Стрелецо? Когато Пело Тирски надникне в огъня, жарта му опърля брадата.

Лим изпука с кокалчетата на пръстите си и каза:

– Лорд Берик да можеше да спипа Джайм Ланистър...

– Дали ще го обеси, Лим? – попита една от селянките. – Грехота ще е такъв хубав мъж да виене на бесилото.

– А, първо съд! – каза Ангай. – Лорд Берик винаги първо прави съд, знаете го. – Той се усмихна. – После ги беси.

Всички се разсмяха. После Том прокара пръсти по струните на лютнята си и подхвана тиха песен.

Братята на Кралския лес бяха люти разбойници. Замък им беше гората, но грабеха те из полята. Не оставаше читава ничия златна кесия и ръка на девица. О, братята на Кралския лес, тая чета люти разбойници...

Свита на сухо и топло между Джендри и Харвин, Аря послуша песента, после се унесе в сън. Сънува дома си, но не Речен пад, а Зимен хребет. Само че сънят не беше добър. Беше сам-самичка извън замъка, до коленете в кал. Виждаше пред себе си сивите му стени, но когато се опита да стигне до портите, всяка крачка сякаш ставаше по-трудна от предишната, а замъкът пред нея чезнеше, докато не се превърна по-скоро в дим, отколкото в гранитна грамада. А и вълци имаше наоколо – мършави сиви сенки, които се прокрадваха между дърветата и очите им блестяха. Когато ги погледнеше, си спомняше мириса на кръв.

На сутринта оставиха пътя и поеха направо през полята. Вятърът се усилваше, но поне не валеше. Слънцето се показа зад облаците. Беше толкова ярко, че Аря трябваше да придърпа качулката си.

Изведнъж тя дръпна юздите.

– Ама ние наистина не вървим накъдето трябва! Джендри изстена.

– Какво има сега, пак ли твоят мъх?

– Погледни слънцето – каза тя. – Вървим на юг! – Аря бръкна в дясните за картата, за да им покаже. – Изобщо не трябваше да оставяме Тризъбеца. Вижте. – Разгъна картата на коляно. Вече всички я гледаха. – Вижте, ето тук е Речен пад, между реките.

– Между другото – каза Джак Късмета, – знаем къде е Речен пад.

– Ти не отиваш в Речен пад – каза й грубо Лим.

„Почти бях стигнала – помисли Аря. – Трябваше да ги оставя да ни вземат конете. Можех да мина останалия път пеш.“ И тогава си спомни съня и прехапа устни.

– О, недей да ни гледаш толкова окаяно, дете – каза Том Седмака. – Няма да пострадаш, имаш честната ми дума.

– Честната дума на лъжец!

– Никой не е лъгал – каза Лим. – Обещания не сме давали. Не е наша работа да казваме какво да се прави с теб.

Лим обаче не беше водачът, както и Том. Водеше ги Зелената брада, тирошецът. Аря се обърна към него.

– Отведете ме в Речен пад и ще ви възнаградят – каза тя отчаяно.

– Малката ми – отвърна ѝ Зелената брада, – един селянин може да одере някоя обикновена катеричка за котлето си, но ако намери златна катерица, носи я на господаря си, за да не съжали после.

– Аз не съм катерица – настоя Аря.

– Си. – Зелената брада се засмя. – Златна катеричка, тръгнала да види Господаря на мълниите, все едно дали иска, или не. Той ще реши какво да се прави с тебе. Бас държа, че ще те върне на лейди майка ти, точно както ти искаш.

Том Седемте струни кимна.

– Тъй де, лорд Берик си е такъв. Ще постъпи справедливо с теб, ще видиш.

„Лорд Берик Дондарион.“ Аря помнеше какво беше чула в Харънхъл, от Ланистърите, както и от Кървавите глумци. Лорд Берик – Горския дим. Лорд Берик, който беше убит от Варго Хоут и преди това – от сир Амори Лорч, и два пъти от Яздещата планина. „Ако не ме изпрати у дома, може би и аз ще го убия.“

– Защо трябва да ме водите при лорд Берик? – попита тя кротко.

– Водим при него всички знатни пленници – каза Ангай. „Пленничка.“ Аря си пое дъх, за да се успокои. „Спокойна като блатна вода.“ Огледа разбойниците. „А сега – бърза като змия“ – и заби пети в хълбоците на коня си. Полетя точно между Зелената брада и Джак Късмета и зърна смаяното лице на Джендри, докато кобилата му се отдръпваше от пътя ѝ.

На север или на юг, на изток или запад – това вече нямаше никакво значение. Можеше да намери пътя към Речен пад и по-късно, стига да се отървеше от тях. Аря се приведе на седлото. Зад нея разбойниците сипеха ругатни и ѝ викаха да се върне. Тя си затвори ушите за виковете им, но когато погледна през рамо, след нея препускаха четирима – Ангай,

Харвин и Зелената ръка един до друг, Лим малко зад тях; големият жълт плащ плющеше зад него.

– Бърза като сърна – каза тя на коня. – Тичай, хайде, тичай!

Понесе се през обраслите с кафява трева поля. Вляво имаше дървета. „Там мога да им се изплъзна.“ Покрай полето минаваше сухо дърво, но тя го прескочи и препусна през горичката чинари и ясени. За миг се обърна и видя, че Ангай и Харвин я следват. Зелената брада обаче бе останал назад, а Лим изобщо не се виждаше.

– По-бързо! – викна тя на коня. – Можеш, можеш!

Прелетя между два чинара и този път не спря, за да види откъде е израснал мъхът. Прескочи някакъв прогнил дънер и бързо свърна да избегне струпаната от порой грамада мъртви клони. После нагоре по ниския склон и пак надолу от другата му страна, ту забавяйки, ту ускорявайки отново; копитата на коня избиваха искри от камъните. На билото на хълма отново се обърна. Харвин беше изпреварил Ангай, но и двамата се приближаваха упорито. Зелената брада беше изостанал и изглежда, се бе отказал.

Един поток ѝ прегради пътя. Тя зацапа през водата, затлачена от влажни кафяви листа. На отсрещния бряг храстите бяха по-гъсти и имаше толкова корени и камъни, че трябваше да забави. Но и преследвачите ѝ яздеха по-бавно. Нов хълм пред нея – този път по-стръмен. Нагоре, после пак надолу. „Колко ли са големи тези гори?“ – зачуди се Аря. Знаеше, че конят ѝ е най-бързият, беше откраднала един от най-добрите от конюшните на Рууз Болтън в Харънхъл, но бързината му тук се губеше. „Трябва отново да изляза в полята. Трябва да намеря път.“ Но вместо път намери пътека на дивеч. Беше тясна и неравна, но все пак – нещо. Препусна по нея и клоните я зашибаха в лицето. Един закачи качулката ѝ и я дръпна назад и за един миг Аря се уплаши, че са я догонили. Лисица скочи от един храст, подплашена от конския тропот. Пътечката я доведе до друг поток. Или беше същият? Дали пък не беше завила обратно? Нямаше време да гадае, вече чуваше конете им, как кършат клоните зад нея. Тръни задраскаха по лицето ѝ като котките, които беше гонила в Кралски чертог. Вrabци се разхвърчаха от клоните не един глог. Но дърветата вече оредяваха и изведнъж тя се озова извън тях. Пред нея се простираше широко равно поле. Аря отново пришпори коня в галоп. „Тичай. Тичай към Речен пад, тичай към дома.“ Дали им беше избягала? Погледна през рамо и видя Харвин – настигаше я. „Не – помисли Аря, – не, той не може, не и той, не е честно...“

Двата коня бяха плувнали в пяна. Той я настигна и сграбчи юздите

на коня ѝ. Аря вече едва дишаше. Разбра, че с бягството ѝ е свършило.

– Яздите като същински северняк, милейди – каза Харвин, след като я спря. – Леля ви беше същата. Лейди Лиана. Но не забравяйте, баща ми беше надзорник на конницата.

Погледът ѝ беше пълен с болка.

– Мислех, че си човек на татко.

– Лорд Едард е мъртъв, милейди. Сега принадлежа на Господаря на мълниите и на своите братя.

– Какви братя? – Доколкото Аря помнеше, старият Хълън нямаше други синове.

– На Ангай, Лим, Том Седмака, на Джак и Зелената брада, на всички. Нямаме нищо против вашия брат Роб и нищо лошо не му желяем, милейди... но не се бием за него. Той си има своя войска и много велики лордове. А простите хорица имат само нас. – Изглежда я съсредоточено. – Разбирате ли какво ви говоря?

– Да. – Това, че не беше човек на Роб, го разбираше съвсем ясно. Както и че е пленничка. „А можех да остана с Горещата баница. Можех да вземем онази лодка и да отплаваме нагоре до Речен пад.“ По-добре си беше като Гарджето. Никой нямаше да вземе в плен Гарджето или Нан, или Невестулката, или сирачето Ари.

„Бях вълк – помисли тя, – но сега отново съм една глупава малка лейди.“

– Сега ще яздиш ли кротко – попита я Харвин, – или трябва да те вържа и да те метна на коня?

– Ще яздя кротко – отвърна тя намусена. „Засега.“

САМУЕЛ

Сам изхлипа и направи още една крачка. „Тази е последната, съвсем последната, не мога повече, не мога.“ Но краката му се раздвижиха отново. Единият, после другият. Направиха крачка, после още една и той си помисли: „Това не са моите крака, на някой друг са, някой друг върви вместо мен, не е възможно да съм аз.“

Погледна надолу и ги видя как се тътрят през снега. Безформени и тромави неща. Като че ли си спомняше, че ботушите му бяха черни, но снегът беше полепнал по тях и сега приличаха на две бели топки. Като два ледени пъна.

Снегът нямаше да спре. Преспите стигаха над коленете му, кора покриваше краката му като два бели наколенника. Краката му се влачеха, залиташе. Тежкият вързоп, който мъкнеше на гърба си, приличаше на чудовищна гърбица. И беше уморен, толкова уморен... „Не мога да продължа. Майко милостива, не мога.“

На всяка четвърта или пета крачка трябваше да посегне и да придърпа нагоре колана си. Меча го беше изгубил на Юмурука, но ножницата му все още висеше и дърпаше колана надолу. Имаше обаче два ножа – камата от драконово стъкло, която му беше дал Джон, и една стоманена, с която си режеше месото. Цялата тази тежест го дърпаше надолу, а коремът му беше толкова голям и кръгъл, че ако забравеше да придърпа колана, той се смъкваше чак до коленете му, колкото и да го затягаше. Веднъж се бе опитал да го затегне над корема, но стигна почти под мишниците му. Като го видя, Грен щеше да се задави от смях, а Ед Скърбъния беше казал:

– Познавах един, който носеше меча си на верижка на врата ей също като тебе. Веднъж се спъна и дръжката му влезе в носа.

Сам също се спъваше. Под снега имаше камъни и корени, а понякога и дълбоки дупки в замръзналата земя. Преди три дни Вернар Черния беше стъпил в една от тях и си счупи глезена. Или беше преди четири дни, или... наистина не помнеше вече. След това лорд-командирът заповеда да качат Вернар на един от конете.

Сам изхлипа и направи още една крачка. Имаше чувството, че поскоро пада, отколкото върви, че пропада дълбоко, безкрайно, и че никога няма да стигне дъното, просто ще пада и ще пада. „Трябва да спра, толкова боли. Толкова съм премръзнал и уморен, трябва да поспя, само

малко сън край някой огън, и някой незамръзнал зальк.“

Йо спреше ли, загиваше. Знаеше го. Всички го знаеха – малцината, които бяха останали. Когато побягнаха от Юмука бяха петдесетима, може би повече, но някои се изгубиха в снега, неколцина изгубиха много кръв и измряха по пътя... и понякога Сам все още чуваше викове зад себе си, от ариергарда, а веднъж – ужасен писък. Когато го чу, побягна – двайсет или трийсет разкрача, колкото можеше по-бързо и по-надалече, замръзналите му стъпала ритяха дълбокия сняг. Все още щеше да бяга, ако краката му бяха по-здрави. „Зад нас са. Още са зад нас, избиват ни един по един.“

Изхлипа и направи още една крачка. От толкова отдавна се чувстваше премръзнал, че вече не помнеше какво е да ти е топло. Беше си навлякъл три елека, две долни ризи под двете фланели от овча вълна, а върху всичко това – дебело ватирано палто под студената стомана на ризницата. Върху ризницата носеше дебело плъстено палто, върху него – наметало от тройно дебела аба с костен копчалък, който го стягаше под гушата. Гуглата му се поклащаше над челото. Дебелите му ръкавици бяха от вълна и кожа, долната част на лицето му беше увита с дебел вълнен шал, имаше си и плъстена шапка, прилепнала на ушите под гуглата. И въпреки всичко това студът го пронизваше. Особено краката му. Вече не можеше да ги усети, но едва вчера толкова го бяха заболели, че едва можеше да стои на тях, камо ли да върви. Всяка стъпка го караше да крещи. Вчера ли беше? Вече не помнеше. От Юмука насам не беше спал – нито веднъж, откакто прозвуча рогът. Освен ако не бе спал, докато беше вървял. Може ли човек да върви и да спи? Не знаеше. Или беше забравил.

Изхлипа и направи още една крачка. Снегът около него се завихри. Понякога се сипеше от бяло небе, друг път – от черно, но ден и нощ той го носеше на раменете си като второ наметало и той се трупаше все по-тежък и по-тежък. Кръстът го болеше непоносимо, сякаш някой беше забил там нож и го въртеше при всяка негова крачка. Готов беше да даде всичко, за да се отърве от товара си, но го беше страх. Все едно, за да го направи, трябваше да свали наметалото и палтото, и тогава студът щеше да го погълне.

„Защо не бях по-силен...“ Но не беше и нямаше полза да съжалява. Слаб беше Сам, слаб и дебел, толкова дебел, че едва носеше собствено то си тегло, да не говорим за ризницата. Имаше чувството, че раменете му са се ожулили от тежестта ѝ въпреки дебелите пластове плат и плъст между стоманата и кожата му. Единственото, което можеше да направи,

беше да заплаче, но щом заплачеше, сълзите замръзваха по бузите му.

Изхлипа и направи още една крачка. Вляво и вдясно, едва видими сред дърветата, горящите факли се превръщаха в бледооранжеви кръгове от сипещия се сняг. Виждаше ги, щом извърнеше глава, да се прокрадват мълчаливо в леса. „Огненият кръг на Стария мечок – напомни си той. – И горко на този, който остане извън него.“ Докато вървеше, му се струваше, че догонва факлите пред себе си, но те също имаха крака, при това по-дълги и по-силни от неговите, и не можеше да ги стигне.

Вчера ги беше помолил да му разрешат да бъде един от факлоносците, дори това да означаваше, че ще върви извън колоната, притиснат отвсякъде от зловещия мрак. Искаше огън. Бленуваше за огън. „Ако имах огън, нямаше да ми е студено.“ Но някой му припомни, че е имал факла в началото, но я е изгървал в снега. Сам не помнеше да е изгървал факла, но щом казваха, сигурно беше вярно. Твърде изтощен беше, за да държи ръката си вдигната дълго. Ед ли му напомни за факлата, или Грен? И това не можеше вече да си спомни. „Дебел, изтощен и безполезен, дори умът ми замръзва вече.“ Направи още една крачка.

Беше увил шала си през носа и устата, но той вече се бе покрил със сняг и толкова се беше вкочанил, че Сам се боеше да не замръзне на лицето му. Дишането дори беше трудно, а въздухът бе толкова студен, че го болеше, докато преглъщаше.

– Майко, смили се – мълвеше той с приглушен и хриплив глас под замръзналата си маска. – Майко, смили се, Майко, смили се, Майко, смили се.

Собствената му майка беше на хиляди левги на юг, в безопасност със сестрите и малкия му брат Дикон, в цитаделата на Рогов хълм. „Не може да ме чуе, нито Майката небесна.“ Майката беше милостива, това всички септони го твърдяха, но Седемте нямаха власт отвъд Вала. Тук властваха старите богове, безименните богове на дърветата, на вълците и снеговете. „Смилете се – зашепна той към всички, които можеха да го чуят, стари богове или нови, както и демони. – О, милост, милост, милост.“

„Мейслин крещеше за милост.“ Защо изведнъж си го спомни това? Точно това изобщо не искаше да си спомня. Мъжът бе залитнал назад, изгърва меча си и се замоли в безсилно покорство, дори свали дебелата си черна ръкавица и я хвърли пред себе си като рицарска ръкавица. Още пишеше, когато въплътеният го вдигна във въздуха за гърлото и откъсна главата му от раменете. „В мъртвите няма трошица милост, а Другите... не, не трябва да мисля за това, не мисли, не си спомняй, само върви,

продължавай, продължавай, продължавай.“

Изхлипа и направи още една крачка.

Спъна се в някакъв корен под ледената кора, залитна, падна и се удари толкова силно, че прехапа езика си. Усети вкуса на кръвта в устата си, по-топла от всичко, което беше вкусвал, откакто побягнаха от Юмука. „Това е краят“ – помисли той. Не можеше да намери в себе си сила да стане. Твърде тежка беше ризницата, а и той самият беше много дебел, и изтощен, и безкрайно уморен.

– Ставай, Прасчо – изръмжа някой от преминаващите покрай него, но Сам не го послуша. „Просто ще си лежа в снега и ще затворя очи.“ Нямах да е толкова зле да умре тук. Едва ли щеше да му стане по-студено, а и след малко щеше да престане да усеща ужасната болка в кръста и раменете – вече не усещаше стъпалата си. „Няма да съм първият, който ще умре, не могат да ме винят.“ Стотици бяха загинали още на Юмука, измрели бяха около него, други измряха след това, беше ги виждал. Сам потръпна и се отпусна в снега. Знаеше, че е студен и мокър, но почти не го усещаше през толкова дрехи. Взря се нагоре в светлото небе, а снежинките се сипеха и трупаха по корема, по гърдите и по клепачите му. „Снегът ще ме покрие като дебела бяла завивка. Под снега ще е топло, а заговорят ли хората за мен, ще трябва да кажат, че съм умрял като мъж на Нощния страж. Направих го. Успях. Изпълних дълга си. Никой не може да каже, че съм изменил на клетвата си. Дебел съм, слаб съм и съм страхливец, но изпълних дълга си.“

Беше отговорен за гарваните. Заради тях го бяха взели. Не беше искал да тръгва, каза им го, каза на всички какъв страхливец е. Но майстер Емон беше твърде стар, и спял при това, поради което бяха изпратили Сам да се грижи за гарваните. Лорд-командирът му беше дал заповедите си, когато си вдигнаха лагера на Юмука.

– Ти не си боец. Вече го знаем и двамата, момче. Ако се случи да ни нападнат, не се опитвай да доказваш противното, само ще ни се пречкаш. Ти трябва да изпратиш съобщение. И не ми тичай да питаш какво да гласи писмото. Сам ще го напишеш и ще пратиш една птица до Черен замък и друга до Сенчестата кула. – Стария мечок размахна облекения си в ръкавица пръст пред лицето на Сам. – Не ме интересува дали ще си толкова уплашен, че да напълниш гащите, и не ме интересува дали хиляда диваци ще прииждат от стените и ще вият за кръвчицата ти, ще пуснеш тези птици, иначе, заклевам се, ще те гоня из седемте ада и ще те накарам адски да съжалиш, че не си го направил. – А гарванът на Мормон закима и заграчи:

– Жаляваш, жаляваш, жаляваш!

Сам наистина съжаляваше. Съжаляваше, че не е по-смел или по-силен, или добър с меч, че не беше по-добър син за баща си и по-добър брат за Дикон и за момичетата. Съжаляваше и че умира, но на Юмука бяха умрели по-добри мъже, мъже добри и верни, не хленчещи дебели момчета като него. Но поде Стария мечок нямаше да го гони из седемте ада. „Пуснах птиците. Това поне го направих както трябва.“ Писмата беше написал предварително, кратки и простички, съобщаваха за щурм на Юмука на Първите, а след това ги беше скътал на сигурно в кесийката с надеждата, че изобщо няма да се наложи да ги праща.

Когато изсвириха роговете, Сам спеше. Отначало помисли, че е сънувал, но когато отвори очи, снегът валеше над лагера, а черните братя грабваха лъковете и копията си и тичаха към кръглото каменно укрепление. Чет беше единственият наблизко, старият стюард на майстер Емон с мехурестото лице и големия черен тумор на врата. Сам не беше виждал в живота си толкова страх, изписан на човешко лице, както на лицето на Чет, когато през дърветата отекна третият сигнал.

– Помогни ми да пусна птиците – помоли го той, но стюардът се обърна и побягна с кама в ръката. „Той трябва да се погрижи за кучетата“ – спомни си Сам. Сигурно лорд-командирът беше дал и на него специални заповеди.

Пръстите му се бяха вкочанили в ръкавиците и той трепереше от страх и от студ, но намери пергаментовата кесийка и извади съобщенията, които бе написал. Гарваните пищяха яростно и когато той отвори кафеза от Черен замък, един от тях налетя право в лицето му. Още два успяха да се измъкнат преди Сам да успее да хване един, а когато го направи, гарванът го клъвна през ръкавицата и му изкара кръв. Но успя някак да го удържи, докато върже за крачето му малкото руло пергамент. Бойният рог междувременно беше заглъхнал, но Юмука вече кънтеше от гръмките заповеди и дрънченето на стомана.

– Лети! – извика Сам и подхвърли гарвана във въздуха. Птиците в кафеза на Сенчестата кула грачеха и пляскаха толкова диво, че той се побоя да отвори вратичката, но накрая се престраши. Този път хвана първия гарван, който се опита да се измъкне. Миг след това птицата литна нагоре под сипещия се сняг, понесла вестта за атаката.

След като си изпълни задачата, се дооблече с треперещи и вкочанени пръсти, надяна си плъстената шапка, палтото и дебелото наметало с гуглата, и закопча колана за меч, закопча го много стегнато, за да не му пада. После напъха в торбата си всичките си вещи, допълнителното

бельо и сухи чорапи, стрелите от драконово стъкло и острието на копие, които Джон му беше дал, както и стария рог, пергаментите, мастилата и перата, картите, които бе нарисувал, и едно кораво като камък парче наденица с чесън, което си пазеше още от Вала. „Лорд-командирът каза да не тичам към стената – напомни си той, – но каза и да не тичам при него.“ Пое си дъх и осъзна, че не знае какво да прави.

Помнеше, че бе започнал да се върти объркано в кръг и че страхът както винаги започна да набъбва във вътрешностите му. Лаеха псета, цвилеха коне, но снегът приглушаваше звуците и ги правеше някак много далечни. Сам нищо не можеше да види на повече от три разкрача, не можеше да види дори факлите, горящи по ниската каменна стена, стегнала в пръстена си върха на хълма. „Възможно ли е факлите да са загаснали?“ Беше толкова страшно, че не можеше да си го въобрази дори. „Три дълги, три протяжно дълги изсвирвания на рога е сигнал, че идат Други.“ Белите бродници на гората. Студените сенки. Чудовищата от приказките, които го караха да трепери и да пиши от ужас като дете, яхнали своите гигантски ледени паяци и жадни за кръв...

Извади непохватно меча си и стискайки го с две ръце, тръгна тежко през снега. Край него с лай пробяга псе и Сам видя няколко души от Сенчестата кула, едри брадати мъже, с дълги бойни брадви и копия. От близостта им малко му пооекна и той тръгна с тях към стената. Когато видя, че факлите по каменния пръстен още горят, потръпна от облекчение.

Черните братя стояха по стената с мечове и копия в ръце, взираха се в падащия сняг и чакаха. Сир Малодор Локи ги подмина на коня си, по шлема му бе полепнал сняг. Сам изостана и затърси Грен и Ед Скърбния. „Ако трябва да умра, поне да е с приятелите ми“. Но всички наоколо бяха непознати, мъже от Сенчестата кула под командата на шурмовака Блейн.

– Ето ги, идат – чу как каза един от братята.

– Зареди – каза Блейн и двадесет черни стрели се извадиха от двадесет черни колчана и се опнаха на жилите на двадесет черни лъка.

Богове милостиви, те са стотици! – промълви някой до него.

– Готови! – изкомандва Блейн и после: – Задръж! – Сам не можеше да види и не искаше да види. Мъжете на Нощния страж стояха зад факлите си и чакаха с опънати лъкове, а нещо започна да пълзи нагоре по тъмния хлъзгав склон. – Задръж – извика отново Блейн, – задръж, задръж. – И след това: – Стреляй!

Стелите изшепнаха и полетяха.

– Те не спират, милорд – викна един от мъжете, а друг изкрещя:

– Още има! Вижете там, прииждат от дърветата... – Трети промълви: – Боговете дано се смият, пълзят като скакалци. Вече са почти тук, връхлитат ни!

Сам вече беше отстъпил назад и трепереше като последния лист на дърво, когато вятърът се разбушува, колкото от страх, толкова и от студ. Много студено беше онази нощ. „По-студено дори от сега. Снегът е почти топъл. Стана ми по-добре. Малко да си почина само. Мъничко, и сигурно отново ще ми дойдат сили да тръгна. Съвсем малко.“

Един кон мина край главата му, рунтаво сиво животно със сняг по гривата и със заледени копита. Сам го изгледа как се приближи и как го отмина. Друг се появи сред гъстата пелена на снега, водеше го мъж в черно. Като видя Сам на пътя си, мъжът изруга и преведе коня покрай него. „Жалко, че нямам кон – помисли той. – Ако имах кон, щях да мога да продължа. Щях дори да подремна на седлото.“ Но повечето от конете им бяха избити на Юмука, а онези, които останаха, носеха храната, факлите и ранените. Сам не беше ранен. „Само дебел и слаб, и най-големият страхливец в Седемте кралства.“

Наистина беше страхливец. Лорд Рандил, баща му, винаги му го беше изтъквал – и беше съвсем прав. Сам беше наследникът му, но беше недостоен, затова баща му го прогони на Вала. Малкият му брат Дикон щеше да наследи земите и замъка на Тарли, и големия меч Проклятие, носен от столетия толкова гордо от господарите на Роговия хълм. Зачуди се дали Дикон ще пролее сълза за своя брат, умрял в снега някъде далече отвъд края на света. „Защо да го прави? Един страхливец не заслужава да плачеш за него.“ Беше чувал сто пъти как баща му го казва на майка му. Стария мечок също го знаеше.

– Запалете стрелите – изрева в онази нощ на Юмука лорд-командирът от седлото на бойния си кон. – Огън им дайте! – После забеляза треперещия и хленчещ Сам. – Тарли! Махай се оттук. Мястото ти е при гарваните.

– Аз... аз... аз изпратих съобщенията.

– Добре. – На рамото на Мормон гарванът повтори:

– Добре, добре.

Лорд-командирът изглеждаше огромен в наметалото и ризницата си. Зад черното забрало очите му блестяха от ярост.

– Разкарай се оттук! Върни се при кафезите. Ако се наложи да пратя друго съобщение, не искам да те търся. Погрижи се птиците да са готови. – Не дочака отговор, а обърна коня си и препусна около крепостта,

като ревеше: – Огън! Дайте им огън!

Сам нямаше нужда да му повтарят. Върна се при птиците толкова бързо, колкото можеха да го носят краката. „Трябва да напиша съобщението предварително – помисли той, – за да можем да пуснем птиците колкото може по-бързо.“ Много се забави, докато запали огън, за да разтопи замръзналото мастило. Седна на един камък и започна да пише съобщенията си.

„Нападнати сме сред снега и студа, но ги отблъснахме с огнени стрели“, написа Сам, вслушан в гласа на Торен Малък лес, който цепеше нощта:

– Изчакай... стреляй! – Шушненето на стрелите му прозвуча сладко като майчина молитва. – Горете, копелета мъртви, горете – ревна задавено Дивен. Братята нададоха възгласи и проклетия. „Всички сме живи – написа Сам. – Оставаме на Юмука на Първите.“ Надяваше се, че стрелците са по-добри от него.

Остави това писмо настрана и взе друго късче пергамент. „Още се борим на Юмука, сред тежкия сняг“, написа Сам. Някой извика:

– Още прииждат. „Краят е несигурен.“

– Копия – каза някой. Май беше сир Маладор, но Сам не можеше да се закъдне в това.

„Въплътените ни нападناха на Юмука, в снега – написа той, – но ние ги изтласкахме с огън.“

Вдигна глава. През стелещия се сняг успя да види само огромния огън в средата на лагера, с движещите се неуморно в кръг около него конници. Резервът, осъзна той – готови да стъпчат всичко, което пробие каменния пръстен. Бяха се въоръжили с факли вместо мечове и ги палеха от пламъците.

„Обкръжени сме от въплътени“, написа той, когато чу виковете откъм северната стена. „Прииждат едновременно от север и от изток. Копия и стрели не ги спират, само огън.“

– Стреляй, стреляй, стреляй! – изрева глас в нощта и друг след него извика: – Адски грамадно е! – А трети глас ревна: – Великан! – Четвърти настоя: – Не е, мечка е, мечка! – Кон изцвили от ужас и псета залаяха, и виковете станаха толкова оглушителни, че Сам не можеше повече да различи отделните гласове. Записа по-бързо, бележка след бележка. „Мъртви диваци и един великан, може би мечка, шурмуват ни от всички страни.“ Чу трясък на стомана по дърво, което можеше да означава само едно. „Въплътените превземат стената. Боят е в лагера.“ Дузина черни братя на коне изтрополиха покрай него към източната стена с горящи

факли в ръцете. „Лорд-командирът Мормон ги посреща с огън. Победихме. Печелим битката. Пробиваме си път и се оттегляме към Вала. Заклещени сме на Юмука, притискат ни от всички страни.“

Един от мъжете от Сенчестата кула се олюля в тъмното и се срина в краката на Сам. „Загубихме – написа Сам, – битката е загубена. Загубихме всичко.“

Защо трябваше да си спомня битката на Юмука? Не искаше да я помни. Не и това. Мъчеше се да се накара да си спомни майка си или сестричката си Тала, или онова момиче Джили в цитаделата на Крастър. Някой го стискаше за рамото и го разтърсваше.

– Ставай – каза нечий глас. – Не можеш да заспиваш тук. Ставай и тръгвай напред.

„Не спях, само си спомнях.“

– Остави ме – отвърна той и думите му излязоха на скреж в студения въздух. – Добре съм. Искам да си почина.

– Ставай. – Гласът на Грен, хриплив и дрезгав. Беше се навел над Сам, черните му дрехи бяха целите в сняг. – Никаква почивка, каза Стария. Ще умреш.

– Грен. – Сам се усмихна. – Не, наистина, тук ми е добре. Ти върви. Ще те настигна. Само малко да си почина.

– Не можеш. – Гъстата кафява брада на Грен беше замръзнала около устата. Приличаше на побелял леден дядо. – Ще замръзнеш или Другите ще те намерят. Сам, ставай!

Вечерта преди да тръгнат от Вала Пип се беше заяждал с Грен, както си му беше навикът, спомни си Сам. Смееше се и казваше, че много правилно са избрали Грен за шурмовак – прекалено бил тъп, за да може да го уплаши нещо. Грен възразяваше много разгорещено, докато не се усети какви ги дрънка. Беше набит, дебеловрат и силен – сир Алисър Торн му беше лепнал прякора Глигана, така както бе нарекъл Сам сир Прасчо, а Джон – лорд Сняг – но винаги се беше държал съвсем дружелюбно със Сам. „Но това беше само заради Джон. Ако го нямаше Джон, никой от тях нямаше да ме търпи.“ А Джон вече го нямаше, беше се изгубил в Пищящия проход с Корин Полуръката, най-вероятно беше загинал. Сам щеше да поплаче за него, но сълзите щяха да замръзнат, а той и сега едва можеше да отвори очи.

Един висок брат с факел спря до него и чудо на чудесата – за миг Сам усети топлина по лицето си.

– Остави го – каза мъжът на Грен. – Който не може да върви, е свършил. Запази си силите за себе си, Грен.

– Той ще стане – отвърна Грен. – Трябва само да му подам ръка. Мъжът отмина, отнасяйки със себе си благословената топлина.

Грен се опита да вдигне Сам на крака.

– Боли! – изохка той. – Пусни ме, Грен, ръката ме заболя. Пусни ме.

– Адски си тежък. – Грен пхна ръцете си под мишниците на Сам, изпъшка и го вдигна. Но щом го пусна, той тупна на снега. Грен го изрита здраво и ледената кора по ботуша му се пръсна във всички посоки. – Ставай! – Изрита го отново. – Ставай и върви. Трябва да вървиш.

Сам се претърколи настрани и се сви на топка, за да се предпази от ритниците. Едва ги усещаше под цялата тази вълна, кожа и ризница, но все пак болеше. „А мислех, че Грен ми е приятел. Човек не може да рита приятелите си. Защо не ме оставят на мира? Искам само да си почина, нищо повече, само да си почина и малко да поспя, и може би малко да поумра.“

– Ако вземеш факлата, мога да взема дебеланчото.

Изведнъж го издърпаха нагоре в мразовития въздух, далече от хубавия мек сняг. Летеше. Имаше някаква ръка под коленете му и друга под гърба му. Сам вдигна глава и примига. Видя над себе си лице – широко и грубо лице с плосък нос, малки тъмни очи и рошава кафява брада. Беше виждал това лице, но не можа да си го спомни веднага. „Пол. Пол Дребния.“ Ледът по брадата се разтопи от топлината на факлата и закапа в очите му.

– Можеш ли да го носиш? – чу той гласа на Грен.

– Веднъж носих едно теле, по-тежко от него. Занесох го при майчицата му да си бозне.

Главата на Сам се залюшка при всяка стъпка на Пол Дребния.

– Престани – замърмори той. – Пусни ме, Пол, не съм бебе. Аз съм мъж на Нощния страж. – Изхлипа. – Просто ме оставете да умра.

– Млъкни, Сам – каза Грен. – Пази си силите. Мисли за сестрите си и за брат си. За майстер Емон. За яденето, което толкова обичаш. Песен си попей, ако искаш.

– На глас?

– Наум.

Сам знаеше стотина песни, но когато се опита да си спомни някоя, не можа. Думите се бяха изпарили от главата му. Изхлипа отново и каза:

– Никакви песни не знам, Грен. Знаех много, но ги забравих.

– Ще си ги спомниш – каза Грен. – Например за Мечока и красивата девица, тая всеки я знае. „Имало нявга един мечок, мечок, мечок! Черен, кафяв и космат!“

– Не, не тази – замоли го Сам. Мечката, която се беше изкачила на Юмрука, беше с окапали косми и гнила плът. Не искаше да мисли за мечки. – Никакви песни. Моля те, Грен!

– Тогава мисли за гарваните си.

– Те не бяха мои. – „Гарваните бяха на лорд-командира, гарваните на Нощния страж.“ – Бяха на Черен замък и Сенчестата кула.

Пол Дребния се намръщи.

– Чет каза, че мога да взема гарвана на Стария мечок, оня, дето говори. Храна му заделих и всичко. – Грамадният мъж поклати глава.

– Ама на, забравих. Забравих храната, дето я скрих. – Вървеше с широки крачки, дъхът му излизаше на бяла пара. После изведнъж каза: – Мога ли да взема един от твоите гарвани? Само един. Няма да дам на Ларк да го изяде.

– Те отлетяха – каза Сам. – Съжалявам. – „Толкова съжалявам.“

– Вече летят към Вала.

Беше пуснал птиците на свобода, когато чу бойните рогове отново, този път с призива Стражът да яхне конете. „Два къси тона и един дълъг – На конете!“ Но нямаше причина да яхват конете, освен за да напуснат Юмрука, а това означаваше, че битката е изгубена. Тогава страхът го смрази толкова силно, че Сам не можа да направи нищо друго, освен да отвори кафезите. Едва когато видя как последният гарван запляска с криле сред виелицата, осъзна, че е забравил да изпрати съобщенията, които беше написал.

– Не! – беше проплакал. – О, не!

Снегът вееше и роговете свиреха всички да се качват на конете. Сам видя два гарвана, кацнали на една скала, и затича към тях, но птиците плеснаха с криле и лениво се понесоха в снежния вихър в различни посоки. Той подгони единия, дъхът му заизлиза от ноздрите му на гъсти бели облачета... и се озова на десетина крачки от каменния пръстен.

След това... помнеше мъртвите, които идеха през камъните със забитите в лицата и в гърлата им стрели. Някои бяха облечени от главата до петите в ризници, други бяха почти голи... диваци повечето, но имаше и облечени в изхабено черно. Помнеше как един от мъжете на Сенчестата кула заби копието си в белия мек корем на одного от възпътнените и то щръкна от гърба му, и как съществото се олюля набучено на пръта, протегна черните си ръце и изви главата на брата, докато от устата му не потече кръв. Беше почти сигурен, че тогава мехурът му изневери.

Не помнеше да е бягал, но сигурно беше бягал, защото в следващия миг беше близо до огъня, на половин лагер разстояние, със стария сир

Отин Витърс и неколцина стрелци. Сир Отин беше коленичил в снега и зяпаше хаоса около тях, докато един кон без ездач не мина край него и не го изрита в лицето. Стрелците не го погледнаха. Пускаха огнените си стрели в сенките, прииждащи от мрака. Сам видя как една улучи един възпълтен, видя как пламъците обгърнаха създанието, но зад него идваха още, и с тях – огромно светло туловище, което трябваше да е мечката, и скоро стрелците останаха без стрели.

А след това Сам беше на кон. Не беше неговият кон, но пък и не помнеше как и кога го беше яхнал. Сигурно беше конят, който бе ритнал сир Отин. Роговете продължаваха да свирят, затова той срита коня и го обърна към звука.

Сред цялата касапница, хаос и снежен вихър намери Ед Скръбния – държеше черното знаме.

– Сам – каза Ед, като го видя, – би ли ме събудил, моля те? Сънувам ужасен кошмар.

Около тях по конете се мятаха още и още мъже. Бойните рогове ги зовяха.

– Прехвърлили са западната стена, милорд – извика Торен Малък лес на Стария мечок. – Ще пратя резерви...

– Не! – изрева Мормон, за да надвика роговете. – Призови ги да отстъпват, трябва да си пробием път за отстъпление. – Беше се изправил на стремената, черният му плащ плющеше на вятъра, пламъците блестяха по черната му броня. – Клин! – изрева командирът. – Образувай клин. И в галоп! Към южната стена, после на изток!

– Милорд, южният склон гъмжи от тях!

– Другите са много стръмни – отвърна Мормон. – Имаме... Гаронът му изцвили, изправи се на задните си крака и за малко не го хвърли, когато мечката се появи от вихрушката. Тогава Сам се напика повторно. „Не мислех, че ми е останало още.“ Мечката беше мъртва, бяла, и гниеше, беше одрана, дясната ѝ лапа беше изгорена до кокал, но въпреки това вървеше към тях. Само очите ѝ бяха живи. „Яркосини, точно както каза Джон.“ Блестяха като замръзнали звезди. Торен Малък лес нападна, дългият му меч блесна червен от светлината на огъня. Ударът му за малко не откъсна главата на мечката. А после звярът откъсна неговата.

– В галоп! – изрева лорд-командирът.

Стигнаха пръстена. Сам винаги се беше страхувал да прескача препятствия, но когато ниската каменна стена се изправи пред него, разбра, че няма избор. Срита коня, затвори очи и проплака, а гаронът го пренесе, някак, незнайно как, но го пренесе. Ездачът вдясно от него се срина в

кълбо от стомана, кожа и цивилена, а възкръсналите мъртъвци се нахвърлиха върху него и клинът се затвори. Понесоха се надолу по склона през протягащите се криви, черни мъртвешки ръце, изгарящо сини очи и заслепяващ сняг. Спъваха се и се търкаляха коне, мъже изхвърчаваха от седлата, факли се въртяха във въздуха, брадви и мечове сечаха мъртвешка плът, а Самуел Тарли хлипаше, впил отчаяно пръсти в шията на коня си със сила, каквато не помнеше да е притежавал някога.

Беше по средата на летящия връх на клина, с братя от двете си страни, и отпред, и отзад също. Обърна се и изведнъж някакъв мъж в черно скочи от храста и го дръпна от седлото. Кой беше, Сам така и не разбра. Когато се опита да догони коня си, краката му се оплетоха в някакъв корен и той падна и зарева като бебе. А после го намери Ед Скръбния.

Това беше последният му цялостен спомен от Юмука на Първите. По-късно, часове по-късно, стоеше треперещ между другите оцелели, само половината на коне. Дивен бе успял да изведе пет коня, натоварени с храна, масло и факли, и три от тях бяха издържали чак дотук. Стария мечок ги накара да си преразпределят товарите, тъй че загубата на някой от конете с товара му да не е толкова пагубна. Взе гароните от здравите мъже и ги даде на ранените, организира пешаците и подреди факлоносците да пазят фланговете и тила. „Трябва просто да вървя“, каза си Сам когато направи първата крачка към дома. Но преди да мине и час, започна да се олюлява и да се тътри...

Забеляза, че сега също едва се влачат. Спомни си как Пип веднъж каза, че Пол Дребния е най-силният мъж в Стража. „Сигурно, щом може да носи мен.“ Но снегът ставаше все по-дълбок, земята под него все по-измамна, и крачките на Пол взеха да се скъсяват. Подминаха ги още коне с ранени, които гледаха Сам с помръкнали, унили погледи.

– Изоставате – каза им един. Следващият го повтори.

– Никой няма да те чака, Пол. Остави Свинята на мъртъвците.

– Той ми обеща да ми даде птица – каза Пол Дребния, въпреки че Сам всъщност не му беше обещал. „Не са мои, за да ти дам.“ – Искам птица, да ми говори и да кълве храна от ръката ми.

– Проклет глупак! – изруга факлоносецът. И ги остави. Много по-късно Грен изведнъж спря.

– Сами сме – изхрипя гласът му. – Вече не виждам факли. Онова там не беше ли ариергардът?

Пол Дребния не можа да му отговори. Само изпъшка и падна на колене. Ръцете му трепереха, но положи нежно Сам в снега.

– Не мога да те нося повече. Щях, но не мога повече. – Раменете му потръпнаха.

Вятърът въздъхна през дърветата и навя по лицата им тънка снежна пелена. Студът бе толкова хапещ, че Сам се почувства гол. Огледа се за факли, но факли нямаше. Всички ги бяха подминали. Беше останала само факлата на Грен – пламъците ѝ се издигаха като бледооранжева коприна. През тях се провиждаше мракът.

„Тази факла скоро ще догори – помисли Сам. – А ние сме съвсем сами. Без храна. Без приятели. Без огън.“

Но изобщо не бяха сами.

Ниските клони на грамадния зелен смърч тежко изтърсиха снежно-то си бреме. Грен бързо се завъртя, заби факлата в снега и извика:

– Кой е там?

От тъмнината се показва конска глава. За миг Сам изпита облекчение – докато не видя коня. Обвиваше го скреж като замръзнала пот, а от разпрания му корем се влачеше кълбо вкочанени черни черва. На гърба му седеше бял като лед ездач. Сам изхленчи. Толкова се изплаши, че щеше да се напикае отново, но студът го беше пронизал, студ толкова жесток, че мехурът му сякаш се бе превърнал в ледена буца. Другия се плъзна леко от седлото и стъпи на снега. Беше тънък като меч и млечно-бял. Задвижеше ли се, бронята му се гънеше на вълни, а краката му не чуха снежната кора.

Пол Дребния вдигна брадвата си и викна:

– Що си разпрал тоя кон? Ами че туй е конят на Моуни!

Сам посегна към меча си, но ножницата беше празна. Твърде късно си спомни: беше го изгубил на Юмура.

– Махай се! – Грен вдигна факлата и пристъпи напред. – Махай се, или ще изгориш. – И замахна към изчадието.

Мечът на Другия блесна със смътно синкава светлина, бърз като мълния. Когато ледено синьото острие забърса пламъците, писъкът прободеше ушите на Сам, остър като игла. Острието преряза факлата, горната ѝ част падна в дебелия пряспа и угасна. И Грен вече държеше само една къса дървена тояга. Размаха я срещу Другия и изруга, а Пол Дребния налетя с брадвата.

Страхът, който тогава изпълни Сам, беше по-лош от всички страхове, които бе изпитвал – а Самуел Тарли познаваше всички видове страх.

– Майко, смили се – проплака той, забравил в ужаса си за старите богове. – Бащице, опази ме, олеле... – Пръстите му напипаха камата и я стиснаха.

Таласъмите бяха бавни и тромави същества, но Другия беше лек като понесен от вятъра сняг. Твартата се изплъзна от брадвата на Пол, бронята ѝ се нагъна като вълна, а кристалният ѝ меч се плъзна между железните пръстени на ризницата на Пол, през кожа, вълна, ребра и плът. После излезе през гърба с глухо съскане и Сам чу как Пол каза „Охх“, и видя как изгърва брадвата. Почти успя да сграбчи убицеца си преди да падне. Тежестта му изтръгна странния светъл меч от ръката на Другия.

„Сега! Стига си ревал като бебе, а се бий. Бий се, страхливецо!“ Беше гласът на баща му, беше Алисър Торн, беше брат му Дикон и малкият Раст. „Страхливец, страхливец, страхливец.“ Той се изсмя истерично, учуден дали няма да го вземат за вълпътен, грамаден и тлъст вълпътен мъртвец, препъваш се в собствените си мъртви крака. „Направи го, Сам.“ Джон ли беше това? Джон беше мъртъв. „Можеш да го направиш, можеш, просто го направи.“ И тогава той се затътри напред. Повече падаше, отколкото тичаше, затворил очи, и размахваше слепешком камата пред себе си, стискайки я с две ръце. Чу пукот като звука, който издава лед под човешки крак, и после писък – толкова пронизителен и остър, че залитна назад, запушил уши, и падна по задник.

Когато отвори очи, бронята на Другия се стичаше по краката на съществото на струи и светлосиньото съскаше и вдигаше пара около черната кама от драконово стъкло, забита в гърлото му. Съществото посегна, с двете си бели като кост длани да издърпа ножа, но там, където пръстите докоснаха обсидиана, задимяха.

Сам гледаше с широко отворени очи как Другия се сви и се изду, и се стопи. След двадесет удара на сърцето му плътта на съществото изчезна, завихри се и се стопи в тънка бяла мъгла. Отдолу имаше кости като млечно стъкло, светли и блестящи, и те също се разтопиха. Накрая остана само камата от драконово стъкло, обвита в дим, сякаш бе оживяла, и запотена. Грен се наведе да я вдигне и бързо я хвърли.

– Майчице, колко е студена!

– Обсидиан. – Сам с мъка се надигна на колене. – Викат му драконово стъкло. Драконово стъкло. Драконово стъкло! – Изкиска се и се преви на две да избълва цялата си храброст в снега.

Грен му помогна да стане, после опипа гърлото на Пол Дребния за пулс и затвори очите му, а накрая вдигна камата. Този път не я изпусна.

– Задръж я – каза Сам. – Ти не си страхливец като мен.

– Страхливец, ама уби Друг. – Грен посочи с камата. – Виж там, зад дърветата. Розова светлина. Зора, Сам. Зора. Това трябва да е изток. Ако тръгнем натам, би трябвало да настигнем Мормон.

– Щом казваш. – Сам изрита дървото с левия си крак да откърти всичкия сняг. После го изрита с десния. – Ще опитам. – Намръщи се и направи една крачка. – Ще опитам. – И после втора.

ТИРИОН

Верижката с ръчичките на лорд Тивин мятеше златни отблясъци върху тъмновиненото кадифе на туниката му. Лордовете Тирел, Редвин и Роуан се събраха около него, щом влезе. Той ги поздрави, каза тихичко няколко думи на Варис, целуна пръстена на Върховния септон и бузата на Церсей, Стисна ръката на Великия майстер Пицел и седна на мястото на краля на дългата маса, между дъщеря си и брат си.

Тирион беше заел старото място на Пицел в дъното, на няколко възглавнички, за да може да гледа. Прогонен от полагащия му се стол, Пицел се беше преместил при Церсей, колкото може по-далече от уродливото джудже, без да стига чак до кралското кресло. Великият майстер се беше спаружил като скелет, подпираше се тежко на тоягата си и трепереше, редки бели косми стърчаха от дългия му пилешки врат на мястото на някогашната пищна бяла брада. Тирион го изгледа без капка съжаление.

На другите им се наложи да се сборичкат за местата: лорд Мейс Тирел, тежък грубоват мъж с къдрава кафява коса и заострена прошарена брада; Пакстър Редвин, господарят на Арбор, мъж със здрави рамене и тънък, с плешива глава, обкръжена с туфи рижка коса; Матис Роуан, господарят на Златната гора, гладко обръснат, набит и запотен; Върховният септон, крехък човечец с рехава бяла брадичка. „Твърде много непознати лица – помисли Тирион. – Твърде много нови играчи. Играта се е променила, докато гние в постелята си, и никой няма да ми каже новите правила.“

О, лордовете бяха достатъчно вежливи, макар да усещаше колко неловко се чувстват, щом го погледнат.

– Тази ваша верига, много умно – с весел тон бе подхвърлил Мейс Тирел, а лорд Редвин кимна и също така весело каза:

– Точно така, точно така! Милорд Планински рай говори от името на всички ни.

„Кажете го на хората в този град – помисли горчиво Тирион. – Кажете го на проклетите певци с техните песни за призрака на Ренли.“

Чичо му Кеван прояви най-много топлота – стигна чак дотам, че да го целуне по бузата, и каза:

– Лансел ми разказа колко си бил храбър, Тирион. Много е възхитен от теб.

„Той да го прави по-честичко, че и аз имам някои неща да кажа за него.“ Усмихна се насила и отвърна:

– Скъпият ми братовчед е много мил. Надявам се, че раната му се е изцерила?

Сир Кеван се намръщи.

– Един ден изглежда укрепнал, на другия... безпокои ме. Сестра ти често го навестява – да вдигне духа му и да се помоли за него.

„Но дали се моли да оживее, или да умре?“ Церсей се бе възползвала безсрамно от техния братовчед, както в леглото, така и извън него; малка тайна, която несъмнено се надяваше, че Лансел ще отнесе в гроба, след като баща им вече беше тук и тя нямаше повече нужда от него. „Но дали би стигнала дотам, че да го убие?“ Ако я видеше човек напоследък, изобщо нямаше да предположи, че Церсей е способна на подобно вероломство. Цялата чар, тя флиртуваше с лорд Тирел, докато си говореха за венчавката на Джофри, обсипваше лорд Тирел с похвали за двамата му храбри близнаци, смекчаваше грубостта на лорд Роуан с шегички и усмивки, гугукаше благочестиво с Върховния септон.

– Ще започнем с организирането на сватбеното тържество, нали? – попита тя, след като лорд Тивин зае мястото си.

– Не – отвърна баща им. – С войната. Варис. Евнухът се усмихна с копринената си усмивка.

– Имам толкова сладки новини за всички вас, благородни господа. Вчера призори нашият доблестен лорд Рандил е хванал Робет Гловър извън Дъскъндейл и го е притиснал към морето. Загубите са тежки и за двете страни, но накрая надвили мъжете на краля. Съобщава се, че сир Хелман Толхарт е загинал с хиляда други. Робет Гловър отстъпва с оцелелите към Харънхъл в пълно безредие, без да подозира, че на пътя ще го пресрещне доблестният сир Грегър със своите храбреци.

– Слава на боговете! – възкликна Пакстър Редвин. – Велика победа за крал Джофри!

„Какво общо има пък Джофри с това?“ – зачуди се Тирион.

– И ужасно поражение за севера, разбира се – отбеляза Кутрето, – макар че Роб Старк не е участвал. Младия вълк си остава непобеден на бойното поле.

– Какво знаем за плановете и ходовете на Старк? – попита Матис Роуан, както винаги груб и прям.

– Налага му се да бяга към Речен пад с плячката си и да изоставя замъците, които завзе на запад – каза лорд Тивин. – Нашият братовчед сир Дейвн прегрупира остатъците от войската на покойния му баща при

Ланиспорт. Когато станат готови, ще се присъединят към сир Форли Престър при Златния зъб. Когато малкият Старк тръгне на север, сир Форли и сир Дейвън ще шурмуват Речен пад.

– Сигурен ли сте, че лорд Старк смята да тръгне на север? – попита лорд Роуан. – След като железните мъже са при Рова на Кайлин?

Отговори му Мейс Тирел.

– Има ли нещо по-безсмислено от един крал без кралство? Не, и това е ясно. Момчето трябва да остави речните земи, да съедини отново силите си с тези на Рууз Болтън и да хвърли цялата си мощ срещу Рова на Кайлин. Аз бих направил точно това.

Тук на Тирион му се наложи да си прехапе езика. Роб Старк беше спечелил за една година повече битки, отколкото владетелят на Планински рай за двадесет години. Репутацията на Тирел се основаваше на една несигурна победа над Робърт Баратеон при Ашфорд, в една битка, спечелена главно от авангарда на лорд Тарли, преди основните сили изобщо да са пристигнали на бойното поле. Обсадата на Бурен край, където Мейс Тирел действително беше командвал, се бе проточила цяла година без резултат, а след битката при Тризъбеца владетелят на Планински рай покорно бе свалил знамената си пред Едард Старк.

– Май трябва да напиша на Роб Старк едно строго писмо – каза Кутрето. – Доколкото разбирам, неговият човек Болтън развъжда кози в моята дворцова зала, което е крайно невъзпитано.

Сир Кеван Ланистър се окашля.

– Колкото за Старките... Бейлон Грейджой, който сега се титулува „крал на Островите и на Севера“, ни е изпратил условия за съюз.

– Би трябвало да предложи васалство – сопна се Церсей. – С какво право си позволява да се нарича крал?

– С правото на завоевателя – каза лорд Тивин. – Крал Бейлон е стиснал Шийката с пръсти на удушвач. Наследниците на Роб Старк са мъртви, Зимен хребет е паднал, а железните мъже държат Рова на Кайлин, Дълбок лес и по-голямата част от Камен бряг. Бойните кораби на крал Бейлон командват Морето на залеза и са разположени така, че да заплашват Ланиспорт, Светлия остров и дори Планински рай, ако го предизвикаме.

– А ако приемем този съюз? – запита лорд Матис Роуан. – Какви условия предлага?

– Да признаем кралството му и да му отстъпим всичко на север от Шийката.

Лорд Редвин се засмя.

– Какво толкова има на север от Шийката, което би поискал един разумен човек? Щом Грейджой ще разменя мечове и платна срещу камък и сняг, аз казвам да го оставим и да смятаме, че сме извадили късмет.

– Така е – съгласи се Мейс Тирел. – Аз бих постъпил точно така. Нека крал Бейлон довърши северняците, докато ние довършваме Станис.

Лицето на лорд Тивин не издаде чувствата му.

– Остава ни все още да се оправим с Лиза Ария. Вдовицата на Джон Арин, дъщерята на Хостър Тъли, сестрата на Кейтлин Старк... чийто съпруг кроеше заговор със Станис Баратеон преди да умре.

– О – възкликна усмихнат Мейс Тирел, – жените не понасят войната. Аз казвам да я оставим на мира. Тя няма да ни създаде неприятности.

– Съгласен съм – заяви Редвин. – Лейди Лиза не се намеси в битките, нито е склонна към измяна.

Тирион се размърда и каза:

– Тази жена ме хвърли в килия, позволи си да ме съди и искаше да ме лиши от живот – изтъкна той с добре премерена доза озлобление.

– Отказа да се яви в Кралски чертог и да се закълне във вярност на Джоф. Благородни господа, дайте ми хора и ще се справя с Лиза Арин.

– Едва ли можеше да измисли по-приятно занимание, освен може би да удуши Церсей. Все още сънуваше понякога небесните килии на Орлово гнездо и се събуждаше плувнал в пот.

Усмивката на Мейс Тирел беше добродушна, но зад нея Тирион долови презрение.

– Може би ще е най-добре да оставите боевете за бойците – каза владетелят на Планински рай. – По-добри мъже от вас са губили цели армии в Лунните планини или силите им са се разбивали пред Кървавата порта. Знаем за доблестта ви, милорд, не е необходимо да предизвиквате съдбата.

Тирион се надигна от възглавничките си настръхнал, но баща му го изпревари.

– За Тирион имам други задачи. Вярвам, че лорд Петир държи ключа ни към Орлово гнездо.

– О, да – каза Кутрето. – Ето тук го държа, между краката си. – Сиво-зелените му очи блеснаха лукаво. – Господа, предлагам да отида в Долината и там да утеша и да спечеля лейди Лиза Арин. След като стана неин консорт, ще ви осигурия Долината на Арин, без да се пролее и една капка кръв.

Лорд Роуан го изгледа невярващо.

– Дали лейди Лиза ще ви приеме?

– Приемала ме е вече няколко пъти, милорд, и не се е оплаквала.

– Ложето – изтъкна Церсей – още не значи сватба. Дори крава като Лиза Арин би трябвало да схваща разликата.

– Разбира се. Едва ли ще е подходящо дъщерята на владетеля на Речен пад да се омъжи за човек с толкова нисък сан като мен. – Кутрето разпери ръце. – Но виж... брак между владетелката на Орлово гнездо и владетеля на Харънхъл не е толкова немислим, нали?

Тирион забеляза погледите, които си размениха Пакстър Редвин и Мейс Тирел.

– Това може и да свърши работа – каза лорд Роуан, – стига да сте сигурен, че можете да опазите лоялността на тази жена към кралската милост.

– Благородни ми господа – каза Върховният септон, – настъпва есента и всички люде с добри сърца са уморени от война. Ако лорд Белиш може да ни върне Долината, без да се пролее кръв, боговете със сигурност ще го благословят.

– Но може ли? – попита лорд Редвин. – Сега синът на Джон Арин е владетел на Орлово гнездо. Лорд Робърт.

– Той е още момче – заяви Кутрето. – Ще се погрижа да отрасне като най-лоялния поданик на Джофри и като пръв наш приятел.

Тирион изгледа замислено слабичкия мъж с острата брада и дръзките сиво-зелени очи. „Лорд на Харънхъл било празна титла? Заеби, татенце. Дори кракът му изобщо да не стъпи в замъка, титлата прави брака му възможен и той го е съзнавал през цялото време.“

– Врагове не ни липсват – каза сир Кеван Ланистър. – Ако Орлово гнездо може да бъде задържано настрана от войната, толкова по-добре. Аз съм на мнение да видим какво би могъл да постигне лорд Петир.

От дългия си опит Тирион знаеше, че сир Кеван служи като авангард на брат си в съвета. Никога не му хрумваше нещо, което преди това да не е помислил лорд Тивин. „Всичко е било нагласено предварително – заключи той, – а цялото това обсъждане е чиста показност.“

Овците блееха съгласни, без да се усещат колко ловко ги подвеждат, така че на Тирион се падна бремето да възрази.

– Как ще плаща короната дълговете си без лорд Петир? Той е нашият финансов магьосник и нямаме с кого да го заместим.

Кутрето се засмя.

– Мъничкият ми приятел е много мил. Но аз не правя нищо, освен

да броя медници, както обичаше да казва крал Робърт. Всеки умен търговец би могъл да го върши... а един Ланистър, благословен от златната ръка на Скалата на Кастърли, несъмнено ще ме надмине.

– Ланистър? – Тирион изпита лошо чувство при този намек. Напръсканите със злато очи на лорд Тивин се взряха разноцветните очи на сина му.

– Убеден съм, че ти си изключително подходящ за тази задача.

– Наистина! – възкликна въодушевено сир Кеван. – Не се съмнявам, че от теб ще се получи великолепен надзорник на съкровищницата, Тирион.

Лорд Тивин отново се обърна към Кутрето.

– Ако Лиза Арин те вземе за съпруг и се върне към кралския мир, ще върнем на лорд Робърт почетната титла Гарант на Изтока. Кога най-скоро би могъл да заминеш?

– Още утре заранта, стига ветровете да позволят. Край веригата стои на котва една браавоска галера, товарят я с лодка. „Морският крал“. Ще помоля капитана за каюта.

– Ще пропуснете кралската сватба – напомни му Мейс Тирел. Петир Белиш сви рамене.

– Приливите, както и невестите, не чакат никого, милорд. Започнат ли есенните бури, пътуването ще е много рисковано. Като удавник чарът ми на младоженец определено ще намалее.

Лорд Тирел се изкиска.

– Наистина. Най-добре е да не се бавите.

– Дано боговете ускорят пътуването ви – благослови го Върховният септон. – Цял Кралски чертог ще се моли за вашия успех.

Лорд Редвин се почеса по носа.

– Можем ли да се върнем на въпроса за съюза с Грейджой? По мое мнение, могат да се кажат много съображения в негова полза. Корабите на Грейджой ще подсилат нашия флот и ще ни осигурят достатъчно мощ да атакуваме Драконов камък и да приключим с претенциите на Станис Баратеон.

– Корабите на крал Бейлон засега са заети с други задачи – каза учтиво лорд Тивин, – както и ние. Грейджой настоява за половината кралство като цена за съюза, но какво ще направи, за да го спечели? Да се бие със Старките? Той вече го прави. Защо ние да плащаме за онова, което той ни предлага безплатно? По мое мнение най-доброто, което можем да направим във връзка с нашия владетел на Пайк, е да не правим нищо. След време може да ни се предложи по-добър избор. Такъв, който

няма да налага кралят да се отказва от половината си кралство.

Тирион изгледа баща си. „Тук има нещо, което той не казва.“ Спомни си за онези толкова важни писма, които лорд Тивин пишеше в нощта, когато той си поиска Скалата на Кастърли. „Какво ми каза тогава той? Че някои битки се печелят с мечове и копия, други – с пера и с гарвани...“ Зачуди се какъв ли е този „по-добър избор“ и каква ли цена ще струва.

– Може би е време да преминаем към сватбата – предложи сир Кеван.

Върховният септон заговори за приготовленията, които се извършваха във Великата септа на Белор, а Церсей подробно описа замисъла си за сватбеното празненство. Щяха да нагостят хиляда гости в тронната зала и много повече отвън по дворовете. Вътрешната и средната полосо щяха да се запълнят с копринени навеси, с маси, отрупани с храна и бурета с ейл за всички, които нямаше да могат да се съберат в залата.

– Ваша милост – намеси се Великият майстер Пицел, – колкото до броя на гостите... пристигна гарван от Слънчево копие. В момента към Кралски чертог идват триста дорнци и се надяват да пристигнат преди церемонията.

– Как така идват? – възмути се Мейс Тирел. – Та те не са искали позволение да прекосят моите земи. – Тирион забеляза, че дебелият му врат е почервенял. Дорнците и владетелите на Планински рай никога не бяха хранили особена любов помежду си; от векове водеха непрестанни погранични войни, извършваха непрекъснати набези един срещу друг през планините и блатата дори във времена на мир. Враждата им бе позагълхнала малко, след като Дорн бе станал част от Седемте кралства... докато принцът на Дорн, когото наричаха Червената усойница не бе осакатил младия наследник на Планински рай в един рицарски турнир. „Това може да създаде проблем“ – прецени Тирион и зачака да види как ще се оправи баща му.

– Принц Доран идва по покана на сина ми – каза спокойно лорд Тивин, – не само за да присъства на празненството ни, но и за да заеме мястото си в този съвет и да получи справедливото възмездие, което Робърт му отказа за убийството на сестра му Елия и на нейните деца.

Тирион се вгледа поред в лицата на лордовете Тирел, Редвин и Роуан, зачуден дали някой от тях ще намери в себе си достатъчно смелост да каже: „Но лорд Тивин, нали тъкмо вие поднесохте телата им на Робърт, увити в ланистърски плащове?“ Никой не го направи, но се четеше на лицата им. „На Редвин му е все тая, но Роуан гледа като задавен.“

– Когато кралят се ожени за вашата Марджери, а Мирцела за принц Тристейн, всички ще станем един голям дом – напомни сир Кеван на Мейс Тирел. – Враждите от миналото трябва да си останат в миналото, нали ще се съгласите с мен, милорд?

– Това е сватба на моята дъщеря...

– И на моя внук – твърдо каза лорд Тивин. – Няма място за стари свади, нали?

– Аз не съм се карал с Доран Мартел – настоя лорд Тирел, въпреки че тонът му беше изпълнен с негодувание. – Ако иска да прекоси Предела в мир, просто трябва да поиска позволения ми.

„Едва ли – помисли Тирион. – Той ще се изкачи по Пътя на кости-те, ще свие на изток към Летен замък и ще излезе на кралския път.“

– Триста дорнци не могат да осуетят плановете ни – каза Церсей. – Ратниците можем да нахраним в двора, ще сместим още няколко пейки в тронната зала за лордчетата и по-знатните рицари и ще предложим почетно място на принц Доран на подиума.

„Не и до мен“ бе посланието, което Тирион прочете в очите на Мейс Тирел, но владетелят на Планински рай не отговори, а само кимна сдържано.

– Навярно можем да преминем на по-приятни въпроси – заяви лорд Тивин. – Плодовете на победата чакат да бъдат разделени.

– Може ли да има нещо по-сладко? – рече Кутрето, който изгаряше от нетърпение да глътне собствения си плод – Харънхъл.

Всеки от лордовете изрази претенциите си: този замък и онова село, земя, реки, гори, настойничество над тези и онези невръстни дечица, останали без баща след боевете. За щастие тези плодове бяха обилни и сираци и замъци имаше за всички. Варис разполагаше със списъци. Четиридесет и седем по-дребни лордове и шестстотин и деветнайсет рицари бяха изгубили живота си под огненото знаме на Станис и неговия Господар на Светлината, наред с няколко хиляди обикновени ратници. Тъй като всички те попадаха в числото на предателите, наследниците им бяха лишени от наследство, а земите и замъците им бяха дарени на онези, които се бяха доказали по-верни.

Планински рай обра най-богатия урожай. Тирион изгледа шкембето на Мейс Тирел и си помисли: „Апетитът на тоя е неутолим.“ Тирел поиска земите и замъците на лорд Алестер Флорент, негов собствен знаменосец, направил непростимата грешка да подкрепи първо Ренли, а после Станис. Лорд Тивин му ги отстъпи с удоволствие. Цитаделата Бистра вода с всичките ѝ прилежащи земи беше дарена на втория син на лорд

Тирел, сир Гарлан, който жест само за миг го превърна във велик владетел. По-големият му брат, разбира се, оставаше наследник на самия Планински рай.

По-малки зальци бяха подарени на лорд Роуан и заделени за лорд Тарли, лейди Оукхарт, лорд Хайтауър и други неприсъстващи важни особи. Лорд Редвин помоли само за тридесетгодишно опрощение на данъците, наложени от Кутрето над плодородните лозя на Арбор и неговите винени фактории. След като го получи, той обяви, че е напълно задоволен, и предложи да поръчат буре кристално златно арборско за здравето на крал Джофри и на неговата мъдра и доброжелателна Ръка. При което Церсей изгуби търпение.

– Джоф има нужда от мечове, а не от тостове – отреза тя. – Кралството му все още е застрашено от алчни узурпатори и самозвани крале.

– Но не за дълго, според мен – каза мазно Варис.

– Остават още няколко въпроса, господа. – Сир Кеван прегледа бежките си. – Сир Адам е намерил няколко кристала от короната на Върховния септон. Изглежда сигурно, че крадците са счупили кристалите и са стопили златото.

– Нашият Небесен отец знае за греховете им и ще ги съди за всичко – рече благочестиво Върховният септон.

– Без съмнение – каза лорд Тивин. – Но все пак вие трябва да се появите с корона на кралската сватба. Церсей, събери златарите си, трябва да се погрижим за заместител. – Не дочака отговора ѝ, а се обърна към Варис. – Донесения имаш ли?

Евнухът извади от ръкава си пергамент.

– При Пръстите са забелязали кракен. – Варис се изкиска. – Не е Грейджой, забележете, а истински кракен. Нападнал е китоловен кораб от Ибин и го е потопил. Има боеве при Каменна стълба – изглежда, започва нова война между Тирош и Лис. И двете страни се надяват да спечелят Мир за съюзник. Моряци от Нефритово море съобщават, че в Карт е отгледан триглав дракон и е чудото на града...

– Дракони и кракени не ме интересуват, ако ще да имат и по десет глави – каза лорд Тивин. – Твоите слухари случайно да са хванали дири-те на сина на брат ми?

– Уви, нашият обичен Тирек съвсем изчезна, горкият ни млад храбрец. – Варис само дето не се задави от сълзи.

– Тивин – намеси се сир Кеван преди лорд Тивин да успее да изрази недоволството си, – някои от златните плащове, които дезертираха по време на битката, се връщат с мисълта отново да получат служба. Сир

Адам иска да знае какво да прави с тях.

– Можеха да изложат на опасност живота на Джоф със своето мало-душие – заяви Церсей. – Искам всички да се бъдат осъдени на смърт.

Варис въздъхна.

– Те със сигурност са заслужили смърт, ваша милост, никой не може да го отрече. Но все пак може би ще е по-благоразумно да ги изпратим в Нощния страж. От Вала напоследък получаваме обезпокоителни вестии. Диваците са се размърдали...

– Диваци, кракени, дракони – изкиска се Мейс Тирел. – Е няма ли нещо не чак толкова обезпокоително?

Лорд Тивин не им обърна внимание, а каза:

– Дезертъорите служат най-добре за урок. Счупете им коленете с чукове и няма да бягат повече. Нито никой, който ги види да просят по улиците. – Огледа масата да види дали някой от лордовете ще посмее да му противоречи.

Тирион си спомни за гостуването си на Вала и за раците, които бяха ял със стария лорд Мормон и командирите му. Спомни си също така и за страховете на Стария мечок.

– Бихме могли да счупим коленете на неколцина, за назидание. На онези, които убиха сир Джейслин например. Останалите можем да пратим в Тресашището. Но силите на Стража не достигат. Ако падне Валът...

– ... диваците ще нахлуят в севера – довърши баща му – и Старките и Грейджоите ще се сдобият с още един враг, с който ще трябва да се борят. По всичко личи, че те не желаят повече да се подчиняват на Железния трон. Тогава с какво право очакват помощ от Железния трон? Така наречените крале Роб и Бейлон имат претенции за севера. Нека те да си го пазят, ако могат. А ако не, този Манс Райдър може дори да се окаже наш полезен съюзник. – Лорд Тивин погледна брат си. – Нещо друго има ли?

Сир Кеван поклати глава.

– Приключихме. Благородни господа, Негова милост крал Джофри желае да ви благодари за проявената мъдрост и добри съвети.

– Искам да си кажа няколко думи с децата си насаме – заяви лорд Тивин, докато другите ставаха да си тръгнат. – Ти също, Кеван.

Останалите съветници се сбогуваха покорно, като пръв напусна Варис, а последни – Тирел и Редвин. Когато в залата останаха само четиримата Ланистър, сир Кеван затвори вратата.

– Надзорник на хазната? – каза задавено Тирион. – Чие хрумване

беше това, моля?

– На лорд Петир – отвърна баща му. – Но за нас ще е изгодно да държим хазната в ръцете на Ланистър. Ти помоли за важна работа. Да не би да се боиш, че си неспособен да се справиш със задачата?

– Не – каза Тирион. – Но се боя от клопка. Кутрето е коварен и амбициозен. Не му вярвам. Ти също не би трябвало да му вярваш.

– Той спечели Планински рай на наша страна... – намеси се Церсей.

– ... и ти продаде Нед Старк, знам. И нас ще продаде точно толкова бързо. В коварни ръце монетата е не по-малко опасна от меча.

Чичо му Кеван го изгледа озадачен.

– Не и за нас, разбира се. Златото на Скалата на Кастърли...

– ...се копае от земята. Златото на Кутрето е направено от въздух, с едно щракване на пръстите.

– Много по-полезна дарба от всички твои, скъпи братко – измърка Церсей със сладниково зъл тон.

– Кутрето е лъжец...

– ... и при това черен, казал гарванът на враната. Лорд Тивин плесна с длан по масата.

– Стига! Няма да търпя повече това безсмислено дърлене. И двамата сте Ланистър и ще се държите като такива.

Сир Кеван се окашля.

– Предпочитам Петир Белиш да властва в Орлово гнездо пред всички останали ухажори на лейди Лиза. Джон Ройс, Лин Корбрей, Хортън Редфорт... това са все опасни хора, всеки по своему. И горди. Кутрето може да е хитър, но той нито е от знатен род, нито е опитен във военното дело. Лордовете на Долината никога няма да приемат човек като него за свой суверен. – Погледна брат си и след като лорд Тивин кимна, продължи: – А освен това... лорд Петир продължава да демонстрира своята лоялност. Вчера например ни уведоми за заговора на Тирел да отведат тайно Санса Старк в Планински рай „на гости“ и там да я омъжат за най-големия син на лорд Мейс, Уилас.

– Кутрето ви е уведомил? – Тирион се наведе над масата. – А не нашият старши слухар? Много интересно.

Церсей погледна чичо им с неверие.

– Санса е моя заложница. Тя не може да отиде никъде без мое позволение.

– Ще трябва насила да го позволиш, ако лорд Тирел го поиска – изтъкна баща й. – Отказът ти ще означава, че изпитваме недоверие към

него. Ще го приеме като обида.

– Нека. Какво ни интересува? „Проклетата глупачка“ – помисли Тирион.

– Мила сестрице – заобяснява й той търпеливо, – ако обидиш Тирел, обиждаш Редвин, Тарли, Роуан и Хайтауър също така, и може би ще ги накараш да започнат да се чудят дали Роб Старк не отговаря повече на стремежите им.

– Няма да допусна розата и вълчището да легнат в едно ложе – заяви лорд Тивин. – Трябва да го предотвратим.

– Как? – попита Церсей.

– С брак. С твоя брак за начало.

Церсей можа само да зяпне. После бузите й почервениях, все едно че й бяха ударили шамар.

– Не. Никога вече. Няма да го направя.

– Ваша милост – заговори вежливо кир Кеван, – вие сте млада жена, все още сте хубава и плодовита. Сигурен съм, че не искате да преживеете остатъка от живота си в самота. А един брак ще сложи край на всички тези приказки за инцест веднъж и завинаги.

– Докато стоиш неомъжена, позволяваш на Станис да разпространява тази отвратителна гадост – каза лорд Тивин на дъщеря си. – Трябва да имаш нов мъж, който да ти направи деца.

– Три деца са напълно достатъчни. Аз съм кралица на Седемте кралства, а не кобила за разплод! Аз съм кралицата регент!

– Ти си моя дъщеря и ще правиш каквото ти заповядам.

Тя стана.

– Няма да седя тук и да слушам тези...

– Ще седиш, ако искаш да имаш глас за следващия си съпруг – заяви спокойно лорд Тивин.

След като тя се поколеба и седна, Тирион разбра, че е загубила, въпреки че заяви високо:

– Няма да се омъжа повече!

– Ще се омъжиш и ще раждаш. Всяко дете, което родиш, все повече ще изобличава Станис в лъжа. – Очите на баща им сякаш я приковаха за стола. – Мейс Тирел, Пакстър Редвин и Доран Мартел са женени за помлади жени, които най-вероятно ще ги надживеят. Жената на Бейлон Грейджой е стара и болнава, но такъв брак би ни обрекъл на съюз с Железните острови, а не съм сигурен дали това е най-разумният ни ход.

– Не – заяви с прелебдени устни Церсей. – Не, не и не. Тирион не можа да потисне усмивката, която изби на устните му при мисълта как

натоварват на кораб сестричката му за Пайк. „Тъкмо когато се канех да се откажа от молитвите, някой мил бог ми дарява това.“

Лорд Тивин продължи:

– Оберин Мартел може да се окаже подходящ, но Тирелите ще го възприемат зле. Така че трябва да обмислим синовете. Предполагам, че не би възразила да те омъжим за по-млад от теб?

– Възразявам да ме омъжваш за когото...

– Обмислих близнаците на Редвин, Теон Грейджой, Куентин Мартел и още неколцина. Но нашият съюз с Планински рай се оказа мечът, който прекърши Станис. Би трябвало да го закалим и да го направим по-здрав. Сир Лорас облече бялото, а сир Гарлан е женен за онази от Фосоуей, но остава най-големият им син, момчето, което кроят да оженят за Санса Старк.

„Уилас Тирел.“ Тирион изпита злобно удоволствие от безпомощната ярост на Церсей.

– Това не беше ли недъгавият? – каза той. Баща им го смрази с поглед.

– Уилас е наследник на Планински рай. Според всички сведения той е кротък и възпитан младеж, обича да чете книги и да зяпа звездите. Увелича се също така по гледане на животни и притежава най-добрите породи кучета, соколи и коне в Седемте кралства.

„Свършена двойка – каза си Тирион. – Церсей също се увелича по «гледане» на животни.“ Изпита съжаление към горкия Уилас Тирел и не знаеше дали да се смее на сестра си, или да я оплаче.

– Аз бих избрал наследника на Тирел – заключи лорд Тивин, – но ако предпочетеш друг, ще изслушам доводите ти.

– Много мило от твоя страна, татко – отвърна с ледена вежливост Церсей. – Много труден избор ми предлагаш. С кого ли да легна, с дъртия октопод или с недъгавия хлапак с кучетата? Ще ми трябват няколко дни да обмисля. Мога ли вече да си тръгвам?

„Ти си кралицата – дошя му се да ѝ каже на Тирион. – Би трябвало той да иска разрешението ти.“

– Върви си – каза баща ѝ. – Ще поговорим пак, като си овладееш нервите. Но не забравяй дълга си.

Церсей излезе, без да крие гнева си. „Но накрая все пак ще направи това, което ѝ заповяда татко.“ Беше го доказала с Робърт. „Макар че трябва да се вземе предвид и Джайм.“ Брат им беше млад, когато Церсей се омъжи за пръв път; едва ли щеше толкова лесно да преглътне втори брак. Нещастният Уилас Тирел най-вероятно щеше да го сполети

фаталният случай с „убождане от меч в корема“, което по-скоро щеше да вгорчи съюза между Планински рай и Скалата на Кастърли, отколкото да го заздрави. „Би трябвало да кажа нещо, но какво? Прощавай, тате, но тя иска да се ожени за братчето ни?“

– Тирион.

Той се усмихна примирено.

– Дали не чух херолдът да ме зове на арената?

– Курварството е твоята слабост – заяви баща му. – Но сигурно и аз съм виновен донякъде. След като си остана дребен като момче, взе забравям, че всъщност си възрастен мъж с всички мъжки потребности. Крайно време е да се ожениш.

„Бях женен, или го забрави?“ Устните на Тирион се изкривиха и звукът, който излезе от тях, беше наполовина смях, наполовина – ръмжене.

– Забавлява ли те перспективата за брак?

– Само представата какъв шибан младоженец ще изгледам. – Една съпруга може би щеше да се окаже точно това, което му трябва. Ако му донесеше земи и замък, щеше да му осигури местенце на този свят, далече от двора на Джофри... както и от Церсей и баща им.

От друга страна, съществуваше и Шае. „Това няма да й хареса, колкото и да ми се къдне, че е доволна да си остане моето курве.“

Но това едва ли беше подходящият довод, който можеше да изтъкне на баща си, така че Тирион се намести на възглавничките и каза:

– Смяташ да ме ожениш за Санса Старк. Но няма ли Тирелите да приемат тази партия като враждебен акт, след като имат свои планове за момичето?

– Лорд Тирел няма да повдигне въпроса за малката Старк преди сватбата на Джофри. Ако Санса се венчае преди това, как биха могли да се обидят, след като дори не са ни намекнали за намеренията си?

– Точно така е – намеси се сир Кеван, – а всяка неприязън по този повод може да се смекчи с предложението на Церсей за техния Уилас.

Тирион потърка остатъка от носа си. Сърбеше нетърпимо.

– Негова милост кралското ни цирейче направи живота на Санса окаян от деня, в който баща й умря, а сега, след като тя най-сетне се отърва от Джофри, вие предлагате да се омъжи за мен. Струва ми се особено жестоко. Дори за теб, тате.

– Защо, да не би да се каниш да се държиш зле с нея? – Баща му беше по-скоро любопитен, отколкото загрижен. – Щастието на момичето не е моя грижа, не би трябвало да е и твоя. Съюзите ни на юг може да

са здрави като Скалата на Кастърли, но остава да спечелим севера, а ключът към севера е Санса Старк.

– Тя е още дете.

– Сестра ти се кълне, че е разцъфтяла, а това я прави жена, годна за женитба. Ще трябва на всяка цена да отнемеш девствеността ѝ, за да не може никой да твърди, че бракът не е консумиран. След това, ако предпочетеш да изчакаш година-две, преди отново да легнеш с нея, това ще си е в правото ти на съпруг.

„Шае е единствената жена, от която имам нужда сега – помисли той, – а Санса си е момиченце, каквото и да ми разправяш.“

– Ако целта ти е да я опазиш от Тирелите, защо просто не я върнеш на майка ѝ? Може би това ще убеди Роб Старк да се преклони пред нас.

Лорд Тивин го изгледа навъсено.

– Изпратя ли я в Речен пад, майка ѝ ще я задоми било за някой от Черен лес, или от Малистър, за да укрепи съюзите на сина си по Тризъбеца. Изпратим ли я на север, ще се омъжи за някой от Мандърли или от Ъмбър до един лунен кръг. В същото време тук в двора тя е не по-малко опасна, както го доказва тази работа с Тирелите. Трябва да бъде венчана за някой Ланистър, и то колкото може по-скоро.

– Мъжът, който се ожени за Санса Старк, може да претендира за Зимен хребет от нейно име – подхвърли чичо му Кеван. – Това не ти ли е хрумвало?

– Ако не искаш да вземеш момичето, ще я дадем на някого от братовчедите ти – каза баща му. – Кеван, Лансел укрепнал ли е достатъчно, за да са ожени, как мислиш?

Сир Кеван се поколеба.

– Ако заведем момичето до леглото му, би могъл да изрече думите... но да консумира, не... бих предложил някой от близнаците, но Старките ги държат в Речен пад. Държат също и Тион, момчето на Джена, иначе щеше да свърши работа.

Тирион ги остави да си изиграят играта. Знаеше, че е заради него. Санса Старк. Миличката, кротичка и сладко ухаеща Санса, която обичаше коприните, песните, добрите маниери и галантните стройни рицари с красиви лица. Имаше чувството, че отново е стъпил на онзи мост от разнебитени лодки и че палубата се обръща под краката му.

– Ти поиска да те възнаградя за усилията, които си положил в битката – напомни му строго лорд Тивин. – Това е шансът ти, Тирион, най-доброто, което би могъл да получиш някога. – Пръстите му нетърпеливо забарабаниха по масата. – Някога се надявах да оженя брат ти за Лиза

Тъли, но Ерис назначи Джайм в кралската си гвардия преди нещата да се уредят. Когато предложих на лорд Хостър теб вместо него, той ми отговори, че иска цял мъж за дъщеря си.

„И я омъжи за Джон Арин, който можеше да й е дядо.“ Тирион беше по-склонен да благодари, отколкото да се сърди, предвид това, в което се беше превърнала Лиза Арин.

– Когато те предложих на Дорн, ми казаха, че предложението е оскърбително – продължи лорд Тивин. – След години получих подобни отговори от Джон Ройс и Лейтън Хайтауър. Накрая се унизих толкова, че предложих да вземеш момичето на Флорент, чийто цвят откъсна Робърт в брачното ложе на брат й, но баща й предпочете да я даде на един рицар от домашната си гвардия. Ако не искаш момичето на Старк, ще ти намеря друга жена. Все някъде из кралството ще се намери някой дребен лорд, който с радост би се лишил от една дъщеря, за да спечели приятелството на Скалата на Кастърли. Лейди Танда вече ми предложи Лолис...

Тирион потръпна отвратно.

– По-скоро ще си го отрежа и ще нахраня с него козите.

– Тогава си отвори очите. Момичето на Старк е младо, узряло и кротичко, от много знатен род и при това все още е девица. При това съвсем не е грозно. Защо се колебаеш?

„Защо наистина?“

– Приумица. Колкото и странно да звучи, бих предпочел жена, която ме иска в леглото си.

– Ако си въобразяваш, че курвите те искат в леглото си, значи си по-голям глупак отколкото съм подозирал – каза лорд Тивин. – Разочаровах ме, Тирион. Надявах се, че тази партия ще те зарадва.

– Да, всички знаем колко държиш да ме зарадваш, тате. Но има и още нещо. Ключът към севера, казваш? Сега севера го държат Грейджоите, а крал Бейлон има дъщеря. Защо Санса Старк, а не тя? – Вгледа се в студените зелени очи на баща си със златните пращинки в тях.

Лорд Тивин събра пръсти под брадичката си.

– Бейлон Грейджой мисли само за плячка, а не за власт. Нека се порадва на есенната корона и да изпита зимата на севера. Няма да предложи на поданиците си повод да го обичат. Дойде ли пролетта, на северняците ще им дойде до гуша от кракени. Като заведеш внука на Едард Старк в дома му да си поиска рождените права, лордовете, както и простолюдието, ще се вдигнат като един да го поставят на трона на предците му. Надявам се, че си способен да посееш дете у една жена, нали?

– Мисля, че да – отвърна той настръхнал. – Признавам, не мога да го докажа. Макар че никой не би могъл да каже, че не съм опитвал. Доста семенца съм слял тук-там...

– В бордеите и в канавките – довърши лорд Тивин, – и там, където могат да пуснат корен само копелета. Крайно време е да се погрижиш за собствената си градина. – Баща му стана. – Никога няма да получиш Скалата на Кастърли, това ти го гарантирам. Но ожениш ли се за Санса Старк, напълно е възможно да спечелиш Зимен хребет.

„Тирион Ланистър, владетелят протектор на Зимния хребет.“

– Много добре, тате – отвърна той замислено, – но в твоите постелки пълзи една голяма, гадна хлебарка. Роб Старк е също толкова способен колкото мен, предполагам, и се е заклел да се ожени за някоя от онези плодородни щерки и внучки на Фрей. А навъди ли Младия вълк котилото си, всички паленца, които ще роди Санса, стават наследници на нищо.

Лорд Тивин не се притесни.

– Роб Старк няма да стане баща на плодородната си Фрей, имаш думата ми. Имам новини, които реших да не споделя със съвета си, въпреки че несъмнено нашите лордове скоро ще ги научат. Младия вълк е взел за жена най-голямата дъщеря на Гавен Уестърлинг.

За миг Тирион не можа да повярва, че е чул добре.

– Нарушил е клетвата си? – възкликна той с неверие. – Отхвърлил е Фрей заради...

– Заради шестнадесетгодишната девица Джейни – каза сир Кеван. – Лорд Гавен веднъж ми я предложи за Вилем или Мартин, но се наложи да му откажа. Гавен е свестен човек, но жена му... наричат я Сибел Подправката. Не трябваше да се жени за нея. Уестърлингите винаги са залагали повече на честта, отколкото на благоразумието. Бащата на лейди Сибел беше търговец на шафран и пипер, почти толкова низш по род, колкото онзи контрабандист, когото държи Станис. А бабата беше някаква жена, която довел от изтока. Ужасна бабичка, за която разправят, че била жрица. „Майги“, така я наричат. Никой не може да произнесе истинското ѝ име. Половината Ланиспорт ходели при нея за цял, за любовни билки и други такива. – Сви рамене. – Отдавна е мъртва, разбира се. А Джейни изглеждаше мило дете, макар че я видях само веднъж. Но с такава съмнителна кръв...

Тъй като се беше женил веднъж за курва, Тирион не можеше напълно да сподели ужаса на чичо си от мисълта за брак с момиче, чийто дядо е продавал подправки. Все пак... „Мило дете“ беше казал сир

Кеван, но много отрови също са сладки. В жилите на Уестърлинг течеше древна кръв, но те притежаваха повече гордост, отколкото власт. Нямахте да се изненада ако научеше, че тази лейди Сибел е донесла с брака повече богатство, отколкото знатния ѝ съпруг. Мините на Уестърлингите отдавна се бяха опразнили, най-плодородните им земи бяха разпродадени или изгубени, а Зъбера бе повече руина, отколкото крепост. „Романтична руина обаче, щръкнала гордо над морето.“

– Изненадан съм – трябваше да признае Тирион. – Мислех, че Роб Старк е по-разумен.

– Той е шестнадесетгодишно момче – каза лорд Тивин. – На тази възраст разумът не тежи много срещу страстта, любовта и честта.

– Но той се е отрекъл от клетвата си, посрамил е свой съюзник, изменил е на тържествен обет. Къде е честта във всичко това?

– Предпочел е честта на момичето пред своята – отговори сир Кеван. – След като е откъснал цвета ѝ, нямал е друг избор.

– По-милостиво щеше да е, ако я беше оставил с копеле в корема – отвърна грубо Тирион. Уестърлингите рискуваха да изгубят всичко: земите си, замъка си, дори живота си. „Един Ланистър си плаща дълговете.“

– Джейни Уестърлинг е дъщеря на майка си – каза лорд Тивин, – а Роб Старк е син на баща си.

Измяната на Уестърлинг, изглежда, не гневеше баща му толкова, колкото Тирион можеше да очаква. Лорд Тивин просто не търпеше изневяратата на своите васали. Още почти момче, той беше изкоренил гордите Рейни на Кастамир и древните Тарбек от замък Тарбек. Певците дори бяха съчинили доста мрачна песен за това. Години по-късно, когато лорд Фарман от Красивия замък се разбунтува, лорд Тивин беше изпратил свой емисар, който вместо писмо носел лютня. Но след като „Дъждовете над Кастамир“ отекнала в залата му, лорд Фарман престана да им създава главоболия. И ако песента не стигаше, то разнебитените замъци на Рейните и Тарбеките продължаваха да стоят като нямо свидетелство за съдбата, очакваща онези, предпочели да презрат мощта на Скалата на Кастърли.

– Зъбера не е чак толкова далече от Замък на Тарбек и Кастамир – изтъкна Тирион. – Човек може да допусне, че Уестърлингите са минавали край тях и са си взели поука.

– Може и да са – каза лорд Тивин. – Кастамир поне го знаят добре, гарантирам ти го.

– Възможно ли е Уестърлингите и Подправките да са толкова

глупави, че да смятат, че вълкът ще надвие лъва?

Много, много рядко Тивин си позволяваше да заплаши събеседниците си с усмивка.

– Най-големите глупаци често се оказват по-умни от хората, които им се надсмиват – каза той и добави: – Ти ще се ожениш за Санса Старк, Тирион. И то скоро.

КЕЙТЛИН

Внасяха труповете на раменете си и ги полагаха под подиума. Тишината бе надвиснала в осветената от факлите зала и в тази тишина Кейтлин дочуваше воя на Сив вятър на половин замък разстояние. „Надушва кръвта – помисли тя. – През каменните стени и дървените врати, през нощ и вятър усеща мириxa на смърт и развала.“

Стоеше откъм лявата ръка на Роб до високото кресло и за момент изпита чувството, че се вира в собствените си мъртви, в Бран и Рикон. Тези момчета бяха много по-големи, но смъртта ги беше смалила. Голи и мокри, изглеждаха толкова малки, толкова неподвижни, че ѝ беше трудно да си ги спомни като живи.

Русото момче се бе опитало да си пусне брада. Светложълт мях като на праскова покриваше бузите и челюстта му над червената рана, която ножът беше оставил на гърлото му. Дългата му златиста коса все още беше мокра, сякаш го бяха извадили от баня. Изглеждаше, че е издъхнал кротко, може би в съня си, но братовчед му с кестенявата коса се беше борил за живота си. Целите му ръце бяха изпорязани от опитите му да се предпази от остриетата и червенията още капеше от раните по гърдите, корема и гърба му, зейнали като многобройни уста без езици, въпреки че дъждът почти ги беше отмил.

Роб си беше сложил короната преди да влезе в залата и бронзът блестеше мрачно на светлината на факлите. Сенките скриваха очите му, взрени в мъртвите. „Дали и той вижда в тях Бран и Рикон?“ Щеше да заплаче, но не ѝ бяха останали сълзи. Мъртвите момчета бяха бледи от дългото пленничество на фона на гладката им бяла кожа кръвта изглеждаше поразително червена, непоносима за гледане. „Дали ще положат и Санса гола под Железния трон, след като я убият? Дали и нейната кожа ще изглежда така бяла, а кръвта – така червена?“ Отвън се чуваше непрестанното плющене на дъжда и вълчийт вой.

Брат ѝ Едмур стоеше отдясно на Роб, с ръка, опряна на гърба на бащиния му стол и с подпухнало от съня лице. Бяха го събудили както нея, тропайки на вратата му посред нощ, за да го изтръгнат грубо от плена на сънищата. „Добри сънища ли бяха, братко? Дали сънуваш слънчева светлина, смях и девича целувка? Моля се да е така.“ Собствените ѝ сънища бяха пропити с ужас.

Военачалниците и лордовете знаменосци стояха в залата, някои в

ризници и брони, други размъкнати и полуоблечени. Сред тях се открояваха сир Райналд и чичо ѝ сир Ролф, но Роб бе намерил за уместно да спести на кралицата си цялата тази грозота. „Зъбера не е толкова далече от Скалата на Кастърли – припомни си Кейтлин. – Напълно възможно е Джейни да си е играла с тези момчета като деца.“

Погледна отново труповете на скуайърите Тион Фрей и Вилем Ланистър и зачака синът ѝ да заговори.

Сякаш мина много време преди Роб да вдигне очи от окървавените тела.

– Малък Джон – проговори той, – кажете на баща си да ги доведе. Малкия Джон Ъмбър се обърна и стъпките му отекнаха в голямата каменна зала.

Докато Големия Джон въвеждаше пленниците през вратата, Кейтлин си отбеляза как някои от останалите мъже се отдръпват да им направят път, сякаш измяната по някакъв начин можеше да ги прихване – от допир, от поглед, от кашлица. Пазачите и пленниците бяха почти неотличими: всички до един едри мъже, с гъсти бради и дълга коса. Двама от мъжете на Големия Джон бяха ранени, и трима от пленниците им. Само фактът, че някои имаха копия, а други – празни ножници, ги отличаваше кой какъв е. Всички бяха облечени в черни ризници, с тежки ботуши и дебели наметала, някои от вълна, други – от кожа. „Северът е корав и студен, и безмилостен“, беше ѝ казал Нед, когато бе отишла в Зимен хребет. Сякаш беше преди хиляда години.

– Петима – каза Роб, след като пленниците застанаха пред него, мокри и смълчани. – Това всички ли са?

– Осем бяха – избоботи Големия Джон. – Убихме двама при залавянето им, а третият издъхва.

Роб огледа лицата на пленниците.

– Осем мъже, за да убият двама невъоръжени скуайъри.

– Те убиха и двама от моите хора, за да влязат в кулата. Делп и Елуд – каза Едмур Тъли.

– Не беше убийство, сир – намеси се лорд Рикард Карстарк, притеснен не толкова от въжето, стегнало китките му, колкото от кръвта, която се стичаше по лицето му. – Всеки, който застане между един баща и неговата мъст, моли за смърт.

Думите му прокълняха в ушите на Кейтлин, резки и жестоки като тътен на боен барабан. Гърлото ѝ бе пресъхнало като кост. „Аз го направих. Тези две момчета умряха, за да могат да оживеят дъщерите ми.“

– Видях как загинаха синовете ви в онази нощ в Шепнещия лес –

каза Роб на лорд Карстарк. – Не Тион Фрей уби Торен. Не Вилем Ланистър посече Едард. Как можете тогава да го наричате възмездие? Това е глупаво кърваво убийство. Вашите синове загинаха доблестно на бойното поле, с меч в ръка.

– Но загинаха – каза Рикард Карстарк. – Кралевубица ги посече. Тези двамата бяха от неговия сой. Само кръвта може да заплати кръв.

– Кръвта на деца ли? – Роб посочи телата. – На колко години бяха? На дванайсет, тринайсет? Скуайъри.

– Скуайъри загиват във всяка битка.

– В битка, да. Тион Фрей и Вилем Ланистър оставиха мечовете си в Шепнешния лес. Те бяха пленници, затворени в килия, спящи, невъоръжени... момчета. Погледнете ги!

Вместо тях лорд Карстарк погледна Кейтлин.

– На майка си кажете да ги погледне – рече той. – Тя ги уби толкова, колкото и аз.

Кейтлин се хвана за гърба на стола на Роб. Залата около нея сякаш се завъртя. Имаше чувството, че ще повърне.

– Майка ми няма нищо общо с това – гневно отвърна Роб. – Това дело е ваше. Убийството е ваше. Измяната е ваша.

– Как може да е измяна убийството на Ланистъри, след като не е измяна да се освободят? – попита рязко Карстарк. – Нима ваша милост е забравил, че сте във война със Скалата на Кастърли? Във война човек убива враговете си. Баща ти не те ли е научил на това, момче?

– Момче?! – Големия Джон стовари тежкия си метален юмрук в лицето на Рикард Карстарк и го натисна да коленичи.

– Остави го! – изкънтя заповедно гласът на Роб. Ъмбър отстъпи крачка назад от пленника.

Лорд Карстарк изплю един счупен зъб.

– Да, лорд Ъмбър, оставете ме на краля. Той иска да ми се поскара преди да ми прости. Така се справя той с измяната, нашият „крал на Севера“. – Усмивна се с окървавена усмивка. – Или трябва да ви наричам „кралят, който изгуби Севера“, ваша милост?

Големия Джон издърпа копие от ръцете на мъжа до себе си и викна:

– Позволете да го заплюя, ваша милост. Позволете да му разпоря корема, за да видим цвета на червата му.

Вратите на залата се отвориха с трясък и Черната риба нахлу с прогизнал от дъжда плащ. Последваха го ратниците на Тъли. Отвън мълниците трещяха в нощното небе и черен дъжд плющеше в камъните на

Речен пад. Сир Бриндън свали мокрия си шлем и коленичи.

– Ваша милост – промълви той, но мрачният му тон говореше красноречиво.

– Ще изслушам сир Бриндън насаме, в залата за аудиенции. – Роб стана. – Джон, задръжте лорд Карстарк тук, докато се върна. Останалите седмина обесете.

– И мъртвите ли?

– Да. Не ще допусна тази гадост да мърси реките на дядо ми. Да нахранят враните.

Един от пленниците падна на колене.

– Милост, господарю! Аз не съм убил никого, само стоях при вратата и гледах за стражи.

Роб помисли за миг.

– Знаеше ли за намерението на лорд Рикард? Видя ли извадените ножове? Чу ли виковете, писъците, зова на децата за милост?

– Да, но не участвах. Само гледах, заклевам се...

– Лорд Ъмбър – каза Роб, – този само е гледал. Обесете го последен, за да може да види как умират другите. Майко, вуйчо. С мен, ако обичате.

Обърна се, а мъжете на Големия Джон обкръжиха пленниците и ги поведоха извън залата. Отвън гръмотевиците тътнеха, сякаш замъкът се срутваше над главите им. „Това ли е звукът на рухващо кралство?“ – зачуди се Кейтлин.

В залата за аудиенции беше тъмно, но поне тътенът на гръмотевиците се приглушаваше от дебелия стени. Един слуга им донесе светилник. Едмур седна, но стана, като видя, че другите останаха прави. Роб свали короната и я сложи на масата пред себе си.

Черната риба затвори вратата.

– Карстарките са си заминали.

– Всички? – Гняв ли беше стегнал гласа на Роб? Дори Кейтлин не беше сигурна.

– Всички бойци – отвърна сир Бриндън. – Останали са няколко лагерни жени и слуги с ранените. Разпитахме толкова, колкото трябваше, за да сме сигурни как точно е станало. Започнали са да си тръгват още с падането на нощта, измъквали са се по един – по двама отначало, а след това – на по-големи групи. Казали са на ранените и на слугите да поддържат огньовете, за да не забележи никой, че си отиват, но след като заваля, това вече е било без значение.

– Ще се регрупира ли? Някъде далеч от Речен пад? – попита Роб.

– Не. Пръснали са се. Тръгнали са на лов. Лорд Карстарк се е закълел да даде ръката на девствената си дъщеря на всеки, било то знатен или не, който му донесе главата на Кралеубица.

„Богове милостиви!“ На Кейтлин й призля.

– Близо триста конници и два пъти повече коне. Стопили са се в нощта. – Роб разтри слепоочията си, където короната бе оставила отпечатък в меката кожа. – Загубили сме цялата конна сила на Кархолд.

„Загубена е заради мен. Заради мен, боговете дано ми простят.“
Макар да не беше воин, Кейтлин веднага осъзна капана, в който се бе озовал Роб. Засега той държеше речните земи, но кралството му бе обкръжено от врагове от всички страни освен от изток, където на орловия си трон седеше Лиза. Тризъбецът дори не беше безопасен, след като владетелят на Брода бе оттеглил съюза си. „А сега да изгубим и Карстарките...“

– Думичка за това не трябва да излезе от Речен пад – каза брат й Едмур. – Лорд Тивин ще... Ланистърите плащат дълговете си, те непрекъснато повтарят това. Майчице милостива, ако го научат...

„Санса.“ Кейтлин стисна толкова силно ръката си, че ноктите й се забиха в дланта.

Погледът, с който Роб изгледа вуйчо си, беше смразяващ.

– Освен в убиец, и в лъжец ли искате да ме превърнете, вуйчо?

– Не става дума за лъжа. Просто няма да казваме нищо. Ще заровим момчетата и ще си държим езиците зад зъбите, докато войната свърши. Вилем беше син на сир Кеван Ланистър и племенник на лорд Тивин. Тион беше на лейди Дженна и Фрей. Близнаците също не трябва да го научат, докато...

– Докато успеем да ги възкресим може би? – прекъсна го рязко Черната риба. – Истината вече е излязла с Карстарките, Едмур. Твърде късно е за такива игри.

– Дълга истината на бащите им – каза Роб. – И правосъдие. Него също им го дължа. – Взря се в короната си, в тъмния блясък на бронза, в кръга от железни мечове. – Лорд Рикард ме презря. Измени ми. Нямам никакъв избор, освен да го осъдя. Боговете само знаят какво ще направи пехотата на Карстарк с Рууз Болтън, когато чуят, че съм езекутирал техния владетел като предател. Болтън трябва да бъде предупреден.

– Наследникът на лорд Карстарк също беше в Харънхъл – припомни му сир Бриндън. – Най-големият син, когото Ланистърите взеха в плен при Зелената вилка.

– Харион. Казва се Харион. – Роб се засмя горчиво. – Един крал

трябва да знае имената на враговете си, не мислите ли?

Черната риба го изгледа навъсено.

– Сигурен ли си в това? Че това ще превърне младия Карстарк в твой враг?

– Как иначе? Аз се каня да убия баща му. Едва ли ще ми благодари.

– Възможно е. Има синове, които мразят бащите си, а ти с един удар го правиш владетел на Кархолд.

Роб поклати глава.

– Дори Харион да е от тази порода, никога няма да може открито да прости на убиеца на баща си. Собствените му хора ще се обърнат срещу него. Те са северняци. Северът не забравя.

– Тогава го опрости – подкани го Едмур Тъли. Роб го изгледа с недоумение.

Едмур се изчерви.

– Да му пощадиш живота исках да кажа. На мен това също не ми харесва, ваша милост. Не забравяйте, че той уби и мои хора. Горкият Делп тъкмо се беше съвзел от раната, която му нанесе сир Джайм. Карстарк трябва да бъде наказан, разбира се. Казвам да го държите окован.

– Заложник? – каза Кейтлин. „Може би ще е най-добре...“

– Да, заложник! – Брат ѝ прие умисленото ѝ изражение за съгласие. – Кажете на сина, че докато е лоялен, баща му няма да пострада. Иначе... На Фрей вече не можем да разчитаме, дори да предложи да се ожени за всичките дъщери на лорд Уолдър и носилката да му нося при това. Ако загубим и Карстарките, каква надежда ни остава?

– Каква надежда... – Роб въздъхна, оправи падналия над очите му кичур и каза: – Никаква вест нямаме от сир Родрик на север, никакъв отговор от Уолдър Фрей на новото ни предложение, от страна на Орлово гнездо – пълно мълчание. – Обърна се към майка си. – Ще ни отговори ли изобщо някога сестра ти? Колко пъти трябва да ѝ пиша? Не мога да повярвам, че никоя от птиците не е стигнала до нея.

Кейтлин разбра, че синът ѝ търси утеха. Искаше да чуе от нея, че всичко ще се оправи. Но кралят трябваше да знае истината.

– Птиците са стигнали. Въпреки че сигурно ще те уверява, че не са, ако изобщо се стигне до това. Никаква помощ не очаквай оттам, Роб. Лиза никога не е била смела. Още когато бяхме момичета, тя бягаше и се криеше всеки път, когато направеше някоя беля. Сигурно си мислеше, че татко ще забрави да ѝ се скара, ако не може да я намери. Сега е същото. Тя избяга от Кралски чертог от страх и си седи в планината с надеждата, че всички ще я забравят.

– Рицарите на Долината могат да наклонят везните в тази война – каза Роб, – но щом тя не желае да се сражава, така да бъде. Аз я помолих само да ни отвори Кървавата порта и да ни осигури кораби в Града на гларуса, които да ни отведат на север. Пътят нагоре ще е труден, но не толкова, колкото по Шийката. Ако можех да сляза на Белия залив, щях да ударя във фланг Рова на Кайлин и за половин година да изтласкам железните мъже.

– Няма да стане, ваша милост – каза Черната риба. – Кат е права. Лейди Лиза е твърде плашлива, за да позволи чиято и да било армия да влезе в Долината. Чиято и да било. Кървавата порта ще си остане затворена.

– Другите да я вземат тогава – изруга Роб с гняв, подсилен от отчаяние. – Проклет да е и Рикард Карстарк. И Теон Грейджой, Уолдър Фрей, Тивин Ланистър и всички други. Богове милостиви, защо човек трябва да е крал? Когато всички завикаха: „Кралят на Севера, Кралят на Севера“, казах си... заклех се... че ще бъда добър крал, доблестен като татко, силен, справедлив, верен на своите приятели и храбър, когато се изправя срещу враговете си... но сега дори не мога да различа едните от другите. Защо всичко се оказа толкова объркано? Лорд Рикард се сражава на моя страна в половин дузина битки. Синовете му загинаха за мен в Шепнешия лес. Тион Фрей и Вилем Ланистър бяха мои врагове. Но ето, че сега трябва заради тях да убия бащата на моите приятели. – Изгледа ги един по един. – Ще ми благодарят ли Ланистърите за главата на лорд Рикард? А Фрей?

– Не – отвърна Бриндън Черната риба. Груб, както винаги.

– Толкова по-разумно е да пощадите живота на лорд Рикард и да го задържите за заложник – настоя Едмур.

Роб вдигна короната от бронз и желязо, постави я на главата си и отново стана крал.

– Лорд Рикард ще умре.

– Но защо? – промълви Едмур. – Вие сам казахте, че...

– Зная какво казах, вуйчо. Но това не отменя дълга ми. – Мечовете в короната стърчаха остри и черни над челото му. – В битка щях сам да убия Тион и Вилем, но това не беше битка. Те са спели в леглата си, голи и беззащитни, в килия, в която аз съм ги поставил. Рикард Каретарк не само уби един Фрей и един Ланистър. Той уби моята чест! Ще се разправя с него призори.

Когато денят изгря, сив и мразовит, бурята беше преминала в крокът дъжд, но въпреки това гората на боговете беше пълна с хора. Речни

владетели и хора на севера, знатни, както и простолудие, рицари, наемници и коняръчета, всички стояха сред дърветата и чакаха да видят края на мрачната нощ. Едмур се беше разпоредил и дръвникът на палача беше поставен точно под дървото на сърцето. Бойците на Големия Джон поведоха през човешкото гъмжило лорд Рикард Карстарк с вързани ръце. Над тях се сипеха дъжд и листа. Хората на Карстарк вече висяха от високите стени на Речен пад и дъждът миеше помръкналите им лица.

Лю Дългия чакаше да изпълни мрачната си длъжност до дръвника, но Роб взе от ръцете му тежката секира.

– Това е мое дело – каза той. – Присъдата е моя. Трябва да умре от моята ръка.

Лорд Рикард Карстарк сведе глава и каза:

– За това поне ти благодаря. Но за нищо друго. – Беше се облякъл за смъртта в дълго черно вълнено палто, на гърдите му бе извезан белият слънчев изгрев на неговия дом. – Кръвта на Първите хора тече и в моите жили също както в твоите, момче. Ще направиш добре, ако го запомниш. Бях се врекъл в твоя дядо. Вдигнах знамената си срещу крал Ерис за твоя баща и отново срещу крал Джофри за теб. При Волско кръстовище и Шепнещия лес, и в Битката при становеите яздих до теб, стоях и с лорд Едард на Тризьбеца. Ние сме роднини, Старк и Карстарк.

– Това роднинство не ти попречи да ми измениш – каза Роб. – Няма да те спаси и сега. На колене, милорд.

Кейтлин знаеше, че лорд Рикард казва истината. Карстарките водеха своя произход от Карлон Старк, по-малък син на един владетел на Зимен хребет, потушил въстанието на разбунтувал се лорд преди хиляда години и заради доблестта си възнаграден със земи. Замъкът, който си построил, бил наречен „Твърдината на Карл“, но скоро станало Кархолд, а след столетия Старките на Кархолд се превърнали в Карстарките.

– Стари богове или нови, все едно – каза лорд Рикард на сина й – никой не е толкова проклет, колкото Кралеубиеца.

– На колене, предателю – повтори Роб. – Или трябва да заповядам насила да те натиснат на дръвника?

Лорд Карстарк коленичи.

– Боговете нека те съдят, както ти съдиш мен. – Постави главата си на дръвника.

– Рикард Карстарк, лорд на Кархолд. – Роб вдигна тежката секира с две ръце. – Тук, пред очите на богове и хора, те осъждам за убийство и измяна. От свое име те осъждам. С моята ръка отнемам живота ти. Ще

кажеш ли последната си дума?

– Убий ме и бъди проклет. Ти не си моят крал.

Брадвата се стовари с трясък. Тежка и добре наточена, тя уби с един удар, но бяха нужни още два, за да се отдели главата от тялото и когато всичко свърши, живият, както и мъртвият, бяха подгизнали в кръв. Роб пусна с погнуса оръжието на палача и безмълвно се обърна към дървото на сърцето. Стоеше треперещ, със стиснати ръце, и дъждът се стичаше по бузите му. „Боговете дано му простят – помоли се Кейтлин. – Той е още момче, а нямаше избор.“

Този ден не видя повече сина си. Дъждът продължи да плющи целия предобед и тревите в гората на боговете се слягаха в кал и локви. Черната риба събра стотина мъже и тръгна да гони Карстарките, но никой не очакваше, че ще върне много.

– Моля се само да не ми се налага да ги беся – каза ѝ той на тръгване. След като замина, Кейтлин се прибра в бащиния си соларий и приседна до леглото на лорд Хостър.

– Няма да издържи дълго – предупреди я майстер Виман, когато дойде следобед. – Сетните му сили си отиват, макар че още се бори.

– Той цял живот беше боец – промълви тя. – Мил, упорит боец.

– Да – въздъхна майстерът. – Но тази битка не може да спечели. Време е да положи меча и щита. Време е да се покори.

„Да се покори – помисли тя. – Да сключи мир.“ За баща ѝ ли говореше майстерът, или за сина ѝ?

Привечер дойде да я види Джейни Уестърлинг. Влезе плахо.

– Лейди Кейтлин, не исках да ви безпокоя...

– Вие сте добре дошли тук, ваша милост. – Кейтлин взеше, но остави иглата и гергефа настрана.

– Моля ви, наричайте ме Джейни. Не се чувствам „ваша милост“.

– Но все пак сте. Моля, седнете, ваша милост.

– Джейни. – Момичето седна до камината и нервно приглади полите си.

– Както желаете. С какво мога да ти бъда полезна, Джейни?

– Става дума за Роб – каза момичето. – Той е толкова нещастен, толкова... толкова гневен и мрачен. Не зная какво да направя.

– Трудно е да отнемеш човешки живот.

– Знам. Казах му, трябваше да остави това на палача. Когато лорд Тивин изпрати някого на смърт, той просто заповядва. Така е по-лесно, не мислите ли?

– Да – отвърна Кейтлин. – Но съпругът ми учеше синовете си, че

отнемането на живот никога не е лесно.

– О! – Кралица Джейни облиза пресъхналите си устни. – Роб не е ял цял ден. Накарах Ролан да му донесе хубава супа, ребърца от глиган и лучена яхния и ейл, но той дори не ги докосна. Цялата сутрин писа някакво писмо и ми каза да не го безпокоя, а когато го свърши, го изгори. Сега седи и гледа някакви карти. Попитах го защо ги гледа, но той не ми отговори. Мисля, че дори не ме чу. Не иска дори да се преоблече. Дрехите му бяха влажни целия ден и оцапани с кръв. Искам да му бъде добра съпруга, старая се, но не знам как да му помогна.

Да го развеселя, да го утеша. Не зная от какво има нужда. Моля ви, милейди, вие сте му майка, кажете ми какво да направя.

„Кажете ми какво да направя.“ Кейтлин можеше да запита същото, ако баща ѝ беше достатъчно добре, за да го пита. Но лорд Хостър си беше почти отишъл. Нейният Нед също. „Бран и Рикон също, и мама, и Брандън, толкова отдавна.“ Само Роб ѝ бе останал, Роб и гаснещата надежда за дъщерите ѝ.

– Понякога – бавно заговори Кейтлин – най-доброто, което може да направи човек, е да не прави нищо. Когато отидох в Зимен хребет, ме болеше всеки път, когато Нед отидеше в гората на боговете, за да седне под своето дърво на сърцето. Разбирах, че част от собствената му душа е в това дърво, част, която той никога не ще сподели с мен. Но скоро осъзнах, че без тази част той никога нямаше да е Нед. Джейни, дете мое, ти си се венчала за севера, като мен... а в севера ще дойде зимата. – Опита се да се усмихне. – Бъди търпелива. Разбираща. Той те обича и се нуждае от теб, и много скоро ще се върне при теб. Още тази нощ може би. Бъди до него и чакай. Това е всичко, което мога да ти кажа.

Младата кралица я слушаше замаяна.

– Ще бъде – каза тя, когато Кейтлин свърши. – Ще бъде до него. – И стана. – Трябва да тръгвам. Може да ме е търсил. Ще видя. Но ако още стои над картите, ще бъде търпелива.

– Бъди – каза Кейтлин, но когато момичето стигна до вратата се сети за още нещо. – Джейни. – извика след нея Кейтлин, – има още нещо, което Роб чака от теб, въпреки че може би още не го е осъзнал. Един крал трябва да си има наследник.

При тези думи момичето се усмихна.

– Мама казва същото. Тя ми прави отвара от билки, мляко и ейл, за да зачена. Пия я всяка сутрин. Казах на Роб, че съм сигурна, че ще му дам близнаци. Един Едарт и един Брандън. Мисля, че това му харесва. Ние... опитваме се почти всеки ден, милейди. Понякога по два пъти, и

повече. – Червенината, която изби на бузите ѝ, беше много красива. – Скоро ще бъда с дете, обещавам ви. Всяка нощ се моля на Майката небесна.

– Добре. И аз ще добавя молитвите си. Към старите богове, и към новите.

След като момичето си отиде, Кейтлин отново се обърна към баща си и погали тънкия бял кичур на челото му.

– Един Едард и един Брандън – въздъхна тихо тя. – А след време може би и един Хостър. Това ще ти хареса, нали?

Баща ѝ не отговори, но тя не беше и очаквала. Ромонът на дъжда по покрива се смеси с тихото дихание на баща ѝ, а тя се замисли за Джейни. Момичето изглеждаше добросърдечно, точно както я бе уверил Роб. „И със здрави бедра, което може да се окаже по-важно.“

ДЖАЙМ

Два дни яздиha през пустош – десетки мили опожарени поля и градини, в които от земята стърчаха като върхове на стрели стволоче на мъртви дървета. Мостовете също бяха изгорени, а потоците бяха набъбнали от есенните дъждове, затова им се налагаше да заобикалят и да търсят бродове. Нощите оживяваха от вълчи вой. Хора не срещаха.

При Девичето езеро червената съомга на лорд Мутън още се вееше над замъка на хълма, но градчето беше опустяло, портите бяха разбити, а половината къщи и дюкяни – изгорели или ограбени. Не зърнаха нито едно живо същество освен няколко подивели псета, които се изсулваха, щом чуеха приближаването им. Езерцето, от което селището носеше името си – тук според легендата Флориан Глупака за пръв път зърнал Джонквил да се къпе със сестрите си – беше така задръстено с гниещи трупове, че водата му се бе превърнала в мътна сиво-зелена супа.

Джайм огледа невеселата картинка и гръмко запя.

– Девици шест се къпеха във бистрите води на езерото...

– Какво правиш? – скара му се Бриен.

– Пея. „Шестте девици в езерото“. Сигурен съм, че си я чувала. При това са били доста свенливи девици. Също като теб. Макар да се обзалагам, че са били малко по-хубавички.

– Млъкни – сопна се грозната мома с израз, който намекваше, че с радост би го хвърлила да плува при труповете.

– Моля те, Джайм – изхленчи братовчед му Клеос. – Лорд Мутън е васал на Речен пад, само това остава – да го изкараме от замъка му. А може и други врагове да се крият в развалините...

– Нейни или наши? Не е едно и също, братовчедо. Закопнял съм да видя дали брантията може да борави с този меч, дето си го носи.

– Ако не млъкнеш, няма да ми остане друг избор, освен да ти запуша устата, Кралубиецо.

– Махни ми оковите и ще се правя на ням чак до Кралски чертог. Няма ли да е най-честно така, пачавро?

– Бриен! Казвам се Бриен! – Три врани плеснаха с криле и се вдигнаха във въздуха, подплашени от гласа й.

– Искаш ли да се изчипкаме, Бриен? – Той се засмя. – Нали си ни девица, ето ти го и езерото. Ще ти измия гърба. – Често миеше гърба на Церсей, когато бяха деца в Скалата на Кастърли.

Грозната мома обърна коня си и подкара в тръс. Джайм и сир Клеос я последваха и скоро оставиха зад гърба си пепелищата на Девичето езеро. След около половин миля зеленината отново изпълзя на бял свят. Джайм се зарадва. Изгорените земи твърде много му напомнях за Ерис.

– Поведете ни по пътя за Дъскъндейл – промърмори сир Клеос. – Щеше да е по-безопасно да вървим покрай брега.

– По-безопасно, но по-бавно. Аз съм за Дъскъндейл, братовчед. Компанията ти взе да ми омръзва. – „Може да си половин Ланистър, но доста отстъпваш на сестричката ми.“

Никога не бе понасял да е разделен за дълго от сестра си. Още като деца се гушваха и заспиваха с преплетени ръце. „Още в утробата.“ Дълго преди разцъфването на сестра му и неговото съзряване като мъж бяха виждали кобили и жребци по поляните и кучета и кучки в кучкарниците, и си бяха играли на същото. Веднъж майчината им слугиня ги беше хванала... не помнеше какво точно правеха, но каквото и да беше, лейди Джоана се ужаси. Изгони слугинята, премести спалнята на Джайм в другия край на Скалата на Кастърли, постави страж пред вратата на Церсей и им каза никога повече да не правят „онова нещо“, иначе нямало да ѝ остане друг избор, освен да каже на лорд баша им. Но не им се наложи дълго да треперят от страх. Скоро след това тя почина – при раждането на Тирион. Джайм много смътно си спомняше майка си.

Станис Баратеон и Старките в края на краищата може би му бяха направили добро. Бяха пръснали приказката за техния инцест из целите Седем кралства, така че не бе останало нищо за криене. „Защо ли да не се ожена открито за Церсей и да делия всяка нощ ложето ѝ? Драконите нали се женеха за сестрите си.“ Септони, лордове и простолудие си бяха затваряли очите за нравите на Таргариените стотици години, спокойно можеха да направят същото и за дома Ланистър. Това можеше да осуети претенциите на Джоф за короната, разбира се, но в края на краищата мечовете бяха спечелили Железния трон за Робърт и мечовете щяха да го задържат за Джофри, все едно от кое семе се беше пръкнал. „Него можем да оженим за Мирцела, след като върнем Санса Старк на майка ѝ. Така ще покажем на поданиците, че Ланистърите стоят над законите, като боговете и като Таргариените.“

Джайм беше решил, че ще върнат Санса, както и по-малкото момиче, стига да се намереше. Не че толкова държеше да си върне изгубената чест, но представата, че ще удържи на думата си, когато всички очакват передното вероломство, го забавляваше безкрайно.

Подминаваха отъпкани житни нивя и една дълга ниска каменна

стена, когато Джайм чу зад гърба си тихото звънване на тетиви, сякаш излиташе ято птици.

– Наведете се! – извика той и се прилепи към шията на коня. Той изцвили и се вдигна на задните си крака, когато една от стрелите го улучи в задницата. Изсвистяха още стрели. Джайм видя как сир Клеос се килна на седлото, после увисна – кракът му се бе заплел в стремето. Конят му се втурна напред. Фрей завика и главата му заподскача по земята.

Неговият кон изцвили от болка. Джайм се обърна да погледне за Бриен. Все още беше на коня си, една стрела стърчеше от гърба ѝ и друга – забита в крака ѝ, но тя като че ли не ги усещаше. Видя я как измъква меча си и обръща коня, търсейки стрелците.

– Зад стената! – извика ѝ Джайм, докато се мъчеше да обърне коня си с лице към битката. Юздите се бяха оплели в проклетите жезла на ръцете му. Въздухът отново се изпълни със стрели. – Напред! – извика той и препусна да ѝ покаже как се прави. Горкият стар кон който знае откъде намери още малко сили и изведнъж вече летеше през полето ѝ копитата му мятаха буци пръст. Стигна му време само колкото да помисли: „Пачаврата дано побърза, докато не са се усетили, че ги напада невъоръжен мъж във вериги.“ След това я чу да препуска до него.

– Вечерен здрач! – извика тя и размаха меча си. – Тарт! Тарт! Още няколко стрели вяло изсъскаха встрани от тях. След това лъкометците побягнаха, както винаги се разбягваха неподкрепени от конница стрелци под рицарска атака. Когато Джайм стигна при Бриен, всички се бяха изпокрили в гората на двадесетина разкрача от тях.

– Отця ли ти се да се биеш?

– Те бягат.

– Това е най-подходящият момент да ги избиеш. Тя прибра меча в ножницата.

– Ти защо нападна?

– Стрелците са безстрашни само докато се крият зад стени и стрелят от засада, но когато ги нападнеш, бягат. Знаят какво ще ги сполети, щом ги стигнеш. Знаеш ли, имаш една стрела в гърба. И друга в крака. Позволи ми да ти ги извадя.

– Ти?

– Че кой друг? Последното, което видях от братовчеда Клеос, беше как конят му се опитва да изоре бразда с главата му. Макар че, предполагам, трябва да го намерим. Все пак е Ланистър... донякъде.

Намериха Клеос все още заплетен в стремето. Беше улучен в

дясната ръка и в гърдите, но го беше довършила земята. Темето му беше оцапано с кръв, парчета счупена кост мърдаха под кожата.

Бриен коленичи и хвана ръката му.

– Още е топъл.

– Скоро ще изстине. Искам коня му и дрехите му. Омръзнаха ми тези парцали и бълхите.

– Той беше твой братовчед – отвърна слисана Бриен.

– Беше – съгласи се Джайм. – Не се безпокой, братовчеди си имам в изобилие. Ще взема и меча му. Все някой трябва да те сменя на пост.

– Можеш да пазиш и без оръжие. – Тя стана.

– Окован за някое дърво? Сигурно, защо не. Или бих могъл да се спазаря със следващата банда разбойници и да ги оставя да ти кльцнат дебелия врат, пачавро.

– Няма да ти дам оръжие. И се казвам...

– ... Бриен, знам. Давам ти клетва, че няма да те докосна, ако това ще успокои моминските ти страхове.

– Твоите клетви нямат стойност. Ти и на Ерис си се бил заклел.

– И двамата искаме да пристигна здрав и невредим в Кралски чертог, нали? – Приклепна до Клеос и започна да откопчава колана на меча му.

– Отдръпни се от него. Веднага!

На Джайм му беше омръзнало. Омръзнали му бяха подозренията ѝ, обидите ѝ му бяха омръзнали, а също – кривите ѝ зъби и широкото луничаво лице, и тази нейна сплъстена коса. Без да я слуша, стисна дръжката на дългия меч на братовчедата си с две ръце, натисна трупа с крак и дръпна. Когато острието се изплъзна от ножницата, той вече се завърташе, замахвайки с меча в кръг и нагоре в бърза и смъртно опасна дъга. Стоманата срещна стомана с грохот, с разтърсващ костите удар. Бриен бе успяла някак да извади своето оръжие.

– Много добре, пачавро.

– Дай ми меча, Кралеубицецо.

– О, как не!

Скочи, замахна към нея и дългият меч оживя в ръцете му. Бриен отскочи, парира, но той пристъпи след нея и я притисна с атака. След всеки неин удар следващият беше негов. Мечовете се целуваха и отскачаха един от друг, и се целуваха отново. Кръвта на Джайм запя. Ето за това беше създаден той. Никога не се беше чувствал толкова жив, както в бой, на ръба на смъртта при всеки удар. „А и с тези вериги на ръцете ми пачавратата може дори да ми се опре за известно време.“ Веригите го

принуждаваха да държи оръжието с две ръце, въпреки че тежестта и обхватът му бяха по-малки, отколкото на един истински двуръчен тежък меч, но имаше ли значение? Мечът на братовчед му бе достатъчно дълъг, за да сложи край на тази Бrien Тартска.

Високо, ниско, отгоре – той сипеше върху нея дъжд от стомана. Отляво, отдясно, удар, толкова силен замах, че искри хвърчаха, щом мечовете се срещнеха, замах нагоре, страничен, отгоре надолу, непрекъснатата атака, придвижване към нея, стъпка и приплъзване, удар и стъпка, мушкане, удар, по-бързо, още, още по-бързо...

...докато останал без дъх Джайм не отстъпи и не отпусна меча към земята, давайки й миг за отдиш.

– Никак не е зле – призна той. – За една брантия. Тя видиша дълбоко, без да го изпуска от очи.

– Няма да те нараня, Кралеубиецо.

– Сякаш пък можеш. – Джайм отново вдигна меча и веригите му издрънчаха.

Не можеше да каже колко продължи атаката му. Можеше да са минути или часове; времето заспа, щом мечовете се пробудиха. Изтласка я надалече от безжизненото тяло на братовчед си, подкара я през пътя, притисна я към дърветата. Веднъж тя се спъна в корен, който не видя, и за миг Джайм помисли, че с нея е свършено, но вместо да падне, Бrien само коленичи и не отстъпи нито за миг. Мечът й скочи нагоре да блокира свирепия му удар, който можеше да я разсече с главата до слабините, след което тя нападна и удар след удар успя да го изтласка и да се изправи отново.

Танцът продължи. Той я притисна в един дъб, изруга, щом тя се изплъзна, подгони я през плиткото поточе, задръстено от паднали лис та. Кънтеше стоманата, пееше, крещеше стоманата, искреше и съска ше, а жената бавно започна да пъшка при всеки трясък, но странно той все не успяваше да я достигне с острието. Сякаш имаше някаква желязна клетка около нея, която спираше всеки негов удар.

– Никак не е зле – каза той, когато спря за секунда да си поеме дъх.

– За една брантия ли?

– За скуайър, бих казал. Е, зелен, разбира се. – Изсмя се хрипливо. – Хайде, хайде, миличка, музиката още свири. Може ли един танц, милейди?

Изпъшка и тръгна към нея, завъртя меча над главата си – и изведнъж той стана този, който трябваше да се бори, за да задържи стоманата по-далече от тялото си. Един от ударите й го забърса по челото и в

дясното му око потече кръв. „Другите да я вземат дано, и Речен пад с нея!“ Всичките му умения май бяха ръждясали и изгнили в онази проклетата килия, а и веригата хич не му помагаше. Едното му око се бе затворило от лепкавата кръв, раменете му започнаха да изтръпват, а китките го боляха от тежестта на оковите и на меча. С всеки удар той все повече му натежаваше и Джайм усети, че не го върти така бързо, както го правеше допреди малко, и че не го вдига толкова високо.

„По-силна е от мен.“

Това го смрази. Робърт навремето беше по-силен от него, разбира се. Джеролд Хайтауър Белия бик – също, в разцвета си, както и сър Артур Дейн. От живите по-силен беше Големия Джон, Силния глиган на Крейкхол може би, двамата Клегейн – със сигурност. Силата на Планината беше просто нечовешка. Все едно. С бързината и умението си Джайм можеше да ги надвие всичките. Но това беше жена. По-скоро грамадна крава, отколкото жена, но все пак... по всички правила редно беше тя да е по-уморената.

Но вместо да отстъпи, тя отново го притисна към затлачения поток и изрева:

– Предай се! Хвърли меча!

Под крака на Джайм се обърна хлъзгав камък. Щом усети, че пада, той ловко превърна поражението в замах напред. Върхът на меча се стрелна покрай нейния и се впи в бедрото ѝ високо над коляното. Разцъфна червено цвете и за миг Джайм получи възможността да се наслади на гледката на кръвта ѝ – преди коляното му да се блъсне в една скала. Болката беше ужасна. Бриен изрита меча от ръцете му.

– Предай се!

Джайм я удари с рамо в краката и я смъкна върху себе си. Заритаха и запляскаха в мътната вода, докато накрая тя не се озова седнала върху гърдите му. Успя да измъкне камата ѝ от канията, но преди да я забие в корема ѝ, тя го хвана за китката и натресе ръцете му в скалата отзад с такава сила, че сякаш изтръгна едната. Другата ѝ ръка се впи в лицето му.

– Предай се! – Тя тикна главата му надолу, задържа я под водата и я вдигна рязко. – Предай се! – Джайм изплю вода в лицето ѝ. Натискане, бълбукане и той зарита безпомощно, останал без дъх. И отново: – Предай се, или ще те удавя!

– И ще си нарушиш клетвата? – изръмжа той. – Като мен? Тя го пусна и го остави да плюсне в тинята.

От дърветата прокътят дрезгав смях.

Бриен скочи. От кръста надолу цялата беше в кал и кръв, лицето й беше почервенияло. „Зачерви се, сякаш ни хванаха да се чукаме, а не да се бием.“ Джайм изпъзля по скалите към по-плитката вода, бършеше кръвта от окоото си с окованите си ръце. От двете страни на потока стояха въоръжени мъже. „Нищо чудно. Толкова шум вдигнахме, че и дракон сякме да събудим.“

– Добра среща, приятели – извика им той добродушно. – Прощавайте, ако съм ви обезпокоил. Хванахте ме да пердаша жена си.

– А бе май тя те пердашеше.

Мъжът, който го каза, беше набит и як, а решетката на железния му шлем не скриваше напълно липсата на нос.

Джайм изведнъж осъзна, че това не са разбойниците, които бяха убили сир Клеос. Обкръжила ги беше най-голямата гнус на света: мургави дорнци и руси лисенци, дотраки със звънци в плитките, космати ибинци, черни като въглен типове от Летните острови с плащове от птичи пера. Познаваше ги. „Храбрата дружина.“

Стъписаната Бриен най-сетне успя да каже:

– Имам сто сребърни елена...

– Ще ги вземем за начало, милейди – каза един тънък и бледокож като мъртвец мъж в изтъркано кожено наметало.

– А после ш'ти вземем катерицата между краката – каза безносият. – Не може да е толкоз грозна като другото по тебе.

– Обърни я и я оправи отзаде, Рордж – подкани го един дорнец с копие в ръка и с увит около шлема му червен копринен шал. – Така поне няма да й гледаш лицето.

– Да бе, и да не може тя да ми гледа лицето? – рече безносият и другите се разсмяха.

Колкото и грозна и опърничава да беше пачаврата, заслужаваше малко по-добра съдба от това да я насили най-гнусната банда изроди като тези.

– Кой командва тук? – извика строго Джайм.

– Аз имам честта, сир Джайм. – Очите на „мъртвеца“ плуваха в червени кръгове, косата му беше рядка. По бледата кожа на ръцете и лицето му изпъкваха тъмносини вени. – Урsvик съм аз. Викат ми Урsvик Верния.

– Знаеш кой съм?

Наемникът кимна.

– С една брада и бръсната глава не можеш измами Храбрата дружина.

„Кървавите глумци.“ За Джайм тази сган беше толкова ненужна, колкото Грегър Клегейн или Амори Лорч. „Псета“, така ги наричаше баща му и ги използваше точно като псета, да гонят плячката му и да всяват страх в сърцата.

– Щом ме знаеш, Урsvик, сигурно знаеш, че ще си получиш възнаграждението. Един Ланистър винаги си плаща дълговете. Колкото до пачаврата, тя е от знатен род и струва висок откуп.

Другият килна глава.

– Тъй ли? Какъв късмет!

Нещо измамно имаше в усмивчицата, която се плъзна по устните му, и то никак не се хареса на Джайм.

– Чу ме. Козела къде е?

– На няколко часа оттук. Ще остане доволен като ви види, не се съмнявам, но аз не бих го нарекъл „козел“ в очите. Лорд Варго много се докача на чест.

„Че откога се е сдобил с чест тоя фъфлещ дивак?“

– Със сигурност ще си го спомня, като го видя. Лорд на какво?

– На Харънхъл. Обещаха му го.

„Харънхъл? Ума ли си е изгубил баща ми?“ Джайм вдигна ръце.

– Тия жезла да ми ги свалите.

Кикотът на Урsvик изпраща като сух пергамент. „Нещо тук наистина не е наред.“ Джайм не издаде тревогата си, а само се усмихна.

– Нещо смешно ли казах? Безносият се ухили.

– Ти си смешното. Най-смешното нещо, което съм виждал, откакто Хапката сдъвка ненките на оная септа.

– Двамата с баща ти изгубихте доста битки – подхвърли дорнецът.

– Наложил се да сменим лъвските кожи с вълчи.

Урsvик вдигна ръце.

– Тимеон иска само да каже, че Храбрата дружина вече не сме наети към дома Ланистър. Сега служим на лорд Болтън и на краля на Севера.

Джайм му отвърна с хладна, презрителна усмивка.

– А някои казват, че моята чест била лайняна.

Думите му явно обидиха Урsvик. По негов знак двама от Глумците хванаха Джайм за мишниците, а Рордж го удари със стоманения си юмрук в корема. Той се превали на две, изпъшка и чу вика на пачаврата:

– Спрете, той трябва да остане цял! Лейди Кейтлин ни изпрати за замяна на пленници! Той е под моята закрила!

Рордж отново го удари и изкара въздуха от дробовете му. Бриен

скочи към меча си, паднал на дъното на потока, но Глумците я изпревариха преди да го докопа. Колкото и да беше силна, четирима успяха да я укротят.

Когато свършиха, лицето ѝ беше толкова подуто и окървавено, колкото сигурно беше и неговото. Бяха ѝ избили и два зъба, от което външността ѝ съвсем не стана по-приемлива. Повлякоха двамата си пленници към дърветата при конете. Бриен накуцваше заради раната в бедрото, която Джайм ѝ бе нанесъл във водата. Той изпита жалост към нея. Не се съмняваше, че ще ѝ отнемат проклетата девственост още тази нощ. Пръв щеше да е онзи, безносият изрод, а след него щяха да се изредят и другите.

Дорнецът ги овърза гръб в гръб на коня на Бриен, докато другите Глумци събличаха сир Клеос, за да си разделят вещите му. Рордж си задържа окървавеното му палто със знаковете на Ланистър и Фрей. Стрелите бяха оставили дупки по лъвовете, както и по кулите.

– Дано си доволна, грозло – прошепна Джайм на Бриен. Кръвта го задави и той я изхрачи. – Ако ми беше оставила оръжието, нямаше да ни спипат. – Тя не отвърна. „Опърничава е като свиня, кучката му с кучка – помисли той. – Но че е храбра, храбра е.“ Не можеше да ѝ го отрече. – Тази нощ като спрем, на стан, ще те насилат, и то неведнъж – предупреди я той. – Разумно ще е да не им се опъваш. Ако почнеш да се бориш с тях, ще загубиш още зъби.

Усети как Бриен се стегна.

– Ти това ли щеше да направиш, ако беше жена? „Ако бях жена, щях да съм Церсей.“

– Ако бях жена, щях да ги принудя да ме убият. Но не съм. – Джайм погледна напред и викна: – Урsvик! Една дума само!

Наемникът с лице на мъртвец дръпна юздите на коня си и подкара до него.

– Какво ще ми кажеш, сир? И внимавай с езичето, че ще те накажа пак.

– Злато – каза Джайм. – Златото обичаш ли? Урsvик го изгледа със зачервените си очи.

– Златото е полезно понякога, признавам. Джайм му се усмихна очарователно.

– Цялото злато на Скалата на Кастърли? Защо да му се радва Козела? Що не ни заведеш до Кралския чертог и сам да си вземеш откупа? И нейния също, ако искаш. Тарт го наричат Сапфирения остров, каза ми една девица нявга. – Брантията зад гърба му се размърда, но не каза

нищо.

– Ти за обърни-плащ ли ме вземаш?

– Определено. За какво друго? Урsvик обмисли предложението му.

– Кралски чертог е далеко, а баща ти е там. Лорд Тивин може да ни се ядоса, че сме продали Харънхъл на лорд Болтън.

„По-умен е, отколкото изглежда.“ Джайм се канеше да обеси отрепката, докато ръцете му ровят в сандъка със злато.

– Ще ме оставиш аз да се оправя с баща ми. Ще ви осигуря кралска прошка за всички престъпления. Рицарство ще ти дам.

– Сир Урsvик – каза мъжът и млясна, сякаш опитваше титлата на вкус. – Колко щеше да се гордее жена ми да можеше да го чуе. Защо ли я убих? – Урsvик въздъхна. – Ами с храбрия ни лорд Варго какво ще правим?

– Да ти изпея ли стихче от „Дъждовете на Кастамир?“ Козела няма е толкова храбър, като го спипа баща ми.

– И как ще стане това? Толкова ли са дълги ръцете на баща ти, че да бръкне в стените на Харънхъл?

– Ако се наложи. – Чудовищната глупост на крал Харън беше падала и преди, можеше пак да падне. – Толкова ли си глупав да мислиш, че козелът ще надвие лъва?

Урsvик се наведе и небрежно го плесна през лицето. Наглостта му беше по-болезнена от самия удар. „Не се бои от мен“ – вцепени се Джайм.

– Достатъчно чух, Кралеубиецо. Трябва наистина да съм голям глупак, че да повярвам на обещанията на клетвопрестъпник като теб. – Смуши коня си и препусна напред.

„Ерис – помисли с яд Джайм. – Винаги всичко се свежда до Ерис.“ Съжали, че няма меч. „Два меча щеше да е още по-добре. Един за пачаврата и един за мен. Щяхме да загинем, но поне щяхме да вземем половината от тази измет с нас в пкъла.“

– Защо му каза, че Тарт е Островът на сапфирите? – прошепна Бриен зад гърба му, след като Урsvик се отдалечи. – Сигурно ще си помисли, че баща ми гази до колене в сапфири...

– Ти се моли да го помисли.

– Всяка дума ли, която изричаш, е лъжа, Кралеубиецо? Тарт се нарича Остров на сапфирите заради синьото на водата.

– Викни го по-силно, пачавро, не мисля, че Урsvик те е чул. Колкото по-скоро разберат колко малко струваш, толкова по-скоро ще те изнасят. Всички ще ти се изредят, но теб какво те бърка? Затваряш

очи, разтваряш крака и си представяш, че всички са лорд Ренли.

Слава на боговете, това ѝ затвори устата за известно време.

Денят почти бе свършил, когато намериха Варго Хоут да руши една малка септа с десетина души от Храбрата дружина. Стъклата бяха строшени, а дървените богове – измъкнати отвън на слънце. Когато пристигнаха, най-дебелият дотрак, който Джайм беше виждал, седеше на гърдите на Майката и къртеше с ножа си очите ѝ от халцедон. Наблизо един мършав плешив септон висеше с главата надолу от клоните на вековен бук. Трима от Храбрата дружина използваша тялото му за мишена за упражнение в стрелба. Един от тях явно беше добър: стрелите му стърчаха от двете очи на мъртвеца.

Когато наемниците видяха Урsvик и пленниците, се разнесоха възторжени викове. Козела седеше до огъня, дояждаше набучена на шиш недопечена птица и от пръстите му по дългата проскубана брада се стичаше мазнина и кръв. Той изтри ръце в дрехата си и стана.

– Фралеубиефо – изфъфли Варго. – Ти фи мой фленник.

– Милорд. Аз съм Бриен Тартска – извика грозната мома. – Лейди Кейтлин ми заповяда да отведе сир Джайм при брат му в Кралски чертог.

Козела я изгледа с безразличие.

– Нафарайте я да млъфне.

– Чуйте ме – настоя Бриен, докато Рордж режеше въжетата, овързали я за Джайм. – В името на краля на Севера, краля, комуто служите, моля ви, чуйте...

Рордж я смъкна от коня и започна да я рита.

– Гледай да не ѝ счупиш кокалите – викна му Урsvик. – Тая кучка с конско лице струва теглото си в сапфири.

Дорнецът Тимеон и един вонящ на нужник ибинец свалиха Джайм от седлото и го повлякоха към огъня. Нямаше да е трудно да докопа някой от мечовете им, които се поклащаха пред главата му, но те бяха твърде много, а и той още беше в окови. Можеше да посече един-двама, но накрая щяха да го убият. Джайм все още не бе готов да загине, не и заради особи като Бриен Тартска.

– Днеф бефе фубав ден – рече Варго Хоут. На шията му висеше верига от свързани монети, монети с всякаква форма и големина, сечени и ковани, с образите на кои ли не крале, магъосници, богове и демони, и всевъзможни фантастични зверове.

„Монети от всички земи, в които се е сражавал – спомни си Джайм. Алчността беше ключът към този човек. – Щом може веднъж да

предаде, може да предаде пак.“

– Лорд Варго, глупаво е било да оставите службата при баща ми, но това може да се поправи. Знаете, че ще ви заплати добре за мен.

– О, да – отвърна Варго Хоут. – Половината влафо в Сфалата на Кафтърли. Фте го взема. Ама първо трябва да го иввектя.

Урсвик го повлече към края на бивака. Някой го срита в краката. Когато падна, един от стрелците хвана веригата на ръцете му и ги дръпна напред. Дебелият дотрак измъкна от ножницата си огромен извит аракх, любимото оръжие на Господарите на конете.

„Искат да ме изплашат.“ Някой скочи на гърба му, изхили се, а дотракът тежко се затътри към него. „Козела иска да се напикая в гащите и да го моля за милост, но няма да им доставя това удоволствие.“

Той беше Ланистър от Скалата на Кастърли, лорд-командир на Кралската гвардия. Никой жалък наемник не можеше да го накара да изпищи...

Слънчев лъч пробяга по ръба на аракха и той полетя надолу, бърз като мълния. И Джайм изпищя.

АРЯ

Малката квадратна крепост си беше почти развалина, както и едрият сивокос рицар, който я обитаваше. Толкова беше стар, че не разбираше въпросите им. Каквото и да му кажеха, само се усмихваше и мърмореше:

– Удържах го аз моста срещу сир Мейнард. Рижа коса имаше той и черен нрав, но не можа да ме мръдне. Шест рани ми остави преди да го убия. Шест!

Майстерът обаче, който се грижеше за него, за щастие беше млад. След като старият рицар се унесе в дрямка на стола си, той ги отведе настрана и им каза:

– Боя се, че търсите призрак. Долята една птица тук, преди доста време, поне преди половин година. Ланистърите са хванали лорд Берик при Окоето на боговете. Обесили са го.

– Тъй де, обесиха го, ама Торос го посякъл преди да умре. – Счупеният нос на Лим вече не беше толкова почервенял и подут, но зарастваше накриво и придаваше на лицето му малко изчанчен вид. – Негово благородие не е лесен за умирачка.

– И за намиране не е лесен, както изглежда – каза майстерът. – Питайте ли Господарката на листата?

– Ще я питаме – отвърна Зелената брада.

На другата заран, докато минаваха по малкия каменен мост зад цитаделата, Джендри се зачуди дали това е мостът, на който се е бил старият рицар. Никой не знаеше.

– Сигурно ще да е той – рече Джек Късмета. – Други мостове не се виждат тъдява.

– Щяхме да знаем, ако имаше някоя песен – подхвърли Том Седемте струни. – Някоя хубава песен и щяхме да знаем кой е бил този сир Мейнард и защо толкова е напирал да мине по моста. Горкият стар Личестър, можеше да се прослави също като Рицаря на драконите, ако е имал ум в главата да държи един певец край себе си.

– Синовете на лорд Личестър измряха в бунта на Робърт – избоботи Лим. – Някои откъм едната страна, други – откъм другата. Оттогаз не е добре в главата. В такваз работа скапаните песни не помагат.

– Какво искаше да каже майстерът с това – да питаме „Господарката на листата“? – попита Аря.

Стрелецът се усмихна.

– Почакай и ще видиш.

Три дни по-късно, докато язدهа през една пожълтяла гора, Джак Късмета свали рога от рамото си и изсвири сигнал, различен от предишните. Звучите още не бяха заглъхнали, когато от клоните на дърветата се спуснаха въжени стълби.

– Връзвайте конете и нагоре – каза Том.

Изкатериха се до едно селце, скрито по по-високите клони – лабиринт от висящи въжени мостчета и покрити с мъх къщурки, прикрити зад стените от червени и златни листа, и ги отведоха при Господарката на листата – тънка като клечка белокоса жена, облечена в груба конопена риза.

– Есента дойде и не можем да се задържим дълго тук – каза тя. – Преди девет дни по пътя за Хейфорд минаха вълци. Ако им беше хрумвало да погледнат нагоре, щяха да ни видят.

– Не си ли виждала лорд Берик? – попита Том Седемте струни.

– Умрял е – отвърна уморено старицата. – Планината го хванал, забил кама в окото му. Каза ни го един от просещите братя. Той пък го чул от човек, който го видял с очите си.

– Стара приказка е туй, и лъжлива – каза Лим. – Господаря на мълниците не мож' го уби лесно. Сир Грегър може да му е извадил окото, ама от туй човек не умира. Джак може да ти го каже.

– Е, аз поне не умрях – рече едноокият Джак Късмета. – Баща ми умря и още как, управителят на лорд Пайпър го уби, брат ми Уат го пратиха на Вала, а другите ми братя ги изтрепаха Ланистърите. Едно око е нищо.

– Заклевате ли се, че не е умрял? – Старата жена стисна ръката на Лим. – Благословен да си, Лим, това е най-добрата вест, която съм чула от половин година. Воинът да го пази дано, и червения жрец също.

На следващата нощ си намериха подслон под развалините на една разнебитена септа в изгорялото село Салиданс. Само парчетии бяха останали от стъклата на прозорците, а старият септон, който ги посрещна, им се оплака, че плячкаджиите обрали дори скъпите роби на Майката, позлатения светилник на Старицата и сребърната корона на Отеца.

– Отсякоха и гърдите на Майката, макар че бяха дървени – изплака той. – И очите, очите бяха от нефрит, лапис и бисери, изчегъртаха ги с ножове. Дано им прости Майчицата небесна.

– Чия работа е туй? – попита Лим Лимоновия плащ. – На глумците ли?

– Не – отвърна старецът. – Северняци бяха. Диваци, дето почитат дървета. Казаха, че търсели Кралеубица.

Аря го чу и прехапа устна. Усети, че Джендри я гледа, и това я ядо-са и засрами.

В пещерата под септата сред паяжини, корени и строшени бурета се бяха приютили десетина души, но и те не знаеха нищо за Берик Дондарион. Нищо не знаеше дори водачът им, който носеше почерняла от сажди броня и назъбена мълния на плаща си. Когато Зелената ръка забележа, че Аря го е зяпнала, се засмя и каза:

– Господарят на мълниците е навсякъде и никъде, мършава катеричке.

– Не съм катеричка – отвърна тя. – И скоро ще стана жена. Ще стана на единайсет.

– Гледай аз да не се ожена за теб тогаз! – Посегна да я щипне под брадичката, но Аря плесна тъпата му ръка.

Същата нощ Лим и Джендри се заиграха на плочки с домакинните им, а Том Седемте струни изпя една тъпа песен за Бен Големия корем и гъската на Върховния септон. Ангай разреши на Аря да се пробва с дългия му лък, но колкото и да си хапеше устната, тя не можа да го изпълне.

– На вас ви трябва по-малък лък, милейди – каза й стрелецът с лунчивото лице. – Ако в Речен пад се намери здраво дърво, може да ви направя.

Том го чу и прекъсна песента си.

– Ти си глупак, Стрелецо. Ако идем в Речен пад, то ще е само за да ѝ вземем откупа, няма да имаш време да седиш и да правиш лъкове. Да си благодарен, ако те пуснат да си идеш с цяла кожа. Лорд Хостър е почнал да беси разбойници преди ти да почнеш да си бръснеш брадата. А и онзи негов син... на човек, който не обича песните, не можеш да разчиташ, така знам аз.

– Не музиката мрази той – каза Лим. – Тебе мрази, тъпако.

– Да, ама няма причина. Оная пачавра искаше да го направи мъж. Аз ли съм виновен, че толкова се напи, че не можа да свърши работата?

Лим изсумтя през счупения си нос.

– Ти ли направи песен от това, или някой друг проклет задник, влюбен в собствения си глас?

– Ама аз я изпах само веднъж – възрази Том. – И кой може да каже, че е точно за него? Беше песен за една риба.

– Клюмнала риба – изсмя се Ангай.

Аря не я интересуваха тъпите песни на Том, затова се обърна към

Харвин.

– Какво искаше да каже той за откупа?

– Страшно ни трябват коне, милейди. Брони също. Мечове, щитове, копия. Всичко, което може да се купи с пари. А, и семе за посев също. Зимата иде, нали? – Харвин я пипна под брадичката. – Нищо де, няма да си първата златна особа, която връщаме за откуп. Нито последната.

Аря знаеше, че е вярно. Рицарите непрекъснато ги хващаха в плен и ги връщаха за откуп, жените също. „Но ако Роб откаже да им плати?“ Тя не беше някой прочут рицар, а кралете уж поставяха кралството над сестрите си. Колкото до майка ѝ, какво ли щеше да каже тя? Дали все още щеше да иска да си я върнат след всички неща, които беше направила? Аря прехапа устна и се умисли.

На другия ден отидоха до едно място, наречено Високо сърце – толкова висок хълм, че Аря имаше чувството, че от върха му може да види половината свят. На билото му имаше пръстен от огромни бели пънове, останали от кръга на някогашни грамадни язови дървета. Аря и Джендри обиколиха хълма да ги преброят. Бяха трийсет и един, толкова широки, че можеше да ги използва за легло.

Том Седемте струни ѝ каза, че Високо сърце било светилище на горските чеда и че тук все още се било запазило нещо магическо.

– Никаква беда не може да сполети тези, които останат да преспят тук – каза певецът. Аря реши, че сигурно е вярно; хълмът беше толкова висок и стръмен, а околните земи – толкова равни, че никакъв враг не можеше да приближи незабелязано.

Том ѝ каза също така, че простолудието от околностите отбягвало това място; говорело се, че тук обитавали духовете на горските чеда, загинали, когато андалският крал Ерег Рододубица изсякъл свещената им дъбрава. Аря знаеше за горските чеда, както и за андалите, но духове не я плашеха. Като дете често беше играла в криптите на Зимен хребет на „влез ми в замъка“ и „чудовища и девизи“ между седналите на троновете си каменни крале.

Въпреки това настръхна, когато през нощта се събуди. Беше заспа, но я пробуди бурята. Вятърът издърпа завивката ѝ и я отпрати в храстите. Когато отиде да си я прибере, чу гласове.

До жарта на огъня видя Том, Лим и Зелената брада да си приказват с една слаба дребна женица, с цяла стъпка по-ниска от Аря и постара от баба Нан, прегърбена, цялата сбръчкана и подпряна на крива черна тояга. Бялата ѝ коса беше толкова дълга, че стигаше почти до земята. Когато повееше по-силен вятър, я вдигаше около главата ѝ като облак тънка

мъгла. Плътта ѝ беше още по-бледа, с цвета на мляко, и на Аря ѝ се стори, че очите ѝ са червени.

– Размърдаха се старите богове и не ме оставиха да поспя – чу тя гласа на жената. – Сънувах, че видях една сянка с пламтящо сърце да коли един златен елен, тъй. Сънувах един чилиак без лице, чакаше на един мост, дето се клатеше и люшкеше. На рамото му беше кацнала удавена врана, а от крилата ѝ висяха водорасли. Сънувах кипнала река и една жена риба. Носеше се мъртва по водата, с червени сълзи на бузите, само като ги отвори ония очи, ох, събудих се от ужас. Ей туй го сънувах, че и други неща. Ще ме дарувате ли нещо, да ми платите за сънищата?

– Сънища – избоботи Лим Лимоновия плащ. – К'ва полза от сънищата? Жени риби и удавени врани. Че то и аз сънувах тая нощ. Сънувах да целувам оная слугиня от хана, дето я познавах. Ти ще ми платиш ли за това, бабо?

– Мъртва е пачаврата – изсъска старицата. – Само червеи я целуват сега. – А на Том Седемте струни каза: – Или ще си чуя песента, или ще те свърша.

Така че певецът ѝ засвири – толкова тихо и тъжно, че Аря можа да чуе само част от думите, въпреки че мелодията ѝ беше някак позната. „Санса щеше да я знае, бас слагам.“ Сестра ѝ знаеше всички песни, можеше даже да свири малко и пееше много сладко. „Аз мога само да викам думите с цяло гърло.“

На сутринта дребничката побеляла жена я нямаше. Докато оседлаваха конете, Аря попита Том Седемте струни дали горските чеда още обитават Високо сърце. Певецът се изкиска.

– Видя я, нали?

– Тя дух ли беше?

– Да си чувала дух да се оплаква, че го болят ставите? Не, тя е просто една баба джудже. Е, доста е странна, и със зли очи. Но знае едни работи... дето не ѝ е работа да ги знае, а понякога ще ти каже дали ѝ допаднаш на вид.

– Ти да не ѝ допаднаш на вид? – попита недоверчиво Аря. Певецът се засмя.

– Гласът ми пък хич. Само че винаги ме кара да ѝ пея същата проклета песен. Не че е лоша песничката, между другото, но знам и други също толкова добри. – Той поклати глава. – Важното е, че вече надушихме миризмата. Слагам бас, че скоро ще видиш и Торос, и Господаря на мълниците.

– Щом сте техни хора, защо се крият от вас?

При този въпрос Том Седемте струни завъртя очи от досада, но Харвин й отговори.

– Това не се нарича криене, милейди, но е вярно. Лорд Берик непрекъснато е в движение и рядко дава да се разбере какви са му плановете. Така никой не може да го предаде. Тези, които му сме се заклели, трябва вече да сме стотици, сигурно хиляди, но няма да е добре за всички нас да се мъкнем с него. Или ще опоскаме околностите, или ще ни изколи някоя по-голяма войска. Както сме пръснати на малки банди, можем да ударим на дузина места наведнъж и да духнем преди да са се усетили. А когато хванат някой от нас и го подложат на разпит, ами каквото и да ни направят, няма да можем да им кажем къде да намерят лорд Берик. – Той помълча. – Знаеш какво означава да те подложат на разпит, нали?

Аря кимна.

– Наричаха го „гъделичкане“. Поливър, Раф и другите. – И тя им разказа за селото до Окото на боговете, където двамата с Джендри ги бяха хванали, – и въпросите, които им задаваше Веселяка. – Има ли скрито злато в селото – винаги почваше той. – Сребро, скъпоцени камъни? Има ли храна? Къде е лорд Берик? Кой от селото му помагаше? Накъде замина? Колко души водеше? Колко рицари? Колко стрелци? Колко бяха на коне? Колко са с ризници? Ранените колко бяха? Къде заминаха, казваш? – Само като си го помисли, отново чу в главата си писъците и усети вонята на кръв и изпражнения, и изгоряла плът. – Задаваше все едни и същи въпроси – каза тя намръщена на разбойниците, – но гъделичкането го менеше всеки ден.

– Никое дете не може да бъде подлагано на това – промълви Харвин, след като я изслуша. – Чуваме, че Планината е изгубил половината си хора при Каменната мелница. Дано този Веселяк сега да се носи по Червената вилка и рибата да му хапе лицето. Ако не, добре, още един грях, за който ще трябва да отговаря. Чух негово благородие да казва веднъж, че тази война започнала, когато Ръката го пратил да наложи кралското правосъдие над Грегър Клегейн, и че той така смята да я приключи. – Харвин я потупа утешително по рамото. – Я да се качваме по конете, милейди. Дълъг ден езда ни чака до Жълдов замък, но в края му поне ще имаме покрив над главите и топла супа в коремите.

Денят наистина се оказа дълъг, но по здрач преминаха един неговлям поток и пред очите им се появи Жълдов замък, с неговите каменни стени и грамадната цитадела от дъбово дърво. Неговият господар беше

излязъл да се бие в свитата на своя господар, лорд Ванс, и портите на замъка бяха затворени и залостени з негово отсъствие. Но лейди съпругата му беше стара приятелка на Том Седемте струни, а Ангай твърдеше, че някога били любовници. Ангай често яздеше край нея. Беше поблизък на години до нея от всички останали с изключение на Джендри и ѝ разправяше весели случки за Дорнските блата. Но не можа да я излъже. „Той не ми е приятел. Стои край мен само за да ме наблюдава и за да не мога да побягна отново.“ Е, Аря също можеше да наблюдава. Сирио Форел я беше научил добре.

Лейди Малък лес посрещна разбойниците много мило, макар че най-напред ги нахока здраво, че са повлекли на война такова младо момиче. Още по-строга стана, когато Лим се изтърва, че Аря е от знатен род.

– Кой е облякъл горкото дете в тия дрипи на Болтън? – скастри ги тя. – Тоя знак... знаете ли колко хора има, които ще я обесят само за това, че носи одрания мъж на гърдите си?

Подкараха я набързо по стъпалата, натикаха я в едно корито и я зляха с гореща вода. Слугините на лейди Малък лес я затъркаха толкова силно, че тя имаше чувството, че я дерат. Дори накинсаха във водата някаква кесийка, която миришеше на цветя.

А след това настояха да се облече в момичешки неща – кафяви вълнени чорапки и лека ленена риза, а върху нея – зелена рокля с извезани с кафяв конец по целия корсаж жълди, и други жълдчета около тях.

– Старата ми леля е септа в един майчин дом в Староград – каза ѝ лейди Малък лес, докато жените завързваха роклята ѝ на гърба. – Изпратих там дъщеря си, когато започна войната. Докато се върне, всички тези неща ще са ѝ станали малки. Обичаш ли танците, дете? Моята Карилин е много добра танцьорка. И много хубаво пее. Ти какво обичаш да правиш?

Аря размърда пръсти.

– Да плета.

– Много е успокояващо, нали?

– Е – отвърна Аря, – не и както го правя аз.

– Така ли? На мен винаги ми е действало успокояващо. Боговете ни даряват всички с малките ни дарби и таланти и ние трябва да ги използваме, обича да казва леля ми. Всяко наше деяние може да е като молитва, ако го вършим добре, според дарбите си. Не е ли чудесна тази мисъл? Спомни си я следващия път, когато се заловиш с плетката си. Всеки ден ли се трудиш?

– Да, докато не си изгубих Иглата. Новата ми не е толкова добра.

– Във времена като тези всички трябва много да се стараем. – Лейди Малък лес се засуети по корсажа на роклята. – Ето, сега изглеждаш като истинска млада лейди.

„Не съм лейди – искаше й се да й каже Аря, – вълчица съм аз.“

– Не зная коя си, дете – каза жената, – и може би така е най-добре. Боя се, че си важна особа. – Тя приглади яката. – Във времена като тези е по-добре да си незначителен. Де да можех да те задържа тук при мен. Но това сигурно няма да е безопасно. Имам си стени, но малко са ми хората, които да ги държат – въздъхна тя.

Вечерята беше поднесена в залата. Аря бе изкъпана и най-прилежно сресана и облечена. Джендри само я погледна и се разсмя толкова силно, че виното излезе през носа му; Харвин го плесна през ухото. Храната беше проста, но насищаше: овче с гъби, кафяв хляб, яхния с грах, печени ябълки и кашкавал. След като разчистиха блюдата и слугите излязоха, Зелената брада сниши глас и попита дали нейно благородие има някаква вест за Господаря на мълниите.

– Вест? – Тя се усмихна. – Та те бяха тук няма и преди два дни. С още дузина мъже, караха овце. Едва повярвах на очите си. Торос ми даде от благодарност цели три. Едната я изядохме току-що.

– Торос е пасъл овци? – Ангай се изсмя гръмко.

– Признавам, че гледката бе много странна, но Торос твърдеше, че като жрец знаел как да води стадо.

– Тъй-тъй, и да стриже знае той – изкиска се Лим Лимоновия плащ.

– Някой би могъл да направи от това една хубава песен. – Том дръпна струните на дървената си лютня.

Лейди Малък лес го изгледа изпепеляващо.

– Някой, който не римува „половница да ударим“ с „Дондарион“, може би. И който не пее „Легни ми, малко моме, в тревица“ на всяко девойче из околностите и после го оставя с издута коремче.

– Беше „Дай ми да изпия хубостта ти“ – защити се обиден Том, – и всички девойчета я слушаха с радост. Спомням си и една знатна дама сред тях. Свирия, за да радвам.

Ноздрите й настръхнаха.

– В речните земи е пълно с девиси, които си „зарадвал“. Човек би помислил, че голям мъж като теб ще знае да си хвърля семето на коремите им. Скоро ще те нарекат Том Седемте сина.

– Между другото – отвърна Том, – седемте отдавна съм ги надхвърлил. И много са си добри момчетата, с гласове като на славеи. – Темата

явно не го обиждаше.

– Негово благородие каза ли накъде тръгва, милейди? – подпита Харвин.

– Лорд Берик никога не споделя плановете си, но край Каменната септа и гората Три петака цари глад. На ваше място бих го потърсила там. – Тя отпи от виното. – Да ви кажа, и по-лоши гости ме навестяват напоследък. Една глутница вълци виха пред вратите ми. Мислеха, че съм прибрала тук Джайм Ланистър.

Том спря да подръква.

– Значи е вярно, че Кралеубиеца отново е на свобода? Лейди Малък лес го изгледа строго.

– Не мисля, че щяха да го търсят, ако лежеше окован в Речен пад.

– Какво им каза милейди? – попита Джек Късмета.

– Ами, че сир Джайм го държа гол в леглото си, но много съм го изтощила и не може да слезе. Един от тях има нахалството да ме нарече „лџжиня“. Погълчахме се и ги изгонихме. Мисля, че тръгнаха за паданата Черно дъно.

Аря се размърда неспокойно на стола си.

– Какви северняци бяха тези, дето дойдоха да търсят Кралеубиеца?

Лейди Малък лес, изглежда, се изненада от това, че е проговорила.

– Не си казаха имената, дете, но носеха черно, със знак бяло слънце на гърдите.

Бяло слънце на черно беше знакът на лорд Карстарк. „Били са хора на Роб“ – помисли Аря. Зачуди се дали още са наблизко. Ако можеше да се измъкне от разбойниците и да ги намери, те сигурно щяха да я заведаат при майка ѝ в Речен пад...

– Казаха ли как е избягал Кралеубиеца? – попита Лим.

– Да – отвърна лейди Малък лес. – Не че им повярвах и една дума. Твърдяха, че лейди Кейтлин лично го освободила.

Това толкова стресна Том, че той скъса една струна.

– Хайде де – каза той. – Пълна лудост.

„Не е вярно – помисли Аря. – Не е възможно да е вярно.“

– Аз помислих същото – каза лейди Малък лес. В този момент Харвин се сети за Аря.

– Този раагонор не е за ушите ви, милейди. Не, искам да чуя.

Но разбойниците бяха непреклонни.

– Хайде, катеричке – подкани я Зелената брада. – Бъди добра лейди и си пот рай малко в двора, докато възрастните си поговорят. Марш!

Аря закричи сърдито и щеше да тръшне вратата, ако не беше

толкова тежка. Над Жълдов замък се беше спуснал мрак. По стените горяха няколко факли, но това беше всичко. Портите на малкия замък бяха затворени, и залостени. Знаеше, че бе обещала на Харвин да не се опитва повече да бяга, но това бе преди да започнат да говорят лъжи за малка ц.

– Аря? – Джендри беше излязъл след нея. – Лейди Малък лес каза, че тук имало ковачница. Искаш ли да я видим?

– Ако ти искаш. – Нямахше какво друго да прави.

– Този Торос – каза Джендри, докато вървяха покрай кучкарника, – не е ли същият Торос, който живееше в Кралски чертог? Един червен жрец, дебел и с бръсната глава?

– Така мисля. – Доколкото помнеше, не беше говорила с Торос в Кралски чертог, но знаеше кой е. Двамата с Джалабхар Ксхо бяха двете най-колоритни особи в двора на Робърт, а Торос освен това беше и голям приятел на краля.

– Той едва ли ме помни, но често идваше в ковачницата. – Ковачницата на Малък лес не беше използвана от доста време, макар че ковачът бе подредил изрядно сечивата си на стената. Джендри запали една свещ и я постави върху наковалнята, след което свали един ръжен. – Майсторът ми все го гълчеше за огнените му мечове. Така не се поддържа добра стомана, казваше той, но този Торос не използваше добра стомана. Той просто натапяше някой евтин меч в адски огън и го запалваше. Само един алхимичен фокус, казваше майсторът ми, но плашеше с него конете и по-зелените рицарчета.

Тя сбърчи лице, мъчейки се да си спомни дали баща ѝ бе споменавал нещо за Торос.

– Не се държи много като жрец, нали?

– Не – съгласи се Джендри. – Майстор Мот казваше, че Торос можел да надпие дори краля. И двамата били лакомници и пияници.

– Недей да наричаш краля пияница. – Крал Робърт може би пиеше много, но все пак беше приятел на баща ѝ.

– Аз говорех за Торос. – Джендри посегна с ръжена, сякаш искаше да я перне по лицето, но Аря го отблъсна с ръка. – Обичаше пировете и турнирите, затова крал Робърт го харесваше толкова. А този Торос беше храбър. Когато се сринали стените на Пайк, той пръв нахлул през процепа. Бил се е с огнените си мечове и с всеки удар палел железните мъже.

– Де да си имах един огнен меч. – Можеше да изреди доста хора, които с радост щеше да подпали.

– Казах ти, това е само номер. Адският огън разваля стоманата. Майсторът ми продаваше на Торос нов меч след всеки турнир. П все се караха за цената. – Джендри окачи ръжена на мястото му и взе тежкия чук. – Майстор Мот казваше, че е време да направя първия си дълъг меч. Даде ми едно хубаво парче стомана и си знаех точно как ще оформя острието. Само че тогава дойде Йорен и ме отведе за Нощния страж.

– Пак ще можеш да правиш мечове, ако искаш – каза Аря. – Можеш да ги правиш за брат ми Роб, като отидем в Речен пад.

– Речен пад. – Джендри остави чука и я погледна. – Ама ти сега изглеждаш различно. Като истинско момиченце.

– Приличам на дъб, с тия тъпи жълъди.

– Да, ама хубав. Хубаво дъбово дръвче. – Той пристъпи по-близо и я подуши. – Дори миришеш хубаво.

– А ти – не. Ти вониш. – Аря го бутна към наковалнята и понечи да побегне, но Джендри я хвана за ръката. Тя заби стъпало между краката му и го блъсна, но той я повлече със себе си и двамата се затъркаляха по пода на ковачницата. Беше много силен, но тя беше побърза. Всеки път, когато се опиташе да я задържи, тя успяваше да се измъкне и го удряше с юмручета. Джендри само се смееше на ударите, което я влуди. Накрая хвана двете й китки в едната си ръка, а с другата започна да я гъделичка, затова Аря го удари силно с крак в слабините и се измъкна. Двамата се бяха оваляли в прах, а единият ръкав на тъпата й рокля с жълъдите се беше отпрал. – Бас слагам, че вече не ти изглеждам толкова хубава – викна му тя. Когато се върнаха в залата, Том пееше:

Дълбока е постелята ми пухена
и там ще те положи.
В коприна жълта ще те облека
и на главата ти корона аз ще сложа.
Че ти ще бъдеш дамата на моята любов,
а аз ще бъда твоят лорд.
До мен на топло винаги ще те държа,
и моят меч от враговете ще те пази.

Харвин само ги погледна и избухна в смях, а Ангай се ухили с лунничавата си усмивка и каза:

– Сигурни ли сме, че това наистина е знатна лейди? Но Лим Лимонвия плащ плесна Джендри по тила.

– Като искаш да се биеш, бий се с мен! Тя е момиче, на половината на годините ти! Да не си й посегнал повече, чу ли ме?

– Аз започнах – каза Аря. – Джендри само приказваше.
– Остави момчето, Лим – каза Харвин. – Аря е започнала, не се съмнявам. Тя и в Зимен хребет си беше такава.

Том ѝ намигна и продължи:

А как усмихна му се тя и се засмя,
девицата от горската дъбрава.
На място завъртя се и му каза:
не е за мене пухена постеля.
От златни листи рокля ще си облека,
с треви ще си заплитам и косата.
Но можеш да си моята любов в гората,
а аз за теб – момичето от горската дъбрава.

– Жалко, че нямам рокли от листа – каза с мила усмивка лейди Малък лес, – но Карилин остави още няколко свои дрехи, които могат да послужат. Ела, дете, да се качим горе и да видим какво можем да намерим.

Стана още по-лошо от първия път. Лейди Малък лес накара Аря отново да се окъпе и да се срещи, и да подреже косата си, на всичко отгоре. Роклята, която ѝ облече този път, беше с някакъв люляков цвят и украсена с малки бисерчета. Хубавото ѝ беше само дето тъканта ѝ беше толкова фина, че никой не можеше да очаква, че ще язди в това нещо. Затова на другата сутрин, след като закусиха, лейди Малък лес ѝ даде да си облече панталони, колан и туника, а отгоре – кафяв елек от сърнешка кожа, покрит с железни пъпки.

– Тези неща бяха на сина ми – каза ѝ тя. – Той почина на седем години.

– Съжалявам, милейди. – Изведнъж Аря изпита жалост към нея, и срам. – Съжалявам и че скъсах роклята с жълъдите. Беше много хубава.

– Да, дете. Ти също. Бъди храбра.

ДЕНЕРИС

В центъра на Площада на гордостта се издигаше червен тухлен фонтан, чиито води миришеха на сяра, а в центъра на фонтана – чудовищна харния, направена от кован бронз. Възвисяваше се на цели двадесет стъпки. Имаше лице на жена, с позлатена коса, очи от слонова кост и изпъкнали костени зъби. Водата шуртеше жълта от едрите ѝ гърди. Но вместо ръце имаше криле на прилеп или на дракон, краката ѝ бяха крака на орел, а отзад имаше навита отровна опашка на скорпион.

„Харпията на Гхиз“ – помисли Дани. Старият Гхиз беше паднал преди пет хиляди години, ако помнеше добре; легионите му бяха разбити от мощта на младата Валирия, тухлените му стени – сринати, улиците и сградите му превърнати в пепел и сгурия от драконовия огън, нивята му – посети със сол, сяра и черепи. Боговете на Гхиз бяха мъртви, както и народът му; тези ащаторци били мелези, каза ѝ сир Джора. Дори гхисканската реч беше почти забравена; робските градове говореха високовалирианския на своите завоеватели или това, което се беше получило от него през вековете.

Но тук символът на Старата империя беше оцелял, въпреки че бронзовото чудовище беше с тежка верига, провиснала от ноктите му, и отворени пранги в двата ѝ края. „Харпията на Гхиз е държала мълния в ноктите си. Това е харпията на Ащатор.“

– Каж и на вестерошката курва да си сведе очите – измърмори роботърговецът Кразнис мо Наклоз на младата робиня, която говореше за него. – Аз търгувам с месо, не с метал. Бронзът не се продава. Каж и да погледне войниците. Дори замъглените пурпурни очи на една дивачка от запада могат да видят колко величествена е стоката ми.

Високовалирианският на Кразнис беше поизкривен от характерното за Гхиз ръмжене, примесено тук-там с думи от роботърговския жаргон. Дани го разбираше напълно, но се усмихваше и гледаше робинчето тъпо, все едно че се чуди какво ли толкова е казал.

– Добрият господар Кразнис казва, не са ли величествени неговите воини? – Момичето говореше Общата реч добре за човек, който никога не е стъпвал във Вестерос. Беше не повече от десетгодишна, с плоско кръгло лице, пепелява кожа и имаше златистите очи на Наат. „Мирните хора“, така наричаха народа ѝ. Всички бяха съгласни, че от тях стават най-добрите роби.

– Може и да ми свършат работа – отвърна Дани. Да говори само на дотракски и на Общата реч, докато са в Ащapor, я беше посъветвал сир Джора. „По умен е мечокът ми, отколкото изглежда.“ – Кажете ми как се обучават.

– Вестерошката ги хареса, но не ги похвали, за да задържи цената ниска – каза преводачката на господаря си. – Искане да знае как се обучават.

Кразнис мо Наклоз закима. Миришеше все едно се е къпал в малини този търговец на роби, а щръкналата му червеникавочерна брада лъщеше намазана обилно. „Гърдите му са по-големи от моите“, забеляза Дани. Виждаше ги да прозират през тънката моркосиня коприна на поръбения му със златна нишка токар, праметнат над едното му рамо. Лявата му ръка придържаше токара, докато вървеше, а в дясната стискаше къс кожен бич.

– Всички ли вестерошки свини са толкова невежи? – изхленчи той. – Цял свят знае, че Неопетнените са майстори на копието, щита и късия меч. – Той се усмихна широко на Дани. – Кажете ми каквото искане да знае, робиньо, и по-бързо. Денят е горещ.

„Това поне не е лъжа.“ Зад тях стояха две еднакви стройни робинчета, които държаха над главите им навес от тънка коприна, но въпреки него Дани се чувстваше замаяна, а Кразнис се потеше обилно. Още от сутринта Площадът на гордостта се напичаше под слънцето като пещ. Дори през дебелия подметки на сандалите Дани усещаше топлината на червените тухли под краката си. Знойни вълни се надигаха от тях, потрепваха и от маранята стъпаловидните пирамиди на Ащapor около площада сякаш потрепваха.

Но колкото до Неопетнените, дори да усещаха жегата, избощо не го показваха. „Както стоят, все едно че и те са направени от тухли.“ За нейния оглед бяха изкарали от бараките хиляда души. Бяха строени в десет редици от по сто пред фонтана с грамадната бронзова харпия и целия предобед стояха вкочанени в поза „мирно“, с вперени напред каменни лица. Носеха само ленени превръзки на слабините и конични бронзови шлемове, увенчани с високи една стъпка остри шипове. Кразнис им беше заповядал да сложат копията и щитовете си на земята и да си свалят коланите и позлатените куртки, за да може кралицата на Вестерос по-добре да огледа стройните им корави тела.

– Подбират се още малки, по ръст, бързина и сила – каза й робинята. – Започват обучението си петгодишни. Всеки ден тренират от изгрев до залез слънце, докато усвоят късия меч, щита и трите копия.

Обучението е много сурово, ваша милост. Само едно момче на три оцелява. Това е добре известно. Сред Неопетнените се казва, че в деня, в който си спечелят шлема с шипа, най-лошото е свършило, защото никоя служба, която ще им се падне, няма да е толкова тежка, колкото тренировката им.

Кразнис мо Наклоз уж дума не разбираше от Общата реч, но непрекъснато кимаше, докато слушаше, и от време на време ръчкаше момичето с края на бича.

– Кажи й, че тия тук стоят по цял ден и цяла нощ без храна и вода. Кажи й, че ще стоят, докато изпокапят, ако им заповядам, и че когато деветстотин деветдесет и девет грохнат върху тухлите да издъхнат, последният ще продължи да стои и няма да помръдне, докато смъртта не събори и него. Толкова са храбри. Това й кажи.

– Аз го наричам лудост, а не храброст – каза Арстан Бялата брада, когато това мрачно описание приключи, и изтропа с дървената тояга по тухлите, сякаш да покаже недоволството си. Старецът не искаше да идват в Ащатор и не одобряваше купуването на робска войска. Една кралица трябваше да изслушва всички страни, преди да вземе решение. Точно затова Дани го беше взела със себе си на Площада на гордостта, а не за да я пази. Кръвните й ездачи го правеха достатъчно добре. Сир Джора Мормон беше оставила на борда на „Балирион“ да пази нейния народ и драконите й. Макар с голяма неохота, беше заключила драконите в трюма. Много опасно беше да ги пусне да летят на воля над града; светът беше пълен с хора, готови да ги избият дори само затова да ги нарекат „драконоубийци“.

– Какво казва миризливият старец? – запита преводачката си търговецът на роби. Когато тя му каза, той се усмихна и отвърна: – Обясни на диваците, че ние наричаме това послушание. Други може да се окажат по-силни, по-бързи или по-едри от Неопетнените. Малцина могат дори да са по-добри от тях с меч, копието и щита. Но никъде сред моретата човек няма да намери по-послушни.

– Овцете са послушни – каза Арстан, след като преведоха думите. Той също поназнайваше валириански, макар и не колкото Дани, но също като нея се правеше на незнайко.

Кразнис мо Наклоз им показа едрите си бели зъби, след като му го преведоха.

– Само една дума от мен и тези овце ще му попилеят миризливите черва по тухлите – рече той, – но това не го казвай. Кажи им, че тези същества са повече кучета, отколкото овце. Ядат ли кучешко или конско в

Седемте кралства?

– Предпочитат свине и крави, ваше господарство.

– Говеждо! Пфу! Храна като за мръсни диваци.

Без да им обръща внимание, Дани тръгна бавно по редицата от роби войници. Момичетата застъпваха плътно след нея с копринения навес да ѝ пазят сянка, но хилядата мъже пред нея не се радваха на такава защита. Повечето от половината от тях имаха медните кожи и смарагдовите очи на Дотрак и Лхазарийн, но тя забеляза в редиците и хора от Свободните градове, наред с бледолики картци, жители на Летните острови с абаносови лица и други, чийто произход не можеше да предположи. А някои бяха със също такава кехлибарена кожа като на Кразнис мо Наклоз и с щръкналата червено-черна коса, отличаваща древния народ на Гхиз, „синовете на харпията“. „Продават дори ближните си.“ Това не трябваше да я изненадва. Дотраките правеха същото, когато един халазар срещнеше друг халазар в тревното море.

Някои от войниците бяха високи, други – ниски. Възрастта им беше от четиринадесет до четиридесет години. Бузите им бяха гладки, а очите едни и същи, все едно дали бяха черни, кафяви, сини, сиви или кехлибарени. „Те са като един и същ мъж“ – помисли Дани, но веднага си спомни, че всъщност те не са никакви мъже. Неопетнените бяха евнуси – от първия до последния.

– Защо ги режете? – запита тя Кразнис с помощта на младата робиня. – Истинските мъже са по-силни от евнусите, както съм чувала много пъти.

– Един евнух, който е изрязан млад, никога няма да притежава грубата сила на някой от вашите вестерошки рицари, наистина – каза Кразнис мо Наклоз след като му преведоха въпроса. – Един бик също е силен, но бикове умират всеки ден в бойните ями. Само преди три дни едно деветгодишно момиче уби бик в бойната яма на Джотиел. Кажй ѝ, че Неопетнените притежават нещо повече от сила. Те имат дисциплина. Да, ние се бием по обичая на Старата империя. Те са възродените ненакърними легиони на Древен Гхиз, абсолютно изпълнителни, абсолютно верни и абсолютно безстрашни.

Дани изслуша превода търпеливо.

– Дори най-смелите мъже се страхуват от смъртта и изтезанията – каза Арстан, когато момичето свърши.

Като чу превода, Кразнис отново се усмихна.

– Кажй на дъртака, че мирише на пикня и че ако не е тоягата му, ще падне.

– Наистина ли, ваша чест? Той я сръга с бича.

– Не, разбира се, ти момиче ли си, или коза, да ме питаш такива глупости? Кажи, че Неопетнените не са хора. Кажи, че смъртта за тях не значи нищо, а изтезанията – съвсем нищо. – Той спря пред един здравеняк с външност на лхазарянин, плесна го рязко с бича и остави кървава резка по гладката му бронзова буза. Евнухът примига, но си остана мирно, макар лицето му да закърви. – Още искаш ли?

– Ако благоволи ваша чест.

Трудно беше да се преструва, че не разбира. Дани докосна ръката на Кразнис преди той да вдигне отново бича.

– Кажи на добрия си господар, че разбирам колко силни са неговите Неопетнени и колко храбро понасят болка.

След като изслуша валирианските думи, Кразнис се изкиска.

– А ти кажи на тая невежа западняшка курва, че храбростта няма нищо общо с това.

– Добрият господар казва, че това не е храброст, ваша милост.

– Кажи ѝ да си отвори мръснишките очи.

– Той ви моли да наблюдавате внимателно, ваша милост. Кразнис пристъпи пред следващия евнух в редицата, висок младеж със сини очи и светла коса на лисенец.

– Меча ти – каза му той. Евнухът коленичи, извади оръжието от ножницата и му го подаде с дръжката напред. Беше къс меч, направен повече за мушкане, отколкото за сеч, но изглеждаше остър като бръснач. – Стани – заповяда Кразнис.

– Ваша чест. – Евнухът се изпъна мирно, а Кразнис мо Наклоз плъзна бавно меча по торса му, оставяйки тънка червена резка през корема и между ребрата му. След това заби острието под широката розова цицка и започна да я реже.

– Какво прави? – попита слисана Дани, когато кръвта потече по гърдите на младежа.

– Кажи ѝ на кравата да спре да мучи – каза Кразнис, без да дочака превода. – Това няма да му навреди. Мъжете нямат нужда от цици, евнусите – още по-малко. – Връхчето на гърдата увисна на отрязаната ивица кожа. Той го отсече и го тръсна върху тухлената настилка, оставяйки кръгла като червено око рана, от която обилно затече кръв. Евнухът не помръдна, докато Кразнис не му подаде меча, с дръжката напред. – Дръж, с теб приключих.

– Този е щастлив, че ви служи. Кразнис се обърна към Дани.

– Както виждаш, не усещат болка.

– Но как е възможно? – запита тя с помощта на преводачката.

– От Виното на храбростта е – бе отговорът, който получи. – Всъщност то не е никакво вино. Прави се от отровна отвара на беладона, ларви на муха кръвопиец, корен от черен лотос и още много тайни неща. Пият го с всяко ядене от деня, в който ги изрежат, и с всяка следваща година усещат все по-малко и по-малко. Това ги прави напълно неустрашими в битка. Нито могат да бъдат подложени на мъчения. Кажете на дивачката, че с Неопетнените нейните тайни са в пълна сигурност. Може да ги поставя да пазят съветите ѝ и дори спалнята ѝ, без да се тревожи, че някой ще подслуша.

– В Юнкай и Мийрийн ги правят евнуси, като махат тестисите на момчето, но му оставят члена – продължи той. – Такова същество е безплодно, но все пак често е способно на ерекция. Това създава само неприятности. Ние махаме и члена, не оставяме нищо. Неопетнените са най-чистите същества на земята. – Той отново дари Дани и Арстан с една от широките си белозъби усмивки. – Чувал съм, че в Кралствата на залеза някои хора полагат тържествени клетви да пазят целомъдрие и да не създават деца, но да живеят обречени само на дълга си. Не е ли така?

– Така е – отвърна Арстан, след като преведоха въпроса. – Има много такива ордени. Майстерите на Цитаделата, септоните и септите, които служат на Седемте, Сестрите на млчанието, грижещи се за мъртвите, Кралската гвардия и Нощният страж...

– Горките – изръмжа търговецът на роби след превода. – Хората не са създадени, за да понасят това. Дните им трябва да са истинско мъчение заради изкушенията, това всеки глупак ще го разбере, и несъмнено повечето се поддават на примитивната си страст. Но не е така с Неопетнените. Те са венчани за своите мечове по невъобразим за вашите Заклети братя начин. Някоя жена не е способна да ги изкуси, нито мъж.

Момичето предаде най-същественото от речта му, разбира се, поучливо.

– Има и други начини да бъдат изкусени, освен плътта – възрази Арстан Бялата брада, след като тя свърши.

– Мъжете – да, но не и Неопетнените. Грабежът не ги интересува повече, отколкото насилието над жени. Те не притежават нищо освен оръжията си. Дори не им позволяваме да имат имена.

– Няма имена? – Дани изгледа намръщено преводачката. – Как е възможно това? Как така нямат имена?

– Така е, ваша милост.

Кразнис спря пред един гхискарец, който можеше да е по-високият

му и як в раменете брат, и плесна с късия бич по един малък бронзов диск на колана в краката му.

– Ето го името му. Попитай вестерошката дали може да чете гхизкарски глифове. – След като Дани призна, че не може, роботърговецът се обърна към Неопетнения и строго го попита:

– Какво ти е името?

– Името на този е Червена бълха, ваша чест. Момичето преведе въпроса и отговора на Общата реч.

– А вчера какво беше?

– Черен плъх, ваша чест.

– А онзи ден?

– Кафява бълха, ваша чест.

– А по-онзи?

– Този не помни, ваша чест. Синя жаба може би. Или Син червей.

– Кажй й, че всичките им имена са такива – заповяда Кразнис на момичето. – Това им припомня, че са жалки твари сами за себе си. Именните дискове се хвърлят в една празна каца в края на всяка дневна служба и всяка сутрин се вадят и раздават както се падне.

– Нова лудост – каза Арстан, след като го чу. – Как може човек да запомня всеки ден ново име?

– Онези, които не могат, ги отбират при тренировките, заедно с онези, които не могат да тичат цял ден в строй, да се изкатерят по стръмна височина в тъмна нощ, да преминават по нажежени въглени или да заколят бебе.

Тук вече устните на Дани се изкривиха съвсем искрено. „Видя ли ме, или е толкова сяп, колкото е жесток?“ Тя се извърна бързо, мъчейки се да задържи невъзмутимата маска на лицето си, докато трае преводът. Чак тогава си позволи да промълви:

– Чии бебета убиват?

– За да си спечели шлема с шипа, Неопетненият трябва да отиде на робските пазари с един сребърник, да намери някое ревливо новородено и да го убие пред очите на майка му. Така се убеждаваме, че в тях не е оставяла никаква слабост.

Тя обаче усети слабост в коленете си и се постара да се убеди, че е само от топлината.

– Взимате бебе от ръцете на майка му, убивате го пред очите й и й плащате за мъката с един сребърник?

След като му преведе, Кразнис мо Наклоз се изсмя гръмко.

– Каква мекушава ревла е тая. Кажй на курвата от Вестерос, че

сребърникът е за собственика на детето, а не за майката. На Неопетнените е забранено да крадат. – Той се потупа с бича по бедрото. – Кажй, че много малко се провалят в това изпитание. С кучетата е по-трудно. Даваме на всяко момче по едно паленце в деня, в който ги кастрираме. В края на първата година от него се иска да го удуши. Които не могат, ги убиваме и храним с тях оцелелите псета. Смятаме, че това действа като добър и суров урок.

Като чу това, Арстан Бялата брада зачука с тоягата си по тухлите и се обърна, сякаш не можеше да понася повече да гледа Кразнис.

– Добрият господар каза, че евнусите не могат да бъдат изкусени с пари или с плът – каза Дани на момичето, – но ако някой мой враг им предложи свобода, за да ми изменят...

– Ще го убият тутакси и ще й го донесат мъртъв, така й кажи – отговори търговецът на роби. – Другите роби може да крадат сребро и да го кътат, за да си откупят свободата, но един Неопетнен няма да я приеме дори да му я предложат в дар. Те нямат друг живот извън службата си. Те са войници и толкова.

– Тъкмо войници ми трябва – призна Дани.

– Кажй, че в такъв случай е добре, че е дошла в Ащатор. Попитай я колко голяма войска иска да купи.

– Колко Неопетнени имате за продан?

– Осем хиляди напълно обучени и налични в момента. Продаваме ги само по войскови единици. По хилядни или по стотни. Преди ги продавахме и по десетки за домашна охрана, но това се оказа неподходящо. Десет са твърде малко. Омешват се с другите роби, дори със свободни слуги, и забравят какво са. – Кразнис изчака всичко това да се предаде на Общата реч, след което продължи: – Тази кралица просякния трябва да знае, че подобни чудеса не излизат евтино. В Юнкай и Мийрийн роби мечоносци може да се купят за по-ниска цена от мечовете им, но Неопетнените са най-отличната пехота в целия свят и всеки от тях е плод на много години тренировка. Кажй, че те са като валирианската стомана, прегъвани са пласт по пласт и са ковани с години, докато не станат по-силни и по-нечупливи от всеки метал на земята.

– Разбирам от валирианска стомана – каза Дани. – Попитай добрия господар дали Неопетнените си имат свои офицери.

– Трябва да си назначите свои офицери. Ние ги тренираме да се подчиняват, а не да мислят. Ако иска умници, да си купи писари.

– А снаряжението им?

– Меч, щит, копие, сандали и позлатената туника са включени в

цената – каза Кразнис. – И шлемовете с шиповете, разбира се. Ще носят такава снаряжение, каквото тя пожелае, но трябва сама да им го осигури.

Дани не можа да измисли повече въпроси. Погледна Арстан.

– Ти си живял дълго на този свят, Бяла брада. След като ги видя, какво ще кажеш?

– Казвам не, ваша милост – веднага отговори старецът.

– Защо? – попита тя. – Изкажи се свободно. – Дани смяташе, че знае какво ще й каже, но искаше да го чуе робинчето, за да го чуе и Кразнис мо Наклоз по-късно.

– Моя кралица – каза Арстан, – в Седемте кралства не е имало роби от хиляди години. Старите богове, както и новите, осъждат робовладелството като кощунство. Като зло. Ако стъпите на брега на Вестерос начело на робска армия, много добри хора ще ви се опълчат само поради тази причина. Ще навредите много на своята кауза и на честта на своя дом.

– Все пак трябва да имам някаква армия – каза Дани. – Момченцето Джофри няма да ми отстъпи Железния трон, ако го помоля учтиво.

– Когато дойде денят да развеете знамената си, половината Вестерос ще бъде с вас – увери я Бялата брада. – Там все още помнят вашия брат Регар с голяма любов.

– А баща ми? – каза Дани.

Старецът се поколеба, преди да отговори.

– Крал Ерис също го помнят. Той даде на владенията си дългогодишен мир. Ваша милост, не ви трябва роби. Магистър Илирио може да ви осигури сигурност, докато драконите ви отраснат, и да изпрати тайни емисари отвъд Тясното море, за да известят върховните владетели за вашата кауза.

– Същите върховни владетели, които изоставиха моя баща, минавайки на страната на Кралевубица, и които коленичиха пред Робърт Узурпатора?

– Дори онези, които са коленичили, може би копнеят за връщането на драконите.

– Може би – каза Дани. Колко хлъзгаво беше това „може би“. На всеки език. Тя отново се обърна към Кразнис мо Наклоз и малката робиня. – Трябва да го обмисля грижливо.

Роботърговецът сви рамене.

– Кажй й да обмисля бързо. Имаме доста купувачи. Само преди три дни показах същите тези Неопетнени на един пиратски крал, който се

надява да ги купи до един.

– Корсарят искаше само сто, ваша чест – чу Дани как му отвърна момичето.

Той я сръга с върха на бича.

– Всички корсари са лъжци. Ще ги купи всичките. Това й кажи, момиче.

Дани знаеше, че ще й трябват повече от сто, ако изобщо купи.

– Напомнете на вашия добър господар коя съм. Напомнете му, че аз съм Денерис Родената в буря, Майка на дракони, Неизгоримата, законната кралица на Седемте кралства на Вестерос. В жилите ми тече кръвта на Егон Завоевателя и на древна Валирия преди него.

Но думите й не трогнаха дебелия търговец на роби, дори след като бяха преведени на собствения му противен език.

– Гхиз е бил империя, когато валирианците още са спели с овците си – изръмжа той на бедната си преводачка, – а ние сме синове на харпията. – Сви рамене. – Езикът ми се умори от това дърдорене с жени. На изток или на запад е все едно и също. Не могат да решат, докато не ги повиеш в пеленки, не ги поласкаеш и не им напълниш стомасите със сладки ястия. Е, щом такава ми е ориста, какво да се прави. Кажи на курвата, че ако има нужда от разводач в нашия сладък град, Кразнис мо Наклоз с радост ще й предложи услугите си... и ще й служи много добре, стига да е повече жена, отколкото изглежда.

– Добрият господар Кразнис е готов с огромно удоволствие да ви покаже Ащатор, докато размишлявате, ваша милост – каза преводачката.

– Ще я нагостя с пача от кучешки мозък, с чудесна яхния от червен октопод и с печено неродено паленце. – Дебелакът облиза устни.

– Казава, че ще ви предложи много вкусни деликатеси.

– Кажи й колко хубави са пирамидите нощем – изръмжа собственикът на роби. – Кажи й, че ще ближа мед от гърдите й и че ще й позволя и тя да поближе от моите, ако предпочита.

– Ащатор е най-красив привечер, ваша милост – преведе младото робинче. – Добрите господари палят копринени фенери по всички тераси и всички пирамиди засияват в разноцветни светлини. Ладии за удоволствие плават по Червея, на тях свири нежна музика и спират по малките островчета за храна, вино и други наслади.

– Питай я дали желае да види нашите бойни ями – добави Кразнис. – Тази вечер Ямата на Дукуор предлага една чудесна глупотевинка. Мечка и три момченца. Едното ще го овалят в мед, другото в кръв, а

третото – в развалена риба и тя може да заложи кое от децата мечката ще изяде първо.

„Ту п, туп, ту п“, чу Дани. Лицето на Арстан Бялата брада беше спокойно, но тоягата изкъртя гнева му. „Туп туп туп.“ Тя се усмихна насила.

– Имам си свой мечок на „Балирион“ – каза на момичето, – и ако не се върна скоро при него, току-виж ме изял.

– Ето – каза Кразнис, след като му преведоха думите й. – Не жената е тази, която решава, а този мъж, при когото тича. Както винаги!

– Благодаря на добрия господар за добрината и търпението му – каза Дани, – и му кажи, че ще помисля над това, което научих тук. – И се остави Арстан Бялата брада да я хване под ръка и да я поведе през площада към носилката й. Аго и Джого тръгнаха от двете й страни с олюляващата се походка, присъща на Господарите на конете, когато са принудени да закрачат по земята като най-обикновени простосмъртни.

Дани се качи намръщена в носилката си и прикани Арстан да се качи до нея. Старец като него не биваше да върви пеш в такъв зной. Когато поеха, не дръпна завеските. При слънцето, напичащо така жестоко над този град, всеки лек полъх беше благословен, въпреки ситния червеникав прах, който навяваше. „Освен това трябва да огледам.“

Странен град беше Ащатор дори за очите на човек, който е влизал в Дома на прахта и се е къпал в Утробата на света под Майката на планините. Всички улици бяха направени от същите червени тухли, с които беше настлан площадът. Същото се отнасяше и за стъпаловидните пирамиди, за вкопаните дълбоко в земята огромни ями на бойните арени с техните пръстени от спускащи се надолу места за седане и древните стени, които ги обкръжаваха. „Колко много тухли – помисли тя. – Толкова стари и ронливи.“ Ситният червеникав прах се стелеше навсякъде, завихряше се по уличните канавки с всеки порив на крайречния бриз. Нищо чудно, че повечето ащаторски жени забулваха лицата си: тухленият прах щипеше очите повече от пясъка.

– Отворете път! – викаше Джого, яхнал пред носилката. – Сторете път на Майката на драконите! – Но когато разви дългия си бич със сребърната дръжка, който Дани му бе подарила и изплющя във въздуха, тя се показа и го накара да спре.

– Не тук, кръв на моята кръв – каза тя на родния му език. – Тези тухли са слушали твърде много плясък на камшици.

Заранта, когато тръгнаха от пристанището, улиците бяха почти пус-ти, но и сега не изглеждаха особено многолюдни. Покрай тях мина един

слон с плетена от въжета носилка на гърба. Голо момче с олющена кожа седеше в сухата тухлена канавка, чоплеше си носа и гледаше тъпо някакви мравки по улицата. То вдигна глава при звука на копитата и зяпна колоната конни стражи, които преминаха в тръс сред облак червен прах и груб смях. Медните дискове, пришити на плащовете им, блестяха като многобройни слънца, туниките им бяха от везан лен, а под кръста носеха сандали и ленени полички. Бяха гологлави и всеки беше накъдрил и намазал коравата си червено-кафява коса, като ѝ беше придал някаква фантастична форма – рога, крила, мечове и дори протягащи се длани, поради което наподобяваха демони, измъкнали се от седмия кръг на ада. Голото момче ги погледа малко, също като Дани, но след като се скриха, отново се върна към мравките и зачовърка носа си.

„Наистина древен град – помисли тя, – но не е толкова населен, колкото в дните на своята слава, няма ги тук тълпите на Карт, на Пентос и на Лис.“

Носилката спря на пресечката да пропусне купчина роби, подкарвани от пляска на камшика на надзирателя им. Не бяха Неопетнени, а обикновени хора, със светлокафява кожа и черна коса. Сред тях имаше жени, но не и деца. Всички бяха голи. Зад тях на две бели магарета язدهха двама ащаторци, мъж в червен копринен токар и забулена жена в яркосин лен. В червено-черната ѝ коса имаше гребен от слонова кост. Мъжът се засмя и ѝ прошепна нещо, без да обръща на Дани повече внимание, отколкото на своите роби, или на надзирателя с петжилния камшик, набит дотрак с татуирана харпия във вериги на мускулестите му гърди.

– Тухли и кръв съградиха Ащатор – промърмори до нея Бялата брада, – тухли и кръв е народът му.

– Какво е това? – попита го с любопитство Дани.

– Древен стих, на който ме научи майстерът ми, когато бях момче. Не знаех досега колко е верен. Тухлите на Ащатор са червени от кръвта на робите, които ги правят.

– Мога да го повярвам – каза Дани.

– Тогава напуснете това място преди и вашето сърце да се превърне в тухла. Отплавайте още тази вечер.

„Де да можех“ – помисли Дани.

– Трябва да напусна Ащатор със своя армия. Така казва сир Джора.

– Самият сир Джора беше робовладелец – припомни ѝ старецът. – В Пентос, Мир и Тирош има свободни мечоносци, които можете да наемете. Мъж, който убива за пари, няма чест, но те поне не са роби.

Намерете армията си там, моля ви.

– Брат ми беше в Пентос, Мир, Браавос, в почти всички свободни градове. Магистрите и архонтите го хранеха с вино и обещания, но душата му прегладня до смърт. Човек не може цял живот да се храни от просешка паничка и да остане човек. Опитах го в Карт, стига ми. Няма да отида в Пентос с паничка в ръка.

– По-добре да отидете като просяк, отколкото като робовладелец – каза Арстан.

– Казва го този, който не е бил нито едното, нито другото. – Ноздрите на Дани настръхнаха. – Знаете ли какво е да те продадат, скуайър? Аз знам. Брат ми ме продаде на хал Дрого срещу обещанието за корона. Е, Дрого го короняса със злато, макар и на както на него му се искаше, а аз... моето слънце и звезди ме превърна в кралица, но ако беше друг човек, сигурно с мен щеше да се случи съвсем друго. Смяташ ли, че съм забравила какво е да се страхуваш?

Бялата брада сведе глава.

– Ваша милост, не исках да ви оскърбя.

– Само лъжите ме оскърбяват, не и честният съвет. – Дани потупа Арстан по покритата със старчески петна ръка. – Просто имам драконов нрав, това е всичко. Не бива да се плашиш.

– Ще се постарая да го запомня. – Бялата брада се усмихна. „Има добродушно лице и голяма вътрешна сила“ – помисли Дани.

Не можеше да разбере защо сир Джора се отнася към стареца с такова недоверие. „Възможно ли е да изпитва ревност от това, че съм намерила друг мъж, с когото да си говоря?“ Неволно мислите й се върнаха към онази нощ на „Балирион“, в която рицарят изгнаник я беше целунал. „Не трябваше да го прави. Той е три пъти по-възрастен от мен и от твърде долен род за мен, аз не съм му го позволявала. Никой истински рицар не би целунал кралица без позволението й.“ След тази история се беше погрижила никога да не остава насаме със сир Джора, държеше слугините до себе си, а понякога – и кръвните си ездаци. „Той иска пак да ме целуне, виждам го в очите му.“

Дани не беше в състояние да определи какво точно й се иска, но целувката на Джора беше събудила нещо в нея, нещо, което бе заспало след смъртта на хал Дрого. Докато лежеше в тясната койка, понякога се улавяше, че се чуди какво ли би било, ако някой мъж се промъкне до нея на мястото на слугинята й и тази мисъл беше по-възбуждаща, отколкото й се струваше допустимо. Понякога затваряше очи и го сънуваше, но този, когото сънуваше, никога не беше Джора Мормон: любовникът

й винаги се оказваше по-млад и по-красив, въпреки че лицето му си оставаше подвижна сянка.

Веднъж, толкова изтерзана че не можеше да заспи, Дани плъзна ръка между краката си и простена, като усети колко е влажна. Без да смее да диша, пръстите ѝ пробягаха по долните устни, много бавно, за да не разбуди спящата до нея Ирри, докато не намериха онова сладко място и не се задържаха там, докосвайки лекичко, отначало плахо, а после – все по-бързо. Облекчението, което търсеше, все ѝ убягваше. А после драконите се размърдаха, един от тях изпищя пронизително, и Ирри се събуди и я видя какво прави.

Дани знаеше, че лицето ѝ се е изчервило, но в тъмното Ирри едва ли го беше забелязала. Слугинята безмълвно сложи ръка на едната ѝ гърда, после се наведе и пое връхчето ѝ в устата си. Другата ѝ ръка пропълзя надолу по меката извивка на корема ѝ, през могилката от тънки сребристозлатни косми и се раздвижи между бедрата на Дани. Минаха само няколко мига, а после краката ѝ се извиха, гърдите ѝ се надигнаха и цялото ѝ тяло потръпна. И тогава тя изпищя. Или може би беше Дрогон. Ирри не каза нищо, само се сви на кълбо и отново заспа в мига, в който нещото се случи.

На другия ден всичко ѝ изглеждаше като в сън. И какво общо можеше да има сир Джора с всичко това? „Дрого си искам аз, моето слънце и звезди – напомни си Дани. – Не Ирри и не сир Джора, само Дрого.“ Но Дрого беше мъртъв. Беше си въобразила, че тези чувства са умрели заедно с него там, в червената пустош, но една измамна целувка някак отново им беше върнала живот. „Не биваше да ме целува. Твърде много си въобразява, а аз му позволих. Това не трябва да се случва повече.“ Тя стисна устни, тръсна глава и звънчето в плитката ѝ тихичко звънна.

По-близо до залива градът ѝ предложи по-привлекателен лик. Големите тухлени пирамиди обграждаха брега, най-високите от тях се извисяваха на четиристотин стъпки. По широките им тераси растяха всевъзможни дървета, лозници и цветя, а ветровете, вихреци се около тях, ухаеха на зеленина. Над портата се издигаше друга гигантска харпия, от чиято скорпионска опашка беше останал само порутен ствол. Веригата, която стискаше в глинените си пръсти, беше от старо желязо, прогнило от ръжда. Но край водата беше много по-прохладно. Тихият плясък на вълните в гнилите дървени кейове действаше успокояващо.

Аго помогна на Дани да слезе от носилката. Белвас Силния седеше на купчина тухли и ядеше грамадна мръвка печено месо.

– Куче! – извика възторжено той, като видя Дани. – Добро куче,

ащаторско, краличке. Ядеш? – Подаде ѝ мръвката с мазна усмивка.

– Много мило от твоя страна, Белвас, благодаря. – Дани беше яла кучета по други места, в други времена, но сега можеше да помисли само за Неопетнените и за тъпите им паленца. Мина покрай огромния евнух, после по мостика и се качи на палубата на „Балирион“.

Сир Джора Мормон я чакаше.

– Ваша милост – каза той, свеждайки глава. – Робовладелците дойдоха и си отидоха. Трима, с дузина писари и толкова роби да вдигат и носят. Изгазиха всяка стъпка по трюмовете ни и описаха всичко, което имаме. – Тръгна след нея. – Колко мъже имат за продан?

– Николко. – На Мормон ли беше ядосана, или на този град, с неговия потискащ зной, с вонята му, потта и ронещите се тухли? – Те продават евнуси, а не мъже. Евнуси, направени от тухли, като всичко в Ащатор. Трябва ли да купя осем хиляди евнуха с мъртви очи, които стоят неподвижни като статуи, които убиват пеленачета заради някакъв шлем с шип и душат кучетата си? Те дори имена си нямат. Така че не ги наричайте мъже, сир.

– Халееси – промълви той, стъписан от гнева ѝ, – Неопетнените ги избират от момчета и ги тренират...

– Наслушах се за тяхното трениране. – Дани усети сълзите, бликнали неканени в очите ѝ. Ръката ѝ замахна сама и удари силно сир Джора през лицето. Иначе трябваше да заплаче.

Мормон докосна бузата, по която го зашлеви.

– Ако съм разочаровал моята кралица...

– Да. Разочаровахте ме много, сир. Ако бяхте мой истински рицар, изобщо нямаше да ме доведете в този зъл и грешен град. – „Ако беше моят истински рицар, никога нямаше да си позволиш да ме целунеш, нито да се вглеждаш така в гърдите ми или...“

– Както заповяда ваша милост. Ще кажа на капитан Гролео да се подготви да отплаваме довечера за някой друг, не толкова зъл пристан.

– Не – спря го Дани. Гролео ги гледаше от мостика, екипажът му също ги гледаше. Бялата брада, нейните кръвни ездачи, Джикуи, всички се бяха спрели на място от звука на шамара ѝ. – Искам да отплаваме веднага! Искам да отплаваме колкото може по-бързо и да не погледна повече назад. Но не мога, нали? Тук има осем хиляди тухлени евнуси за продан и аз трябва да намеря някакъв начин да ги купя. – После му обърна гръб и слезе долу.

Зад гравираната дървена врата на капитанската каюта трите ѝ дракона бяха неспокойни. Дрогон вдигна глава и изпищя, от ноздрите му

изригна бял дим, а Визерион плесна с криле и се опита да кацне на рамото ѝ, както го правеше, докато беше по-малък.

– Не – каза Дани и се опита нежно да го отблъсне. – Вече си много голям за това, миличък. – Но драконът уви белозлатата си опашка около ръката ѝ, зарови нокти в тънката тъкан на ръкава и ги стисна. Безпомощна, тя се отпусна в голямото кожено кресло на Гролео и се изкикоти.

– Подивяха, докато ви нямаше, халееси – каза Ирри. – Визерион изподраска вратата, виждате ли? А Дрогон се измъкна, когато робовладелците дойдоха да ги видят. Хванах го за опашката да го задържа, но той се обърна и ме ухапа. – Показа на Дани раната от зъбите му на дланта си.

– Опита ли се някой от тях да си отвори път с огън? – Това най-много плашеше Дани напоследък.

– Не, халееси. Дрогон блъвна малко огън, но във въздуха. Робовладелците се побояха да го приближат.

Тя целуна ръката на Ирри там, където я беше ухапал Дрогон.

– Съжалявам, че те е наранил. Драконите не могат да стоят затворени в малка корабна каюта.

– В това нещо драконите са като конете – каза Ирри. – Както и ездачите. Конете долу цвилят, халееси, и ритат дървените стени. Чувам ги. А Джикуи казва, че старите жени и малките деца пищят и плачат, когато ви няма. Не им харесва тази водна кола. Не обичат черното солено море.

– Знам – каза Дани. – Знам.

– Тъжна ли е моята халееси?

– Да – призна Дани. „Тъжна и отчаяна.“

– Може ли да задоволя халееси? Дани се дръпна от нея.

– Не. Ирри, не трябва да правиш това. Онова, което се случи онази нощ, когато се събуди... ти не си креватна робиня, аз те освободих, забрави ли? Ти...

– Аз съм слугиня на Майката на драконите – каза момичето. – За мен е голяма чест да задоволя моята халееси.

– Не го искам – настоя тя. – Не искам. – Обърна се рязко. – Сега ме остави. Искам да остана сама. Да помисля.

Когато се върна на палубата, здрачът над водите на Робския залив бе започнал да се сгъстява. Тя застана на перилото и се загледа към Ащанор. „Оттук изглежда почти красив“ – помисли си. Звездите изгряваха, светваха и копринените фенери долу, точно както я беше уверила

малката преводачка на Кразнис. Тухлените пирамиди сияеха окъпани в призрачни светлини. „Но долу е тъмно, по улиците, площадите и бойните арени. А най-тъмно е в бараките, където някое момченце храни с останки от дажбата си паленцето, което са му дали, след като са му отнели мъжеството.“

Чу зад себе си тихи стъпки.

– Халееси. – Неговият глас. – Може ли да говоря откровено? Дани не се обърна. Точно сега, ако го погледнеш, нямаше да го понесе. Ако го погледнеш, като нищо щеше да го зашлеви отново. Или да заплаче. Или да го целуне. Без изобщо да разбере кое е правилно и кое грешно, и кое – чиста лудост.

– Кажете каквото искате, сир.

– Когато Егон Дракона стъпил на брега на Вестерос, кралете на Долината, на Скалата и на Предела не се втурнали презглава да му връчат короните си. Ако държите да седнете на неговия Железен трон, трябва да го спечелите също като него, със стомана и драконов огън. А това означава, че ръцете ви ще плувнат в кръв, преди всичко да свърши.

„Кръв и огън“ – помисли Дани. Думите на дома Таргариен. Беше го знаела през целия си живот.

– Кръвта на враговете си ще пролея с радост. Кръвта на невинните е нещо друго. Осем хиляди евнуси ми предлагат. Осем хиляди мъртви бебета. Осем хиляди удушени кучета.

– Ваша милост – каза Джора Мормон, – видях Кралски чертог след Погрома. Него ден също бяха изклани бебета, както и старци, и деца, играещи по улиците. Изнасилените жени нямаха чет. У всеки мъж живее един див звяр и когато връчиш на този мъж меч или копие и го изпратиш на война, звярът се пробужда. За да се пробуди, достатъчна е мизерията на кръв. Но никога не съм чувал тези Неопетнени да са насилвали, нито да са подлагали някой град на сеч, нито да плячкосват дори, освен при изричната заповед на онези, които са ги командвали. Може да са от тухла, както казвате, но ако ги купите, то оттук нататък единствените кучета, които ще убият, ще са онези, които вие поискате да умрат. А доколкото помня, има някои псета, които искате да умрат.

„Псетата на Узурпатора.“

– Да. – Дани зарея поглед към меко оцветените светлини на брега и се предаде на милувката на хладния солен бриз. – Говорите за опустошения на градове. Отговорете ми следното, сир... защо дотраките никога не са опустошавали този град? – Посочи. – Погледнете стените. Виждате къде са започнали да се рушат. Ето там, и там. Да виждате стражи

по онези кули? Аз не. Да не би да се крият, сир? Видях днес тези синове на харпията, всичките им горди знатни воители. Бяха облечени в ленени полички и най-свирепото у тях бяха прическите им. Дори един скромнен халазар би могъл да скърши този Ащатор като узрял орех и да пръсне гнилата му плът отвътре. Така че кажете ми, защо тази грозна харпия не седи край пътя на боговете във Вее Дотрак сред другите плякосани богове?

– Драконово око имате, халееси, това ясно се вижда.

– Исках отговор, а не комплимент.

– Причините са две. Храбрите защитници на Ащатор са пълна плява, вярно е. Стари имена и тлъсти кесии, преструващи се, че все още властват над огромна империя. Всеки от тях е висш офицер. По празниците разиграват бойни сражения по арените, за да покажат колко изкусни пълководци са, но тези, които умират, всъщност са евнусите. При все това всеки враг, който иска да опустоши Ащатор, трябва да знае, че ще трябва да се изправи срещу Неопетнените. Цялата защита на града ще се поеме от робовладелците. А дотраките не са влизали в бой срещу Неопетнените, откакто са оставили плитките си пред портите на Карт.

– А втората причина? – попита Дани.

– Кой би нападнал Ащатор? – на свой ред я запита сир Джора. – Мийрийн и Юнкаи са съперници, но не врагове, Съдбата е унищожила Валирия, народът на вътрешните земи на изток са все гхискарци, а отвъд хълмовете се простира Лхазар. Агнешките хора, както ги наричат вашите дотраки, изключително мирни хора.

– Да – съгласи се тя, – но на север от робските градове е дотракското море и неговите две хиляди могъщи халове, които най-много от всичко обичат да опустошават градове и да отвеждат хората им в робство.

– Къде да ги отвеждат? Каква е ползата от робите, след като избиех робовладелците? Валирия вече не съществува, Карт е отвъд червената пустош, а Деветте свободни града са на хиляди левги на запад. И може да сте сигурна, че синовете на харпията плащат щедро на всеки минаващ край стените им хал, също като магистрите в Пентос, в Норвос и Мир. Те знаят, че ако угостят господарите на конете и ги отрупат с дарове, те скоро ще си отидат. Така е по-евтино, отколкото да се бият, и много по-сигурно.

„По-евтино от боя – замисли се Дани. – Да, би могло.“ Стига и за нея да можеше да е толкова лесно. Колко хубаво щеше да е да отплава за Кралски чертог със своите дракони и да плати на онова момче Джофри сандък със злато, за да го махне от пътя си.

– Халееси? – промълви сир Джора, след като тя остана дълго смълчана, и леко я докосна по лакътя.

Дани отблъсна ръката му.

– Визерис щеше да закупи толкова Неопетнени, колкото му стигнат парите. Но вие веднъж казахте, че съм била като Регар...

– Помня, Денерис.

– Ваша милост – поправи го тя. Принц Регар е предвождал в битка свободни хора, а не роби. Бялата брада ми каза, че той лично помазвал своите скуайъри, както и рицарите.

– Не съществуваше по-висока чест от тази да получиш рицарството си от Принца на Драконов камък.

– Кажете ми тогава... когато той докосваше някого по рамото със своя меч, какво изричаше? „Върви и избивай слабите“? Или „Върви и ги закрилай“? При Тризъбеца, онези храбри мъже, за които ми разказваше Визерис, които са загинали под нашите драконови знамена... те за какво отдадоха живота си, защото вярваха в каузата на Регар, или защото са били купени и им е било платено? – Дани се обърна към Мормон, скръсти ръце и зачака отговор.

– Моя кралица – заговори бавно едрият мъж, – всичко, което казвате, е вярно. Но Регар загуби на Тризъбеца. Той загуби битката, загуби войната, загуби кралството и загуби живота си. Речните въртопи пометоха кръвта му с рубините от гръдната му броня, а Робърт Узурпатора прегази през трупа му за да вземе Железния трон. Регар се сражаваше храбро. Регар се сражаваше доблестно. Регар се сражаваше с чест. И Регар умря.

БРАН

По витите планински долини, където вървяха сега, нямаше пътища. Между сивите каменни склонове се виждаха тихи сини езера – дълги, дълбоки и тесни, и зеленият сумрак на безкрайните борови гори. Червеното и златното на есенните листа все по-рядко се срещаше, след като оставиха вълчия лес и започнаха да се изкачват между старите кремъчни хълмове, и съвсем изчезна, когато хълмовете преминаха в планински върхове. Сега около тях се издигаха гигантски смърчове, елхи и стройни борове. Растителността под тях беше рядка, а земята беше застлана с килим от борови иглички.

Когато изгубеха пътя си, а това се случваше често, трябваше само да изчакат настъпването на ясна студена нощ, когато облаците не пречат, и да потърсят горе в небето Ледения дракон. Синята звезда в окоето на дракона сочеше пътя на север, както му беше казала веднъж Оша. Щом се сети за Оша. Бран се зачуди къде ли е тя сега. Представяше си, че е стигнала жива и здрава в Бял залив с Рикон и Рошльо и че сега се хранят до насита със змиорки и варени раци при дебелия лорд Мандърли. Или че може би се топят в Последно огнище пред огньовете на Големия Джон. Но животът на Бран се бе превърнал в безкрайни мразовити дни в кошницата на гърба на Ходор.

– Нагоре и надолу – въздъхваше понякога Мийра по пътя, – после надолу и пак нагоре. Нагоре и после пак надолу. Мразя ги тези ваши тъпи планини, принц Бран.

– Вчера каза, че ги обичаш.

– О, да. Милорд баща ни ми е разказвал за планините, но досега не бях виждала нито една. Обичам ги неизразимо.

Бран я изгледа кисело.

– Но нали току-що каза, че ги мразиш!

– А не може ли да бъде и двете? – Мийра посегна нагоре да го ощи-пе по носа.

– Защото са различни – настоя той. – Като нощта и деня, или като лед и огън.

– Щом ледът може да гори – каза строго Джайен, – значи любов и омраза могат да се съчетаят. Планина или блато – все едно е. Земята е една.

– Една е – съгласи се сестра му. – Само че е набръчкана. Стръмните

клисури рядко им правеха добрината да вървят точно на север, така че те често изминаваха много левги в грешна посока и понякога се принаждаваха да се връщат по пътя, по който бяха дошли.

– Ако бяхме хванали кралския път, щяхме вече да сме на Вала – напomniaше в такива случаи Бран на Тръстиките. Искаше да намери триокатата врана, за да може да се научи да лети. Сто пъти вече го беше казал, докато Мийра не започна да го дразни, повтаряйки го заедно с него още щом отвореше уста.

– Ако бяхме хванали кралския път, нямаше и да сме толкова гладни – промени тогава той думите си.

Долу сред хълмовете храна не им беше липсвала. Мийра беше добра ловкиня, а още по-добра беше в ловенето на риба от потоците с нейното тривърхо копие за жаби. Бран обичаше да я гледа, да се възхищава на бързината ѝ, как мяташе късото копие и после го издърпваше с пляскащата на зъбите му сребриста пъстърва. А Лято също им ловеше дивеч. Вълчището изчезваше почти всяка вечер, след като слънцето се скриееше, но винаги се връщаше преди изгрев, най-често с нещо в челюстите си, било то катерица или някой заек.

Но тук в планините потоците бяха по-малки и по-заледени, а пляскащата – по-рядка. Мийра все пак хващаше по нещо, но беше по-трудно, а в някои нощи Лято не успяваше да намери плячка. Най-често лягаша да спят с празни стомаси.

Но въпреки всичко Джойен си оставаше упорито решен да продължават далече от пътищата.

– Където има път, има и пътици – казваше той с разсъдливия си като на старец тон, – а пътиците имат очи да гледат и уста да пускат мълвата за сакатото момче, за неговия великан и за вълка, който върви до тях. – Никой не можеше да се мери по упоритост с Джойен, затова продължаваха да се мъчат през горската пустош, всеки ден да се изкачват малко по-нависоко и малко по малко да се придвижват на север.

В някои дни валеше, в други духаше вятър, а веднъж ги хвана буря с лапавица, толкова свирепа, че даже Ходор зарева от отчаяние. В ясните дни често изглеждаше, че петимата са единствените останали живи същества на целия свят.

– Никой ли не живее тук? – запита веднъж Мийра Тръстиката, докато заобикаляха една гранитна канара с размерите за Зимен хребет.

– Има хора – отвърна ѝ Бран. – Тъмбърите са повече на изток от кралския път, но пасат тук овцете си по високите ливади лете. На запад покрай Леден залив са хората на Вул, тия на Харклея се падат зад нас в

хълмовете, а тук по високите места са Кнот, Лидъл, Норей, има и от Флинт, кремъчните хора. – Прабаба му, майката на майката на баща му, бе от кремъчните планинци, Флинт. Баба Нан веднъж бе казала – още преди той да падне, – че тъкмо нейната кръв направила от Бран такъв глупак, все да се катери. Тя обаче беше умряла много години преди Бран да се роди, дори преди баща му да се роди.

– Вул ли? – каза Мийра. – Джойен, нямаше ли един Вул с татко по време на войната?

– Тео Вул. – Джойен се беше задъхал от тежкото изкачване. – Викаха му „Ведрата“.

– Това им е гербът – каза Бран. – Три кафяви ведра на синьо поле, обкръжено от бели и сиви карета. Лорд Вул дойде веднъж в Зимен хребет да потвърди васалството си и да поговори с татко, носеше ведрата на щита си. Само че той не е истински лорд. Е, лорд е, но го наричат просто Вул, същото е и с Кнот, с Норей и Лидъл. В Зимен хребет ние ги наричаме лордове, но хората им – не. Джойен Тръстиката спря да си поеме дъх.

– Мислиш ли, че тези планинци знаят, че сме тук?

– Знаят. – Бран беше видял как ги следят. Не със собствените си очи, а с по-острия поглед на Лято, на който почти нищо не убягваше. – Но няма да ни безпокоят, стига да не посягаме на техните кози или коне.

И не посягаха. Само веднъж се натъкнаха на планинци, когато внезапно завалелият мразовит дъжд ги накара да си потърсят убежище. Намери им го Лято, който надуши плитка пещера зад сиво-зелените клони на един гигантски смърч, но когато Ходор се приведе под каменната издатина, Бран зърна в дъното оранжевия блясък на огъня и разбра, че не са сами.

– Влезте и се стоплете – прикани ги мъжки глас. – Има достатъчно камък да опази главите на всички ни от дъжда.

Предложи им овесени питки, кървавица и глътка ейл от кожата си мях, но името си не каза, нито ги попита за техните. Бран реши, че е от хората на Лидъл. Закопчалката, която стягаше наметалото му от къртича кожа, беше от злато и бронз, изкована с формата на борова шишарка, а Лидъл носеха борови шишарки върху бялата половина на зелено-белите си щитове.

– Далече ли е до Вала? – попита го Бран, докато чакаха дъждът да спре.

– Гарванът лети и до по-далече – отвърна им човекът на Лидъл, стига да беше такъв. – Но за тия, дето нямат крила, е далечко.

– Бас слагам, че щяхме вече да сме стигнали, ако... – почна Бран.

– ... бяхме хванали кралския път – довърши с него Мийра. Лидъл извади един нож и задялка пръчка.

– Когато в Зимен хребет имаше Старки, всяко девойче можеше да тръгне по кралския път в празничната си рокличка и никой да не го закачи, а пътниците намираха огън, хляб и сол в много крайпътни ханове и селски твърдини. Но нощите сега са по-студени, а вратите – затворени. Октоподи се вдят сега из вълчия лес и одрани мъже бродят по кралския път и питат за странници.

Тръстиките се спогледаха.

– Одрани мъже ли? – възкликна Джойен.

– Аха. Момчетата на Копелето. Беше умрял, ама сега не е. Чува се, че плащал добро сребро за вълчи кожи, и може би злато за някои други възкръснали мъртъвци. – Като каза това, погледна Бран и просналия се до него Лято. – Колкото за Вала – продължи мъжът, – точно за натам аз не бих тръгнал. Стария мечок отведе Стража в Гората на духовете и се върнаха само гарваните му, без едно съобщение поне. „Тъмни криле, тъмни думи“, викаше майка ми, ама когато птиците долетят мълчаливи, според мен работата е още по-тъмна. – Мъжът разбърка въглените с пръчката. – Друго беше, когато си имаше по някой Старк в Зимен хребет. Но Стария вълк умря, Младия тръгна на юг да си играе играта на тронове, а за нас останаха само призраците.

– Вълците пак ще се върнат – заяви мрачно Джойен.

– Ти пък откъде знаеш, момче?

– Сънувах го.

– Някой път и аз сънувам майчицата ми, дето я погребях преди девет години – рече мъжът, – ама като се събудя, виждам, че не се е върнала.

– Има сънища и сънища, милорд.

– Ходор – каза Ходор.

Нея нощ прекараха заедно, защото дъждът спря чак по тъмно, и като че ли само Лято искаше да напусне пещерата. Щом огънят догоря до жаравата, Бран го пусна. Вълчището не усещаше влагата като хората и нощта отвън го зовеше. Лунната светлина рисуваше по мокрите дървета сребристи сенки и придаваше на сивите скални ридове снежна белота. Бухали бухаха в тъмното и прелитаха тихо между боровете, а по планинските склонове притичваха бели кози. Бран затвори очи и се отдаде на вълчия сън, на нощните миризми и звуци.

Когато на следващата заран се събуди, огънят беше изтлял и Лидъл

си беше отишъл, но им беше оставил от кървавицата и дузина овесени питки, грижливо увити в парче плат на зелени и бели ивици. В някои от питките имаше изпечени семена от борови шишарки, в други – боровинки. Бран опита и от двете, но не можа да реши кои му харесват повече. Един ден пак щеше да има Старки, каза си той, и тогава той щеше да повика Лидъл и стократно да плати за всяко семенце от шишарка и за всяка боровинка.

Пътят този ден беше по-лек, а някъде по обед слънцето се промуши през облаците. Бран седеше изправил гръб в кошницата си на гърба на Ходор и се чувстваше почти доволен. После подремна малко, унесен от плавното полюшване и тихото тананикане на едрото конярче. Мийра го събуди, като го докосна леко по ръката.

– Виж – каза тя и посочи небето с жабарското си копие. – Орел. Бран вдигна глава и го видя, разперил широко сивите си криле и понесъл се с вятъра. Проследи го с очи как се завъртя в кръг и се издигна повисоко и се зачуди какво ли щеше да е и той да можеше така леко да се рее над света. „По-хубаво щеше да е дори от катеренето.“ Опита се да се домогне до орела, да изостави това свое глупаво сакаато тяло, да се издигне до небето и да се слее с него, както се сливаше с Лято. „Зеленозрящите са могли да го правят. Би трябвало и аз да мога.“ Опитваше и опитваше, докато орелът не се скри в златистата мъгла на следобеда.

– Отиде си – въздъхна той разочарован.

– Ще видим и други – каза Мийра. – Те живеят тук, горе.

– Знам.

– Ходор – каза Ходор.

– Ходор – съгласи се Бран.

Джойен подритна една шишарка.

– На Ходор май му харесва, когато му казваш името.

– Това не е истинското име на Ходор – обясни Бран. – Това е само думата, която той казва. Истинското му име е Уолдър, така ми каза баба Нан. Тя му беше прапрабаба. – Мисълта за баба Нан го натъжи. – Мислите ли, че железните хора са я убили? – Не бяха видели тялото ѝ в Зимен хребет. Сега като си спомни, всъщност не бе видял убити жени. – Тя на никого не е причинила зло, дори на Теон. Тя само разказваше приказки. Теон не би могъл да убие човек като нея. Нали?

– Някои хора убиват други само защото могат – каза Джойен.

– И освен това не Теон извърши убийствата в Зимен хребет – каза Мийра. – Твърде много от убитите бяха железни хора. – Мийра премести жабарското си копие в другата ръка. – Помни приказките на баба

Нан, Бран. Помни как ги е разказвала, как звучеше гласът ѝ. Докато помниш, част от нея винаги ще е жива у теб.

– Ще помня – обеща той. Продължиха дълго да се изкачват, без да говорят, следвайки кривата пътека на дивеча през високата седловина между двата каменни върха. По склоновете около тях се бяха впили жиливи смърчове. Далеч напред Бран виждаше ледения блясък на някакъв поток, свличащ се по стръмнината. Усети, че се вслушва в дъха на Джойен и в пращането на боровите иглички под краката на Ходор. – Вие знаете ли приказки? – изведнъж попита той Тръстиките.

Мийра се засмя.

– О, доста.

– Доста – призна брат ѝ.

– Ходор – рече Ходор и продължи да си тананика.

– Защо не разкажете някоя? – подкани ги Бран. – Докато вървим. Ходор обича истории за рицари. Аз също.

– На Шийката няма рицари – каза Джойен.

– Над водата – поправи го сестра му. – Иначе блатата са пълни с мъртви рицари.

– Това е вярно – каза Джойен. – Андали и железни хора, Фрей и други глупаци, всички онези храбри воители, тръгнаха да завоюват Сива вода. Никой от тях не е могъл да я намери. Навлизат в Шийката, но не могат да излязат. И рано или късно нагазват в блатата, затъват от тежестта на толкова стомана и се давят с доспехите си.

Бран потръпна при мисълта за удавените рицари. Но не възрази. Тръпката му харесваше.

– Имало един рицар някога – каза Мийра, – в годината на лъжеп-ролетта. Рицаря на Смеешото се дърво, така го наричали. Трябва да е бил от езерните хора.

– Може и да не е бил. – Лицето на Джойен бе помръкнало, нашарено със зелени сенки. – Сигурен съм, че принц Бран е чувал тази приказка сто пъти.

– Не – каза Бран. – Не съм. А и да съм я чувал, все едно. Понякога баба Нан ни разказваше история, която ни беше разказвала и преди, но ние не се сърдехме, стига историята да беше добра. Старите приказки са като стари приятели, обичаше да казва тя. Човек трябва да им гостува от време на време.

– Така е. – Мийра вървеше с щита си на гърба и избутваше клонките пред себе си с жабарското си копие. И тъкмо когато Бран реши, че в края на краищата тя няма да разкаже историята, момичето започна. –

Имало някога едно много любопитно момче, което живеело на Шийката. Като всички езерни хора, и то било дребно, но също така – храбро, умно и силно. Докато растяло, станало добър ловец, рибар и катерач по дърветата, и се научило на всички вълшебства на моя народ.

Бран беше почти сигурен, че никога не е чувал тази история.

– Имал ли е зелени сънища като Джойен?

– Не – каза Мийра, – но е могъл да диша в тинята и да тича по листата, и да превръща пръстта във вода и водата в пръст, само прошепвайки по някоя дума. Можел е да говори с дърветата и да заприда думите, и да прави така, че замъци да се появяват и да изчезват.

– Жалко, че не мога като него – каза с тъга Бран. – Кога се среща с Рицаря на дървото?

Мийра сбърчи лице.

– Скоро, ако един принц помълчи малко.

– Само попитам.

– Момчето знаело вълшебствата на езерата – продължи тя, – но му се искало още. Нашите хора рядко пътуват далече от дома, знаеш. Ние сме малък народ и обичаите ни изглеждат странни за някои, затова големите хора не винаги се държат добре с нас. Но този момък бил много храбър и един ден, когато възмъжал, решил да напусне езерата и да посети Острова на ликовете.

– Никой не може да посети Острова на ликовете – възрази Бран. – Там живеят зелените човеци.

– Тъкмо зелените човеци искал да намери той. Затова си облякъл риза, обшита с бронзови плочки, като моята, взел си един кожен щит и тривърхо копие, като моите, и поел с една малка кожена лодка надолу по Зелена вилка.

Бран притвори очи и се помъчи да си представи човека в неговата малка кожена лодка. В главата му езерният човек приличаше на Джойен, само че по-голям, по-силен и облечен като Мийра.

– Под Близнаците той минал през нощта, така че Фрей не могли да го нападнат, а когато стигнал Тризбеца, излязъл от реката, вдигнал лодката над главата си и тръгнал пеш. Вървял така много дни, но накрая стигнал Окото на Боговете, хвърлил лодката си в езерото и шляп-шляп, та до Острова на ликовете.

– Срещнал ли зелените човеци?

– Да – каза Мийра, – но това е друга история и няма да ти я разказвам. Моят принц ме помоли за рицари.

– Зелените човеци също са добри.

– Така е – съгласи се Мийра, но нищо повече не каза за тях. – През цялата зима езерният мъж останал на острова, но когато пукнала пролетта, чул как го зове широкият свят и разбрал, че е време да си тръгва. Кожената му лодка си стояла там, където я бил оставил, така че той се сбогувал и заплувал към брега. Гребал и гребал, и накрая видял далечните кули на замък, който се издигал край езерото. Колкото повече приближавал, кулите ставали все по-високи, докато накрая не разбрал, че това трябва да е най-големият замък в целия свят.

– Харънхъл! – веднага позна Бран. – Било е Харънхъл! Мийра се усмихна.

– Нима? Под стените му видял шатри с най-различни цветове, ярки знамена, плющящи на вятъра, и рицари в ризници, брони и на коне с тежки сбруи. Замирисало му на печени меса и чул звуци на смях и ек на тръби и викове на херолди. Свикан бил велик турнир и шампиони от всички земи се стекли да се сразят за голямата награда. Там бил и самият крал, със своя син, Драконовия принц. Дошли и Белите мечове, за да приемат в редиците си нов брат. Присъствал Повелителят на бурите, както и Господарят на розата. Великият лъв на скалата се бил скарал с краля и останал настрана, но много от неговите знаменосци и рицари все пак дошли. Човекът от езерата никога в живота си не бил виждал такова пищно зрелище и знаел, че може би никога повече няма да го види. Страшно му се приискало и той да стане участник в него.

Бран много добре познаваше това чувство. Като малък най-много сънуваше как ще стане рицар. Но това беше преди да падне и да загуби краката си.

– Дъщерята на големия замък царувала като кралица на любовта и красотата при откриването на турнира. Петима шампиони се заклели да бранят нейната корона: нейните четирима братя и прочутият ѝ чичо, бял рицар от Кралската гвардия.

– Хубава девица ли е била?

– Хубава – каза Мийра и прескочи един камък, – но имало и по-хубави от нея. Една от тях била жената на Драконовия принц, тя довела със себе си дузина дами да я придружават. Всички рицари ги молели за благосклонността им да вържат техните панделки на пиките си.

– Това да не излезе някоя любовна история? – попита Бран със съмнение. – Ходор не ги обича много.

– Ходор – съгласи се Ходор.

– Той обича историите, в които рицарите се бият с чудовища.

– Понякога самите рицари се оказват чудовища, Бран. Та вървял си

нашият дребничък езерен човек из полето, радвал се на топлия пролетен ден и на никого нищо лошо не правел, когато се натъкнал на трима скуайъри. Те не били на повече от петнадесет години, и тримата. Това бил техният свят, така както го разбирали, и там нямало място за такива като него. Издърпали му копието, съборили го на земята и започнали да го ругаят, че е жабар.

– Уолдъри ли са били? – Много му заприлича на нещо, което може да направи Малкия Уолдър Фрей.

– Никой не си казал името, но той запомнил добре лицата им, за да може да си отмъсти по-късно. Бутали го всеки път щом се опитвал да стане, ритали го, когато се свивал на земята. Но след това чули рев.

– Вие ритате човек на баща ми – ревнола вълчицата.

– Четирикрака вълчица или двукрака?

– Двукрака – каза Мийра. – Вълчицата връхлетяла върху тримата скуайъри с турнирен меч и ги пръснала. Езерният човек бил целият в кръв и подутини, затова тя го отвела в леговището си, за да почисти раните му и да ги превърже с лен. Там той срещнал братята ѝ от glutницата: Дивия вълк, който ги предвождал, Кроткия до него и Палето, което било най-малкото от четиримата.

– Същата вечер в Харънхъл щяло да има пиршество, за да се отбележи откриването на турнира. Вълчицата настояла момъкът да присъства – продължи тя. – Неговият род също бил знатен и той имал също толкова право на място на пира, колкото и всеки друг. Не било лесно да се откаже на Вълчата дева, затова той позволил на Палето да му намери дрехи, подходящи за кралския пир, и отишъл в големия замък. И под покрива на Харън ял и пил той с вълците, както и с много от техните заклети мечове, хора от хълмовете и горяни, мечки и крайморски жители. Драконовият принц изпял една толкова тъжна песен, че Вълчата дева заподсмърчала, но когато братчето ѝ, Палето, я подразнил, че плаче, тя изляла виното си върху главата му. Един черен брат заговорил и помолил рицарите да се включат в Нощния страж. Повелителят на бурята надпил Рицаря на черепите и целувките във винен двубой. Езерният човек видял как една засмяна девица с пурпурни очи танцувала с Белия меч, с Червената змия и с Господаря на грифоните, а накрая с Кроткия вълк... но едва след като Дивия вълк поговорил с нея от името на брат си, който бил толкова свенлив, че едва го убедили да стане от пейката.

– И посред цялата тази веселба малкият езерен човек зърнал тримата скуайъри, които го нападнали – продължи Мийра. – Единият служел на Рицаря на вилата, друг – на Язовеца, а третият придружавал рицар с

две кули на палтото, знак, който всички езерни хора добре познавали.

– Знакът на Фрей – каза Бран. – Фрей, господарите на Брода.

– Тогава, както и сега – съгласи се тя. – Вълчата дева също ги видяла и ги посочила на братята си.

– Мога да ти купя кон и някакви доспехи, които да ти станат – предложил Палето.

– Мъничкият езерен човек му благодарил, но не отговорил. Сърцето му се късало. Езерните хора са по-дребни от останалите, но също толкова горди. Момъкът не бил рицар, нямало рицари в неговия народ. Ние повече седим в лодките си, отколкото на кон, а земите ни са създадени за гребла, не за пики. Колкото и да му се искало да получи възмездие, той се боял, че само ще се изложи и ще посрами народа си. Нея нощ Кроткия вълк предложил на малкия езерен човек място в шатрата си, но преди да заспи той коленичил на езерния бряг, загледан във водата, където трябвало да се намира Острова на ликовете, и изрекъл молитва към старите богове на севера и на Шийката...

– Не си ли чувал тази приказка от баща си? – попита Джайен.

– Приказките ги разказваше баба Нан. Мийра, продължавай, не можеш да спреш точно тук.

Ходор сигурно изпита същото.

– Ходор – каза той, а после: – Ходор ходор ходор ходор.

– Добре – каза Мийра. – Ако искате да чуете останалото...

– Да! Разказвай!

– За двубоите били определени пет дни – каза тя. – Имало също така и голямо меле със седем противни страни, стрелба с лък и хвърляне на брадви, конно надбягване и турнир на певци...

– Това за певците го пропусни. – Бран се завъртя нетърпеливо в коша си на гърба на Ходор. – Разкажи за двубоите.

– Както заповяда моят принц. Дъщерята на замъка била кралицата на любовта и красотата, короната ѝ бранели четиримата ѝ братя и чичо ѝ, но и четиримата синове на Харънхъл били победени още на първия ден. Победителите им се задържали за кратко като шампиони, докато и те не били надвити. Случило се така, че в края на първия ден Рицарят на язовеца си спечелил място сред шампионите, а на заранта на втория ден Рицарят на вилата и Рицарят на двете кули също станали победители. Но в късния следобед на втория ден, когато сенките се удължили, се появил загадъчен рицар.

Бран кимна вещо. На турнирите често се появяваха загадъчни рицари, чиито шлемове крият лицата им, а щитовете им са или без знак, или

с някакви странни гербове. Понякога те се оказваха предрешени прочути шампиони. Драконовият рицар веднъж бе спечелил турнир като Рицаря на сълзите, за да може да провъзгласи своята сестра за кралица на любовта и красотата на мястото на кралската любовница. А Баристан Храбрия на два пъти беше навличал доспехи на загадъчен рицар, първия път – когато бил едва десетгодишен.

– Обзалагам се, че е бил малкият езерен човек.

– Никой не знаел – каза Мийра, – но загадъчният рицар бил нисък на ръст и облечен в неугледни доспехи, сглобени от най-различни части и парчета. Знакът на неговия щит бил дърво на сърцето на старите богове, бяло язово дърво със смеещо се червено лице.

– Може пък да е дошъл от Острова на ликовете – каза Бран. – Зелен ли е бил? – В историите на баба Нан бранителите на острова имаха тъмнозелени кожи и листа вместо коса. Понякога имаха и рога, но Бран не виждаше как загадъчният рицар е могъл да носи шлем, ако е имал рога. – Бас държа, че са го изпратили боговете.

– Може би. Загадъчният рицар снишил пиката си пред краля и подкарал коня към края на пистата, където били павилионите на петимата шампиони. Сещаш се кои трима е предизвикал.

– Рицаря на язовеца, Рицаря на вилата и Рицаря на близначните кули. – Бран беше слушал достатъчно истории с рицари, за да го затрудни това. – Казах ти, че е бил малкият езерен човек.

– Който и да е бил, старите богове втели сила в мишците му. Рицарят на язовеца паднал първи, след него Рицарят на вилата, а накрая – Рицарят на двете кули. Никой от тях не се радвал на голяма обич, затова тълпата радушно поздравила Рицаря на Смеещото се дърво, както скоро нарекли новия шампион. Когато победените му противници поискали да си откупят конете и броните, Рицарят на Смеещото се дърво проговорил с гръмовен глас през своя шлем и казал: „Научете своите скуайъри на уважение и чест, това ще е достатъчен откуп“. След като победените рицари наказали сурово своите скуайъри, им върнали конете и доспехите. Така на молитвата на малкия езерен човек се отвърнало... дали от зелените човеци, или от старите богове, или от горските чеда, кой знае?

Историята беше хубава, реши Бран, след като помисли малко.

– А след това какво станало? Дали Рицарят на Смеещото се дърво е спечелил турнира и се е оженил за принцесата?

– Не – отвърна Мийра. – Същата нощ в големия замък Повелителят на бурята и Рицарят на черепите и целувките се заклели поотделно, че ще свалят маската му, а и самият крал ги насърчил да го предизвикат,

като заявил, че лицето зад този шлем не е на негов приятел. Но на другата сутрин, когато херолдите надули тръбите и кралят заел мястото си, се появили само двама шампиони. Рицаря на Смеещото се дърво го няма. Кралят се разгневил и дори пратил своя син, Драконовия принц, да го потърси, но намерили само нарисувания му щит да виси от клона на едно дърво. Накрая този турнир го спечелил Драконовият принц.

– О. – Бран размисли още веднъж над разказа. – Все пак историята беше хубава. Но трябваше тримата рицари да го унижат, а не техните скуайъри. Тогава малкият езерен човек е щял да може да ги убие. А онава за откупа беше глупава. И загадъчният рицар трябваше да спечели турнира, да победи всички противници и да провъзгласи Вълчата дева за кралица на любовта и красотата.

– Тя е била – каза Мийра, – но историята с нея е по-тъжна.

– Сигурен ли си, че никога не си чувал тази история преди, Бран? – попита Джойен. – Лорд баща ти никога ли не ти я е разказвал?

Бран поклати глава. Денят застаряваше вече, сенките пълзяха по планинските склонове и провираха черни пръсти между боровете. „Щом малкият езерен човек е могъл да посети Острова на ликовете, и аз бих могъл.“ Навярно те можеха да му помогнат да тръгне сам отново, дори да го превърнат в рицар. „Превърнали са малкия езерен човек в рицар, макар и само за един ден – помисли той. – Един ден стига.“

ДАВОС

Килията беше по-топла, отколкото се полагаше за една килия.

Беше тъмно, да. Мигаща оранжева прозираше през старите железни решетки от факлата в скобата на стената отвън, но черната половина на килията си оставаше пропита с мрак. И беше влажно освен това, както можеше да се очаква на остров като Драконов камък, където морето отвсякъде бе близо. И имаше плъхове, толкова плъхове, колкото можеше да се очаква във всяка тъмница, че и няколко повече.

Но Давос не можеше да се оплаче от студено. Огладените каменни проходи под грамадата на Драконов камък винаги бяха топли и Давос често бе чувал да казват, че колкото по-надълбоко слизаш, толкова по-топло става. Той прецени, че се намира доста под замъка – стената на килията му често припарваше, щом опреше длан в нея. Навярно бяха верни старите приказки за Драконов камък, че е построен с камъните на ада.

Когато го доведоха тук, беше болен. Кашлицата бе започнала да го измъчва още когато битката тръгна зле, а треската също не го оставяше. Устните му се бяха напукали с кървави мехури, а топлината на килията не спря треперенето му. „Няма да оцелея дълго – беше помислил тогава. – Скоро ще умра тук в тъмното.“

Но скоро разбра, че греша, както бе грешил и за много други неща. Смътно си спомни нечий нежни ръце и един твърд глас, и как го гледаше отгоре младият майстер Пилос. Дадох му да пие гореща супа с чесън и млякото на мака, за да приглуши болката и треперенето. Макът го приспа и докато спеше, го бяха покрили с пиявици, за да изсмучат лешата кръв. Или така прецени той след това по белезите от пиявици по ръцете си, щом се събуди. Скоро след това кашлицата престана, мехурите изчезнаха, а в супата му вече имаше късчета бяла риба, а също така моркови и лук. А един ден усети, че се чувства по-силен, отколкото когато и да било след деня, в който „Черната Бета“ се разби под нозете му и го хвърли в горящата река.

Имаше двама тъмничари. Единият беше широк в раменете и набит, със здрави мишци и огромни ръце. Носеше дълъг кожен елек, обшит с железни пъпки, и веднъж на ден носеше на Давос купа с овесена каша... Понякога я подслаждаше с мед или я разреждаше с малко мляко. Другият тъмничар беше по-стар, изгърбен и болнав, с мазна немита коса и

кожа на петна. Той пък носеше жакет от бяло кадифе, с кръг от звезди, изшит на лявата му гръд със златен-конец. Не му стоеше добре, тъй като беше много къс и широк, а освен това беше мръсен и изпокъсан. Той носеше на Давос блюда с месо и ситно накълцана ряпа, а веднъж – дори пълнена със змиорки баница. Змиорките бяха толкова пикантна храна, че той не можа да я задържи, но все пак беше необичайно щедра храна за един затворник в тъмница.

Ни слънце, ни луна огряваха тъмницата; никакви прозорци не бяха врязани в дебелите каменни стени. Единственият начин да различи деня от нощта беше по тъмничарите. Никой от тях не му проговаряше, макар Давос да знаеше, че не са него; чуваше ги понякога да си разменят по някоя дума при смяната на стражата. Ниския и здравия нарече „Кашата“, а дългнестия и болнавия – „Змиорката“, заради онази баница. Дните си отброяваше по блюдата, които му носеха, и по смяната на фактите в скобата пред килията му.

На тъмно човек ставаше самотен и закопняваше да чуе човешки глас. Давос заговаряше тъмничарите си всеки път, когато му донесяха храната или влизаха, за да изнесат ведрото с нечистотиите. Знаеше много добре, че ще останат глухи за молбите му да го освободят или да проявят милост; вместо това той им задаваше въпроси, надявайки се, че някой ден може и да му отговорят.

– Какви са вестите за войната? – питаше той. И: – Добре ли е кралят? – Питаше също за своя син Деван, за принцеса Шайрийн и за Саладор Саан. – Какво е времето навън? Почнаха ли вече есенните бури? Корабите плават ли по Тясното море?

Все едно беше какво ще ги попита – те никога не отговаряха, макар че понякога Кашата го поглеждаше и за миг Давос си помисляше, че аха-аха ще му отговори. Със Змиорката и това го нямаше. „За него аз не съм човек – мислеше Давос, – само един камък, който яде, сере и говори.“ След известно време реши, че повече му харесва Кашата. Кашата поне даваше вид, че знае, че е жив, а това бе някаква странна проява на добрина за този човек. Давос подозираше, че той храни плъховете – затова сигурно бяха толкова много. Веднъж му се стори че чу как тъмничарят им говори, сякаш бяха деца, но може би просто го беше сънувал.

„Те не искат да ме оставят да умра – осъзна той в един момент. – Държат ме жив за някакви свои цели.“ Не искаше да мисли какви може да са те. Лорд Сънглас беше стоял затворен под Драконов камък за известно време, както и синовете на сир Хъбърд Рамбтън. Всички те бяха свършили на кладата. „Трябваше да се оставя на морето – помисли

Давос, взрян във факлата оттатък решетките. – Или да оставя оня кораб да ме подмине, да си умра на своята скала. По-добре беше да нахраня раците, отколкото пламъците.“

А после един път, докато довършваше вечерята си, усети как го обля странно розово сияние. Вдигна очи и я видя – застанала в ослепително пурпурните си одежди, с големия рубин на шията ѝ, а червените ѝ очи блестяха ярко като факлата, която я къпеше с пламъците си.

– Мелисандра – промълви той с кротост, каквато не изпитваше.

– Луков рицарю – отвърна тя също така спокойно, сякаш двамата се бяха срещнали на стъпалата или на двора и си разменяха учтиви поздравии. – Добре ли си?

– По-добре, отколкото бях.

– Липсва ли ти нещо?

– Моят крал. Моят син. Те ми липсват. – Той избута купата настрана и стана. – Да ме изгориш ли си дошла?

Странно червените ѝ очи го огледаха през решетките.

– Лошо място е това, нали? Тъмно и смрадливо. Не грее тук добро-то слънце, нито ярката луна. – Тя вдигна ръка към факлата в скобата на стената. – Само тя стои между теб и мрака, Луков рицарю. Този малък огън, дарът на Р'хлор. Да го угася ли?

– Не. – Той пристъпи към решетките. – Моля те. – Не мислеше, че би могъл да го понесе, да го оставят сам в пълна тъмнина само с гладните плъхове за компания.

Устните на червената жена се извиха в усмивка.

– Започнал си значи да обичаш огъня, както изглежда.

– Факлата ми е нужна. – „Няма да ѝ се моля. Няма.“

– Аз съм като тази факла, сир Давос. И тя, и аз сме сечива на Р'хлор. Създадени сме с една-едничка цел – да държим мрака надалече. Вярваш ли в това?

– Не. – Навярно трябваше да излъже и да ѝ каже онова, което искаше да чуе, но беше свикнал винаги да говори истината. – Ти си майката на тъмнината. Видях го под Бурен край, когато роди пред очите ми.

– Толкова ли се е уплашил нашият сир Лукчо от една преходна сянка? Кураж тогава. Сенките живеят само щом светлината ги роди, а кралските огньовете горят толкова слабо, че не смея да привлече повече, за да му родя друг син. Това би могло да го убие. – Мелисандра се приближи. – Но виж, с някой друг мъж... мъж, чиито пламъци все още горят жарко и силно... ако наистина желаяш да служиш на своя крал, ела в покоите ми тази нощ. Мога да ти предложа наслада, каквато никога не си

познавал, и с твоя жизнен огън бих могла да сътворя...

– ... някой ужас. – Давос отстъпи назад. – Не искам да имам нищо общо с вас, милейди. Нито с вашия бог. Седемте дано ме опазят.

Мелисандра въздъхна.

– Те не опалиха Гънсър Сънглас. Той им се молеше по три пътя на ден и носеше на щита си седемлъчи звезди, но когато Р'хлор протегна ръката си, молитвите му се обърнаха на писъци и той изгоря. Защо така отчаяно си се впил в тези лъжливи богове?

– Почитал съм ги през целия си живот.

– През целия си живот ли, Давос Държеливи? Все едно да кажеш „беше вчера“. Тя тъжно поклати глава. – Ти никога не си се боял да говориш истината на крале, защо лъжеш самия себе си? Отвори очите си, рицарю.

– И какво да видя?

– Как е сътворен светът. Истината е навсякъде около теб, ясна е за взора ти. Нощта е тъмна и пълна с ужаси, денят е ярък, красив и пълен с надежда. Едното е черно, другото е бяло. Съществува лед и съществува огън. Омраза и любов. Горчиво и сладко. Мъжко и женско.

Болка и наслада. Зима и лято. Зло и добро. – Тя пристъпи към него. – Смърт и живот. Противоположности навсякъде. Войната е навсякъде.

– Войната ли? – попита Давос.

– Войната – повтори тя. – Съществуват двама, Луков рицарю. Не седем, не един, нито сто или хиляда. Двама! Смяташ ли, че съм прекосила половината свят само за да издигна поредния суетен крал на поредния празен трон? Войната се води от самото начало на времената и докато не свърши, всички хора трябва да изберат на коя страна ще застанат. На едната страна е Р'хлор, Господарят на Светлината, Сърцето на огъня, Богът на пламъка и сянката. Срещу него стои Великият друг, чието име не трябва да се изрича, Господарят на мрака, Душата на леда, Богът на нощта и ужаса. Ние избираме не между Баратеон и Ланистър, между Грейджой и Старк. Нашият избор е между смъртта и живота. Между мрака и светлината. – Тя стисна решетките на килията му с тънките си бели пръсти. Големият рубин на гърлото ѝ сякаш запулсира със своя собствена светлина. – Тъй че кажете ми, сир Давос Държеливи, и ми кажете искрено – гори ли сърцето ви със сияещата светлина на Р'хлор? Или е черно, студено и пълно с червеи? – Пресегна се през решетките и положи на гърдата му три пръста, сякаш за да напипа истината му през плът, вълна и кожа.

– Сърцето ми – бавно промълви Давос – е пълно със съмнения.

Мелисандра въздъхна.

– Ах, Давос. Добрият ни рицар е честен докрай, дори в най-тъмния си ден. Добре все пак, че не ме излъга. Щях да го разбера. Слугите на Другия често крият черните си сърца зад измамна светлина, затова Р'хлор дава на жреците си силата да прозират през лъжата. – Тя се отдръпна от килията. – Защо искаше да ме убиеш?

– Ще ти кажа – отвърна Давос, – ако ми кажеш кой ме издаде. – Можеше да е само Саладор Саан, но дори сега той се молеше да не е така.

Червената жена се засмя.

– Никой не те е издавал, Луков рицарю. Сама видях целта ти в пламъците.

„Пламъците.“

– Щом можеш да виждаш бъдещето в тези пламъци, как стана така, че изгоряхме на Черна вода? Ти даде синовете ми на огъня... моите синове, моя кораб, моите хора, всичко изгоря...

Мелисандра поклати глава.

– Сбъркал си ме, Луков рицарю. Онези пламъци не бяха мои. Ако аз бях с вас, битката ви щеше да има друг край. Но Негова милост бе обкръжен от неверници, а гордостта му се оказа по-силна от вратата. Наказанието му бе жестоко, но той се поучи от грешката си.

„Значи синовете ми не бяха нищо повече от урок за краля?“ Устата на Давос се сви.

– Сега във вашите Седем кралства е нощ – продължи червената жена, – но скоро слънцето ще изгрее отново. Войната продължава, Давос Държеливи, и някои скоро ще разберат, че дори един тлеещ въглен в пепелта може да запали огромен пожар. Старият майстер погледна Станис и видя само човек. Ти виждаш в него крал. И двамата грешите. Той е избраникът Господен, воинът на огъня. Видях го да предвожда битката срещу мрака, видях го в пламъците. Пламъците не лъжат, иначе и ти нямаше да си тук. Освен това е написано в едно пророчество. Когато закърви червената звезда и мракът се усили, Азор Ахай ще се роди отново след дим и сол, за да събуди дракони от камък. Кървящата звезда дойде и си отиде, а Драконов камък е мястото от дим и сол. Станис Баратеон е прероденият Азор Ахай! – Червените й очи лумнаха като два огъня и сякаш се възряха дълбоко в душата му. – Не ми вярваш. Все още се съмняваш в истината на Р'хлор... но въпреки това си му служил и ще му служиш отново. Ще те оставя тук да мислиш над всичко, което ти казах. И понеже Р'хлор е изворът на всичко добро, ще оставя и факлата.

С усмивка и сред вихъра на пурпурните си поли, тя си отиде. След нея се задържа само мирисът ѝ. Както и факлата. Давос се смъкна на пода на килията и обгърна с ръце коленете си. Мигащият пламък на факлата го обливаше. След като стъпките на Мелисандра заглъхнаха, остана само стърженето на плъховете. „Лед и огън – помисли той. – Черно и бяло. Мрак и светлина.“ Не можеше да отрече силата на нейния бог. С очите си бе видял сянката, изпълзяла от утробата на Мелисандра, а жрицата знаеше неща, които нямаше откъде да знае. „Видяла е намерението ми в пламъците.“ Добре беше да разбере, че Сала не го е продал, но мисълта за червената жена, съзираща тайните му със своите пламъци, го тревожеше неизразимо. „И какво имаше предвид, когато каза, че съм служил на нейния бог и ще му служа отново?“ Това също така не му харесваше.

Той вдигна очи и се загледа във факлата. Дълго гледа, без да мига, наблюдавайки трепкащите пламъци и призрачната игра на светлината. Мъчеше се да провиди отвъд тях, да надникне през тази огнена завеса и да зърне онова, което живееше зад нея там... но нямаше нищо, само огън, и след време очите му се насълзиха.

Заслепен и уморен, накрая Давос се сви върху сламата и се предаде на съня.

Три дни по-късно – е, Кашата бе идвал три пъти, а Змиорката два – Давос чу гласове. Веднага стана, опря гръб на стената и се заслуша в шума на някаква борба. Беше нещо ново, някаква промяна в неговия неизменен свят. Шумът идеше отляво, където стъпалата отвеждаха нагоре към дневната светлина. Успя да долови умоляващ мъжки глас.

– Това е лудост! – викаше мъжът. Влачеха го двама стражи с огнени сърца на гърдите. Пред тях вървеше Кашата, подрънквайки с халката с ключовете, а след него крачеше сир Аксел Флорент. – Аксел – проплака отчаяно пленникът, – заради любовта, която храниш към мен, освободи ме! Не можеш да направиш това, аз не съм предател. – Беше възрастен, висок и слаб, със сребристосива коса, остра брада и дълго лице, сега сгърчено от страх. – Къде е Селайз, къде е кралицата? Настоявам да се видя с нея. Другите да ви вземат всичките! Пуснете ме!

Стражите не обръщаха внимание на гневните му викове и проклетия.

– Тук ли? – попита Кашата пред килията. Давос се изправи. За миг му хрумна да се опита да се втурне покрай тях, щом отворят вратата, но това щеше да е лудост. Твърде много бяха, стражите носеха мечове, а Кашата беше силен като бик.

Сир Аксел кимна на тъмничаря.

– Нека предателите се порадват на компанията си.

– Не съм предател! – изкрещя пленникът, докато Кашата отключваше вратата. Макар да бе облечен просто, в сиво вълнено палто и черни панталони, речта му издаваше, че е от знатен род. „Родът тук няма да му помогне“ – каза си Давос.

Кашата отвори решетките, сир Аксел кимна и стражите метнаха поверения им затворник в килията с главата напред. Човекът залитна и щеше да падне, но Давос го улови. Той веднага се дръпна и залитна към вратата, но я затръшна в лицето му.

– Не! – изрева мъжът. – Нееее! – После силите изведнъж го оставиха и той бавно се смъкна на пода, стиснал железните решетки. Сир Аксел, Кашата и двамата стражи вече се бяха обърнали да си тръгват. – Не можете да правите това! – извика новият затворник след тях. – Аз съм Ръката на краля!

Чак тогава Давос го позна.

– Вие сте Алестер Флорент? Мъжът извърна глава.

– Кой си ти?

– Давос Държеливия. Лорд Алестер примига.

– Държеливия... Луковия рицар. Вие се опитахте да убиете Мелисандра.

Давос не можеше да го отрече.

– В Бурен край вие носехте доспехи от червено злато, с цветя от лалис на гърдите. – Подаде ръка да помогне на мъжа да стане.

Лорд Алестер изтупа мръсните сламки от дрехите си.

– Аз... трябва да се извиня за външността си, сир. Раклите ни се загубиха, когато Ланистърите нападناха лагера ни. Успях да избягам само с плетената ризница на гърба си и пръстените на пръстите си.

„Още ги носи тези пръстени“ – помисли Давос, който си бе изгубил и пръстите.

– Не се съмнявам, че някое готварче или конярче в Кралски чертог се перчи сега в кадифения ми жакет и плаща с гемите – продължи унесено Алестер. – Но войната си има своите ужаси, всички го знаем. Не се съмнявам, че и вие сте претърпели своите загуби, сир.

– Корабът ми – каза Давос. – Всичките ми хора. Четирима от синовете ми.

– Дано... дано Господарят на Светлината да ги преведе през мрака към по-добър свят – рече другият мъж.

„Дано Отецът да ги съди справедливо и Майката да ги дари с

милостта си“ – помисли Давос, но запази молитвата за себе си. Сега в Драконов камък нямаше място за Седемте.

– Моите синове се спасиха в Бистра вода – продължи лордът, – но загубих един племенник на борда на „Ярост“. Сир Имри, синът на брат ми Риам.

Точно сир Имри ги беше повел слепешката нагоре по Черна вода на пълен ход, без да обърне внимание на двете малки каменни кули при устието на реката. Давос никога нямаше да забрави това.

– Синът ми Марик беше началник на гребците на вашия племенник. – Спомни си как за последен път видя „Ярост“, погълната от адския огън. – Има ли някаква вест за оцелели?

– „Ярост“ изгоря и потъна с целия си екипаж – отвърна негово благородие. – Вашият син и племенникът ми са загинали, с още безброй добри мъже. Самата война бе загубена в онзи ден, сир.

„Този е победен.“ Давос си спомни приказките на Мелисандра за вългените в пепелта, запалващи големи пожари. „Нищо чудно, че свършва тук.“

– Негова милост няма да се покори, милорд.

– Глупост, пълна глупост. – Сир Алестър отново седна на пода, сякаш усилието от стоенето допреди малко бе твърде тежко за него. – Станис Баратеон никога няма да седне на Железния трон. Измяна ли е да кажеш истината? Горчива истина, но все пак истина. Флотата му отиде, останаха само лисенците, а Саладор Саан ще побегне само като види първото ланистърско платно. Повечето лордове, които подкрепяха Станис, минаха на страната на Джофри или загинаха...

– Дори лордовете на Тясното море? Лордовете, заклели се на Драконов камък?

Лорд Алестер махна вяло с ръка.

– Лорд Селтигар беше пленен и преви коляно. Монфорд Веларион загина с кораба си, червената жена изгори Сънглас, а лорд Бар Емон е едва петнадесетгодишен, дебел и болнав. Това са ви лордовете на Тясното море. Само силите на дома Флорент му останаха на Станис срещу цялата мощ на Планински рай, Слънчево копие и Скалата на Кастърли, а сега и на повечето лордове на бурите. Единствената надежда, която остава, е да се опитаме да съхраним нещо с мир. Само това исках да постигна. Божове милостиви, как могат да нарекат това измяна?

Давос го изгледа намръщено.

– Какво точно сте направили, милорд?

– Никаква измяна. Изобщо не беше измяна. Обичам Негова милост

повече от всеки друг. Собствената ми племенница е негова кралица и аз му останах верен, след като по-благоразумни хора го оставиха. Аз съм неговата Ръка, Ръката на краля, как могат да ме наричат предател? Исках само да спася Живота ни и... честта... да. – Облиза устни. – Написах писмо. Саладор Саан се закле, че имал човек, който можел да го отнесе до Кралски чертог, до лорд Тивин. Негово благородие е... разумен човек, а моите условия... условията бяха честни... повече от честни.

– Какви бяха тези условия, милорд?

– Тук е мръсно – изведнъж каза лорд Алестер. – И тая миризма... каква е тая миризма?

– От ведрото – отвърна Давос и му посочи. – Тук нямаме нужник. Какви условия?

Негово благородие зяпна с ужас ведрото.

– Че лорд Станис се отказва от претенциите си към Железния трон и ще се отрече от всичко, което е казал за незаконния произход на Джофри при условие, че бъде приет отново в кралския мир и бъде утвърден за владетел на Драконов камък и на Бурен край. Заклех се да сторя същото срещу връщането на цитаделата Бистра вода и всичките ни земи. Помислих... че лорд Тивин ще разбере разумността на предложението ми. На него все още му предстои да се справя със Старките, както и с железните хора. Предложих да подпечатаме сделката като омъжим Шайрийн за брата на Джофри Томен. – Той поклати глава. – Условията... бяха възможно най-добрите за нас. Дори вие можете да го разберете, нали?

– Да – каза Давос. – Дори аз. – Освен ако на Станис не се родеше син, такъв брак щеше да означава, че един ден и Драконов камък, и Бурен край ще минат в ръцете на Томен, което несъмнено щеше да удовлетвори лорд Тивин. Междувременно Ланистърите щяха да държат Шайрийн като заложница, за да не може Станис да вдига нови бунтове. – А какво каза Негова милост, когато му предложихте тези условия?

– Той непрекъснато е с червената жена и... боя се, че не е с ума си. Тези приказки за каменен дракон... лудост, казвам ви, чиста лудост. Нищо ли не научихме от Егон Яркия огън, от деветте мага, от алхимиците? Нищо ли не научихме в края на краищата от Летен замък? Нищо добро няма да дойде от тези мечти за дракони, казах му го на Аксел. Моето беше по-добро. По-сигурно. А Станис ми даде печата си, даде ми позволения си да управлявам. Ръката говори с гласа на краля.

– Не и в това. – Давос не си падаше по учтивостите и сега дори не се опита да притъпи думите си. – Станис няма да отстъпи, не и след

като знае, че претенциите му са справедливи. Нито е способен да се отрече от думите си срещу Джофри, докато е убеден, че са истина. Колкото до брака, Томен е роден от същия инцест като Джофри и Негова милост по-скоро ще се примири да види Шайрийн мъртва, отколкото да я омъжи за такъв.

Една жила запулсира по челото на Флорент.

– Но той няма избор!

– Грешите, милорд. Може да избере да умре като крал.

– И ние с него? Това ли е вашето желание, Луков рицарю?

– Не. Но аз съм човек на краля и няма да склуча мир без неговото съгласие.

Лорд Алестер се взря в него безпомощно и много дълго. След което заплака.

ДЖОН

Последната нощ бе тъмна и безлунна, но небето поне беше ясно.

– Ще се кача на хълма да потърся Дух – каза той на хората на Денн при устието на пещерата и те изръмжаха и го пуснаха да мине.

„Колко много звезди“ – мислеше си той докато се катереше по склона през борове, елхи и клен. Майстер Лувин го беше научил на неговите звезди като момче в Зимен хребет. Беше научил имената на дванадесетте небесни дома и на владетелите на всеки от тях. Можеше да намира Седемте скитника, посветени на Вярата; беше стар приятел с Ледения дракон, Скалната котка, Лунната дева и Меча на утрото. Дотук звездите му бяха еднакви с тези на Игрит, но не и повечето други. „Гледате едни и същи звезди, а виждаме толкова различни неща.“ Кралската корона, ако слушаше нея, беше Люлката. Жребецът беше Рогатият господар. Червеният скитник, за който септоните проповядваха, че е посветен на техния небесен Ковач, тук в планините го наричаха Крадеца. А когато Крадецът влезел в Лунната дева, това било подходящото време за мъж да краде жена, настояваше Игрит.

– Като нощта, в която ти ме открадна. Крадецът онази нощ светеше ярко.

– Не съм искал да те крада – каза той. – Дори не знаех, че си момиче, докато не опрях ножа си на гърлото ти.

– Ако убиеш човек, без да искаш, той все едно ще си остане умрял – опъна се Игрит. Джон не беше срещал в живота си по-упорито същество, освен може би малката си сестра Аря. „Още ли е моя сестра? – зачуди се той. – И била ли е изобщо?“ Той не беше истински Старк, а само копеле на Едард Старк без майка, и Зимен хребет му беше толкова роден дом, колкото и на Теон Грейджой. А дори това беше загубил. Когато един мъж на Нощния страж изрече клетвата, той оставяше настрана старото си семейство и се включваше в ново, но Джон Сняг беше изгубил и тези свои братя.

Намери Дух на билото на хълма, точно както мислеше, че ще стане. Белият вълк нито веднъж не зави, но нещо все пак го привличаше към височините и когато клякаше там, горещият му дъх се вдигаше на бяла пара, а червените му очи започваха да пият звездите.

– Имаш ли имена за всички тях? – попита го Джон, клекна до вълчицето и зачеса гъстата му бяла козина. – Заека? Сърната? Вълчицата?

– Дух облиза лицето му, грапавият му влажен език ожули драскотините, където ноктите на орела бяха одрали бузата на Джон. „Птицата беляза и двама ни“ – помисли той. – Дух – промълви тихо Джон, – утре се прехвърляме. Няма да има стъпала, няма да има клетка и макара. Трябва да се разделим. Разбираш ли?

В тъмното очите на вълчището изглеждаха черни. Дух подуши врата на Джон, мълчалив както винаги, дъхът му бе топла мъгла. Диваците наричаха Джон Сняг „превъплъщенец“, но и да беше вярно, Джон беше много слаб в това. Не знаеше как да се облече във вълча кожа, както Орелл бе направил със своя орел, преди да умре. Веднъж Джон бе сънувал, че е Дух, гледаше надолу към долината на Млечна вода, където Манс Райдър бе събрал народа си, и този сън се оказа истина. Но сега не сънуваше и му оставаха само думите.

– Не можеш да дойдеш с мен – каза Джон, прегърнал главата на вълка и взрян надълбоко в тъмните му очи. – Трябва да се върнеш в Черен замък. Разбираш ли? Черен замък. Можеш ли да го намериш? Пътя към дома? Ти само върви по леда, все на изток и на изток, към слънцето, и ще го намериш. В Черен замък ще те познаят и може би идването ти ще ги предупреди. – Беше мислил да напише предупреждение, което Дух да отнесе, но нямаше мастило, нито пергамент, нито дори перо за писане, а рискът да го разкрият бе твърде голям. – Ще се срещнем отново в Черен замък, но ще трябва да се добереш дотам самичък. Всеки от двама ни трябва да полоува сам за известно време. Сам.

Вълчището се издърпа от прегръдката на Джон с щръкнали уши и побягна. Промуши се през трънливите храсти, прескочи един паднал дънер и се понесе надолу по хълма като светла ивица между дърветата. „Към Черен замък ли тича? – зачуди се Джон. – Или след някой заек?“ Съжали, че не може да го разбере. Боеше се да не се окаже толкова лош превъплъщенец, колкото заклет брат и съгледвач.

През дърветата се понесе въздишката на вятъра, напоена с мириса на борови игли, и задърпа краищата на протритото му черно палто. Оттук вече се виждаше извисяващият се Вал – като огромна сянка, затулила звездите. Грубият хълмист терен му даваше основание да предположи, че се намират някъде между Сенчестата кула и Черен замък, сигурно по-близо до Кулата. Дни наред се бе проточил пътят им на юг, между дълбоки езера, протягащи се като тънки дълги пръсти по коритата на тесни долини, а кремъчните зъбери и обраслите с бор хълмове ги обграждаха, сбутани нагъсто от двете страни. Терен като този правеше ездата бавна, но пък скриваше всеки, който искаше невидим да се

приближи до Вала.

„Добър е теренът. За диви шурмоваци. Като нас. Като мен.“

А зад Вала, ей там, лежаха Седемте кралства и всичко, което той се беше клел да брани. Изрекъл бе думите, обрекъл беше живота и честта си, и по право сега трябваше да е там на пост. Щеше да вдигне рога към устата си и да засвири сигнала за тревога, за да вдигне Нощния страж на оръжие. Но нямаше рог. Нямаше да е трудно да открадне един от диваците, но какво щеше да постигне? Дори да го надуеше, нямаше кой да го чуе. Валът беше дълъг стотици левги, а Стражът – жалко смален. Бяха изоставени всички укрепления освен три; на четиридесет мили оттук можеше да няма нито един брат освен Джон. Ако все още беше брат.

„Трябваше да се опитам да убия Манс Райдър на Юмурука, дори това да значеше живота ми.“ Това щеше да направи на негово място Корин Полуръката. Но Джон се беше поколебал и възможността му убягна. На следващия ден беше тръгнал със Стир магнаря, с Джарл и над сто подобрани шурмоваци на Денн. Казваше си, че само изчаква времето си, че когато дойде моментът, ще се измъкне и ще препусне за Черен замък. Моментът така и не настъпи. Повечето нощи спираха в опразнени селца на диваци, а Стир винаги поставяше по дузина от своите Денн да пазят конете. Джарл го наблюдаваше с подозрение. А и Игрит никога не го оставяше сам, ден и нощ.

„Две сърца, биещи като едно.“ Насмешливите думи на Манс Райдър още кънтяха горчиво в главата му. Джон рядко се беше чувствал толкова неловко. „Нямам избор – каза си първия път, когато тя се пхна под кожените му завивки. – Откажа ли й, ще разбере, че съм обърниплащ. Трябва да играя ролята, която Полуръката ми каза да играя.“

Тялото му обаче игра тази роля с голяма охота. Устните му бяха върху нейните, ръката му се плъзна под ризата й от сърнешка кожа, за да намери гръдта й, и мъжеството му се вкочани, щом тя потърка могилката си в него през дрехите. „Клетвите ми“ – беше помислил Джон и си спомни горичката с язови дървета, където ги бе изрекъл, големите бели дървета в кръг, изсечените в тях червени ликове, как гледаха и слушаха. Но пръстите й развързаха връзките му, а езикът й лудуваше в устата му и ръката й се промуши под долните му дрехи и той не виждаше вече язовите дървета, виждаше само нея. Тя го захапа по врата и той задуши в шията й, зарови нос в гъстата й черна коса. „Късмет – помисли си. – Тя носи щастие, целуната е от огъня.“

– Не е ли хубаво? – прошепна тя и го поведе в себе си. Беше влажна и не беше девица, това бе ясно, но на Джон му беше все едно. Неговите

клетви, нейната девственост, вече нищо нямаше значение, само топлината ѝ, устата ѝ, пръстът му, защитил връхчето на гърдата ѝ. – Не е ли сладко? – отново промълви тя. – Не толкова бързо, оо, по-бавно, да, ето така. Ето така, така, да, ох, сладко, сладко. Ти нищо не знаеш, Джон Сняг, но аз мога да те науча. Сега по-силно. Дааа.

„Роля – опита се да си напомни той по-късно. – Аз играя роля. Трябваше да го направя веднъж, за да докажа, че съм изоставил клетвите си. Трябва да я накарам да ми повярва.“ Повече не се случи. Той все още беше мъж на Нощния страж и син на Едарт Старк. Беше направил това, което трябва, беше доказал каквото трябваше да докаже.

Но толкова сладко бе това „доказване“ и Игрит след това бе заспала с глава на гърдите му и това също беше сладко, опасно сладко. Тогава той отново си помиели за язовите дървета и за думите, които бе изрекъл пред тях. „Беше само веднъж и трябваше да се случи. Дори баща ми е залитнал веднъж, когато е забравил брачните си клетви и е заченал копеле.“ И Джон се закле пред себе си, че с него не ще стане така. „Никога повече няма да се случи.“

Случи се още два пъти същата нощ и още веднъж на заранта, когато тя се събуди и разбра, че е корав. Диваците вече се разбуждаха и неколцина от тях нямаше как да не забележат какво става под купчината кожи. Джарл им каза да побързат, докато не ги е залял с някое ведро вода. „Като разгонени кучета сме“ – помисли след това Джон. В това ли се беше превърнал? „Аз съм мъж на Нощния страж“ – настояваше един тънък гласец вътре в него, но всяка нощ той ставаше сякаш по-слаб, а когато Игрит го целуваше по ушите или го хапеше по шията, той изобщо не можеше да го чуе. „Дали така е станало и с баща ми? – чудеше се Джон. – И той ли е бил толкова слаб като мен, когато е поругал честта си в леглото на майка ми?“

Изведнъж усети, че нещо идва зад него нагоре по склона. За един миг си помисли дали Дух не се е върнал, но вълчището никога не вдигаше толкова шум. С едно-едничко плавно движение Джон извади Дълъг нокът, но се оказа само един от хората на Денн, едър мъж с бронзов шлем.

– Сняг – каза му натрапникът. – Ела. Магнар вика. – Хората на Денн говореха на Старата реч и повечето от тях знаеха само по няколко думи от Общата.

Джон изобщо не го интересуваше какво иска техният магнар, но нямаше смисъл да спори с човек, който едва ли щеше да го разбере, затова го последва надолу по склона.

Устието на пещерата беше скален процеп, висок колкото да мине кон през него и скрит под клоните на огромен смърч. Гледаше на север, така че светлината на огньовете вътре нямаше да се види от Вала. Дори по някакъв лош късмет да минеше тази нощ патрул по Вала, нищо нямаше да види освен хълмове, борове и ледения отблясък на звездите по повърхността на полузамръзналото езеро. Манс Райдър беше обмислил добре удара си.

Проходът се спускаше на двадесетина стъпки, след което се отваряше към пещера, по-голяма от Голямата зала на Зимен хребет. Между колоните горяха огньовете и димът им почерняше каменния таван. Конете бяха вързани край едната стена до едно плитко езерце. В центъра на пода се отваряше широка дупка, водеща сякаш към още по-широка пещерна каверна долу, макар че от тъмното бе трудно да се определи. Пак някъде отдолу се чуваше и тихият ромон на подземна река.

Джарл беше с магнарят – Манс бе поверил командването на двамата. Джон беше забелязал, че Стир не е много доволен от това. Манс Райдър беше нарекъл мургавия младеж „палето“ на Вал, сестрата на Дала, неговата кралица, което правеше от Джарл нещо като негово доверено лице сред този авангард, докато са далече от „краля отвъд Вала“. Магнарят просто се дразнеше, че се налага да дели властта си. Беше взел със себе си сто души от Денн, пет пъти повече от хората на Джарл, и често се държеше все едно, че е едноличният им командир. Но Джон знаеше, че тъкмо по-младият щеше да ги преведе през стената от лед. Макар да не изглеждаше на повече от двадесет години, Джарл беше участвал в шурмови обходи вече от осем години и беше прехвърлял Вала десетина пъти с хора като Алфин Враноубиеца и Ревълото, а напоследък – и със собствената си банда. Магнарят заговори направо.

– Джарл ме предупреди за враните, които патрулират горе. Кажете ми какво знаеш за тези патрули.

„Кажете ми“ – помисли Джон. Не „кажете ни“, въпреки че Джарл стоеше до него. Страшно му се искаше да не отвърне на резкия въпрос, но знаеше, че Стир ще заповяда да го убият при най-малкия отказ да се подчини, а с него и Игрит, заради престъплението, че е негова.

– Всеки патрул има по четири души: двама шурмоваци и двама строители – отвърна той. – Строителите трябва да отбелязват пукнатините, топящите се участъци и други неща по строежа, докато шурмовациите оглеждат за следи от противник. Яздят мулета.

– Мулета ли? – Безухият се намръщи. – Мулетата са бавни.

– Бавни са, но вървят по-уверено по леда. Патрулите често

обикалят по Вала, а освен в участъка на Черен замък пътеките горе на са покривани с чакъл от години. Мuletата ги гледат в Източен страж и специално ги обучават за тази задача.

– Често ли обикалят по Вала? Не винаги, нали?

– Не. Един на всеки четири патрула обикаля долу да проверява за пукнатини в основата на леда или за следи от пробив на тунели.

Магнарят кимна.

– Дори в далечния Денн знаем историята за Арсън Ледената секира и неговия тунел.

Джон също знаеше историята. Арсън Ледената секира успял да пробие половината ширина на Вала, когато тунелът му бил забелязан от обходниците от Нощната крепост. Не си направили труд да му пречат в копаенето, само запушили пътя му назад с лед, камък и сняг. Ед Скръбния често твърдеше, че ако човек опре ухо на Вала, още може да чуе как Арсън сече леда с брадвата си.

– Кога излизат тези патрули? Колко често? Джон сви рамене.

– Различно. Чувал съм, че лорд-командир Коргайл ги е пращал всеки трети ден от Черен замък до Източния крайморски страж, и всеки втори ден от Черен замък до Сенчестата кула. Но по негово време Стражът е разполагал с повече мъже. Лорд-командир Мормон предпочита да мени броя на патрулите и дните на тръгването им, за да е по-трудно да се прецени кога и къде минават. Понякога Стария мечок дори изпраща по-голяма част до изоставените укрепления за два-три дни или за един лунен кръг. – Чичо му бе предложил тази тактика. Само за да е колкото може по-несигурен противникът.

– Сега в Каменна порта има ли хора? – попита Джарл. – А в Сив страж?

„Значи сега се намираме между двете, така ли?“ Лицето на Джон си остана безизразно.

– Когато напуснах Вала, хора имаше само в Източен страж, в Черен замък и в Сенчеста кула. Не мога да кажа какви гарнизони са попълнили през това време Боуен Марш или сир Денис.

– Колко врани остават в замъците? – запита Стир.

– Петстотин в Черен замък. Двеста в Сенчеста кула, може би триста в Източен страж. – Джон увеличи бройката им с по около триста души. „Де да беше толкова лесно...“

Джарл обаче не се подлъга.

– Лъже – каза той на Стир. – Или включва и онези, които изгубиха на Юмрука.

– Врано – предупреди магнарят, – не ме бъркай с Манс Райдър. Ако ме лъжеш, езика ще ти отрежа.

– Не съм врана и не позволявам да ме наричаш лъжец – Пръстите на Джон се свиха около дръжката на меча.

Магнарят на Денн изгледа Джон с леденосивите си очи, после каза:

– Скоро сами ще разберем колко са. Върви. Ще те повикам, ако имам други въпроси.

Джон кимна и си тръгна. „Ако всички диваци бяха като този Стир, щеше да е по-лесно да ги измамя.“ Хората от Денн обаче не бяха като останалата част от свободния народ. Магнарят им твърдеше, че е последният от Първите хора, и ги управляваше с желязна ръка. Малката му страна, наречена Денн, представляваше висока планинска долина, скрита между най-северните върхове на Ледени нокти и обкръжена от обитатели на пещери, хората на Рогова стъпка, великани, както и от канибалските кланове от ледените реки. Игрит твърдеше, че Денн са много свирепи бойци и че за тях магнарят е като бог. Джон беше склонен да го повярва. За разлика от Джарл, Харма или Дрънчашата ризница, Стир изискваше от хората си абсолютно покорство и на тази тяхна дисциплина до голяма степен се дължеше обяснението защо Манс бе избрал тъкмо него да прехвърли Вала.

Той мина покрай мъжете на Денн, насядали на кръглите си бронзови шлемове около лагерните си огньовете. „Къде ли е Игрит?“ Намери вещите ѝ до своите, но от момичето нямаше и следа.

– Взе една факла и тръгна натам – каза му Григ Козела и посочи към дъното, на пещерата.

Джон тръгна натам, скоро се озова в мрачно помещение и взе да обикаля през лабиринта от каменни колони и сталактити. „Не може да е тук“ – тъкмо си мислеше, когато чу смеха ѝ. Обърна се към звука, към нагънатата каменна стена на розови и бели ивици. Объркан тръгна, откъдето бе дошъл, и тогава я видя, в една тъмна ниша под издадена напред влажна канара. Коленичи, заслуша се и чу тихия плясък на вода.

– Игрит?

– Тук, вътре – отекна слабо гласът ѝ.

Джон трябваше да пропълзи дузина разкряча преди пещерата да се разтвори около него. Когато се изправи, му трябваше малко време, докато очите му се приспособят. Игрит наистина бе взела факла. Стоеше до един малък водопад, който се изливаше от тесен процеп в скалата в широко и тъмно подземно езеро. Оранжевите и жълти пламъци бляскаха по светлозелената водна повърхност.

– Какво правиш тук? – попита той.

– Чух вода. Искях да видя колко дълбоко слиза пещерата. – Тя му посочи с факлата. – Ей там надолу има друг проход. Повървах по него стотина крачки и се върнах.

– Сляп проход ли?

– Нищо не знаеш, Джон Сняг. Продължава безкрайно. В тези хълмове има стотици пещери, а някъде долу всички те се свързват. Има път дори под вашия Вал. Пътят на Горни.

– Горни – повтори Джон. – Горни е бил крал отвъд Вала.

– Точно така – каза Игрит. – Заедно с брат си Джендел, преди три хиляди години. Повели войска на свободния народ през пещерите и хората на Нощния страж почти не ги усетили. Но когато излезли навън, ги нападнали вълците на Зимния хребет.

– Имало голяма битка – спомни си Джон. – Горни посякъл краля на Севера, но синовете му вдигнали знамената и взели короната от главата му, и на свой ред посеkli Горни.

– А грохотът на мечовете събудил враните в техните замъци и черноризците яхнали конете си и ударили свободния народ в тил.

– Да. Джендел бил от южната страна, Ъмбърите го ударили от изток, а Стражът – от север. Той също загинал.

– Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. Джендел не загинал. Той си пробил път, през враните, и повел своя народ обратно, а вълците виели по петите им. Само че Джендел не познавал пещерите като Горни и завил в грешна посока. – Тя размаха факлата и сенките заподскачаха като живи. – Слизал все по-дълбоко и по-дълбоко, а когато се опитал да се върне по пътя, който му се струвал познат, вместо на открито небе се натъкнал на камък. Скоро факлите му започнали да гаснат и накрая останал само мракът. Никой повече не видял хората на Джендел, но в тиха нощ човек може да чуе как децата на децата на техните деца все още хлипат под хълмовете и още търсят пътя назад. Вслушай се. Чуваш ли ги?

Джон чуваше само шума на водата и тихото прашене на пламъците.

– Пътят под Вала също ли е изгубен?

– Някои са го търсили. Тези, които слязат много надълбоко, се натъкват на децата на Джендел, а децата на Джендел винаги са гладни. – Тя се усмихна, постави факлата в една ниша в скалата и пристъпи към него. – В тъмното няма за ядене нищо друго освен плът – прошепна му и го захапа за шията.

Джон зарови лице в косата ѝ и ноздрите му се изпълниха с мириса ѝ.

– Говориш като баба Нан, когато разказва някоя история с ужаси на Бран.

Игрит го щипна по рамото.

– Стара съм значи?

– По-стара си от мен.

– Да. И по-мъдра. Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. – Дръпна се от него и взе да сваля елечето от заешка кожа.

– Какво правиш?

– Показвам ти колко съм стара. – Тя развърза ризата си от сърнешка кожа, хвърли я настрана, а после издърпа над главата си наведнъж трите дебели вълнени поли. – Искам да ме видиш.

– Но ние не бива да...

– Бива. – Гърдите ѝ се изсипаха и се замятаха, когато застана на един крак да си свали ботуша, после подскочи на другия, за да свали втория ботуш. – Но и ти – каза Игрит, докато свличаше гащите от овча кожа. – Щом искаш да погледаш, трябва и да покажеш. Ех, нищо не знаеш, Джон Сняг.

– Зная, че те искам – чу той собствения си глас и мигом забрави всичките си клетви и цялата си чест. Тя стоеше пред него гола както я е майка родила, а той беше станал корав като скалата около тях. Прониквал беше в нея поне петдесет пъти досега, но все под кожата и с други хора наоколо. Никога не беше виждал колко е красива. Краката ѝ бяха слаби, но мускулести, а космите между бедрата ѝ – по-яркочервени, отколкото по главата. „Дали това не носи повече късмет?“ Джон я притегли към себе си. – Обичам мириса ти – промълви той. – Обичам рижата ти коса. Устата ти обичам и целувката ти. Усмивката ти обичам. Обичам гърдите ти. – Целуна ги, едната и после другата. – Обичам тънките ти крака и това, което е между тях. – Коленичи, за да я целуне там, отначало много леко, но Игрит разтвори краката си и той видя розовината вътре и целуна и нея, и я вкуси. Тя леко изохка.

– Щом толкова ме обичаш, защо още си облечен? – прошепна му тя. – Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. Нищ... ох. Ох. ОХХХХ.

След това бе почти свенлива, или толкова свенлива, колкото можеше да бъде Игрит.

– Това, което направи – промълви тя, когато двамата се отпуснаха върху скупчените им дрехи. – С твоята... уста. – Поколеба се. – Това ли е... това ли е, което правят лордовете на своите дами там на юг?

– Не мисля. – Никой не беше казвал на Джон какво правят лордовете със своите дами. – Аз само... поисках да те целуна там, нищо повече.

Струва ми се, че ти хареса.

– Да, аз... хареса ми. Никоя ли не те е учила на това?

– Не е имало никоя – призна той. – Само ти.

– Девица – подразни го тя. – Ти си бил девица. Той я щипна закачливо по зърното на гърдата.

– Бях мъж от Нощния страж. – „Бях.“ А какво беше сега? – А ти беше ли девица?

Тя се изправи на лакът.

– На деветнадесет години съм, и съм жена на копието, и съм целуната от огъня. Как мога да съм девица?

– Кой беше?

– Едно момче. На един пир, преди пет години. Беше дошъл да търгува с братята си, имаше коса като моята, целунат от огъня, затова помислих, че носи щастие. Но се оказа слаб. Когато дойде отново и се опита да ме открадне, Дългото копие му счупи ръката и го прогони, и той повече не се опита. Нито веднъж.

– Значи не е бил Дългото копие? – Джон въздъхна облекчено. Дългото копие му харесваше, с неговото простовато лице и с дружелюбния си нрав.

Тя го щипна по рамото.

– Това е зло. Ти би ли легнал със сестра си?

– Дългото копие не ти е брат.

– Той е от селото ми. Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. Един истински мъж краде жена отдалече, за да подсили клана си. Жените, които лягат с братята си или с бащите си, или с близки от своя клан, оскърбяват боговете и биват прокълнати със слаби и болнави деца. Дори с чудовища.

– Крастър се жени за дъщерите си – възрази Джон. Тя отново го щипна.

– Крастър е повече от вашата порода, отколкото от нашата. Баща му е бил врана, който откраднал жена от селото Бяло дърво, но след това избягал и се върнал на Вала. Тя отишла веднъж при Черен замък да покаже на враната сина му, но братята надули роговете си и я прогонили. Кръвта на Крастър е черна и носи тежко проклетие. – Пръстите й леко пробягаха по корема му. – Боях се, че и ти ще направиш същото. Че ще избягаш на Вала. Ти така и не знаеше какво да правиш с мен, когато ме открадна.

Джон се изправи.

– Игрит, никога не съм те крал.

– Открадна ме. Скочи от планината и уби Орелл, и докато си извадя

брадвата, ти опря ножа си в гърлото ми. Мислех, че ще ме имаш още тогава или че ще ме убиеш, а може би и двете, но ти не го направи. А когато ти разказах приказката за Бейл Барда и как откъснал розата на Зимен хребет, вече бях сигурна, че ще ме откъснеш, но ти не го направи. Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. – Усмихна му се свенливо. – Но можеш да се понаучиш.

Джон изведнъж забеляза, че светлината играе неспокойно и мени всичко около нея. Огледа се.

– Май трябва вече да тръгваме нагоре. Факлата почти догаря.

– Да не би враната да се уплаши от децата на Джендел? – ухили се Игрит. – Пътят догоре е къс, а аз не съм свършила с теб, Джон Сняг. – Придърпа го отново върху купчината дрехи и го възседна. – Би ли... – И замълча.

– Какво? – попита той. Факлата започна да гасне.

– Да го направиш отново? – промълви на един дъх Игрит. – Онова, с устата си? Целувката на лорда? А аз... аз да видя дали ще ти хареса и на теб.

Когато факлата угасна съвсем, на Джон Сняг вече му беше все едно.

След това чувството му за вина се върна, но много по-слабо. „Щом е толкова грешно – почуди се той, – защо боговете са го направили да е толкова сладко?“

Когато свършиха, беше станало тъмно като в рог. Виждаше се само смътното сияние по прохода към по-голямата зала горе, където горяха огньовете. Скоро двамата зашариха с ръце и започнаха да се бутат в тъмницата, мъчейки се да се облекат. Игрит залитна във водата и изпищя от студеното. Когато Джон се засмя, тя го дръпна при себе си. Запляскаха в тъмното, а после тя отново се оказа в прегръдката му. И се оказа, че изобщо не са свършили.

– Джон Сняг – каза му тя, когато той пося семето си в нея, – остани така, мили. Обичам да те усещам там. Нека не се връщаме при Стир и Джарл. Да слезем надолу и да се съберем с децата на Джендел. Ни искам да изляза от тази пещера, Джон Сняг. Никога.

ДЕНЕРИС

– Всички? – Гласът на малката робиня прозвуча угрижено. – Ваша милост, да не би недостойните ми уши да не са чули добре?

През цветните стъкла с форма на диаманти в косите триъгълни стени се процеждаше студена зеленикава светлина, а през откренатите врати на терасата лъхаше ветрец, носещ уханието на плодове и цветя от градините навън.

– Ушите ти чува вярно – каза Дани. – Искам да ги купя всички.

За днес си бе избрала картска рокля. Виолетовото на очите ѝ изпъкваше на фона на коприната. Кройката оголваше лявата ѝ гърда. Докато Добрите господари на Ащатор беседваха тихо, Дани отпиваше тръпчиво вино от фурми от висок сребърен ритон. Не можеше да чуе добре какво си говорят, но долавяше алчността в гласовете им.

Всеки от осемте търговци бе придружен от по двама-трима роби – момчета... но един от тях, Граздан – най-старият – си имаше шест. Ето защо, за да не прилича на просякиня, Дани беше довела собствената си свита: Ирри и Джикуи в техните панталони от пясъчна коприна и пъстри елечи, Бялата брада и едрия Белвас, и кръвните си ездачи. Сир Джора стоеше зад нея плувнал в пот в зеленото си връхно палто с извезаната на гърдите му черна мечка на Мормон. Миризмата на потта му придаваше землист привкус на сладникавите парфюми на ащаторците.

– Всички – изръмжа Кразнис мо Наклоз, който днес бе избрал аромата на праскови. Робинчето повтори думата на Общата реч на Вестерос. – За хиляди имаме осем. Това ли има тя предвид под всички? Имамے също и шест стотни, които ще оформят деветата хиляда, щом се допълнят. Тя и тях ли иска?

– И тях – потвърди Дани, след като ѝ преведоха въпроса. – Осемте хиляди, шестте стотни... и онези, които още се обучават също така. Онези, които още не са спечелили шиповете си.

Кразнис се обърна към съдружниците си. Заговориха отново. Преводачката бе казала на Дани имената им, но се оказа трудно да ги запомни. Четирима от мъжете като че ли се казваха Граздан, изглежда, на името на Граздан Велики, който в зората на времето бе основал Древен Гхиз. Всички си приличаха: дебели мъже с кехлибарена кожа, с месести носове и тъмни очи. Острата им права коса беше или тъмна, или тъмнорижа, или онази странна смесица от черно и огненочервено, присъща на

народа им. Всички се бяха увили в токари, облекло, позволено само за свободните мъже на Ащапор.

Капитан Гролео ѝ беше обяснил, че това, което ги отличава по сан, е ръбът на токара. В тази прохладно зелена стая двама от робовладелците носеха токари, поръбени със сребро, петима бяха със златни кантове, а дрехата на един – на най-стария Граздан – беше поръбена с бели бисери, които леко подрънкваха, щом се размърдаше на стола си или раздвижеше ръка.

– Не можем да продаваме полуобучени момчета – каза един от Гразданите на останалите.

– Можем, ако предложи добри пари – отвърна един по-дебел мъж, поръбен със злато.

– Но те не са Неопетнени. Не са убили пеленачетата си. Ако се изложат на бойното поле, ще ни посрамят. А дори да клъцнем утре пет хиляди момченца, десет години ще трябва, преди да станат годни за продажба. Какво ще кажем на следващия купувач, който дойде да търси Неопетнени?

– Ще му кажем, че трябва да почака – отвърна дебелят. – Златото в кесията ми е по-добро от бъдещото злато.

Дани ги остави да спорят. Отпиваше от тръпчивото вино и се стареше да задържи лицето си безизразно и неразбиращо. „Ще ги имам всички, каквато и цена да ми поискат“ – казваше си. Градът имаше сто търговци на роби, но осемте пред нея бяха най-големите. Когато продаваха наложници, работна ръка за полето, писари, занаятчии и детегледачи, тези търговци си съперничеха, но прадедите им се бяха съюзили помежду си, за да могат да създават и да продават Неопетнени. „Тухли и кръв са съградили Ащапор, от тухли и кръв е народът му.“

Кразнис беше този, който накрая обяви решението им.

– Кажй ѝ, че ще получи осемте хиляди, ако предложи достатъчно злато. И шестте стотни, щом ги иска. Кажй ѝ да дойде отново след година и ще ѝ продадем още две хиляди.

– След година ще съм във Вестерос – отвърна Дани, след като изслуша превода. – Имам нужда от тях сега. Неопетнените са тренирани добре, но въпреки това много от тях ще паднат в боевете. Момчетата ще ми потрябват, за да вдигнат мечовете, които ще паднат. – Остави виното си настрана и се наведе към младата робиня. – Кажй на Добрите господари, че искам и най-малките им, които още гледат паленцата си. Кажй им, че ще платя за всяко момче, което са отрязали вчера, толкова, колкото за всеки Неопетнен с шип на шлема.

Момичето им го каза. Отговорът отново беше „не“. Дани се намръщи сърдито.

– Добре. Кажете им, че ще заплатят двойно, стига да ми ги дадат всичките.

– Двойно? – От устата на дебелия само дето не потече слюнка.

– Курвето е глупаво, наистина – каза Кразнис мо Наклоз. – Викам да ѝ искаме тройно. Тя е готова да плати. Да ѝ искаме десеторна цена за всеки роб. Да.

Високият Граздан с острата брада говореше на Общата реч, макар и не толкова добре, колкото младата робиня.

– Ваша милост – забоботи той, – Вестерос богата страна, да, но ти все още не кралица. Ти може никога не бъде кралица. Дори Неопетнен може загуби битки срещу диви стоманени рицари на Седем кралства. Както помня, Добри господари на Ащатор никога не продавал плът за обещано. Има ли ти злато и стока да плати всичко това евнух дето иска?

– Знаете отговора по-добре от мен – отвърна Дани. – Вашите хора обходиха моите кораби и описаха всяко късче кехлибар и всяка делва с шафран. Колко имам според вас?

– Достатъчно, за да купите една хиляда – каза с презрителна усмивка Добрият господар. – Но вие твърдите, че плащате двойно. Значи можете да купите само пет стотни.

– Хубавата ви коронка може да изплати още една стотна – каза дебелият на валириански. – Короната с трите дракона.

Дани изчака да ѝ преведат думите му.

– Короната ми не е за продан. – Когато Визерис продаде майчината им корона, последната му радост го напусна и му остави само гняв. – Нито ще дам народа си в робство, нито ще продам вещите им и конете им. Но корабите ми можете да получите. Големия „Балерион“ и галериите „Вхагар“ и „Мераксес“. – Беше предупредила Гролео и другите двама капитани, че може да се стигне до това, въпреки че те възразиха много горещо. – Три добри кораба би трябвало да струват повече от няколко жалки евнуха.

Дебелият Граздан се обърна към другите. Отново си заговориха тихо.

– Две от хилядите – заявя онзи с острата брада. – Доста е, но Добрите господари щедро, а твоя нужда много голям.

Две хиляди изобщо нямаше да стигнат за това, което се канеше да направи. „Трябва да ги имам всичките.“ Дани разбираше какво бе длъжна да направи, макар че вкусът му бе толкова горчив, че и виното от

фурми не можеше да го заличи от устата ѝ. Дълго и упорито го беше обмисляла и беше открила, че друг изход няма. „Изборът си е мой.“

– Дайте ми ги всичките – заяви тя. – И можете да получите един от драконите ми.

Чу как Джикуй до нея си пое дъх. Кразнис се усмихна на съдружниците си.

– Казах ви, нали? Всичко е готова да ни даде.

Бялата брада я зяпна с нямо неверие. Ръката му, стискаща тоягата, затрепера.

– Не! – Старецът падна на колене пред нея. – Ваша милост, умолявам ви, спечелете си трона с дракони, не с роби. Не трябва да правите това...

– Вие не трябва да си позволявате да ме наставлявате. Сир Джора, махнете Бялата брада от очите ми.

Мормон страбчи грубо стареца за лакътя, вдигна го и го изведе на терасата.

– Кажи на Добрите господари, че съжалявам за прекъсването – обърна се Дани към малката робиня. – Кажи им, че очаквам отговора им.

Ала знаеше отговора. Виждаше го в блясъка на очите им и в усмивките, които така старателно се мъчеха да прикрият. Ащapor имаше хиляди евнуси и още повече момченца, чакащи да ги скопят, но в целия огромен свят имаше само три живи дракона. „И прословутата гхискарска страст към драконите.“ И как да я нямат? Пет пъти Дрeвен Гхиз се беше сразявал с Валирия в зората на този свят и петте пъти бе получавал горчиво поражение. Защото Свободната твърд бе имала дракони. А Империята – не.

Най-стариат Граздан се размърда в стола си и бисерите му издрънчаха.

– Един дракон по наш избор – изрече той с тънък, стегнат глас. – Черният е най-голям и най-силен.

– Името му е Дрогон. – Тя кимна.

– Всички ваши вещи, освен короната и кралските одежди, които ще ви оставим да задържите. Трите кораба. И Дрогон.

– Решено – каза тя. На Общата реч.

– Решено – отвърна стариат Граздан. На валириански. Останалите заповтаряха след този старец с перлените кантове на токара си.

– Решено – запрeвежда робинята тълмачка, – решено, и решено, осем пъти – решено.

– Неопетнените бързо ще научат дивашкия ви език – добави Кразнис мо Наклоз, след като всичко бе уговорено, – но дотогава ще ви трябва робиня, която да ги учи. Вземете тази като наш дар, като талисман за добре сключена сделка.

– Ще я взема – каза Дани.

Момичето преведе неговите думи на нея и нейните – на тях. Каквото и да изпита от това, че я подаряват като „талисман“, не го показва.

Арстан Бялата брада също си задържа езика зад зъбите, когато Дани мина покрай терасата. Последва я мълчаливо по стълбите, макар тя да чуваше добре отривистото тупкане на тоягата му по червените тухли. Не го винеше за гнева му. Това, което бе направила, беше отчаян акт. „Майката на Драконите продаде най-силното си дете.“ Само от мисълта за това ѝ приляваше.

Но щом се озоваха на Площада на гордостта, на нажежените червени тухли, Дани се обърна към стареца.

– Бяла брада – каза тя, – държа на съвета ти и винаги трябва да ми казваш това, което мислиш... когато сме сами. Но никога не оспорвай решенията ми пред чужди. Ясно ли е?

– Да, ваша милост – отвърна той сърдито.

– Не съм дете – каза му тя. – Аз съм кралица.

– Но и кралиците могат да сгрешат. Ащаторците ви измамиха, ваша милост. Един дракон струва повече от всяка армия. Егон го доказа преди триста години на Полето на огъня.

– Знам какво е доказал Егон. Смятам и аз да докажа някои неща.

– Дани му обърна гръб и погледна младата робиня, застанала покорно до носилката ѝ. – Имаш ли си име, или трябва всеки ден да си го теглиш от някое буре?

– Това е само за Неопетнените – отвърна момичето. И осъзна, че въпросът е зададен на стар валириански. Очите ѝ се разшириха. – О!

– Името ти е „О“?

– Не. Ваша милост, простете на тази за неволния изблик. Името на вашата робиня е Мисандей, но...

– Мисандей вече не е робиня. Освобождавам те, от този миг. Ела да се повозиш в носилката ми, ако желаеш. – Ракаро ѝ помогна да влезе и Дани дръпна завеските заради прахта и зноя. – Ако останеш с мен, ще бъдеш една от личните ми слугини – каза тя, след като потеглиха. – Ще те държа до себе си, за да говориш от мое име, както говореше от името на Кразнис. Но когато решиш, можеш да напуснеш службата си при мен, ако имаш баща или майка, при които би предпочела да се върнеш.

– Тази ще остане – каза момичето. – Тази... аз... няма къде да отида. Тази... ще ви служи с радост.

– Свобода мога да ти дам, но не и сигурност – предупреди Дани. – Имам да прекося цял свят и ме чакат битки. Може да гладуваш. Може да се поболееш. Може да умреш.

– Валар моргулис – каза Мисандей. На древен валириански.

– Всички хора трябва да умрат – съгласи се Дани, – но можем да се молим, че няма да е за дълго. – Отпусна се на възглавничките и хвана момичето за ръката. – Неопетнените наистина ли са безстрашни?

– Да, ваша милост.

– Сега ти служиш при мен. Вярно ли е, че не изпитват никаква болка?

– Виното на куража убива тези чувства. Докато дойде ред да убият пеленачетата си, те вече са го пили от години.

– Наистина ли са покорни?

– Покорството е единственото чувство, което познават. Ако им заповядате да не дишат, това ще им се стори по-лесно, отколкото да не се подчинят.

Дани кимна.

– А след като приключа с тях?

– Ваша милост?

– Когато спечеля своята война и си взема трона на своя баща, моите рицари ще приберат мечовете си в ножниците и ще се върнат в своите замъци, при своите жени, деца и майки... при своя живот. Но тези евнуси нямат свой живот. Какво да правя с осем хиляди евнуси, когато няма да има повече битки за тях?

– От Неопетнените става чудесна гвардия и великолепно стража, ваша милост – каза Мисандей. – А и не е трудно да се намери друг купувач за толкова добре обучени войски.

– Казват ми, че във Вестерос мъже не се купуват и продават.

– При цялата ми почит, ваша милост, Неопетнените не са мъже.

– Ако наистина ги препродам, как ще съм сигурна, че не могат да ги използват срещу мен? – попита Дани. – В състояние ли са да го направят? Да се бият срещу мен, дори да ми навредят?

– Стига господарите им да заповядат. Те не задават въпроси, ваша милост. Лишени са от тази способност. Те се подчиняват. – Изглеждаше обезпокоена. – Когато вие... когато приключите с тях... ваша милост може да им заповяда да се прободат с мечовете си.

– И те ще направят дори това?

– Да. – Гласът на Мисандей прозвуча тихо. Дани стисна ръката ѝ.

– Но не ти се иска да те разпитвам повече за тях. Защо? Защо си притеснена?

– Тази не е... аз... ваша милост...

– Каж ми. Момичето сведе очи.

– Трима от тях някога бяха мои братя, ваша милост.

„Тогава дано и братята ти да са толкова храбри и умни като теб.“

Дани отново се отпусна на възглавничката си и се остави носилката да я понесе обратно към „Балерион“, за да може за сетен път да подреди своя свят. „И при Дрогон.“ Устата ѝ се сви мрачно.

Нощта, която последва, бе дълга, мрачна и ветровита. Дани нахрани драконите си както винаги, но тя самата не можа да хапне и залък. Поплака малко сама в каютата си, а след това изтри сълзите си, за да поспори отново с Гролео.

– Магистър Илирио не е тук – наложи се да му каже накрая, – но и да беше, нямаше да ме отклони от намерението ми. Неопетнените са ми нужни повече от тези кораби и повече не искам да слушам за това.

Ядът ѝ изпепели скръбта и страховете ѝ поне за няколко часа. След това тя извика при себе си в каютата своите кръвни ездачи и сир Джора. Те бяха единствените, на които можеше да се довери.

Смяташе след това да поспи, да е добре отпочинала за заранта, но един час неспокойно въртене в тясната душна каюта я убеди, че усилието е безнадеждно. Отвън намери Аго, който слагаше нова тетива на лъка си на мигащата светлина на лампата. Ракаро седеше до него, скръстил крака на палубата, и точеше своя аракх. Дани им каза да си продължат работата и се качи на горната палуба, за да вкуси хладния нощен въздух. Екипажът я остави на мира, но скоро до нея при перилата застана сир Джора. „Винаги е край мен – помисли Дани. – Много добре познава настроята ми.“

– Халееси. Трябваше да спите. Утрешният ден ще бъде горещ и тежък. Ще ви е нужна цялата ви сила.

– Помниш ли Ерое? – попита го тя.

– Момичето от Лхазар ли?

– Те я насилваха, но аз ги спрях и я взех под закрилата си. Само че когато моето слънце и звезди умря, Маго я взе, използва я и после я уби. Аго каза, че това е било съдбата ѝ.

– Помня – каза сир Джора.

– Дълго време бях сама, Джора. Съвсем сама, ако оставим брат ми. Бях толкова мъничко, наплашено същество. Визерис трябваше да ме

закриля, но вместо да го прави той ме нараняваше и ме плашеше още повече. Не биваше да го прави. Той не беше просто мой брат, беше моят крал. За какво боговете създават крале и кралици, ако не за да закрилят онези, които не могат сами да се защитят?

– Някои крале се създават сами. Робърт например.

– Той не беше истински крал – отвърна намръщено Дани. – Той не въздаваше справедливост. Справедливост... заради нея ги има кралете.

Сир Джора не отговори. Само се усмихна и я докосна много леко по косата. Стигаше.

Същата нощ Дани сънува, че е Регар, яздещ към Тризъбеца. Само че яздеше не кон, а дракон. Когато видя бунтовната войска на Узурпатора на отсрещния бряг, всички бяха в ледени доспехи, но тя ги окъпа с драконовия пламък и те се стопиха като утринна роса, а Тризъбецът преля. Някаква частица от нея съзнаваше, че това е сън, но всичко останало ликуваше. „Така трябваше да стане. Другото беше само кошмар, а аз едва сега се събудих.“

Събуди се в тъмната каюта, още зачервена от усещането за триумф. „Балерион“ сякаш се пробуди с нея и тя чу тихото скърцане на дърво, пляскащата в корпуса вода и стъпки по палубата над главата си. И още нещо.

Някой беше с нея в каютата.

– Ирри? Джикуй? Къде сте? – Слугините ѝ не отговориха. Беше съвсем тъмно, за да може да види, но чу дъха им. – Джора, ти ли си?

– Спят – промълви женски глас. Всички спят. – Гласът бе много близо. – Дори един дракон трябва да спи.

„Тя е точно над мен.“

– Кой е тук? – Дани впери очи в тъмното. Стори ѝ се, че видя някаква сянка, съвсем смътно очертание на човешка фигура. – Какво искаш от мен?

– Помни. За да идеш на север, трябва да тръгнеш на юг. За да стигнеш на запад, трябва да вървиш на изток. За да продължиш напред, трябва да поемеш назад, а за да докоснеш светлината, трябва да преминеш под сянката.

– Куайте? – Дани скочи от леглото и отвори широко вратата. Бледа светлина от фенер изпълни каютата. Ирри и Джикуй се надигнаха сънени.

– Халееси? – промърмори Джикуй и затърка очи. Визерион се събуди, отвори челюстите си и пламъкът, който блъвна, освети и най-тъмните ъгли. От жената с червената лъскава маска нямаше и следа. –

Халееси, зле ли ви е?

– Сън – поклати глава Дани. – Сънувала съм, нищо повече. Лягайте да спите. Всички да спим. – Но колкото и да се опитваше, сънят повече не се върна.

„Погледна ли назад, загивам“ – каза си Дани на другата сутрин, докато влизаше в Ащатор през портите към залива. Не смееше да мисли колко малка и незначителна е свитата ѝ, иначе щеше да изгуби целия си кураж. Днес беше яхнала своето сребро, облечена в панталони от конски косми и пъстър кожен елек, с колан със сребърен медальон на кръста и други два, препасани между гърдите ѝ. Ирри и Джикуи бяха сплели косата ѝ и бяха вързали на плитката малко сребърно звънче, чийто глас пееше за Немрящите на Карт, изпепелени в техния Палат на прахта.

Тази сутрин червените тухлени улици на Ащатор гъмжаха от хора. Роби и слуги обграждаха пътя ѝ в шпалир, а робовладелците и жените им бяха облекли своите токар и гледаха отвисоко по терасите на стъпаловидните си пирамиди. „Всъщност не са по-различни от картците – прецени Дани. – Искат да зърнат живи дракони, за да разказват на децата си и на децата на техните деца.“ И се почуди колко ли от тях щяха изобщо да имат деца.

Аго крачеше пред нея с големия си дотракски лък. Белвас Силния вървеше вдясно от кобилата ѝ, момичето Мисандей – вляво от нея. Сир Джора Мормон беше отзад в ризница и палто и сърдито поглеждаше всеки, който посмееше да я приближи. Ракаро и Джого пазеха носилката. Дани беше заповядала да махнат покрива, за да могат да привържат на платформата нейните три дракона. Ирри и Джикуи се возеха с тях и се мъчеха да ги задържат кротки. Но въпреки усилията им опашката на Визерион се мяташе напред-назад, а от ноздрите му излизаха гневни валма дим. Регал също усещаше, че нещо не е наред. На три пъти се опита да разпери криле, но ръката на Джикуи подръпваше тежката верига да го усмири. Дрогон се беше свил на кълбо, прибрал около туловището си криле и опашка. Само очите му показваха, че не спи.

Следваха останалите от хората ѝ: Гролео и другите двама капитани с техните екипажи, осемдесет и тримата дотраки, които ѝ бяха останали от стоте хиляди, които язدهа някога в халазара на Дрого. Най-старите и най-немошните тя бе поставила в средата на колоната, с кърмачките и бременните, малките момиченца и момчетата, на които още не им беше дошло времето да заплетат косите си на плитка. Другите – нейните воини, доколкото бяха такива – водеха окаяното ѝ хергеле – стотината измършавели коне, преживели червената пустош и черното солено море.

„Трябваше да поръчам да ми ушийт знаме“ – помисли тя, докато водеше дрипавата си чета покрай виещата се река. Затвори очи да си представи как би изглеждало то: гордо развята черна коприна, а на нея – червеният триглав дракон на Таргариен, издишващ пламъци от злато. „Знаме, каквото е могъл да носи Регар.“ Речните брегове изглеждаха странно спокойни. Червея, така ащаторците наричаха своята река.

Беше широка, мудна и крива, осеяна с малки гористи островчета. Тя зърна деца, играещи си на едно от тях на гоненица сред изящни мраморни статуи. На друго островче влюбена двойка се целуваше под сянката на високи зелени дървета, с не повече свян, отколкото у дотраките в нощта на тяхната женитба. Без дрехи не можеше да се разбере дали са роби, или свободни.

Площадът на гордостта с неговата огромна бронзова харпия се бе оказал твърде малък, за да побере всички Неопетнени, които бе купила. Затова ги бяха събрали на Площада на наказанието, точно срещу главната порта на Ащатор, за да могат под строй да напуснат града веднага щом Денерис си ги получи. Тук бронзови статуи нямаше – само една дървена платформа, където изтезваха, деряха и накрая обесваха непокорните роби.

– Добрите господари ги излагат тук, за да са първото нещо, което един нов роб ще види още при влизането си в града – каза ѝ Мисандей, щом излязоха на площада.

Отначало на Дани ѝ се стори, че кожата им е нашарена на ивици като на зорсите на Джогос Нхаи. Но после подкара среброто си по-близо до платформата и видя суровата червена плът под пълзящите черни резки. „Мухи. Мухи и личинки.“ Заловените в непослушание роби бяха обелени, както човек би обелил ябълка, на една дълга, виеща, се по тялото ивица. Ръката на един човек бе почерняла от мухи от пръстите до лакътя. Дани дръпна юздите под него.

– Какво е направил този?

– Вдигнал е ръка срещу господаря си.

Стомахът ѝ кипна. Дани сръга среброто си с пети и препусна към центъра на площада и към своята армия, която бе купила на толкова висока цена. Стояха като вцепенени, редица след редица, нейните каменни полчовеци със сърца от тухла: осем хиляди и шестстотин в бронзовите шлемове с острите шипове, напълно обучени Неопетнени и около пет хиляди зад тях, гологлави, ала въоръжени с копия и къси мечове. Видя, че най-задните редици са съставени от момчета, но и те стояха мирно като всички останали.

Кразнис мо Наклоз и съдружниците му се бяха струпали, за да я поздравят. Зад тях на малки групи стояха други знатни ащaporци, отпи- ваха вино от сребърни бокали, а сред тях сновяха роби с подноси с мас- лини, череши и фурми. Най-старият Граздан седеше в кресло-носилка, крепящо се на раменете на четирима грамадни роби с бронзова кожа. По краищата на площада обикаляха конни пиконосци и задържаха тълпата, дошла да погледа. Слънцето бляскаше ослепително от лъскавите медни дискове, пришити на плащовете им, но макар и неволно тя забеляза кол- ко плашливи и изнервени са конете им. „От драконите се боят. И с право.“

Кразнис нареди на един от робите да ѝ помогне да слезе от седлото. Собствените му ръце бяха заети: едната стискаше края на токара му, а другата държеше бич с изящна дръжка.

– Ето ги – обърна се той към Мисандей. – Кажй ѝ, че са нейни... ако може да плати.

– Може – отвърна момичето.

Сир Джора избоботи команда и заподнасяха търговските стоки. Шест бали тигрова кожа, триста топа фина коприна. Делви с шафран, делви с миро, делви с пипер, къри и кардамон, маска от оникс, двадесет маймунки от нефрит, бурета с мастило – червено, черно и зелено, кутия редки черни аметисти, кутия перли, буре с тлъсти маслини в масло и оцет, дузина бурета осолена пещерна риба, огромен месингов гонг и чук, с който да се бие, седемнадесет очи от кост на мамут и огромна ракла, пълна с книги на езици, каквито Дани не можеше да чете. И още, и още, и още. Хората ѝ трупаха всичко това пред търговците на роби.

Докато вървеше разплащането, Кразнис мо Наклоз я удостои с ня- колко последни думи, преди да ѝ бъдат връчени войските.

– Още са зелени – заговори той чрез Мисандей. – Кажй на курвата от Вестерос, че ще е разумно, ако скоро ги накара да пуснат кръв. Оттук дотам има много малки градове, узрели за грабеж. Колкото плячка събе- ре от тях, ще е нейна. Неопетнените не познават лъст към злато и скъпо- ценности. А ако вземе пленници, няколко стражи ще стигнат да бъдат доведени в Ащapor. Ще изкупим здравите, и то на добра цена. И кой знае? След десет години някои от момчетата, които ни е изпратила, мо- гат на свой ред да станат Неопетнени. Така ще спечелим всички.

Накрая не останаха повече стоки, които да се поднесат на купчина- та. Дотраките отново се качиха по конете си, а Дани каза:

– Това е всичко, което можахме да донесем. Останалото ви чака на корабите, огромно количество кехлибар, вино и черен ориз. А имате и

свои кораби. Така че остава единствено...

– ... драконът – довърши Граздан с острата брада, който говореше завалено на общата реч.

– И той е тук, чака реда си.

Сир Джора и Белвас отидоха с нея до носилката ѝ, където Дрогон и братята му лежах и се грееха на жаркото слънце. Джикуи отвърза единия край на веригата и ѝ я връчи. Когато тя я дръпна, черният дракон вдигна глава, изсъска и разгъна криле от нощ и пурпур. Сянката им покори Кразнис мо Наклоз и той се усмихна широко.

Дани подаде на робовладелеца края на веригата на Дрогон. В замяна той ѝ поднесе своя бич. Дръжката му беше от драконова кост, изящно изваяна и украсена със злато. Девет дълги и тънки кожени жили се спускаха от нея, всяка завършваща с позлатен нокът. Златната ръкохватка представляваше женска глава с изпъкнали зъби от слонова кост.

– Пръстите на харпията – нарече Кразнис камшика.

Дани го завъртя в ръка. „Колко е лек, а каква тежест носи.“

– Е, свърши се, нали? Мои ли са вече?

– Свърши се – съгласи се той и дръпна рязко веригата, за да свали Дрогон от носилката.

Дани се метна на среброто си. Усещаше как бие сърцето ѝ в гърдите. Изпитваше отчаян страх. „Това ли щеше да направи моят брат?“ И се почуди дали принц Регар е изпитал същата възбуда, когато е видял войските на Узурпатора, строени на отсрещния бряг на Тризъбеца и знамената им, плющящи на вятъра.

Изправи се на стрemenата и вдигна Пръстите на харпията високо над главата си, та да я видят всички Неопетнени.

– СВЪРШИ СЕ! – извика тя, колкото ѝ глас държи. – ВИЕ СТЕ МОИ! – Сръга с пети кобилата си и препусна в галоп пред първата редица, вдигнала високо Пръстите. – ВИЕ ВЕЧЕ СТЕ НА ДРАКОНА! КУПЕНИ СТЕ И СТЕ ПЛАТЕНИ! СВЪРШИ СЕ! СВЪРШИ СЕ!

Зърна с крайчеца на окоото си как старият Граздан извърна рязко сивата си глава. „Чува, че говоря на валириански.“ Другите робовладелци не слушаха. Бяха се стълпили около Кразнис и дракона и кресливо подхвърляха съвети. Колкото и да дърпаше ащапорецът, Дрогон не искаше да помръдне от носилката. От разтворените му челюсти се вдигна дим, дългият му врат се изопна и той оголи зъби пред лицето на търговеца на роби.

„Време е да премина Тризъбеца“ – помисли Дани, зави и подкара назад своето сребро. Кръвните ѝ ездачи я обкръжиха.

– Затруднен сте – подхвърли тя.

– Той не иска да дойде – каза Кразнис.

– Има причина. Драконът не е роб. – Дани замахна с всички сила бича и удари търговеца на роби през лицето. Кразнис изкрещя и залитна, и кръвта потече червена по бузите и напудрената му брада. С един плясък зъбите на харпията бяха раздрали лицето му, но тя не спря, за да погледне развалината. – Дрогон! – изкънтя гласът ѝ, бе забравила всякакъв страх. – Дракарис!

Черният дракон разпери криле и изрева.

Вихреният черен пламък излетя като копие и поразил Кразнис право в лицето. Очите му се стопиха и потекоха по бузите, а маслото в косата и брадата му лумна така яростно, че за миг робовладелецът се увенча с огнена корона, два пъти по-висока от главата му. Внезапната воня на изгоряла плът погълна уханията му, а воят му заглуши всички други звуци.

И тогава Площадът на наказанието избухна в кръв и хаос. Добрите господари запищяха и затичаха кой накъдето види. Дрогон полетя почти лениво към Кразнис и докато заливаше роботърговеца с нов пламък, Ирри и Джикуи освободиха от веригите Визерион и Регал – и изведнъж във въздуха полетяха три дракона. Когато Дани се обърна да погледне, една третина от гордите воители на Ащатор, увенчани с демонски рога, се мъчеха да се удържат на гърбовете на ужасените си коне, а друга третина бягаше през глава сред блясъка на лъскавата мед. Един успя да се задържи на седлото достатъчно, за да извади меча си, но камшикът на Джого се уви около врата му и спря вика му. Друг загуби ръката си под аракха на Ракаро и препусна, леейки кръв по пътя си. Аго седеше спокойно на седлото, изпъваше стрела след стрела и ги пускаше по тичащите в паника токари, сребърни, златни или без украса – не гледаше как са поръбени. Белвас Силния също беше извадил своя аракх, завъртя го над главата си и нападна.

– Копия! – чу Дани вика на един ащаторец. Беше Граздан, старият Граздан в неговия токар с тежките бисери. – Неопетнени! Защитете ни, спрете ги, защитете своите господари! Копия! Копия!

Когато Ракаро го улучи със стрелата си право в устата, робите, които държяха креслото-носилка, се разбягаха, като го хвърлиха безцеремонно върху настилката. Старецът запълзя към първата редица евнуси и кръвта му по потече тухлите. Неопетнените дори не сведоха глави да видят как издъхва. Редица след редица, стояха като статуи.

И не помръдваха. „Боговете са чули молитвата ми.“

– Неопетнени! – Дани препусна пред тях, сребристоклатата ѝ плитка се развя зад нея и звънчето ѝ закънтя. – Избийте Добрите господари. Избийте войниците, избийте всеки, който носи токар и държи бич, но не посягайте на дете под дванадесет и скършете веригите на всеки роб, когото видите. – Вдигна Пръстите на харпията във въздуха... и хвърли омразния бич на земята. – Свобода! – пропя Денерис. – Дракарис! Дракарис!

– Дракарис! – отзова се викът им, най-сладката дума, която бе чувала някога. – Дракарис! Дракарис!

А наоколо им тичаха търговците на роби, и плачеха, и се молеха, и умираха. И прашният въздух се изпълни с копия и огън.

САНСА

На заранта, когато трябваше да е готова новата ѝ рокля, слугинчетата напълниха ваната на Санса с димяща гореща вода и я изтъркаха от глава до пети, докато кожата ѝ не порозовя. Личната камериерка на Церсей подряза ноктите ѝ и среса и накъдри кестенявата ѝ коса така, че да пада на гърба ѝ на меки вълни. Донесе също така от любимите благоухания на кралицата. Санса си избра тръпчиво сладникав парфюм с тънка лимонова нотка в щедрия цветен аромат. Слугинята капна малко на единия си пръст и докосна с него Санса зад ушите, под брадичката и след това лекичко по зърната на гърдите.

Церсей пристигна лично с шивачката и наблюдаваше, докато обличаха Санса в новите ѝ дрехи. Бельото беше изцяло от коприна, но самата рокля бе ушита от брокат с цвета на слонова кост и от плат със сребърни нишки, подплатена със сребрист сатен. Върховете на дългите ѝ остри ръкави стигаха почти до пода, щом спуснеше ръце. И нямаше спор – роклята беше скроена за жена, а не за малко момиче. Корсажът отпред беше срян чак до пъпа и дълбокото деколте беше прикрито с изящна мирска дантела в гълъбовосиво. Полите бяха дълги и издути, талията – толкова тясна, че Санса трябваше да затаи дъх, докато я стегнат. Донесоха ѝ и нови обувки – пантофки от мека сърнешка кожа, които обгръщаха стъпалата ѝ като любовници.

– Много сте красива, милейди – каза шивачката, след като я облякоха.

– Красива съм, нали? – изкикоти се Санса, завъртя се и полите се завихриха около нея. – О, красива, съм! – Не можеше да чака повече Уилас да я види така. „Той ще ме обикне, ще ме обикне, трябва... ще забрави за Зимен хребет само като ме види, ще се постарая да забрави.“

Кралица Церсей я огледа критично.

– Няколко скъпоценни камъка, мисля. Лунните камъни, които ѝ даде Джофри.

– Веднага, ваша милост – отвърна слугинята.

Когато лунните камъни увиснаха на ушите на Санса и на шията ѝ, кралицата кимна.

– Да. Боговете са били добри към теб, Санса. Ти си едно чудесно момиче. Изглежда чак неприлично да се пропилее такава мила невинност като твоята за тоя изрод.

– Какъв изрод? – Санса не разбра. За Уилас ли ставаше дума? „Откъде е могла да научи?“ Никой не знаеше, освен самата нея, Марджери и Кралицата на тръните... а, и Донтос, но той не се броеше.

Церсей Ланистър пренебрегна въпроса ѝ.

– Наметалото – заповяда тя и жените го поднесоха: дълго наметало от бяло кадифе, натежало от елмази. Със сребърни нишки отпред беше извезано свирепо вълчище. Санса го погледна с неволен ужас.

– Цветовете на баща ти – каза Церсей, докато го притягаха около врата ѝ с тънка сребърна верижка.

„Девиче наметало.“ Ръката на Санса посегна към гърлото ѝ. Ако смееше, щеше да я откъсне.

– Когато устата ти е затворена, си още по-хубава, Санса – каза ѝ Церсей. – Хайде вече да тръгваме, септонът чака. Сватбените гости също.

– Не – изломоти Санса. – Не.

– Да. Ти си повереница на короната. Кралят сега е на мястото на баща ти, тъй като твоят брат е изменник. Това означава, че той има всички права да предложи ръката ти. Ти ще се омъжиш за моя брат Тирион.

„Правата ми над Зимен хребет“ – помисли тя преbledняла. Донтос Глупака всъщност не беше толкова глупав: беше прозрял истината. Санса отстъпи назад и викна:

– Няма!

„Ще се омъжа за Уилас, ще стана дамата на Планински рай, моля ви...“

– Разбирам неохотата ти. Поплачи, ако трябва. На твое място сигурно щях да си оскубя косата. Той е едно отвратително малко дяволче, не го оспорвам, но ти все пак ще се омъжиш за него.

– Не можете да ме принудите!

– Разбира се, че можем. Можеш да дойдеш, кротичко и да си кажеш клетвите, както подобава на една добре възпитана лейди, или можеш да се дърпаш, да пишиш и да правиш зрелище, над което да хихикат конярчетата, но накрая все едно ще се омъжиш и ще легнеш в брачното ложе. – Кралицата отвори вратата. Отвън чакаха сир Мерин Трант и сир Озмунд Черно котле, в белите люспести доспехи на Кралската гвардия. – Придружете лейди Санса до септата – каза им тя. – Отнесете я, ако трябва, но гледайте да не разкъсате роклята ѝ. Скъпа е.

Санса се опита да побегне, но слугинята на Церсей я хвана преди да се отдалечи и на един разкряч. Сир Мерин Трант я изгледа така, че я накара да се присвие, но Черно котле я докосна почти с нежност и каза:

– Направи каквото ти се казва, миличко, няма да е толкова лошо. Вълците уж са храбри, нали?

„Храбри.“ Санса вдиша дълбоко. „Аз съм Старк, да. И мога да бъда храбра.“ Всички я гледаха – по същия начин, по който я бяха гледали онзи ден на двора, когато сир Борос Блътнът й бе разкъсал дрехите. Дяволчето я беше спасило от боя онзи ден, същият мъж, който я чакаше сега. „Той не е толкова лош като останалите“ – каза си Санса.

– Ще отида. Церсей се усмихна.

– Знаех си, че ще отидеш.

По-късно не можеше да си спомни нито как е напуснала стаята си, нито как е слязла по стълбите и е прекосила двора. Като че ли бе вложила цялото си внимание в това да поставя единия си крак пред другия. Сир Мерин и сир Озмунд крачеха от двете й страни в плащове бели като нейния, липсваха им само бисерите и вълчището на баща й. Самият Джофри я чакаше на стъпалата на дворцовата септа. Кралят блестеше в пурпур и злато, короната сияеше на главата му.

– Днес аз съм твоят баща – обяви той.

– Не си – настръхна тя. – И никога няма да бъдеш. Той се навъси.

– Съм. Аз съм твоят баща и мога да те омъжа за когото си поискам. За когото си поискам! Ако поискам, за прасе ще те омъжа и ще те накарам да легнеш с него в кочината. – Зелените му очи блеснаха подигравателно. – Или трябва да те дам на Илин Пейн, той повече ли ще ти хареса?

Сърцето й подскочи.

– Моля ви, ваша милост! – проплака тя. – Ако някога сте ме обичали макар и мъничко, моля ви, не ме принуждавайте да се омъжвам за вашия...

– ...вуйчо ли? – Тирион Ланистър пристъпи от вратата на септата. – Ваша милост – обърна се той към Джофри. – Позволете ми да остана за миг насаме с лейди Санса, ще бъдете ли така добър?

Кралят беше на път да откаже, но майка му го погледна остро и двамата се отдръпнаха на няколко крачки.

Тирион носеше жакет от черно кадифе, обшито със златни ширити, високи до бедрата ботуши, които добавяха една педя към ръста му, и верижка с рубини и лъвски глави. Но разрезът през лицето му беше подут и червен, а от носа му беше останало само едно грозно пънче.

– Много си красива, Санса – каза й той.

– Колко мило от ваша страна, че го казвате, милорд. – Не знаеше какво да добави. „Дали да му кажа, че е хубав? Ще ме помисли или за

глупачка, или за лъжкия.“ Сведе очи и замълча.

– Милейди, не това е начинът да бъдете отведена на своето венчило. Съжалявам. Както и че стана толкова изведнъж и толкова тайно. Милорд баща ми реши, че е наложително, по държавни причини. Иначе щях най-напред да ви посетя, както ми се искаше. – Тирион се приближи към нея с патешката си походка. – Знам, че не сте поискали сама този брак. Аз също. Но ако откажех, щяха да ви венчаят за моя братовчед Лансел. Сигурно щяхте да го предпочетете. Той е по-близо до вас по възраст и е много по-приятен на външност. Ако това е желанието ви, кажете го и ще сложа край на този фарс.

„Не искам никакъв Ланистър – искаше й се да отвърне. – Искам си Уилас, искам Планински рай и онези кутренца, и ладията, и синове, които ще се казват Едард, Бран и Рикон.“ Но си спомни какво й бе казал Донтос в гората на боговете. „Тирион или Ланистър, все едно, те искат не мен, искат правата ми.“

– Много сте мил, милорд – промълви тя съкрушена. – Аз съм поверничка на трона и дългът ми е да се омъжа за този, за когото ми заповяда кралят.

Той я изгледа с разноцветните си очи.

– Зная, че не съм съпругът, за когото мечтаят младите момичета, Санса – промълви тихо, – но не съм и Джофри.

– Не сте – отвърна тя. – Вие бяхте добър с мен. Помня го. Тирион й подаде дебелиите си пръсти.

– Елате тогава. Да изпълним своя дълг.

И така, тя постави ръката си в неговата и той я поведе към брачния олтар, където чакаше септонът, между Майката и Отеца, за да свърже живота им в едно. Санса видя Донтос в пъстрите му шутовски дрехи – гледаше я с големите си опулени очи. Сир Бейлон Суан и сир Борос Блънт бяха там в бялото на Кралската гвардия, но не и сир Лорас. „Никой от Тирелите не е тук“ – изведнъж осъзна тя. Но свидетели имаше в изобилие: евнухът Варис, сир Аддам Марбранд, лорд Филип Фуути, сир Брон, Джалабхар Ксхо, и още дузина. Лорд Джилс покашляше в единия край, лейди Ермесанда стоеше малко по-напред, а бременната дъщеря на лейди Танда проплакваше и хлипаше без видима причина. „Да хлипа – каза си Санса. – Сигурно и аз ще захлипам преди да е свършил този ден.“

Церемонията мина като в сън. Санса направи всичко, което се изискваше от нея. Имаше молитви, клетви и пеене, горяха свещи, сто танцуващи светлини, които сълзите в очите й превръщаха в хиляди. За

шастие никой като че ли не забеляза, че плаче, докато стоеше там, увита в цветовете на баща си. А и да бяха, преструваха се, че не са. И по някое време, като че ли много бързо, стигнаха до размяната на наметалата.

Като баща на кралството, Джофри зае мястото на лорд Едарт Старк. Санса стоеше вкочанена, когато ръцете му докоснаха раменете ѝ, за да откопчат токата на наметалото ѝ. Едната се отърка в гърдата ѝ, задържа се там за миг и леко я стисна. После токата се отвори и Джоф с кралски жест и широко ухилен хвърли настрана върху пода девичето ѝ наметало.

Частта с вуйчо му не мина толкова добре. Младоженското му наметало беше огромно и тежко, от пурпурно кадифе, отрупано със златни лъвове и обшито със златен сатен и рубини. Никой обаче не беше способен да донесе столче и младоженецът въпреки високите си ботуши оставаше с цяла стъпка и половина по-нисък от невестата си. Когато пристъпи зад нея, Санса усети рязко дръпване за полата. „Иска да коленича“, разбра тя и се изчерви. Чувстваше се убита. Не трябваше да е така. Беше сънувала хиляда пъти мига на венчилото и винаги си бе представяла как годеникът ѝ ще се изправи до нея висок и силен, ще заметне в широк жест плаща на своята закрила на раменете ѝ и нежно ще я целуне по бузата, когато се наведе да закопчае токата.

Усети ново дръпване за полата, по-настойтелно. „Няма. Защо трябва да щадя чувствата му, щом никой не се интересува за моите?“

Джуджето я подръпна за трети път. Тя сви упорито устни и се направи, че не е забелязала. Някой зад тях се изкикоти. „Кралицата“ – помисли Санса, но беше все едно. Вече се смееха всички, най-високо – Джофри.

– Донтос, долу на четири крака! – разпореи се кралят. – На вуйчо ми му трябва стъпалце, за да се качи на невестата си.

Ето как нейният лорд съпруг я облече в цветовете на Ланистър – стъпил на гърба на един шут.

Когато Санса се обърна, дребосъкът я гледеше втренчено, свил устни и с лице, червено като наметалото. Тя изведнъж изпита срам от опърничавостта си. Приглади пол и и коленичи пред него, та главите им да се изравнят.

– С тази целувка обричам любовта си и ви взимам за свой лорд и съпруг.

– С тази целувка обричам любовта си – отвърна дрезгаво джуджето – и ви взимам за своя лейди и съпруга. – Наведе се към нея и за миг устните им се докоснаха.

„Толкова е грозен – помисли Санса, когато лицето му се приближи до нейното. – По-грозен е дори от Хрътката.“

Септонът вдигна високо своя кристал, така че пьстрата като дъга светлина да пада върху тях.

– Тук, пред очите на богове и хора – изрече той, – тържествено обявявам Тирион от дома Ланистър и Санса от дома Старк за мъж и жена, една плът, едно сърце, сега и во веки веков, и проклет да е онзи, който застане между тях.

А тя трябваше да прехапе устни, за да не захлипа.

Брачният пир се проведе в Малката зала. Имаше петдесетина гости; предимно васали и съюзници на Ланистър, присъединили се към онези, които присъстваха на церемонията. Тук Санса видя и Тирелите. Марджери я изгледа с тъга, а Кралицата на тръните дори не я погледна. Ели-нор, Алла и Мега, изглежда, бяха решили да покажат недвусмислено, че никога не са я познавали. „Моите приятелки“ – каза си Санса с горчивина.

Съругът ѝ пиеше много и хапваше малко. Заслушваше се, когато някой станеше да вдигне тост, и понякога кимваше одобрително, но иначе лицето му сякаш бе изсечено от камък. Пирът продължаваше сякаш вечно, въпреки че Санса не опита нито едно от блюдата. Искаше ѝ се час по-скоро всичко да свърши и в същото време изпитваше ужас пред онова, което предстои. Защото след пира щеше да дойде ред на брачното ложе. Мъжете щяха да я отнесат до ложето, разсъбличайки я по пътя с груби шеги за съдбата, която я очаква между завивките, а жените щяха да отдадат същата почит на Тирион. Едва след като ги оставеха голи-голенички в леглото, щяха да ги оставят сами, но и тогава гостите щяха да останат пред брачната стая и да подвикват дръзки съвети през вратата. Брачната нощ ѝ се беше струвала удивително забавна и възбуждаща, когато бе малка, но сега, когато ѝ предстоеше, не можеше да изпита нищо друго освен ужас. Не мислеше, че ще може да понесе да ѝ свалят дрехите, и беше сигурна, че ще избухне в неудържим плач при първата мръсна шега.

Когато музикантите засвириха, тя сложи плахо ръка върху ръката на Тирион и каза:

– Милорд, не е ли редно ние да поведем танца? Устата му се изкриви.

– Мисля, че ги повеселихме достатъчно за един ден, а ти?

– Както кажете, милорд. – И тя дръпна ръката си.

Вместо тях танца го поведоха Джоффри и Марджери. „Как може

едно чудовище да танцува толкова красиво?“ – удиви се Санса. Толкова често си беше мечтала как ще танцува на сватбата си и как всички ще гледат нея и очарователния ѝ лорд. – В мечтите ѝ всички се усмихваха. „Сега дори съпругът ми не се усмихва.“

Скоро към краля и неговата годеница се присъединиха други гости. Елинор тантуваше с младия си скуайър, а Мега – с принц Томен. Лейди Мериуедър, мирската красавица с черната коса и големите тъмни очи, се въртеше толкова изкусително, че скоро очите на всички мъже в залата се приковаха в нея. Лорд и лейди Тирел се движеха по-сдържано. Сир Кеван Ланистър помоли за благоволение лейди Джана Фосоуей, сестрата на лорд Тирел. Мери Крейн затанцува с принца изгнаник Джалабхар Ксхо, в пищните му одежди с пера. Церсей Ланистър партнира първо на лорд Редвин, после на лорд Роуан и накрая на собствения си баща, който тантуваше с плавна и строга изящност.

Санса седеше свила ръце в скута си и гледаше как кралицата се върти в ритъма на танца и мята русите си къдрици. „Тя ги омайва всички – помисли си вяло. – Колко я мразя.“ Извърна поглед настрани, където Лунното момче тантуваше с Донтос.

– Лейди Санса. – Сир Гарлан Тирел беше застанал до подиума. – Ще ме удостоите ли? Ако вашият лорд се съгласи?

Кривогледите очи на Дяволчето се присвиха.

– Моята дама може да танцува с когото благоволи.

Сигурно бе длъжна да остане до съпруга си, но толкова отчаяно ѝ се искаше да потанцува... а сир Гарлан беше брат на Марджери, на Уилас, на нейния Рицар на цветята.

– Разбирам защо ви наричат Гарлан Галантния, сир – каза тя и му подаде ръката си.

– Милейди е много мила, че го казва. Впрочем брат ми Уилас ми даде това име. За да ме предпази.

– Да ви предпази? – Тя го изгледа озадачено. Сир Гарлан се засмя.

– Воя се, че като малък бях доста дебело момче, а имаме един чичо, когото наричат Гарт Грамадни. Ето защо Уилас ме нарече така, макар и не преди да ме заплаши с Гарлан Зеленикавия, Гарлан Безочливия и Гарлан Грозника.

Толкова мило и глупаво беше, че Санса неволно се засмя. Колкото и нелепо да беше, изпитваше благодарност. Смехът някак ѝ вля отново надежда, макар и за малко. Усмихната, тя се остави на музиката да я поведе и се изгуби в стъпките, в звука на флейтата, на гайдите и лютнята, в ритъма на барабана... и от време на време – в ръцете на сир Гарлан,

когато танцът ги събереше.

– Милейди съпругата ми е много загрижена за вас – каза ѝ той тихо.

– Лейди Леонет е много мила. Кажете ѝ, че съм добре.

– Една булка би трябвало да бъде много повече от добре на сватбата си. – Гласът му не беше груб. – Изглеждате готова да заплачете.

– Сълзи на радост, сир.

– Очите ви издават лъжата на езика ви. – Сир Гарлан я завъртя и я привлече към себе си. – Милейди, забелязал съм как гледате брат ми. Лорас е доблестен и чаровен и всички ние много го обичаме... но от вашето Дяволче ще излезе много по-добър съпруг. Той е по-голям мъж отколкото изглежда, така мисля.

Музиката ги завихри и раздели преди Санса да измисли някакъв отговор. Срещу нея се озова Мейс Тирел, със зачервено лице и запотен, после лорд Мериуедър, а след него принц Томен.

– И аз искам да се ожена – каза ѝ дебеличкият принц, който беше едва на девет години. – По-висок съм от вуйчо!

– Да, така е – каза Санса преди партньорите отново да се сменят. Сир Кеван ѝ каза, че е красива, Джалабхар Ксхо каза нещо, което тя не разбра – беше на езика на Лятото, а лорд Редвин ѝ пожела много тлъсти дечица и дълги години радост. А после танцът я изправи лице в лице срещу Джофри.

Санса се вкочани, щом ръката му докосна нейната, но кралят я стисна здраво и я придържа към себе си.

– Не бива да изглеждаш толкова тъжна. Вуйчо ми е едно грозно и ребно същество, но ти все още имаш мен.

– Ти ще се ожениш за Марджери!

– Един крал може да има други жени. Курви. Като баща ми. Един от Егоните също е имал. Третият там или четвъртият. Имал е много курви и много копелета. – Музиката ги завъртя и Джоф я целуна с влажните си устни. – Вуйчо ми ще те доведе в леглото ми всеки път, щом му заповядам.

Санса поклати глава.

– Няма.

– Ще го направи, иначе ще му взема главата. Онзи крал Егон е имал всяка жена, която си поиска, все едно дали е била омъжена, или не.

За щастие отново дойде време да се сменят. Но краката ѝ се бяха вдървили и лорд Роуан, сир Талад и скуайърът на Елинор сигурно си помислиха, че е много тровава танцьорка. А след това тя отново се

върна при сир Гарлан и скоро, слава на боговете, танцът свърши.

Облекчението ѝ трая кратко. Скоро след като музиката замря, тя чу Джофри да казва:

– Време е да ги отнесем в брачното ложе! Хайде да ѝ смъкнем дрехите и да видим какво ще даде вълчицата на вуйчо ми! – Още мъже подеха високо подканата му.

Съпругът ѝ, джуджето, бавно вдигна очи от чашата с вино.

– Няма да имам брачна нощ. Джофри сграбчи ръката на Санса.

– Ще имаш, ако ти заповядам.

Дяволчето заби камата си в масата и тя затрептя.

– Тогава ще оправяш жена си с дървена патка. Ще те скопя, заклевам се!

Настъпи мъртва тишина. Санса се дръпна от Джофри, но той я беше стиснал здраво и ръкавът ѝ се отпра. Сякаш никой не чу. Кралица Церсей се обърна към баща си.

– Чу ли го?

Лорд Тивин се надигна от стола си.

– Вярвам, че можем да минем без бракосъчетаването. Тирион, убеден съм, че не искаше да заплашиш кралската особа.

Санса видя как спазъм на гняв пробяга по лицето на съпруга ѝ.

– Сбърках – каза той. – Направих си лоша шега, ваше превъзходителство.

– Ти ме заплаши, че ще ме скопиш! – изпищя Джофри.

– Така е, ваша милост – каза Тирион, – но само защото завидях на кралското ви мъжество. Моето е толкова малко и кльомнало. – Лицето му се изкриви в похотлива усмивка. – Само не ми режете езика, че тогава с какво ще задоволявам сладката женичка, която ми дадохте?

Сир Озмунд Черно котле се изсмя гръмко. Още неколцина се изпискаха. Но Джоф не се засмя, нито лорд Тивин.

– Ваша милост – каза той, – синът ми е пиан, сам виждате.

– Пиан съм – призна Дяволчето, – но не толкова, че да не мога да присъствам на собствената си брачна нощ. – Скочи от подиума и дръпна грубо Санса към себе си. – Хайде, жено. Време е да разбием решетките на портата. Искам да си поиграем на „влез в моя замък“.

Със зачервено от срам лице Санса излезе с него от Малката зала. „Имам ли някакъв избор?“ Тирион се поклащаше като тремаво пате, когато вървеше, особено когато вървеше бързо като сега. Боговете бяха милостиви и нито Джофри, нито някой друг тръгна след тях.

За първата брачна нощ им бяха отстъпили една просторна спалня в

Кулата на Ръката. Тирион затвори с ритник вратата след тях.

– Ей на онази лавица има кана с добро арборско вино, Санса. Ще бъдеш ли така добра да ми налееш чаша?

– Разумно ли е, милорд?

– Едва ли има нещо по-разумно. Нали разбираш, избощо не съм пиян, но смятам да се напия.

Санса напълни по един бокал за двамата. „Ще ми е по-лесно, ако и аз съм пияна.“ Приседна на ръба на голямото легло с балдахин и пресуши половината от чашата си на три дълги глътки. Виното сигурно беше хубаво, но тя бе толкова изнервена, че не усети вкуса му. Главата ѝ се замая.

– Искате ли да се съблека, милорд?

– Тирион. – Той килна глава. – Името ми е Тирион, Санса.

– Тирион. Милорд. Да си сваля ли роклята, или искате вие да ме съблечете? – Отпи отново от виното.

Дяволчето извърна глава.

– Първия път когато се ожених, имаше един пиян септон и няколко свине за свидетели. Един от свидетелите изядохме на брачния си пир. Тиша ме хранеше с пръжки, аз облизвах маста от пръстите ѝ и двамата се смеехме, докато не паднахме в леглото.

– Бил сте женен? Аз... забравила съм.

– Не си забравила. Никога не си го знаела.

– Коя беше тя, милорд? – Санса не можа да съдържи любопитството си.

– Лейди Тиша. – Устата му се изкриви в гримаса. – От дома Сребърен юмрук. Гербът им е две ръце, в едната жълтица, в другата сто сребърника, върху кървав чаршаф. Брактът ни беше много кратък... както се полага за нисък мъж, предполагам.

Санса сведе очи към ръцете си и не каза нищо.

– На колко си години, Санса? – попита след малко Тирион.

– На тринайсет – отвърна тя. – Когато се обърне луната.

– Богове милостиви! – Джуджето отпи още глътка вино. – Е, с приказки няма да пораснеш. Да се залавяме ли с тази работа, милейди? Ако желаете?

– Ще пожелаая всичко, което би пожелал моят милорд съпруг.

Това, изглежда, го ядоса.

– Криеш се зад своята вежливост все едно, че е крепостна стена.

– Вежливостта е бронята за една дама – каза Санса. Септата ѝ толкова често го бе повтаряла.

– Аз съм твоят съпруг. Вече можеш да си свалиш бронята.

– А дрехите?

– Тях също. – Махна ѝ с чашата вино. – Милорд баща ми заповяда да консумирам този брак.

Ръцете ѝ зашариха разтреперани по дрехите. Сякаш вместо пръсти имаше десет палци и всички бяха счупени. Все пак успя някак да се справи с всичките връзки и копчета, наметалото, роклята и копринената риза под нея се смъкнаха на пода, и накрая пристъпи от купчината гола. Кожата по ръцете и краката ѝ настръхна. Очите ѝ не смееха да се откъснат от пода, не можеше да го погледне от срам, но когато най-сетне ги вдигна, видя, че я гледа смаяно. Глад имаше в зеленото му око и гняв – в черното. Санса не знаеше кое от двете я плаши повече.

– Ти си дете – каза той.

Тя покри гърдите си с ръце.

– Разцъфтяла съм.

– Дете си – повтори той, – но те искам. Това плаши ли те, Санса?

– Да.

– Мен също. Зная, че съм грозен...

– Не, мило...

Тирион стана от леглото.

– Не ме лъжи, Санса. Аз съм грозен, гърбав, кривокрак, безобразен, дребен, но... – Тя усети как търси слепешком думите си. – Но в леглото, когато угаснат свещите, не съм по-лош от другите мъже. В тъмното аз съм Рицарят на цветята. – Отпи от виното. – Аз съм щедър. Верен съм на онези, които са верни към мен. Доказал съм, че не съм страхливец. И съм доста по-умен от повечето, а умът все пак струва нещо. Мога дори да бъда добър. Добротата не ни е присъща на нас, Ланистърите, боя се, но знам, че имам малко от нея в себе си. Мога да бъда... да бъда добър с теб.

„Изплашен е също като мен“ – разбра Санса. Това сигурно трябваше да я направи малко по-мила към него, но не можа. Испита само жалост, а жалостта бе смърт за страстта. Той я гледаше, чакаше я да каже нещо, но всичките думи се бяха изпарили от главата ѝ. Можеше само да стои така пред него и да трепери.

Когато най-сетне разбра, че тя няма да му отговори, Тирион Ланистър пресуши чашата си до дъното.

– Разбирам – каза ѝ с горчивина. – Качи се в леглото, Санса. Трябва да изпълним дълга си.

Тя се покачи върху пухеното легло. Погледът му не се откъсваше

от тялото ѝ. На нощната масичка гореше ароматна свещ от пчелен восък, а по постелята имаше пръснати розови листенца. Посегна да дръпне завивката, за да се покрие, но го чу как каза:

– Недей.

Студът я накара да потръпне, но тя се подчини. Затвори очи и зачака. След малко чу как ботушите на съпруга ѝ изтрополяха на пода, чу шумоленето на дрехите, които събличаше. Когато скочи в леглото и едната му ръка докосна гърдата ѝ, Санса не можа да се сдържи и затрепера.

Остана да лежи със стиснати очи, всяко мускулче по тялото ѝ бе стегнато до скъсване от ужас пред това, което щеше да последва. Щеше ли отново да я докосне? Да я целуне? Трябваше ли вече да си разтвори краката за него? Не знаеше какво се очаква от нея.

– Санса. – Ръката я нямаше. – Отвори си очите.

Обещала бе да се подчинява. Отвори очи. Той седеше до краката ѝ, гол. Там, където се събираха краката му, от хрустчето жълтеникави косми стърчеше мъжкият му член, изпънат и корав – единственото изправено нещо по него.

– Милейди – каза Тирион. – Вие сте красива, не го оспорвам... но... не мога да го направя. Проклет да е баща ми. Ще почакаме. Един лунен кръг, година, сезон, колкото трябва. Докато не ме опознаете по-добре и може би да ми – се доверите малко. – Усмивката му сигурно трябваше да я успокои, но без нос само му придаваше още по-уродлив и отблъскващ вид.

„Погледни го – каза си Санса. – Погледни добре своя съпруг, добре го огледай. Септа Мордейн твърдеше, че всички мъже са красиви, намери красотата му, помъчи се.“ И се взираше в кривите крака, в грозно издаденото напред чело, в зеленото око и в черното, в суровия още къс месо, останал от носа, и кривия розов белег през лицето, в грубия рошав гъстак черна и златна коса, в това, което трябваше да мине за брада. Дори мъжеството му бе грозно – дебело и жилесто, с огромна кълбеста пурпурна глава. „Това не е редно, това не е честно, с какво съгреших пред боговете, за да ми причинят това, с какво?“

– Кълна се в честта си на Ланистър – каза Дяволчето. – Няма да те докосна, докато не го поискаш сама.

Нужен ѝ беше целият кураж, на който бе способна, за да се вгледа в разноцветните му очи и да промълви:

– А ако не го поискам никога, милорд?

Устата му се изкриви все едно, че го беше зашлевила.

– Никога?

Вратът ѝ така се беше вкочанил, че тя едва успя да кимне.

– Какво пък – каза той, – точно затова боговете са създали курвите – за изчадия като мен.

Стисна късите си дебели пръсти в юмрук и слезе от леглото.

АРЯ

Каменна септа беше най-големият град, който бе виждала след Кралски чертог, а Харвин ѝ каза, че баща ѝ спечелил тук прочута битка.

– Хората на Лудия крал търсеха Робърт, искаха да го хванат преди да се съедини отново с баща ти – заразправя ѝ той, докато язدهа към портата. – Той беше ранен, когато лорд Кънингтън Ръката превзе града и започна да го претърсва града къща по къща. Но преди да го намерят, лорд Едарт и дядо ти дойдоха и шурмуваха стените на града. Лорд Кънингтън се бранеше яростно. Сражаваха се по улиците, дори по покривите, а всички септони биеха камбаните си, за да предупредят простолюдието да си залости вратите. Когато камбаните забиха, Робърт излезе от скривалището си и се включи в битката. Разправят, че него ден убил шестима души. Единият бил Майлс Мутън, прочут рицар и някогашен скуайър на принц Регар. Той щял и Ръката да посече, но битката така и не ги събрала. Кънингтън обаче тогава рани тежко дядо ти Тъли и уби сир Денис Арин, любимеца на Долината. Но като видял, че губи сражението, той отлетял като грифоните, дето ги носеше на гърдите си. Битката на Камбаните, така я наричат оттогава. Робърт винаги казваше, че баща ти я спечелил, а не той.

Според Аря личеше, че тук са се водили и по-скорошни битки. Градските порти бяха от груби нови греди, а купчини овъглени дървета извън стените показваха какво е сполетяло старите.

Каменна септа беше плътно затворена, но щом капитанът на портата видя кои са, им отвори малката портичка.

– С храната как сте? – попита Том, след като влязоха.

– Не толкова зле, колкото преди. Ловеца ни докара цяло стадо овце, тръгна и малко търговия по Черна вода. На юг от реката реколтата не е изгоряла. Е, има много, дето искат да ни вземат каквото, имаме. Вълци днес, Глумци – утре. Ако не търсят храна, търсят плячка, или жени да насилят, а ако не търсят злато или пачаври, търсят проклетия Кралеубиец. Разправят, че се измъкнал между пръстите на лорд Едмур.

– Лорд Едмур? – намръщи се Лим. – Лорд Хостър да не е умрял?

– Или е умрял, или е на умирачка. Мислиш ли, че Ланистъра ще е хванал по Черна вода? Ловеца се кълне, че туй е най-късият път до Кралски чертог. – Капитанът не изчака за отговор. – Изведе си той кучетата да подушат тук-там. Ако сир Джайм се мотае наоколо, ще го

спипат. Виджал съм ги тия псета как мечки разкъсват. Мислиш ли, че ще им хареса вкуса на лъвска кръв?

– Един сдъвкан труп не върши работа на никого – каза Лим. – Ловеца го знае адски добре.

– Западниците, когато минаха оттука, изнасилиха жена му и сестра му, подпалиха му житата и изгориха половината му овци, а другата избиха ей тъй, напук. И шест от кучетата му избиха, хвърлиха им трупове-те в кладенеца му. На него един сдъвкан труп ще му дойде много добре, казвам ти. И на мене също.

– Той по-добре да не го пипа – отвърна Лим. – Само туй ще ти река. По-добре да го не пипа. А ти си глупак.

Аря продължи с Харвин и Ангай от двете ѝ страни надолу по улиците, където някога се беше сражавал баща ѝ. Скоро видя септата на хълма, а под нея – тромавото вътрешно укрепление от сив камък, което изглеждаше твърде малко за толкова голям град. Но всяка трета къща, покрай която минеха, представляваше празна черна коруба, а по улици-те не се виждаха хора.

– Всички жители ли са мъртви? – попита тя.

– Само боязливи.

Ангай ѝ посочи двама стрелци на един покрив и някакви момчета с осаджени лица, присвити сред руините на доскорозна пивница. Малко по-нататък един хлябар отвори кепенците на прозореца си и подвижна нещо на Лим. Гласът му привлече и други хора извън скривалищата им и Каменна септа сякаш бавно започна да се събужда около тях за живот.

На пазарния площад в центъра на града имаше голяма чешма с форма на скачаша пъстърва, от чиято уста в каменното корито се изливаше вода. Там жени пълнеха ведра и делви. На няколко крачки по-нататък на високи скърцащи дървени пилони висяха железни кафези. „Кафезите на враните“ – спомни си Аря. Враните бяха главно извън кафезите, пляскаха във водата или стояха накацали по решетките; вътре в кафезите имаше хора. Лим дръпна юздите и се навъси.

– Това пък какво е сега?

– Правосъдие – отвърна му една жена от чешмата.

– Какво, да не би въжетата ви за бесилки да са свършили?

– Това сир Уилбърт ли го отсъди? – попита Том. Някакъв мъж се изсмя горчиво.

– Лъвовете убиха сир Уилбърт преди година. Синовете му до един са с Младия вълк, дебелеят някъде на запад. Мислиш ли, че им пука за такива като нас? Лудия ловец ги спипа тия вълци.

„Вълци.“ Аря изстина. „Хора на Роб и на баща ми.“ Железните клетки я привлякоха. Решетките оставяха толкова малко място, че затворниците не можеха нито да седнат, нито да се обърнат. Стояха голи, изложени на слънце, на вятър и дъжд. Мъжете в първите три клетки бяха мъртви. Враните бяха изкълвали очите им, но празните кухни сякаш я следяха. Четвъртият в редицата се размърда, когато тя мина пред него. Проскубаната му брада се бе втвърдила от засъхнала кръв и мухи. Когато той заговори, те се пръснаха и забръмчаха по главата му.

– Вода! – изграчи нещастникът. – Моля... вода...

Мъжът в следващата клетка отвори очи.

– Тук съм – промълви той. – Тук съм, ето ме. – Беше много стар; брадата му беше побеляла, а плешивият му череп беше петнист от старост.

След стареца имаше още един мъртвец, едър червенобрад мъж с прогнила вече сива превръзка, покриваща лявото му ухо и част от слепоочието. Но най-лошото бе скутът му, където не бе останало нищо освен набръчкана кафява дупка, в която лазеха личинки. След него беше един много дебел мъж. Клетката за врани беше толкова убийствено тясна, че беше трудно да се разбере как са успели да го натикат вътре. Желязото се впиваше болезнено в корема му, който се подаваше издут между решетките. Слънцето го бе опекло от глава до пети, все едно че го бяха пекли на огън. Когато той се размърда, клетката изскърца и се залюля и Аря видя белите ивици там, където решетките бяха защитили плътта му от слънцето.

– Чии хора бяхте? – попита ги тя.

Щом чу гласа ѝ, дебелият мъж отвори очи. Кожата около тях беше толкова зачервена, че приличаха на сварени яйца, плуващи в пълно с кръв блюдо.

– Вода... глътка...

– Чии? – повтори тя.

– Не им обръщай внимание, момче – каза ѝ градският мъж. – Не се занимавай с тях. Карай си по пътя.

– Какво са направили? – попита тя.

– Заклаха осем души при Въртоглавите водопади – каза той. – Търсеха Кралеубиеца, но го нямаше, и взеха да изнасилват и да плячкосват.

– Посочи с палец към трупа с личинките на мястото на отсечения член. – Тоя беше изнасилвачът. Айде разкарай се.

– Глътка вода! – извика дебелият. – Имай милост, момче, глътка само!

Старецът стисна решетките.

– Вода – изхриптя онзи с мухите по брадата.

Аря се вгледа в мръсните им коси, проскубаните бради и зачервените очи, в сухите им, напукани и разкъравени устни. „Вълци – каза си отново. – Като мен.“ Това ли беше нейната глутница? „Как е възможно да са били хора на Роб?“ Искаше да ги удари. Искаше да ги убие. Искаше да заплаче. Всички те сякаш я гледаха, и живите и мъртвите. Старецът беше проврял три пръста между решетките и ги мърдаше.

– Вода... вода...

Аря скочи от коня си. „Не могат да ми направят нищо. Те умират.“ Взе чашата от дисагите си и отиде до чешмата.

– Ей, какво правиш, момче? – викна градският мъж. – Това не е твоя работа. – Аря вдигна ръка към устата на рибата. Водата заплиска по пръстите и по ръкавите ѝ, но Аря не отмести чашата, докато не се напълни до ръба. Когато се обърна и тръгна към члетките, мъжът се опита да я спре. – Ей, я се разкарай, момче...

– Тя е момиче – каза Харвин. – Остави я.

– Ами да – каза Лим. – Лорд Берик не обича издъхващите да мрат от жажда. Що не ги обесихте прилично?

Решетките бяха твърде тесни, за да подаде чашата през тях, но Харвин и Джендри предложиха да я вдигнат. Тя постави стъпало върху сбраните шепи на Харвин, стъпи на раменете на Джендри и стисна решетките на покрива на клетката. Дебелият вдигна нагоре лицето си, опря бузите си в желязото и Аря изсипа водата над него. Той загълта жадно и я остави да потече по брадата, по бузите и по ръцете му, а после я облиза от решетките. Щеше да облизе и пръстите на Аря, ако не беше си ги дръпнала. Докато напои по същия начин и другите двама, се беше събрала гълпа и я гледаха.

– Лудия ловджия ще чуе за това – заплаши мъжът. – Няма да му хареса. О, хич няма да му хареса.

– Това пък още по-малко ще му хареса.

Ангай изпъна дългия лък, издърпа стрела от колчана, прицели се и стреля. Дебелият мъж потрепера, когато стрелата се заби между плещите му, но клетката не го остави да падне. Още две стрели довършиха другите двама. Единственият звук, който се възцари над площада, бе плясъкът на водата и бръмченето на мухите.

„Валар моргулис“ – помисли Аря.

В източния край на пазарния площад имаше скромно ханче с варосани стени и счупени прозорци. Половината му покрив беше наскоро

изгорял, но дупката беше закърпена. Слязоха от конете при килналата се на една страна конюшня и Зелената брада ревна за конярите.

Дебелата рижа ханджийка зави от радост, като ги видя, след което почна да ги щипе един по един.

– Зелената брада, тъй значи? Или Сива брада? Майчице милостива, че кога остаря толкоз? Лим, ти ли си това? Още ли го носиш това мише наметало, а? Знам аз, че никога не го переш, знам. Страх те е да не опереш цялата пикня по него и да разберем всички, че си рицар от Кралската гвардия! А, и Том Седмака, похотливецо дърти! Дошъл си синчето да видиш, а? Е, закъснял си, той замина с проклетия Ловджия. Само недей да ми казваш, че не е твой!

– Няма моя глас – възрази неуверено Том.

– Ама носа го има. Тъй де, че и другите работи, нали чувам мометата да си приказват. – Тогава забеляза Джендри и го ошипа по бузата. – Я виж какво хубаво младо биче! Чакай само да ги види Алис тия ръчища. Ох, и ми се черви като девица невинна. Е, Алис и това ще ти го оправи, момко, ще видиш.

Аря не беше виждала никога Джендри толкова изчервен.

– Невен, остави Бика на мира, добър момък е той – каза Том Седемте струни. – От тебе искаме само легла за една нощ.

– Ти говори само за себе си, певецо. – Ангай пусна ръка около кръста на едно снажно слугинче, луничаво колкото него.

– Леглата ги имате – каза червенокосата Невен. – Легла в „Прасковата“ колкото щеш. Но първо всички в коритата. Че последния път като ви взех под покрива си, бълхите си оставихте. – Тя боцна с пръст Зелената брада в гърдите. – А пък твоите бяха зелени, на всичко отгоре. Храна искате ли?

– Ако ти се откъсне от сърцето, няма да откажем – призна Том.

– Че ти отказвал ли си някога нещо, Том? – изкикоти се ханджийката.

– За приятелите ти ще изпека малко овнешко, а за теб – един стар плъх. Ти и толкова не заслужаваш, но ако ми измъкнеш някоя и друга песен, може и да поомекна. Много съм си жалостива към окаяниците. Хайде, влизайте. Кае, Лана, сложете няколко котлета на огньовете. Джи-зийн, я помогни да им свалим дрехите, че и тях трябва да кипнем.

Изпълни си заканите до една. Аря се опита да им каже, че се е къпала два пъти в Лешниковия замък, няма и преди два дни, но червенокосата не искаше и да чуе. Две слугинчета я понесоха на ръце нагоре по стъпалата спорейки дали е момиче, или момче. Едната, Хели, спечели баса

и другата трябваше да донесе горещата вода и да изтърка гърба на Аря с корава четка, с която за малко щеше да ѝ съдере кожата. После ѝ прибраха всичките дрехи, които ѝ беше дала лейди Малък лес, и я преоблякоха досущ като някоя от кукличките на Санса, в лен и дантели. Но по-не след като свършиха я накараха да слезе долу и да се наяде.

Щом седна в гостилницата в глупавите момичешки дрехи, Аря си спомни какво ѝ беше казал Сирио Форел – онзи номер с гледането и виждането какво има около теб. И като се огледа, видя, че слугинчетата са много повече, отколкото можеше да наеме който и да било хан, и че повечето от тях също така са млади и много сърдечни. А като се свечери, много мъже почнаха да влизат и излизат от „Прасковата“. Не се задържаха много в гостилницата, дори след като Том извади лютнята и запя „Шест девиси в езерото“. Дървените стъпала бяха стари и стръмни, и скърцаха здраво, щом някой от тях нарамеше някое от момичетата и го понесеше към горния етаж.

– Бас държа, че това е бардак – прошепна тя на Джендри.

– Ти дори не знаеш какво е бардак.

– Знаем – настоя тя. – Като хан, ама с момичета. Той отново се изчерви.

– Тогава какво правиш тук? Един бардак не е място за проклета знатна дама като теб, всички го знаят.

Едно от момичетата седна на пейката до него.

– Коя е знатна дама? Тая кльошавата ли? – Погледна Аря и се изсмя. – Аз пък съм кралска дъщеря.

Аря разбра, че ѝ се подиграват.

– Не си.

– Може и да съм. – Момичето сви рамене и роклята ѝ се смъкна от едното рамо. – Казват, че крал Робърт се е чукал с майка ми, когато се е крил тук, преди битката. Не че е не е лягал с другите момичета, но Леслин казва, че най-много е харесвал мамчето ми.

Момичето наистина имаше коса като на стария крал – същата буйна и гъста грива, черна като въглен. „Това обаче нищо не значи. Джендри има същата коса. Много хора имат черна коса.“

– Викат ми Камбанката – каза момичето на Джендри. – На битката. Бас слагам, че и твоята камбанка мога да ударя, искаш ли?

– Не – отвърна той навъсено.

– Бас слагам, че ти се иска. – Тя го прегърна. – За приятели на Тос и на Господаря на мълнията не струва нищо.

– Казах – не. – Джендри скочи и с широки крачки излезе навън.

Камбанката се обърна към Аря.

– Той не обича ли момичета? Аря сви рамене.

– Просто е глупав. Обича да лъска шлемове и да пердаши мечове с чукове.

– О! – Камбанката придърпа роклята си на рамото и се заприказва с Джак Късмета. Скоро вече седеше в скута му, кикотеше се и пиеше вино от неговата чаша. Зелената брада си имаше две момичета, по едно на всяко коляно. Ангай беше изчезнал някъде с неговото момиче, онова с луничките, Лим също го нямаше. Том Седемте струни седеше край огъня и пееше „Девниците разцъфват напролет“. Аря отпиваше от разреденото с вода вино, донесено ѝ от червенкосата, и слушаше. В другия край на площада мъртъвците гниеа в своите кафези за врани, но вътре в „Прасковата“ цареше веселие. Само дето ѝ се струваше, че някои, кой знае защо, се смеят някак прекалено силно.

Моментът като че ли беше подходящ да се измъкне и да открадне кон, но Аря не виждаше с какво ще ѝ помогне това. Можеше да стигне само до градските порти. „Капитанът няма да ме пусне да изляза, а и да ме пусне, Харвин ще тръгне след мен, или онзи Ловец с неговите кучета.“ Съжали, че ѝ я нямаше картата, за да може да види на какво разстояние е Каменна септа от Речен пад.

Докато си пресуши чашата, вече се прозяваше. Джендри все още не беше се върнал. Том Седемте струни пееше „Сърцата, биещи като едно“ и целуваше различно момиче в края на всеки куплет. В ъгъла до прозореца Лим и Харвин седяха с червенкосата Невен и си говореха тихо.

– И значи прекарала нощта в килията на Джайм – чу тя да казва жената. – Тя и оная, другата, дето убила Ренли. И тримата заедно били, а на заранта лейди Кейтлин го пуснала на свобода от любов. – Ханджийката се изсмя гърлено.

„Не е истина – помисли Аря. – Никога не би го направила.“ Почувства се едновременно тъжна, ядосана и много самотна. До нея беше седнал някакъв старец.

– Я виж ти каква хубава малка прасковка! – Дъхът му миришеше почти толкова гадно, колкото мъртъвците в клетките, а малките му свински очички шареха по нея. – Има ли си име малката ми прасковка?

За миг тя се стъписа и забрави коя се очакваше да бъде. „Прасковка“ не беше, но не можеше да бъде и Аря Старк, най-малкото не и тук, с някакъв миризлив пияница, когото дори не познаваше.

– Аз съм...

– Тя е сестра ми. – Джендри постави тежката си ръка на рамото на

стареца и го стисна. – Остави я на мира.

Мъжът се обърна намръщен и готов за свада, но като видя Джендри, размисли.

– Сестра ти значи? Що за брат си тогаз? Аз никога не бих довел сестра си в „Прасковата“. Това – не. – Стана и тръгна да си потърси друга приятелка.

– Защо го каза това? – Аря скочи на крака. – Ти не си ми брат.

– Да – отвърна й Джендри ядосано. – Много ми е долно проклетото потекло, за да съм роднина на нашата знатна лейди.

Аря се стъписа от гнева в гласа му.

– Не исках да кажа това.

– Но е това. – Седна на пейката и стисна пълната си чаша. – Махай се. Искам да си изпия виното на мира. После може да намеря онова момиче с черната коса и да й звънна камбанката.

– Но...

– Казах, махай се! Милейди.

Аря се въртна и го остави. „Тъпа бича глава, копеле, нищо друго не е той.“ Можеше да си звъни колкото ще камбани, все едно й беше.

Стаята им беше горе, под таванските греди. В „Прасковата“ сигурно имаше достатъчно легла, но за такива като тях можеха да заделят само едно. Затова пък беше широко. Запълваше цялата стая, а сламеникът изглеждаше достатъчно широк да ги побере всички. Засега обаче леглото беше само за нея. Истинските й дрехи бяха окачени на една кука на стената между вещите на Джендри и на Лим. Аря свали набързо лена и дантелите, смъкна ризата и се пхна под завивките. „Кралица Церсей – зашепна си във възглавницата. – крал Джофри, сир Илин, сир Мерин. Дънсън Раф и Поливър. Веселяка, Хрътката и сир Грегър Планината.“ Обичаше понякога да разбърква имената им. Помогаше й да помни кои бяха и какво бяха направили. „Някои може вече да са мъртви – помисли тя. – Може някъде да има такива кафези за врани и сега враните да им кълват очите.“

Сънят дойде още щом затвори очи. Аря сънува вълци, които се промъкваха крадешком през някаква мокра гора с натезал във въздуха мирис на дъжд, на гнили листа и на кръв. Само че в съня й тези миризми бяха добри и Аря знаеше, че няма от какво да се бои. Тя беше силна, бърза и дива, и цялата й глутница беше около нея, нейните братя и сестри. Заедно догониха един подплашен кон, прегризаха му гърлото и пируваха. А когато луната се показа от облаците, тя отметна глава назад и зави.

Но когато настъпи утрото, я събуди кучешки лай.

Аря се надигна и се прозя. Джендри от лявата ѝ страна се размърда, а Лимонения плащ хъркаше здраво отдясно, но ляят отвън почти го заглушаваше. „Трябва да са поне петдесет псета.“ Изпълзя от постел – ките, прескочи Лим, Том и Джек Късмета и отиде до прозореца. Когато го отвори, нахлуха вятър, влага и студ. Денят бе сив и облачен. Долу на площада кучетата лаеха, обикаляха в кръг, ръмжаха и виеха. Бяха цяла глутница, грамадни черни мастифи, дългнести вълкодави, черни и бели овчарки и породи, каквито Аря не познаваше, рунтави зверове с дълги жълти зъби. Между хана и чешмата десетина ездачи седяха по конете си и гледаха как трима градски мъже отвориха клетката с дебелия и задърпаха ръката му, докато подутия му труп не се изсипа на земята. Псетата веднага се нахвърлиха и заръфаха месото от костите. Аря чу смеха на един от ездачите.

– Ето ти го новия замък, проклето ланистърско копеле! – викна мъжът. – Малко е тесен за такива като тебе, но ще те наместим вътре, не бой се. – До него навъсен седеше някакъв пленник със стегнати с конопено въже китки. Някои от градските мъже го замерваха с мръсотии, но лицето на пленника не трепваше. – Ще изгниеш в тоя кафез! – реवेशе пазачът му. – Враните ще ти кълват очите, докато харчим скапаното ти ланистърско злато! А когато враните те довършат, ще пратим каквото остане от теб на проклетия ти брат. Макар да се съмнявам, че ще те познае.

Шумът беше разбудил половината „Праскова“. Джендри се домъкна до прозореца при Аря, а Том застана зад тях гол както майка го е родила.

– Каква е тая връва? – изплака от леглото Лим. – Човек не може даже да се наспи.

– Къде е Зелената брада? – попита го Том.

– Легна с Невен – каза Лим. – Що?

– Бягай да го намериш. И Стрелеца. Лудия ловец се е върнал с още един за кафезите.

– Ланистър – каза Аря. – Чух го, че каза „Ланистър“.

– Да не са хванали Кралеубиеца? – попита Джендри.

Долу на площада един хвърлен камък улучи пленника по бузата и главата му се обърна. „Не е Кралеубиеца“ – помисли Аря като видя лицето му.

Боговете все пак бяха чули молитвите ѝ.

ДЖОН

Когато диваците изведоха конете си от пещерата, Дух го нямаше. „Дали е разбрал за Черен замък?“ Джон видиша с плаха надежда хладния въздух на утрото. Близо до хоризонта небето бе порозовяло, а по-нависоко бе станало светлосиво. Мечът на утрото все още висеше на юг, ярката бяла звезда на дръжката му продължаваше да блести като диамант сред заревото, но черните и сиви петна на тъмнеещите гори отново се превръщаха в зелени и златни, в червени и жълто-кафяви. А над борове, букове, ясен и смърч се възправяше Валът, ледена белота и сияние над прахта и калта в подножието му.

Магнарят изпрати дузина мъже на север и още толкова на изток, за да се покатерят на най-високите хълмове и да гледат за обхождащи патрули в горите или за конници горе по леда. Мъжете от Денн носеха обковани с бронз рогове да дадат предупредителен сигнал, ако забележат хора от Стража. Останалите диваци тръгнаха след Джарл, Джон и Игрит. За младия воин беше настъпил часът на славата.

За Вала често се казваше, че се издига на седемстотин стъпки височина, но Джарл беше намерил едно място, където ледената стена беше едновременно по-висока и по-ниска. Ледът пред тях се издигаше стръмен над дърветата като огромна урва, увенчана с изваяни от ветровете бойници поне на осемстотин стъпки височина, на места може би и на деветстотин. Но това беше измамно, разбра Джон, щом приближиха. Брандън Строителя бе положил огромните темели на строежа си по височините, където се бе оказало подходящо, а тук планинските ридове се издигаха страховито нагоре.

Беше чувал веднъж чичо си Бенджен да казва, че Валът е като меч на изток от Черен замък, ала на запад е като змия. Вярно беше. Ледът се изпъваше по билото на огромен изгърбен хълм и след това се спускаше в долина, изкатерваше по острия като нож ръб на дълга гранитна верига на протежение повече от една левга, пробягваше по скалисто било, после отново се спускаше в още по-дълбока долина и след това пак се издигаше, все по-високо и по-високо, прескачайки от хълм на хълм, докдето стигаше погледът.

Джарл беше избрал за щурма им ледената отсечка по скалния рид. Тук, макар върхът на Вала да се извисяваше на осемстотин стъпки над гората, не по-малко от една трета от тази височина бе повече камък и

пръст, отколкото лед. Склонът беше твърде стръмен за конете, почти невъзможен за изкачване като Юмука на Първите, но въпреки това беше много по-лесен за преодоляване, отколкото стръмното вертикално лице на самия Вал. А освен това планинският рид беше гъсто обрабъл с гора и осигуряваше надеждно укритие. Някога братята в черно бяха излизали всеки ден с брадви да исчат пълещите към ледената стена дървета, но тези дни отдавна бяха отминали и тук гората растеше съвсем до ледената грамада.

Денят обещаваеше да е влажен и студен, и още по-влажно и студено щеше да е до Вала, под милионите тонове лед. Колкото повече се приближаваха, толкова повече се задържаха назад хората на Денн. „Те никога досега не са виждали Вала, дори магнарят им – осъзна Джон. – Плаши ги.“ В Седемте кралства казваха, че Валът бележи края на света. „Това е вярно и за тях.“ Всичко зависеше от това от коя страна стоиш.

„А аз от коя страна стоя?“ Джон не знаеше. За да остане с Игрит, трябваше да се превърне в дивак по сърце и по душа. Ако я изоставеше и се върнеше към своя дълг, магнарят можеше да му изтръгне сърцето. А ако я вземеше със себе си... стига тя да тръгне с него, което съвсем не беше сигурно... е, не можеше да я заведе в Черен замък и да остане да живее с братята. Един дезертьор и една дивачка не можеха да очакват радушно посрещане никъде из Седемте кралства. „Можем да подирим децата на Джендел. Макар че те по-вероятно ще ни изядат, отколкото да ни вземат при себе си.“

Джон забеляза, че Валът не вдъхва боязън сред шурмоваците на Джарл. „Всички те са го правили вече.“ Джарл ги извика и около него се събраха единадесет души. Всички бяха млади. Най-старият едва ли беше на повече от двадесет и пет, а двама-трима изглеждаха по-млади и от Джон. Но всички до един бяха стройни и здрави, силни и гъвкави, и му напомняха за Каменната змия, брата, когото Полуърката беше изпратил пеш назад, когато ги подгони Дрънчащата ризница.

Диваците започнаха да се подготвят за изкачването в сянката на самия Вал – навиха дебели конопени въжета през раменете и през гърдите си и обуха някакви чудати ботуши от мека сърнешка кожа. Ботушите бяха снабдени с шипове, стърчащи от пръстите; желязо за Джарл и още двама, бронз за още няколко души, но най-често назъбена кост. На едното бедро на всеки увисна малък чук с каменна глава, а на другото – кожена торба с клинове. Брадвите им бяха от наточени еленови рога, завързани за дървени дръжки. Единадесетимата катерачи се разпределиха в три групи от по четирима, Джарл беше дванадесетият.

– Манс обеща мечове за всеки от първата група, която се изкачи догоре – каза им той и дъхът му заизлиза на мъгла в студения въздух. – И имената ви в песента, която ще направи за този ден. Какво повече може да поиска един свободен човек? Нагоре, и Другите да го вземат последния!

„Другите да ги вземат всичките“ – помисли Джон, докато ги гледаше как изпълзяват по стръмния склон на рида и изчезват под дърветата. Не за пръв път диваци щяха да се изкачват по Вала, нито за сто и първи. Патрулите се натъкнаха на катерачи по два-три пъти в годината, а обхождащите отряди понякога намираха телата на падналите. По източното крайбрежие нападателите най-често използваша лодки, за да се промъкнат през Тюленовия залив. На запад се спускаха в черните дълбини на Ждрелото и оттам се промъкнаха до Сенчеста кула. Но между тях единственият начин да се преодолее Валът беше като се изкачи и прехвърли, и мнозина дивашки шурмоваци го бяха правили. „Доста по-малко са се връщали обаче“ – с мрачна гордост си помисли Джон. Налагаше се катерачите да оставят конете си отсам Вала и мнозина от по-младите и неопитните започваха с крадене на първите коне, които им попаднат. Тогав се вдигаше врява до небесата, разлетяха се гарвани и много често Нощният страж ги излавяше и избесваше преди да успеят да се върнат с плячката и откраднатите жени. Джон знаеше, че Джарл няма да направи тази грешка, но не беше толкова сигурен за Стир. „Магнарят е владетел, а не шурмовак. Може да не знае правилата на играта.“

– Ето ги – посочи Игрит и Джон вдигна очи и видя първия катерач, който се появи над короните на дърветата. Беше Джарл. Беше намерил един смърч, който се опираше в леда на Вала, и бе отвел хората си до ствола му, за да започнат по-бързо и по-леко катеренето. „Не е трябвало да допускат гората да допълзи толкова близо. Догоре има само триста стъпки, а те все още дори не са докоснали самия лед.“

Загледа как дивакът се премести предпазливо от дървото на ледената стена, изсичайки процеп за ръката си с къси и резки удари, след което се залюля. Въжето на кръста го свързваше с втория мъж в групата, който продължаваше да стои на края на дебелия клон. Стъпка по стъпка, бавно, Джарл се заизкачва, къртейки стъпенки с шиповете на ботушите си, когато липсваха естествени. Когато се озова на десетина стъпки над смърча, спря на една тясна ледена издатина, окачи бравдата на колана си, извади чукчето и заби в ледената канара железен клин. Вторият мъж тръгна по стената след него, а третият вече заемаше мястото му на дървото.

Другите два екипа не извадиха късмет с дървета до леда и скоро хората от Денн почнаха да се чудят дали не са се изгубили, докато са изкачвали рида. Групата на Джарл беше вече на осемдесет стъпки нагоре по стената, когато се появиха първите катерачи на другите групи. Екипите бяха раздалечени един от друг на по двадесет разкрача. Вдясно от тях беше групата, водена от Григ Козела, чиято дълга руса плитка го отличаваше отдалече. Катерачите вляво ги водеше един слаб мъж, Ерок.

– Толкова бавно – възмути се гласно магнарят, загледан как пълзят нагоре. – Забравил ли е за враните? По-бързо трябва да се катери, докато не са ни открили.

Джон си замълча. Много добре помнеше Пискливия проход и катеренето под лунната светлина, което беше направил с Каменната змия. Онази нощ сърцето му щеше да се пръсне поне пет-шест пъти, а накрая ръцете и краката го боляха ужасно, и всичките му пръсти бяха премръзнали. „А онова беше скала, не лед.“ Камъкът беше здрав. Ледът – подвеждащ най-малко, особено в ден като този, когато Валът плачеше – топлината на дланта на катерача беше достатъчна, за да го разтопи. Отвътре грамадните блокове можеше да са твърди като скала, но външната им повърхност бе хлъзгава, по тях се стичаха вадички и се ронеха ледени люспи. „Каквито и да са диваците, все пак са смели.“

Все пак Джон усети, че се надява опасенията на Стир да се окажат верни. „Ако боговете са добри, някой патрул може да мине случайно и да сложи край на това.“ „Никоя стена не може да те опази – беше му казал веднъж баща му, докато обикаляха по стените на Зимен хребет. – Стената е здрава само доколкото са силни мъжете, които я бранят.“ Диваците можеха да имат сто и двадесет души, но четирима бранители щяха лесно да ги прогонят с няколко добре насочени стрели и купчина камъни.

Но не се появиха никакви бранители: нито четирима, нито един дори. Слънцето се катереше по небето, а диваците се катереха по Вала. Четиримата на Джарл си оставаха много напред някъде докъм обяд, когато се натъкнаха на лош леден участък. Джарл беше затегнал въжето си около една изсечена от вятъра издатина и я използваше за опора, когато целият леден зъбер изведнъж се пропука и започна да се срива надолу заедно с него. Късове лед с големината на човешка глава заудряха по тримата долу, но те се впиха в цепнатините и клиновете ги удържаха, а Джарл изведнъж спря да пада и увисна на края на въжето.

Докато групата му се съвземе от тази злополука, Григ Козела почти се изравни с тях. Четиримата на Ерок оставаха доста назад. Ледената

стена, по която се изкачваха, беше гладка и без пукнатини, покрита с глазура от разтопен лед, който проблясваше влажно там, където го забършеше слънцето. Участъкът на Григ беше по-тъмен, с по-видими очертания: имаше дълги хоризонтални издатини там, където леденият блок не е бил поставен добре върху по-долния, пукнатини и цепнатини, и дори тунели между съседните блокове, някои толкова големи, че човек можеше да се скрие в тях.

Джарл скоро отново поведе хората си нагоре. Неговите четирима и групата на Григ се движеха редом, а тези на Ерок оставаха на петдесетина стъпки по-ниско. Брадвите от еленови рога сечаха и къртеха, хвърляйки надолу към дърветата дъжд от бляскави отломки. Каменните чукове набиваха клиновете в леда, за да послужат за опора на въжетата; железните клинове свършиха преди са стигнат половината височина и след това катерачите продължиха с рогове и наточена кост. Мъжете ритаха, забивайки шиповете на ботушите си в твърдия и не-поддаващ лед, ритаха и ритаха, и пак, и пак, за да направят поредното стъпало. „Краката им сигурно са изтръпнали – помисли си Джон някъде към четвъртия час. – Колко може да издържат така?“ Гледаше със същото безпокойство като магнаря и се вслушваше за далечен стон от роговете на Денн. Но роговете мълчаха, а от Нощния страж нямаше и следа.

Към шестия час Джарл отново се беше придвижил пред Григ Козела и хората му увеличаваха разликата.

– Галеникът на Манс много го иска тоя меч – каза магнарят. Беше заслонил очи. Слънцето се бе издигнало високо в небето и горната третина на Вала изглеждаше отдолу като синкав кристал – отразяваше светлината толкова ярко, че очите те заболяваха да я гледаш. Четвъртият на Джарл и третият на Григ почти се бяха изгубили сред блясъка. Групата на Ерок все още оставаше в сянката. Вместо да се придвижват право нагоре, те пропълзяха странично на около петстотин стъпки, търсейки тунел. Джон ги следеше, когато чу звука – внезапен пукот, който сякаш се затъркаля по леда, последван от тревожен вик. А после въздухът се изпълни с ледени парчета и писъци на падащи хора, когато един леден лист, дебел цяла педя и широк около петдесет стъпки, се откъсна от Вала и се затъркаля с грохот надолу, помитайки всичко по пътя си. В подножието на рида отломки от него западаха през дърветата и се затъркаляха по склона. Джон блъсна Игрит и скочи върху нея, за да я предпази; един леден къс удари одного от мъжете на Денн и му разби носа.

Когато отново погледнаха нагоре, Джарл и групата му ги нямаше. Мъже, въжета, клинове – всичко беше пометено. Нищо не бе останало

на шестстотин стъпки нагоре. Там, където само допреди миг се бяха впили катерачите, в снагата на Вала бе зейнала рана, ледът отдолу беше гладък и бял като излъскан мрамор и блестеше на слънцето. Далече долу някой се беше разбил в леден ръб и смътно се виждаше червено петно.

„Валът се защитава сам“ – помисли Джон, докато помагаше на Игрит да се изправи.

Намериха Джарл на едно дърво, набоден на един дебел счупен клон и все още привързан с въжето към другите трима. Единият все още беше жив, но краката и гръбнакът му бяха строшени, както и повечето му ребра. „Милост“ – изохка той, когато го приближиха. Един от хората на Денн премаза главата му с голям каменен боздуган. Магнарят се разпори и хората му започнаха да събират дървета за клада.

Когато Григ Козела стигна до върха на Вала, мъртвите вече горяха. Докато четиримата с Ерок стигнат до тях, от Джарл и катерачите му не беше останало нищо, освен кости и пепел.

Слънцето беше започнало да се снишава и катерачите се задействаха бързо. Развиха дългите въжета, свързаха ги и ги пуснаха надолу. Мисълта, че ще трябва да опита катерене на петстотин стъпки по леда с това въже смрази Джон, но Манс го беше замислил много по-добре. Щурмоваците, които Джарл беше оставил долу, разгънаха огромна въжена стълба, чиито стъпенки бяха с дебелината на мъжка ръка, и я завързаха за въжето на катерачите. Ерок, Григ и хората им я изтеглиха, вързаха я горе и пуснаха въжето за втора. Стълбите бяха пет.

Когато всичко беше подсигурено, магнарят изрева команда на Древната реч и петима от хората му започнаха да се изкачват. Дори със стълбите съвсем не беше леко. Игрит ги погледа как се мъчат, обърна се към Джон и му каза тихо и с много гняв:

– Мразя я тази стена. Усещаш ли колко е студена?

– Защото е от лед – отвърна Джон.

– Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. Тази стена е направена от кръв. Към залез двама от мъжете на Денн паднаха и се пребиха до смърт, но те бяха последните жертви. Беше почти полунощ, когато и Джон стигна до върха. Звездите отново бяха изгрели. Игрит до него трепереше от изкачването.

– За малко щях да падна – каза му със сълзи в очите. Два пъти. Три пъти. Този Вал се опитваше да ме изтърси от себе си, усещах го. – Една сълза бавно се затъркала по бузата й.

– Най-лошото мина – опита се да я успокои Джон, не много

убедително. – Не се бой. – И посегна да я прегърне.

Игрит го удари в гърдите толкова силно, че го заболя през всичките пластове вълна, ризница и кожи.

– Не бях изплашена! Ти нищо не знаеш, Джон Сняг.

– Тогава за какво плачеш?

– Не е от страх! – Тя срита с ярост леда под петите си и откърти едно парче. – Плача, защото така и не намерихме Рога на Зимата. Отворихме толкова гробове и пуснахме толкова сенки на свобода... а така и не намерихме Рога на Джорамун, за да събори това студено нещо!

ДЖАЙМ

Ръката му гореше.

Все още, все още, дълго след като бяха загасили факлата, с която обгориха окървавения чукан над китката, дни след това продължаваше да усеща пълзящи нагоре по ръката му огън и как пръстите му се гърчат в пламъците. Пръстите, които вече ги нямаше.

И преди беше получавал рани, но като тази – никога. Не беше знаел, че е възможно да съществува такава болка. Понякога неканени и недържими, от устните му изригнаха стари молитви, молитви, които беше учил като дете и за които никога след това не се беше сещал, молитви, които най-напред беше изричал с Церсей, коленичила до него в септата на Скалата на Кастърли. Понякога дори заплакваше, докато не чуеше злия смях на Глумците. Тогава принуждаваше очите си да пресъхнат, а сърцето – да замре и се молеше треската му да стопи сълзите. „Сега вече знам какво е изпитвал Тирион през всичките тези години, когато му се смееха.“

Когато падна от седлото си за втори път, го вързаха здраво за Бриен Тартска. Един ден, вместо гръб с гръб, ги вързаха лице с лице.

– Любовниците – викна Шагуел. – Вижте ги само каква картинка са. Жестоко ще е да разделим добрия рицар от неговата дама. – После се изсмя и добави: – Ох, само че кой беше рицарят и кой – дамата?

„Ако си имах ръката, бързо щеше да разбереш“ – помисли Джайм. Плещите го боляха, а краката му бяха изтръпнали от въжетата, но след известно време това престана да има значение. Светът му се беше свил до убийственото пулсиране на липсващата му ръка, а Бриен се беше притиснала в него. „Поне е топла“ – успокои се той, макар че дъхът на грозното момиче беше лош като неговия.

Ръката му беше непрекъснато между двамата. Урsvик я беше завързал на връв и тя се поклащаше на гърдите му и удряше гърдите на Бриен всеки път, когато Джайм изпаднаше в несвяст или отново дойдеше на себе си. Дясното му око беше подуто и затворено, раната, където Бриен го беше посякла, се беше възпалила, но най-много го болеше ръката. От раната капеше кръв и гной, а липсващата длан пулсираше с всяка крачка на коня.

Гърлото му беше толкова пресъхнало, че не можеше да яде, но пиеше вино, когато му даяха, и вода, когато това беше единственият

избор. Веднъж му дадоха чаша и той я изгълта, без да погледне с какво е пълна, а Храбрата дружина избухна в толкова гръмък смях, че ушите му запишиха.

– Това, дето го изпи, е конска пикня бе, Кралеубиец – каза му Рордж. Джайм беше толкова прежаднял, че я преглътна, но след това я повърна. Накараха Бриен да му измие повърнатото от брадата, както я караха да го чисти, щом се подмокреше на седлото.

Една студена сутрин, когато се почувства малко цо-силен, го обзз някаква лудост и той посегна към меча на дорнеца с лявата си ръка и трмаво го измъкна от ножницата. „Нека ме убият – си беше помислил, – но поне да умра в бой, с меч в ръка.“ Но полза нямаше. Шагуел заподскача, въртеше се, снишаваше се и го отбягваше, а Глумците се смееха гръмко на безполезните усилия на Джайм да го улучи. Когато се спъна в един камък и рухна на колене, шутът скочи пред него и го целуна по темето.

Накрая Рордж го бутна и изрита меча от немощната му ръка.

– Това беше много смешно, Кралеубиецо – каза Варго Хоут. – Но ако пак го опиташ, ще ти резна и другата ръка, или някой крак.

Джайм лежеше по гръб и зяпаше в нощното небе, мъчейки се да си внуши, че не чувства болката, пълзяща по дясната му ръка при всяко движение. Нощта беше странно красива. Луната се бе извила в тънък изящен сърп и сякаш никога в живота си не беше виждал толкова много звезди. Кралската корона беше в зенита си и той можеше да види изправилия се на задните си крака Жребец, а по-натам – Лебеда. Лунната дева, свенлива както винаги, полускрита зад един висок бор. „Как може такава нощ да е красива? – запита се той. – Защо ще искат звездите да гледат такъв като мен?“

– Джайм – прошепна Бриен толкова тихо, че му се стори, че сънува.
– Джайм, какво правиш?

– Умирам – промълви той.

– Не – каза тя. – Трябва да живееш. Дося му се да се разсмее.

– Престани да ми казваш какво трябва да правя, пачавро. Ще умра, ако така ми харесва.

– Толкова ли си страхлив?

Това го стъписа. Той беше Джайм Ланистър, рицар на Кралската гвардия, беше Кралеубиеца. Никой досега не беше го наричал страхлив. Да, други неща го бяха наричали: клетвопрестъпник, лъжец, убиец. Казваха, че е жесток, коварен и безскрупулен. Но никога страхлив.

– Какво друго мога да направя, освен да умра?

– Да живееш – отвърна тя. – Да живееш и да се бориш, и да отмъстиш. – Но го каза много високо. Рордж чу гласа ѝ, ако не и думите, дойде, изрита я и ѝ ревна да си държи езика зад зъбите, ако иска да си го опази.

„Страхлив – помисли Джайм, докато Бриен се мъчеше да потисне стоновете си. – Възможно ли е? Те ми взеха ръката за меч. Само това ли съм бил през цялото време – ръка за меч? Богове милостиви, нима е истина?“

Пачаврата беше права. Не можеше да умре. Церсей го чакаше. Щеше да има нужда от него. И Тирион, малкият му брат, който го обичаше заради една лъжа. И враговете му също го чакаха: Младия зълк, който го бе победил в Шепнещия лес и бе избил хората му, Едмур Тъли, който го бе държал окован в тъмната килия, тези „храбреци“.

На заранта яде, макар и насила. Хранеха ги с каша от овес, конска храна, но той се насили да я изгълта до последната лъжица. Привечер яде отново, както и на другия ден. „Живей – повтаряше си грубо, когато кашата го задавяше, – живей за Церсей, живей за Тирион. Живей за мъст. Един Ланистър винаги плаща дълга си.“ Липсващата му длан пулсираше, пареше, вонеше. „Стигна ли Кралски чертог, нова ръка ще ми изковат, златна ръка, и някой ден с нея ще изтръгна гръкляна на Варго Хоут.“

Дните и нощите се сливаха в мъгла от болка. Заспиваше на седлото, притиснат до Бриен, носът му се задушаваше от вонята на гниещата му ръка, а после през нощта лежеше буден на коравата земя, обзет от кошмари. Колкото и да беше изнемощял, винаги го връзваха за някое дърво. Това му носеше утеха – че се боят толкова от него дори сега.

Бриен все я връзваха до него. Тя се отпускате като умряла крава, без и една дума да каже. „Крепост е вдигнала в себе си. Лесно могат да я изнасят, но зад стената не могат да я докоснат.“ Но стените на Джайм се бяха сринали. Взели бяха ръката му, ръката за меч му бяха взели, а без нея той беше нищо. Другата не му вършеше работа. Още откакто бе проходил, лявата му ръка беше за щита и за нищо друго. Дясната ръка го беше превърнала в рицар; дясната ръка го правеше мъж.

Един ден чу Урsvик да казва нещо за Харънхъл и си спомни, че това е крайната им цел. Това го накара да се размее силно, а това пък накара Тимеон да го плесне през лицето с дългия тънък камшик. Потече му кръв, но в сравнение с ръката той почти не го усети.

– Защо се смя? – попита го грозницата шепнешком през нощта.

– В Харънхъл ми дадоха белия плащ – прошепна ѝ той. – На

великия турнир на Уент. Искаше да покаже на всички ни своя голям замък и чудесните си синове. И аз исках да им покажа. Бях само на петнадесет години, но никой не можа да ме победи. Ерис не ми позволи да продължа. – Отново се засмя. – Изгони ме. Но ето, че се връщам.

Чуха смеха му. Тази нощ ритниците и юмруците бяха за него. Той и тях почти не усети, докато Рордж не заби ботуша си в чукана на ръката му. Тогава припадна.

Следващата нощ най-после дойдоха. Трима, от най-лошите: Шагуел, безносия Рордж и дебелият дотрак Дзоло, онзи, който бе отсякъл ръката му. Докато идваха към тях, Дзоло и Рордж се караха кой ще е първият; изглежда, нямаше спор, че глупакът ще е последен. Шагуел предложи и двамата да са първи и да я обладаят отпред и отзад. На Дзоло и Рордж идеята им хареса, но започнаха да се карат кой ще е отзад и кой – отпред.

„И нея ще оставят саката, но отвътре, където не се вижда.“

– Грозно – прошепна той. – Остави ги да вземат месото, а ти просто избягай. Така всичко ще свърши бързо и ще им достави по-малко удоволствие.

– Това, което ще им дам, няма да им достави никакво удоволствие – закани се тя шепнешком.

„Тъпа, упорита и дръзка кучка.“ Като нищо щеше да си докара смъртта, знаеше го. „И да го направи, мен какво ме е грижа? Ако не беше такава опърничавя свиня, все още щях да си имам ръка.“ И въпреки това се чу да шепне:

– Остави ги да правят каквото си искат и се скрий в себе си. Точно това беше направил той, когато двамата Старк загинаха пред очите му – лорд Рикард изпечен в собствената си броня, а синът му Брандън – удушан, докато се опитваше да го спаси.

– Мисли за Ренли, ако си го обичала. За планини и за морета си мисли, за езера и водопади, за каквото там си имате на своя Остров на сапфирите, мисли за...

Но Рордж междувременно беше спечелил спора.

– Ти си най-грозната жена, която съм виждал – каза Рордж на Бриен, – но не мисли, че не мога да те направя още по-грозна. Искаш ли нос като моя? Посегни ми и ще получиш. И две очи, много са ти. Само да гъкнеш, ще ти извадя едното и ще те накарам да го изядеш, а после ще ти извадя шибаните зъби един по един.

– О, направи й го, Рордж – замоли го Шагуел. – Без зъби ще заприлича на добрата ми стара майчица. – Тъпият шут се изкиска. – Пък аз

винаги съм искал да ѝ го начукам на добрата ми стара майчица отзад.

Джайм се изсмя.

– Колко забавен шут. Имам една гатанка за тебе, Шагуел. Защо те е страх да не извика? Я почакай, май се сещам. – И с цяло гърло извика: – САПФИРИИ!

Рордж изруга и отново го срита в отсечената ръка, и Джайм изрева. „Не знаех, че може да има толкова адска болка“ – бе последното, което помисли преди да изпадне в несвяст. Когато дойде на себе си, нямаше представа колко време е минало, но щом болката го остави, при тях вече бе Урsvик, а до него самият Варго Хоут.

– Тази да не се пипа! – запръска слюнки козелът. – Тази трябва да остане девица, глупаци такива! Тази струва цяла торба жълтици! – И оттогава всяка нощ Хоут поставяше при тях стража, за да ги опази от собствените си хора.

Две нощи минаха в мълчание преди грозната мома да намери в себе си смелост и да прошепне:

– Джайм? Защо извика?

– Защо извиках „сапфири“ ли? Понапрегни си ума, пачавро. Щеше ли да ѝ пука на тази сган, ако бях извикал: „насилват я“?

– Не трябваше изобщо да викаш.

– Достатъчна мъка е да те гледа човек и с нос. – Джайм се изкиска.

– Толкова по-добре за теб, че съм лъжец. Един доблестен мъж щеше да каже истината за Острова на сапфирите.

– Все пак – промълви тя. – Благодаря ти. Сир. Ръката му запулсира отново. Той стисна зъби и отвърна:

– Един Ланистър винаги плаща дълга си. Беше заради реката и онези камъни, които хвърли по Робин Райгър.

Козела пожела да го въведе в замъка много показно, поради което на половин миля от портите на Харънхъл накараха Джайм да слезе от коня. Вързаха около кръста му едно въже, второ за китките на Бриен. Краищата бяха вързани за седлото на Варго Хоут.

Само гневът го задържаеше прав и му даваше сили да върви. Ленената превръзка на отрязаната му ръка беше посивяла и вонеше от гнойта. „По-силен съм, отколкото си мислят – повтаряше си той. – Все още съм Ланистър. Все още съм рицар на Кралската гвардия.“ Щеше да стигне до проклетия Харънхъл. И до Кралски чертог. Щеше да живее. „И ще си го платя този дълг с лихвите.“

Когато приближиха високите стръмни стени на Черния Харън, Бриен го стисна за здравата ръка.

– Този замък го държи лорд Болтън. Болтънови са знаменосци на Старките.

– Болтънови дерат кожата на враговете си. – Толкова помнеше Джайм за северняка. Тирион щеше да знае всичко, което трябваше да се знае за владетеля на Страшната крепост – Дредфорт, – но Тирион беше на хиляда левги отгук, с Церсей. „Не мога да умра, докато, е жива Церсей – каза си той. – Ще умрем заедно, както се родихме заедно.“

Стражевата пристройка пред стените беше изгоряла на пепел и почернял камък, а наскоро много мъже и коне бяха лагерували край брега на езерото, където лорд Уент навремето беше устроил големия турнир в годината на лъжепролетта. Докато преминаваха разораното от конските копита поле, по устните на Джайм пробяга горчива усмивка. Някой беше изкопал нужник точно на мястото, където някога той беше коленичил пред краля, за да изрече клетвите си. „Не съм подозирал колко бързо сладкото става кисело. Ерис така и не ми позволи да го вкуся онази нощ. Почете ме и веднага ме заплю.“

– Знамената – каза Бриен. – Виж там, Одрания мъж и Близначните кули. Заклети на краля Роб. Ето там, над кулата на портите, сиво на бяло поле. Вят пряпореца с вълчището.

Джайм вдигна глава да погледне.

– Проклетият ти вълк, вярно – призна той. – А онова от двете му страни са нечии глави.

Войници, слуги и лагерни повлекани се струпаха от двете им страни и започнаха да се смеят и да ги овикват. Подир тях през лагера тръгна някаква проскубана мършава кучка, лаеше и ръмжеше, докато един от лисенците не я наниза на пиката си и не препусна в галоп в челото на колоната.

– Нося знамето на Ланистър! – ревна той и разтърси умрялото псе над главата на Джайм.

Стените на Харънхъл бяха толкова дебели, че минаването през тях беше като през каменен тунел. Варго Хоут беше пуснал напред двама от дотраките да известят лорд Болтън за пристигането им и дворът беше пълен със зяпачи.

– Давам ви Кралеубица! – изфъфли Варго Хоут. Нечие копие сръга Джайм в гърба и го събори на земята.

Той инстинктивно протегна ръце напред и когато дясната му ръка се удари в каменните плочи, болката го прониза. Но въпреки всичко успя някак да се изправи на колене. Широкото каменно стълбище пред него отвеждаше към една от колосалните кръгли кули на Харънхъл. На

площадката стояха и го гледаха отвисоко петима рицари и един северняк: той светлоок, облечен във вълна и козина, петимата – страховити в своите ризници и брони със знака на Близначните кули.

– Гневът на Фрей – каза Джайм. – Сир Дануел, сир Енис, сир Хостийн. – Познаваше синовете на лорд Уолдър; леля му в края на краищата беше омъжена за един от тях. – Приемете съболезнованията ми.

– За какво, сир? – попита сир Дануел.

– За сина на вашия брат, сир Клеос – каза Джайм. – Беше с нас, но разбойниците го надупчиха със стрели. Урsvик и тази пасмина взеха вещите му и го оставиха на вълците.

– Господа! – Бриен пристъпи напред. – Видях знамената ви. Чуйте ме в името на вашите клетви!

– Коя си ти? – запита строго сир Енис Фрей.

– Кърмачката на Ланистъра – обади се Варго Хоут.

– Аз съм Бриен Тартска, дъщеря на лорд Селвин от Вечерна звезда и заклета на дома Старк също като вас.

Сир Енис се изплю в краката ѝ и викна:

– Това са клетвите ни! Дадохме думата си на Роб Старк, а той ни се отплати с измяна.

„Виж, това е интересно.“ Джайм се извърна да види как ще приеме Бриен обвинението, но грозницата беше простодушна като муле.

– Не знам за никаква измяна. – Тя затърка възетата, стягащи китките ѝ. – Лейди Кейтлин ми заповяда да отведе Ланистъра при брат му в Кралски чертог...

– Тя се опитваше да го удави, когато ги намерихме – каза Урsvик. Бриен се изчерви.

– От яд се бях самозабравила, но нямаше да го убия. Ако той загине, Ланистърите ще убият дъщерите на милейди.

Сир Енис не се трогна.

– Това какво ни интересува?

– Да го върнем в Речен пад срещу откуп – предложи сир Дануел.

– Скалата на Кастърли има повече злато – възрази друг от братята.

– Да го убием! – предложи трети. – Главата му за главата на Нед Старк!

Шагуел Глумеца се праметна по стълбите в шутовския си костюм на сиви и розови ивици и запя:

– Имало нявга лъв един, който с мецана играл, олеле...

– Млъкни, глупак – изръмжа Варго Хоут. – Кралевубица не е за мечката. Мой е.

– Ако умре, той става ничий. – Рууз Болтън говореше толкова тихо, че всички се смълчаха, за да го чуят. – И позволете да ви напомня, милорд, вие не сте господар на Харънхъл, докато аз не замина на север.

Страхът направи Джайм толкова безстрашен, колкото беше замаян.

– Нима това е самият лорд на Дредфорт? Когато чух за вас последния път, тичахте с подвита опашка пред баща ми. Кога спряхте да бягате, милорд?

Мълчанието на Болтън беше сто пъти по-застрашително от злобно-то фъфлене на Варго Хоут. Светли като утринна мъгла, очите му скриваха повече, отколкото казваха. Не му харесаха на Джайм тези очи. Напомнях му за деня в Кралски чертог, когато Нед Старк го завари седнал на Железния трон. Лордът на Дредфорт най-после сви устни и каза:

– Изгубили сте си ръката.

– Не – отвърна Джайм. – Тук си ми е, виси на врата ми.

Рууз Болтън посегна, скъса връвта и хвърли отрязаната ръка в краката на Хоут.

– Това го махни. Гледката ме оскърбвя.

– Ще я пратя на лорд татко му. Ще му кажа, че трябва да ми прати сто хиляди дракона или че ще му връщаме Кралевубица парче по парче. А като му вземем златото, ще заведем сир Джайм при Карстарк и ще си вземем и една девица!

Мъжете от Храбрата дружина зареваха от смях.

– Чудесен план – каза Рууз Болтън по същия начин, както щеше да каже „чудесно вино“ на вечеря – макар че лорд Карстарк няма да ви даде дъщеря си. Крал Роб го е скъсил с една глава за измяна и убийство. Колкото до лорд Тивин, той остана в Кралски чертог и ще остане там до новата година, когато внукът му вземе за невяста дъщеря на Планински рай.

– На Зимен хребет – поправи го Бриен. – Искате да кажете на Зимен хребет. Джофри е сгоден за Санса Старк.

– Вече не е. Битката на Черна вода промени всичко. Там розата и лъвът се съюзиха, за да разбият войската на Станис Баратеон и да изгорят флотата му.

„Предупредих те, Урsvик – помисли Джайм. – И тебе, Варго. Когато заложиш срещу лъвовете, губиш повече от кесията си.“ После попита:

– А за сестра ми има ли вест?

– Тя е добре. Както и вашият... племенник. – Болтън замълча пред

думата „племенник“, пауза, която искаше да каже „знам“. – Брат ви също е жив, макар че е ранен в битката. – Кимна на един навъсен северняк в обшито с железни пъпки яке. – Придружете сир Джайм до Кибърн. И развържете ръцете на тази жена. – След като срязаха въжето на китките на Бриен, той каза: – Моля, простете ни, милейди. В тези смутни времена е трудно човек да отличи приятеля от врага.

Бриен потърка китките си, където конопът беше ожулил кожата й до кръв.

– Милорд, тези хора се опитаха да ме насилят.

– Нима? – Лорд Болтън извърна светлите си очи към Варго Хоут.

– Разочарован съм. Впрочем, и за ръката на сир Джайм също.

В двора срещу всеки от Храбрата дружина имаше по петима северняци и още толкова Фрей. Козела можеше и да не е толкова умен, но поне дотолкова можеше да брои. Така че не каза нищо.

– Взеха ми меча – каза Бриен. – И бронята ми...

– Тук броня няма да ви трябва, милейди – отвърна й лорд Болтън.

– В Харънхъл вие сте под моя закрила. Амабел, намери подходящи стаи за лейди Бриен. Уолтън, ти веднага ще се погрижиш за сир Джайм.

– И без да изчака отговор, се обърна и се заизкачва по стъпалата. Обшитият му с козина плащ се развя зад гърба му. Джайм успя само да погледне бързо Бриен преди да ги поведат в различни посоки.

В покоите на майстера под птичарника един сивокос мъж с бацински добродушно лице, казваше се Кибърн, ахна, след като разряза и свали лена от чукана, останал от ръката на Джайм.

– Толкова ли е зле? Ще умра ли?

Кибърн пипна с пръст раната и набръчка нос от миризмата на по-теклата гной.

– Не. Макар че след още някой ден... – Срязва ръкава на Джайм. – Гниенето е плъзнало. Вижте колко е подуто тук! Ще трябва да изрежа всичко. Най-безопасно е да отрежем цялата ръка.

– Тогава ще умреш ти – закани се Джайм. – Почисти ръката и я заший. Ще рискувам.

Кибърн се намръщи.

– Мога да ви оставя горната част на ръката, да я отрежа само до лакътя, но...

– Ако отрежеш каквото и да е повече, по-добре ми отсеци и другата, защото иначе някой ден ще те удуша с нея.

Кибърн го погледна в очите. Каквото и да видя в тях, то го накара да премисли.

– Добре. Тогава ще изрежа само изгнилото месо, нищо повече. Ще опитам да изгоря гнилото с кипнало вино и отвара от коприва, със семе от горчица и хлебна плесен. Дано да е достатъчно. Вие го искате. Сигурно ще искате и маков сок...

– Не. – Джайм не смееше да позволи да го приспят: можеше да се събуди без ръка, в каквото и да го уверяваше старецът.

Кибърн се стъписа.

– Ще боли.

– Ще крещя.

– Ще боли много.

– Значи ще крещя много.

– Малко вино поне?

– Върховният септон моли ли се изобщо?

– Виж, за това не съм сигурен. Сега ще донеса вино. Легнете. Ще се наложи да вържа ръката ви.

С паница в едната ръка и остър нож в другата, Кибърн започна да почиства раната. Джайм гълташе от виното и го разливаше по себе си. Лявата му ръка като че ли не можеше да намери устата му, но това беше обяснимо. Миризмата на вино по брадата му поне убиваше вонята от гнойта.

Но нищо не му помогна, когато се стигна до изрязването на гнилото месо. Тогава Джайм наистина закрепя и заблъска със здравия си юмрук по масата. Отново закрепя, когато Кибърн изля кипнало вино върху онова, което бе останало от десницата му. Въпреки всичките си клетви и страхове, за известно време той изгуби съзнание. Когато се събуди, майстерът зашиваше раната с игла и котешко черво.

– Оставих парче кожа да го покрие над китката.

– Това си го правил и преди – промърмори Джайм изнемошял. Усещаше вкуса на кръв в устата си от прехапания си език.

– Служиш ли при Варго Хоут, такива чукани не са новост. Оставя ги където мине.

Кибърн не приличаше на чудовище. Беше грижовен, говореше кротко и кафявите му очи излъчваха доброта.

– Как стана така, че един майстер да тръгне с Храбрата дружина?

– Цитаделата ми отне веригата. – Кибърн остави иглата. – Трябва да направя нещо и с тази рана над окото ви. Плътта е лошо възпалена.

Джайм затвори окото си и остави виното на Кибърн да си свърши работата.

– Каж ми за битката. – Като пазач на гарваните в Харънхъл,

Кибърн пръв трябваше да научава новините.

– Лорд Станис се оказал заклещен между огъня и баща ви. Казват, че Дяволчето подпалил самата река.

Джайм си представи зелените пламъци, изригващи нагоре към небето, по-високи и от най-високите кули. „Това го сънувах веднъж.“ Стори му се почти смешно, но нямаше с кого да го сподели.

– Отворете си окото. – Кибърн натопи чист парцал в още топлото вино и започна да трие кората изсъхнала кръв. Клепачът беше подут, но Джайм успя да го отвори наполовина. Лицето на Кибърн се беше надвесило над него.

– Тази как я получихте? – попита майстерът.

– Подарък от една мома.

– Грубо ухажване ли, милорд?

– Тази мома е по-едра от мен и по-грозна от теб. Трябва и за нея да се погрижиш. Още накуцва с крака, по който я боцнах, докато се бихме.

– Ще я потърся. Каква ви е тази жена?

– Моята закрилница. – Джайм се изсмя, колкото и да болеше.

– Ще стрия малко билки, можете да ги смесвате с виното да свалят треската. Утре заран ще ви сложа пиявица на окото да изсмуче лошата кръв.

– Пиявица? Страхотно! Кибърн се навъси обидено.

– Лорд Болтън много обича пиявиците.

– Да – каза Джайм. – Сигурно.

ТИРИОН

Нищо не беше останало извън Кралската порта освен кал, пепелища и парчета изгорена кост, но вече имаше хора, които живееха в сянката на градските стени, и други, които продаваха риба от качета и бурета. Тирион усещаше очите им върху себе си, докато ги подминаваше: пиперливи очи, сърдити и немилостиви. Никой не смееше да му проговори или да се опита да му препречи пътя. Не и с Брон до него в лъскавата му черна ризница. „Но ако бях сам, щяха да ме повалят и да ми смажат лицето с камъни като на Престън Грийнфилд.“

– Връщат се по-бързо от плъховете – оплака се той. – Изгорихме ги веднъж, човек би помислил, че ще си вземат поука.

– Дай ми няколко златни плаща и ще ги избия до крак – каза Брон.
– Ако измрат, няма да се върнат.

– Но на тяхно място идват други. Остави ги на мира... но ако почнат пак да си вдигат бордеите до стената, сринете ги веднага. Войната още не е свършила, каквото и да си мислят тези глупаци. – Погледна Калната порта пред себе си. – За днес видях достатъчно. Утре ще се върнем с майсторите от гилдията да им разгледаме плановете. – Въздъхна. „Какво пък, повечето го опожарих. Съвсем справедливо е да го възстановя.“

Задачата се беше паднала на чичо му, но здравият, стабилен и неуморим сир Кеван Ланистър не беше на себе си, откакто бе пристигнал гарванът от Речен пад с вестта за убийството на сина му. Близнакът на Вилем, Мартин, също беше взет в плен от Роб Старк, а по-големият им брат Лансел още беше на легло, измъчван от възпалена рана, която не искаше да зарасне. С един мъртъв син и други двама в смъртна опасност, сир Кеван беше обзет от скръб и страх. Лорд Тивин винаги бе разчитал на своя брат, но сега нямаше избор, освен отново да се обърне към своя син, джуджето.

Цената на възстановяването щеше да е съсипваща, но това беше неизбежно. Кралски чертог беше главното пристанище на владенията, съперничеше му единствено Староград. Реката трябваше отново да се отвори, и колкото по-скоро, толкова по-добре. „А откъде да ги намеря проклетите пари?“ Само това беше почти достатъчно, за да съжали, че Кутрето бе отплавал на север само преди два дни. „Докато той си ляга с лейди Арин и властва с нея над Долината, аз ще трябва да разчиствам

бъркотията, която остави след себе си.“ Макар че баща му поне му беше възложил по-съществена задача. „За наследник на Скалата няма да ме обяви, но ще ме използва до дупка“ – помисли си Тирион, когато капитанът на златните плащове им махна с ръка да преминат през Калната порта.

„Трите курви“ все още господстваха над пазарния площад от вътрешната страна на портата, но сега пустееха, а буретата с катран бяха избутани настрана. По дървения скелет се катереха дрипави хлапета, мятаха се като маймунки, увисваха по гредите и си подвикваха.

– Напомни ми да кажа на сир Адам да постави тук няколко златни плаща – каза Тирион на Брон, докато минаваха покрай две от метателните съоръжения. – Някое тъпо хлапе ще вземе да падне и да си счупи гръбнака. – Отгоре се разнесе вик и върху плочите на една стъпка пред тях се пръсна буца мръсотия. Кобилата на Тирион се вдигна на задните си крака и за малко да го хвърли. – От друга страна – каза той, след като успя да я укроти – защо да не оставим скапаните пикльовци да се пръснат на паважа като зрели пъпеши?

Настроението му беше много мрачно, и не защото някакви улични въшльовци искаха да го оцапат с говна. Натрапеният му брак от ден на ден се превръщаше в жива мъка. Санса Старк си оставаше девица и изглежда, половината замък вече го знаеше. Тази сутрин, докато се качваха на конете, чу две конярчета да хихикат зад гърба му. Имаше чувството, че и конете му се смеят. Беше рискувал кожата си, за да избегне ритуала с първата брачна нощ, надявайки се да опази интимността на спалнята си, но тази надежда бързо се изпари. Или Санса беше толкова глупава, че да споделя какво става между тях с някоя от слугините, всички от които бяха очи и уши на Церсей, или беше виновно някое от „птиченцата“ на Варис.

Всъщност имаше ли значение? Така или иначе му се смееха. Единствената личност в Червената цитадела, която не намираше брака му за толкова забавен, беше собствената му съпруга.

С всеки ден отчаянието на Санса се задълбочаваше. Тирион беше готов с най-голяма охота да пробие ледената ѝ вежливост, за да я утеши, доколкото може, но от усилията му нямаше никаква полза. Никакви думи не можеха да го направят добър в очите ѝ. „Нито никой Ланистър.“ Такава беше жената, която му бяха натрапили за цял живот. И тя го мразеше.

А нощите им, един до друг в грамадното ложе, бяха друг източник на изтезание. Вече не можеше да понася да спи гол, както беше свикнал

от малък. Жена му беше твърде добре възпитана, за да му каже нещо неучтиво, но отвращението в погледа ѝ всеки път, щом погледнеше тялото му, беше повече от непоносимо. Тирион беше заповядал на Санса също да си облича нощна риза. „Искам я“ – беше осъзнал. „Да, искам и Зимен хребет, но и нея искам, дете, жена или каквото е там. Искам да я утеша. Искам да чуя смеха ѝ. Искам да дойде при мен драговолно, да ми даде радостите и скърбите си, и страстта си.“ Устата му се изкриви в горчива усмивка. „Да, и освен това искам да съм висок като Джайм, силен като Грегър Планината, И като го искам – какво?“

Неволно мислите му се прехвърлиха на Шае. Тирион бе пожелал новината да стигне до нея първо от собствената му уста, затова заповяда на Варис да му я доведе в нощта преди венчавката. Срещнаха се в покоите на евнуха и когато Шае започна да развързва връзките на елека му, той я хвана за китката.

– Почакай. Първо трябва да ме изслушаш. Утре ще трябва да се ожена за...

– За Санса Старк. Знам.

За миг той онемя. До този момент никой, дори Санса не го знаеше.

– Откъде знаеш? Варис ли ти каза?

– Някакъв паж говореше за това на сир Талад, когато заведох Лолис в септата. Чул го от едно слугинче, което пък подслушало сир Кеван, когато говорел с баща ти. – Тя се издърпа от хватката му и издърпа роклята през главата си. Както винаги, беше гола отдолу. – Все ми е едно. Тя е още момиченце. Ще ѝ надуеш корема и пак ще се върнеш при мен.

Част от него се беше надявала на по-малко безразличие. „Но сега всичко ти е ясно, джудже. Шае е единствената любов, която ще имаш.“

Калния път беше пълен с хора, но войници и градско простолудие отваряха път на Дяволчето и придружителя му. От двете им страни пъп-леха деца с хлътнали очи. Някои вдигаха лица в безмълвна молба, други просеяха шумно. Тирион измъкна от кесията си шепа дребни монети и ги хвърли във въздуха и децата се разгичаха, като се бутаха и крещяха възбудено. По-щастливите щяха тази вечер да могат да си купят парче клисав хляб. Не беше виждал в живота си толкова претъпкани пазари и въпреки всичкото продоволствие, които караха Тирел в града, цените си оставаха смайващо високи. Шест медника за диня, сребърен елен за крина зърно, цял дракон за телешки бут или за шест прасенца. И въпреки това купувачи не липсваха. Измършавели мъже и жени с изпити лица се тъпяха около всеки фургон и сергия, а други, още по-дрипави, гледаха мрачно отстрани.

– Насам – подкани го Брон, щом стигнаха до подножието на Кука-та. – Ако все още държиш да...

– Държа.

Речният бряг беше добро извинение, но днес Тирион имаше друга задача. Задача, която никак не му се услаждаше, но трябваше да се изпълни. Свърнаха покрай Високия хълм на Егон сред лабиринта от улички в подножието на хълма на Висения. Водеше Брон. Веднъж-дваж Тирион се озърна през рамо да види дали не ги следят, но не забеляза нищо освен обичайния боклук: колар, който биеше коня си, стара жена, която изхвърляше нощното гърне от прозореца, две момченца, които се пердашеха с пръчки, три златни плаща, водещи пленник... всички изглеждаха невинни, но всеки от тях можеше да му обърка нещата. Осведомителите на Варис бяха навсякъде.

Свърнаха на един ъгъл, след това – на друг и бавно подкараха през тълпата жени, струпани около един кладенец. Брон го поведе по криволичеща улица, през къса пресечка и под един разрушен свод. Прекосиха развалините на изгоряла къща и подкараха конете нагоре по късо каменно стълбище. Постройките от двете страни на уличката бяха бедни и сгъсени една до друга. Брон спря в началото на тясна алея, в която два коня не можеха да влязат заедно.

– Два ъгъла и свършва. Дупката е в мазето на последната къща. Тирион се смъкна от коня.

– Гледай никой да не влиза и излиза, докато не се върна. Няма да трае дълго.

Ръката му бръкна под наметалото да се увери, че златото си е още в тайния джоб. Трийсет дракона. „Цяло имане!“ Закрачи бързо по алеята с патешката си походка, нетърпелив да приключи с това.

Бинарната се оказа окаяно място, мрачно и влажно, с миришещи на мухъл бели стени. Таванът беше толкова нисък, че на Брон щеше да му се наложи да се прегъне на две, за да не си удари главата в гредите. Тирион Ланистър нямаше този проблем. В този час на деня предната стая беше празна, само една сляпа старица седеше до грубия дъсчен тезгях. Тя му подаде чаша вкиснало вино и каза:

– Ей там, отзад.

Задната стая беше още по-тъмна. На една от ниските маси до кана с вино догаряше свещ. Мъжът на масата не изглеждаше опасен: нисък – макар че за Тирион повечето хора бяха високи, – с оредяла кафява коса, розови бузи и палто от сърнешка кожа. В меките си длани държеше дванадесетструнна дървена лютня. За Тирион тази лютня беше по-страшна

от дълъг меч.

Тирион седна срещу него.

– Саймън Сребърния език.

Мъжът сведе глава. Темето му беше плешиво.

– Милорд Ръката.

– Бъркате ме. Баща ми е Ръката на краля. Боя се, че и пръст не съм вече.

– Пак ще се издигнете, сигурен съм. Човек като вас не може да не се издигне. Милата лейди Шае каза, че сте се оженили наскоро. Да бяхте ме потърсили по-рано. Щеше да е чест за мен да попея на сватбата ви.

– Последното, от което има нужда жена ми, са песните ви – каза Тирион. – Колкото до Шае, и двамата знаем, че не е никаква лейди, и ще съм ви много благодарен, ако престанете да изричате името ѝ на глас.

Последния път, когато Тирион срещна този човек, само една остра дума щеше да го накара да се изпоти, но певецът, изглежда, беше намерил кураж отнякъде. „От тази кана най-вероятно.“ Или може би самият Тирион беше виновен за тази новоизпечена дързост. „Тогава го заплаших, но от заплахата не излезе нищо и сега е убеден, че съм беззъб.“ Въздъхна и каза:

– Чувам, че сте доста надарен певец.

– Много мило от ваша страна, че го казвате, милорд. Тирион му отвърна с усмивка.

– Струва ми се, че е време да си покажете дарбите в Свободните градове. В Браавос, Пентос и Лис много си падат по музиката, и са много щедри към всеки, който им порадва душичките. – Отпи от виното. Кисело беше, но добро. – Най-добре ще е да направите един дълъг тур из всичките девет града. При този ваш талант не можете да откажете на хората да ви се насладят. По една година във всеки град – мисля, че ще стигне. – Бръкна под наметалото си, където беше скрил златото. – Присланището е затворено и ще трябва да идете в Дъскъндейл и там да вземете кораб, но моят човек, Брон, ще ви намери кон, а за мен ще е чест да ви платя колкото за пътя...

– Но, милорд – възрази мъжът, – вие дори не сте ме чули как пея. Моля ви, послушайте малко. – Пръстите му ловко заиграха по струните на дървената лютня и мазето се изпълни с тиха музика. Саймън запя:

И яхна той през улиците на града,

от своя хълм висок,
по криви улички и стъпала, да търси
въздишка на една жена.
Че беше му съкровище безценно,
тя беше негов срам и благослов.
Че колко струват замък и една верига
пред женската целувка и любов.

– Още има – каза мъжът, след като прекъсна песента. – О, доста още. Рефренът според мен е най-хубав: „Че златните ръце са винаги студени, но, ах, как топлят женските ръце...“

– Стига. – Тирион измъкна пръстите си изпод наметалото. Празни. – Тази песен не искам да я чувам повече. Никога.

– Нима? – Саймън Сребърния език остави лютнята си и отпи. – Жалко. Все пак всеки човек си има своя любима песен, както обичаше да казва старият ми учител. Други могат повече да харесат песничката ми. Кралицата например. Или лорд баща ви.

Тирион потърка белега на носа си и каза:

– Баща ми няма време за певци, а сестра ми не е толкова щедра, колкото сигурно си мислиш. Един разумен човек би спечелил повече, ако си мълчи, отколкото ако пее. – По-ясно от това не можеше да го каже.

Саймън, изглежда, бързо схвана смисъла.

– Ще се уверите, че цената ми е скромна, милорд.

– Това е добре. – Явно трийсетте дракона нямаше да стигнат. – Кажете.

– На брачния пир на крал Джофри – каза мъжът срещу него, – ще има турнир за певци.

– И жонглори, и смешници, и танцуващи мечки.

– Само една танцуваща мечка, милорд – отвърна Саймън, който явно беше следил подготовките на Церсей с Повече внимание, отколкото Тирион. – Но певците ще са седем. Галеион Къйски, Бетани Хубавопръстия, Емън Костейн, Аларик Ейсенски, Хашиш Лирата, Колио Куайнис и Орланд Староградски ще се състезават за позлатена лютня със сребърни струни... но странно защо този, който ще ги надвие всички, още не е получил покана.

– Чакай да се сетя. Саймън Сребърния език? Саймън се усмихна скромно.

– Готов съм да докажа, че хвалбите ми са съвсем основателни, пред

краля и пред целия двор. Хамиш е стар и често забравя какво пее. А пък Колио с този негов безподобен тирошки акцент! Ако разберете една дума от три, смятайте се за щастлив.

– Милата ми сестра е уредила празненството. Дори да можех да ви уредя покана, може да изглежда нелепо. Седем кралства, седем клетви, седем състезания, седемдесет и седем блюда... но осем певци? Какво ще си помисли Върховният септон?

– Не ме взимате за прекалено благочестив, милорд, нали?

– Въпросът не е в благочестието. Някои формалности трябва да се спазват.

Саймън отпи от виното.

– Все пак... Животът на един певец не е предпазен от рискове. Продаваме си занаята в пивници и кръчми, пред груби пияници. Ако някой от певците на сестра ви го сполети злополука, да не дават боговете, надявам се, че ще предложите да попълня мястото му. – Усмихна се лукаво, доволен от себе си.

– Шестима певци ще са също толкова нещастно число, колкото и осем, разбира се. Ще се погрижа за здравето на седмината на Церсей. Ако някой от тях се окаже неразположен, моят човек Брон ще ви намери.

– Много добре, милорд. – Тук Саймън трябваше да си замълчи, но обзет от глупава гордост, добави: – Значи ще пея в нощта на сватбата на крал Джофри. Ако ме поканят в двора, ще предложи на краля най-добрите си творби, песни, които съм пял хиляда пъти, и съм сигурен, че се харесват. Но ако се окажа в някоя вмирисана винарна... е, това поне ще е подходящ повод да опитам някоя от новите си песни. „Че златните ръце са винаги студени, но, ах, как топлят женските ръце...“

– Няма да се наложи – каза Тирион. – Имате честната ми дума на Ланистър. Брон скоро ще ви потърси.

– Много добре, милорд. – Певецът отново вдигна лютнята си.

Брон го чакаше с конете. Помогна му да се качи на седлото.

– Кога ще го вода до Дъскъндейл?

– Няма да го водиш. Остави му три дни. После му кажи, че Хамиш Лирата си е счупил ръката. Кажи му, че с тия дрехи не върви за двора, така че трябва да си приготви ново облекло. Ще припне веднага с теб. – Направи гримаса. – Предполагам, че ще му поискаш езика. Казват, че бил сребърен. Останалото никой не трябва да го намери повече.

Брон се ухили.

– Знаем една готварница в Квартала на бълхите. Много вкусна яхния

правят. От всякакво месо.

– Да не си ме завел да ям там! – Тирион смуши коня и препусна. Имаше нужда от баня. Колкото по-гореща – толкова по-добре.

Но и това скромно удоволствие му се отказа. Веднага щом се върна в покоите си, Подрик Пейн го уведоми, че го викат в Кулата на Ръката.

– Негово благородие иска да ви види. Ръката. Лорд Тивин.

– Помня кой е Ръката, Под – каза Тирион. – Загубих си носа, но не и ума.

– Да не му отхапеш главата на момчето! – засмя се Брон.

– Защо не? Бездруго не я използва. – Тирион се зачуди какво ли е направил пък сега. „Или какво не съм успял да направя, по-скоро.“ Всяко повикване от страна на лорд Тивин беше хапливо; баща му не го викаше, за да хапнат или да пийнат, това поне беше сигурно.

Докато влизаше при лорд баща си, Тирион чу някой да казва:

– Черешово дърво за ножниците, увито с червена кожа и украсено с лъвски главички от чисто злато. Може би по няколко граната за очи...

– Рубини – каза лорд Тивин. – На гранатите им липсва огънят. Тирион се окашля.

– Милорд? Викали сте ме? Баща му вдигна очи.

– Да. Ела да видиш това. – На масата между двамата лежеше вързоп омазнен плат, а в ръката си лорд Тивин държеше дълъг меч. – Сватбен дар за Джофри – каза той на Тирион. На светлината, която струеше от стъклата с форма на диамант, оръжието проблесна в черно и червено, когато лорд Тивин го завъртя да огледа острието, а ефесът грееше златен. – След тези глупави бръщолевения за Станис и неговия вълшебен меч реших, че ще е най-добре и ние да дадем в ръцете на Джофри нещо по-необикновено. Един крал би трябвало да носи кралско оръжие.

– Мечът е твърде внушителен за Джоф – каза Тирион.

– Ще порасте. Вземи, пробвай тежестта му. – Подаде му го с дръжката напред.

Мечът се оказа много по-лек, отколкото очакваше. Щом го завъртя в ръцете си, Тирион разбра защо е така. Само един метал можеше да бъде изкован толкова тънко и въпреки това да притежава достатъчно сила, за да служи за бой, и нямаше как човек да сбърка тези гънки, белег за стомана, огъвана на хиляди пластове.

– Валирианска стомана?

– Да – каза лорд Тивин доволно.

„Успя ли най-сетне, татенце?“ Валирианските оръжия бяха рядкост, въпреки че в света бяха останали хиляди, от които може би около двеста

само в Седемте кралства. Баща му винаги го беше човъркало, че домът Ланистър не притежава нито едно от тях. Старите крале на Скалата притежаваха едно такова оръжие, но големият меч Силния рев беше изгубен, когато вторият крал Томен го бе върнал във Валирия в глупавия си поход. Така и не беше се върнал – също както и чичо му Джери, най-младият и най-дръзкият от братята на баща му, който бе отишъл да търси изгубения меч преди осем години.

Поне на три пъти лорд Тивин се беше опитвал да купи такива мечове от обеднели дребни благороднически домове, но опитите му винаги бяха отхвърляни решително. Дребните лордчета с радост бяха готови да се простят с дъщерите си, стига някой Ланистър да ги поиска, но ценяха безкрайно високо старите си семейни мечове.

Тирион се зачуди откъде ли беше дошъл металът за този. Неколцина на майстори оръжейници можеха да обработват древната валирианска стомана, но тайните на направата ѝ се бяха изгубили още когато Съдбата бе съкрушила старата Валирия.

– Цветовете са странни – отбеляза той, като извъртя острието на слънчевата светлина. Повечето валирианска стомана беше сива, толкова тъмна, че изглеждаше почти черна, което и в този случай беше вярно. Но в гънките се мяркаше и червено, също толкова тъмно, колкото сивото. Двата цвята се застъпваха, без да се допират, всяка гънка – добре очертана, като вълни на нощ и кръв по стоманен бряг. – Как успяхте да ги получите тези шарки? Никога не съм виждал нещо подобно.

– Нито пък аз, милорд – каза оръжейникът. – Признавам, че не търсех точно тези цветове, и не съм сигурен, че мога да ги повторя. Вашият лорд баща поръча пурпура на вашия дом, и точно това беше цветът, който исках да вложа в метала. Но валирианската стомана е упорита. Казват, че тези стари мечове имат памет и не се променят лесно. Приложих почти стотина заклинания и осветлявах червеното много и много пъти, но цветът все помръкваше, сякаш мечът изпиваше слънцето от него. А някои гънки изобщо не искаха да поемат червеното, както сам виждате. Ако ваши благородия Ланистър са недоволни, ще опитам отново, разбира се, колкото пъти се наложи, но...

– Няма нужда – каза лорд Тивин. – Така е добре.

– Един пурпурен меч сигурно би святкал красиво на слънцето, но ако трябва да говорим честно, на мен тези цветове ми харесват повече – каза Тирион. – Притежават някаква злокобна прелест... и правят оръжието уникално. Според мен няма друг меч като този в целия свят.

– Има още един.

Оръжейникът се наведе над масата и разви втори меч.

Тирион остави меча на Джофри и вдигна другия. Макар и да не бяха близначни, двете оръжия можеха да минат поне за братовчеди. Едното беше по-дебело и по-тежко, с половин пръст по-широко и с три пръста по-дълго, но и двете притежаваха същите ясни линии и същите отличими цветове, вълните от кръв и нощ. Три жлеба, дълбоко всечени, минаваха по второто оръжие от дръжката до върха; кралският меч имаше само два. Дръжката на Джоф беше много по-украсена, предпазителите бяха изработени като лъвски лапи с рубинени нокти, но ръкохватките и на двата меча бяха от фино изработена червена кожа, а дръжките им бяха с форма на лъвски глави.

– Великолепно. – Дори в неопитните ръце на Тирион оръжието сякаш оживя. – Никога не съм виждал по-добър баланс.

– За сина ми е.

„Няма защо да питам за кой син.“ Тирион остави меча на Джайм на масата до този на Джофри и се зачуди дали Роб Старк ще остави брат му да доживее, за да го вземе в десницата си. „Баща ми явно го вярва, иначе защо ще поръча да го изковат?“

– Добра работа сте свършили, майстор Мот – каза лорд Тивин на оръжейника. – Стюардът ми ще се погрижи за заплащането. И не забравяйте, рубини за ножниците.

– Няма да забравя, милорд. Много сте щедър. – Мъжът уви мечовете в мазния плат, награби вързопа под мишница и коленичи. – Чест е за мен да служа на Ръката на краля. Ще доставя мечовете в деня преди сватбата.

– На всяка цена.

След като стражите изведоха оръжейника, Тирион се отпусна в едно от креслата.

– Тъй... меч за Джоф, меч за Джайм, а за джуджето даже една кама няма. Така ли дойде работата, тате?

– Стоманата стигна точно за два меча, а не за три. Ако толкова ти трябва кама, вземи си от оръжейната. Когато умря, Робърт остави стотина. Герин му беше дал една позлатена кама с дръжка от слонова кост и сапфир за брачен дар, а половината посланици, идващи в двора, са се опитвали да спечелят благоволенieto му, подарявайки на Негова милост ножове, украсени с драгоценни камъни и мечове със сребърна инкрустация.

Тирион се усмихна.

– Щяха да го зарадват повече, ако му бяха подарявали дъщерите си.

– Несъмнено. Единственият нож, който използваше, беше ловният нож, даден му от Джон Арин като момче. – Лорд Тивин махна пренебрежително с ръка. – Какво завари по речния бряг?

– Кал – каза Тирион. – И няколко трупа, които никои не се беше погрижил да погребее. Преди отново да отворим пристанището, Черна вода трябва да се разчисти, а потъналите кораби да се разбият или да се извадят. Три четвърти от кейовете се нуждаят от ремонт, а някои трябва направо да се разрушат и построят отново. Целият рибен пазар е пометен, а Речната порта и Кралската порта са разбити на трески от тараните на Станис и трябва да се подменят. Разтрепервам се, като помисля за цената. – „Ако наистина сереш злато, тате, намери нощното гърне и побързай“ – искаше му се да каже, но премълча.

– Ще намериш златото, което е нужно.

– Нима? И откъде? Хазната е празна, вече ти го казах. Все още не сме платили на алхимиците за онзи адски огън, нито на ковачите за моята верига, а Церсей настоява короната да заплати половината разходи по сватбата на Джоф – седемдесет и седем проклетни блюда, хиляда гости, пай, пълен с живи гургулици, певци, жонгльори...

– Малко повечко екстравагантност е само от полза. Трябва да покажем на цялото кралство мощта и богатството на Скалата на Кастърли.

– Тогава може би Скалата на Кастърли трябва да плати.

– Защо? Видях отчетите на Кутрето. Приходите на короната са десет пъти по-високи, отколкото по времето на Ерис.

– Както и разходите. Робърт пръскаше парите си точно толкова щедро, колкото и семето си. Кутрето трупаеше тежки заеми. Между другото и от теб, наред с други. Да, приходите са значителни, но те едва стигат да се плащат лихвите по заемите на Кутрето. Ти ще опростиш ли дълга на трона към дома Ланистър?

– Не бъди глупав.

– В такъв случай може би седем блюда ще са достатъчно? И триста гости, вместо хиляда. Доколкото ми е известно, един брак може да бъде достатъчно обвързващ и без танцуваща мечка.

– Тирелите ще си помислят, че сме дребнави. Ще имам това сватбено празненство и речния пристан. Ако не можеш да осигуриш средствата за тях, просто го кажи и ще намеря надзорник на хазната, който ще може.

Тирион никак не държеше да понесе позора да го смъкнат толкова скоро от новия пост.

– Ще ти намеря парите.

– Да, ще ги намериш – каза баща му. – И междуременно гледай да намериш и леглото на жена си.

„Така. Значи приказките са стигнали и до него.“

– Намерил съм го, благодаря. Онази мебел между прозореца и камината, с кадифения балдахин и постелята, натъпкана с гъши пух.

– Радвам се, че го знаеш. Вече може би трябва да се опиташ да опознаеш и жената, която го дели с теб.

„Жена? Дете, искаш да кажеш.“

– Да не би някой паяк да ти шепне на ухото, или трябва да благодаря на милата ми сестра? – Предвид нещата, които ставаха под завивките на Церсей, човек можеше да си помисли, че тя ще прояви благоразумието да не си пъха носа в неговите. – Я ми кажи, защо всички слугини на Санса са жени на служба при Церсей? Омръзна ми да ме дебнат в собствените ми покои.

– Ако не ти харесват слугините на жена ти, изгони ги и си наеми такива, каквито ти харесват. Това е твое право. Притеснява ме девствеността на жена ти, а не слугините ѝ. Тази твоя... деликатност... ме озадачава. Знам, че не изпитваш затруднения да спиш с курви. С какво това момиче на Старките е по-различно?

– Защо е този скапан интерес къде точно си пъхам онази работа? – попита ядосано Тирион. – Санса е още малка.

– Достатъчно голяма е, за да бъде господарка на Зимен хребет, когато умре брат ѝ. Вземеш ли ѝ девствеността, ще бъдеш с една стъпка по-близо до претенциите за севера. Направи ѝ дете и наградата е спечелена. Трябва ли да ти напомням, че ако бракът не е консумиран, той може да се отмени?

– От Върховния септон или от Съвет на вратата. Сегашният ни Върховен септон е един добре дресиран тюлен, който джавка хубаво по наша команда. По-скоро Лунното момче ще отмени брака ми, отколкото той.

– Май> трябваше да омъжа Санса Старк за Лунното момче. Той сигурно щеше да знае какво да прави с нея.

Ръцете на Тирион стиснаха облегалките на креслото.

– Достатъчно се наслушах за девствеността на жена ми. Но след като обсъждаме бракове, защо не чувам нищо за предстояща венчавка на сестра ми? Доколкото помня...

Лорд Тивин го прекъсна.

– Мейс Тирел отхвърли предложението ми да омъжи Церсей за своя наследник Уилас.

– Отказал е нашата мила Церсей?! – Това повиши настроението на Тирион.

– При първия ни разговор лорд Тирел изглеждаше благоразположен – каза баща му. – Но ден след това всичко се промени. Дело на онази старица. Тя командва сина си безмилостно. Варис твърди, че му каза, че сестра ти е твърде възрастна и твърде използвана за нейния скъп еднокрак внук.

– Това сигурно ще се хареса на Церсей – засмя се Тирион. Лорд Тивин го погледна хладно.

– Тя не знае. Нито ще го узнае. За всички нас ще е по-добре, ако това предложение изобщо не е правено. Гледай да го запомниш, Тирион, Предложението никога не е правено, разбра ли?

– Какво предложение? – Тирион подозираше, че лорд Тирел ще съжали за този отказ.

– Сестра ти ще бъде омъжена. Въпросът е за кого. Имам няколко идеи... – Но преди да успее да ги сподели, на вратата се почука и един от стражите съобщи, че е дошъл Великият майстер Пицел. – Да влезе – каза лорд Тивин.

Пицел влезе, подпирайки се на тръстиковия си бастун, и се спря за достатъчно време, за да хвърли на Тирион толкова кисел поглед, че и мляко можеше да пресече. Величествената му някога бяла брада сега бе рядка и рошава и не скриваше розовите тлъстини по шията му.

– Милорд Ръка – промълви старецът и се поклони толкова дълбоко, колкото можеше, без да падне. – От Черен замък пристигна нова птица. Сигурно бихме могли да го обсъдим насаме?

Не е нужно. – Лорд Тивин махна с ръка на Великия майстер Пицел да седне. – Тирион може да остане.

„Оооооо, няма?“ Тирион потърка носа си и зачака.

Пицел прочисти гърло, което включваше дълга и хриплива кашлица и храчене.

– Писмото е от същия Боуен Марш, който ни изпрати последното.

Пише, че лорд Мормон е известил за диваци, които се придвижват на юг в огромни количества.

– Земите отвъд Вала не могат да поддържат огромни количества – каза твърдо лорд Тивин. – Това предупреждение не е новост.

– Последното е, милорд. Мормон е изпратил птица от Леса на духовете, за да съобщи, че е нападат. След това са пристигнали още гарвани, но нито един от тях не е носил писмо. Боуен Марш се страхува, че лорд Мормон е убит с цялата сила, която е повел.

Тирион беше харесал стария Мормон, с грубоватия му нрав и говорещата птица на рамото.

– Това сигурно ли е? – попита той.

– Не е – призна Пицел, – но досега все още никой от хората на Мормон не се е върнал. Марш се бои, че диваците са ги избили и че ще бъде шурмуван самият Вал. – Забърка по халата си и извади къс хартия. – Ето го писмото, милорд. Апел към петимата крале. Иска мъже, толкова мъже, колкото можем да му изпратим.

– Петимата крале? – Баща му беше ядосан. – Във Вестерос има един крал. Онези глупци в черно биха могли да се опитат да го запомнят, ако искат Негова милост да изпълни молбата им. В отговора си му кажи, че Ренли е мъртъв, а другите са предатели и лъжепретенденти.

– Несъмнено ще се зарадва, като го научи. Валът е откъснат от света и вестите там често закъсняват. – Пицел закима. – Но какво все пак да кажем на Марш за мъжете, за които ни моли? Дали да не свикаме съвета...

– Не е нужно. Нощният страж е глутница от крадци, убийци и незаконородени престъпници, но на мен лично ми се струва, че биха могли да станат нещо по-добро, ако им се осигури подобаваща дисциплина. Ако Мормон наистина е загинал, черните братя трябва да изберат нов лорд-командир.

Пицел изглежда лукаво Тирион.

– Великолепна мисъл, милорд. Зная кой е подходящият човек.

Джанос Слинг.

Идеята никак не се хареса на Тирион.

– Черните братя сами си избират командирите – припомни им той. – За Вала лорд Слинг е нов. Знам, знам, аз го изпратих там. Защо да изберат точно него, а не някой по-стар и опитен?

– Защото – заговори баща му с тон, който намекваше, че Тирион е пълен тъпак – ако не гласуват така, както им се каже, то техният Вал ще се стопи преди да види и един нов човек.

„Да, това би могло да подейства.“

– Джанос Слинг е неподходящ, тате. По-добре ще е за нас с командира на Сенчестата кула. Или на Източния крайморски страж.

– Командирът на Сенчестата кула е от Малистърови. Източен страж се държи от железен мъж. – Тонът на лорд Тивин казваше ясно, че никой от двамата не може да послужи на целите му.

– Джанос Слинг е син на касапин – напомни му Тирион. – Сам ми го каза...

– Помня какво съм ти казал. Но Черен замък не е Харънхъл. Нито Нощният страж е кралският съвет. Има си сечиво за всяка работа, и работа за всяко сечиво.

Тирион кипна.

– Вашият лорд Джанос е една куха метална коруба, която ще се продаде на онзи, който му предложи най-високата цена.

– Това го отчитам в негова полза. Кой би могъл да заложи повече от нас? – Обърна се към Пицел. – Изпрати гарван. Напиши, че крал Джофри е дълбоко наскърбен от вестта за кончината на лорд-командира Мормон, но за съжаление точно сега не би могъл да отдели хора, докато на бойното поле остават толкова много бунтовници. Намекни, че нещата може да тръгнат съвсем различно, след като се укрепят тронът... стига кралят да е уверен в доброто водачество на Стража. Накрая помолете Марш да предаде най-сърдечните поздравии на Негова милост на неговия верен приятел и слуга лорд Джанос Слинг.

– Да, милорд. – Пицел отново закима. – Ще напиша точно каквото заповядва Ръката.

„Главата трябваше да ти подкастрия, а не брадата – помисли Тирион. – А Слинг трябваше да го пратя да поплува със скъпото му приятелче Алар Дийм.“ Но поне не се налагаше да направи същата глупава грешка със Саймън Сребърния език. „Видя ли, татенце? – дощя му се да викне. – Видя ли колко бързо си уча уроците?“

САМУЕЛ

Горе в листницата една жена раждаше и крещеше, а долу край огъня един мъж умираше. Самуел Тарли не знаеше кое от двете го плаши повече.

Горкия Банън го бяха завили с купчина кожи и бяха наклали голям огън, но той само повтаряше:

– Студено ми е... Студено ми е...

Сам се мъчеше да го нахрани с лучената чорба, но Банън не можеше да я преглътне – тя се лееше по устните, и брадичката му веднага щом Сам пъкнеше лъжицата в устата му.

– Този го пиши умрял. – Крастър го изгледа с безразличие и отхача парче наденица. – Мен ако питате, ще е по-милостиво да му ръгнеш ножа в гърдите, вместо да му пъкаш тая лъжица в устата.

– Не помня да сме те питали. – Великана не беше по-висок от пет стъпки – казваше се Бедвик, – но макар и дребен, беше доста свиреп. – Колач, да си искал съвет от Крастър?

Сам се сви като чу новия си прякор, но поклати глава. Гребна нова лъжица, поднесе я към устата на Бран и се опита да я пъкне между устните му.

– Храна и огън – говореше Великана, – само това ти поискахме. А за храната се стискаш.

– Ти се радвай, че и за огъня не се стиснах. – Крастър беше дебел, а миризливите овчи кожи, които носеше, без да сваля никога, го правеха още по-дебел. Имаше широк плосък нос, голяма крива уста и едното му ухо липсваше. И макар сивата му сплъстена коса и мръсната рошава брада да биеха повече на бяло, коравите му възлести ръце все още изглеждаха достатъчно силни. – Нахраних ви с каквото можах, но вие враните все сте гладни. Набожен човек съм аз, инак щях да ви изпъдя. Мислите ли, че ми трябва таквиз като него да ми мрат под покрива? Мислите ли, че са ми притрябвали устите ви, дребосък? – Дивакът се изплю на пръстения под. – Врани! Кога една черна птица е донесла нещо добро в дома на човек, питам аз? Никога. Никога!

Супата отново потече от ъгъла на устата на Банън. Сам я изтри с ръкава си. Очите на обходника бяха отворени, но не виждаха.

– Студено ми е – отново промълви той. Някой майстер сигурно щеше да знае как да го спаси, но си нямаха майстер. Кедж Бялото око беше

отрязал смазаното стъпало на Банън преди девет дни и от бликналата гной и кръв на Сам му прилоша, но бяха закъснели много. – Много студено – повториха преbledнелите устни.

Из залата по пода или по грубо скованите пейки бяха насядали дрипави черни братя, пиеха от глинени чаши същата рядка лучена чорба и дъвчеха комати клисав хляб. Двама от тях бяха ранени по-лошо и от Банън. Форнио от два дни лежеше в несвят, а от рамото на сир Биам бликаше мръсна жълта гной. Но когато тръгнаха от Черен замък, Бернар Кафявия бе понесъл торби с мирски огън, мехлем от горчица, стрит чесън, вратига, кралска мед и други лечебни билки. Дори сладосън, предлагащ дара на безболезнената смърт. Но Бернар Кафявия беше загинал на Юмука и никой не се сети да прибере лековете на майстер Емон. Хейк като готвач също разбираше малко от знахарство, но Хейк също се изгуби. Така че остана за оцелелите стюарди да направят каквото могат за ранените, а то беше малко. „Тук поне са на сухо, има огън който да ги топли. Но им трябва повече храна.“

На всички им трябваше повече храна. От няколко дни хората недоволстваха. Карл Куция твърдеше, че Крастър сигурно има някой таен склад, а Гарт от Староград беше започнал да му приглася, когато бяха по-надалече от Крастър. Сам беше мислил дали да не помоли за нещо по-хранително поне за ранените, но не намери кураж. Очите на Крастър бяха студени и злобни и всеки път, когато дивакът го погледнеше, ръцете му трепваха, сякаш искаха да се свият в юмуци. „Дали знае, че съм говорил с Джили? – чудеше се Сам. – Дали му е казала, че съм й обещал да я взема? Дали я е бил за това?“

– Студено ми е – промърмори Банън. – Моля ви. Студено ми е. Въпреки жегата и дима в „замъка“ на Крастър, на Сам също му беше студено. „И съм уморен. Много съм уморен.“ Имаше нужда да поспи, но щом затвореше очи, започваше отново да сънува онази снежна виелица и мъртъвците, които се тътреха към него с черните си ръце и яркочерните си очи.

Горе в листницата Джили изхлипа, после изпищя.

– Напъвай – чу той да й казва една от жените на Крастър. – По-силно. По-силно. Пищи, ако ти помага. – Тя изпищя: толкова силно, че Сам подскочи.

Крастър вдигна глава и погледна сърдито нагоре.

– Писна ми от това вресене! – изрева той. – Пъхнете й някой парцал в устата или ще се кача и ще й дам да разбере.

Като нищо щеше да го направи. Крастър имаше деветнадесет жени,

но никоя нямаше да посмее да го спре, щом тръгнеше нагоре по стълбата. Както и черните братя не посмяха преди две нощи, когато биеше едно от по-младите си момичета.

– Ще я убие – беше казал Гарт от Грийнауей, а Карл Куция се засмя и рече:

– Като не иска тая сладка мръвчица, да я даде на мен. – Бернар Черния изруга тихо и сърдито, а Алън от Росби стана и излезе навън, за да не слуша повече. – Негов е покривът, негово е правото – беше им напомнил шурмовакът Ронел Харклеј. – Крастър е приятел на Стража.

„Приятел“ – помисли Сам, докато слушаше писъците на Джили.

Крастър беше жесток човек и властваше над своите жени и дъщери с желязна ръка, но въпреки всичко цитаделата му беше за тях убежище.

– Премръзнали врани – изсмя им се злобно Крастър, когато се домъкнаха – малцината, оцелели след снега, демоните и жестокия студ. – И не сте толкоз голямо ято, както на тръгване. – Но все пак им даде мястото на пръстения под покрив, който да ги пази от снега, огън, който да ги изсуши, а жените му им донесоха чаши греяно вино да се стоплят. – Проклети врани – ругаеше ги той, но все пак и храна им даде, колкото и да беше оскъдна.

„Ние сме гости – напомни си Сам. – Джили е негова. Негова дъщеря и негова жена. Негов е покривът, негово е правото.“

Първия път когато видя цитаделата на Крастър, Джили беше дошла да се моли, а Сам ѝ отстъпи черното си наметало да си прикрие големия корем, когато отиде да подири Джон Сняг. „Рицарите нали уж закрилят жените и децата.“ Едва малцина от черните братя бяха рицари, но все пак... „Всички сме се заклели – помисли Сам. – «Аз съм щитът, който пази владенията човешки.» Жената си е жена, макар и да е дивачка. Длъжни сме да ѝ помогнем. Трябва.“ Джили се боеше най-вече за детето си. Плашеше я, че може да излезе момче. Крастър отглеждаше дъщерите си и ги правеше свои жени, но в имението му не се мяркаха никакви мъже или момчета. Джили му беше казала, че Крастър дава синовете си на боговете. „Ако боговете са добри, ще ѝ пратят дъщеря“ – помисли Сам.

Горе Джили пак изпищя.

– Така – каза една от жените. – Хайде, напъни още малко. О, виждам главата му!

„Главата ѝ – помисли Сам отчаяно. – Нейната глава, не неговата.“

– Студено ми е – изхлипа Банън. – Моля ви. Студено ми е.

Сам остави глинената купа, хвърли лъжицата, метна още една кожа

върху умирация и сложи още дърва в огъня. Джили пак изпищя. Крастър дъвчеше коравото си черно парче наденица. Надениците са за него и жените му, така им беше казал. За Стража няма наденици.

– Жени – оплака се той. – Много реват... Имах една свиня, която ми изтръска осем, без да дзвекне. – Отхапа, извърна очи и изгледа презрително Сам. – Дебела беше горе-долу колкото тебе, Колач. – Изсмя се.

Сам не можеше да понесе повече. Стана и непохватно запристъпва покрай мъжете, налягали, наклеявали или издъхващи на коравия пръстен под. Пушилката, писъците и стоновете го караха да се чувства замаян. Наведе глава, провря се през еленовите кожи, които служеха за врата на Крастър, и пристъпи навън под следобедното небе.

Денят беше облачен, но достатъчно светъл, за да го заслепи след сумрака вътре. Снегът още тежеше по дебелия клони на околните дървета и беше загърнал златистите и червени хълмове, но беше по-малко отпреди. Бурята беше отминала, а дните, изкарани в цитаделата на Крастър, бяха... е, не чак топли, но не и толкова убийствено студено – ни. Сам чуваше тихото капане на водата от ледените висулки по ръба на дебелия сламен покрив. Пое дълбоко дъх и се огледа.

Откъм западната страна Оло Рязаната ръка и Тим Камъка обикаляха коневръзите и даваха зоб и вода на малкото оцелели коне.

Други братя колежа и деряха животните, които бяха твърде изнемощели, за да могат да продължат. Зад насипите, единствената защита на Крастър срещу всичко, което можеше да се крие из околните гори, обикаляха копиеносци и стрелци и огньовете протягаха нагоре дебели пръсти синкавосив дим. Сам долови и далечния екот на сечащи в гората брадви – работна група събираше дърва, за да се поддържат огньовете през цялата нощ. Лошото време бяха нощите. Когато станеше тъмно. И студено.

Откакто дойдоха при Крастър, нямаше нападения. Нито на възкръснали мъртъвци, нито на Други. И нямаше да има, увери ги Крастър.

– Набожният човек не го е страх от такива неща. Казах го веднъж и на Манс Райдър, когато дойде да души наоколо. Ама и той не слуша като вас, враните с вашите мечове и проклетите ви огньовете. Хич няма да ви помогнат, когато дойде белият студ. Само боговете ще ви помогнат тогаз. Вие първом се оправате с боговете.

Джили също беше говорила за белия студ и им каза що за жертви принася Крастър на своите богове. Когато го чу, Сам искаше да го убие. „Няма закони отвъд Вала – напомни си той, – а Крастър е приятел на Стража.“

Зад глиненния дом на Крастър проехтя продран вик. Земята под краката му беше разкашкана от топящия се сняг: лепкава кал, за която Ед Скръбния твърдеше, че е от говната на Крастър. Само че беше по-гъста от говна и така лепнеше по ботушите на Сам, че той едва откъсваше краката си.

Зад зеленчуковата градина и празната кошара десетина черни братя стреляха по мишената, която си бяха направили от сено и слама. Слабичкият русоляв стюард Донел Сладура беше забил стрелата си точно в околото на сламеното биче от петдесет разкрача разстояние.

– Да те видим сега, старче – каза той.

– Добре. Ще видиш.

Ълмър, гърбав, със сива брада, сбръчкан и отпуснат, пристъпи до чертата и измъкна стрела от колчана на кръста си. Знаеше се, че на младини е бил разбойник, член на добилото лоша слава Братство на Кралския лес. Твърдеше, че веднъж пронизал със стрела ръката на Белия бик от Кралската гвардия, за да си открадне целувка от устните на една дорнска принцеса. Беше откраднал и накитите ѝ, както и ковчежето със златни дракони, но на чаша вино най-много обичаше да се хвали с целувката.

Той плавно изпъна лъка и стреля. Стрелата се заби точно до тази на Донел Хил.

– Това стига ли ти, момко? – попита той и отстъпи.

– Много добре – призна с неохота младокът. – Ама вятърът ти помогна. Когато стрелях аз, духаше по-силно.

– Ами трябваше да го прецениш. Инак имаш точно око и здрава ръка, но още много ти трябва, за да биеш мъж от Кралския лес. Дик Стреларя ме е учил мен, а по-добър стрелец от него не е живял никога. А бе, разказвал ли съм ти аз за Дик?

– Поне триста пъти. – Всеки в Черен замък беше слушал приказките на Ълмър за някогашната им разбойническа банда: за Саймън Тойн и Смеещия се рицар, за Озвин Дълговратия, Бесения трижди, за Венда Белия фавн, за Дик Стреларя и Бен Големия корем, и за всички останали. Търсейки изход, Донел Сладура се озърна и видя застаналия сред калта Сам. – О, Колач! – извика му той. – Я ела, да ни покажеш как си убил Другия. – И му протегна лъка от тисово дърво.

Сам се изчерви.

– Не беше стрела, кама беше, драконово стъкло... – Знаеше какво ще стане, ако вземеше лъка. Щеше да пропусне мишената и стрелата щеше да отхвърчи над насипа и в гората. И тогава щяха да му се смеят.

– Все едно – каза Алан от Росби, друг отличен стрелец. – Всички искаме да видим стрелбата на Колача. Нали, момчета?

Не можеше да ги гледа; подигравателните им усмивки, злобните им малки шегички, презрението в очите им. Сам се обърна да си тръгне, но десният му крак затъна дълбоко в калта и когато се опита да го вдигне, ботушът му се изхлузи. Той закуцука, за да вмъкне крака си в него, и смехът им прокъркна в ушите му. „Всичко е безполезно – помисли си Сам окаяно. – Баща ми беше прав. Нямам право да съм жив, след като толкова много храбри мъже са мъртви.“

Грен цепеше дърва до портата на имението. Беше се разсъблякъл до кръста, лицето му се беше зачервило и беше целият потен. Видя шляпащия из калта Сам и се ухили.

– Здравсти, Колач! „Ето, че и той.“

– Моля те, не ме наричай така.

– Защо не? – Грен беше искрено озадачен. – Прякорът е добър, при това си го спечели честно.

Пип винаги дразнеше Грен, че е задръстен като стена на замък, така че Сам взе да му обяснява търпеливо:

– Това просто е друг начин да ме нарекат страхливец – каза той. – Подиграват ми се. Както се подиграват на Бедвик, като му викат Великана.

– Само че той не е великан – каза Грен, – както и Пол никога не е бил дребосък. Е, може и да е бил, като бебе, но не и след това. Само че ти наистина закла Другия, тъй че не е същото.

– Аз само... никога... бях изплашен!

– Не повече от мен. Само Пип казва, че съм толкова тъп, че нищо не може да ме изплаши. И аз се плаша като всеки друг. – Грен се наведе, вдигна една цепеница и я хвърли в огъня. – Често се плаших от Джон, когато трябваше да се бия с него. Беше толкова бърз и се биеше, сякаш е решил да ме убие. – Влажната цепеница запуши, и после пламна. – Но не съм го казвал никога. Понякога си мисля, че всички само се преструват на смели, но всъщност никой от нас не е. Може би преструвката ни прави смели, не знам. Остави ги да ти викат Колача, какво ти пука?

– Ти не обичаше сир Алисър да ти вика Бизона.

– Той искаше да каже, че съм голям и тъп. – Грен се почеса по брадата. – Но ако Пип поиска да ме нарече Бизон, може. Или пък ти, или Джон. Бизонът е силно животно, тъй че не е толкова лошо, а пък аз наистина съм голям и ставам все по-голям. Ти не предпочиташ ли да си Сам Колача вместо сир Прасчо?

– Защо не мога да съм просто Самуел Тарли? – Той тежко седна на един от пъновете до Грен. – Закла го драконовото стъкло. Не аз, а драконовото стъкло.

Беше им го казал. Беше го казал на всички. Знаеше, че повечето не му повярваха. Камата му беше показал камата си и каза:

– Имам си желязо, за кво ми е стъкло?

Бернар Черния и тримата Гарт му дадоха ясно да разбере, че се съмняват в цялата история, а Роли от Сестрино му го каза направо:

– А бе сигурно си мушнал в някой храст, оказало се е, че Пол Дребния е клекнал да сере, и после си измислил цялата тая лъжа.

Но Дивен го изслуша, както и Ед Скръбния, рi [??] и двамата накараха Сам и Грен да разкажат на лорд-командира. Мормон се мръщеше през цялото време и им зададе няколко резки въпроса, но беше твърде умен, за да се лиши от всякакво възможно предимство. Попита Сам колко драконово стъкло има в багажа и го поиска. Всеки път, щом Сам си спомнеше за съкровището, което Джон беше изровил под Юмука, му се искаше да заплаче от яд. Имаше остриета за ками и върхове за копия, и поне двеста-триста върхове за стрели. Джон беше изработил ками за себе си, за Сам и за лорд-командир Мормон, а на Сам освен това беше дал един връх на копие и няколко остриета за стрели. Грен също беше взел шепа остриета за стрели, но това беше всичко.

Затова сега разполагаха само с камата на Мормон, онази, която Сам беше дал на Грен, плюс деветнайсет стрели и едно копие от яко дърво с острие от драконово стъкло. Часовите си предаваха копието от смяна на смяна, а Мормон беше разпределил стрелите между най-добрите си стрелци. Бил Мърморкото, Гарт Сивото перо, Ронел Харклей, Донел Хил Сладура и Алън Росби имаха по три, а Ълмър разполагаше с четири. Но дори всяка от стрелите им да си кажеше думата, скоро щяха да стрелят с огнени стрели, като останалите. На Юмука бяха пускали стотици огнени стрели, но вампирясалите мъртъвци продължаваха да прииждат.

„Няма да стигнат“ – помисли Сам. Хлъзгавите глинени насипи на Крастър и топящият се сняг едва ли щяха да спрат съществата, които бяха изкатерили много по-стръмните склонове на Юмука и се изсипаха през каменната стена. И вместо да ги посрещнат триста братя, строени в железни редици, въплътените щяха да се натъкнат на четириде – сет и един измършавели оцелели, девет от които бяха твърде тежко ранени, за да се бият. Само четиридесет и един бяха успели да се дотърят до Крастър.

– Мислиш ли, че таласъмните са се махнали? – попита той Грен. –
Защо не идват да ни довършат?

– Те идват само когато стане студено.

– Да – каза Сам. – Но дали студът води въплътените, или въплъте-
ните водят студа?

– Кой го интересува? – Грен разцепи поредния пън. – Те идват заед-
но, това е важното. Ей, ама сега като знаем, че драконово стъкло ги
убива, може изобщо да не дойдат. Може би вече ги е страх от нас!

Сам съжали, че не може да го повярва, но му се струваше, че когато
човек е мъртъв, страхът за него не означава нещо повече от болката, лю-
бовта или дълга. Сви ръце около краката си, потен под пластове вълна
и кожа. Вярно, камата му от драконово стъкло беше разтопила онова
бледо същество... но Грен говореше, сякаш ще е същото и с възкръсна-
лите мъртъвци. „Това не знаем – помисли той. – Всъщност нищо не зна-
ем. Жалко, че Джон не е тук.“ Харесваше Грен, но не можеше да си по-
говори с него като с Джон. „Джон не би ме нарекъл Колач. И можех да
поговоря с него за бебето на Джили.“ Джон беше заминал нанякъде с
Корин Полуръката обаче, и оттогава не бяха получили никаква вест от
тях. „Той също има кама от драконово стъкло, но дали смята да я изпол-
зва? Дали не лежи мъртъв и замръзнал в някое дере... или по-лошо, да-
ли не е оживял мъртвец?“

Не можеше да си представи защо боговете ще искат да вземат
Джон Сняг или Банън, а да оставят него, страхливия и тромавия. Тряб-
ваше да умре на Юмрука, където се напика три пъти и на всичко отгоре
си загуби меч. И наистина щеше да загине в горите, ако Пол Дребния
не беше дошъл да го поноси. „Жалко, че всичко това не е сън. Тогава
щях да се събудя.“ Колко чудесно щеше да е да се събуди отново на
Юмрука на Първите с всичките братя все още около него, дори Джон и
Дух. Или още по-добре, да се събуди в Черен замък зад Вала и да иде в
трапезарията за паница от гъстата пшеничена каша на Хоб Трипръстия,
с голяма лъжица масло, която се топи в средата, и лъжица мед до нея.
Само като си го представи, стомахът му изръмжа.

– Сняг.

Сам вдигна глава. Гарванът на лорд-командир Мормон кръжеше
над огъня и пляскаше във въздуха с широките си черни крила.

– Сняг – изграчи птицата. – Сняг, сняг...

Където и да отидеше гарванът, скоро се появяваше Мормон. Този
път лорд-командирът се появи под дърветата на дребния си гарон между
стария Дивен и щурмовака Ронел Харклей с лисичето лице, когото бяха

издигнали на мястото на Торен Малък лес. Мина между двата пилона на портата, единият с овнешки череп, а другият с мечи, после дръпна юздите, вдигна юмрук и изсвири. Гарванът изпляска с криле и полетя към него.

– Милорд – каза Ронел Харклеј, – имаме само двајсет и два коня и се съмнявам, че всички ще издържат до Вала.

– Знам – избоботи Мормон. – Все едно, трябва да тръгваме. Красър ни го каза ясно. – Погледна на запад, където верига тъмни облаци скриваше слънцето. – Боговете ни дадоха отдох, но дали е за дълго? – Мормон скочи от седлото, а гарванът отново изхвърча. После видя Сам и изрева: – Тарли!

– Аз? – Сам се изправи тромаво.

– Аз? – Гарванът се спусна отново и кацна на главата на стария мъж. – Аз?

– Ти Тарли ли си, или не? Да не би брат да имаш тъдява? Ти, да. Затваряй си устата и ела с мен.

– С вас? – Думите се изтръгнаха от устата му като грак. Лорд-командир Мормон го изгледа кръвнишки.

– Ти си мъж на Нощния страж. Постарай се да не се подмокряш всеки път, щом те погледна. Ела, казах. – Ботушите му зашляпаха в калта и Сам трябваше да побърза, за да не изостане. – Мислех за това твоє драконово стъкло.

– Не е мое – каза Сам.

– Добре де, драконовото стъкло на Джон Сняг. Щом ни трябват камии от драконово стъкло, защо имаме само две? Всеки мъж на Вала би трябвало да е въоръжен с по една в деня, в който се закълне.

– Не знаехме.

– Не знаехме, нали? Но трябва да сме го знаели някога. Нощният страж е забравил същинската си цел, Тарли. Човек не вдига висока седмстотин стъпки стена само за да пречи на облечени в кожа диваци да крадат жени. Валът е създаден, за да пази владенията човешки... а не срещу хора, каквото всъщност са диваците, ако човек разсъди разумно. Твърде много години, Тарли, твърде много стотици и хиляди години. Изгубили сме представа за истинския враг. А той вече е тук и ние не знаем как да се борим с него. Драконовото стъкло наистина ли е направено от дракони, както мисли простолюдието?

– М-майстерите не мислят така – заекна Сам. – Майстерите казват, че то идва от огньовете под земята. Наричат го „обсидиан“.

– Ако щат лимонов кейк да го наричат, все ми е тая – изсумтя

Мормон. – Ако наистина убива, както твърдиш, искам още.

– Джон намери много. На Юмука. Стотици остриета за стрели, за копия също...

– Каза ми го. Но докато са там, полза никаква. За да стигнем отново до Юмука, трябва да сме въоръжени с оръжия, каквито нямаме. А трябва да се разправяме и с проклетите диваци. Трябва да намерим драконово стъкло някъде другаде.

Сам почти беше забравил диваците, толкова много неща се бяха случили напоследък.

– Горските чеда са използвали оръжия от драконово стъкло – каза той. – Те би трябвало да знаят къде може да се намери обсидиан.

– Всички горски чеда са мъртви – каза Мормон. – Първите хора са избили половината от тях с бронзови оръжия, а андалите са довършили работата с желязо. Защо една стъклена кама може да...

Стария мечок млъкна, защото Крастър се появи между еленовите кожи на вратата. Дивакът се беше ухилил широко, показвайки две редици гнили кафяви зъби.

– Имам син.

– Син – изграчи гарванът на Мормон. – Син, син, син. Лицето на лорд-командира се вкочани.

– Радвам се за теб.

– Тъй ли? Аз пък ще се зарадвам, като ми се махнете от главата. Крайно време е, викам.

– Само да поукрепнат още малко ранените ни и...

– Те укрепнаха колкото можаха, дърта врано. И двамата го знаем. Тия, дето ще измрат, и тях ги знаем, клъцнете им проклетите гърла и да се свършва. Или ги оставете, ако не ти стиска, аз сам ще се оправя с тях.

Лорд-командир Мормон настръхна.

– Торен Малък лес твърдеше, че си приятел на Стража...

– Тъй де – каза Крастър. – Дадох ви всичко, което можех да заделя, ама виж, зимата иде, а сега и момичето ми натресе още едно гърло за хранене.

– Можем да го вземем – обади се Сам.

Крастър присви очи и се изплю върху крака на Сам.

– Какво рече, Колач?

Сам отвори уста и веднага я затвори.

– Аз... аз само... ако не го искате... гърло за хранене, нали... щото идва зимата й... ние можем да го вземем и...

– Сина ми? Моята кръв? Мислиш ли, че бих го дал на враните?

– Само помислих, че...

„Ти нямаш синове. Ти ги оставяш, Джили го каза, оставяш ги в горите, затова имаш само жени и дъщери, които отглеждаш, за да ти станат жени.“

– Замълчи, Сам – каза лорд-командир Мормон. – Достатъчно каза. Предостатъчно. Марш вътре.

– М-милорд...

– Вътре, казах!

Сам се пхна между еленовите кожи и се върна в сумрачната зала. Мормон влезе след него.

– Как може да си такъв глупак? – скастри го старецът със задавен глас и много ядосан. – Дори Крастър да ни дадеше детето, то щеше да умре преди да сме стигнали Вала. Едно новородено, за което да се грижим, ни трябва толкова, колкото нов сняг. Да не би да имаш мляко да го кърмиш в тия твои големи ненки? Или смяташе и майката да вземеш?

– Тя иска да дойде с нас – каза Сам. – Тя ме помоли... Мормон вдигна ръка.

– Не искам повече да слушам за това, Тарли. Каза ви се много пъти да стоите настрана от жените на Крастър.

– Ама тя му е дъщеря – отрони Сам боязливо.

– Бягай да видиш Банън. Веднага. Преди да си ме ядосал.

– Да, милорд. – Сам се присви и тръгна.

Но когато стигна при огъня, завари Великана да покрива с кожа главата на Банън.

– Казваше, че му било студено – промълви дребосъкът. – Дано е отишъл на по-топло място. Дано.

– Раната му...

– Майната й на раната му. – Камата скрита тялото. – Какво толкова, че е ранен в крака? В мойто село имаше един мъж, който си изгуби крака. Живя до деветдесет и четири.

– Студът – каза Сам. – Той така и не можа да се стопли.

– Не можа да се нахрани – каза Камата. – Храна му липсваше. Това копеле Крастър го умори от глад.

Сам се озърна боязливо, но Крастър не беше се върнал. Ако беше, работата щеше да тръгне на зло. Дивакът мразеше диваците, макар обходниците да разправяха, че той самият е копеле, родила го била някаква дивачка, заченала от отдавна умряла врана.

– Крастър трябва да си храни неговите – каза Великана. – Всички тия жени. Даде ни каквото можа.

– Ти това не го вярвай. Щом си заминем, ще отпуши някое буре с медовина и ще седне да се тъпче с пушен бут и с мед. И ще ни се смее, докато мрем от глад из снега. Проклет дивак е той, нищо друго. Никой от тях не е приятел на Вала. – Той пак скрита трупа на Банън. – На мен ако не вярваш, него питай.

Привечер изгориха тялото на щурмовака. Тим Камъка и Гарт от Староград изнесоха голия труп и го залюляха два пъти, преди да го метнат в пламъците. Оцелелите братя си разделиха дрехите му, оръжията, бронята и всички останали вещи. В Черен замък Нощният страж погребваше мъртвите си с всички полагащи се церемонии. Но сега не бяха в Черен замък. „А костите не се връщат като таласъми.“

– Банън – каза лорд-командир Мормон, докато пламъците го поглъщаха – беше смел мъж, добър в обходите. Дойде при нас от... откъде дойде той всъщност?

– Някъде откъм Бял залив – обади се някой. Мормон кимна.

– Той дойде при нас откъм Бял залив и никога не измени на дълга си. Спази клетвите си, колкото можа, и се сражава твърдо. Никога повече не ще видим брат като него.

– И свърши вече неговият страж – изрекоха е мрачна тържественост всички черни братя.

– И свърши вече неговият страж – повтори Мормон.

– Свърши – изкрещя гарванът на рамото му. – Свърши.

Очите на Сам се бяха зачервили и му се гадеше от пушека. Когато погледна в огъня, му се стори, че видя как Банън се надигна и ръцете му сякаш се свиха в юмруци, за да заудрят пламъците, но беше само за миг – после завихрилият се дим скри всичко. Най-лошото обаче беше миризмата. Да беше само някаква гнусна и неприятна миризма, сигурно щеше да я понесе, но изгарящият му брат толкова му замириса на печено прасе, че устата на Сам започна да се пълни със слюнка и това беше толкова ужасно, че веднага щом гарванът изграчи: „Свърши!“ , той изтича зад голямата глинена къща да повърне в нужника. Още беше на колене в калта, когато дойде Ед Скръбния.

– За червеи ли ровим, Сам? Или ти прилоша?

– Прилоша ми – промълви Сам и изтри уста с опакото на ръката си. – Миризмата...

– Не знаея, че Банън може да мирише толкоз хубаво. – Тонът на Ед беше плачлив, както винаги. – За малко си помисли дали да не си резна едно парче от него. Ако имяхме малко ябълков сосец, сигурно щях да го направя. Свинското си е най-вкусно с ябълков сос, мен ако питаш. – Ед

развърза гашите си. – А ти гледай да не умреш, Сам, че ме е много страх да не се поддам. При теб пръжките ще са повече, отколкото при Банън, а аз на пръжки не мога да устоя. – Въздъхна и пикнята му потече на дъга, жълта и димяща. – Яхваме призори, чу ли? Слънце или сняг, тръгваме. Стария мечок ми каза.

„Слънце или сняг.“ Сам погледна боязливо към небето.

– Сняг? И... яхваме? Всички?

– Е, някои ще трябва да вървят пеш. – Ед се изтръска. – Дивен е той. Вика, че трябвало да се научим да яздим умрели коне, като Другите. Вика, че така ще спестим от храната. Колко ще ти изяде един умрял кон? – Ед си върза гашите. – Не че ни ми харесва идеята. Измислят ли веднъж как да се оправиш с умрял кон, ние сме следващите. Аз сигур ще съм първия. „Ед – ще рекат, – това, че си умрял, не е извинение да се излежаваш. Я ставай и вземи едно копие, че страж ни чака тая нощ.“ Е, май няма нужда да съм толкоз мрачен. Сигур ще умра преди да го измислят.

„Сигурно всички ще умрем, и то по-скоро, отколкото ни се иска“ – помисли Сам и тронаво се изправи.

Когато Крастър разбра, че неканените му гости ще си тръгват на зоранта, стана едва ли не дружелюбен, или поне толкова дружелюбен, колкото можеше да е.

– Крайно време беше – каза той. – Мястото не ви е тук, казах ви. Все едно, ще ви отпратя както се полага, с пир. Е, с храна де. Жените ми могат да ги изпекат ония коне, дето ги изклахте, ще намеря и малко бира и хляб. – Ухили им се с кафявата си усмивка. – Нищо по-хубаво няма от бира и печено конско. Като не можете да ги яхнете, изяжте ги, тъй викам аз.

Жените и дъщерите му извадиха пейките и дългите дървени маси, сготвиха и им поднесоха. Освен Джили, Сам трудно можеше да ги различи една от друга. Някои бяха стари, други млади, а някои – още момиченца, но много от тях бяха родни дъщери на Крастър и си при – личаха. Шетаха наоколо им и си говореха тихо една на друга, но никога на мъжете в черно.

Крастър имаше само един стол. Седна в него, облечен в дреха от овча кожа без ръкави. Дебелите му ръце бяха покрити с бели косми, а на едната си китка носеше усукана златна гривна. Лорд-командир Мормон зае мястото в горната част на пейката от дясната му страна, а братята се сбутаха коляно до коляно; десетина останаха отвън да пазят портата и да поддържат огньовете.

Сам си намери място между Грен и Ос Сирака. Стомахът му ръмжеше. От овъгленото конско капеше мазнина и миризмата отново напълни устата му със слюнка, но това му напомни за Банън. Колкото и гладен да беше, Сам знаеше, че ще повърне, ако опита дори само една хапка. Как можеха да ядат горките верни коне, които ги бяха пренесли толкова далече? Когато жените на Крастър донесоха лук, той сграбчи алчно една глава. Едната ѝ страна беше изгнила и черна, но той я отрязва с камата си и заяде здравата половина. Имаше и хляб, но само два самуна. Когато Ълмър помоли за още, жената само поклати глава. Точно това започна белята.

– Два самуна? – изплака от пейката Карл Куция. – Как може да сте толкова глупави бе, жени? Могат ли да ни нахранят два самуна?

Лорд-командир Мормон го изгледа сурово.

– Взимай каквото ти се дава и бъди благодарен. Или искате да изхвърчите навън и да ядете сняг?

– Ще изхвърчим ние, ама пак ще се върнем. – Карл Куция не трепна пред гнева на Стария мечок. – Аз викам да изядем каквото е скрил Крастър, милорд.

Крастър свъси вежди.

– Врани, дадох ви достатъчно. Имам жени да храня. Камата разкъса мръвка конско.

– Тъй де. Признаваш значи, че имаш скрито мазе. Иначе как ще се оправящ зимата?

– Аз съм набожен човек... – почна Крастър.

– Скръндза си ти – рече Карл. – И лъжец.

– Бутове – каза с благоговение Гарт от Староград. – На идване тук имаше свине. Бас слагам, че е скрил някъде бутове. Пушени и осолени бутове, и сланина.

– Наденица – каза Камата. – От ония, дългите и черните, като камък са, държат с години. Бас слагам, че е окачил поне стотина в някой килер.

– Овес – подхвърли Оло Рязаната ръка. – Жито. Ечемик.

– Жито – намеси се и гарванът на Мормон и запляска с криле. – Ж-жито, жито, жито, жито.

– Стига! – ревно лорд-командир Мормон. – Всички да млъкнат! Това е глупост!

– Ябълки – рече Гарт от Грийнауей. – Каци и каци с хрупкави есенни ябълчици. Отвън има ябълкови дървета, видях аз.

– Сушени боровинки. Зелки. Семенца от борови шишарки.

– Жито. Жито. Жито.

– Солено овче. Нали има кошара. Тоя е натрупал цели качета солено овче, да знаете.

Крастър вече изглеждаше готов да ги заплую всички. Лорд-командир Мормон се надигна.

– Млъкнете! Да не съм чул повече такива приказки.

– Ми тогаз си натакай хляб в ушите, дъртак. – Карл Куция скочи. – Или вече си го изяде скапания комат?

Сам видя как лицето на Стария мечок се наля с кръв.

– Ти забрави ли кой съм? Сядай, яж и млъчи. Това е заповед! Никой не проговори. Никой не мръдна. Всички очи се заковаха на лорд-командира и на едрия шурмовак с отрязаното стъпало, а двамата се гледаха втренчено над масата. Накрая Карл се предаде и понечи да седне, макар и неохотно...

... но Крастър стана, с брадвата в ръка. Грамадната черна стоманена брадва, която Мормон му беше дал като дар на госта.

– О, не – изръмжа той. – Няма да седнеш. Никой, който ме нарича „скръндза“, няма да ми спи под покрива, нито да яде на масата ми. Марш оттука, сакато. И ти, и ти, и ти! – Размаха брадвата към Камата, към Гарт и към другия Гарт. – Марш въвн да спите на студено с празни кореми, сган такава, или ще...

– Копеле проклето! – изруга един от двамата Гарт. Сам така и не видя кой беше.

– Кой ме нарече копеле? – ревна Крастър, лявата му ръка помете чинии, месо и чаши от масата, а дясната се надигна с брадвата.

– Ха! Че то всички го знаят – отговори му Карл.

Крастър се задвижи по-бързо, отколкото Сам можеше да повярва – скочи през масата с брадвата в ръка. Една от жените изпищя. Карт Грийнауей и Ос Сирака извадиха ножове, Карл залитна назад и се прекатури през ранения сир Биам. В един миг Крастър връхлетя върху него, бълвайки проклетия. В следващия бълваше кръв – Камата го беше сграбчил за косата, изви главата му назад и с един замах преряза гърлото му от ухо до ухо. След това го тласна грубо и дивакът залитна и се срина по очи върху сир Биам. Биам изкрещя от болка, а Крастър се задави в собствената си кръв и брадвата се изплъзна от пръстите му. Две от жените му виеха, трета кълнеше, четвърта се хвърли върху Донел Сладура и се опита да му издере очите. Той я събори на пода.

– Боговете ще ни прокълнат! – извика Мормон. – Няма толкова гнусно престъпление като това гост да донесе убийство в дома на

стопанина. По всички закони на домашното огнище ние сме...

– Няма закони отвъд Вала, старче. Забрави ли? – Камата сграбчи за ръката една от жените на Крастър и тикна върха на кървавата си кама под брадичката ѝ. – Покажи ни къде държи храната или ще получиш същото като него, жено.

– Пусни я. – Мормон пристъпи към него. – Главата ще ти взема за това, ти...

Гарт от Грийнауей прегради пътя му, а Оло Рязаната ръка го дръпна назад. И двамата държаха ножове.

– Дръж си езика – закани се Оло. Лорд-командирът посегна към камата му. Оло имаше само едца ръка, но беше бърза. Измъкна се от хватката на стареца, заби ножа в корема му и го издърпа целия в кръв.

А след това светът полуля.

По-късно, много по-късно, Сам се намери седнал с кръстосани крака на пода, с главата на Мормон в скута. Не помнеше как са се озовали там, не помнеше почти нищо от онова, което бе станало, след като намущаха Стария мечок. Гарт от Грийнауей беше убил Гарт от Староград, това си го спомни смътно, но не и за какво. Роли от Сестрино беше паднал от плевника и си беше счупил врата, след като се беше качил по стълбата да опита една от жените на Крастър. А Грен...

Грен беше изревал и го удари през лицето, след което беше избягал с Великана, Ед Скръбния и още неколцина. Крастър продължаваше да лежи проснат по очи върху сир Биам, но раненият рицар вече не стенеше. Четирима мъже в черно седяха на пейката и дояждаха мръвки изгоряло конско, а Оло насилваше една плачеща жена на масата.

– Тарли. – Стария мечок понечи да заговори и от устата по брадата му потече кръв. – Тарли. Тръгвай. Тръгвай!

– Къде, милорд? – Гласът му беше вял и безжизнен. „Не ме е страх. Странно.“ – Няма къде да отида.

– Към Вала. Тръгни към Вала. Веднага.

– Веднага – изкъркори гарванът. – Веднага. Веднага. – Птицата закрочи по ръката на стареца до гърдите му и отскубна косъм от брадата му.

– Трябва. Трябва да им кажеш.

– Какво да им кажа, милорд? – попита кротко Сам.

– Всичко. За Юмука. За диваците. За драконовото стъкло. Всичко. – Гласът му премина в шепот. – Кажи на сина ми. Джора. Кажи му да облече черното. Мое желание. Предсмъртната ми воля.

– Воля? – Гарванът килна глава и черните му очи блеснаха като

мъниста. – Жито? – попита птицата.

– Няма жито – каза вяло Мормон. – Кажи на Джора. Прощавам му. Моят син. Моля те. Върви.

– Много е далече – каза Сам. – Никога няма да стигна до Вала, милорд. – Беше много уморен. Искаше само да спи, да спи и да спи, и никога вече да не се събуди, а знаеше, че ако остане тук, много скоро Камата или Оло Рязаната ръка, или Карл Куция щяха да му се ядосат и да изпълнят желанието му, само за да видят как мре. – Предпочитам да остана с вас. Вижте, вече не ме е страх. Нито от вас, нито... от нищо.

– А би трябвало – каза женски глас. Три от жените на Крастър стояха над него. Двете бяха старици с набръчкани, изпити лица, но с тях беше Джили, цялата овързана в кожи и сгушила до гърдите си едно вързопче от кафява и бяла овча кожа, в което сигурно беше увито новороденото й.

– Нямаме право да говорим с жените на Крастър – каза им Сам. – Така ни е заповядано.

– Това вече свърши – каза старата жена отдясно.

– Най-черните врани са долу в мазето. Тъпчат се – каза старата отляво, – или горе в плевника с младите. Но скоро ще се върнат. Тръгни преди да са дошли. Конете се разбягаха, но Дия задържа два.

– Каза, че ще ми помогнеш – припомни му Джили.

– Казах, че Джон ще ти помогне. Джон е смел, той е добър боец, но мисля, че вече е мъртъв. Аз съм страхливец. И дебел. Виж колко съм дебел. Освен това лорд Мормон е ранен. Не разбирате ли? Не мога да оставя лорд-командира.

– Дете – каза другата стара жена. – Тази стара врана вече си отиде. Погледни.

Главата на Мормон все още беше в скута му, но очите бяха отворени и се взираха в таванските греди, а устните вече не се движеха. Гарванът кил на глава и го погледна, после изграчи:

– Жито?

– Няма жито. Той няма жито. – Сам затвори очите на Стария мечок и се помъчи да измисли молитва, но единственото, за което се сети, беше: – Милост, Майко. Милост, Майко. Милост, Майко.

– Твоята майка не може да ти помогне с нищо – каза старицата отляво. – Мъртвият старец също. Вземи му меча и това негово голямо кожено наметало, вземи му и коня, ако го намериш. И тръгвай.

– Момичето не лъже – каза старицата отдясно. – Тя ми е дете и съм й избила всички лъжи от главата от ей такава. Ти каза, че ще й

помогнеш. Направи каквото ти казва Ферни, момче. Вземи момичето и тръгвай.

– Тръгвай – каза му гарванът. – Тръгвай тръгвай тръгвай.

– Къде? – попита объркан Сам. – Къде да я отведа?

– Някъде на топло – казаха в хор двете старици. Джили плачеше.

– Мен и бебето ми. Моля те! Ще ти бъда жена, както бях на Крас-тър. Моля те, сир врана. Той е момче. Ако не го вземеш, те ще го вземат.

– Кои „те“? – попита Сам, а гарванът килна черната си глава и заповтаря:

– Те. Те. Те.

– Братята на момчето – каза старицата отляво. – Синовете на Крас-тър. Навън белият студ се надига, врано. Усещам го в костите си. Тези бедни стари кости не лъжат. Синовете скоро ще дойдат.

АРЯ

Когато Харвин дръпна качулката ѝ, червеният блясък в кухня хълм я накара да замига като някакъв глупав бухльо.

В средата на пръстения под беше изкопана огромна яма, в която гореше огън. Пламъците му се вихреха и прашяха към осаждения от пушека таван. Стените бяха колкото от камък, толкова и от пръст, с огромни бели коренища, които се виеха между тях като хиляди лениви змии. Пред очите ѝ между тези корени започнаха да изникват хора: надничаха от сенките да видят пленниците, пристъпваха от устия на черни като катран проходи, показваха глави от ниши и цепнатини от всички страни. На едно място от другата страна на огъня корените оформяха нещо като стълбище, водещо нагоре, където седеше човек, почти скрит в плетеницата на язово дърво.

Лим свали качулката и на Джендри.

– Що за място е това? – попита той.

– Старо място. Дълбоко и тайно. Убежище, до което не могат да стигнат нито вълци, нито лъвови.

„Нито вълци нито лъвови.“ Кожата на Аря настръхна. Тя си спомни последния сън и вкуса на кръв, когато откъсна ръката на някакъв човек.

Пещерата беше огромна; трудно беше да се определи къде започва и къде свършва. Устията на тунелите можеха да свършват на две стъпки или да продължават на няколко мили. Аря видя мъже, жени и малки деца. Всички я гледаха нашрек.

Зелената брада каза:

– Ето го и нашия вълшебник, мършава катеричке. Сега ще си получиш отговорите.

Посочи ѝ към огъня, където Том Седемте струни говореше с един висок слаб мъж, целия отрупан с всевъзможни парчетии стара броня върху избелял розов халат. „Не е възможно това да е Торос Мирски.“ Аря помнеше жреца дебел, с гладко лице и лъскава плешива глава. Този тук имаше изпито лице и рошава сива коса. Том му каза нещо и той обърна очи към нея, и Аря си помисли, че ще дойде да я заговори. Само че тогава се появи Лудия ловец, тикайки пленника си към светлината, и двамата с Джендри бяха забравени.

Ловеца се беше оказал набит мъж в дрехи, ушити от пъстри парчета шавена кожа, плешив, с тънка брадичка и свадлив. В Каменна септа Аря

бе помислила, че Лим и Зелената брада ще бъдат разкъсани на парчета, когато се изправиха срещу него и поискаха пленника му за Господаря на мълниците. Всичките му псета бяха около него, душеха и ръмжаха. Но Том Седмака ги укроти със свирнята си, Невен излезе на площада с престилка, пълна с кокали и тлъсти късове овнешко, а Лим му посочи Ангай на прозореца на бардака – стрелецът бе опънал лъка си. Лудия ловджия ги беше наругал, че са жалки блюдолизци, но накрая се съгласи да отведе пленника си да го съди лорд Берик.

Бяха завързали китките му, затегнали бяха клуп на шията му, а на главата му бяха нахлупили чувал, но въпреки това мъжът внушаваше страх. Аря го усети из цялата пещера. Торос – ако това наистина беше Торос – ги посрещна пред огъня.

– Как го хвана? – попита жрецът.

– Кучетата му хванаха миризмата. Спеше пиян под една върба, ако щеш вярвай, ако щеш недей.

– Предаден от своите. – Торос се обърна към пленника и дръпна качулката му. – Добре дошъл в скромната ни зала, псе. Не е толкова великолепна като тронната зала на Робърт, но компанията е по-добра.

Игривите пламъци шареха изгореното лице на Сандор Клегейн с оранжеви сенки, така че той изглеждаше по-ужасно, отколкото на дневна светлина. Когато задърпа въжето, стегнало китките му, западаха люспи засъхнала кръв. Устата на Хрътката се изкриви.

– Познавам те – каза той на Торос.

– Познаваше ме. В мелетата проклрнаше огнения ми меч, но аз на три пъти те свалих с него.

– Торос Мирски. По-рано си бръснеше главата.

– Като знак за покорно сърце, но всъщност сърцето ми е суетно. Освен това си загубих бръснача из горите. – Жрецът се плесна по корема. – Посмалих се доста освен това. Една година в горите и човек отслабва. Да можех да намеря и някой шивач да ми поизпъне кожицата.

Пак щях да заприличам на младо момче и хубавите моми щяха да ме засипват с целувки.

– Само слепите, жрецо.

Разбойниците зареваха от смях, но никой – толкова гръмко като Торос.

– Точно така. – Но вече не съм оня лъжежрец, когото познаваше. Господарят на Светлината се пробуди в сърцето ми. Много сили, отдавна заспали, се пробуждат, а има и сили, тръгнали по земята. Виждам ги в пламъците.

Хрътката не се впечатли.

– Майната им на твоите пламъци. Както и на теб. – Огледа разбойниците. – Странна ти е компанията за свят човек.

– Тези са ми братя – отвърна му простичко Торос.

Лим Лимоновия излезе напред. Той и Зелената брада бяха единствените двама тук, достатъчно високи, за да погледнат Хрътката в очите.

– Внимавай как лаеш, куче. Държим живота ти в ръцете си.

– Изтрийте си говната от пръстите тогава. – Хрътката се изсмя. – Откога се криете в тази дупка?

Ангай Стрелеца настръхна при намека, че са страхливци.

– Козела питай дали се крием, Хрътко. Питай брат си. Лорда на пивиците питай. Пуснахме им кръв на всички.

– Тая сган тук? Не ме размивай. Приличате повече на свинари, отколкото на войници.

– Някои от нас бяха свинари – каза един нисък мъж. – Други бяха тепавичари, певци и зидари. Но това беше преди да дойде войната.

– Когато тръгнахме от Кралски чертог, бяхме хора на Зимен хребет, хора на Дари и хора на Черен пристан, хора на Мальри и хора на Уайлд. Бяхме рицари, скуайъри и ратници, знатни и прости, обедини ни една цел. – Гласът дойде от мъжа, седящ сред корените на язовото дърво горе на стената в дъното. – Десет дузини от нас тръгнаха да донесат кралското правосъдие на твоя брат. – Говорещият слизаше по плетеницата от стъпала към пода. – Десет дузини храбри и верни мъже, поведени от един шут със звезди по плаща. – Приличаше на плашило, облечен в дрипаво черно наметало със звезди и с железен нагръдник, очукан от сто битки. Гъста червенозлата коса скриваше по-голямата част от лицето му, освен едно плешиво петно над лявото му ухо, където главата му беше премазана. – Повече от осемдесет души от отряда ни вече са мъртви, но други вдигнаха мечовете, паднали от ръцете им. – Щом стигна до пода, разбойниците се отдръпнаха да му отворят път. Едното му око го нямаше, видя Аря, плътта около очната кухина беше нащърбена и набръчкана, а на врата си носеше черна халка. – С тяхна помощ се бием според силите си, за Робърт и за кралството.

– За Робърт? – изхриптя невярващо Сандор Клегейн.

– Нед Старк ни изпрати – каза Джак Късмета, – но когато ни го заповяда, седеше на Железния трон, така че всъщност не бяхме негови хора, а на Робърт.

– Робърт сега е крал на червеите. Затова ли и вие сте тук, в земята, да му поддържате двора?

– Кралят е мъртъв – съгласи се приличащият на плашило рицар, – но ние все още сме хора на краля, макар че кралското знаме, което носехме, го изгубихме при Глумския проход, когато ни нападнаха касапите на брат ти. – Той опря юмрук в гърдите си. – Робърт беше убит, но страната остава. Нея браним.

– Нея? – Хрътката изсумтя. – Тя майка ти ли е, Дондарион? Или курва?

„Дондарион?“ Берик Дондарион някога беше красив мъж; Джейни, приятелката на Санса, се беше влюбила в него. Дори Джейни Пули не беше толкова сляпа да помисли, че този мъж е красив. Но когато Аря го погледна отново, го видя: останките От назъбена пурпурна мълния върху олющения емайл на бронята му.

– Камъни, дървета и реки, от това е направена страната – говореше Хрътката. – Нима камъните имат нужда от защита? Робърт не би го помислил. Щом нещо не ставаше за чукане, за биене или за изпиване, то го отегчаваше. И вие щяхте да го отегчите... храбра дружино.

Гняв помете кухия хълм.

– Още веднъж ако ни наречеш така, псе, ще те накарам да си глътнеш езика. – Лим извади дългия си меч.

Хрътката погледна оръжието с презрение.

– Виж го ти, колко е смел, вади стомана срещу вързан пленник. Хайде отвържи ме! Тогава ще те видим колко си смел. – Обърна се към Лудия ловец. – А ти? Или целият ти кураж остана в кучкарника?

– Не, но трябваше да те оставя в клетка за гарги. – Ловджията извади нож. – Още не е късно.

Хрътката се изсмя в лицето му.

– Тук всички сме братя – заяви Торос Мирски. – Свети братя, вречени в кралството, в нашия бог и един в друг.

– Братството без знамена. – Том Седем струни дрънна една от струните. – Рицарите на кухия хълм.

– Рицари? – Клегейн се разсмя. – Дондарион е рицар, но останалите сте най-жалката шайка разбойници, която съм виждал. Срал съм и на по-добри мъже от вас.

– Всеки рицар може да направи друг рицар – каза плашилото Берик Дондарион, – и всеки мъж, който виждаш пред себе си, е докоснат с меч по рамото. Ние сме забравеното братство.

– Пуснете ме да си ида с мир и аз също ще ви забравя – изхриптя Клегейн. – Но ако сте решили да ме убивате, тогава седем ада, по-добре приключвайте с това. Взехте ми меча, коня и златото, вземете ми и

живота, и да се свършва... но ми спестете това благочестиво блеене.

– Ще умреш много скоро, псе – обеща Торос. – Но няма да бъде убийство, а правосъдие.

– Тъй – каза Лудия ловец. – И по-добра съдба, отколкото са заслужили такива като теб. Лъвовете се наричат. При Шерър и Глумския брод шест-седемгодишни момичета бяха насилени и бебета – посечени пред очите на майките им. Никой лъв не може да е толкова жесток.

– Не бях при Шерър, нито при Глумски проход – каза му Хрътката. – А убийството на деца го остави пред нечия друга врата.

Торос му отвърна.

– Отричаш ли, че домът на Клегейн е въздигнат върху мъртви деца? Видях ги как положиха принц Егон и принцеса Рецис пред Железния трон. По право на гърдите ви трябва да има две окървавени бебета вместо тези гадни псета.

Устата на Хрътката се изкриви.

– Да не би да ме бъркаш с брат ми? Нима да си роден Клегейн е престъпление?

– Убийството е престъпление.

– Кого съм убил?

– Лорд Лотар Малъри и сир Гладън Уайлд – каза Харвин.

– Моите братя Лестър и Ленъкс – заяви Джак Късмета.

– Бек и Мъч, сина на мелничаря от Леса на Донел. – извика от сенките една старица.

– Вдовицата на Мериман, която любеше толкова сладко – добави Зелената брада.

– Ония септони от при Затлаченото езеро.

– Сир Андри Чарлтън. Скуайъра му, Лукас Рути. Всеки мъж, жена и дете в Камено поле и Мишата воденица.

– Лорд и лейди Дедингс, дето бяха толкоз богати. Том Седем струни продължи изброяването:

– Алин от Зимен хребет, Джот Бързолъкия, малкия Мат и сестра му Ранда, Анвил Рин. Сир Ормънд. Сир Дъдли. Пейт от Мори, Пейт от Лансууд, Пейт Стария и Пейт от Гората на Шермър. Слепия Уил, ножаря. Стопанката Мери. Мери Курвата. Бека Хлебаря. Сир Реймън Дари, лорд Дари, младия лорд Дари. Копелето на Бракън. Уил Стреларя. Харсли. Стопанката Нола...

– Стига! – гневно викна Хрътката. – Тези имена не значат нищо. Кой са те?

– Хора – каза лорд Берик. – Хора, големи и дребни, млади и стари.

Добри и лоши хора, издъхнали от остриетата на копията на Ланистър или с разпрани кореми от мечовете на Ланистър.

– Не моят меч им е разпрал коремите. Всеки, който твърди това, е проклет лъжец.

– Ти служеше на Ланистърите от Скалата на Кастърли – каза Торос.

– Някога. С още хиляди други. Всеки ли от тях е виновен за престъпленията на другите? – Клегейн се изплю. – Може наистина да сте рицари в края на краищата. Лъжете като рицари. Сигурно и убивате като рицари.

Лим и Джак Късмета започнаха да му викат, но Дондарион вдигна ръка за тишина.

– Какво искаш да кажеш, Клегейн?

– Един рицар е меч на кон. Всичко друго – клетвите и свещените масла, покровителството на дамите – това са копринени панделки, вързани на меча. Мечът сигурно е по-красив с панделките, веещи се на него, но ще те убие също толкова сигурно. Е, майната им на вашите панделки, а мечовете си ги наврете в задниците. И аз съм същият като вас. Единствената разлика е, че поне не лъжа какво съм. Така че убийте ме, но не ме наричайте убиец и не ми разправяйте, че вашите говна не миришат. Чухте ли ме!

Аря се измъкна покрай Зелената брада толкова бързо, че той не я усети.

– Убиец си! – изкрещя. – Ти уби Мика, не казвай, че не си. Ти го уби!

Хрътката я зяпна. Не я позна.

– И кой беше този Мика, момче?

– Не съм момче! Но Мика беше. Беше момчето на един касапин и ти го уби! Джори каза, че си го разсякъл на две, а той дори меч нямаше. – Усети, че всички я гледат – жените, децата и мъжете, които наричаха себе си Рицарите на кухня хълм.

– Тази пък коя е? – попита някой. Отговори Хрътката.

– Седем ада! Малката сестра. Зверчето, което хвърли хубавия меч на Джоф в реката. – Смехът му изкънтя в пещерата като кучешки лай. – Ти не знаеш ли, че си мъртва?

– Не, ти си мъртъв – върна му го тя.

Харвин хвана ръката ѝ и я издърпа назад, а лорд Берик каза:

– Момичето те нарече убиец. Отричаш ли да си убил това момче на касапина, Мика?

Хрътката сви рамене.

– Бях заклет щит на Джофри. Момчето на касапина нападна принца престолонаследник.

– Това е лъжа! – Аря се измъкна от хватката на Харвин. – Аз бях. Аз ударих Джофри и хвърлих меча му в реката. Мика само побягна, както му казах.

– Ти видя ли момчето да напада принц Джофри? – попита Хрътката лорд Берик Дондарион.

– Чух го от устата на принца. Не е в правата ми да разпитвам принцове. – Клегейн изпъгна вързаните си ръце към Аря. – Родната сестричка на ей тази каза същото, когато застана пред вашия скъп Робърт.

– Санса е лъжкия! – каза Аря, кипнала отново от яд към сестра си. – Не беше както тя го каза. Не беше!

Торос дръпна лорд Берик настрана. Двата поговориха тихо, докато Аря кипеше. „Трябва да го убият. Молех се да умре, стотици и стотици пъти.“

Берик Дондарион отново се обърна към Хрътката.

– Ти си обвинен в убийство, но никой тук не знае дали обвинението е истинно или лъжливо, затова ние не можем да те съдим. Само Господарят на Светлината може вече да отсъди. Осъждам те на изпитание в двубой.

Хрътката се намръщи подозрително, сякаш не вярваше на ушите си.

– Ти глупав ли си, или луд?

– Нито едното, нито другото. Докажи своята невинност с оръжие в ръка и ще бъдеш свободен да си отидеш.

– Не извика Аря преди Харвин да й запуши устата. „Не, не могат, той ще се измъкне.“ С меч в ръка Хрътката беше смъртно опасен, всички го знаеха. „Той ще им се изсмее.“

Така и етапа. Дълъг, дрезгав смях отекна от стените на пещерата, смях, задавен от презрение.

– И кой ще бъде? – Той погледна Лим Лимоновия плащ. – Храбрецът в пикливо-жълтата пелеринка? Не? Или ти, Ловец? Ритал си кучета и преди, хайде, опитай с мен. – Видя и Зелената брада. – А, тирошецът, ти си достатъчно голям, я излез напред. Или смяташ да накараш малкото момиче само да се бие с мен? – Изсмя се отново. – Хайде, кой от вас иска да умре?

– Ще се биеш с мен – каза лорд Берик Дондарион.

Аря си спомни всички приказки за него. „Той не може да бъде убит“ – каза си с плаха надежда. Лудия ловец сряза въжетата, стегнали

ръцете на Сандор Клегейн.

– Ще ми трябва меч и броня. – Хрътката разтри разкъсаната кожа на китките си.

– Меча си ще получиш – заяви лорд Берик, – но твоята броня трябва да бъде невинността ти.

Клегейн изкриви уста.

– Моята невинност срещу твоята броня, така ли е при вас? – Нед, помогни ми да сваля нагръдника.

Аря настръхна, като чу името на баща си, но този Нед се оказа момче, русокос скуайър на не повече от дванадесетина години. Той бързо пристъпи да откопчае токите, стягащи стоманата по тялото на блатния лорд. Подплатата отдолу беше стара и прогнила от пот, и се смъкна сама, след като металът беше свален.

– Майчице милостива! – въздъхна Джендри до нея.

Ребрата на лорд Берик изпъкваха под кожата му. Малко над лявата му гърд се очертаваше дълбока келява трапчина, а когато се обърна за меч и щит, Аря видя същия белег и на гърба. „Копието го е пронизало целия!“ Хрътката също го беше видял. „Дали е изплашен?“ Аря искаше да е изплашен преди да умре, изплашен, колкото сигурно е бил бедният Мика.

Нед подаде на лорд Берик колана за меча и дълга черна ножница. Беше направен за носене върху броня, затова провисна хлабаво от тялото му, но на токата изпъкваше назъбената пурпурна мълния на неговия дом. Берик извади меча и върна колана на скуайъра.

Торос донесе на Хрътката неговия колан.

– Едно куче има ли чест? – попита жрецът. – В случай, че ти хрумне да си пробиеш изход оттук с бой или да вземеш някое дете за заложник... Ангай, Денет, Кайл, нашарете го с перата при първия признак за измяна. – Едва след като тримата стрелци опънаха лъковете, Торос даде колана на Клегейн.

Хрътката извади оръжието и хвърли ножницата настрана, Лудия ловец му подаде щит от дъбово дърво, обкован с желязо и боядисан в жълто, с изрисувани на него трите черни кучета на Клегейн. Нед помогна на лорд Берик да надене собствения си щит, толкова насечен и очукан, че пурпурната мълния и звездите по него бяха почти заличени.

Но когато Хрътката пристъпи срещу противника си, Торос Мирски го спря.

– Първо се молим. – Обърна се към огъня и вдигна ръце – Господи на Светлината, погледни ни отгоре.

Всички из пещерата – братята без знамена – надигнаха гласове в отговор.

– Защити ни, Господи на Светлината.

– Господи на Светлината, защити ни в мрака.

– Господи на Светлината, с твоя лик ни освети.

– Запали пламъка си сред нас, Р'хлор – призова червеният жрец. –

Покажи нам истината или лъжата на този човек. Порази го, ако е виновен, и дай сила на меча му, ако е невинен. Дай ни мъдрост, Господи на Светлината.

– Защото тъмна е нощта – запяха останалите, Харвин и Ангай – силно като всички други, – и пълна е с ужаси.

– Тая пещера също е тъмна – каза Хрътката, – но тук ужасът съм аз. Надявам се, че вашият бог е сладур, Дондарион. Ще го срещнеш много скоро.

Мрачен, лорд Берик опря острието на дългия меч на лявата си длан и бавно го сниши. Кръв потече от тънкия прорез и окъпа стоманата.

И тогава мечът пламна.

Аря чу как Джендри зашепна молитва.

– Изгори в седемте ада! – изрева Хрътката. – Ти и твоят Торос. – Обърна се към червения жрец. – Като свърши с него, ти си следващият, мирце.

– Всяка дума, която изричаш, възвестява вината ти – отвърна Торос, а Лим, Зелената брада и Джак Късмета зареваха закани и проклетия. Самият лорд Берик зачака мълчаливо, спокоен като тиха вода, с щита на лявата ръка и пламтящия меч в дясната. „Убий го – помисли Аря. – Моля те. Трябва да го убиеш.“ Осветено отдолу, лицето му беше като маска на смъртта с липсващото око, червена люта рана. Мечът пламтеше от върха до предпазителя на дръжката, но Дондарион сякаш не усещаше топлината. Стоеше толкова неподвижен, че сякаш бе изсечен от камък.

Но когато Хрътката нападна, се задвижи достатъчно бързо.

Огненият меч скочи и срещна студения, и дълги ивици пламък се развяха събудени като панделките, за които говореше Хрътката. Стоманата прокънтя в стомана. Първият удар бе отбит и Клегейн нанесе втори, но този път щитът на лорд Берик срещна пътя му и дървени трески се разлетяха под силата на удара. Силни и бързи летяха ударите, отдолу и отгоре, отдясно и отляво, и всеки удар Дондарион спираше с щита. А пламъците се вихреха около меча му и оставяха червени и жълти призраци да бележат пътя му. Всяко движение на лорд Берик ги разгъваше

като ветрило и ги караше да лумват по-ярко, докато Господарят на мълниците не се озова сякаш в клетка от пламъци.

– Адски огън ли е това? – попита Аря Джендри.

– Не. Друго е. Това е...

– ... вълшебство? – довърши тя, а Хрътката отстъпи. Вече нападаше лорд Берик, изпълваше въздуха с въжета от огън и притискаше едрия мъж назад и назад. Клегейн пое с щита си един висок удар и едно от нарисуваните черни кучета остана без глава. Разбойническото братство завика на главатаря си:

– Твой е!

Хрътката парира един удар към главата си и лицето му се сви в гримаса от зноя на пламъците. Той изпъшка, изруга и отстъпи назад.

Лорд Берик не му даде одих. Мечовете им трещяха, отскачаха един от друг и изтрещяваха отново, трески хвърчаха от щита с мълницата, а вихрени пламъци целунаха псетата веднъж, два пъти, три пъти. Хрътката се отмести надясно, но Дондарион го спря с бърза стъпка встрани и го върна в обратна посока... към мрачната червенина на огнената яма. Клегейн отстъпваше, докато не усети зноя зад гърба си. Озърна се бързо през рамо, видя какво го чака отзад и едва не загуби главата си.

Аря видя бялото в очите на Сандор Клегейн, когато се хвърли като разярен бик напред. Три стъпки напред и две назад, ход наляво, който лорд Берик блокира, още две напред и една назад, мечовете трещяха и дъбовите щитове поемаха удар след удар, и отново, и пак. Тъмната коса на Хрътката се бе сплъстила на челото му, лъскава от потта. „Винена пот“ – помисли Аря, спомнила си, че го бяха намерили пиян. Стори й се, че видя в очите му началото на страх. „Започва да губи“ – каза си с възбуда. В свиреп порой от огнени камшици Господарят на мълниците си върна бързо целия терен, спечелен от Хрътката, и отпрати Клегейн отново до самия ръб на огнената яма. „Губи, той губи, той ще умре.“ Тя застана на пръсти, за да вижда по-добре.

– Проклето копеле! – изкрещя Хрътката, усетил пламъците, които го облизаха отзад. Нападна, размахвайки тежкия меч над главата си с все сила, мъчейки се да премаже дребния мъж пред себе си с бруталната си сила, да прекърши меч, щит или ръка. Но огнените камшици на Дондарион парираха и плюсяха в очите му и когато Хрътката отскочи встрани да се предпази от тях, единият му крак поддаде, той се олюля и падна на коляно. Лорд Берик атакува веднага и ударът отгоре процепа въздуха и замята огнени парцали. Задъхан от усилието, Клегейн вдигна

щита над главата си тъкмо навреме и пещерата прокълнтя от силния пукот на цепещия се дъб.

– Щитът му гори – прошепна без дъх Джендри до нея. Аря го видя в същия миг. Пламъците обляха насечената жълта боя и погълнаха трите черни кучета.

Сандор Клегейн успя да се изправи с отчаяна контраатака. Чак когато лорд Берик отстъпи крачка назад, Хрътката, изглежда, осъзна, че огънят, бушуващ пред лицето му, е от собствения му горящ щит. Изрева, удари дивашки с меч си в посеченото дърво и го разби. Щитът се пръсна, едното парче изхвърча настрана, а другото остана прилепено за ръката му под лакътя. Усилията му да се освободи и от него само разгоряха още по-силно пламъците. Ръкавът се подпали и вече цялата му ръка пламна.

– Довърши го! – подкани Зелената брада лорд Берик и още гласове подхванаха в хор думите му.

– Виновен! – извика Аря с останалите. – Виновен, виновен, убий го, виновен!

Лорд Берик се плъзна напред да сложи край на двубоя. Хрътката изкрещя хрипливо, вдигна меч с две ръце и го стовари в съкрушителен удар с цялата си сила. Лорд Берик посрещна удара и...

– Неееее! – изпищя Аря.

Но огненият меч се разцепи на две и хладната стомана на Хрътката разсече плътта на лорд Берик, между рамото и врата, и стигна чак до гръдната кост. Кръвта бликна гореща и черна.

Сандор Клегейн залитна назад, все още стегнат в прегръдката на огъня. Откъсна от себе си останките на щита и ги хвърли на земята с проклетие, и се затъркаля в пръстта да загаси пламъците, лазещи по ръката му.

Коленете на лорд Берик се сгънаха бавно, като за молитва. Когато устата му се отвори, излезе само кръв. Мечът на Хрътката все още беше в тялото му, когато се срина напред по очи. Пръстта попи кръвта му. Под тъмния свод на кухия хълм не се чуваше друг звук освен пращането на пламъците и жалкия рев на Хрътката, който се мъчеше да се изправи. Аря не можеше да помисли за нищо освен за Мика и за всичките глупави молитви, които бе отправяла, за да умре убиецът му. „Ако има богове, защо не спечели лорд Берик?“ Знаеше, че Хрътката е виновен.

– Моля ви – изхриптя Сандор Клегейн, свил до гърдите си изгорената си ръка. – Изгорях. Помогнете ми. Моля ви. – Плачеше. – Моля ви!

Аря го гледаше стъписана. „Той плаче. Той плаче като малко бебе.“

– Мели, погрижи се за раните му – каза Торос. – Лим, Джак, помогнете ми с лорд Берик. Нед, ти също. – Червеният жрец изтръгна меча на Хрътката от тялото на падналия лорд и заби върха му в напоената с кръв земя. Лим хвана Дондарион под мишниците, а Джак Късмета го хвана за краката. Понесоха го покрай огнената яма и се скриха в мрака на един от тунелите. Торос и Нед се стопиха в тъмнината след тях.

Лудия ловец се изплю.

– Казвам да го върнем в Каменна септа и да го тикнем в някоя клетка за врани.

– Да – каза Аря. – Той уби Мика.

– Колко свирепа катеричка – измърмори Зелената брада. Харвин въздъхна.

– Р'хлор отсъди, че е невинен.

– Кой е Рулор? – Не можеше дори да го произнесе.

– Господарят на Светлината. Торос ни научи...

Не я интересуваше какво ги е научил Торос. Дръпна камата от каицията на Зелената брада и се извъртя, преди той да е успял да я хване. Джендри също посегна да я задържи, но той винаги ѝ отстъпваше по бързина.

Том Седемте струни и някаква жена помагаша на Хрътката да стане. Като видя ръката му, Аря онемя. На мястото на кожената стега на шита имаше розова ивица, но плътта под и над нея беше напукана, червена и кървяща от лакътя до китката. Когато очите му срещнаха нейните, уста му се сгърчи.

– Толкова ли искаш да умра? Хайде тогава, вълчо момиче. Забий По-чиста е от огъня. – Клегейн понечи да се изправи, но къс изгоряло месо се отпра от ръката му и коленете му поддадоха. Том го подхвана под мишницата на здравата ръка и го задържа.

„Ръката му – помисли Аря. – И лицето.“ Но това беше Хрътката. Хрътката, заслужил да гори в огнен ад. Ножът натежа в ръката ѝ и тя го стисна по-здраво.

– Ти уби Мика – повтори Аря и го изгледа с омраза, предизвиквайки го да отрече. – Кажим. Ти го уби. Ти го уби.

– Да. – Цялото му лице се сгърчи. – Прегазих го и го посякох на две. И се смях. Гледах и как пребиха до кръв сестра ти, гледах ги как отсякоха главата на баща ти.

Лим сграбчи китката ѝ, изви я и изтръгна камата. Тя го зарита, но не можа да я вземе.

– Върви в ада, Хрътко – изкрещя Аря на Сандор Клегейн, безсилна

в слепия си гняв. – Върви в ада!

– Той отиде – чу глас, не по-силен от шепот.

Когато Аря се обърна, лорд Берик Дондарион стоеше зад нея, стиснал с кървавата си ръка рамото на Торос.

КЕЙТЛИН

„Нека кралете на зимата да имат своите крипти под земята“ – помисли Кейтлин. Тъли извличаха силата си от реката и в реката се връщаха те, щом животът им свършеше своя ход.

Положиха лорд Хостър в лодката, облечен в бляскави сребърни доспехи. Под него бе постлан плащът му, на сини и червени вълни. Върхното му палто също беше на сини и червени ивици. Пъстърва със сребърни и златни люспи увенчаваше гребена на големия шлем, който поставиха до главата му. На гърдите му положиха боядисан дървен меч, а пръстите на десницата му свиха около дръжката. Масивният му щит от дъб и с железен обков бе поставен от лявата му страна, а ловният му рог – от дясната. Останалата част от лодката беше запълнена с плавей, подпалки и късчета сух пергамент, и с камъни за тежест във водата. Знамето се развяваше на носа, със скачащата пъстърва на Речния пад.

Седмина бяха избраните да избутат погребалната лодка във водата, в чест на седемте лика на бога. Роб беше единият, суверенът на лорд Хостър. С него бяха лорд Бракън, Блакууд, владетелят на Черен лес, Ванс и Малистър, сир Марк Пайпър... и хромият Лотар Фрей, дошъл от Близнаците с така чакания отговор. Почетният му ескорт включваше четиридесет войници, водени от Уолдър Реките, най-старият незаконен син на лорд Уолдър, строг сивокос мъж с впечатляваща слава. Пристигането им няколко часа след кончината на лорд Хостър беше разгневило Едмур.

– Уолдър Фрей заслужава да бъде одран и хвърлен в тъмница! – беше се развикал той. – Изпратил е един сакат и едно копеле да преговаря с нас! Убедете ме, че в това не е вложена подигравка.

– Не твърдя, че е избрал грижливо пратениците си – отвърна тя. – Било е акт на раздразнение, форма на отмъщение, но не забравяй с кого си имаме работа. Закъснелия лорд Фрей, така го наричаше баща ни. Човекът е със зъл нрав, завистлив е и на всичко отгоре – горделив.

За щастие, синът ѝ прояви повече благоразумие от брат ѝ. Роб беше поздравил пратениците на Фрей с цялата дължима вежливост, осигури място във войнишките бараки за ескорта им и кротко помоли сир Дезмънд Грел да отстъпи, за да може Лотар да получи честта в изпращането на лорд Хостър в последния му път. „Усвоил е синът ми суровите уроци на владетелското благоразумие.“ Макар домът Фрей да беше

изоставил краля на Севера, господарят на Бродовете си оставаше най-могъщият от знаменосците на Речен пад, а Лотар бе дошъл тук от негово име.

Седмината изгласаха лорд Хостър от речното стълбище и нагизаха във водата. Решетките на портикула се вдигаха с тежко скърцане. Лотар Фрей, едър мекушав мъж, задиша тежко, когато тласнаха лодката надолу по течението. Джейсън Малистър и Титос Блакууд при носа останаха във водата, стигаща до гърдите им, за да я насочат.

Кейтлин гледаше от бойниците. Чакаше и гледаше, както беше гледала толкова много пъти досега. Под нея бързото и буйно течение на Повален камък се връзваше като копие в хълбока на широката Червена вилка и синьо-белите му води биеха мътния червено-кафяв поток на по-голямата река. Над водите тегнеше утринна мъгла, тънка като воал и неуловима като спомен.

„Бран и Рикон ще го чакат – каза си Кейтлин с тъга. – Както аз чаках някога.“

Лодката се понесе през арката от червен камък на Водната порта, набра скорост, подета бе от бързото течение на Повален камък и се връза в кипящия въртоп, където двете реки се срещаха. Когато се появи под високите стени на замъка, квадратното ѝ платно се изпълни с вятър и Кейтлин видя как един слънчев лъч проблесна по шлема на баща ѝ. Рулят на лорд Хостър Тъли удържа вярната посока и той заплава тържествено към средата на канала, към изгряващото слънце.

– Сега – каза чичо ѝ. До него брат ѝ Едмур – всъщност вече лорд Едмур, колко време щеше да ѝ потрябва, за да свикне с това? – опъна лъка си, скуайгърът му запали върха и Едмур стреля. Тетивата звънна и стрелата полетя нагоре. Кейтлин проследи полета с очи и сърце, докато тя не се гмурна във водата с мек съсък, далеч откъм левия борд на лодката на лорд Хостър.

– Вятърът – тихо изруга Едмур и издърпа нова стрела. – Още веднъж. – Огнивото целуна омазнятия парцал, увит под острието на стрелата, пламъчетата зализаха нагоре, Едмур стреля. Високо и надалече отлетя стрелата. Много надалече. Изчезна в реката на десетина разкрача пред лодката ц пламъкът ѝ угасна. По врата на Едмур плъзна червенина, по-червена от брадата му. – Още веднъж – заповяда той и извади от колчана си трета стрела. „Нервите му са изпънати като тетивата“ – помисли Кейтлин.

Сир Бриндън, изглежда, също го забеляза.

– Позволете на мен, милорд – предложи му той.

– Мога и сам – настоя Едмур и стреля пак. Стрелата светна нагоре и все по-нагоре и накрая изви в дъга и започна да се спуска, падаше и падаше... и изсъска покрай издутото платно.

Малък пропуск, не повече от една педя, но пропуск.

– Другите да я вземат! – прокълна брат й. Лодката беше вече почти извън стрелковия обхват, ту изникваша, ту чезнеща сред речните мъгли. Онемял, Едмур тикна лъка в ръцете на чичо си.

– Бързо – каза сир Бриндън.

И стреля преди Кейтлин да се убеди, че огънят е хванал... но когато стрелата започна да се издига, тя видя реещите се във въздуха пламъци, като светлооранжева лента. Лодката беше изчезнала в мъг – лите. Падащата пламтяща стрела също бе погълната от тях... но само за миг. После, внезапно като надежда, видяха разцъфващото огнено цвете. Платното пламна и мъгливата пелена засия в розово и оранжево. За миг Кейтлин ясно видя очертанията на лодката в прегръдката на скачащите пламъци.

„Погледай ме, мое малко коте“ – чу тя шепота му.

Кейтлин посегна да хване ръката на брат си, но Едмур се беше отдръпнал и беше застанал сам на най-високия участък на бойниците. Вместо него ръката й пое чичо й Бриндън, сплитайки силните си пръсти с нейните. Двамата загледаха как малкият пожар все повече се смаявя и как горящата лодка се стапя в далечината.

И после изчезна... сигурно продължаваше да се носи надолу по реката, или се разпадаше и потъваше. Тежестта на доспехите му щеше да отнесе лорд Хостър долу към вечния покой в меката тиня на речното корито, сред водните зали, където лордовете на Тъли държаха вечния си владетелски съвет с ятата риби за придворни.

Скоро след като лодката изчезна, Едмур слезе долу. Кейтлин искаше да го прегърне, макар за миг; да поседи с него за час или за нощ, или за един лунен кръг и да си поговорят за покойника и да скърбят. Но знаеше не по-зле от него, че моментът не е подходящ за това. Сега той беше лордът на Речен пад и рицарите му се трупаха около него, мърмореха своите съболезнования и обещания за вярност, ограждайки го като със стена от нещо толкова дребно и несъществено, като сестрината скръб. И Едмур ги слушаше, без да чува думите им.

– Не е срамно да не улучиш – тихо каза чичо й. – Едмур трябва да чуе това. В деня, когато лорд баща ни тръгна по реката, Хостър също не улучи.

– С първата стрела. – Кейтлин беше твърде малка тогава, за да го

помни, но лорд Хостър често ѝ го беше разказвал. – Втората е улучила платното. – Въздъхна. Едмур не беше толкова силен, колкото изглеждаше. Смъртта на баща им бе дошла като милост, когато най-послед го сподоби, но въпреки това брат ѝ го прие тежко.

Предната нощ, над чашата, той се прекърши и заплака, изпълнен със съжаления за неизвършени неща и неизречени думи. Изобщо не трябвало да тръгва на тази битка при бродовете, каза ѝ той през сълзи; трябвало да остане край смъртното ложе на баща им.

– Трябваше да остана при него, като теб – каза той. – Спомена ли той за мен накрая? Кажете ми истината, Кат. Попита ли за мен?

Последната дума на лорд Хостър беше „Невен“, но Кейтлин не можа да се насили да му го признае.

– Прошепна името ти – излъга тя, а брат ѝ кимна благодарно и целуна ръката ѝ.

„Ако не се беше опитал да удави мъката си във вино, сигурно щеше да успее да улучи“ – помисли си тя с въздишка, но това също не посмя да го каже.

Черната риба я придружи долу на двора, където сред знаменосците си стоеше Роб, с младата кралица до него. Синът ѝ я прегърна мълчаливо.

– Лорд Хостър изглеждаше достолепно като крал, милейди – промълви Джейни. – Съжалявам, че нямах възможност да го опозная.

– А аз – че не го познавах по-добре – добави Роб.

– Той също би го искал – каза Кейтлин. – Твърде много обаче са левгите между Речен пад и Зимен хребет.

„И твърде много са планините, реките и армиите между Речен пад и Орлово гнездо, както изглежда.“ Лиза не беше отговорила на писмото ѝ.

А от Кралски чертог също така идваше само мълчание. Беше се надявала, че Бриен и сир Клеос са стигнали вече до града със своя пленник. Възможно бе също така Бриен вече да е на път обратно, и момичетата ѝ с нея. „Сир Клеос се закле, че ще накара Дяволчето да изпрати гарван, след като стане размяната. Закле се!“ Гарваните не винаги успяваха да стигнат до целта си. Някой стрелец можеше да е улучил птицата и да я изпекъл за вечеря. Точно сега писмото, което би утешило неспокойното ѝ сърце, можеше да лежи в пепелта на някой лагерен огън до купчинка гарванови кости.

Други също така чакаха да поднесат на Роб своите съболезнования, затова Кейтлин изчака търпеливо настрани, докато лорд Джейсън

Малистър, Големия Джон и сир Ролф Спайсър се изредиха. Но когато се приближи Лотар Фрей, тя го дръпна за ръкава. Роб се обърна и зачака какво ще каже Лотар.

– Ваша милост. – Закръглен мъж, трийсет и няколко годишен, Лотар Фрей имаше малки очи, остра брадичка и тъмна коса, която падаше до раменете му на меки къдрици. Единият му крак беше крив по рождение и това му беше спечелило прозвището Лотар Хромия. От десетина години бе стюард на баща си. – Не бихме искали да се натрапваме в часа на вашата скръб, но може би ще ви е посилно да ни предложите аудиенция тази вечер?

– За мен ще бъде удоволствие – отвърна Роб. – Никога не съм изпитвал желание да предизвиквам омраза между нас.

– Нито аз – да бъда поводът за нея – каза кралица Джейни. Лотар Фрей се усмихна.

– Разбирам, както и милорд баща ми. Заръча ми да ви предам, че и той някога е бил млад и много добре помни какво е човек да изгуби сърцето си пред красотата.

Кейтлин много се съмняваше, че лорд Уолдър е казал нещо подобно или че някога си е губил сърцето пред красотата. Лордът на Бродовите беше надживял седем жени и сега се бе венчал за осма, но говореше за тях само като за същества, топлеши леглото му, и като за кобили за разплод. Все пак думите бяха казани на място и тя едва ли можеше да възрази на комплимента. Нито пък Роб.

– Баща ви е безкрайно любезен – каза той. – С нетърпение очаквам да поговорим.

Лотар се поклони, целуна ръката на кралицата и се оттегли. Междувременно се бяха събрали още десетина души, за да кажат по някоя утешителна дума. Роб поговори с всеки от тях, отвърщайки тук с благодарност, там с усмивка, според нуждата. И чак след като приключи и с последния, отново се обърна към Кейтлин.

– Трябва да обсъдим нещо. Искаш ли да се поразходим?

– Както заповядате, ваша милост.

– Това не беше заповед, мамо.

– Тогава за мен ще е удоволствие.

Синът ѝ се беше държал достатъчно почтително с нея, откакто се върна в Речен пад, но рядко я търсеше. Сигурно се чувстваше по-добре със своята млада кралица и тя не можеше да го вини. „Джейни събужда усмивката му, а аз не мога да му предложа нищо друго, освен скръб.“ Изглежда, го радваше също така и близостта на братята ѝ: неговия

скуайър, младия Ролам, и носача на пряпореча му, сир Рейналд. „Все едно са влезли в ботушите на онези, които изгуби“ – осъзна Кейтлин, като ги видя един до друг. „Ролам е заел мястото на Бран, а Рейналд е донякъде Теон и донякъде – Джон Сняг.“ Виждаше Роб усмихнат само в компанията на Уестърлингите и само сред тях го чуваше да се смее на глас, като момче. За останалите той винаги беше „Кралят на Севера“, привел глава под тежестта на короната дори когато я сваляше от челото си.

Роб целуна с нежност жена си, обеща ѝ, че ще я потърси в покоите ѝ, и тръгна с майка си. Стъпките му ги поведоха към гората на боговете.

– Лотар изглежда добродушен, това е обнадеждаващ знак. Фрей ни трябват.

– Това не означава, че ще ги имаме.

Той кимна и мрачното му лице и приведените рамене свиха сърце-то ѝ. „Короната го смазва – помисли Кат. – Толкова иска да бъде добър крал, да бъде смел, доблестен и умен, но тежестта е твърде голяма, за да я понесе едно момче.“ Роб правеше всичко, което му беше по силите, но ударите върху плещите му продължаваха да се сипят един след друг, немолимо. Когато му донесоха вестта за битката при Дъскъндейл, където лорд Рандил Тарли бе разбил Робет Гловър и сир Хелман Толхарт, можеше да се очаква, че ще побеснее. Вместо това той зяпна невярващо и каза:

– Дъскъндейл, на Тясното море? Защо е трябвало да стигат до Дъскъндейл? – И поклати глава изумен. – Една трета от пехотата ми изгубена заради Дъскъндейл?

– Железните мъже държат замъка ми, а сега Ланистърите държат брат ми – каза отчаяно Галбарт Гловър. Робет Гловър бе оцелял след битката, но скоро след това го бяха пленили по кралския път.

– Не за дълго – обеща синът ѝ. – Ще им предложа за размяна Мартин Ланистър. Лорд Тивин трябва да приеме, заради брат си. – Мартин беше син на сир Кеван, близник на Вилем, когото лорд Карстарк беше заклал. Тези убийства още мъчеха сина ѝ, Кейтлин знаеше. Роб беше утроил стражата около Мартин, но все още се боеше за живота му.

– Трябваше да разменя Кралевубиеца за Санса още когато ме подкани за пръв път – каза Роб, докато крачеха по алеята. – Ако бях предложил да бъде омъжена за Рицаря на цветята, сега Тирелите можеше да са наши, а не на Джофри. Трябваше да го помисля.

– Умът ти беше зает с битките, и с право. Дори един крал не може да мисли за всичко.

– Битки – промълви Роб. – Спечелих всяка битка досега, но странно как губя войната. – Вдигна очи, сякаш да потърси отговора в небето. – Железните хора държат Зимен хребет, както и Рова на Кайлин. Татко е мъртъв, и Бран, и Рикон, сигурно и Аря. А сега и дядо.

Не можеше да му позволи да се отчае. Самата тя много добре познаваше вкуса на тази сухост.

– Дядо ти умираше от години. Това не би могъл да го промениш. Ти допусна грешки, Роб, но кой крал е бил безгрешен? Нед щеше да се гордее с теб.

– Майко, има нещо, което трябва да знаеш.

Сърцето на Кейтлин замря. „Има нещо, което той мрази. Нещо, което се бои да ми каже.“ Единственото, за което можа да помисли, беше Бриен и нейната мисия.

– Кралеубиеца ли?

– Не. Санса.

„Тя е мъртва – помисли си Кейтлин. – Бриен не е успяла, Джайм е загинал, а Церсей е убила миличкото ми момиче за отмъщение.“ За миг устата ѝ пресъхна.

– Тя... отиде ли си, Роб?

– Да си отиде? – Погледна я слисан. – Да е умряла? О, майко, не, не е това, не са ѝ посегнали, не така, само че... снощи пристигна птица, но не намерих сили да ти го съобщя, не и преди дядо да замине за вечен покой. – Роб хвана ръката ѝ. – Омъжили са я за Тирион Ланистър.

Пръстите на Кейтлин стиснаха неговите.

– Дяволчето?! – Да.

– Той се закле да я размени срещу брат си – каза тя твърдо. – Санса и Аря, и двете. Щяхме да си ги върнем, ако им предадем скъпия им Джайм, той се закле пред целия двор. Как е могъл да се ожени за нея, след като е изрекъл това пред богове и хора?

– Той е брат на Кралеубиеца. Клетвопрестъпничеството е в кръвта им. – Роб хвана дръжката на меча си. – Да можех да му взема грозната глава. Тогава Санса щеше да е вдовица и свободна. Друг начин не мога да измисля. Принудили са я да изрече клетвите пред септон и да облече пурпурния плащ.

Кейтлин си спомни уродливия дребосък, когото бе пленила в хана на кръстопътя и беше отвела чак в Орлово гнездо.

– Трябваше да накарам Лиза да го хвърли от Лунната порта. Горката ми, миличка Санса... защо ѝ причиняват това страдание?

– Заради Зимен хребет – каза Роб. – След като Бран и Рикон

загинаха, Санса е моята наследничка. Ако нещо се случи с мен...

Тя стисна здраво ръката му.

– Нищо лошо не би могло да ти се случи. Нищо! Не бих могла да го понеса. Те ми взеха Нед и милите ти братчета. Санса е омъжена, Аря се изгуби, баща ми почина... ако нещо сполети и теб, ще полудея, Роб. Ти си единственото, което ми остана. Ти си всичко, което остана от Севера.

– Все още съм жив, майко.

Кейтлин изведнъж се изпълни със страх.

– Не е необходимо войните да се водят до последна капка кръв. – Дори самата тя усети отчаянието в гласа си. – Ти няма да си първият крал, прегънал коляно, нито ще си първият Старк.

Устните му се свиха.

– Не. Никога.

– Това не е срамно. Бейлон Грейджой коленичи пред Робърт, когато бунтът му бе потушен. Торен Старк се е преклонил пред Егон Завоевателя, за да не види как армията му застава безсилна пред пламъците на драконите.

– Убил ли е Егон бащата на крал Торен? – Синът ѝ издърпа ръката си от нейната. – Никога, казах.

„Сега си играе на момчето. Не на краля.“

– Ланистърите нямат нужда от Севера. Те ще поискат само васалство и заложенници, нищо повече... а Дяволчето ще задържи Санса, каквото и да направим, така че нека да си имат своята заложенница. Железните хора ще се окажат по-неумолими противници, гарантирам ти. За да се надяват да задържат Севера, Грейджой ще трябва да не оставят нито една издънка на дома Старк жива, за да оспори правата им. Теон уби Бран и Рикон и сега трябва да убият само теб... и Джейни, да. Мислиш ли, че лорд Бейлон може да си позволи да я остави да роди наследниците ти?

Лицето на Роб остана студено.

– Ти затова ли пусна Кралеубиеца на свобода? За да сключим мир с Ланистърите?

– Освободих Джайм заради Санса... и заради Аря, ако все още е жива. Знаеш това. Но и да съм хранила някаква надежда, че ще мога да откупя и мир, това лошо ли е?

– Да – каза той. – Ланистърите убиха баща ми.

– Мислиш ли, че съм го забравила?

– Не знам. А ти?

Кейтлин никога не беше удряла децата си в изблик на гняв, но сега за малко щеше да удари Роб. Успя да се съдържи, като си помисли колко

уплашен и самотен би трябвало да се чувства.

– Ти си кралят на Севера, изборът е твой. Моля те само да помислиш над това, което съм ти казвала. Певците въздигат до небесата крале, които са загинали в битка, но техният живот струва много повече от една песен. Поне за мен, която ти го е дала. – Тя сведе глава. – Имам ли позволенията ви да си отида?

– Да. – Той ѝ обърна гръб, отдалечи се от нея и извади меча си от ножницата. Какво смяташе да прави с него, Кейтлин не можеше да каже. Тук нямаше врагове, нямаше с кого да се бие. Само тя и той, сред дърветата и нападалите листа. „Има битки, които не могат да се спечелят с меч“, прииска ѝ се да му каже, но се уплаши, че кралят е глух за такива думи.

Часове по-късно, докато шиеше в спалнята си, младият Ролам Уестърлинг дотича с покана за вечеря. „Добре“ – каза си с облекчение тя. Не беше сигурна, че синът ѝ ще пожелае да я види след свадата им.

– Добър скуайър си – похвали тя Ролам. „Бран щеше да е същият.“ Ако Роб се държеше хладно на масата, а Едмур – сдържано, то Лотар Хромия компенсираше и двамата. Беше образец на вежливост, сипеше топли спомени за лорд Хостър, поднасяше на Кейтлин искрените си съболезнования за загубата на Бран и Рикон, хвалеше Едмур за победата му при Каменната воденица и сипеше благодарности към Роб за „бързото и твърдо правосъдие“, което бе наложил над Рикард Карстарк. Незаконният брат на Лотар Уолдър Реките беше друга работа – рязък и кисел мъж с недоверчивата физиономия на стария лорд Уолдър, той рядко взимаше думата и посвещаваше повечето си внимание на месото и меката половина пред себе си.

След като се изговориха всички празни слова, кралицата и останалите Уестърлинг се извиниха, а остатъците от вечерята бяха разчистени, Лотар Фрей се окашля.

– Преди да минем на работата, която ни води тук, има още един проблем – каза той сериозно. – Много тежък проблем, опасявам се. Надявах се, че няма да падне на моите плещи да донеса тази новина, но изглежда, се налага. Милорд баща ми е получил писмо от внуците си.

Кейтлин толкова беше потънала в скръб от загубата на децата си, че почти бе забравила за двамата Фрей, които се бе съгласила да осинови. „Стига – каза си тя. – Майчице милостива, колко удари още трябва да понеса?“ Усещаше, че по някакъв начин думите, които предстоеше да чуе, ще забият още един нож в сърцето ѝ.

– Внуците в Зимен хребет ли? – промълви тя насила. – Моите

довереници?

– Да, Уолдър и Уолдър. Но сега те са в Дредфорт, милейди. Скръбно ми е да ви го кажа, но е имало битка. Зимен хребет е изгорял.

– Изгорял?! – Гласът на Роб бе пълен с неверие.

– Вашите лордове северняци са се опитали да го възвърнат от железните мъже. Когато Теон Грейджой разбрал, че губи плячката си, подложил замъка на огън.

– Не сме чували за никаква битка – каза сир Бриндън.

– Признавам, моите племенници са млади, но са били там. Писмото го е написал Уолдър Големия, но се е подписал и братовчед му.

Според тях е имало голямо кръвопролитие. Кастеланът ви е бил убит. Сир Родрик, така ли се казваше?

– Сир Родрик Касел – промълви изтръпнала Кейтлин. „Тази скъпа, храбра и вярна стара душа.“ Почти го видя пред очите си, как дърпа буйните си бели бакенбарди. – А останалите хора в замъка?

– Боя се, че железните хора са избили повечето от тях. Онемял от гняв, Роб удари с юмрук по масата и извърна глава, за да не видят двамата Фрей сълзите му.

Но майка му ги видя. „Светът помръква с всеки следващ ден.“ Мислите на Кейтлин се спряха на малката дъщеря на сир Родрик, Бет, на немурния майстер Лувин и на веселия септон Чайл, на Микен ковача, на Фарлън и Пала в кучкарниците, на баба Нан и простоватия Ходор. Сърцето ѝ се сви от болка.

– Моля ви... Не всички, нали?

– Не – каза Лотар Хромия. – Жените и децата са се скрили, сред тях били и моите племенници, Уолдър и Уолдър. След като Зимен хребет рухнал, оцелелите били отведени в Дредфорт от онзи, сина на лорд Болтън.

– Сина на Болтън? – попита Роб.

– Незаконен син, струва ми се – отвърна Уолдър Реките.

– Да не е Рамзи Сняг? Лорд Рууз има ли друг незаконен син? – Роб се намръщи. – Този Рамзи е чудовище и убиец, и е умрял като страхливец. Така поне ми казаха.

– За това не мога да кажа със сигурност. Във всяка война бъркотии-те са много. Много фалшиви известия. Мога само да ви кажа, че според моите племенници тъкмо този незаконен син на Болтън е спасил жените на Зимен хребет и малките. Сега те са в безопасност в Дредфорт. Всички, които са оцелели.

– Теон – каза изведнъж Роб. – Какво се е случило с Теон Грейджой?

Той убит ли е?

Лотар Хромия разпери ръце.

– Това не мога да кажа, ваша милост. Уолдър и Уолдър не споменават нищо за съдбата му. Може би лорд Болтън знае, ако е получил вест от този свой син.

– Непременно ще го попитаме – каза сир Бриндън.

– Всички сте разстроени, разбирам ви. Съжалявам, че ви донесох този повод за тежка скръб. Може би трябваше да го премълча до утре. Работата ни може да почака, докато се съвземете...

– Не – каза Роб. – Искам всички неща да се уредят сега. Едмур кимна.

– Аз също. Имате ли отговор на нашето предложение, милорд?

– Имам. – Лотар се усмихна. – Милорд баща ми нареди да предам на Негова милост, че ще се съгласи на този нов брачен съюз между нашите два дома и ще поднови верността си към краля на Севера при условие, че Негова кралска милост се извини за оскърблението, нанесено на дома Фрей, лично, лице в лице.

Едно извинение беше твърде ниска цена, но на Кейтлин не ѝ хареса това дребнаво условие на лорд Уолдър.

– Доволен съм – отвърна предпазливо Роб. – Никога не съм искал да причиня този разлом между нас, Лотар. Фрей се сражаваха доблестно за моята кауза. Бих искал отново да ги видя на моя страна.

– Благодаря, ваша милост. Щом приемате тези условия, поръчано ми е след това да предложа на лорд Тъли ръката на моята сестра, лейди Рослин, шестнадесетгодишна девица. Рослин е най-малката дъщеря на лорд баща ми от лейди Бетани от дома Росби, шестата му жена. Има добър нрав и музикални дарби.

Едмур се вкочани в креслото си.

– Може би ще е по-добре, ако първо я опозная...

– Ще я опознаете, след като се венчае – сръза го Уолдър Реките. – Или може би държите първо да ѝ преброите зъбите?

Едмур се овладя и не избухна. Каза само:

– Колкото до зъбите, ще приема думите ви на вяра, но щеше да ми е приятно поне да зърна лицето ѝ, преди да се сгодя.

– Трябва да приемете веднага, милорд – каза Уолдър Реките. – Иначе предложението на баща ми се оттегля.

Лотар разпери ръце.

– Брат ми притежава грубостта на войник, но това, което казва, е истина. Волята на милорд баща ни е този брак да се сключи веднага.

– Веднага? – Едмур го каза толкова нещастно, че през главата на Кейтлин мина грешната мисъл, че е готов да наруши нелепия годеж, след като битките свършат.

– Лорд Уолдър да не би да е забравил, че водим война? – попита язко Бриндън Черната риба.

– Ни най-малко – отвърна Лотар. – Тъкмо поради това той настоява бракът да се сключи веднага, сир. Във война загиват мъже, дори тези мъже да са млади и силни. Какво би станало с нашия съюз, ако лорд Едмур, да не дават боговете, падне в някоя битка, преди да е взел Рослин за своя невеста? А да не забравяме и възрастта на баща ми. Той е вече над деветдесет години и едва ли ще дочака края на тези борби. Благородното му сърце би намерило покой, ако види, че скъпата му Рослин е омъжена и осигурена преди да го вземат боговете, за да може да умре със знанието, че момичето си има силен съпруг, който я цени и закриля.

„Всички желаем лорд Уолдър да умре щастлив.“ Тези уговорки все повече и повече не се харесваха на Кейтлин.

– Моят брат току-що загуби баща си. Има нужда от време за траур.

– Рослин е весело момиче – каза Лотар. – Може да се окаже тъкмо това, от което се нуждае лорд Едмур, за да преодолее скръбта си.

– А и лорд Уолдър не може да понася продължителните годежи – добави копелето Уолдър Реките. – Не мога да си обясня защо.

Роб го изгледа ледено.

– Схващам намека ти, Реки. Моля да ни извините.

– Както заповяда ваша милост.

Лотар Хромия стана и незаконният му брат му помогна да излезе с куцукане от стаята. Едмур кипеше.

– Все едно ми казаха в очите, че обетът ми не струва нищо. Защо трябва да позволявам на този дърт язовец да избира невестата ми? Лорд Уолдър има и други дъщери освен тази Рослин. Внучки също. Трябваше да ми се предложи възможност за избор, като на теб. Аз съм суверенът му, би трябвало да е преизпълнен с радост, че желая да се ожена за която и да е от тях.

– Той е горд човек, а ние го наранихме – каза Кейтлин.

– Другите да я вземат гордостта му! Няма да позволя да бъде опозорен в собствения си замък. Отговорът ми е „не“.

Роб го погледна уморено.

– Няма да ти заповядам. Не и това. Но ако откажеш, лорд Фрей ще го приеме за поредно оскъряние и всяка надежда да оправим отношенията си ще бъде изгубена.

– Ти откъде знаеш? – настоя Едмур. – Фрей ме иска за някоя от дъщерите си, откакто съм се родил. Той няма да позволи шанс като този да се изплъзне от алчните му пръсти. Когато Лотар му отнесе нашия отговор, пак ще го натири насам за годеж... и то за дъщеря, която сам избира.

– Може би, след време – каза Бриндън Черната риба. – Но можем ли да чакаме, докато Лотар препуска напред-назад с предложения и контрапредложения?

Ръцете на Роб се свиха в юмруци.

– Трябва да се върна на север. Братята ми са мъртви, Зимен хребет е опожарен, хората ми са избити... боговете знаят само какво е намислило това копеле на Болтън и дали Теон все още не е жив и на свобода. Не мога да седя тук и да чакам дали ще има някаква сватба, или няма да има.

– Трябва да има – каза Кейтлин, макар и не с радост. – Не изпитвам по-голямо желание да понасям обидите и оплакванията на Уолдър Фрей, братко, но не виждам голям избор. Без този брак каузата на Роб е загубена. Едмур, трябва да приемем.

– Ние да приемем? – повтори той свадливо. – Не виждам да предлагаш да станеш деветата лейди Фрей, Кат.

– Осмата лейди Фрей все още е жива и здрава, доколкото знам – отговори тя. „И слава на боговете.“ Иначе като нищо можеше да се стигне и до това. Тя добре познаваше лорд Фрей.

Черната риба се намеси:

– Аз съм последният в Седемте кралства, който би казал на когото и да е дали и за кого да се жени, племеннико. Но все пак ти сам спомена нещо за изкупление за твоята „битка за Бродовете.“

– Друг вид изкупление имах предвид. Единичен двубой с Кралеубица.

Седемгодишно изгнание като просещ брат. Преплуване на Морето на залеза с вързани крака. – Като видя, че никой не се усмихва, Едмур разпери ръце: – Другите да ви вземат всичките! Е добре, ще се ожени. За изкупление!

ДАВОС

Лорд Алестер рязко вдигна глава.

– Гласове – каза той. – Чуваш ли, Давос? Някой идва.

– Змиорката – каза Давос. – Изглежда, е време за вечерята ни. – Предната вечер Змиорката им бе донесъл пай с телешко месо и бекон и цяла кана медовина. Само при мисълта за храна коремът му заръмжа.

– Не, повече от един са.

„Прав е.“ Давос чу поне два гласа и стъпки, които се усилваха. Изправи се и се приближи до решетките.

Лорд Алестер изгупа сламата от дрехите си.

– Кралят ги е пратил за мен. Или кралицата. Да, Селайз няма да позволи да изгния тук. Нали сме една кръв.

Пред килията се появи Змиорката с ключовете в ръка. Следваха го сир Аксел Флорент и четирима стражи. Спряха под светлината на факлата.

– Аксел! – възкликна лорд Алестер. – Богове милостиви! Кралят ли те изпрати за мен, или кралицата?

– Никой не търси теб, предателю – отвърна сир Аксел. Лорд Алестер се сви, сякаш го бяха ударили.

– Не, заклевам ти се, не съм извършил никакво предателство. Защо не искате да ме изслушате? Ако Негова милост ми позволи само да обясня...

Змиорката напъха големия железен ключ в ключалката, завъртя го и отвори килията. Ръждясалите панти изскърцаха ядно.

– Ти – посочи той Давос. – Ела.

– Къде? – Давос погледна сир Аксел. – Кажете ми истината, сир, да ме изгорите ли смятате?

– Викат те. Можеш ли да вървиш?

– Мога. – Давос пристъпи напред. Лорд Алестер проплака отчаяно, а Змиорката тръшна отново вратата.

– Вземи факлата – заповяда сир Аксел на тъмничаря. – Остави предателя на тъмно.

– Не – каза брат му. – Аксел, моля те, не ми отнемай светлината... богове милостиви...

– Богове ли? Съществува само Р'хлор. И Другия. – Сир Аксел махна рязко с ръка и един от стражите взе факлата от скобата и ги поведе

нагоре по стъпалата.

– При Мелисандра ли ме водите? – попита Давос.

– И тя ще е там – каза сир Аксел. – Тя никога не се отделя от краля.

Но този, който те вика, е лично Негова милост.

Давос вдигна неволно ръка към гърдите си, където някога на връв висеше неговият късмет. „Вече го няма – спомни си той, – а също и краищата на четири пръста.“ Ала ръцете му все още бяха достатъчно дълги, за да се стегнат около едно женско гърло. Особено толкова тънко гърло като нейното.

Продължиха да се изкачват нагоре по тясната вита стълба. Стените бяха от груб черен камък. Светлината на факлите вървеше пред тях, сенките им се редяха край тях по стените. При третия завой преминаха през желязна врата, която ги пропусна в мрак и после отново през друга, на петия завой. Давос си помисли, че вече са близо до повърхността, може би и над нея. Следващата врата, до която стигнаха, беше дървена. Продължиха да се изкачват. Сега стените бяха прорязани от амбразури, но през дебелия камък не проникваха слънчеви лъчи. Отвън бе нощ.

Накрая сир Аксел отвори една тежка врата и му махна да мине. Зад нея над празнотата в дъга се издигаше каменен мост, водещ към централната кула, наречена „Каменния тъпан“. Морският вятър напираше без умора през арките, поддържащи покрива, и Давос усети мириса на солена вода. Вдиша дълбоко и напълни дробовете си с чистия хладен въздух. „Ветре и вода, дайте ми сила“ – замоли се Давос. В двора долу гореше огромен огън да държи надалече ужасите на мрака, а около него се бяха събрали хората на кралицата и пееха химни на своя нов червен бог.

Бяха по средата на моста, когато сир Аксел изведнъж спря. Махна енергично с ръка и хората му се отдръпнаха на почетно разстояние.

– Ако изборът беше мой, щях да те изгоря заедно с брат ми Алестер – каза той на Давос. – И двамата сте предатели.

– Каквото и да ми казваш, никога не съм предавал крал Станис.

– Но щеше. И ще го направиш. Виждам го на лицето ти. Видял съм го и в пламъците. Р'хлор ме е благословил с този дар. Също като на лейди Мелисандра, той ми показва бъдещето в огъня. Станис Баратеон наистина ще седне на Железния трон. Видях го. И зная какво трябва да се направи. Негова милост трябва да ме направи своя Ръка на мястото на моя вероломен брат. И ти ще му го кажеш.

„Така ли?“ Давос не отвърна нищо.

– Кралицата настоява за назначението ми – продължи сир Аксел. –

Дори твоят стар приятел от Лис, пиратът Саан, и той казва същото. Дватамата с него съставихме план. Но Негова милост не реагира. Поражението го яде отвътре, като черен червей в душата. Ние, които го обичаме, трябва да му покажем какво да прави. Ако си толкова предан на неговата кауза, колкото твърдиш, контрабандисте, ще присъединиш гласа си към нашите. Кажи му, че аз съм единствената Ръка, от която се нуждае. Кажи му го и когато отплаваме, ще се погрижа да получиш нов кораб.

„Кораб.“ Давос се вгледа в лицето му. Сир Аксел имаше големите уши на Флорент, също като на кралицата. От тях се показваха дебели косми, както и от ноздрите му. Други растяха на туфи под двойната му брадичка. Носът му беше широк, челото – сплескано, очите събрани и гледащи враждебно. „Той клада по-скоро ще ми даде, отколкото кораб, сам го каза преди малко, но ако все пак му направя услуга...“

– Ако смяташ да ме предадеш – каза сир Аксел, – не забравяй, че дълго време бях кастилан на Драконов камък. Гарнизонът е мой. Сигурно не мога да те изгоря без съгласието на краля, но кой ще каже, че не би могъл паднеш случайно? – Месестата му ръка хвана Давос за тила и той го бутна със сила към високото до кръста каменно перило на моста, след което още по-силно наведе лицето му към двора. – Чу ли ме?

– Чух – каза Давос. „И ти смееш да ме наричаш предател?“ Сир Аксел го пусна.

– Добре. – Усмихна се. – Негова милост чака. Да не го бавим.

На самия връх на Каменния тъпан, в голямата кръгла зала, наречена „Залата на Рисуваната маса“, завариха Станис Баратеон, застанал над изделието, дало име на залата – масивна дървена маса, издялана и изрисувана с формата на Вестерос от времето на Егон Завоевателя. До краля беше поставен железен мангал, въглените в който грееха с ръждивооранжев цвят. Четири високи островърхи прозореца гледаха на север, юг, изток и запад. Отвън бе нощта и звездното небе. Давос долови воя на вятъра и малко по-смътно – шума на морския прибор.

– Ваша милост – каза сир Аксел, – ако благоволите, доведох ви Луковия рицар.

– Виждам. – Станис носеше сива вълнена туника, тъмночервена мантия и черен кожен колан, от който висяха мечът и камата му. Червензолата корона с остриета, оформени като пламъци, обгръщаше челото му. Видът му смая Давос. Изглеждаше с десет години по-стар, отколкото когато го остави при Бурен край, за да отплава за Черна вода към битката, донесла техния погром. Късо подстриганата брада на краля беше прошарена с бели косми и беше загубил доста от теглото си. Станис

поначало си беше слаб, но сега кокалите му изпъкваха под кожата като копия, напираси да я прободат. Дори короната му изглеждаше твърде голяма за главата. Очите му приличаха на сини ями в дълбоките кухни, а под лицето се очертаваше формата на черепа му.

Но щом видя Давос, по устните му пробяга лека усмивка.

– Е, значи върна ми морето моя рицар на рибите и лука.

– Върна го, ваша милост. – „Дали знае, че съм стоял в тъмницата му?“ Давос коленичи.

– Станете, сир Давос – заповяда Станис. – Липсвахте ми, сир. Имам нужда от добър съвет, а вие никога не сте ми го отказвали. Тъй че кажете ми истината... какво трябва да е наказанието за измяна?

Думата увисна във въздуха. „Плашеща дума“ – помисли Давос. Нима от него очакваха да обрече своя съкилийник? Или самия себе си, навярно? „Кралете знаят какво е наказанието за измяна по-добре от всеки друг.“

– Измяна ли? – успя най-сетне да промълви.

– Как иначе би могло да се нарече, да отречеш законния си крал и да се опиташ да му откраднеш законния трон? Питам те отново, според закона какво е наказанието за измяна?

Давос нямаше друг избор, освен да отговори.

– Смърт – каза той. – Наказанието е смърт, ваша милост.

– Винаги е било така. Аз не съм... не съм жесток човек, сир Давос. Познаваш ме. Познаваш ме от отдавна. Решението не е мое. Винаги е било така, от времето на Егон и преди това. Димън Блекфир, братята Тойн, краля Лешояд, Великия майстер Харет... предатели, които винаги са плащали с живота си... дори Ренира Таргариен. Била е дъщеря на един крал и майка на други двама, но и тя е умряла със смъртта на предател заради опита ѝ да узурпира короната на брат си. Това е закон. Закон, Давос! Не жестокост.

– Да, ваша милост. – „Не говори за мен.“ Давос изпита жал за своя съкилийник, останал долу в тъмното. Знаеше, че трябва да замълчи, но сърцето го заболя и се чу да отвръща: – Ваша милост, лорд Флорент не е искал да извърши измяна.

– Вие контрабандистите как го наричате? Аз го направих своя Ръка, а той беше готов да продаде правата ми срещу паница грах. Беше готов дори да им даде Шайрийн. Единственото ми дете, искаше да го омъжи за едно копеле, родено в инцест. – Гласът на краля се изпълни с гняв. – Моят брат притежаваше дарбата да внушава вярност към себе си. Дори сред враговете си. При Летен замък той спечели три битки за един ден и

доведе лордовете Грандисън и Каферен в Бурен край като пленници. Знамената им овеси в залата като трофеи. Белите фавни на Каферен бяха оплескани с кръв, а спящият лъв на Грандисън беше почти раздран на две. И въпреки това те седяха нощем под тези знамена, пиеха и пируваха с Робърт. Дори ги взимаше със себе си на лов. „Тези хора се канят да те предадат на Ерис, за да те изгори – казах му, когато ги видях да мятат брадви в двора. – Не им давай брадви в ръцете.“ Робърт само се изсмя. Аз щях да хвърля Грандисън и Каферен в тъмницата, но той ги превърна в свои приятели. Лорд Каферен загина при замъка Ашфорд, посечен от Рандил Тарли, докато се сражаваше за Робърт. Лорд Грандисън беше ранен на Тризъбеца и почина една година по-късно. Брат ми ги накара да го заобичат, но аз, изглежда, внушавам единствено желание за измяна. Дори от моите близки, хора с моята кръв. Брат, дядо, братовчеди...

– Ваша милост – каза Аксел Флорент, – моля ви, дайте ми шанс да докажа, че не всички Флорент са толкова жалки.

– Сир Аксел иска да ме убеди да подновя войната – каза крал Станис на Давос. – Ланистърите смятат, че съм победен и с мен е свършено, а заклетите ми лордове ме изоставиха, почти всички. Дори лорд Естермонт, бащата на собствената ми майка, е свил коляно пред Джофри. Неколцината верни мъже, които ми останаха, са обезсърчени.

Губят си времето в пиене и комар и ближат рани като пребити псета.

– Битките отново ще възпламенят сърцата им, ваша милост – каза сир Аксел. – Поражението е болест, за която единственият цяр е победата.

– Победа. – Кралят сви устни. – Има победи и победи, сир. Но кажете все пак своя план на Давос. Бих искал да чуя неговото мнение за това, което предлагате.

Сир Аксел се обърна към Давос с изражение, каквото сигурно бе имал гордият лорд Белгрейв в деня, в който крал Белор Благочестивия му заповядал да измие краставите нозе на просяка. Но все пак се подчини.

Планът, замислен от сир Аксел и Саладор Саан, беше прост. На няколко часа плаване от Драконов камък се намираше остров Нокът, древното морско седалище на дома Селтигар. Лорд Ардриан Селтигар се бе сражавал при Черна вода под огненото сърце, но след като бил пленен, много бързо преминал на страната на Джофри. И сега все още си стоеше в Кралски чертог.

– Несъмнено го е страх от гнева на Негова милост, затова не иска

да се приближи до Драконов камък – заяви сир Аксел. – И с право. Той измени на законния си крал.

Сир Аксел предлагаше да използват флотата на Саладор Саан и мъжете, които бяха успели да избягат след поражението на Черна вода.

– Станис все още разполагаше с около хиляда и петстотин души на Драконов камък, повече от половината от които бяха на Флорент – и да наложат възмездие за измяната на лорд Селтигар. Остров Нокът поддържал много слаб гарнизон, а се говореше, че замъкът е тъпкан с мирски килими, волантско стъкло, златни и сребърни слитъци, чаши със скъпоценни камъни, великолепни стоки, брадва от валирианска стомана, рог, който можел да призовава чудовища от морските дълбини, сандъци с рубини и повече вино, отколкото човек би могъл да изпие за сто години. Въпреки че пред света Селтигар се правеше на стиснат човек, в собствения си замък не се е лишавал ни най-малко от удобства.

– Да подложим замъка му на огън и хората му – на меч, казвам аз – заключи сир Аксел. – Да превърнем остров Нокът в пустиня от пепел и кости, за да види страната каква съдба чака онези, които спят с Ланистърите.

Станис изслуша мълчаливо декламацията на сир Аксел, мърдайки замислено челюст, и когато той свърши, каза:

– Вярвам, че е напълно възможно. Рискът е малък. Джофри не разполага с морска сила, докато лорд Редвин не отплава от Арбор. Плячката може да послужи да задържим лисенския пират Саладор Саан верен за известно време. Сам по себе си остров Нокът не струва нищо, но ще покаже на лорд Тивин, че моята кауза все още е жива. – Кралят отново се обърна към Давос. – Говорете искрено, сир. Какво смятате за предложението на сир Аксел?

„Говорете искрено, сир.“ Давос си спомни тъмната килия, която делеше с лорд Алестер, спомни си Змиорката и Кашата. Помисли си и за обещанията и за заплахата на Аксел на моста над двора. „Кораб или едно бутване, кое да бъде?“ Но го питаше Станис.

– Ваша милост – заговори бавно той. – За мен е глупост... тъй. И страхливост.

– Страхливост?! – почти извика сир Аксел. – Никой не може да ме нарича страхливец пред моя крал!

– Тихо – заповяда Станис. – Сир Давос, обяснете. Искам да чуя основанията ви.

Давос се обърна към сир Аксел.

– Казвате, че трябва да покажем на кралството, че ни има. Да

нанесем удар. Да поведем война, добре... но срещу какъв враг? На остров Нокът няма да намерим ни един Ланистър.

– Ще намерим предатели – каза сир Аксел. – Макар че е възможно да намеря такива и по-близо. В тази зала например.

Давос пренебрегна закана.

– Не се съмнявам, че лорд Селтигар е прегънал коляно пред Джофри. Той е стар и свършен човек, нищо друго не иска, освен дните му да свършат в неговия си замък, да си пие хубавото вино в чашите с рубини и смарагди. – Обърна се отново към Станис. – Но когато го призовахте, той дойде, ваша милост. Дойде, с корабите си и с мечовете си. Стоеше до вас при Бурен край, когато лорд Ренли ни връхлетя, а корабите му влязоха в Черна вода. Хората му се сражаваха за вас, убиваха заради вас, горяха заради вас. Да, остров Нокът е със слаба отбрана. Държат го жени, деца и старци. И защо? Ами защото техните мъже и синове, и бащи загинаха при Черна вода, ето защо. Загинаха по греблата или с мечове в ръце, сражавайки се под вашите знамена. Но ето, че сир Аксел предлага да пометем домовете, които оставиха, да изнасим техните вдовици и да посечем децата им. Тези прости хорица не са предатели...

– Предатели са – настоя сир Аксел. – Не всички мъже на Селтигар бяха изклани при Черна вода. Стотици са били пленени заедно с владетеля си и са прегънали коляно след него.

– След него – повтори Давос. – Те са неговите хора. Вречените му мъже. Какъв избор им е останал?

– Всеки прави своя избор. Могли са да не прегънат коляно. Някои са го направили и са загинали. Но като верни и лоялни хора.

– Някои са по-силни от други. – Отговорът беше неубедителен и Давос го знаеше. Станис Баратеон беше железен мъж, който нито щеше да разбере, нито да прости слабостта на другите. „Губя“ – помисли си той отчаян.

– Дълг на всеки е да остане верен на своя законен крал, дори неговият господар да измени – заяви Станис с тон, който не търпеше възражения.

Отчаяна глупост обзе Давос, непокорство, граничещо с безумието.

– Както вие останяхте верен на крал Ерис, когато брат ви вдигна знамената си ли? – изтърпя той.

Последва убийствена тишина, след което сир Аксел изрева:

– Измяна! – И издърпа камата си от канията. – Ваша милост, той сам изрече вероломството си пред очите ви!

Давос чу как Станис скръцна със зъби. На челото на краля се изду

една жила, синя и набъбнала. Очите им се срещнаха.

– Приберете си ножа, сир Аксел. И ни оставете.

– Ако благоволи ваша милост...

– Благоволявам да напуснете – каза Станис. – Освободете ме от присъствието си и ми пратете тук Мелисандра.

– Както заповядате. – Сир Аксел пхна ножа в кожената кания, поклони се и забърза към вратата. Ботушите му закънтяха сърдито по каменния под.

– Винаги си разчитал на моята търпимост – предупреди го Станис, след като останаха сами. – Мога да ти скъся езика толкова лесно, колкото и пръстите ти, контрабандисте.

– Цял съм ваш, ваша милост. Както и езикът ми. Можете да правите с него каквото поискате.

– Така е – каза Станис, малко по-спокойно. – И искам той да ми говори истината. Въпреки че истината понякога е една горчива утайка. Ерис?... Труден беше онзи избор. Родната ми кръв или моят суверен. Моят брат или моят крал. – Направи гримаса. – Ти виждал ли си някога Железния трон? Онези шипове по облегалката, лентите извита стомана, ръбестите върхове на мечове и ножове, всичко това оплетено и бодливо? Никак не е удобен за седене, сир. Ерис се порязваше толкова често, че хората бяха започнали да го наричат Рязания крал, а Мегор Жестокия е бил убит в този стол. От този стол, според някои. Не е стол, на който човек може да се отпусне и да седи спокойно. Понякога се чудя защо братята ми го искаха така отчаяно.

– А вие защо го искате тогава? – попита го Давос.

– Не става въпрос за искане. Тронът е мой, като наследник на Робърт. Това е закон. След мен трябва да премине у дъщеря ми, освен ако Селайз най-сетне не благоволи да ми роди син. – Пръстите му пробягаха леко по масата, над пластове гладка и потъмняла от вековете глазура. – Аз съм крал. Тук няма искане – не искане. Имам дълг към дъщеря си. Към страната. Дори към Робърт. Знаем, той не ме обичаше много, но все пак ми беше брат. Ланистърката му сложи рога и го превърна в шут. Възможно е дори тя да го е убила, както уби Джон Арин и Нед Старк. За такива престъпления трябва да има правосъдие. Като се почне с Церсей и нейните изчадия. Но това е само началото. Решен съм да изстържа този двор до чисто. Както трябваше да направи Робърт след Тризъбеца. Сир Баристан веднъж ми каза, че гнилото в управлението на крал Ерис е започнало с Варис. Евнухът изобщо не трябваше да получава опрощение. Както и Кралеубица. Най-малкото Робърт трябваше да му отнеме

белия плащ и да го прати на Вала, както настояваше лорд Старк. Но вместо това той послуша Джон Арин. Аз все още се намирах в Бурен край, под обсада, и не ми поискаха съвет. – Той се извърна рязко и изгледа пронизително Давос. – А сега – истината. Защо искаше да убиеш Мелисандра?

„Значи го знае.“ Давос не можеше да го лъже.

– Четирима от синовете ми изгоряха на Черната вода. Тя ги хвърли в пламъците.

– Грешиш. Онези пламъци не бяха нейно дело. Прокълни Дяволчето, прокълни неговите пироманти, прокълни онзи глупак Флорент, който вкара флотата ми в челюстите на капана. Или мен прокълни заради упоритата ми гордост, за това, че я прогоних от себе си, когато най-много ми беше необходима. Но не и Мелисандра. Тя си остава моя вярна слугиня.

– Майстер Крессен беше ваш верен слуга. Тя го уби, както уби сир Кортни Пенроуз и вашия брат Ренли.

– Сега вече говориш глупости! – възкликна кралят. – Да, тя видя края на Ренли в пламъците, но е участвала в това точно толкова, колкото и аз. Жрицата беше с мен. Твоят Дефан би могъл да ти го каже. Питай го, ако се съмняваш в мен. Ако можеше, тя щеше да пощади Ренли. Тъкмо Мелисандра настояваше да се срещна с него и да му дам последен шанс да изкупи измяната си. И тъкмо Мелисандра ми каза да те повикам, когато сир Аксел поиска да те даде на Р'хлор. – Той се усмихна криво. – Това изненадва ли те?

– Да. Тя знае, че не съм приятел нито на нея, нито на нейния червен бог.

– Но си мой приятел. Това тя също го знае. – Станис го прикани да приближи. – Момчето е болно. Майстер Пилос го лекува с пиваици.

– Момчето? – В първия миг си помисли за Дефан, скуайъра на краля. – Синът ми ли, ваша милост?

– Синът ти е добро момче. В него има много от теб. Не, болно е копелето на Робърт, момчето, което пленихме в Бурен край.

„Едрик Буря.“

– Аз говорих с него в Градината на Егон.

– Както тя пожела. Както го видя. – Станис въздъхна. Очарова ли те това момче? То притежава тази дарба. Има я от баща си, от кръвта е. Той знае, че е кралски син, но предпочита да забравя, че е незаконороден. И освен това почита Робърт, като Ренли на младини. Царственият ми брат си играеше на любящ баща при гостуванията си в Бурен край,

имаше подаръци... мечове, понита и обшити с кожа плащове. Дело на онзи евнух, отначало до край. Момчето отвърщаше с писма до Червената цитадела, пълни с благодарности, а Робърт се смееше и питаше Варис какъв подарък да му прати тази година. Ренли беше същата стока. Остави момчето да го възпитават кастелани и майстери, и всички станаха жертва на неговия чар. Пенроуз предпочете да умре, но не и да го предаде. – Кралят изскърца със зъби. – Още ме е яд. Как е могъл да си въобрази, че мога да нараня момчето? Та аз избрах Робърт, нали? В онзи труден ден. Предпочетох кръвта пред честта.

„Избягва името на момчето.“ Това притесни Давос.

– Надявам се, че Едрик скоро ще се възстанови. Станис махна пренебрежително с ръка.

– Най-обикновена настилка, нищо повече. Кашля, трепери, има треска. Майстер Пилос скоро ще го оправи. Само по себе си момчето е едно нищо, както разбираш, но в жилите му тече кръвта на моя брат. Тя казва, че в кралската кръв имало сила.

Давос нямаше нужда да го пита коя е „тя“.

Станис докосна с длан Рисуваната маса.

– Погледни го, мой луков рицарю. Моето кралство, по право. Моят Вестерос. – Ръката му помете цялата карта. – Тези приказки за Седемте кралства са глупост. Егон го е казал преди триста години, когато е стоял на това място. Нарисували са тази маса по негова заповед. Реки и заливи са нарисували, хълмове и планини, замъци, градове и тържища, езера, блата и гори... но не и граници. Всичко е едно. Една страна, в която да властва един крал.

– Един крал – съгласи се Давос. – Един крал значи мир.

– Аз ще донеса справедливост на Вестерос. Нещо, от което сир Аксел разбира толкова малко, колкото и от война. Остров Нокът нищо няма да ми донесе... и беше грях, както ти го каза. Селтигар трябва лично да плати за предателството си, лично. И ще заплати, когато си взема кралството. Всеки ще пожъне каквото е посял, от най-върховния владетел до най-низшия плъх в канавката. А някои ще загубят повече от върховете на пръстите си, обещавам ти. Заради тях кърви кралството ми и аз няма да го забравя. – Крал Станис се обърна към него. – На колене, Луков рицарю!

– Ваша милост?

– Заради твоя лук и рибата някога те направих рицар. А за това съм решил да те издигна в лорд.

„Това?“ Давос се обърка.

– Стига ми да бъда ваш рицар, ваша милост. Представа нямам какво е да си лорд, не е за мен тази работа.

– Добре. Да си лорд означава да си лъжлив. Този урок ми струваше скъпо. А сега – на колене! Твоят крал заповядва.

Давос коленичи, а Станис извади дългия си меч. „Светлоносец“, така го бе нарекла Мелисандра; червеният меч на герои, изваден от пламъците, които погълнаха седемте богове. Стаята сякаш стана по-светла, когато оръжието се плъзна и излезе от ножницата. Стоманата притежаваше някакво собствено сияние: ту оранжево, ту жълто, ту червено. Въздухът около меча затрептя и едва ли имаше на света скъпоценен камък, който да искри така ярко. Но когато Станис го опря в рамото на Давос, той не почувства нещо по-различно, отколкото с който и да е друг меч. – Сир Давос, от дома Държеливи – изрече кралят, – верен и честен мой васал ли сте, сега и завинаги?

– Да, ваша милост.

– А заклевате ли се, че ще ми служите вярно до края на дните си, ще ми предлагате откровен съвет и непоколебимо покорство, ще защитавате моите права и кралството ми срещу всички врагове в битки велики и малки, ще защитавате моя народ и ще наказвате моите врагове?

– Заклевам се, ваша милост.

– Тогава станете, Давос Държеливи, и се изправете като лорд на Дъждовния лес, адмирал на Тясното море и Ръка на краля.

За миг Давос се почувства толкова зашеметен, че не можа да помръдне.

– Ваша милост, не можете да... аз не съм подходящият човек за Ръка на краля.

– Няма по-подходящ. – Станис прибра Светлоносеца в ножницата, подаде ръка на Давос и го дръпна да стане.

– Та аз съм от долен род – напомни му Давос. – Бивш жалък контрабандист. Вашите лордове няма да ми се подчиняват.

– Тогава ще си създадем нови лордове.

– Но... аз не мога да чета... нито да пиша...

– Майстер Пилос може да чете вместо теб. Колкото до писането, бившата ми Ръка толкова писа, че главата му отхвърча от раменете. От теб се иска само онова, което винаги си ми давал. Честност. Вярност. Служба.

– Със сигурност ще се намери някой по-добър... някой могъщ лорд...

Станис изсумтя.

– Бар Емон ли, онова хлапе? Или неверният ми тъст? Селтигар ме изостави, новият Веларион е едва шестгодишен, а новият Сънглас отплава за Волантис, след като изгорих брат му. – Махна ядосано. – Останаха няколко верни мъже, вярно. Сир Джилбърт Фаринг все още държи от мое име Бурен край, с двеста верни мъже. Лорд Мориген, копелето на Нощна песен, младия Читъринг, братовчед ми Андрию... но на никой от тях не мога да се доверя толкова, колкото на теб, милорд на Дъждовния лес. Ти ще си моята Ръка. Искам ти да стоиш до мен в битката.

„Една нова битка ще значи край за всички нас – помисли Давос. – За това поне лорд Алестер е бил напълно прав.“

– Ваша милост помоли за честен съвет. Тогава, за да сме честни... нямаме достатъчно сили за нова битка срещу Ланистърите.

– Великата битка е това, за което говори негова милост – каза женски глас. Мелисандра стоеше на вратата в своите червени коприни и блестящи сатени и държеше в ръце сребърно блюдо. – Тези малки войни не са нищо повече от детска свада пред онова, което иде. Онзи, чието име не бива да се изрича, трупа своята мощ, Давос Държеливи, мощ мръсна и зла, и с неизмерима сила. Иде, скоро иде студът и нощта без свършек. – Постави сребърното блюдо върху Рисуваната маса. – Освен ако верни мъже не намерят куража да я сразят. Мъже, чиито сърца са от огън.

Станис се взря в сребърното блюдо.

– Тя ми го е показвала, лорд Давос. В пламъците.

– Вие сте го видели, ваша милост?! – Не беше присъщо за човек като Станис Баратеон да лъже за такива неща.

– Със собствените си очи. След битката, когато бях смазан от отчаяние, лейди Мелисандра ме накара да се вгледам в огъня на камината.

Коминът дърпаше силно и от огъня се вдигаха парцали пепел. Взирах се в тях и се чувствах като глупак, но тя ме накара да се вгледам понадълбоко и... пепелта стана бяла, вдигаше се от тягата, но изведнъж сякаш започна да пада. „Сняг“ – помислих си. После снежинките се завихриха и се превърнаха в пръстен от факли, а аз вече гледах през огъня им към някакъв хълм сред гъста гора. Саждите се бяха превърнали в хора в черно, зад факли, и имаше някакви фигури, които се движеха през снега. Въпреки топлината на огъня изпитах толкова ужасен студ, че потреперих, и тогава образът изчезна, огънят отново си стана огън. Но това, което видях, беше истинско, кралството си залагам.

– И го заложи – каза Мелисандра.

Убедеността в гласа на краля изплаши Давос до дъното на душата

му.

– Хълм в гора... фигури в снега... аз не...

– Това означава, че битката е започнала – каза Мелисандра. – Пясъкът вече се сипе по-бързо през стъклото и часът на човека на земята почти изтича. Трябва да действваме смело, иначе всяка надежда е загубена. Вестерос трябва да се обедини под своя единствен законен крал, принца, който бе обещан, владетеля на Драконов камък и избраника на Р'хлор.

– Странен избор е направил Р'хлор тогава. – Кралят направи гримаса, сякаш бе вкусил нещо гнусно. – Защо мен, а не братята ми? Ренли и неговата праскова. В сънищата си още виждам сока, капещ от устата му, кръвта от гърлото му. Ако беше изпълнил дълга си пред своя брат, щяхме отдавна да сме смазали Тивин. Победа, с която дори Робърт би се гордял. Робърт... – Зъбите му изскърцаха. – И той все е в сънищата ми. Как се смее. Как пие. Как се тупа в гърдите. Тези неща той вършеше най-добре. И да се бие. Така и не можах да го надмина в нищо. Господарят на Светлината трябваше да направи Робърт свой избраник. Защо мен?

– Защото си праведен – каза Мелисандра.

– Праведен. – Станис пипна с пръст сребърното блюдо. – С пивиици.

– Да – каза Мелисандра. – Но съм длъжна отново да те предупредя: не е това начинът.

– Ти се закле, че ще подейства. – Кралят я изгледа сърдито.

– Ще подейства... и няма да подейства.

– Кое от двете?

– И двете.

– Не говори безсмислици, жено.

– Когато пламъците заговорят по-ясно, и аз ще бъда по-ясна. В пламъците има истина, но не винаги е лесно да се разбере. – Големият рублин на гърлото ѝ пиеше огън от пламтящия мангал. – Дайте ми момчето, ваша милост. Този начин е по-сигурният. По-добрият. Дайте ми момчето и аз ще събудя каменния дракон.

– Момчето е невинно.

– Момчето оскверни брачното ви ложе, иначе със сигурност щяхте да имате свои синове. То ви опозори.

– Робърт го направи. Не момчето. Дъщеря ми го заобича. И е от моята кръв.

– Кръвта на брат ви – каза Мелисандра. – Кралска кръв. Само

кралска кръв може да събуди каменния дракон.

Станис изскърца със зъби.

– Повече не искам да слушам за това. С драконите е свършено. Таргарниените се опитаха да ги върнат няколко пъти. И се превърнаха в глупаци, или в трупове. Кърпеното лице е единственият глупак, който ни трябва на тази забравена от боговете скала. Имаш си пиявиците. Свърши си работата.

Мелисандра кимна вдървено и каза:

– Както заповядва моят крал.

Замахна с дясната си ръка и хвърли в мангала шепа прах. Въглени се разгоряха. Когато над тях се загърчиха светли пламъци, червената жена взе сребърното блюдо и го поднесе на краля. Давос загледа как той вдигна капака. Под него имаше три големи черни пиявици, издути от кръв.

– Кажете името – заповяда Мелисандра.

Пиявицата се гърчеше в пръстите на краля и се мъчеше да се залепи за някой от тях.

– Узурпатора – каза той. – Джофри Баратеон. – Когато хвърли пиявицата в огъня, тя се сгъна като есенен лист върху въглени и изгоря.

Станис хвана втората.

– Узурпатора – заяви той, този път по-високо. – Бейлон Грейджой. – Хвърли я върху мангала и плътта ѝ се пръсна и изпука. Кръвта бликна от нея, засъска и задимя.

Последната беше в ръката на краля. Нея той огледа по-продължително, как се гърчи между пръстите му.

– Узурпатора – най-сетне изрече Станис. – Роб Старк. И я хвърли в пламъците.

Къпалнята на Харънхъл беше мрачно влажно помещение с нисък таван, пълно с големи каменни корита. Когато вкараха Джайм, завариха Бриен да седи в едно от тях и ядосано да търка ръката си.

– Не толкова силно, моме – извика ѝ той. – Ще си съдъреш кожата. – Тя пусна четката и покри гърдите си с длани, големи колкото на Грегър Клегейн. Острите малки пъпчици, които толкова държеше да прикрие, щяха да изглеждат по-нормално на някое десетгодишно детенце, отколкото на едрата ѝ мускулиста гръд.

– Какво търсиш тук? – попита тя сърдито.

– Лорд Болтън настоява да вечерям с него, но отказва да покани и бълхите ми. – Джайм дръпна пазача си с лявата ръка. – Я ми помогни да сваля тия мръсни дрипи. – С една ръка не можеше и вървите на гащите

си да развърже. Мъжът се подчини с неохота, но се подчини. – А сега ни остави – каза му Джайм, след като дрехите му се струпаха на купчина върху влажния каменен под. – Милейди Тартска не иска боклуци като теб да зяпат циците ѝ. – Посочи с отрязаната си ръка жената, която прислужваше на Бриен. – Ти също. Изчакай отвън. Вратата е само една, а пачаврата е твърде голяма, за да се опита да изпъзми през комина.

Навикът на подчинението беше дълбок. Жената излезе с пазача му и двамата останаха сами в къпалнята. Коритата бяха достатъчно големи да съберат по шест-седем души, според обичая в Свободните градове, така че Джайм влезе в коритото на грозницата, непохватно и тромаво. И двете му очи бяха отворени, макар че дясното си оставаше леко подуто, въпреки пиявиците на Кибърн. Джайм се чувстваше сто и девет години по-стар, което бе доста по-добре, отколкото се беше чувствал, когато пристигна в Харънхъл.

Бриен се дръпна по-далече от него.

– Има и други корита.

– В това ми е добре. – Той се потопи до брадичка в димящата вода. – Не бой се, пачавро. Бедрата ти са моравозелени, а това, което е между тях, изобщо не ме интересува. – Наложил се да се прихване с дясната ръка за ръба, защото Кибърн го предупреди да пази ленената превръзка суха. Усети как напрежението се изцеди от краката му, но главата му се замая. – Ако припадна, извади ме. Никой Ланистър досега не се е давил в банята си и не смятам да съм първият.

– Защо трябва да ме интересува дали ще умреш?

– Защото си дала тържествена клетва. – Джайм се усмихна като видя червенината, запълзяла по бялата колона на шията ѝ. Тя му обърна гръб. – Все още свенлива девица? Какво не съм виждал според теб? – Посегна към четката, която тя пусна, хвана я с пръсти и започна усърдно да се търка. Дори това му беше трудно. „Лявата ми ръка за нищо не става.“

Все пак водата потъмня, щом напластената мръсотия се отми от кожата му. Грозницата продължаваше да седи с гръб към него, мускулите на широките ѝ рамене бяха напрегнати.

– Да не би да те плаши отсечената ми ръка? – попита Джайм. – Би трябвало да си доволна. Изгубих ръката, с която убих краля. Ръката, която бутна момчето на Старк от онази кула. Ръката, която съм пъхал между бедрата на сестра ми. – Изпъгна бинтования чукан пред лицето ѝ. – Нищо чудно, че Ренли загина, след като си го пазила ти.

Тя се изправи рязко, сякаш я беше ударил, и горещата вода се

плисна от коритото. За миг Джайм зърна гъстото русо храстче между бедрата ѝ, докато излизаше. Беше много по-окошена от сестра му. Странно и съвсем нелепо, усети че членът му се размърда под водата. „Сега разбирам, че твърде дълго съм бил далече от Церсей.“ Извърна очи, притеснен от начина, по който се отзова тялото му.

– Това беше недостойно – каза Джайм. – Аз съм един осакатен човек, и зъл. Прости ми. Ти ме закриляше не по-зле от всеки мъж и по-добре от повечето.

Тя се уви с една кърпа.

– Подиграваш ли ми се? Това го ядоса отново.

– Ама ти наистина ли си задръстена като крепостна стена? Това беше извинение. Омръзна ми да се боря с теб. Какво ще кажеш да сключим мир?

– Мирът се гради на доверие. Да не искаш да повярвам на...

– На Кралеубиеца, да. На клетвопрестъпника, който уби горкия тъжен Ерис Таргариен. – Джайм изсумтя. – Не за Ерис съжалявам, а за Робърт. „Чувам, че те наричат Кралеубиеца – каза ми той на пиршеството в деня на коронашването си. – Само гледай да не ти стане навик,“ И се засмя. Защо никой не нарича Робърт клетвопрестъпник? Той разкъса кралството, но аз съм този, чиято чест не струвала колкото едно говно.

– Робърт направи всичко, което направи, от любов. – По краката па Бриен се стече вода и се сбра на локвичка около стъпалата ѝ.

– Робърт правеше всичко от гордост. Заради жена, красиво лице, – Той стисна юмрук... щеше, ако имаше ръка. Болката го жегна чак до рамото, жестока като смях.

– Той тръгна, за да спаси страната – настоя тя. „Да спаси страната!“

– Ти разбра ли, че брат ми е подпалил бързея на Черна вода? Адският огън гори и във вода. Ерис щеше да се окъпе в него, ако смееше. Таргариените бяха луди по огъня. – Главата на Джайм олекна. „От топлината е. От отровата в кръвта ми, остатъка от треската. Не съм на себе си.“ Отпусна се отново, докато водата покрие брадичката му. – Белият ми плащ подгизна... него ден носех златните си доспехи, но...

– Златни доспехи? – Гласът ѝ прозвуча някъде отдалече, много смътно.

Той се отпусна и се понесе в топлината и в спомена.

– След като Танцуващите грифони загубиха Битката на камбаните, Ерис го прати в изгнание. – „Защо го разказвам на това нелепо и грозно дете?“ – Най-после бе осъзнал, че Робърт не е само един разбунтувал се

владетел, когото може да съкруши с едно щракване на пръстите, а е най-голямата заплаха, пред която се е изправял домът Таргариен след Демън Блекфир. Кралят вежливо напомни на Лувин Мартел, че държи Елия, и го изпрати да поеме командването на десетте хиляди дорнци, които идваха по кралския път. Джон Дари и Баристан Селми заминаха за Каменната септа, за вдигнат каквото е останало от мъжете на грифоните, а принц Регар се върна от юг и убеди баща си да преглътне гордостта и да призове баща ми. Но от Скалата на Кастърли не се върна нито един гарван и това още повече уплаши краля. Виждаше предатели навсякъде, а Варис винаги му беше подръка да му посочи онзи, когото е пропуснал. Така Негова милост нареди на алхимиците си да заредят запаси с адски огън из целия Кралски чертог. Под Септата на Белор и бордеите в Квартала на бълхите, под конюшни и складове, при всяка от седемте порти, дори в мазетата на самата Червена цитадела.

– Всичко беше подготвено в пълна тайна от шепа майстори пироманти – продължи Джайм. – Не се доверяваха дори на собствените си послушници. Очите на кралицата се бяха склопили преди години, а Регар беше зает със събирането на армия. Но новият жезъл и кама на Ерис, неговата Ръка, не беше съвсем глупав и след като Росарт, Белис и Гарикус влизаха и излизаха ден и нощ, стана подозрителен. Честелд, така се казваше. Лорд Честелд. – Изведнъж си го спомни, с разказа. – Мислех го за страхливец, но в деня, в който се противопостави на Ерис, беше намерил кураж отнякъде. Направи всичко, каквото бе по силите му, за да го разубеди. Спореше, шегуваше се, заплашваше, а накрая започна да го умолява. След като не успя, откъсна служебната си верига от врата си и я хвърли на пода. За това Ерис го изгори жив и овеси веригата на врата на Росарт, любимия си пиромант. Същият, който опече лорд Рикард Старк в собствената му броня. През всичкото това време стоях в подножието на Железния трон в бялата си ризница, неподвижен като труп, и пазех своя суверен и скъпите му сестрички.

– Моите Заклети братя бяха далече, както разбираш, но Ерис обичаше да ме държи до себе си. Бях син на своя баща и затова не ми се доверяваше. Искаше да стоя там, за да може Варис да ме следи ден и нощ. И аз стоях. И слушах всичко това. – Джайм си спомни как блясваха очите на Росарт, когато разгръщаше картите си да покаже къде трябвало да се разположи веществото. Гарикус и Белис бяха същата стока. – Регар посрещна Робърт при Тризъбеца и знаеш какво се случи там. Когато вестта пристигна в двора, Ерис отпрати кралицата си на Драконов камък с принц Визерис. Принцеса Елия също трябваше да замине, но той го

забрани. Кой знае защо, му беше хрумнало, че принц Лувин трябва да е изменил на Регар при Тризъбеца, но реши, че ще опази верността на Дорн, докато държи до себе си Елия и Егон. „Предателите искат моя град – чух го как каза на Росарт, – но аз ще им дам само пепелища. Нека Робърт да царува над овъглени кости и печено месо.“ Таргариените никога не погребват мъртвите си, те ги изгарят. Ерис беше решил да вдигне най-голямата клада в историята. Макар че, честно казано, не вярвам да е очаквал, че наистина ще умре. Също като Ерион Светлия огън преди него, Ерис си въобразяваше, че огънят ще го превъплъти... че ще възкръсне отново, прероден като дракон, и ще Превърне в пепел враговете си.

– Нед Старк препускаше на юг с авангарда на Робърт, но първи до града стигнаха силите на баща ми. Пицел убеди краля, че неговият Гарант на Запада е дошъл да го защити, затова той му отвори портите си. Единственият път, когато Варис наистина му бе нужен, но той го пренебрегна. Баща ми не се беше намесил във войната, размисляше над неправдите, които му бе нанесъл Ерис, и смяташе домът Ланистър да мине на печелившата страна. Тризъбецът му помогна да вземе решението си. На мен се падаше да браня Червената цитадела, но разбирах, че сме загубили. Пратих да помолят Ерис да ми позволи да сключа примирие. Човекът ми се върна с кралска заповед. „Донеси ми главата на баща си, ако не си предател.“ Ерис не приемаше поражението. Лорд Росарт беше с него, така каза пратеникът ми. Знаех какво означава това... Когато се натъкнах на Росарт, беше облечен като обикновен ратник, бързаше да влезе през малката порта. Първо убих него. След това посякох Ерис, преди да е намерил някой друг да отнесе заповедта му на пиромантите. Няколко дни след това излових останалите и също ги избих. Белис ми предложи злато, а Гаригус заплака за милост. Е, мечът все пак е по-голяма милост от огъня, но не мисля, че тази милост много му хареса.

Водата беше изстинала. Джайм отвори очи и се взря в чукана на отрязаната си десница. „Ръката, която ме направи Кралеубиец.“ Козела го беше лишил и от славата, и от позора, с един замах. „И какво ми остави? Кой съм аз сега?“

Грозното момиче изглеждаше нелепо, стиснало кърпата до жалките си гърдички и с дебелите си бели крака.

– Да не би да онемя от разказа ми? Хайде, прокълни ме или ме целуни, или ме наречи лъжец. Каквото и да е!

– Ако това е истина, защо никой не го знае?

– Рицарите на Кралската гвардия са се заклели да не издават

кралските тайни. Да не искаш да си наруша клетвата? – Джайм се изсмя. – Да не мислиш, че благородният лорд на Зимен хребет е искал да изслуша жалките ми обяснения? Такъв доблестен мъж. Трябваше само да ме погледне, за да отсъди, че съм виновен. – Джайм рязко се изправи и водата потече студена по гърдите му. – С какво право вълкът съди лъва? С какво право?! – Разтрепери се и когато се опита да излезе, чукант се натресе в ръба на коритото.

Болката го вцепени... и изведнъж къпалнята около него се завъртя. Бриен го подхвана, преди да падне. Ръката ѝ беше настръхнала като патешка кожа, студена и тровава, но беше силна и по-нежна, отколкото бе допуснал. „По-нежна от Церсей“ – помисли Джайм.

– Стражи! – извика грозницата. – Кралеубиеца! „Джайм – помисли той. – Казвам се Джайм.“

Когато се свести, лежеше върху влажния под, а около него с угрижени лица стояха стражите, грозната и Кибърн. Бриен беше гола, но за миг като че ли бе забравила това.

– Горещата вода ще го оправи – говореше им майстер Кибърн. „Не, той не е никакъв майстер, взели са му веригата.“ – В кръвта му все още има отрова, а и лошо е хранен. С какво го хранехте?

– Червеи, пикня и сив бълвоч – промълви Джайм.

– Коров хляб, вода и овесена каша – настоя пазачът. – Ама той почти нищо не ядеше. Какво да правим с него сега?

– Изтъркайте го и го облечете – каза Кибърн. – Лорд Болтън настоява да вечеря с него. Няма време.

– Донесете чисти дрехи – каза Бриен. – Аз ще се погрижа да се окъпе и облече.

Другите само се зарадваха, че могат да ѝ го отстъпят. Вдигнаха го на крака и го поставиха да седне на една каменна пейка до стената. Бриен си взе къпата и се върна с корава четка, да го доизтърка. Един от стражите ѝ даде бръснач да му подреже брадата. Кибърн се върна с долни дрехи от груба тъкан, гащи от черна вълна, широка зелена риза и кожен елек, който се връзваше отпред. Джайм вече не се чувстваше толкова замаян. С помощта на Бриен успя да се облече.

– Сега ми трябва само едно сребърно огледало.

Проклетият майстер беше донесъл нови дрехи и за Бриен: пооцапана розова сатенена рокля и ленена долна риза.

– Съжалявам, милейди. Единствените женски дрехи, които се намериха в Харънхъл, достатъчно големи, за да ви станат.

От пръв поглед беше ясно, че роклята е скроена за някоя с по-тесни

рамене, по-къси крака и много големи гърди. Фината мирска дантела едва прикриваше отоците и белезите по кожата на Бриен. Общо взето в това облекло грозната мома изглеждаше още по-нелепо. „В раменете е по-широка от мен, а и вратът ѝ е по-дебел. Нищо чудно, че предпочита да се облича в броня“ – каза си Джайм. А и розовото не беше най-подходящият цвят за нея. В главата му хрумнаха дузина жестоки шегги, но този път поне си премълча. По-добре беше да не я ядосва. С една ръка трудно щеше да ѝ се опре.

Кибърн донесе и една кана.

– Какво е това? – попита подозрително Джайм, когато майстерът без верига я поднесе към устата му.

– Лакрица в оцет, с мед и карамфил. Ще ви даде малко сила и ще ви прочисти главата.

– Донеси ми отвара, от която поникват нови ръце – каза Джайм. – Това ми трябва на мен.

– Пий – каза Бриен, без да се усмихне, и той пи.

След около половин час се почувства достатъчно силен, за да може да стои прав. След сумрачната и гореща влага в къпалнята въздухът вън го зашлеви през лицето.

– Милорд сигурно вече го чака – каза един от стражите на Кибърн. – Нея също. Да го занесе ли?

– Все още мога да вървя. Бриен, подай ми ръка.

Джайм я стисна под мишницата и се остави да го поведе през двора до една огромна ветровита зала, по-голяма дори от тронната зала в Кралски чертог. Покрай стените имаше огромни камини, по една на всеки десетина крачки, повече, отколкото можеше да преброи, но огън не беше запален и студът между дебелите стени пронизваше до кости. На вратите и по стъпалата, водещи към двете горни галерии, пазеха копие-носци в кожени наметала. А в средата на това огромно празно пространство, на една дървена маса, обкръжена от сякаш цели акри покрит с гладки плочи под, чакаше лорд Дредфорт, обслужван само от един виночерпец.

– Милорд – каза Бриен, когато двамата застанаха пред него. Очите на Рууз Болтън бяха по-светли от камък, по-тъмни от мляко, а гласът му беше мек като паяжина.

– Радвам се, че сте достатъчно силен да ми направите компания, сир. Милейди, моля седнете. – И с щедър жест посочи подносителите със сирене, хляб, студено месо и плодове, отрупали масата. – Червено или бяло вино ще предпочетете? Боя се, че реколтите са различни. Сир Амори

почти е пресушил избите на лейди Уент.

– Вярвам, че сте го убили за това прегрешение. – Джайм бързо се отпусна в предложеното му кресло, за да не види Болтън колко е слаб. – Бялото е за Старките. Като добър Ланистър ще пия червено.

– Аз предпочитам вода – каза Бриен.

– Елмар, от червеното за сир Джайм, вода за лейди Бриен, а за мен – хипокрас. – Болтън махна с ръка на придружителите им да напуснат и мъжете се оттеглиха мълчаливо под строй.

По навик Джайм посегна към виното си с дясната ръка. Чукантът се отърка в бокала, пръсна яркочервени капки по ленените му превръзки и той се принуди да хване чашата с лявата ръка преди да падне, но Болтън се престори, че не е забелязал непохватния му жест. Севернякът ядеше сушена слива, като отхапваше нервно. – Опитайте ги, сир Джайм. Много са сладки и раздвижват червата. Лорд Варго ги взел от един хан преди да го изгори.

– Червата ми са си добре. Козела не е никакъв лорд, а сливите ви не ме интересуват толкова, колкото намеренията ви.

– Относно вас? – Лека усмивка се плъзна по устните на Рууз Болтън. – Опасна плячка сте вие, сир. Където и да минете, сеете смут, дори тук, в щастливия ми дом Харънхъл. – Гласът му бе на косъмче по-силен от шепот. – А и в Речен пад, както изглежда. Знаете ли, Едмур Тъли е предложил хиляда златни дракона за този, който ви залови и ви предаде.

„Това ли е всичко?“

– Сестра ми ще плати десет пъти повече.

– Нима? – Пак същата усмивка, плъзна се за миг и се стопи. – Десет хиляди дракона е доста прилична цена. Разбира се, струва си човек да обмисли и предложението на лорд Старк. Той обещава ръката на дъщеря си на човека, който му донесе главата ви.

– Това го оставете за Козела – каза Джайм. Болтън се изкиска тихо.

– Харион Карстарк беше пленник, когато завзехме замъка, знаете ли? Дадох му всички хора на Кархолд които още бяха с мен, и го отпратих с Гловър. Надявам се нищо лошо да не го е сполетяло в Дъскъндейл... иначе Алис Карстарк ще остане единствената издънка на лорд Рикард. – Избра си нова слива. – За ваше щастие, не ми трябва жена. Ожених се за лейди Валда Фрей, докато пребивавах в Близнаците.

– Хубавата Валда? – Много непохватно Джайм се опита да си хване брадата с дясната ръка, докато си я скубеше с лявата.

– Дебелата Валда. Милорд Фрей ми предложи теглото на избраната от мен невяста в сребро като зестра, така че избрах най-доброто. Елмар,

чупни малко хляб на сир Джайм.

Момчето откриши комат от единия край на самуна и го подаде на Джайм. Бриен си отчупи сама.

– Лорд Болтън – попита тя, – говори се, че се каните да предадете Харънхъл на Варго Хоут.

– Това беше неговата цена – каза лорд Болтън. – Ланистърите не са единствените, които плащат дълговете си. Все едно, скоро трябва да си тръгна. Едмур Тъли ще се жени за лейди Рослин Фрей в Близнаците и моят крал заповядва да присъствам.

– Едмур се жени? – възкликна Джайм. – А не Роб Старк?

– Негова милост крал Роб е женен. – Болтън изплю костилката от сливата в шепа и я остави настрана. – За една Уестърлинг от Зъбера. Казаха ми, че се казвала Джейни. Не се съмнявам, че я познавате, сир. Баща ѝ е знаменосец на вашия баща.

– Баща ми има твърде много знаменосци и повечето от тях имат дъщери. – Джайм посегна с лявата ръка за бокала си, мъчейки се да си спомни нещо за тази Джейни. Уестърлингите бяха древен дом, с повече гордост, отколкото мощ.

– Това не е възможно – заяви упорито Бриен. – Крал Роб се закле да се ожени за Фрей. Той никога не би нарушил клетвата си, той...

– Негова милост е шестнадесетгодишно момче – каза кротко сир Рууз Болтън. – И ще ви бъде благодарен, ако не оспорвате думите ми, милейди.

Джайм почти съжали Роб Старк. „Спечели войната на бойното поле, а я загуби в брачното ложе, глупакът с глупак.“

– Как се е примирил лорд Уолдър да вечеря с пъстърва вместо с възл? – попита той.

– О, от пъстървата също става вкусна вечеря. – Болтън вдигна белия си пръст към виночерпеца. – Въпреки че горкият ми Елмар е отчаян. Той трябваше да се ожени за Аря Старк, но добрият му татко Фрей нямаше избор, освен да отмени годежа, след като крал Роб измени на обещанията си.

– Има ли някаква вест за Аря Старк? – Бриен се наведе над масата. – Лейди Кейтлин се опасяваше, че... живо ли е момичето?

– О, да – каза владетелят на Дредфорт.

– Сигурен ли сте в това, милорд? Рууз Болтън сви рамене.

– Аря Старк се беше изгубила за известно време, вярно, но вече се намери. Смятам да я върна жива и здрава на север.

– Заедно със сестра ѝ – каза Бриен. – Тирион Ланистър ни е обещал

двете момичета в замяна на своя брат.

Това, изглежда, много развесели лорда на Дредфорт.

– Милейди, никой ли не ви го е казал? Ланистърите лъжат.

– Това да не би да е оскърбление към моя дом? – Джайм вдигна ножа си за сирене със здравата си ръка. – Закръглен връх и тъп – рече той, плъзгайки палец по острието на ножа, – но все пак ще влезе в окото ви. – На челото му изби пот. Можеше само да се надява, че не изглежда толкова жалък, колкото се чувстваше.

Тънката усмивка на лорд Болтън отново навести устните му.

– Говорите доста храбро за човек, който има нужда от помощ, за да си отчупи хляб. Стражите ми са наоколо, напомням ви.

– Ха, наоколо! На половин левга оттук. – Джайм хвърли поглед към огромната зала. – Докато стигнат до нас, ще сте умрял като Ерис.

– Едва ли е особено учтиво да заплашвате домакина си над блюдото си със сирене и маслини – сгълча го лорд Дредфорт. – Не север ние все още смятаме законите на гостоприемството за свещени.

– Тук съм пленник, а не гост. Вашият пръч ми отрязва ръката. Ако мислите, че няколко сливи ще ме накарат да се примиря с това, адски много се лъжете.

Това стъписа Рууз Болтън.

– Може би. Може би трябва да ви предам на Едмур Тъли като брачен дар... или да ви отрежа главата, както направи вашата сестра с Едард Старк.

– Не ви съветвам. Скалата на Кастърли има дълга памет.

– Хиляда левги планини, море и едно тресавище лежат между моите стени и вашата скала. Враждебността на Ланистър не означава за Болтън почти нищо.

– Но приятелството на Ланистър може да означава много. – Джайм си помисли, че разбира каква игра играеше сега. „Но дали и брантията го разбира?“ Не смееше да я погледне, за да види.

– Не съм сигурен, че сте приятелите, които един разумен човек би искал да има. – Рууз Болтън махна на момчето. – Елмар, отрежи на гостите ни от печеното.

Първо поднесоха на Бриен, но тя не посегна към месото.

– Милорд – каза тя. – Сир Джайм трябва да бъде разменен за дъщерите на лейди Кейтлин. Вие трябва да ни освободите и да продължим по пътя си.

– Гарваните, които долетяха от Речен пад, говореха за бягство, а не за размяна. И ако сте помогнала на този пленник да се измъкне от

оковите си, то вие сте виновна в измяна, милейди.

Едрата брантия скочи.

– Аз служа на лейди Старк!

– А аз – на краля на Севера. Или на краля, който изгуби Севера, както някои го наричат напоследък. Който никога не е пожелавал да връща сир Джайм на Ланистърите.

– Седни и яж, Бриен – подкани я Джайм, след като Елмар постави пред него резен печено, отвън тъмно, отвътре кърваво. – Ако Болтън е решил да ни убие, едва ли щеше да хаби скъпите си сливи за нас, след като червата му са толкова зле. – Зяпна месото и си даде сметка, че няма как да го нареже с една ръка. „Вече не струвам и колкото едно момиченце – помисли си. – Козела изравни цената, макар да се съмнявам, че лейди Кейтлин ще му благодари, когато Церсей върне ревлите ѝ в подобно състояние.“ При тази мисъл лицето му се сгърчи. „Обзалагам се, че и за това ще трябва аз да поема вината.“

Рууз Болтън започна методично да си отрязва от месото; кръвта पोкапа в блюдото му.

– Лейди Бриен, ще седнете ли, ако ви кажа, че се надявам да пусна сир Джайм да си продължи по пътя, точно както желаете вие и лейди Старк?

– Аз... ще ни пуснете ли? – Каза го настръхнала, но седна. – Това е добре, милорд.

– Да. Добре е. Само че лорд Варго ми създаде едно малко... затруднение. – Обърна светлите си очи към Джайм. – Знаете ли защо Хоут ви отрязва ръката?

– Той просто обича да реже ръце. – Ленът, който покриваше костта, се беше оцапал с кръв и вино. – Той и крака обича да реже. Струва ми се, че не му е нужна особена причина.

– Все пак е имал такава. Хоут е по-хитър, отколкото изглежда. Никой не би могъл да остане главатар на такава банда като Храбрата дружина за дълго, без да има малко ум в главата. – Болтън набоде парче месо на върха на камата си, лапна го, съдвка замислено, преглътна. – Лорд Варго изостави дома Ланистър, защото аз му предложих Харънхъл, награда хиляда пъти по-голяма от всичко, което би могъл да се надява, че ще получи от лорд Тивин. Като чужденец във Вестерос той не знае, че наградата е отровна.

– Проклятието на Черния Харън? – подигра се Джайм.

– Проклятието на Тивин Ланистър. – Болтън поднесе бокала си и Елмар го напълни мълчаливо. – Нашият Козел трябваше да се посъвет –

ва с Тарбеките или с Рейни. Те можеха да го предупредят как лорд баща ви се разправя с изменниците.

– Не съществуват нито Тарбеки, нито Рейни – каза Джайм.

– Точно това имах предвид. Лорд Варго безспорно се надяваше, че лорд Станис ще триумфира в Кралски чертог и следователно ще утвърди собствеността му над този замък от благодарност за скромната му роля в съкрушаването на дома Ланистър. – Изсмя се сухо. – Боя се, че той знае твърде малко за Станис Баратеон. Той би могъл да му даде Харънхъл заради службата му... но също така ще му даде клуп за престъпленията му.

– Клупът е по-голяма милост от това, което ще получи от баща ми.

– Той вече сам е стигнал до същия извод. След като Станис е прекършен и Ренли е мъртъв, само една победа на Старк може да го избави от възмездието на лорд Тивин, но този шанс става все по-нищо – Крал Роб досега е печелил всички битки – каза Бриен, толкова непреклонна в думите, колкото и в делата си.

– Спечели всички битки и в същото време загуби Фрей, Карстарк, Зимен хребет и Севера. Жалко, че вълкът е толкова млад. Момчетата на шестнадесет години винаги вярват, че са безсмъртни и непобедими. Един по-възрастен мъж би превил коляно, мисля аз. След една война винаги идва мир, а с мира винаги има опрощения... най-малкото за такива като Роб Старк. Не и за такива като Варго Хоут. – Болтън се усмихна. – И двете страни се възползваха от него, но никой няма да пролее и една сълза, ако загине. Момчетата от Храбрата дружина не се биха при Черна вода, но въпреки това загинаха там.

– Нали ще ми простите, ако не ги оплача?

– Не изпитвате жал към нашия окаян и обречен Козел? А, но боговете трябва... иначе защо ще поставят вас в ръцете му? – Болтън съдвка ново парче месо. – Кархолд е по-малък и по-жалък от Харънхъл, но се намира далеч от обсега на лъвските лапи. След като се ожени за Алис Карстарк, Хоут може наистина да стане лорд. Ако успее да вземе малко злато от баща ви, толкова по-добре, но ще трябва да ви достави на лорд Рикард, колкото и да заплаќи за вас лорд Тивин. Неговата цена би била девицата и безопасното убежище.

– Но за да ви продаде, той трябва да ви опази, а речните земи са пълни с такива, които с радост биха ви отмъкнали – продължи той. – Гловър и Толхарт бяха прекършени при Дъскъндейл, но останки от тяхната войска все още се срещат тук-там и Планината продължава да избива изоставачите. Хиляда Карстарки върлуват из земите на юг и изток

от Речен пад, глутници двукраки вълци, и разбойническите банди на Господаря на мълниите. Дондарион с радост би обесил и вас и Козела наедно, на едно и също дърво. – Лорд Дредфорт топна в потеклата кръв залък хляб. – Харънхъл беше единственото място, където лорд Варго можеше да се надява да ви опази, но тук неговата Храбра дружина е доста по-малочислена пред моите хора, както и на сир Енир с неговите Фрей. Не се съмнявам, че се е боял да не ви върна на сир Едмур в Речен пад... или още по-лошо, да ви изпратя при баща ви. С осакатяването ви, той искаше да премахне вашия меч като заплаха, да си спечели един гнусен знак, който да изпрати на баща ви и да смали цената ви за мен. Защото той е мой човек, както аз съм човек на крал Роб. Така неговото престъпление става мое, или поне ще изглежда такова в очите на баща ви. И тъкмо тук лежи моето... малко затруднение. – И той се взря в Джайм със светлите си очи, немигащи, очакващи, ледени. – „Разбирам.“

– Искате да ви освободя от вината. Да кажа на баща си, че този чука не е ваше дело. – Джайм се засмя. – Милорд, изпратете ме при Церсей и ще изпея най-сладката песен, която бихте искали да чуете, за това колко мило сте се отнесли с мен. – Знаеше, че какъвто и друг отговор да дадеше, Болтън щеше да го върне на Козела. – Да имах ръка, щях да го напиша. Как съм бил осакатен от наемника, който собственият ми баща доведе във Вестерос, и как съм бил спасен от благородния лорд Болтън.

– Ще се доверя на думата ви, сир.

„Виж, това е нещо, което не чувам много често.“

– Кога ще ни бъде разрешено да тръгнем? И как смятате да ме преведете през всичките тези вълци, разбойници и Карстарки?

– Ще тръгнете тогава, когато Кибърн каже, че сте достатъчно силен, със силен ескорт от отбрани мъже под командата на моя капитан Уолтън. Стоманените пищялки, така го наричат. Войник с лоялност. Уолтън ще ви отведе здрав и непокътнат чак до Кралски чертог.

– При условие, че дъщерите на лейди Кейтлин също бъдат доставени здрави и непокътнати – каза пачаврата. – Милорд, закрилата на вашия човек Уолтън е добре дошла, но момичетата са моя отговорност.

Владетелят на Дредфорт я погледна с безразличие.

– Момичетата няма какво повече да ви притесняват, милейди. Лейди Санса е жена на джуджето, сега само боговете могат да ги разделят.

– Негова жена? – каза стъписана Бриен. – Дяволчето? Но... той се закле пред целия двор, пред очите на богове и хора...

„Колко е невинна.“ Джайм беше също толкова изненадан, честно казано, но го прикри по-добре. „Санса Старк, това сигурно е извикало

усмивка на лицето на Тирион.“ Спомни си колко щастлив беше брат му с момиченцето на онзи селяк... за два дни.

– Какво се е заклело или не се е заклело Дяволчето, вече едва ли има значение – каза лорд Болтън. – Най-малкото за вас. – Грозната мома изглеждаше почти уязвена. Изглежда, най-последно усети стоманените челюсти на капана, когато Рууз Болтън подкани стражите си. – Сир Джайм ще продължи за Кралски чертог. Опасявам се, че нищо не казах за вас. Би било несправедливо от моя страна, ако лиша лорд Варго от двете му плячки. – Лордът на Дредфорт посегна и си взе още една сушена слива. – На ваше място, милейди, щях да се безпокоя по-малко за Старките и повече за Сапфирите.

ТИРИОН

Зад него от редиците на златните плащове, построени от другата страна на пътя, нетърпеливо изцвили кон. Тирион чу и кашлянето на лорд Джилс. Не беше молил за Джилс, нито пък беше молил за сир Адам или за Джалабхар Ксхо, или за когото и да било от останалите, но лорд баща му реши, че Доран Мартел може да се обиди, ако само някакво си джудже дойде да го придружи през Черната вода.

„Джофри трябваше лично да посрещне дорнците – прецени той, докато седеше и чакаше – но пък несъмнено щеше да оплеска всичко.“ Напоследък малкият крал все повтаряше шегичките за дорнците, които беше чул от ратниците на Мейс Тирел. „Колко дорнци трябва за подковането на един кон? Девет. Един да удари подковата и осем да вдигнат коня.“ Тирион, кой знае защо, имаше чувството, че Доран Мартел няма да го намери за особено смешно.

Видя разветите им знамена, когато ездачите се появиха в края на зелената гора в дълга прашна колона. Оттук до реката бяха останали само гори с черни дървета, спомен за неговата битка. „Твърде много знамена – помисли той кисело, загледан в пепелищата, вдигащи се под копитата на приближаващите се коне, както се бяха вдигали под копитата на авангарда на Тирел, когато се стовари върху фланга на Станис. – Мартел, изглежда, е довел половината лордове на Дорн.“ Помъчи се да измисли нещо добро, което можеше да произлезе от това, и не успя.

– Колко знамена преброи? – попита той Брон. Рицарят наемник заслони очи с ръка.

– Осем... не, девет. Тирион се извърна в седлото.

– Под, ела тук. Опиши гербовете, които виждаш, и ми кажи на кои домове принадлежат.

Подрик Пейн приближи коня си. Носеше кралския шандарт, големия с елена и лъва на Джофри, и се огъваше под тежестта му. Брон държеше собственото знаме на Тирион, лъва на Ланистър, златен на пурно поле.

„Расте момчето – прецени Тирион, щом Под се изправи на стремената да види по-добре. – Скоро ще се извиси над мен като всички останали.“ По заповед на Тирион момъкът беше изучил усърдно хералдиката на дорнците, но както винаги беше нервен.

– Не виждам. Вятърът ги развява много силно.

– Брон, кажи на момчето какво виждаш.

Днес Брон изглеждаше досущ като рицар в своя нов жакет и наметало, с огнената верига през гърдите.

– Червено слънце на оранжево поле – извика той, – с копие на гърба.

– Мартел – веднага каза Подрик Пейн с явно облекчение. – Домът Мартел на Слънчево копие, милорд. Принцът на Дорн.

– И конят ми щеше да го познае – отвърна сухо Тирион. – Дай му друго, Брон.

– Има едно пурпурно знаме с жълти топки.

– Лимони ли? – попита с надежда Под. – Пурпурно поле с лимони? За дома Далт? От Лимоновата гора.

– Би могло. После една голяма черна птица на жълто. Нещо розово или бяло в ноктите ѝ, трудно е да се каже при това плющени на знамето.

– Лешоядът на Блакмонт стиска бебе в ноктите си – каза Под. – Домът Блакмонт от Блакмонт, сир.

Брон се засмя.

– Пак четем книжки, а? Тези книжки ще ти развалят окото за меча, момче. Виждам и някакъв череп. Знамето е черно.

– Коронованият череп на дома Мануди, кост и злато на черно. – С всеки правилен отговор Под ставаше все по-уверен. – Мануди от Кралски гроб.

– Три черни паяка?

– Скорпиони са, сир. Домът Коргайл от Пясъчника, три черни скорпиона на червено.

– Червено и жълто, с назъбена линия помежду им.

– Пламъците на Адската твърд. Домът Ълър.

Тирион беше впечатлен. „Развърже ли му се езикът, момчето никак не е глупаво.“

– Продължавай, Под – подкани той. – Ако ги разпознаеш всички, ще ти направя подарък.

– Баница с червени и черни парчета – каза Брон. – По средата има златна ръка.

– Домът Алирион от Божа милост.

– Червено пиле, което яде... змия, сякаш.

– Това са Гаргалън от Солен бряг. Базилиск е. Простете. Не е пиле. Червен, с черна змия в – клюна.

– Много добре! – възкликна Тирион. – Още едно. Брон огледа редиците на приближаващите се дорнци.

– Последното е златно перце на зелени квадрати.

– Златното перо, сир. Джордейн от Тор. Тирион се засмя.

– Девет, и се справи отлично. Аз самият нямаше да мога да ги изреда. – Беше лъжа, но щеше да внуши малко гордост на момчето, а то ужасно, се нуждаеше от, самочувствие.

„Мартел, изглежда, ни води могъщи приятели.“ Нито един от домовете, изброени, от Под, не можеше да се нарече малък или незначителен. По кралския, път насам идеха деветима от най-могъщите лордове на Дори, лично или техните наследници, и кой знае защо, Тирион не мислеше, че са били толкова път само за да видят танцуваща мечка. Послание някакво се криеше в това. „И вероятно не едно.“ Зачуди се дали не бе направил грешка, като изпрати Мирцела в Слънчево копие.

– Милорд – каза много плахо Под, – не виждам носилка. Тирион рязко извърна глава. Момчето беше право.

– Доран Мартел винаги пътува на носилка – каза момчето. – Изящна носилка с копринен балдахин и слънца по завеските.

Тирион беше слушал същите приказки. Принц Доран беше над петдесетгодишен и страдеше от подагра. „Може да е поискал да дойде побързо – каза си той. – Може да се е побоял, че носилката му е твърде съблазнителна плячка за разбойниците или че ще се окаже твърде тежка по високите проходи на Костеливия път. Може да му се е оправила подаграта.“

Защо тогава го глождеха лоши чувства?

Това чакане беше непоносимо.

– Знамената напред – отсече той. – Ще ги посрещнем.

Срита коня си. Брон и Под го последваха от двете му страни. Кога-то дорнците ги видяха, че тръгват, също пришпориха конете си, препуснаха в галоп и знамената им се развяха. На изящните седла висяха кръглите им метални щитове, а мнозина носеха снопове къси метателни копия или двойно извитите дорнски лъкове, с които стреляха в движение от конски гръб.

Имаше три вида дорнци, нещо, което пръв бе установил крал Дерон. Така наречените „солени“ дорнци, които живееха по крайбрежието, пясъчните дорнци от пустините и дългите речни долини и каменните дорнци, които вдигаха твърдините си в проходите и по височините на Червените планини. Каменните дорнци имаха най-много роинска кръв, а солените дорнци – най-малко.

И трите вида изглеждаха добре представени в свитата на Доран. Солените дорнци бяха подвижни и мургави, с гладка маслиненна кожа и

дълга черна коса, развяваща се на вятъра. Пясъчните дорнци бяха още по-тъмни, с обжарени до кафяво лица от горещото дорнско слънце. Уви- ваха си ярки шалове около шлемовете, да ги пазят от слънчев удар. Ка- менните дорнци бяха най-едрите и най-светлокожите, синове на андали- те и на Първите, с кестеняви или руси коси, с лица, които не ставаха ка- фяви, а луничави или червени от слънцето.

Лордовете им носеха копринени и сатенени халати с отрупани със скъпоценни камъни пояси и дълги широки ръкави. Доспехите им бяха щедро боядисани и инкрустирани с потъмняла мед, бляскаво сребро и меко червено злато. Яздеха коне с червен и златист косъм, имаше и ня- колко бели като сняг, всички стройни и пъргави, с дълги шии и тесни красиви глави. Прочутите „пясъчни атове“ на Дорн бяха по-дребни от обичайните бойни коне и не можеха да носят тежка рицарска броня, но разправяха, че могат да препускат един ден, една нощ и още един ден, без да се уморят.

Водачът им бе яхнал жребец, черен като грях и с грива и опашка с цвета на пламъка. Седеше в седлото, сякаш се беше родил в него, висок, строен, изящен. Плащ от светлочервена коприна се вееше от раменете му, а ризницата му бе от застъпващи се редици медни дискове, които проблясваха като хиляда нови ярки петаци. Високият му шлем бе увен- чан с медно слънце над челото, а кръглият щит, повесен отзад, носеше слънцето и копието на дома Мартел.

„Син на Мартел, но с десет години по-млад от допустимото – пре- цени Тирион, щом спря. – Твърде добре сложен при това, и много, мно- го свиреп.“ Веднага си даде сметка с какво му предстои да се справи. „Колко дорнци трябва, за да започне война? – запита се наум. – Само един.“ Но не му оставаше избор, освен да се усмихне.

– Добра среща, благородни господа. Научихме за пристигането ви и Негова милост крал Джофри ми нареди да изляза и да ви посрещна от негово име. Милорд баща ми, Ръката на краля, също изпраща поздравите си. – И си придаде маска на добродушно смущение. – Но кой от вас е принц Доран?

– Здравето на моя брат наложи да остане в Слънчево копие. – Мла- дият принц свали шлема си. Лицето му бе скулесто и навъсено, с тънки извити вежди над очите – големи, черни и лъскави като въглени. Само няколко сребърни косъма прошарваха лъскавата му черна коса, стесня- ваща се назад от челото в остър като носа връх. „Солен дорнец, несъм- нено.“ – Принц Доран ме изпрати да се включа вместо него в съвета на крал Джофри, ако благоволи Негова милост.

– За Негова милост ще е висока чест да разполага със съвета на толкова прославен воин като принц Оберин Дорнски – каза Тирион и си помисли: „Кръв ще се лее в канавките.“ – И вашите знатни спътници също така са добре дошли.

– Позволете да ви запозная с тях, милорд Ланистър. Сир Дезиел Далт, от Лимонова гора. Лорд Тремънд Гаргалън. Лорд Хармън Ълър и неговият брат сир Улвик. Сир Рион Алирион и неговият извънбрачен син сир Демън Пясък, Копелето на Бога милост. Лорд Дагос Мануди, неговият брат сир Майлс, синовете му Море и Дикон. Сир Арон Коргайл. И да не помислите само, че ще пропусна дамите. Мирия Джордейн, наследничката на Тор. Лейди Лара Блакмонт, нейната дъщеря Джинеса, синът ѝ Перос. – Вдигна тънката си ръка към една чернокоса жена най-отзад и я подкани да приближи. – А това е Елария Пясък, моята любовница.

Тирион преглътна стона си. „Негова любовница и при това незаконородена! Церсей ще забърка ужасна каша, ако реши да я покани на сватбата.“ Ако я поставеше в някой тъмен ъгъл под официалните гости, сестра му рискуваше да си навлече гнева на Червената усойница. Поставеше ли я до него на високата трапеза, всички дами на подиума щяха да го приемат за оскърбление. „Дали принцът на Дорн иска да предизвика свада?“

Принц Оберин извърна коня си към своите дорнски спътници.

– Елария, лордове и дами, сирове, вижте колко ни обича крал Джофри. Негова милост е така любезен да ни изпрати собствения си вуйчо Дяволчето да ни заведе в двора му.

Брон преглътна смеха си. Тирион също трябваше да се престори, че го, е досмешало.

– Но не сам, благородни господа. Това би било твърде теляка, задача за малък човек като мен. – Междувременно собствената му свита се беше събрала отзад и беше негов ред да изреди имената им. – Позволете да ви представя сир Флемент Бракс, наследника на Рогова долина. Лорд Джилс Росби. Сир Адам Марбранд, лорд-командир на Градската стража. Джалабхар Ксхо, принц на долината Червено цвете, – Сир Харис Суисрт, тъст на моя чичо Кеван. Сир Мерлон Крейкхол. Сир Филип Фуги и сир Брон Черна вода, двама герои от скорошната ни битка срещу бунтовника Станис Баратеон. И моя личен скуайър, младия Йрдрик от дома Пейн. – Имената им отекнаха звучно, но притежателите им: далеч не бяха толкова изтъкнати и значими като тези, крило придружаваха принц Оберин, както и двамата знаеха много добре.

– Милорд Ланистър – каза лейди Блукмонт, – изминахме дълъг и пращен път и малко отход и свежи напитки ще ни бъдат добре дошли. Може ли да продължим към града?

– Веднага, милейди. – Тирион обърна коня и подвикна на, сир Адам Марбранд. Конните златни плащове, съставлящи основната част от свитата му, обърнаха енергично конете си по заповед на сир Адам и колоната пое към реката и Кралски чертог.

„Оберин Нимерос Мартел – помисли Тирион и подкара до него. – Червената усойница на Дорн. И какво, в името на седемте ада, да цравя сега с него?“

Познаваше го само по реномето, разбира се... но ренометр му беше ужасно. Едва шестнадесетгодишен принц Оберин го бяха намерили в леглото с наложницата на стария лорд на Железния лес, грамаден мъж, прочут с жестокия си и спривав нрав. Последвал дуел, макар че, поради младостта на принца бил само до първа капка кръв. И двамата се понарязали и честта била удовлетворена. Но принц Оберин скоро се възстановил, докато раните на владетеля на Черния лес забравили и го убили. След което хората шепнеха, че Оберин се е бил с отрова на меч, й оттогава насетне и приятели, и врагове го наричаха Червената усойница.

Това, разбира се, беше стара история. Сега някогашното шестнадесетгодишно момче беше мъж на повече от четиридесет години, а легендата за него бе набъбнала още по-мрачна. Беше пътувал из Свободните градове и ако можеше да се вярва на мълвата, бе изучил занаята на отровителите и може би още по-тъмни изкуства. Учил бе и в Цитаделата, като стигнал до шестата брънка на майстерската си верига, преди да се отегчи. Воювал бе в Спорните земи отвъд Тясното море, в отряда на Вторите синове, преди да си събере своя чета. Неговите турнири, битките му, дуелите му, конете му, кръвожадността му... говореше се, че спял с мъже, както и с жени, и че е наплодил незаконни дъщери из целия Дорн. „Пясъчните змии“, така хората наричаха дъщерите му. Доколкото Тирион беше чувал, принц Оберин не бе създал нито един син. И разбира се, за капак, той бе осакатил наследника на Планински рай.

„Няма друг човек в Седемте кралства, който ще бъде приет с повече неприязън на сватба на Тирел“ – помисли Тирион. Да изпратят принц Оберин в Кралски чертог, докато в града все още пребиваваше лорд Мейс Тирел, двама от синовете му и хиляди техни войници, бе опасна провокация. „Една грешна дума, една неуместна шега, един поглед и край, нашите благородни съюзници ще се хванат за гърлата.“

– Срещали сме се преди – подхвърли небрежно дорнският принц на

Тирион, след като поеха един до друг по кралския път, покрай изпепелени поля и скелети на дървета. – Но не допускам, че ще си спомните. Тогава бяхте още по-малък.

В гласа му се долавяше подигравателна нотка, която не се хареса на Тирион, но нямаше да позволи на дорнеца да го предизвика.

– Кога е било това, милорд? – попита той с тон на вежливо любопитство.

– О, преди много години, когато майка ми управляваше в Дорн, а лорд баща ви беше Ръката на друг един крал.

„Не много по-различен от сегашния“ – помисли Тирион.

– Беше когато посетих Скалата на Кастърли с моята майка, нейния съпруг и сестра ми Елия. Бях, аа, на четиринайсет-петнайсет, там някъде, Елия беше с година по-голяма. Брат ви и сестра ви бяха на осем или девет, доколкото помня, а вие току-що се бяхте родили.

„Странен момент за гостуване.“ Майка му беше умряла при раждането, така че Мартел сигурно бяха заварили Скалата потънала в скръб. Особено баща му. Лорд Тивин рядко споменаваше за жена си, но Тирион беше научил от чичовците си за голямата любов помежду им. В онези дни баща му служеше като Ръка на Ерис и мнозина твърдяха, че лорд Тивин Ланистър управлява Седемте кралства, но лейди Джоана управлявала лорд Тивин.

– Той вече не е същият човек, откакто тя издъхна, Дяволче – каза му веднъж чичо му Джери. – Най-доброто у него умря с нея. – Герион беше най-младият от четиримата синове на лорд Титос Ланистър и чичото, когото Тирион харесваше най-много.

Но него вече го нямаше, изгубил се бе някъде отвъд моретата, а Тирион бе вкарал лейди Джоана в гроба.

– Хареса ли ви тогава Скалата на Кастърли, милорд?

– Не бих казал. Баща ви ни пренебрегваше през цялото време, дока то бяхме там, след като нареди на сир Кеван да се грижи за забавленията ни. Стаята, която ми дадоха, имаше пухено легло и мирски килими по пода, но беше тъмна и без прозорци, също като тъмница, като си помисли човек, както казах веднъж на Елия. Вашите небеса са твърде сиви, вината ви – прекалено сладки, жените много свадливи, храната ви – съвсем постна... а вие лично бяхте най-голямото ми разочарование.

– Аз току-що съм се бил родил. Какво очаквахте от мен?

– Да сте огромен – отвърна чернокосият принц. – Вие бяхте малък, но доста прочут. Бяхме в Староград, когато се родихте, и целият град говореше какво чудовище се е родило на Ръката на краля и каква

поличба би могло да е това за кралството.

– Глад, мор и война, несъмнено. – Тирион се усмихна кисело. – Ви-наги е това: глад, мор и война. О, и зимата, и дългата нощ без свършек.

– Всичко това – съгласи се принц Оберин, – както и падането на вашия баща. Лорд Тивин беше станал по-велик от самия крал Ерис, чух да проповядва един от просещите братя, но само бог можело да стои над краля. Вие бяхте неговото проклетие, наказание, пратено от боговете, за да го поучи, че не е по-добър от другите хора.

– Опитаха се, но той не се поучи. – Тирион въздъхна. – Но продължете, моля ви. Обичам добрата приказка с хубав край.

– И с право, защото се говореше, че имате малка корава опашка като на свиня. Главата ви била чудовищно огромна, близо два пъти по-голяма от тялото, и че сте се родили с гъста черна коса и брада освен това, със зли очи и лъвски нокти. Зъбите ви били толкова дълги, че не сте могли да си затваряте устата, а между краката си сте били имали момичешки интимни части, освен момчешки.

– Колко по-простичък щеше да е животът, ако мъжете можеха да се чукат сами, не сте ли съгласен? А ми хрумват и няколко случая, в които лъвските нокти и дългите зъби може да се окажат много полезни. Все пак започвам да схващам причината за разочарованието ви.

Брон се изкикоти, но Оберин само се подсмихна.

– Изобщо нямаше да можем да ви видим, ако не беше милата ви сестра. Не ви носеха на трапезата или в залата, но понякога нощем чувахме бебешки вой някъде дълбоко в недрата на Скалата. Наистина имахте чудовищно гръмък глас, това ви го признавам. Вресяхте с часове и нищо не можеше да ви успокои освен женска цица.

– Все още е вярно, впрочем. Този път принц Оберин се разсмя.

– Вкус, който споделяме. Лорд Гаргалън веднъж ми каза, че се надявал да умре с меч в ръката, на което аз му отвърнах, че бих предпочел да си ида от този свят с гърда в ръката.

Тирион се ухили.

– Говорехме за сестра ми?

– Церсей обеща на Елия да ви покаже да ви видим. В деня преди да си тръгнем, докато майка ми и баща ви си беседваха насаме, тя и Джайм ни заведоха в детската ви стая. Кърмачката ви се опита да ни изпъди, но сестра ви беше непреклонна. „Той е мой – каза й тя, – а ти си само една млечна крава, не можеш да ми казваш какво да правя. Млъкни или ще кажа на татко да ти отреже езика. Кравата няма нужда от език, само от виме.“

– Нейна милост се е научила на вежливост от ранно детство – каза Тирион, развеселен от мисълта как сестра му а твърдяла, че е „неин“. „Оттогава не е особено настоятелна в претенциите си, боговете са ми свидетели.“

– Церсей дори разви пелените ви, за да ви разгледаме по-добре – продължи дорнският принц. – Наистина едното ви око изглеждаше зло и имаше малко черен мъх по черепа ви. Главата ви може би беше малко по-голяма от нормалното... но нямаше нито опашка, нито брада, нито зъби или нокти, и нищо друго между краката, освен една малка розова пишчица. След цялата тази дивна мътва Ориста на лорд Тивин се оказа просто едно отвратително червено бебе с криви крака. Елия дори издаде онзи звук, който издават момиченцата, като видят бебета, сигурен съм, че сте го чували. Същия звук, който издават над пухкави котенца и игриви паленца. Убеден съм, че й се е приискало сама да ви накърми, колкото и грозен да бяхте. Когато отбелязах, че за чудовище изглеждате доста жалък, сестра ви каза „той уби майка ми“ и ви изви пишката толкова силно, че си помислих, че ще я откъсне. Вие вреснахте, но Церсей ви пусна едва след като брат ви Джайм каза: „Остави го, ще го нараниш“. „Все едно – каза тя. – Всички твърдят, че той скоро ще умре. Не е трябвало да доживее толкова дълго.“

Слънцето грееше ярко и денят бе приятно топъл за есента, но като чу това, Тирион Ланистър целият се смрази. „Милата ми сестричка.“ Почеса се по белега на носа и изгледа дорнеца със своето „зло око“. „Добре де, защо ми разказва всичко това? Изпитва ли ме, или просто ми извива пишката, също като Церсей, за да ме чуе как ще писна?“

– Постаарайте се да – разкажете тази история на баща ми. Ще го зарадва също като мен. Особено онова за опашката. Аз наистина имах, но той ми я клъцна.

Принц Оберин се изкиска.

– Станали сте по-забавен от тогава.

– Да, но смятам и по-висок да стана.

– Като споменахме за забавления, чух нещо много интересно от стюарда на лорд Бъкълър. Той твърди, че сте наложили данък на интимните кесийки на жените.

– Данъкът е за курварство – каза Тирион, отново безкрайно раздразнен. „При това хрумването е на проклетия ми баща.“ – Само по петак за всеки, хм... акт. Кралската Ръка сметна, че това би могло да подобри морала в града. – „И да изплати сватбата на Джофри освен това.“ Естествено, като надзорник на хазната Тирион трябваше да поеме цялата

вина за това. Брон му каза, че по улиците вече наричали сношаването „петака на джуджето“. „Хайде, разтвори си кълките за Получовека“, викали вече в бардаците и кръчмите, ако можеше да се вярва на наемника.

– Ще се погрижа кесията ми винаги да е пълна с петаци. Дори един принц трябва да си плаща данъците.

– Но защо ви трябва да ходите по курви? – Той се озърна през рамо към Елария Пясък, която яздеше с жените. – Да не би метресата да ви е омръзнала по пътя?

– Никога. Ние с нея споделяме твърде много неща. – Принц Оберин сви рамене. – Никога обаче не сме споделяли красива русокоса жена и Елария е много любопитна. – Да познавате някое подобно същество?

– Аз съм женен мъж. – „Женен, ама без жена в леглото.“ – Вече не посещавам курви. – „Освен ако не искам да ги видя обесени.“

Оберин изведнъж смени темата.

– Казват, че на кралския сватбен пир щели да поднесат седемдесет и седем блюда.

– Гладен ли сте, принце?

– Гладувам от дълго време. Макар и не за храна. Моля кажете ми, правосъдието кога ще се поднесе?

– Правосъдието. – „Да, за това е дошъл той. Веднага трябваше да се сетя.“ – Близки ли бяхте с вашата сестра?

– Като деца двамата с Елия бяхме неразделни, също както вашите брат и сестра.

„Богове, дано не е същото.“

– Войните и сватбите доста ни ангажираха времето, принц Оберин. Боя се, че никой досега не е имал време да се заеме с убийства отпреди шестнадесет години, колкото и да са ужасни. Ще го направим, разбира се, колкото може по-скоро. Всяка помощ, която Дорн би ни оказал, за да възстановим кралския мир, само ще ускори началото на разследванията на милорд баща ми...

– Джудже – прекъсна го. Червената усойница с тон, който далеч не можеше да се нарече сърдечен, – спести ми ланистърските си лъжи. Ти за овце ли ни взимаш, или за глупаци? Брат ми не е кръвожаден, но не е и спал през тези шестнадесет години. Джон Арин дойде в Слънчево копие в годината след като Робърт взе трона и можеш да си сигурен, че бе поразпитай добре. Както и стотина други. Не съм дошъл за някакво си представление на глумци, наречено „разследване“. Дойдох да получа правосъдие за Елия и децата ѝ, и ще го получа. Като се почне с онзи дръвник Грегър Клегейн... но мисля, че ще се свърши с него. Преди да

умре, Яздещата планина ще ми каже откъде са дошли заповедите му, моля, уведоми баща си за това. – Усмихна се. – Един стар септон веднъж твърдеше, че съм живо доказателство за добрината на боговете. Знаеш ли защо, Дяволче?

– Не – призна с тревога Тирион.

– Ами защото ако боговете бяха жестоки, майка ми щяла да ме роди пръв, а Доран – трети. Аз наистина съм кръвожаден, нали разбираш. И сега ще трябва да удовлетворите мен, а не търпеливия ми, благороден и страдащ от подагра брат.

Тирион видя слънцето, блеснало над бързея на Черна вода на половин миля напред, и по стените, кулите и хълмовете на Кралски чертог отвъд реката. Озърна се през рамо към бляскавата колона, която ги следваше по кралския път.

– Говорите като човек с голяма войска зад гърба си – каза той. – Но тук виждам само триста души. Виждате ли града ей там, северно от реката?

– Онова ли торище наричат Кралски чертог?

– Същото.

– Не само го виждам, но май го надушвам вече.

– Тогава подушете добре, милорд. Понапрегнете си нос. Половин милион души вонят повече от триста, ще се уверите в това. Златните плащове подушват ли? Те са близо пет хиляди. Собствените заклетни мечове на баща ми май наброяват към двайсет хиляди. А освен тях не забравяйте розите. Розите миришат толкова сладко, нали? Особено когато са много. Петдесет, шейсет, седемдесет хиляди рози, в града и на стан извън него, не мога да ви кажа точно колко са, но все едно, повече, отколкото бих седнал да броя. Мартел само сви рамене.

– В древен Дорн, преди да се венчаем за Дерон, е имало поговорка, че всички цветя се кланят пред слънцето. Ако розите се опитат да ми попречат, с най-голямо удоволствие ще ги стъпча.

– Както стъпкахте Уилас Тирел? Дорнецът не реагира както се очакваше.

– Преди по-малко от година получих писмо от Уилас. И двамата се интересуваме от расови коне. Той никога не е изпитвал омраза към мен заради онова, което се случи на арената. Ударих го съвсем чисто в гърдите, но кракът му се заплете в стремето, докато падаше, и конят му се срина върху него. Веднага изпратих майстер, но той успя само да спаси крака на момчето. Коляното беше така натрошено, че не можа да се оправи. Ако някой е виновен, то това е глупавият му баща. Уилас Тирел

беше зелен като палтото си и не му беше работа да язди с такава компания. Дебелия цвят го пусна на турнири в твърде крехка възраст, също като другите двама. Искаше да види в него нов Лео Дълъг трън, а го осакати.

– Според някои сир Лорас е по-добър дори от Лео Дълъг трън – каза Тирион.

– Розичката на Ренли? Съмнявам се.

– Съмнявайте се колкото искате – каза Тирион, – но сир Лорас е победил много добри рицари, в това число и моя брат Джайм.

– Под „победил“ имате предвид „свалил от коня“, на турнир. Ако държите да ме изплашите, кажете ми кого е посякъл в битка?

– Сир Робар Ройс и сир Емон Къй, най-малкото. А някои разправят, че е извършил забележителни подвизи на Черна вода, сражавайки се редом до призрака на лорд Ренли.

– Значи същите хора, които са видели забележителните подвизи, са видели и призрака, така ли? – Дорнецът се подсмихна.

Тирион го изгледа продължително.

– В „Дома на Чатая“ на Улицата на коприната има няколко момичета, които може да задоволят нуждите ви. Косата на Данси е с цвета на мед. А на Марей е като светло злато. Ще ви посъветвам да си държите непрекъснато едната или другата до себе си, милорд.

– Непрекъснато? – Принц Оберин вдигна тънката си черна вежда. – И защо, Дяволче?

– Нали казахте, че искате да умрете с гърда в ръката.

Тирион препусна рязко напред към саловете, чакащи на южния бряг на Черна вода. До гуша му беше дошло от дорнско остроумие. „Баща ми все пак трябваше да изпрати Джофри. Можеше да попита принц Оберин дали знае по какво се различава един дорнец от кравшко лайно.“

АРЯ

Мъжът на покрива загина пръв. Беше се присвил до комина на двеста разкрача от тях, като смътна сянка в предутринния сумрак, но щом небето взе да изсветлява, се размърда, протегна се и стана. Стрелата на Ангай го поразя в гърдите и той се търкулна безшумно по стръмните плочи и падна пред вратата на септира.

Там Глумците бяха поставили двама пазачи, но факлата ги заслепяваше, а разбойниците бяха допълзели близо. Кайл и Ноч стреляха едновременно. Единият пазач падна със стрела в гърлото, другият – с факлата в корема. Изтърва факлата, запищя и това сложи край на криеницата. Торос извика и разбойниците нападнаха открито.

Аря гледаше билото на хълма – гледаше септата, мелницата, пивоварната и конюшните, и опустошените ниви, изгорелите дървета и калтата, които ги обкръжаваха. Дърветата вече бяха почти голи и малкото кафяви листа, които още се крепяха по клоните, не можеха да прикрият гледката. Лорд Берик беше оставил Безбрадия Дик и Мъч да ги пазят. Аря мразеше да я оставят настрана като някое тъпо дете, но бяха задържали и Джендри. Затова тя премисли и не се опита да спори. Това си беше битка, а в битката човек трябва да се подчинява.

Хоризонтът на изток засия златен и розов, лунният сърп надничаше през ниско пълещите облаци. Вятърът бе студен и Аря чуваше буйното шуртене на вода и скърцането на голямото дървено колело на мелницата. В утринния въздух се долавяше мирис на дъжд, но капки все още не падаха. Огнени стрели полетяха през пелените утринна мъгла, оставиха след себе си светли огнени ленти и заудряха по дървените стени на обителта. Няколко пронизаха затворените прозорци и скоро от тях се заиздигаха тънки нишки дим.

Двама от Глумците изскочиха от септира един до друг, с брадви в ръце. Ангай и другите стрелци ги чакаха. Първият загина веднага. Другият успя да се сниши, така че стрелата прониза рамото му. Той залитна напред, но го удариха други две стрели, така бързо, че не можеше да се каже коя бе първата. Пронизаха нагръдника му все едно че бе направен от коприна, а не от стомана. Той тежко рухна. Ангай имаше стрели с шила, както и с широки остриета. Едно шило можеше да разкъса дори тежка броня. „Ще се науча аз да стрелям с лък“ – каза си Аря. Обичаше боя с меч, но виждаше, че и стрелите вършат добра работа.

Пламъците запълзяха по западната стена на септичката и от един счупен прозорец заизлиза гъст дим. Някакъв мирски стрелец с арбалет надникна през друг прозорец, стреля и се наведе да зареди отново.

Тя чу шума на битка и откъм конюшните, мъжки викове, смесени с конско цвилене, и грохот на стомана. „Всички избийте – помисли си с ярост. Прехапа устна, докато не пусна кръв. – Избийте ги до един.“

Стрелецът се появи отново, но три стрели изсъскаха покрай главата му. Четвъртата издрънча в шлема му и той изчезна с арбалета и всичко. Аря видя пламъци в няколко прозореца на втория етаж. Сред дима и утринната мъгла въздухът се превърна в мешавица от черни и бели валма. Ангай и другите стрелци запълзяха напред.

А след това септичката се пръсна и Глумците се изсипаха навън като разлютен мравуняк. Двама ибинци изхвърчаха през вратата, вдигнали високо пред себе си космати кафяви щитове, а след тях се появи един дотрак с грамаден крив аракх и звънчета на плитката, а след него трима волантски наемници, покрити от глава до пети с дивашки татуировки. Други започнаха да скачат на земята от прозорците. Аря видя как един го улучи стрела в гърдите, докато премяташе крак през перваза на прозореца, и чу вика му, докато падаше. Димът се сгъстяваше. Дървени и железни стрели хвърчаха навсякъде. Вати се срина с пъшкане и дългият му лък се изплъзна от ръката му. Кайл се мъчеше да зареди нова стрела, когато един в черна ризница заби копието си в корема му. Тя чу вика на лорд Берик. От рововете и дърветата започна да се изсипва останалата част от бандата му, със стомана в ръка. Аря зърна яркожълтия плащ на Лим – плющеше зад него, докато той газеше с коня си човека, който беше убил Кайл. Торос и лорд Берик бяха сякаш навсякъде с мечовете си от вихрен пламък. Един дотрак изрева и нападна Господаря на мълниците, и пламтящият меч литна да отбие аракха му. Оръжията се целунаха, завъртяха се и пак се целунаха. После косата на дотрака пламна и миг по-късно той издъхна. Аря видя и Нед, да се бие редом до Господаря на мълниците. „Не е честно, той е само малко по-голям от мен, трябваше и на мен да позволят да се бия.“

Битката не продължи дълго. Все още живите от Храбрата дружина скоро издъхнаха или хвърлиха мечовете. Двама от дотраките успяха да се доберат до конете си и да избягат, но само защото лорд Берик ги остави.

– Нека да отнесат новината в Харънхъл – рече той, все още с огнения меч в ръката. – Това ще донесе на Лорда на пиявиците и на неговия Козел още няколко безсънни нощи.

Джак Късмета, Харвин и Мерит от Лунен град обходиха септира да потърсят пленници. Скоро след това излязоха сред пушека и пламъците с осем кафяви братя, единият от които беше толкова изнемощял, че Мерит трябваше да го носи на рамо. С тях имаше и един септон, с широки закръглени рамене и плешив, но над сивия си халат носеше черна ризница.

– Намерихме го да се крие под стълбището на мазето – каза Джак и се закашля.

Щом го видя, Торос се усмихна.

– Вие сте Ът.

– Септон Ът. Божи човек.

– Че кой бог ще иска такива като теб? – изръмжа Лим.

– Съгрших – заплака септонът. – Знам, знам. Прости ми, Оцецо. О, колко тежко съгрших!

Аря помнеше септон Ът от времето, преживяно в Харънхъл. Шагуел Глупака казваше, че все плачел и се молел за прошка, след като бе убил последното си момче. Понякога дори карал Глумците да го бичуват. Всички намираха това за много смешно.

Лорд Берик тикна меча си в ножницата и пламъците изгаснаха.

– Дайте на умиращите дара на милостта и вържете другите за съд – заповяда той.

Съдът мина бързо. Ту този, ту онзи разбойник излизаше напред да каже за неща, извършени от Храбрата дружина: плячкосани градчета и села, опожарени ниви, изнасилени и избити жени, осакатени и изтезавани мъже. Неколцина разказаха за момчетата, които септон Ът бе пратил на онзи свят. Септонът през цялото време плачеше и се молеше.

– Слаба тръстика съм аз – каза той на лорд Берик. – Моля се на Воина за сила, но боговете са ме направили слаб. Имайте милост над слабостта ми. Момченцата, милите ми момченца... не съм искал да ги убивам...

Скоро септон Ът увисна под един висок бряст, полюшвайки се бавно, гол както го е майка родила. Един по един го последваха и останалите от Храбрата дружина. Малцина се опънаха, ритаха и се дърпаха, докато клупът се стягаше на гърлата им. Един от стрелците с арбалет викаше: „Аз войник, аз войник“, с груб мирски акцент. Друг предложи да ги заведе при златно съкровище; трети започна да ги уверява колко добър разбойник щяло да излезе от него. Всички поред обаче бяха съблечени и обесени. Том Седемте струни им изсвири на дървената си лютня погребална песен, а Торос призова Господаря на Светлината да им пече

грешните души во веки веков.

„Глумско дърво“ – помисли Аря, докато ги гледаше как се полошват и как пламъците на горящия септир шарят червени петна по белите им кожи. Изведнъж налетяха врани, дошли кой знае откъде. Тя чу как заграчиха свадливо и се зачуди какво ли си казват. Аря не беше се бояла от септон Ът толкова, колкото от Рордж, Хапката и някои други в Харънхъл, но все пак се радваше, че и той умря. „И Хрътката трябваше да го обесят или да му отсекаат главата.“ Но за нейно отвращение разбойниците се бяха погрижили за изгорялата ръка на Сандор Клегейн, върнаха му меч, коня и бронята и го пуснаха. Взеха му само златото.

Септирът скоро рухна сред дим и пламъци, стените му вече не можеха да удържат тежките плочи на покрива. Осмината кафяви братя гледаха с примирение. Само те бяха останали, обясни най-старият от тях, носеше малко желязно чукче на връв на шията си – знак, че е вречен на Ковача.

– Преди войната бяхме четиридесет и четирима, а това място процъфтяваше. Имахме крави и бик, сто кошера, лозе и ябълкова градина.

Но когато лъвовете минаха оттук, ни взеха всичкото вино, мляко и мед, изклаха кравите, а лозето го подпалиха. След това... загубих им броя на гостите ни. Лъжесептонът беше само последният. Имаше един изверг... всичкото си сребро му дадохме, но той беше сигурен, че крием злато, затова хората му ни избиваха един по един, за да накарат Старшия брат да проговори.

– Как оцеляхте вие осмината? – попита го Ангай Стрелеца.

– Срам ме е – каза старецът. – Аз бях. Когато дойде моят ред да умра, им казах къде е скрито златото.

– Братко – въздъхна Торос Мирски, – срамно е само, че не си го казал веднага.

Тази нощ разбойниците се подслониха в пивоварната до рекичката. Домакините им бяха скрили храна под пода на конюшните, затова споделиха с тях скромната си вечеря: овесен хляб, лук и водниста зелена супа с лек вкус на чесън. Аря намери в паницата си да плува парченце морков и реши, че е извадила голям късмет. Братята не попитаха разбойниците за имена. „Знаят“ – помисли си тя. И как можеха да не знаят? Лорд Берик носеше мълнията на гръдната си броня, на щита и наметалото си, а Торос своя червен халат, или по-скоро онова, което бе останало от него. Един от братята, млад послушник, намери в себе си достатъчно смелост да каже на червения жрец да не се моли на своя лъжлив бог, докато е под техния покрив.

– Бе я майната ти! – отвърна му Лим Лимоновия плащ. – Той е и наш бог, а вие ни дължите скапания си живот. И какво му е лъжливото? Твоя Ковач може и да оправи един счупен меч, ама може ли да изцери човек с потрошена глава?

– Престани, Лим – заповяда лорд Берик. – Под техния покрив ще зачитаме техните правила.

– Слънцето няма да спре да грее, ако пропуснем една-две молитви – съгласи се кротко Торос. – Аз поне го знам.

Самият лорд Берик не се хранеше. Аря изобщо не го беше виждала да яде, въпреки че от време на време изпиваше чаша вино. Като че ли и не спеше. Здравото му око често се затваряше като при умора, но щом човек го заговореше, мигом примигваше и се отваряше широко. Блатният лорд продължаваше да носи протрития черен плащ и очуканата броня с олющената емайлирана мълния. Дори спеше с нея. Черната стомана криеше раната, която му беше направил Хрътката, също както дебелият вълнен шал скриваше тъмния кръг около гърлото му. Но нищо не можеше да скрие счупената му глава, вдлъбната на темето, нито незарасналата червена дупка на мястото на липсващото му око, или формата на черепа под лицето му.

Аря го гледаше нащрек, спомняйки си всички неща, които разпразяха за него в Харънхъл. Лорд Берик, изглежда, усети страха ѝ, защото обърна глава и ѝ махна да се приближи.

– Плаша ли те, дете?

– Не. – Тя прехапа устна. – Само... ами... помислих, че Хрътката ви уби, но...

– Рана – каза Лим Лимоновия плащ. – Тежка рана, тъй де, ама Торос я издери. По-добър церител от него никога не е имало.

Лорд Берик зяпна Лим със странен поглед в здравото си око и без поглед в другото, само драскотини и засъхнала кръв.

– Не е имало по-добър церител – съгласи се той уморено. – Лим, крайно време е да сменям постове, мисля. Погрижи се, ако обичаш.

– Да, милорд. – Голямото жълто наметало на Лим се развя зад него, щом той закричи и излезе във ветровитата нощ.

– Дори храбри мъже понякога предпочитат да останат слепи, щом това, което виждат, ги плаши – каза лорд Берик, след като Лим си излезе. – Торос, колко пъти си ме възкресявал досега?

Червеният жрец сведе глава.

– Р'хлор е този, който ви връща живота, милорд. Господарят на Светлината. Аз съм само неговото сечиво.

– Колко пъти? – настоя лорд Берик.

– Шест – отвърна с неохота Торос. – И всеки път е все по-трудно. Вие сте неуморим, милорд. Толкова ли ви е сладка смъртта?

– Сладка ли? Не, приятелю. Не е сладка.

– Тогава не я ухажвайте толкова. Лорд Тивин се държи по-настрана от нея. Лорд Станис също. Ще бъде разумно, ако и вие сторите същото. Седма смърт може да значи край и за двама ни.

Лорд Берик пипна петното над лявото си ухо, където темето му беше хлътноло.

– Ей тук сир Бъртън Крейкхол ми счупи шлема и главата с един удар на боздугана. – Той разви шала и показа черния оток около шията си. – Тук мантикората ми остави белег при Бързеите. Плени един беден пчелар и жена му, мислейки, че са мои хора и разгласи на шир и на дълж, че ще ги обеси и двамата, освен ако не му се предам. Когато го направих, той пак ги обеси, но и мен окачи на бесилото между тях. – Вдигна пръст към червената дупка на окото си. – Тук Планината заби камата си през забралото ми. – Усмихна се уморено. – Така че три пъти съм умирали от ръцете на дома Клегейн. Човек би си помислил, че съм се поучил...

Аря разбра, че това е шега, но Торос не се засмя, а сложи ръка на рамото на лорд Берик.

– Да не се занимаваме повече с това.

– Мога ли да се занимавам с нещо, което едва помня? Някога си имах замък на Блатата, имаше и една жена, за която се бях врекъл, че ще се ожена, но днес не бих могъл да намеря този замък, нито да ви кажа какъв беше цветът на косата на тази жена. Кой ме направи рицар, стари приятелю? Кой бяха любимите ми храни? Всичко ми се губи. Понякога си мисля, че съм се родил върху окървавената трева в онази изпепелена гора, с вкуса на огън в устата и дупка в гърдите. Ти ли си моята майка, Торос?

Аря се вгледа в мирския жрец, рошав и космат, с розови дрипи и парчетии от стара броня. Сива четина покриваше бузите му и провисналата кожа под брадичката. Не приличаше много на вълшебниците от приказките на баба Нан, но все пак...

– Можете ли да съживите обезглавен човек? – попита Аря. – Само веднъж, не шест пъти. Можете ли?

– Магии нямам, дете. Само молитви. Първия път негово благородие бе получил рана през гърдите и кръв в устата. Знаех, че надежда няма. Та кргато горката му разкъсана гръд спря да се движи, дадох му

целувката на добрия бог, за да го изпратя по пътя му. Напълних устата си с огън и издишах пламъците в него, през гърлото до дробовете, сърцето и душата. „Последната целувка“ я наричат и много пъти съм виждал старите жреци да я дават на слугите на Господа, когато умират. Самият аз я бях давал един-два пъти, както се полага на всеки жрец. Но никога не бях виждал мъртвец да потръпва, щом огънят го изпълни, нито бях виждал да му се отварят очите. Не аз го възкресих, милейди. Беше Господаря. Р'хлор още не е свършил с него. Животът е топлина, топлината е огън, а огънят е Божий и само Божий.

Очите на Аря се напълниха със сълзи. Торос използваше много думи, но всички те означаваха „не“ и това поне тя го разбра.

– Твоят баща беше добър човек – каза лорд Берик. – Харвин много ми е разправял за него. Заради него с радост бих се отказал от твоя откуп, но златото ужасно много ни трябва.

Тя прехапа устна. „Прав е.“ Знаеше, че беше дал златото на Хрътката на Зелената брада и на Ловеца, за да купят провизии на юг от река Мандър.

– Последната реколта изгоря, сегашната дъждът я дави, а зимата скоро ще ни връхлети – беше го чула да им казва, когато ги изпращаше. – Хората имат нужда от зърно и семе за посев, а на нас ни трябва мечове и коне. Твърде много от хората ми яздят мулета, катъри и магарета срещу противници, седящи на бойни жребци и дестриери.

Аря обаче не знаеше колко би приел да плати Роб за нея. Сега той беше крал, а не момчето, което тя остави в Зимен хребет, с топящия се в косата му сняг. А ако беше разбрал за нещата, които бе направила, за конячето и пазача в Харънхъл и всичко...

– А какво ще стане, ако брат ми откаже да ме откупи?

– Защо трябва да мислиш за това? – попита лорд Берик.

– Ами – каза Аря, – косата ми е рошава, ноктите ми са мръсни, а стъпалата – корави. – Това Роб едва ли щеше да го интересува, но майка й – да. Лейди Кейтлин все искаше от нея да бъде като Санса, да пее, да танцува и да шие, и да се държи прилично. Само като си го помисли, Аря понечи да си среше косата с пръсти, но тя беше цялата на възли и сплъстени кичури и тя успя само да отскубне един-два. – Съсипах я тази рокля, дето ми я даде лейди Малък лес, а и не мога да шия добре. – Прехапа устна. – Не шия много добре, исках да кажа. Септа Мордейн често казваше, че ръцете ми са като на някой ковач.

Джендри се изсмя.

– Тези меки малки нещица? Ти дори един чук не можеш да

държиш.

– Мога, ако поискам! – сопна му се тя. Торос се изкиска.

– Брат ти ще плати, дете. Не се бой за това.

– Да, ама ако не поиска? – настоя тя. Лорд Берик въздъхна.

– Тогава ще те пратя при лейди Малък лес за известно време, или може би в моя замък, Черния приют. Но сигурен съм, че това няма да се наложи. За съжаление не мога да ти върна баща ти, както и Торос няма тази сила, но мога поне да те върна жива и здрава в ръцете на майка ти.

– Заклевате ли се? – попита го тя. Йорен също беше обещал да я върне у дома, но вместо това взе, че умря.

– В честта си на рицар – отвърна й тържествено Господарят на мълниите.

Навън валеше. Лим се върна в пивоварната, мърморейки проклетия; водата се стичаше от жълтото му наметало и се сбираше на локва на пода. Ангай и Джек Късмета седяха до вратата и хвърляха зарове, но каквато и игра да играеха, Джек нямаше никакъв късмет. Том Седемте струни смени една струна на дървената си лютня и изпя „Майчини сълзи“, „Когато жената на Вилум се намокри“, „Лорд Харти яхна в дъждовен ден“ и след това „Дъждовете на Кастамир“.

И кой си ти, рече гордият лорд,

че аз да ти се кланям ничком?

жалко коте си ти, в друго палто,

това е истината всичка.

В палто от злато и в палто от пурпур,

лъвът си има нокти,

а моите са дълги и остри, милорд,

като вашите дълги и остри.

И говореше тъй, и говореше тъй

лордът на Кастамир.

Но в замъка му днес плаче дъждът

и, няма кой да го чуе.

Да, в замъка; му днес плаче дъждът

и никой, не ще го, чуе.

Накрая Том си изпя дъждовните песни и остави лютнята си. Остана само ромонът на самия дъжд. Играта на зарове свърши, а Аря стоеше ту на един крак, ту на друг и слушаше оплакванията на Мерит, че конят му си бил, изгубил една подкова.

– Мога да, ти го подкова – изведнъж, каза Джендри, – Бях само

чирак, но майсторът ми казваше, че ръцете ми са създадени, за да държат чук. Мога да подковавам коне, да оправям скъсани ризници, и да изчуквам брони. Бас слагам, че и мечове мога да изкова.

– Какво говориш момко? – попита Харвин.

– Мога да ви стана ковачът. – Джендри падна на колене пред лорд Берик. – Ако ме вземете, милорд, мога да съм ви полезен. Правил съм сечива и ножове, а веднъж направих и шлем, който никак не беше лош. Един от хората на Планината ми го открадна, когато ни плениха. Аря прехапа устна. „И той се кани да ме остави.“

– Ти ще си по-добре на служба при лорд Тъли в Речен пад – каза лорд Берик. – Аз не мога да ти плащам за работата.

– Никой никога не ми е плащал. Трябва ми само ковачница, храна и място за спане. Това е достатъчно, милорд.

– Ковачите ги приемат гостоприемно навсякъде. Опитните оръжейници – още повече. Защо искаш да останеш с нас?

– В кухня хълм, онова, което казахте, че сте хора на крал Робърт, и братя, това много ми хареса. Хареса ми, че съдихте Хрътката. Лорд Болтън просто бесеше хората или им сечеше главите, а лорд Тивин и сир Амори бяха също като него. Предпочитам да кова при вас.

– Имаме доста брони за изчукване, милорд – напомни Джек на лорд Берик. – Повечето сме взели от мъртвите, а там, където е влязла смъртта, остават дупки.

– Ти сигурно си луд бе, момче – каза Лим. – Ние сме разбойници. Прости боклуци, повечето от нас, като изключим негово благородие. И не си мисли, че ще е като в глупавите песни на Том. Никакви целувки няма да крадеш от принцеси, нито ще яздиш на турнири в крадена броня. Тръгнеш ли с нас, ще свършиш с клуп на шията или главата ти ще кацне над портата на някой замък.

– Не е повече от това, което ще направят и с вас – каза Джендри.

– Е, така е – каза весело Джек Късмета. – Враните ни чакат всички. Милорд, момчето ми се вижда храбро, а ние наистина имаме нужда от това, което ни предлага. Да го вземем.

– И по-бързо – подхвърли Харвин и се изкиска, – преди да му е минала треската и да му дойде умът в главата.

Лека усмивка пробяга по устните на лорд Берик.

– Торос. Мечът ми.

Този път Господарят на мълниите не запали меча си, а само го положи леко на рамото на Джендри.

– Джендри, заклеваш ли се пред очите на богове и хора да

защитаваш онези, които не могат да се защитят сами, да закриляш всички жени и деца, да се подчиняваш на своите капитани, на своя лорд суверен и на своя крал, да се сражаваш храбро, когато потрябва, и да изпълняваш всичко, което ти се възложи, колкото и тежко, унизително или опасно да е то?

– Заклевам се, милорд.

Блатният лорд премести меча от дясното рамо на лявото и каза:

– Стани, сир Джендри, рицарю на кухня хълм, и бъди добре дошъл в нашето братство.

От вратата се чу груб, дрезгав смях.

Дъждът се стичаше по него. Изгорената му ръка беше увита в листа и лен и здраво вързана до гърдите му с груба конопена връв, но другите изгаряния, нашарили лицето му, лъщяха черни и мазни на светлината на огъня.

– Нови рицари ли правиш, Дондарион? – изръмжа натрапникът. – Всички трябва да ви избия само за това.

Лорд Берик го изглежда хладно.

– Надявах се, че те виждам за последен път, Клегейн. Как ни намери?

– Не беше трудно. Толкова пушилка вдигнахте, че може да се види чак от Староград.

– Какво е станало с постовете ми? Клегейн изкриви устни.

– Ония слепци ли? Може и да съм ги убил. Ако съм, какво ще направиш?

Ангай изпъна лъка си.

– Толкова много ли искаш да умреш, Сандор? – попита Торос. – Трябва да си луд или пиан, за да ни проследиш чак дотук.

– Пиан от дъжда ли? Не ми оставихте злато и една чаша вино да си купя, кучи синове такива.

– Ние сме разбойници. Разбойниците крадат. Има го в песните, ако помолиш учтиво Том да ти изпее една. Бъди благодарен, че не те убихме.

– Опитай се, Стрелецо. Ще ти взема тъпия лък и ще ти натикам стрелите в пъпчивия ти задник.

Лорд Берик вдигна ръка да ги спре и попита:

– Защо дойде тук, Клегейн?

– Да си взема моето.

– Златото ли?

– Какво друго? Не дойдох за удоволствието да ти гледам лицето,

Дондарион, казвам ти. Вече си по-грозен и от мен. И освен това си рицар крадец, изглежда.

– Дадох ти бележка за златото – каза спокойно лорд Берик. – Обещание да ти го платя, като свърши войната.

– Изтрих си задника с твоята хартийка. Златото искам.

– Нямам го. Пратих го на юг със Зелената брада и Ловджията, да купят зърно отвъд Мандър.

– Да нахраним всички онези, чиито ниви подпалихте – каза Джендри.

– А, това ли е приказката сега? – Сандор Клегейн се изсмя отново. – Впрочем и аз се канех да направя същото. Да нахраня пасмина гадни селяци и пъпчивите им ревлъовци.

– Лъжеш – каза Джендри.

– Устато е момчето, виждам. Защо вярваш на тях, а не на мен? Да не е заради лицето ми, а? – Клегейн погледна Аря. – И нея ли ще направиш рицар, Дондарион? Първата осемгодишна рицарка?

– На дванайсет съм – излъга Аря. – И можех да стана рицар, ако исках. Можех и да те убия, само че Лим ми взе ножа. – Като си спомни това, се ядоса.

– Сърди се на Лим, не на мен. После си свий опашката между краката и бягай. Знаеш ли какво правят кучетата с вълците?

– Следващия път ще те убия! И брат ти ще убия!

– Не. – Тъмните му очи се присвиха. – Няма да го направиш. – Обърна се отново към лорд Берик. – Викам и коня ми да направиш рицар. Той никога не сече в зала и не рита повече от другите, заслужава да стане рицар. Освен ако не си решил и него да откраднеш.

– Ти по-добре се качи на тоя кон и се махай – предупреди го Лим.

– Ще си ида със златото си. Вашият бог каза, че съм невинен...

– Господарят на Светлината ти върна живота – заяви Торос Мирски. – Но не е възвестил, че си прероденият Белор Благочестивия. – Червеният жрец извади меча си и Аря видя, че Джак и Мерит са направили същото. Лорд Берик още държеше оръжието, с което бе докоснал Джендри. „Този път може би ще го убият.“

Устата на Хрътката отново се изкриви.

– Вие сте най-обикновени крадци. Лим изръмжа.

– Твоите лъвски приятели влизат в някое селце, взимат всичката храна, че и зърното, което намерят, и наричат това „събиране на фураж“. Вълците също. Тогава защо не и ние? Никои не те е ограбвал, куче. Ние просто бяхме добри и посъбрахме фураж.

Сандор Клегейн се вгледа в лицата им, един по един, сякаш искаше да ги запомни всички. После се обърна и излезе в тъмното и леещия се дъжд, откъдето бе дошъл, без дума да каже. А разбойниците зачакаха, чудейки се...

– Я да ида аз да видя какво е направил с постовеите ни. – Харвин надникна боязливо през вратата преди да излезе, да се увери, че Хрътката не дебне отвън.

– Между другото, как е събрало проклетото копеле всичкото това злато? – попита Лим Лимоновия плащ, колкото да разчупи напрежението.

Ангай сви рамене.

– Спечелил на турнира на Ръката. В Кралски чертог. – Стрелецът се ухили. – Между другото и аз бях спечелил доста, ама тогава срещнах Данси, Джайде и Алайая. Те ме научиха какво значи да ядеш печен лебед и да се къпеш в арборско вино.

– Препикал си го значи, а? – изсмя се Харвин.

– Не всичкото. Купих си ей тия ботуши, и тази чудесна кама.

– Трябвало е да купиш малко земя и да направиш от някое от онези момичета с печения лебед сваятна жена – каза Джак Късмета. – Да отглеждаш ряпа и една тайфа синове.

– Войнът да ме опази! Какво прахосничество щеше да е – да обърна златото си в ряпа.

– Аз обичам ряпа – тъжно каза Джак. – Точно сега малко стъргана ряпа щеше да ми дойде добре.

Торос Мирски не обърна внимание на дърдоренето им.

– Хрътката е загубил повече от няколко торби жълтици – разсъди той. – Загубил е своя господар и кучкарника си. Вече не може да се върне при Ланистърите, Младия вълк никога не би го взел, нито брат му ще го приеме радушно. Това злато е единственото, което му е останало, според мен.

– Седемте ада да го вземат – каза Вати Мелничаря. – Ами тогава той ще дойде и ще ни избие докато спим.

– Не. – Лорд Берик беше прибрал меча в ножницата. – Сандор Клегейн с охота би ни избил всички, но не и докато спим. Ангай, от утре хващаш тила с Безбрадия Дик. Ако видите Клегейн да души след нас, убийте му коня.

– Добър кон е – възрази Ангай.

– Тъй де – каза Лим. – Проклетият му ездач е за убиване. Тоя кон можем да го използваме.

– Аз съм с Лим – каза Ноч. – Нека да понадупча Кучето няколко пъти, да го пообезкуража малко.

Лорд Берик поклати глава.

– Клегейн спечели живота си в кухня хълм. Няма да го лиша от него.

– Милорд е мъдър – каза Торос на останалите. – Братя, изпитанието в битка е свято нещо. Чухте ме как помолих Р'хлор да се намеси и видяхте с очите си как огненият му пръст прекърши меча на лорд Берик, точно когато щеше да му сложи край. Господарят на Светлината все още не е свършил с Хрътката на Джофри, изглежда.

Харвин се върна в пивоварната.

– Мекия табан хърка здраво, нищо му няма.

– Само да ми падне в ръцете – каза Лим. – Още една дупка ще му отворя да хърка. Можеха да ни избият заради него.

Тази нощ никой не отдъхна спокойно, след като знаеха, че Сандор Клегейн е някъде отвън в тъмното, някъде наблизко. Аря се сви на топло край огъня, но не можа да заспи. Извади си монетата, която ѝ беше дал Джакен Х'гхар, и сви пръстите си около нея, загърната в наметалото. Докато я държеше, се чувстваше някак по-силна, спомняйки си как се бе превърнала в призрака на Харънхъл. Тогава можеше да убива с шепот.

Джакен обаче си бе отишъл. Беше я оставил. „Горещата баница също ме остави, а сега и Джендри ме оставя.“ Ломи беше умрял, Йорен беше умрял, Сирио Форел беше умрял, дори баща ѝ беше умрял, а Джакен ѝ беше дал тъпата си желязна монета и беше изчезнал. „Валар моргулис – тихо прошепна тя, стиснала юмруче толкова силно, че монетата се заби в дланта ѝ. – Сир Грегър, Дънсън, Поливър, Раф Сладура. Веселяка и Хрътката. Сир Илин, сир Мерин, крал Джофри, кралица Церсей.“ Аря се опита да си представи как щяха да изглеждат, когато умрат, но ѝ беше трудно да си спомни лицата на всички. Хрътката си го представяше, както и брат му Планината, а лицето на Джофри никога нямаше да забрави, или на майка му... но Раф, Дънсън и Поливър вече ѝ се губеха, дори и Веселяка, чиято външност беше толкова невзрачна.

Най-сетне сънят я надви, но посред нощ Аря отново се събуди трепереща. Огънят бе почти изгаснал. Мъч стоеше до вратата, а отвън крачеше още един часови. Дъждът беше спрял и тя чу вълчи вой. „Толкова близо – помисли Аря. – И толкова много.“ Звучеше сякаш са се струпали около конюшните, цели дузини, може би стотици. „Дано да ядат Хрътката.“ Спомни си какво ѝ беше казал той за вълците и кучетата.

На заранта септон Ът все така се полюшваше под дървото, но

кафявите братя бяха излезли в дъжда с лопати и копаеха плитки гробове за другите мъртви. Лорд Берик им благодари за подслона и храната и им даде торбичка сребърни елени да им помогне да си вдигнат септира.

Харвин, Люк Добрия и Вати Мелничаря бяха излезли да огледат наоколо, но не намериха нито вълци, нито кучета.

Джендри дойде да ѝ каже, че съжалявал. Тя сложи крак в стремето и се метна на седлото, за да може да го гледа отгоре, а не отдолу. „Можеше да правиш мечове в Речен пад за брат ми“ – помисли си, но каза само:

– Щом искаш да си някакъв тъп разбойнически рицар, мен какво ме интересува? Аз ще съм си в Речен пад, откупена, при брат ми. Него ден за щастие нямаше дъжд.

БРАН

Кулата се издигаше на един остров, с близкочното си отражение в спокойните сини води. Щом духнеше вятър, вълните по езерната повърхност оживяваха и се подгонваха като заиграли се деца. По езерния бряг нагъсто растяха дъбове, като дебела стена с купища изпадали по земята жълди. Зад тях бе селото, или по-точно – онова, което бе останало от него.

Беше първото село, което видяха, откакто оставиха планинските подножия. Мийра бе огледала напред да се увери, че никой не дебне сред развалините. Като пропълзя между дъбовете и ябълковите дръвчета с мрежата и копието си, тя стресна три сърни, които наскачаха и побягнаха през хрусталаците. Лято зърна раздвижилите се сред дърветата червени петна и мигом хукна след тях. Бран се загледа как вълчицето се отдалечи на дълги отскоци и за миг ужасно му се прииска да се измъкне от кожата си и да затича с него, но Мийра вече им махаше да продължат напред. Той с неохота обърна гръб на Лято и подкара Ходор към селото. С тях тръгна и Джойен.

Бран знаеше, че оттук до Вала местността е степна: равни поля и ниски хълмове, ливади и заблатени низини. Щеше да им е много по-леко, отколкото в планините, но толкова открито пространство притесняваше Мийра.

– Чувствам се като гола – призна тя. – Няма къде да се скрие човек.

– Кой владее тази земя? – запита Джойен Бран.

– Нощният страж – отвърна той. – Това е Дарът. Новият дар, северно от Дара на Брандън. – Майстер Лувин му беше разказвал историята. – Брандън Строителя дал цялата земя на юг от Вала на черните братя, до разстояние от двайсет и пет левги. За тяхна... за тяхна поддръжка и опора. – Испита гордост, че е запомнил тази част. – Според някои майстери е бил някой друг Брандън, не Строителя, но все си е Дарът на Брандън. Хиляда години по-късно Добрата кралица Алисан посетила Вала на своя дракон Сребърно крило и решила, че Нощният страж е толкова храбър, че накарала Стария крал да удвои размера на земите им до петдесет левги. Та това е Новият дар. – Махна с ръка. – Тук. Всичко това.

Бран прецени, че от дълги години никой не е живял в селото. Всички къщи се рушаха. Дори ханчето. Като го погледнеше човек, то никога не беше било истински хан, но сега от него бяха останали само

каменният комин и две напукани стени между израсналите ябълки. Една растеше по средата на някогашната гостна, по чийто под се бяха наплас- тили мокри кафяви листа и гнили ябълки. Въздухът беше наситен с ми- ризмата им, гъста задушлива миризма на сайдер. Мийра набоде няколко ябълки на жабарското си копие, в желанието си да намери някоя, която да става за ядене, но всички бяха съвсем кафяви и червиви.

Мястото беше мирно, кротко и спокойно, хубаво на вид, но на Бран му се стори, че около пустото ханче витае някаква тъга. Ходор сякаш също го усети.

– Ходор? – каза той някак смутено. – Ходор? Ходор?

– Земята е хубава. – Джойен гребна шепа пръст и я разтри между пръстите си. – Село, хан, здрава твърдина в езерото, всички тези ябъл- ки... но къде са хората, Бран? Защо е трябвало да напуснат това място?

– Страх ги е от диваците – каза Бран. – Диваците прехвърлят Вала през планините, нападат, крадат и отмъкват жени. Ако те хванат, правят от черепа ти чаша, от която пият кръв, така казваше баба Нан. Нощният страж не е толкова силен, колкото по времето на Брандън или на крали- ца Алисан, затова има повече пробиви. Местата най-близо до Вала са нападани толкова често, че хората се изместват на юг, в планините или към земите на Ъмбър, на изток от кралския път. Хората на Големия Джон също ги нападат, но те не патят толкова, колкото онези, които са живели в Дара.

Джойен Тръстиката бавно извърна глава, вслушан в музиката, коя- то само той можеше да чуе.

– Трябва да се подслоним тук. Иде буря. Лоша буря.

Бран погледна към небето. Беше красив, ведър есенен ден, слънчев и почти топъл, но на запад вече се бяха появили облаци, наистина, а вя- търът сякаш се усилваше.

– Ханът няма покрив, а стените му са само две – изтъкна той. – Трябва да отидем в укреплението.

– Ходор – каза Ходор. Може би в съгласие.

– Нямаме лодка, Бран. – Мийра боцкаше небрежно в листата с жа- барското си копие.

– Има един път. Тесен каменен път, под водата. Можем да прега- зим. – Те във всеки случай можеха. Той трябваше да се вози на гърба на Ходор, но така поне щеше да остане сух.

Тръстиките се спогледаха.

– Ти откъде го знаеш? – попита Джойен. – Били ли сте тук преди, мой принце?

– Не. Баба Нан ми го е казвала. Крепостта е със златна корона, виждате ли? – Посочи през езерото. Виждаха се петна от златна боя по бойниците. – Кралица Алисан е преспивала тук, затова са боядисали бойниците златни в нейна чест.

– Път, казваш? – Джайен огледа езерото. – Сигурен ли си?

– Да – каза Бран.

Мийра много лесно я намери, след като ѝ каза къде да гледа – каменната пътека, широка три стъпки и водеща право през езерото. Тя ги поведе предпазливо, стъпка по стъпка, боцкайки пред себе си с жабарското копие. Видяха как пътеката отново се появява, издигайки се от водата на острова и как се превръща в късо каменно стълбище, водещо към портата на крепостта.

Пътеката, Стъпалата и вратата бяха в права линия, от което човек можеше да си помисли, че целият път върви право, но не беше така. Под езерото той лъкатушеше, обикаляйки около една третина около езерото, преди да завърти обратно. Завоите бяха измамни и дългата пътека означаваше, че всеки, който се опита да приближи, е изложен на огъня на стрели откъм стражевата кула. Освен това скритите под водата камъни бяха гладки и хлъзгави; на два пъти Ходор едва не изгуби равновесие и извика тревожно „ХОДОР!“. Втория път Бран направо се изплаши. Ако Ходор паднеше във водата с него в коша, като нищо щеше да се удави, особено ако грамадното конярче изпаднеше в паника и за миг забравеше, че Бран е на гърба му, както ставаше понякога. „Май трябваше да останем в хана, под ябълката“ – помисли той, но вече беше късно.

За щастие трети път нямаше, а водата така и не стигна по-високо от кръста на Ходор, макар че Тръстиките газеха вече до гърдите. Скоро излязоха на острова и изкачиха стъпалата до укреплението. Вратата все още беше здрава, макар че с годините тежките дъбови талпи се бяха издули и не можеха да се затворят плътно. Мийра бутна с рамо и я отвори. Трегерът беше нисък.

– Наведи се, Ходор – каза Бран и той го направи, но недостатъчно, и Бран си чукна главата. – Заболя ме – оплака се той.

– Ходор – отвърна Ходор и се изправи.

Озоваха се в мрачно преддверие, толкова тясно, че четиримата едва се побраха. Нагоре и наляво по вътрешната стена на кулата се виеха стъпала и после продължаваха надолу вдясно от тях, зад железни решетки. Бран вдигна глава и видя друга решетка точно над себе си. „Дупката на смъртта.“ Добре, че не видя някой горе, който да излее върху тях буре с врящо масло.

Вратите бяха заключени, но железните решетки бяха почервенели от ръжда. Ходор сграбчи лявата и я задърпа и запъшка. Не стана нищо. Опита и с бутане, също без успех. После заклати решетките, зарита ги, заблъска ги с рамо, разтърси ги и заблъска пантите с огромната си длан, докато въздухът не се изпълни с ръждиви пращинки. Но железната врата не искаше да поддаде. Онази, която отвеждаше надолу, също не поддаваше.

– Няма как да влезем – сви рамене Мийра.

Дупката на смъртта беше точно над главата на Бран, който седеше в коша на гърба на Ходор. Той посегна нагоре и хвана решетките, за да опита. Щом ги дръпна надолу, железната скара поддаде и се измъкна от тавана сред водопад от ръжда и ронещи се камъни.

– ХОДОР! – изрева Ходор. Тежката железна скара се сринна с гротхот до краката на Джойен. Мийра се засмя.

– Виждате ли, мой принце? – каза тя. – По-силен сте от Ходор. – Бран се изчерви.

След като скарата падна, Ходор можа да вдигне горе Мийра и Джойен през зейналата дупка. Блатните хора подхванаха Бран под мишниците и го издърпаха при себе си. Най-трудно се оказа издърпването на Ходор – беше твърде тежък. Накрая Бран им каза да потърсят по-големи камъни. Такива на острова не липсваха и Ходор можа да ги натрупа на достатъчно висока купчина, за да може да се хване за ронещите се ръбове на дупката и да се изкатери.

– Ходор – изпръхтя той щастливо и им се ухили.

Озоваха се сред лабиринт от малки килийки, тъмни и празни, но Мийра бързо намери пътя към стълбището. Колкото по-нависоко се качваха, толкова по-светло ставаше; на третия етаж на кулата дебелите външни стени бяха прорязани от амбразури, четвъртият си имаше истински прозорци, а петият, най-високият, представляваше голяма кръгла камера със сводести врати, извеждащи в три посоки към малки каменни тераси. На четвъртата страна имаше нужник, кацнал над канал, който се спускаше право в езерото.

Небето беше съвсем потъмняло и облаците на запад бяха станали черни. Вятърът духаше толкова силно, че наметалото на Бран заплющя.

– Ходор – каза Ходор на шума. Мийра се завъртя в кръг.

– Чувствам се почти като великан, застанал високо над света.

– На Шийката има дървета, които са два пъти по-високи от тази кула – напомни й брат й.

– Да, но около тях има други дървета, които са също толкова

високи – каза Мийра. – На Шийката светът те притиска, а небето е много по-малко. Тук... усещаш ли го този вятър, братко? Виж колко голям е станал светът.

Беше вярно. Оттук човек можеше да види много надалече. На юг се издигаха планинските подножия, със сиво-зелените планини над тях. Хълмистите равнини на Новия дар се простираха във всички посоки, докъдето стигаше погледът.

– Надявах се, че ще можем да видим Вала оттук – каза разочарован Бран. – Беше глупаво, нали би трябвало да сме все още на петдесет леги от него. – Само като го каза се почувства уморен и премръзнал. – Джойен, а какво ще направим, като стигнем до Вала? Чичо ми все разправяше колко е голям. Седемстотин стъпки е висок и толкова дебел в основата, че портите са повече като тунели през леда. Как ще преинем през него, за да намерим триоката врана?

– Чувал съм, че по Вала има изоставени замъци – каза Джойен. – Крепости, построени от Нощния страж, които вече са празни. Някоя от тях може да ни предложи изход.

„Призрачните замъци“, така ги наричаше баба Нан. Майстер Лувин веднъж бе накарал Бран да научи имената на всички укрепления по Вала. Беше трудно – бяха деветнадесет, въпреки че никога не бяха поддържали повече от седемнадесет едновременно. На пира в чест на гостуващия в Зимен хребет крал Робърт Бран изреди имената им пред чичо си Бенджен от изток на запад и след това – от запад на изток. Бенджен Старк тогава се засмя и каза: „Знаеш ги по-добре от мен, Бран. Май ти трябва да станеш Първи шурмовак, а аз да остана тук, на твое място.“ Ала това беше преди Бран да падне. Преди да се прекърши. Когато се беше събудил от дългия сън, чичо му вече бе заминал за Черен замък.

– Чичо ми казваше, че портите били запечатвани с лед и камък всеки път, когато се налагало да бъде изоставен някой замък – каза Бран.

– Тогава ще трябва да ги отворим – каза Мийра. Това го притесни.

– Не бива да го правим. От другата страна може да дойдат лоши неща. Трябва просто да отидем в Черен замък и да кажем на лорд-командира да ни пусне.

– Ваша милост – каза Джойен, – трябва да избегнем Черния замък, както избягвахме кралския път. Там има стотици хора.

– Мъже на Нощния страж – каза Бран. – Те са изrekli клетви да не се месят във войни и такива неща.

– Така е – каза Джойен, – но един, решил да се отрече от клетвите си, би бил достатъчен да издаде тайната за теб на железните хора или на

Копелето на Болтън. А и не може да сме сигурни, че Стражът ще се съгласи да ни пусне. Могат да решат да ни задържат или да ни върнат.

– Но татко ми беше приятел на Нощния страж, а чичо ми е Първи шурмовак. Той може да знае къде е триоката врана. А и Джон също е в Черен замък. – Бран се беше надявал отново да види Джон, както и чичо им. Последните черни братя, посетили Зимен хребет, казаха, че Бенджен Старк бил заминал на обход, но сигурно вече се беше върнал. – Обзалагам се, че Стражът дори коне ще ни даде – продължи той.

– Тихо. – Джойен заслони очи с ръка и се загледа към залязващото слънце. – Вижте. Там има нещо... конник, струва ми се. Виждате ли го?

Бран също заслони очи, но въпреки това се наложи да примижи. Отначало не видя нищо, но после долови някакво смътно движение. Отначало си помисли, че е Лято, но не. „Човек на кон.“ Беше много далече, за да се види по-ясно.

– Ходор? – Ходор също бе вдигнал ръка над очите си, само че гледаше в грешна посока. – Ходор?

– Не бърза – каза Мийра, – но според мен е тръгнал към селото.

– Я да влезем вътре преди да ни е видял – предложи Джойен.

– Лято е близо до селото – възрази Бран.

– За Лято не се безпокой – успокои го Мийра. – Това е просто човек на уморен кон.

Докато се оттегляха на долния етаж на кулата, по камъните запляскаха редки мокри капки и дъждът скоро заваля сериозно. Дори през дебелите стени чуваха пляска му по езерната повърхност. Седяха на пода в кръглото празно помещение, обгърнати от сгъстяващия се сумрак. Терасата на север гледаше към изоставеното село. Мийра надникна да види какво става с конника.

– Подслонил се е под развалините на хана – каза им тя, след като се върна. – И май пали огън.

– Жалко, че и ние си нямаме огън – въздъхна Бран. – Студено ми е. Долу по стълбите имаше счупени мебели, видях ги. Можем да накараме Ходор да ги начупи и да се стоплим.

Идеята се хареса на Ходор.

– Ходор – каза той обнадеждено. Джойен обаче поклати глава.

– Огънят значи дим. Димът от тази кула ще се види много надалеч.

И светлината през прозорците.

– Стига да има кой да ги види – каза сестра му.

– В селото има човек.

– Един човек.

– Един човек е достатъчен, за да издаде Бран на враговете му, ако се окаже неприятел. Още имаме половин патица от вчера. Трябва да хапнем и да откъснем. Утре човекът ще си тръгне по пътя и ние също ще можем да продължим.

Джойен се наложи – той винаги се налагаше. Мийра раздели патицата на четиримата. Беше я хванала предния ден с мрежата си. Студена не беше толкова вкусна както когато я свалиха гореща и хрупкава от шиша, но поне не се наложи да стоят гладни. Бран и Мийра си разделиха гърдите, а Джойен изяде бутчето. Ходор нагъна крилото и крака: мърмореше „Ходор“ и облизваше мазнината от пръстите си след всяка хапка. Беше ред на Бран да им разкаже история и той им разказа за друг Брандън Старк, когото наричаха Брандън Корабостроителя, дето отплавал от татък Морето на залеза.

Когато свърши и патицата, и приказката, мрачината се беше съгъстила, а дъждът продължаваше да вали. Бран се зачуди къде ли се скита Лято и дали е хванал някоя от сърните.

Кулата се изпълни със сив сумрак, който бавно се превърна в нощен мрак. Ходор се беше изнервил нещо, почна да обикаля около стениите, като на всяка обиколка се спираше да надникне през отвора на нужника, сякаш беше забравил какво има долу. Джойен седеше до северната тераса, скрит от сенките, и се взираше в нощта и в дъжда. Някъде на север в небето блесна мълния и за миг освети вътрешността на кулата. Ходор подскочи и извика уплашено. Бран преброи до осем, докато чакаше гърма. Когато дойде, Ходор извика:

– Ходор!

„Дано Лято не се е изплашил така“. – помисли Бран. Кучетата в кучкарниците на Зимен хребет винаги се стряскаха от гръмотевиците, също като Ходор. „Трябва да изляза и да видя, да го успокоя...“

Мълнията блесна отново и този път гърмът последва на шест.

– Ходор! – ревна отново Ходор. – ХОДОР! ХОДОР! – И надигна меч си, сякаш искаше да се сбие с бурята.

– Тихо, Ходор – каза Джойен. – Бран, кажи му да не вика. Можеш ли да му прибереш този меч, Мийра?

– Ще опитам.

– Ходор, шшшт – каза Бран. – Хайде успокой се. Престани с това глупаво ходорене. Седни.

– Ходор? – Той даде съвсем послушно меч си на Мийра, но на лицето му се изписа объркване.

Джойен отново се обърна към тъмнината и всички го чуха как

вдиша изумено.

– Какво има? – попита Мийра.

– Мъже в селото.

– Онзи, дето го видяхме преди ли?

– Други. С оръжие. Видях една брадва, и копия. Движат се под дърветата.

– Колко са?

– Много. Не мога да ги преброя.

– На коне?

– Не.

– Ходор – каза изплашено Ходор. – Ходор. Ходор.

Бран също се почувства много притеснен, въпреки че не искаше да го признае пред Мийра.

– Ами ако дойдат тук?

– Няма да дойдат. – Тя седна до него. – Защо да идват?

– За подслон. – Гласът на Джайен беше мрачен. – Освен ако не спре бурята. Мийра, можеш ли да слезеш долу и да залостиш вратата?

– Не бих могла дори да я затворя. Дървото много се е издуло. Но те не могат да минат през железните порти.

– Могат. Могат да разбият ключалката или пантите. Или да се изкачат през дупката на смъртта като нас.

Нова мълния разцепи небето и Ходор изхленчи. После над езерото се разнесе разтърсващ тътен.

– Ходор! – ревна той, затисна ушите си с шепи, стана и взе да тъпче в кръг в тъмното. – Ходор! Ходор! Ходор!

– Не! – ревна му в отговор Бран. – Стига си ходорил! Без полза.

– Ходоооор! – простена Ходор. Мийра понечи да го хване и да го успокои, но той беше много силен. Само сви рамене и я хвърли настрана. – Ходоооооооор! – писна коняръчето, когато мълнията отново изпълни небето, и сега вече дори и Джайен се развика, развика се заедно с Бран и Мийра, за да го накарат да млъкне.

– Млъкни! – извика пронизително и с много изплашен глас Бран, пресягайки се без полза към крака на Ходор. Пресегна се, още и още...

Ходор се олюля и изведнъж затвори уста. Поклати бавно глава, разтърси я, после се смъкна пода и седна кръстосал крака. Когато гърмът изтреща, той сякаш почти не го чу. Четиримата седяха в тъмната кула, не смеейки да дишат.

– Бран, какво му направи? – прошепна Мийра.

– Нищо. – Бран поклати глава. – Не знам. – „Посегнах към него,

както посягам към Лято.“ За един миг той се беше превърнал в Ходор. Това го ужаси.

– Нещо става в селото – каза Джойен. – Стори ми се, че видях един от мъжете да сочи към кулата.

„Няма да се уплаша.“ Той беше принцът на Зимен хребет, синът на Едард Старк, вече почти пораснал мъж, и при това превъплъщенец, а не някакво си момченце като Рикон. „И Лято няма да се уплаши.“

– Сигурно са някои от Ъмбърите – каза той. – Или пък от Кнот, или Нореите, или от хората на Флинт, слезли от планините, може и да са братя от Нощния страж. Не носят ли черни наметала, Джойен.

– Нощем всички наметала са черни. А и мълниците много бързо светват и угасват, за да мога да кажа как са облечени.

Мийра се разтревожи.

– Ако бяха черни братя, щяха да са на коне, нали? Но Бран се сети за нещо друго.

– Все едно – каза им той убедено. – Дори да искат, те не могат да дойдат тук. Освен ако нямат лодка или не знаят за пътеката.

– Пътеката! – Мийра разроши косата на Бран и го целуна по челото. – Миличкият ни принц! Той е прав, Джойен, те не знаят за пътеката. Дори да знаят, няма да я намерят в нощта и в дъжда.

– Но нощта ще свърши. Ако останат до заранта... – Джойен премълча останалото. След няколко мига каза: – Подсилват огъня, дето го запали първият.

Мълнията изтрещя в небето и светлината изпълни кулата и ги очерта в сянката. Ходор се заклати и си затананика.

И в този ярък миг Бран усети страха на Лято, затвори двете си очи и отвори трето, момчешката кожа се смъкна от него и той остави кулата зад себе си...

... и се озова навън в дъжда, с пълен със сърнешко месо корем, промъкваше се в храстите, докато небето над него се раздираше и ехтеше. Мирисът на гнили ябълки и мокри листа почти заличаваше миризмата на човек, но тя бе тук. Той дочу кънтеж на твърда кожа и видя човечите, пристъпващи под дърветата. Един човек с пръчка мина покрай него, загърнал с кожа главата си, което го правеше и сляп, и глух. Вълкът го забиколи отдалече, зад мокрия трънак и голите клони на една ябълка. Чу говора им и там, под миризмите на дъжд, на листа и на кон, дойде остратата, червена смрад на страха...

ДЖОН

Земята беше покрита с борови иглички и кафяви листа, зелено-кафяв килим, все още влажен от скорошните дъждове. Шумолеше под краката им. Огромни голи дъбове, високи смърчове и стройни редици борове ги обкръжаваха от всички страни. На един хълм над тях се виждаше кръгла кула, древна и пуста, обрасла почти догоре с дебел зелен мъх.

– Кой го е построил това, така от камък? – попита го Игрит. – Някой крал ли?

– Не. Просто хората, които са живели тук.

– Какво е станало с тях?

– Измрели са или са си отишли.

От хиляди години Дарът на Брандън беше обработвана земя, но откакто Стражът бе започнал да запада, все по-малко ръце оставаха за оран, за пчелините и за обработване на градините, така че дивото си бе възвърнало немалко нивя и крепости. В Новия дар бе имало села и твърдини, данъците от които, прибирани в стока и в труд, помагаша за изхранването и обличането на черните братя. Но и от тях повечето бяха запустели.

– Били са глупави, да оставят такъв замък – каза Игрит.

– Това е само една кула. Някога тук е живял дребен владетел със своето семейство и заклетите му мъже. Дойдат ли нападатели, той запалвал маяк на покрива. Зимен хребет има кули три пъти колкото тази.

Тя го погледна, сякаш си мислеше, че преувеличава.

– Как могат хората да строят толкова високо, след като нямат великани, които да вдигат камъните?

Според легендата Бран Строителя наистина беше използвал великани за издигането на Зимен хребет, но Джон не искаше да смесва приказките с истината.

– Хората могат да строят и много по-високо. В Староград има една кула, която е по-висока от Вала. – Беше сигурен, че не му повярва. „Ако можеш да й покажа Зимен хребет... да й откъсна цвете от зимните градини, да я нагостя в Голямата зала и да й покажа каменните крале на техните тронове. Бихме могли да се окъпем в горещите извори и да се любим под дървото на сърцето, а старите богове да ни гледат.“

Мечтата бе така сладка... Но Зимен хребет никога нямаше да е

негов, за да го покаже. Беше на брат му, краля на Севера. Той беше Сняг, а не Старк. „Копеле, клетвопрестъпник и обърни-плащ...“

– Навярно после ще можем да се върнем тук и да си живеем в тази кула – каза тя. – Ти би ли го искал, Джон Сняг? После?

„После.“ Думата беше като забито в гърдите копие. „После. След войната. След завоеванието. След като диваците разбият Вала...“

Лорд баща му веднъж беше говорил за издигане на нови лордове и заселването им в изоставените крепости, като щит срещу диваците. Плана щеше да изисква Стражът да отстъпи голяма част от Дара, но чичо му Бенджен беше убеден, че лорд-командирът може да склони, стига новите лордове да плащат данък на Черен замък вместо на Зимен хребет.

– Това обаче е една мечта за напролет – казал бе лорд Едард. – Дори обещанията за земя няма да привлекат хора на север, когато зимата иде.

„Ако зимата идваше и си отиваше по-бързо, навярно щях да избира да държа една от тези кули в името на баща ми.“ Лорд Едард обаче беше мъртъв, а чичо му Бенджен се беше изгубил; щитът, за който двамата мечтаеха, никога нямаше да бъде изкован.

– Тази земя принадлежи на Стража – каза Джон. Ноздрите й настръхнаха.

– Тук не живее никой.

– Вашите нападатели ги прогониха.

– Значи са били страхливци. Ако са държали на земята, щяха да останат и да се бият.

– Навярно битките са им омръзнали. Омръзнало им е да си залостват вратите всяка нощ и да се чудят дали Дрънчашата ризница или някой като него няма да връхлети и да им отвлече жените. Омръзнало им е да им обират реколтата и всички ценни вещи, които са могли да имат. По-лесно е било да се преселят далече от обсега на шурмоваците ви. – „Но ако рухне Валът, целият Север ще се окаже в обсега им.“

– Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. Взимат се дъщери, а не жени. Вие сте тези, които крадете. Взели сте целия свят и сте построили този свой Вал, за да държите свободния народ отвън.

– Така ли? – Понякога Джон забравяше колко дива е тя и после тя му го напомняше. – И как е станало това?

– Боговете са създали земята, за да си я делят всички хора. Но когато дошли кралете с техните корони и стоманени мечове, заявили, че цялата е тяхна. „Мои са тези дървета – казвали те, – не можете да ядете от

плодовете им. Мой е този поток, не можете ловите риба тук. Гората е моя, не можете да ловувате в нея. Земята е моя, водата е моя, замъкът е мой, дъщерята е моя, дръжте си ръцете настрана или ще ги отсека, но може би ако коленичите пред мен, ще ви разреша да помиришете.“ Ти ни наричаш крадци, но крадецът поне трябва да е смел, умен и бърз. А един коленичещ може само да коленичи.

– Харма и Торбата кокали не идват тук за риба, нито за ябълки. Те крадат мечове и брадви. Крадат подправки, коприни и кожи. Грабят всяка – жълтица, пръстен или чаша със скъпоценни камъни, които на – мерят, бурета с вино през лятото и бъчви с пушено телешко зиме, а жени отвлечат по всеки сезон и ги отмъкват отвъд Вала.

– И какво от това? Аз бих предпочела да ме отвлече силен мъж, вместо баща ми да ме даде на някой слабак.

– Така казваш, но откъде си сигурна? Ами ако те отвлече някой, когото мразиш?

– Ще трябва да бъде много бърз и хитър, за да отвлече точно мен. Така че синовете му също ще са силни и умни. Защо да мразя такъв мъж?

– Може никога да не се къпе и да мирише като мечок.

– Тогава ще го бутна в някой вир или ще му излея ведро на главата. Все едно, не прилича на мъжете да миришат като цветя.

– Какво им е лошото на цветята?

– Нищо, за една пчела. Но за легло предпочитам едно от тия. – Игрит посегна да го стисне отпред за гашите.

Джон хвана китката ѝ.

– Ами ако мъжът, който те е откраднал, е пияница? – настоя той. – Ами ако е груб и жесток? – Стисна я по-здраво да ѝ покаже. – Ако е посилен от теб и обича да те бие до кръв?

– Тогава ще му прережа гърлото, докато спи. Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. – Игрит се изви като змиорка и се измъкна от него.

„Едно поне знам. Знам, че си дива до костите.“ Лесно беше да го забрави, когато се смееха заедно или се целуваха. Но после, щом някой кажеше или направеше нещо, той изведнъж си даваше отново сметка за стената, която делеше двата им свята.

– Един мъж може да има жена или нож – каза му Игрит, – но никой не може да има и двете. Всяко малко момиченце научава това от майка си. – Тя вдигна непокорно брадичка и тръсна буйната си червена коса. – А хората не могат да притежават земята, както не могат да притежават морето или небето. Вашите коленичещи си мислят, че е тяхна, но Манс

ще им докаже, че грешат.

Страхотна дръзка хвалба, но прозвуча кухо. Джон се озърна назад да се увери, че магнарят не може да ги чуе. Ерок, Големия цирей и Дан Конопа бяха на няколко крачки зад тях, но не им обръщаха внимание. Големия цирей се оплакваше от задника си.

– Игрит – тихо каза Джон. – Манс не може да спечели тази война.

– Може! – настоя тя. – Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. Ти никога не си виждал как се бие свободният народ.

Диваците се биеха като герои или като демони, зависи на кого го разправя човек, но в края на краищата се свеждаше до едно и също. „Бият се с неумолим кураж, всеки за личната си слава.“

– Не се съмнявам, че всички сте големи храбреци, но когато се стигне до сражение, дисциплината винаги побеждава доблестта. Накрая Манс ще се провали, както са се проваляли всички крале отвъд Вала преди него. А когато се провали, всички вие ще измрете. Всички.

Игрит го гледаше толкова ядно, че той помисли, че ще го удари.

– Всички ние – каза тя. – Ти също. Ти вече не си врана, Джон Сняг. Аз се заклевх, че не си, така че гледай да не си. – Бутна го към близкото дърво, притисна го в кората на дебелия ствол и го целуна дълго по устните ей така, посред разкъсаната им колона. Джон чу как Григ Козела подвикна окуражително. Друг някой се изсмя. Въпреки това той се отзова на целувката й. Когато най-сетне се разделиха, Игрит се изчерви.

– Ти си мой – прошепна му. – Мой, както аз съм твоя. И ако умрем, ще умрем. Всички хора трябва да умрат, Джон Сняг. Но първо ще живеем.

– Да. – Буца беше заседнала в гърлото му. – Първо ще живеем. Тя се ухили, показвайки му кривите си зъби, които Джон, кой знае защо, бе обикнал. „Дивачка е до костите“ – отново помисли той с болезнена тъга, която го жегна в стомаха. Сви пръстите на дясната си ръка и се зачуди какво ли щеше да направи Игрит, ако разбереше какво таи в сърцето си. Дали щеше да го предаде, ако я накараше да седне и да й каже, че той все още е син на Нед Старк и мъж на Нощния страж? Животът на толкова много хора зависеше от това дали някак ще успее да се добере до Черен замък преди магнаря... при условие, че намереше начин да избяга от диваците.

Бяха се спуснали по южния склон на Вала при Сив страж, изоставен преди двеста години. Един участък от грамадните каменни стъпала се беше сринал преди столетие, но въпреки това спускането беше много по-лесно, отколкото изкачването. Оттам Стир ги поведе дълбоко

навътре в Дара, за да избегнат обичайните патрули на Стража. Григ Козела ги преведе покрай няколко изоставени села, останали по тези земи. Не видяха никакви следи от хора, ако се оставеха настрана няколкото пръснати кръгли кули, щръкнали към небето като каменни пръсти. Преминаха през студени и мокри хълмове и дъждовни равнини, без някой да ги съзре, без да ги забележат.

„Не трябва да се двоумиш, каквото и да ти поискат – беше казал Полуъркката. – Върви с тях, яж с тях, бий се с тях, колкото се наложи.“ Много левги вече бе яздил с тях и не по-малко беше изминал пеш, делил бе с тях хляба и солта, както и завивките на Игрит, но те все още не му вярваха. Ден и нощ хората на Денн го следяха за най-малкия признак за измяна. Не можеше да им се измъкне, а скоро щеше да стане твърде късно.

„Бий се с тях“ – беше казал Корин преди да предаде собствения си живот на върха на Дългия нокът... но досега поне не беше се стигало до това. „Проля ли веднъж кръв на мой брат, загубен съм. Уж тогава прехвърлих Вала за добро, но връщане няма.“

След края на всеки дневен преход магнарят го привикваше, за да му зададе няколко резки въпроса за Черен замък, за гарнизона му и отбраната му. Джон послъгваше, доколкото смееше, и на няколко пъти се престори, че не знае, но Григ Козела и Ерок също слушаха, а те знаеха достатъчно, за да го принудят да бъде предпазлив. Само една прекалено явна лъжа можеше да го издаде.

Но истината беше ужасна. Черен замък не разполагаше с никаква отбрана освен самия Вал. Липсваха дори дървените му палисади или земните насипи. „Замъкът“ вече не представляваше нищо повече от няколко скупчени една до друга кули и цитадели, две трети от които се рушаха. Колкото до гарнизона, Стария мечок беше отвел двеста души на своя обход. Върнал ли се беше някой от тях? Джон нямаше как да знае. Навярно около четиристотин души бяха останали в замъка, но повечето от тях бяха строители и стюарди, а не бойци.

Мъжете от клана Денн бяха корави воини и доста по-дисциплинирани от повечето останали диваци; без съмнение Манс ги беше избрал тъкмо заради това. Защитниците на Черен замък щяха да включват слепия майстер Емон и неговия полусляп стюард Клидас, едноръкия Донал Ноя, пияния септон Целадор, Дик Фолард Глухия, готвача Хоб Трипръстия, стария сир Винтън Дебелака, както и Холдър, Тоуд Краставия и Пип, Албет и другите момчета, които се бяха обучавали с Джон. И щеше да ги командва червендалестият Боуен Марш, дебелият стюард,

назначен за кастелан в отсъствието на лорд Мормон. Ед Скръбния понякога наричаше Марш Стария нар, което му отиваше точно толкова, колкото Стария мечок за Мормон.

– Точно такъв ти трябва най-отпред, когато врагът ти излезе на бойното поле – разправяше Ед с обичайния си кисел глас. – Ще ти ги преброи до последния. Същински демон е в броенето.

„Ако магнарят завземе Черен замък с изненада, ще си е кървава капаница, момчетата ще ги изколят в леглата преди да са разбрали, че ги нападат.“ Джон трябваше да ги предупреди, но как? Никога не го пращаха за фураж или на лов, нито му разрешаваха сам да остане на пост. А се боеше и за Игрит. Не можеше да я вземе със себе си, но ако я оставеше, дали магнарят нямаше да я накара да отговаря за предателството му? „Две сърца, биещи в едно...“ Всяка нощ делияха кожата за спане и той заспиваше с главата ѝ опряна на гърдите му и червената ѝ коса, гъделичкаща го по брадичката. Мирисът ѝ се бе превърнал в част от него. Кривите ѝ зъбки, допирът на гърдата ѝ, щом я стиснеш в ръката си, вкусът на устата ѝ... те бяха неговата радост и отчаянието му. Всяка нощ лежеше до топлата Игрит и се чудеше дали и лорд баща му се е чувствал толкова объркано с майка му, която и да е била тя. „Игрит заложил капана, в който ме бутна Манс Райдър.“ Всеки ден, прекаран сред диваците, правеше онова, което бе длъжен да направи, все по-трудно. Трябваше да измисли някакъв начин да предаде тези хора, а когато го направеше, щеше да умре. Не им искаше приятелството, както и не беше искал и любовта на Игрит. Но все пак... хората на Денн си говореха на Древния език и рядко разменяха думи с Джон, но с воините на Джарл беше по-друго, с мъжете, които първи изкатериха Вала. Джон неволно беше започнал да ги опознава: мършавия и кротък Ерок и шумния, общителен Григ Козела, момчетата Кворт и Боджър, Дан Конопа, плетача на въжета. Най-зле беше с Дел, един младеж с конско лице почти на годините на Джон, който заговаряше унесено за дивото момиче, което искал да си откридне.

– Късмет носи тя, като твоята Игрит. Целуната е от огъня. Джон трябваше да си прехапе езика. Не искаше да знае нито за момичето на Дел, нито за майката на Боджър, нито за морето, от което бе дошъл Хенк Шлема, или как Григ ходил на гости на зелените хора на Острова на ликовите, или как веднъж стадо лосове подгонили Палеца и го принудили да се покатери на едно дърво. Не искаше да слуша за цирея на задника на Голям цирей, колко ейл можел да изпие Каменни палци или как малкото братче на Кворт го молело да не тръгва с Джарл. Кворт едва ли

беше на повече от четиринадесет, макар че вече си беше откраднал жена и чакаше дете.

– Може пък да се роди в някой замък – хвалеше се момчето. – Роден в замък, като някой лорд! – Забелязаха, че много се заплесва по „замъците“, тоест наблюдателните кули.

Джон се зачуди къде ли е Дух. Дали беше тръгнал за Черен замък, или тичаше с някоя вълча глутница из горите? Нямаше никакъв усет за вълчището, дори в сънищата си. Това го караше да се чувства, сякаш са отрязали част от самия него. Дори когато Игрит бе до него, се чувстваше сам. Не искаше да умре сам.

Дърветата бяха започнали да оредяват и те крачеха на изток през леко хълмисти равнини. Тревата бе висока до кръста и тук-там се полюшваха стръкове жито. Денят беше топъл и слънчев. Към залез обаче откъм запад започнаха да се трупат облаци, скоро погълнаха оранжевия диск на слънцето и Лен предсказа, че иде лоша буря. Майка му била горска вещица и всички шурмоваци бяха съгласни, че имал дарбата да предсказва времето.

– Наблизо има село – каза Григ Козела на магнаря. – На две-три мили. Можем да се подслоним там.

Стир веднага се съгласи.

Беше вече съвсем мръкнало и бурята бушуваше, когато се добраха до мястото. Селцето беше разположено край езеро и беше изоставено толкова отдавна, че повечето му къщи се бяха срутили. Дори малкият хан, който някога сигурно бе представлявал добре дошла гледка за пътника, сега се беше срутил наполовина и бе останал без покрив. „Няма да намерим кой знае какъв подслон тук“ – помисли Джон. При всяко блясане на мълнията виждаше кръглата кула, издигаща се на островчето сред езерото, но без лодки нямаше как да стигнат дотам.

Ерок и Дел се бяха промъкнали напред да огледат руините, но Дел се върна почти веднага, Стир спря колоната и прати няколко от хората на Денн на бегот напред, с копия в ръце. Джон междувременно също го видя: пламъчетата на огън, осветили оцелелия комин на ханчето. „Не сме сами.“ Страхът се нави на кълбо в корема му като змия. Чу цвилене на кон, а след това и виковете. „Язди с тях, яз с тях, бий се с тях“, беше казал Корин.

Но боят беше свършил.

– Само един е – каза Ерок, когато се върна. – Старец някакъв, с кон.

Магнарят раздаде команди на Древния език и неколцина от Денн се пръснаха да обкръжат селото, а други тръгнаха да огледат къщите, за да

се уверят, че никой не се крие зад тръните и срутените камъни. Останалите се струпаха в хана. Скършените клони, които старецът беше подпалил, като че ли вдигаха повече пушек, отколкото топлеха, но всяка топлина беше добре дошла в тази дъждовна нощ. Двама от хората на Денн бяха проснали човека на земята и си делеяха вещите му. Друг държеше коня му, а още трима ровичкаха из дисагите му.

Джон се отдалечи. Една гнила ябълка се разпльока под петата му. „Стир ще го убие.“ Магнарят вече го беше казал при Сив страж – всеки коленичещ, когото срещнат, да го убиват веднага, за да са сигурни, че никой няма да вдигне тревога. „Върви с тях, яж с тях, бий се с тях.“ Означаваше ли това, че трябва да стои ням и безпомощен, докато режат гърлото на нещастния старец?

В края на селото Джон се натъкна на един от постове. Мъжът му изръмжа нещо на Древния език и му посочи към хана. „Върни се където ти е мястото, това ми казва – помисли Джон. – Но къде е то?“ Тръгна към водата и откри едно почти сухо място под килналата се стена на една полусрутена къща. След малко Игрит го намери да седи, загледан в езерото, по което пердашеха камшиците на дъжда.

– Знам го това място – каза той, щом тя седна до него. – Тази кула... погледни на върха ѝ, когато пак светне мълния, и ми кажи какво виждаш.

– Добре, щом искаш – каза тя. – Някои от хората на Денн разправят, че били чули гласове оттам. Викане.

– От гръмотевиците е.

– Казват, че било викане. Може да са призраци. Укреплението наистина имаше вид на обитавано от призраци, черно на фона на бурята върху скалистия остров и с дъжда, който безмилостно плющеше около него.

– Можем да идем да погледнем – предложи той. – Едва ли ще се накрим повече.

– С плуване? В тази буря? – Тя се засмя. – Да не би това да е някаква хитрина, за да ме накараш да си сваля дрехите, Джон Сняг?

– Откога трябва да измислям хитрини за това? – заяде се той. – Или просто не можеш да преплуваш две крачки? – Самият Джон беше добър плувец, научил се беше като момче в големия ров на Зимен хребет.

Игрит го щипна по ръката.

– Ти нищо не знаеш, Джон Сняг. Аз съм наполовина риба, ще те накарам да се увериш.

– Наполовина риба, наполовина коза, наполовина кон... много

половини имаш, Игрит. – Той поклати глава. – Няма да се наложи да плуваме, ако мястото е същото, което си мисля. Можем да вървим.

Тя се дръпна и го изгледа.

– Да вървим по водата? Що за южняшка магия пък е това?

– Не е ма... – почна той, но огромната стрела на мълнията се спусна от небето и докосна повърхността на езерото. За половин миг светът стана ярък като посред бял ден. Тътенът на гръмотевицата беше толкова силен, че Игрит ахна и си затисна ушите.

– Видя ли? – попита Джон, след като гръмотевицата се изтърколи и нощта отново почерня. – Видя ли?

– Жълто – каза тя. – Това ли имаше предвид? Някои от стърчащите камъни на върха бяха жълти.

– Наричаме ги бойници. Преди много време са били боядисани в златен цвят. Това е Краличина корона.

Оттатък езерото кулата отново беше станала черна, смътна и едва видима.

– Кралица ли е живяла там? – попита Игрит.

– Една кралица е престояла там за една нощ. – Баба Нан му беше разправяла тази история, но майстер Лувин бе потвърдил по-голямата ѝ част. – Алисан, жената на крал Джеерис Обединителя. Наричат го Стария крал, защото е царувал много дълго, но е бил млад, когато седнал на Железния трон. В онези дни той пожелал да пропътува из цялата страна. Когато дошъл в Зимен хребет, довел своята кралица, шест дракона и половината си двор. Имал да обсъжда важни неща със своя Гарант на Севера, а кралица Алисан се отегчила, затова яхнала своя дракон Сребърно крило и полетяла на север, за да види Вала. Това селце било едно от местата, където се отбила. По-късно хората боядисали върха на твърдината си така, че да прилича на златната корона, която тя носела, когато прекарала една нощ при тях.

– Никога не съм виждала дракон.

– Аз също. Последните дракони са умрели преди сто и повече години. Но това е било много преди тази случка.

– Кралица Алисан, казваш?

– Добрата кралица Алисан, така я нарекли след това. Един от замъците на Вала също бил наречен в нейна чест. Краличина порта. Преди гостуването ѝ я наричали Снежната порта.

– Щом е била толкова добра, трябвало е да го събори този Вал. „Не – помисли той. – Валът пази владенията. От Другите... и от теб и тези като теб също така, мила.“ – Имах друг приятел, който мечтаеше за

дракони. Едно джудже.

Той ми каза, че...

– Джон Сняг! – Един от Денн се беше изправил над тях и се мръщеше. – Магнар чака.

Джон помисли, че човекът може да е същият, който го беше намерил извън пещерата в нощта преди да изкачат Вала, но не беше сигурен. Стана. Игрит тръгна с него – нещо, което винаги караше Стир да се мръщи, но всеки път, когато се опиташе да я напъди, тя му напомняше, че е свободна жена, а не коленичеща, и че може да идва и да си отива когато си поиска.

Намериха магнаря застанал под дървото, което беше израснало през пода на гостната. Пленникът му беше коленичил пред огнището, обкръжен от дървени копия и бронзови мечове. Видя Джон, но не каза нищо. Дъждът се стичаше по стените и пляскаше по малкото останали по клоните листа, димът се виеше над огъня.

– Той трябва да умре – каза магнарят. – Направи го, врано.

Старецът дума не каза. Само погледна Джон, застанал между диваците. Сред дъжда и дима, осветен само от огъня, едва ли щеше да забележи, че Джон целият е в черно, освен наметалото от овча кожа. „Или го забеляза?“ Джон извади Дълъг нокът от ножницата. Дъждът облиза стоманата, а светлината от огъня прокара тъмнооранжева резка по острието му. „Толкова малък огън, и да струва живота на един човек.“ Спомни си какво му беше казал Корин Полуурката, когато зърнаха огъня в Пищящ проход. „Тук огънят е живот – каза той, – но може и да е смърт.“ Но онова беше високо там, на Замръзналите зъбери, в беззаконната пустош оттатък Вала. Това тук беше Дарът, закрилян от Нощния страж и от властта на Зимен хребет. Тук човек трябваше да има свободно право да си запали огън, без да мре за това.

– Защо се колебаеш? – каза Стир. – Убий го и да се свършва. Дори тогава пленникът не проговори. „Милост“, можеше да каже поне или: „Взехте ми коня, парите, храната ми, оставете ми поне животеца“, или: „Не, моля ви, нищо лошо не съм ви направил.“ Хиляда неща можеше да каже, или да заплаче, или да призове боговете. Само че никакви думи нямаше да го спасят. Може би го разбираше. Затова стисна езика си зад зъбите и загледа Джон обвинително и умоляващо.

„Не трябва да се двоумиш, каквото и да поискат от теб. Върви с тях, яж с тях, бий се с тях...“ Но този старец не беше оказал никаква съпротива. Просто нямаше късмет. Кой беше той, откъде беше дошъл, къде се канеше да отиде на тази окаяна кранта... нищо от това нямаше

значение.

„Старец е – каза си Джон. – На петдесет, може би на шестдесет дори. Живял е по-дълго от повечето хора. Мъжете на Денн все едно ще го убият, каквото и да кажа или да направя, не може да го спаси.“ Дълъг нокът му се струваше по-тежък от олово в ръката му, прекалено тежък, за да може да го вдигне. Мъжът продължаваше да се взира в него с големите си, черни като кладенци очи. „Ще пропадна в тези очи и ще се удавя.“ Магнарят също го гледаше и Джон почти усети вкуса на подозрението. „Човекът е мъртъв. Какво значение има, ако го убие моята ръка?“ Един удар щеше да го довърши, бърз и чист. Дълъг нокът беше изкован от валирианска стомана. „Като Лед.“ Джон си спомни друго едно убийство: онзи дезертър на колене, главата му, когато се изтъркаля, яркочервената кръв по снега... бащиния му меч, бащините му думи, бащиното му лице...

– Хайде, Джон Сняг – прикани го Игрит. – Трябва. Да докажеш, че не си никаква врана, а си един от свободния народ.

– Старец, седнал до огън?

– Орелл също седеше до огън. Ти го уби много бързо. – Тя го погледна твърдо. – И мен искаше да убиеш, докато не видя, че съм жена. А аз спях.

– Онова беше друго. Вие бяхте войници... постове.

– Да, а вие враните не искахте да ви видим. Както и ние сега. Същото е. Убий го.

Той обърна гръб на стареца.

– Не.

Магнарят пристъпи към тях – висок, намръщен и много опасен.

– Аз казвам „да“. Аз командвам тук.

– Ти командваш клана Денн – отвърна му Джон. – Не свободния народ.

– Не виждам свободен народ. Виждам една врана и жена на врана.

– Не съм жена на врана! – Игрит дръпна ножа си от канията. Направи три бързи крачки, дръпна стареца за косата и преряза гърлото му от ухо до ухо. Дори в смъртта си човекът не извика. – Ти нищо не знаеш, Джон Сняг! – извика му тя и хвърли окървавения нож в краката му.

Магнарят каза нещо на Древния език. Можеше да е казал на хората си да убият Джон на място, но той така и нямаше да го разбере. От небето изтрещя мълния, раздираща синкавобяла назъбена стрела, която докосна върха на кулата сред езерото. Чак помирисах яростта ѝ, а когато дойде и гърмът, нощта се разтърси.

И отгоре върху тях връхлетя смърт.

Блясъкът на мълнията заслепи Джон, но за миг той успя да зърне мятащата се сянка, преди да чуе писъка. Първият от мъжете на Денн умря като стареца, с кръв, бликнала от разкъсаното му гърло. После светлината изчезна и фигурата се превъртя, заръмжа и друг от мъжете рухна в тъмното. Чуха се проклетия, викове, резове на болка. Джон видя как Големия цирей залитна назад и събори трима мъже. „Дух – помисли той в един безумен миг. – Дух е прескочил Вала.“ Но после нова мълния превърна нощта в ден и той видя вълка, застанал върху гърдите на Дел с черната кръв, стичаща се от челюстите му. „Сив. Той е сив!“ Тъмнината се спусна с тътена на гръмотевицата. Вълкът притича между мъжете на Денн и те замушкаха слепешком с копията си. Кобилата на стареца се изправи на задните си крака, полудяла от миризмата на кръв, и зарита с копита. Дълъг нокът все още беше в ръката му. И изведнъж Джон Сняг осъзна, че по-добър шанс от този никога няма да има.

Посече първия, когато той се обърна към вълка, шмугна се покрай втория и замахна към трети. Сред цялото това безумие чуваше някой да го вика по име, но дали беше Игрит или магнарят – не можеше да каже. Мъжът, който се мъчеше да удържи кобилата, така и не го видя. Дълъг нокът беше лек като перце. Джон замахна отзад към прасеца му и усети как стоманата захапа до кокал. Когато дивакът падна, кобилата скочи, но Джон успя някак да я сграбчи за гривата със свободната си ръка и да се метне на гърба ѝ. Нечия ръка го стисна за глезена и той посече надолу и видя как лицето на Боджър потъна в локва кръв. Кобилата се изправи на задните си крака и зарита. Едното копито удари един дивак по темето и то изпраща.

А после препуснаха. Джон изобщо не се опита да направлява кобилата. Можеше само да се задържи върху нея, докато тя прескачаше през кал, дъжд и гръмотевичен тътен. Мокра трева го шибаше в лицето, а едно копие изсвистя покрай ухото му. „Ако се спъне и си счупи крак, ще ме догонят и ще ме убият“ – помисли той, но старите богове бяха с него и кобилата не се спъна. Мълнии трещяха из черния купол на небесата и тътен кънтеше и се търкаляше из равнините. Викове заглъхнаха и замряха зад гърба му.

Много часове по-късно дъждът спря. Джон се намери сам сред море от висока черна трева. Усети остра пулсираща болка в дясното си бедро. Погледна надолу и се изненада като видя щръкналата стрела. „Кога е станало това?“ Хвана пръчката и я дръпна, но върхът беше заседнал дълбоко в мускула на крака му и болката беше непоносима.

Помъчи се отново да премисли цялото безумие, разиграло се при хана, но успя да си спомни единствено звяра, мършав, сив и ужасен. „Много голям беше за обикновен вълк. Значи е било вълчище. Вълчище трябва да е било.“ Никога не беше виждал толкова бързо животно. „Като Сив вятър...“ Възможно ли беше Роб да се е върнал на север?

Джон поклати глава. Отговор нямаше. Много му беше трудно да мисли... за вълка, за стареца, за Игрит, за каквото и да било...

Смъкна се тремаво от гърба на кобилата. Раненият му крак се огъна и трябваше да преглътне кръска си. „Това ще се превърне в агония.“ Стрелата обаче трябваше да излезе, от чакането нямаше да последва нищо добро. Джон сви ръка около пръчката под перата, пое дълбоко въздух и тикна стрелата напред. Изпъшка и после изруга. „Тече ми кръв като на заклано прасе“ – каза си, но нищо не можеше да направи, докато стрелата не излезе. Сгърчи лице и опита отново... и пак спря, треперещ. „Още веднъж.“ Този път изкрещя, но когато спря, върхът на стрелата се беше показал отпред на бедрото. Джон издърпа окървавените си панталони, за да го хване по-добре, стисна зъби и бавно издърпа стрелата през крака си. Как издържа, без да припадне – така и не разбра.

След това легна на тревата, твърде отпаднал, за да може да помръдне. След известно време осъзна, че ако не се насили да помръдне, може да умре тук. Допълзя до плиткия поток, изми бедрото си със студена вода и превърза раната с ивица плат, откъсната от наметалото. Изми и стрелата, след което я завъртя в ръцете си. Сиви ли бяха перцата, или бели? Игрит оперваше стрелите си със светлосиви гъши пера. „Тя ли я стреляла по мен, когато побягнах?“ Не можеше да я вини за това. Учуди се само дали се е целила в него, или в кобилата. Ако беше улучила нея, щеше да е обречен.

– Късмет, че на пътя ѝ се е изпречил кракът ми – измърмори той.

Отпусна се за малко да остави кобилата да се напаса. Тя не се отдалечи много. Това беше добре. С ранения крак той изобщо нямаше да може да я хване. Можа само да се изправи и да се покатери на гърба ѝ. „Как изобщо съм могъл да я яхна, без седло и стремена, и при това с меч в едната ръка?“ Това беше друг въпрос, на който не можа да си отговори.

Чу далечен тътен, но облаците над главата му се разсейваха. Джон затърси по небето, докато не намери Ледения дракон, после обърна кобилата на север към Вала и Черен замък. Болката в мускула на дясното бедро го накара да присвие очи и да изохка. „Връщам се у дома.“ Но ако беше така, защо изпитваше такава празнота?

Звездите го гледаха отгоре като очи.

ДЕНЕРИС

Съгледвачите ѝ дотраки ѝ бяха казали как е, но Дани искаше да види сама. Сир Джора Мормон яздеше с нея през брезова гора и после нагоре по стръмния хълм от пясъчник.

– Стигнахме – каза той малко пред билото.

Дани дръпна юздите на кобилата си и се загледа през нивята. Юнкайската войска се беше построила на пътя им. Бялата брада я беше учил как най-лесно да брои четта на противника.

– Пет хиляди – каза тя след малко.

– Толкова са. – Сир Джора посочи. – Онези по фланговете са наемници. Копиеносци и конни стрелци, с мечове и брадви за бой отблизо. Вторите синове са на лявото крило, Враните на бурята – отдясно. По около петстотин души. Виждате ли знамената?

Юнкайската харпия стискаше камшик и железен нашийник в ноктите си вместо верига. Но наемниците вееха собствените си пряпорци под тези на градовете, на които служеха: отдясно четири врани между кръстосани мълнии, а отляво – счупен меч.

– Юнкайците държат центъра – отбеляза Дани. Отдалече командирите им не се отличаваха от офицерите на Ащатор: високи ярки шлемове и плащове, обшити с бляскави медни дискове. – Роби ли са войниците, които водят?

– Повечето. Но не могат да се сравнят с Неопетнените. Юнкайците са известни с това, че обучават роби за леглата си, а не воини.

– Можем ли да победим тази армия?

– Лесно – каза сир Джора.

– Но не и безкръвно. – Много кръв беше напоила тухлите на Ащатор в деня, когато градът падна, макар че малко от нея беше нейна или на хората ѝ. – Тук може да спечелим една битка, но не можем да вземем града на такава цена.

– Риск винаги има, халееси. Ащатор беше самодоволен и уязвим. Юнкай е предупреден.

Дани помисли. Робовладелската войска изглеждаше малка в сравнение с нейната, но наемниците бяха на коне. Достатъчно дълго беше яздила с дотраките, за да не изпитва респект към онова, което конниците можеха да причинят на пехота. „Неопетнените биха могли да удържат атаката им, но свободните ми хора ще бъдат изклани.“ –

Робовладелците обичат да говорят – каза тя. – Известете ги, че ще ги изслушам тази вечер в шатрата си. И поканете капитаните на наемническите отряди също да ме посетят. Но не наведнъж. Враните на бурята по обед, а Вторите синове – два часа по-късно.

– Ваша воля – каза сир Джора. – Но ако не дойдат...

– Ще дойдат. Няма да устоят на любопитството да видят драконите и да чуят какво бих могла да им кажа, а по-умните ще видят в това шанс да преценят какви са силите ми. – Тя обърна сребърната си кобила. – Ще ги чакам в павилиона си.

Сиви небеса и отривист вятър изпратиха Дани до войската ѝ. Дълбокият ров, който щеше да обкръжи лагера ѝ, вече беше наполовина изкопан, а горите бяха пълни с Неопетнени, които сечаха брезови клони и остреха от тях колове. Евнусите не можеха да спят в неукрепен лагер, така поне беше настоял Сив червей. Той надзираваше работата. Дани спря за малко да поговори с него.

– Юнкай е запретнал ръкави за битка.

– Това е добре, ваша милост. Тези са жадни за битка.

Когато Дани заповяда на Неопетнените да си изберат офицери помежду си, Сив червей се оказа неоспоримият претендент за най-високия пост. Дани бе назначила сир Джора над него да го обучи да командва и рицарят изгнаник твърдеше, че дотук младият евнух бил труден, но упорит, бързо се учел и бил неуморен във всичко, включително във вниманието си към подробностите.

– Мъдрите господари са събрали робска армия, за да ни срещнат.

– В Юнкай робът се учи изкуството на седемте въздишки и шестнайсетте места на удоволствието, ваша милост. Неопетнените се учат на изкуството на трите копия. Вашият Сив червей се надява да ви го покаже.

Едно от първите неща, които Дани беше направила след падането на Ашапор, бе да премахне обичая всеки ден на Неопетнените да се дават нови имена. Повечето от свободно родените между тях се бяха върнали към рождените си имена – поне онези, които все още ги помнеха. Други се бяха нарекли на имена на герои и богове, а понякога на оръжия, на скъпоценни камъни и дори на цветя, в резултат на което се срещаха войници с непривични за ухото на Дани имена. Сив червей се беше останал Сив червей. Когато го попита защо, той каза:

– Името носи късмет. Рожденото име на този беше прокълнато. С това име го взеха в робство. Но Сив червей беше името на този в деня, в който Денерис Родената в буря го освободи.

– Ако се стигне до битка, нека Сив червей прояви не само доблест, но и благоразумие – каза му Дани. – Щадете всеки роб, който побегне или хвърли оръжие. Колкото по-малко са убитите, толкова повече ще останат да се присъединят след това към нас.

– Този ще го запомни.

– Знам. Ела в шатрата ми по обед. Искам те там с другите ми офицери, когато започна да преговарям с наемническите главатарари. – Дани пришпори среброто си към лагера.

В периметъра, установен от Неопетнените, палатките се вдигаха в спретнати редици, с нейния висок златен павилион в центъра. Плътно лъвън нейния се беше прострял втори лагер. Пет пъти по-голям, пъстър и безреден, този втори лагер нямаше ровове нито шатри, нямаше постове, нито коневръзи. Онези, които имаха коне или мулета, спяха до тях от страх да не им ги откраднат. Кози, овце и измършавели псета се шляеха на свобода сред ордите жени, деца и старци. Дани беше оставила Ащатор в ръцете на съвет от бивши роби, воден от един знахар, един схоляр и един жрец. И тримата – мъдри мъже според нея, и справедливи. Но въпреки това десетки хиляди бяха предпочели да я придружат до Юнкай, вместо да останат в Ащатор. „Дадох им града, но повечето се оказа твърде наплашени, за да останат.“ Дрипавата орда освободени многократно надвишаваше собствените й хора, но те й бяха повече в бreme, отколкото от полза. Сигурно не повече от един на сто разполагаше с кон, камила или вол. Повечето носеха оръжия, плячкосани от някоя господарска оръжейна, но едва ли и един на десет беше достатъчно силен да се бие и нито един не беше обучен. Буквално опоскваха земята до голо, където минеха, като скакалци. Все пак Дани не можа да се насили да ги изостави, за което настояваха сир Джора и кръвните й ездаци. „Казах им, че са свободни. Не мога сега да им кажа, че не са свободни да се присъединят към мен.“ Тя се вгледа в дима, вдигащ се от огньовете им, и преглътна въздишката си. Разполагаше уж с най-добрите пехотинци на света, но също така и с най-лошите.

Арстан Бялата брада стоеше пред входа на шатрата й, а Белвас Силния седеше скръстил нозе на тревата наблизо и ядеше фурми от една паница. По време на поход задължението да я охраняват падаше на техните рамене. Беше направила Джого, Аго и Ракаро не само свои кръвни ездаци, но и свои кос, а точно сега те й трябваша повече за да командват дотраките й, отколкото да пазят особата й. Нейният халазар беше малък, едва около тридесет конни воители, при това повечето от тях момчета без плитки или прегърбени старци. Но те бяха единствената конница, с

която разполагаше, и тя не смееше да се лиши от тях. Неопетнените можеше да са най-добрата пехота в целия свят, както твърдеше сир Джора, но на нея все пак ѝ трябваша съгледвачи и външни конни отряди.

– Юнкай ще получи война – каза Дани на Бялата брада вътре в павилиона. Ирри и Джикуи бяха застлали пода с килими, а Мисандей беше запалила благовонна пръчица да подслади прашния въздух. Дрогон и Регал спяха върху купчина възглавнички, вплетени един в друг, но Визерион беше кацнал на ръба на празното ѝ корито за къпане. – Мисандей, какъв език говорят тези юнкайци, валириански ли?

– Да, ваша милост – отвърна детето. – Диалектът им е различен от ащаторския, но е достатъчно близък, за да се разбира. Робовладелците се наричат „Мъдрите господари“.

– Мъдри ли? – Дани седна с кръстосани крака на една възглавничка, а Визерион разпери белозлатите си криле, плесна ги и долетя от едната ѝ страна. – Ще ги видим колко са мъдри – каза тя и почеса люспестата глава на дракона зад роговиците.

Сир Джора Мормон се върна час по-късно, придружен от трима капитани на Враните на бурята. Носеха черни пера на лъскавите си шлемове и твърдяха, че и тримата са равни по чест и ранг. Дани ги огледа внимателно, докато Ирри и Джикуи наливаха виното. Прендаал на Гхезн беше едър и набит гхискарец с широко лице и черна, започнала да се прошарва коса; Салор Плешивия имаше един гърчав белег на бялата си картска буза; а Даарио Наарис беше твърде пищен дори за тирошец. Брадата му беше подкастрена на три върха като вила и боядисана в синьо, с цвета на очите му и на къдравата коса, която падаше до яката. Острите му мустачки бяха боядисани със златен варак. Дрехите му бяха с всякакви оттенъци на жълтото; мирска дантела с цвят на масло като пяна се сипеше от яката и маншетите, жакетът му беше извезан с месингови медальони с форма на глухарчета и широки златни ширити пълзяха по кожата на високите му до бедрата ботуши. Ръкавици от мек жълтеникав чорт бяха затъкнати под колана му от позлатени халки; и чак ноктите му бяха покрити със син лак.

Ала този, който заговори от името на наемниците беше Прендаал на Гхезн.

– Добре ще направиш, ако отведеш сганта си другаде – каза той. – Ащатор го взе с измама, но Юнкай няма да падне толкова лесно.

– Петстотин от вашите Врани на бурята срещу десет хиляди мои Неопетнени – каза Дани. – Аз съм само едно малко момиче и не разбирам от изкуството на войната, но това съотношение ми се струва

нищожно.

– Враните на бурята не стоят сами – заяви Прендаал.

– Враните на бурята изобщо не стоят. Те отлитат при първия тътен на гръмотевицата. Май е време вече да полетите. Чувала съм, че наемниците са пословично вероломни. Каква полза за вас да останете верни, когато Вторите синове застанат на моя страна?

– Това няма да се случи – настоя невъзмутимо Прендаал. – А и да стане, все едно. Вторите синове са нищо. Ние се сражаваме редом с безстрашните мъже на Юнкай.

– Сражавате се редом с креватни момченца, въоръжени с копия. – Когато извърна глава, двете звънчета в плитката ѝ тихо звъннаха. – Започне ли битката, дори не помисляйте за прошка. Но ако сега минете на моя страна, ще си задържите всичкото злато, което юнкайците са ви платили, и ще имате право на дял от плячката, с още по-големи награди по-късно, когато си върна своето кралство. Останете ли да се биете за Мъдрите господари, платата ви ще е смърт. Да не би да си въобразявате, че Юнкай ще отвори портите си, когато Неопетнените започнат да ви колят под стените му?

– Жено, думите ти са като магарешки рев и също толкова безсмислени.

– Жено? – Тя се изсмя. – Това като оскърбление ли трябва да го приема? Щях да отвърна на шамара, ако те взимах за мъж. – Дани го изгледа в очите. – Аз съм Денерис Родената в буря от дома Таргариен, Неизгоримата, Майка на дракони, халееси на ездачите на Дрого и кралица на Седемте кралства на Вестерос.

– Ти си – каза Прендаал на Гхезн – само една коневладелска курва. Когато те прекършим, ще те дам на жребеца си.

Белвас Силния извади своя арах.

– Белвас Силния ще даде гнъсния му език на малката кралица, ако тя благоволи.

– Не, Белвас. Обещах на тези хора сигурност и неприкосновеност. – Дани се усмихна. – Кажете ми следното... Враните на бурята роби ли са, или свободни?

– Ние сме братство на свободни мъже – изпъчи се Салор.

– Добре. – Дани стана. – Върнете се и предайте на своите братя как-во казах, тогава. Възможно е някои от тях да предпочетат злато и слава пред смъртта. Ще чакам отговора ви до утре заран.

Капитаните на Враните станаха като един.

– Отговорът ни е „не“ – заяви Прендаал на Гхезн. Спътниците му го

последваха към изхода на шатрата... но преди да излезе, Даарио Наарис се обърна и леко й кимна в учтиво „довиждане“.

След два часа пристигна лично командирът на Вторите синове. Той се оказа висок браавосец със светлозелени очи и буйна червенозлата брада, стигаща почти до колана му. Името му беше Меро, но сам той се наричаше „Копелето на Титана“.

Меро гаврътна виното си наведнъж, изтри уста с опакото на ръката си и се ухили на Дани.

– Май съм въргалял близначката ти в един дом на удоволствията у дома. Или си била ти?

– Мисля, че не. Не се съмнявам, щях да запомня такъв великолепен мъж.

– Да, тъй е. Никая жена не е забравяла Копелето на Титана. – Браавосецът подаде чашата си на Джикуи. – Какво ще кажеш да смъкнеш тия дрешки и да ми седнеш в скута? Ако ми харесаш, може и да доведе Вторите братя на твоя страна.

– Ако доведеш Вторите братя на моя страна, може и да не те скопя.

Той се разсмя.

– Момиченце, една друга жена се опита веднъж да ме скопи със зъбките си. Сега е без зъби, но моят меч си е все така дълъг и дебел. Да го извадя ли да ти го покажа?

– Няма нужда. След като евнусите ми ти го отрежат, мога да го разгледам на спокойствие. – Дани отпи от виното си. – Вярно е, че съм само едно малко момиче и не разбирам от изкуството на войната. Обяснете ми как смятате да победите десет хиляди Неопетнени с вашите петстотин души. При цялата ми невинност ми се струва, че съотношението е несъизмеримо.

– Вторите синове са се изправяли и пред по-лошо съотношение и са печелили.

– Вторите синове са се изправяли пред по-лошо съотношение и са бягали. При Кохор, когато срещу тях се строили Трите хиляди. Или го отричате?

– Това е било преди много и много години, преди Вторите синове да ги поведе Копелето на Титана.

– Аха, значи от вас извличат куража си. – Дани се обърна към сир Джора. – Когато започне битката, този го убийте първи.

Рицарят изгнанник се усмихна.

– С най-голямо удоволствие, ваша милост.

– Разбира се – каза тя на Меро, – можете отново да побегнете. Няма

да ви спрем. Вземете си юнкайското злато и се махайте.

– Ако беше виждала някога Титана на Браавос, глупаво момиченце, щеше да знаеш, че той няма опашка, за да я върти.

– Тогава останете и се бийте за мен.

– Вярно е, струва си да се бие човек за теб – каза браавосецът. – А и с радост бих ти позволил да ми целунеш меча, ако бях свободен. Но вече съм взел парите на Юнкай и съм врекъл святата си дума.

– Парите могат да се връщат – каза тя. – Аз ще ти платя, колкото си взел, и повече. Имам да завладявам други градове и ме чака цяло кралство на половин свят оттук. Ако ми служите предано, Вторите синове никога вече няма да търсят кой да ги наеме.

Браавосецът подръпна гъстата си червена брада.

– Толкова и повече, и някоя целувчица отгоре може би, а? Или повече от целувка? За такъв великолепен мъж като мен?

– Може би.

– Мисля, че ще ми хареса вкусът на езичето ти.

Тя долови гнева на сир Джора. „Черният ми мечок не харесва тези приказки за целувки.“ – Помисли над това, което казах тази вечер. Мога ли да получа отговора ви до заранта?

– Можеш. – Копелето на Титана се ухили. – Мога ли да получа кана от това чудесно вино и да го занеса на капитаните си?

– Можеш и цяло буре да получиш. То е от избите на Добрите господари на Ащатор, имам цели фургони, пълни с него.

– Тогава ми дай един фургон. В знак на добрата ти воля.

– Много си жаден.

– Много съм голям, затуй. А и много братя си имам. Копелето на Титана не пие сам, халееси.

– Фургон да бъде, ако обещаеш, че ще пиете за мое здраве.

– Готово! – изгърмя браавосецът. – И готово, и трижди готово! Три тоста ще вдигнем за теб, а по изгрев слънце ще ти донесем отговора си.

Но когато Мери си отиде, Арстан Бялата брада каза:

– Лоша му е славата на тоя, дори във Вестерос. Не се подвеждайте по нрава му, ваша милост. Тая вечер ще изпие три тоста за ваше здраве, а на заранта ще ви изнасили.

– Поне този път старецът е прав – каза сир Джора. – Вторите синове са стар наемен отряд и не са лишени от доблест, но под командата на Мери са станали почти като Храбрата дружина във Вестерос. Гози е толкова опасен за тези, които го наемат, колкото за враговете им. Затова го заварвате тук. Никой от Свободните градове не би го наел повече.

– Аз не търся славата му, искам неговите петстотин конници. Какво ще кажете за Враните на бурята? Имаме ли някаква надежда с тях?

– Не – отвърна мрачно сир Джора. – Онзи Прендаал е с гхискарска кръв. Сигурно е имал близки в Ащapor.

– Жалко. Е, може би все пак няма да се наложи да се бием. Да изчакаме и да чуем какво ще ни кажат юнкайците.

Пратениците от Юнкай пристигнаха по залез-слънце: петдесет мъже на великолепно черни коне и един – на голяма бяла камила. Шлемовете им бяха два пъти по-високи от главите им, за да не развалят странните кули на мазните им прически с най-различни причудливи форми. Ленените им полички и ризи бяха боядисани в тъмножълто, а по плащовете си бяха пришили медни дискове.

Мъжът на бялата камила й се представи с името Граздан мо Ераз. Строен и корав, той имаше бялата усмивка на Кразнис, преди Дрогон да изгори лицето му. Косата му беше изтеглена нагоре във форма на еднорог, който стърчеше над челото му, а токарът му беше обшит с мирска дантела.

– Древен и прославен е Юнкай, първият сред градовете – каза той, когато Дани ги посрещна с добре дошли в шатрата си. – Нашите стени са здрави, благородниците ни – горди и силни, населението ни не познава страха. Наша е кръвта на древен Гхиз, чиято империя е била стара още когато Валирия е била ревливо бебе. Вие проявихте благоразумие да седнете на преговори, халееси. Ще се уверите, че тук завоеванието няма да е лесно.

– Добре. Моите Неопетнени ще се насладят на малко битка. – Тя погледна Сивия червей и той кимна.

Граздан сви рамене.

– Щом искате кръв, ще се лее. Казаха ми, че сте освободили евнусите си. За един Неопетнен свободата значи толкова, колкото шапката за шарана. – Той се усмихна на Сивия червей, но евнухът все едно беше изсечен от камък. – Онези, които оцелеят, отново ще бъдат заробени и ще се използват, за да върнем Ащapor от ръцете на сганта. И от вас можем да направим робиня, не се съмнявайте. В Лис и Тирош има много домове на удоволствията, където мъжете ще дават мило и драго да легнат с последната Таргариен.

– Радвам се, че знаете коя съм – отвърна кротко Дани.

– Гордея се с познанията си за дивия и безумен запад. – Граздан разпери ръце в миролюбив жест. – И все пак, защо е нужно да си говорим така грубо? Вярно е, че извършихте безобразия в Ащapor, но ние

юнкайците сме твърде великодушен народ. Вашият спор не е с нас, ваша милост. Защо да си пилеете силата срещу могъщите ни стени, когато ще ви трябва всеки човек, за да си върнете бащиния трон в далечен Вестерос? Юнкай ви желае само успех в това начинание. И за да докажа верността на думите си, донесъл съм ви дар. – Той плесна с ръце и двама от свитата му пристъпиха напред, понесли тежък кедров сандък, обкован с бронз и злато. Поставиха го пред нозете ѝ. – Петдесет хиляди златни марки – каза невъзмутимо Граздан. – Ваши са, в жест на приятелство от страна на Мъдрите господари на Юнкай. Златото, дадено драговолно, е по-добро от плячката, купена с кръв, нали? Това ви съветвам аз, Денерис Таргариен: вземете този сандък и си вървете.

Дани бутна капака на сандъка с върха на пантофката си и го отвори. Беше пълен с жълтици, точно както каза посланикът. Тя гребна шепа и ги пусна да се изсипят между пръстите ѝ. Блестяха ярко, търкулваха се и подрънкваха върху купчината: новоизсечени повечето, с печат със стъпаловидна пирамида на лицевата страна и харпията на Гхиз на другата.

– Много са хубави. Чудя се колко ли такива сандъци ще намеря, като завзема града?

Той се изкиска.

– Николко, защото никога не ще успееш.

– И аз имам дар за теб. – Дани затръшна капака. – Три дни. На зоранта на третия ден изведете робите си. Всички. Всеки мъж, жена и дете да получи оръжие и толкова храна, облекло, пари и стока, колкото може да носи. Ще им се позволи сами да си ги изберат от имуществото на своите господари като отплата за годините, отслужени в робство. След като всички роби излязат, ще отворите портите и ще пуснете Неопетнените да влязат и да претърсят града, за да се уверят, че никой не е останал окован. Ако направите това, Юнкай няма да бъде опожарен и плячкосан и нито един от хората ви няма да пострада. Мъдрите господари ще получат мира, който искат, и наистина ще докажат, че са мъдри. Какъв е отговорът ти?

– Казвам, че си луда.

– Нима? – Дани сви рамене и каза: – Дракарис.

Драконите се отзоваха. Регал изсъска и пусна дим, Визерион щракна с челюсти, а Дрогон блъвна вихрен черно-червен пламък. Той докосна полата на токара на Граздан и коприната прихвана мигновено. Златни марки се изсипаха по пода, когато посланикът залитна и събори сандъка, ревейки проклетия. Бялата брада го заля с кана вода да угаси

пламъците.

– Ти се закле, че ще ни осигуриш неприкосновеност! – ревна юнкайският посланик.

– Всички ли юнкайци сте толкова ревливи заради един токар? Ще ти купя нов... ако ми предадеш робите ви до три дни. Иначе Дрогон ще ви даде по-топла целувка. – Дани сбръчка нос. – Подмокрил сте се. Вземете си златото и си вървете, и се погрижете Мъдрите господари да чуят посланието ми.

Граздан мо Ераз вдигна пръст.

– Ще съжалиш за тази наглост, кучко дотракска! Тези гушерчета няма да те опазят, обещавам ти. Ще изпълним въздуха със стрели щом се доближат на една левга до Юнкай. Да не мислиш, че е трудно да се убие един дракон?

– По-трудно е, отколкото да се убие един робовладелец. Три дни, Граздан. Кажете им го. До края на третия ден ще бъда в Юнкай, все едно дали ще ми отворите портите, или не.

Когато юнкайците напуснаха стана й, беше паднал пълен мрак. Нощта обещаваше да е мрачна: безлунна, беззвездна, със студен и влажен вятър, задухал откъм запад. „Чудесна черна нощ“ – помисли Дани. Огньовете горяха около нея като малки оранжеви звезди по хълмовете и над полята.

– Сир Джора – рече тя, – призовете кръвните ми ездачи. – Дани се разположи върху купа възглавнички да ги почака, с драконите й около нея. Когато се събраха, тя рече: – Един час след полунощ ще е достатъчно време.

– Да, халееси – каза Ракаро. – Време за какво?

– За конната ни атака.

Сир Джора Мормон се намръщи.

– Но вие казахте на наемниците... – ... че искам отговора им на зарианта. Нищо не съм обещавала за през нощта. Враните на бурята ще спорят над предложението ми. Вторите синове ще пият виното, което дадох на Мери. А юнкайците вярват, че разполагат с три дни. Ще ги нападнем под прикритието на тъмнината.

– Те ще имат съгледвачи.

– И в тъмното ще виждат хиляди горящи огньовете – каза Дани. – Ако изобщо видят нещо.

– Халееси – каза Джого. – Аз ще се оправя с тези съгледвачи. Те не са никакви ездачи, само робовладелци на коне.

– Точно така – съгласи се тя. – Мисля, че трябва да нападнем от три

страни. Сив червей, твоите Неопетнени ще ги ударят отдясно и отляво, докато моите кос водят конницата ми в клин за удар през центъра. Войниците роби няма да удържат пред конните дотраки. – Тя се усмихна. – Разбира се, аз съм само едно момиченце и малко разбирам от война. Вие какво мислите, господа?

– Мисля, че си сестра на Регар Таргариен – каза сир Джора с усмивка.

– Да – каза Арстан Бялата брада, – и кралица също така.

Мина около час, докато обсъдят всички подробности. „Сега започва най-опасният момент“ – помисли Дани, след като капитаните й се разпръснаха по частите си. Оставаше й само да се моли, че нощният мрак ще скрие приготовленията й от врага.

Към полунощ, когато сир Джора нахлу в шатрата покрай Белвас Силния, тя се сепна.

– Неопетнените заловиха един от наемниците, който се опитвал да се промъкне в лагера.

– Шпионин? – Това я изплаши. Щом бяха хванали един, колко ли още се бяха измъкнали?

– Твърди, че ви е донесъл дарове. Онзи, жълтият глупак със синята коса.

„Даарио Наарис.“ – Той значи? Ще го изслушам.

Когато рицарят изгнаник го доведе, тя се запита дали е възможно да се намерят на света други двама толкова различни мъже. Тирошецът беше светъл, докато сир Джора – смугъл; жилив, докато рицарят – мускулест; надарен с изящни кичури, докато другият – оплешивяващ, и в същото време с гладка кожа, докато Мормон беше космат. И освен това рицарят й се обличаше просто, докато пред тогова и един паун щеше да изглежда сив, въпреки че беше заметнал тежко черно наметало върху фините си жълти одежди за първото си гостуване. Носеше тежка платнена торба, метната през рамо.

– Халееси – извика той, – нося ви дарове и добри вести. Враните на бурята са ваши. – Когато се усмихна, в устата му блесна златен зъб. – Както и Даарио Наарис!

Дани се усъмни. Ако този тирошец беше дошъл да шпионира, това явление можеше да не е нищо повече от отчаян опит да си спаси главата.

– Какво казват за това Прендаал на Гхезн и Салор?

– Малко. – Даарио обърна торбата и главите на Салор Плешивия и Прендаал на Гхезн се изтъркаляха на килимите. – Моите дарове за

драконовата кралица.

Визерион подуши кръвта, капеща от врата на Прендаал, и изхвърли пламък, който удари мъртвия право в лицето и овъгли обезкръвените бузи. Дрогон и Регал се размърдаха от миризмата на печено месо.

– Ти си направил това? – попита с отвращение Дани.

– Аз и никой друг. – И да бяха притеснили драконите й Даарио Наарис, той го прикри добре. Обърна им внимание колкото на три котенца, заиграли се с мишка.

– Защо?

– Защото сте толкова красива! – Ръцете му бяха големи и силни и в твърдите му сини очи и големия извит нос имаше нещо, което напомняше за великолепа хищна птица. – Прендаал говореше твърде много, а казваше твърде малко. – Облеклото му, колкото и да беше богато, бе преживяло тежки времена: солени петна бяха нашарили кожата на ботушите му, лакът по ноктите му се беше олющил, дантелите му бяха подгизнали от пот и тя видя, че краищата на наметалото му са се протрили. – А Салор си вреше носа навсякъде, сякаш зурлата му е златна. – Стоеше пред нея, с ръце, отпуснати на дръжките на оръжията му: извит дотракски аракх на лявото бедро и мирски стилет на дясното. Дръжките бяха две златни жени, голи и разгулни.

– Умеете ли добре да боравите с тези изящни оръжия? – попита го Дани.

– Прендаал и Салор щяха да ви го кажат, ако мъртъвците можеха да говорят. Не признавам и един ден да е преживял, ако не съм любил жена, не съм посякъл враг и не съм изял хубаво блюдо... а дните, които съм преживял, са безчетни като звездите в небето. Клането го превръщам в изделие на красотата и много акробати и изящни танцьори са плакали на боговете да могат да са поне наполовина толкова бързи и на четвъртина толкова изящни. Бих ви изредил имената на всички мъже, които съм посякъл, но преди да успее да довърша, вашите дракони ще израснат големи колкото замъци, стените на Юнкай ще се сринат на жълта прах, а зимата ще дойде и ще си отиде, и пак ще дойде.

Дани се засмя. Хареса й перченето на този Даарио Наарис.

– Извади меча си и го закълни в служба на мен.

За едно мигване аракхът на Даарио излетя от ножницата. Поклонът му беше също толкова дързък, колкото всичко у него. Той коленичи в нозете й.

– Мечът ми е ваш. Животът ми е ваш. Любовта ми е ваша. Кръвта ми, тялото ми, песните ми, всички те са ваше притежание. Живея и ще

умра по вашата заповед, красива кралице.

– Тогава живеј – каза Дани, – и се бий за мен тази нош.

– Това едва ли е разумно, моя кралице. – Сир Джора изгледа Даарио студено и много твърдо. – Задръжете го под стража, докато битката не свърши.

Тя помисли за миг и поклати глава.

– Щом може да ни даде Враните на бурята, изненадата е сигурна.

– А ако ви предаде, изненадата е изгубена.

Дани отново сведе очи към наемника. Той ѝ отвърна с такава усмивка, че тя се изчерви и извърна глава.

– Няма да ме предаде.

– Откъде сте сигурна?

Тя посочи буците овъглена плът, която драконите ѝ поглъщаха, залък след кървав залък.

– Бих нарекла това доказателство за неговата искреност. Даарио Наарис, подгответе вашите Врани на бурята да ударят юнкайците в тил, когато започне атаката ми. Можете ли да се върнете в безопасност?

– Ако ме спрат, ще река, че съм разузнавал и не съм видял нищо.

– Тирошецът се изправи, поклони се и излезе.

Сир Джора Мормон се задържа.

– Ваша милост – каза той много рязко, – това беше грешка. Нищо не знаем за този човек...

– Знаем, че е голям боец.

– Голям самохвалко, искате да кажете.

– Той ни води Враните на бурята. – „И има сини очи.“ – Петстотин наемни мечи със съмнителна лоялност.

– Всяка лоялност е съмнителна във времена като тези – припомни му Дани. – „А аз ще бъда предадена още два пъти, веднъж за злато и веднъж за любов.“ – Денерис, аз съм три пъти по-възрастен от теб – каза сир Джора.

– Виждал съм колко лъжливи са хората. Малцина заслужават да им се довериш, а Даарио Наарис не е между тях. Брадата му дори е с фалшиви цветове.

Това вече я ядоса.

– Докато ти имаш честна брада, това ли искаш да ми кажеш? И ти си единственият мъж, на когото изобщо мога да се доверя?

Той се вкочани.

– Не казах това.

– Казваш го всеки ден. Пиат Прий е лъжец, Ксаро е заговорник,

Белвас е самохвалко, Арстан е убиец... мислиш ли, че все още съм девствено момиче, че не мога да чуя думите, които лежат зад думите?

– Ваша милост...

– Ти винаги си бил за мен по-добър приятел от всеки, по-добър брат от Визерис – викна тя ядосано. – Ти си първият от моята кралска гвардия, командирът на моята армия, най-ценният ми съветник, моята дясна ръка. Аз те почитам, ценя те и те уважавам... но не те желая, Джора Мормон, и са ми омръзнали твоите опити да изтикваш всеки друг мъж в този свят надалеч от мен, за да ми се налага да разчитам на теб и единствено на теб. Няма да стане и няма да ме накара да те заобичам повече.

Когато го започна, Мормон се беше изчервил, но когато свърши, лицето му отново беше станало бледо. Стоеше вкочанен като камък.

– Ако моята кралица заповяда – промълви той кратко и много хладно.

Но Дани се бе разгорещила и за двама.

– Да – каза тя. – Тя заповядва. Сега идете да се погрижите за своите Неопетнени, сир. Имате да водите битка и да я спечелите.

Когато той си излезе, Дани се хвърли на възглавниците до драконите си. Не беше искала да бъде толкова рязка със сир Джора, но безкрайната му подозрителност бе събудила дракона в нея.

„Той ще ми прости – каза си тя. – Аз съм неговият суверен.“ Зачуди се дали беше права за Даарио. Изведнъж се почувства много самотна. Мирри Маз Дуур ѝ бе обещала, че никога няма да роди живо дете. „Домът Таргариен ще свърши с мен.“ Това я натъжи.

– Вие трябва да бъдете моите деца – каза тя на драконите, – моите три силни и яростни деца. Арстан казва, че драконите живеят по-дълго от хората, така че вие ще продължите и след моята смърт.

Дрогон изви шията си, за да я гризне по ръката. Зъбите му бяха много остри, но никога не нараняваше кожата ѝ, когато си играеха така. Дани се засмя, прегърна го и го затъркала насам-натам, докато той не изрева; опашката му изплющя като камшик. „По-дълга е отколкото беше – замисли се тя, – а утре ще е още по-дълга. Вече растат бързо и когато пораснат съвсем, ще си имам свои криле.“ Яхнала дракон, щеше да може да води хората си в битка, както в Ащанор, но засега те все още бяха твърде малки, за да издържат тежестта ѝ.

Над лагера се беше възцарила тишина. Полунощ мина и отмина. Дани остана в павилиона си със слугините, докато Арстан Бялата брада и Белвас Силния пазеха на входа. „Най-трудната част е чакането.“ Да

седи в шатрата си с празни ръце, докато отвън се вихри битката, това караше Дани да се чувства почти като дете.

Часовете се точеха като стъпки на костенурка. Дори след като Джикви разтри стегналите се на възли мускули по раменете ѝ, Дани беше твърде неспокойна, за да може да заспи. Мисандей предложи да ѝ изпее люлчина песен на Мирния народ, но Дани тръсна глава.

– Доведете ми Арстан.

Когато старецът влезе, тя се беше сгушила под козината си от хракхар, чиято миризма на мухъл все още ѝ напомняше за Дрого.

– Не мога да спя, когато отвън заради мен умират хора – рече тя. – Разкажи ми нещо повече за моя брат Регар, ако обичаш. Хареса ми онова, което ми разказа на кораба, как си решил, че трябва да станеш воин.

– Ваша милост е много мила, че го казва.

– Визерис разправяше, че нашият брат е спечелил много турнири. Арстан почтително сведе бялата си глава.

– Не ми подобава да отричам думите на ваша милост.

– Но? – каза рязко Дани. – Кажете ми. Заповядвам ти.

– Смелостта и силата на принц Регар бяха неоспорими, но той рядко излизаше на арените. Той не обичаше песента на мечовете както Робърт или Джайм Ланистър. Беше нещо, което трябваше да върши, задача, която светът му беше наложил. Вършеше я добре, защото той всичко вършеше добре. Такъв му беше характерът. Но не извличаше радост от това. Хората казваха, че обича лирата си повече от пиката.

– Но все пак е спечелил някакви турнири, нали? – каза разочарована Дани.

– Като млад, Негова милост се представи великолепно на един турнир при Бурен край, като победи лорд Стефон Баратеон, лорд Джейсън Малистър, Червената усойница на Дорн и един загадъчен рицар, който се оказа накрая безславният Саймън Тойн, главатар на разбойниците на Кралския лес. Същия ден счупи дванадесет пики срещу сир Артур Дейн.

– Той ли стана победителят тогава?

– Не, ваша милост. Тази чест бе дадена на друг рицар от Кралската гвардия, който свали принц Регар от коня в последния тур.

Дани не искаше да слуша как са свалили Регар.

– Но кои турнири е спечелил моят брат?

– Ваша милост. – Старецът се поколеба. – Той спечели най-великия турнир от всички.

– Кой беше той? – настоя Дани.

– Турнира, устроен от лорд Уент при Харънхъл до Окото на

боговете, в годината на лъжепролетта. Забележително събитие. Освен сблъсъците имаше групов бой по стария стил, воден между три отбора рицари, а също така стрелба с лък и хвърляне на брадва, надбягване с коне и турнир за певци, глумско позорище и много пиршества и веселби. Лорд Уент не само че беше богат, но имаше и щедра ръка. Глъстите кесии, които обяви за награди, привлякоха стотици претенденти.

Дори вашият царствен баща дойде в Харънхъл, след като не беше напуснал Червената цитадела от дълги години. Най-великите лордове и най-могъщите рицари на Седемте кралства дойдоха на този турнир, а принцът на Драконов камък ги надви всички.

– Но това е бил турнирът, когато той е короновал Лиана Старк за кралица на любовта и красотата! – каза Дани. – Принцеса Елия е била там, неговата жена, но брат ми е дал короната на момичето на Старк, а по-късно я отвлякъл от годеника ѝ. Как е могъл да направи това? Толково зле ли се е държала с него дорнската жена?

– Не е дадено на човек като мен да обсъжда какво е могло да се таи в сърцето на вашия брат, ваша милост. Принцеса Елия бе добра и мила дама, макар че здравето ѝ беше много деликатно.

Дани придърпа лъвската кожа на раменете си.

– Визерис веднъж ми каза, че аз съм виновна затова, че съм се родила твърде късно. – Помнеше, че му бе възразила горещо, и стигна дотам, че да каже на Визерис, че той е виновен, че не се е родил момиче. За това оскърбление той я беше набил жестоко. – Ако съм се била родила по-навреме, каза ми той, Регар щял да се ожени за мен вместо за Елия и всичко щяло да стане съвсем иначе. Ако Регар е бил щастлив с жена си, нямало е да му потрябва момичето на Старк.

– Може и да е така, ваша милост. – Бялата брада помълча замислено. – Но не съм сигурен, че бе присъщо за Регар да е щастлив.

– Ти го изкарваш много кисел – възрази Дани.

– Кисел не, но... имаше някаква меланхолия у принц Регар, чувство на... – Старецът отново се поколеба.

– Кажете го – подкани тя. – Чувство на?...

– На обреченост. Той беше роден в скръб, моя кралице, и тази сянка вися над него през всичките му дни.

Визерис ѝ беше споменал за раждането на Регар само веднъж. Сигурно историята го натъжаваше много.

– Сянката на Летен замък го е измъчвала, нали?

– Да. Въпреки че Летен замък бе мястото, което принцът най-много обичаше. Ходеше там от време на време със своята лира за другар. Дори

рицарите на Кралската гвардия не го придружаваха там. Обичаше да преспи в рухналия замък, под луната и звездите, и при всяко свое завръщане донасяше по някоя песен. Когато човек чуеше да я свири на лирата със сребърните струни и да пее за здрач и сълзи и за смъртта на крале, не можеше да се отърси от чувството, че пее за самия себе си и за онези, които обича.

– А Узурпатора? И той ли свиреше тъжни песни? Арстан се изкиска.

– Робърт ли? Робърт обичаше песни, които го размиват, колкото по-мръсни, толкова по-добре. Пееше само когато се напие и все такива като „Бурето е пълно с ейл“, „Петдесет и четири бъчви“ и „Мечока и красивата девица“. Робърт беше много...

Драконите ѝ надигнаха глави като един и изреваха.

– Конете! – Дани скочи и се загърна в лъвската кожа. Чу как Бел – вас Силния извика нещо отвън, после чу други гласове и тропот на много коне. – Ирри, иди да видиш кой...

Процепът на шатрата се разтвори и сир Джора Мормон влезе. Беше мръсен и опръскан с кръв, но като за след битка изглеждаше съвсем добре. Рицарят изгнаник падна на едно коляно пред Дани и каза:

– Ваша милост, нося ви победа. Враните на бурята обърнаха плащовете, робите се прекършиха, а Вторите синове бяха твърде пияни, за да се бият, точно както казахте вие. Двеста души убити, предимно юнкайци. Робите им хвърлиха копията и побягнаха, а наемниците им се предадоха. Имаме няколко хиляди пленници.

– Нашите загуби?

– Дузина. Ако има и толкова.

Чак тогава тя си позволи да се усмихне.

– Стани, мой добър и храбър мечок. Граздан пленен ли е? А Копелето на Титана?

– Граздан отиде в Юнкай да отнесе условията ви. – Сир Джора се изправи. – Мери избяга, след като разбра, че Враните на бурята са минали на наша страна. Пратих хора да го догонят. Няма да ни избяга.

– Много добре – каза Дани. – Наемници или роби, пощадете всички, които ще ми се врекат във вяроност. Ако към нас се присъединят достатъчно Втори синове, запазете отряда им цял.

На другия ден изминаха последните три левги до Юнкай. Градът беше построен с жълти тухли вместо с червени; иначе си беше досущ като втори Ащар, със същите напукани стени и високи стъпаловидни пирамиди, и с една огромна харпия над портите. Стените и кулите

гъмжаха от прашкари и стрелци с арбалети. Сир Джора и Сивия червей разставиха хората й, Ирри и Джикуй вдигнаха павилиона й, а Дани седна и зачака.

На заранта на третия ден градските порти широко се отвориха и от тях започна да се излива колона от роби. Дани яхна сребротото си да ги срещне. Докато минаваха край нея, Мисандей им казваше, че дължат свободата си на Денерис Родената в буря, Неизгоримата, кралицата на Седемте кралства и на Вестерос, и Майката на дракони.

– Мхиза! – извика й някакъв мъж с кафява кожа. На рамото си носеше дете, момиченце, и то закрещя същата дума с тънкия си гласен:

– Мхиза! Мхиза!

Дани погледна Мисандей.

– Какво викат?

– Това е гхискарски, стария чист език. Означаваше „Майко“. Дани усети лекота в гърдите си. „Никога не ще родя живо дете“, спомни си. Ръката й трепереше, когато я вдигна. Сигурно се усмихна. Сигурно, защото мъжът се ухили широко и отново извика, а останалите подеха вика. „Мхиза!“, викаха. „Мхиза! МХИЗА!“ Всички вече й се усмихваха, протягаха ръце към нея, коленичеха пред нея. „Мийла“, извика някой, а други закрещяха „Ийлала“ или „Катейй“, или „Татоо“, но на каквато и реч да беше, означаваше все същото. „Майко. Те ме наричат «Майко».“ Възгласите се усилиха, понесоха се по цялата колона, набъбнаха. Набъбнаха толкова силно, че чак изплашиха кобилата й и тя отстъпи, тръсна глава и замаха сребристоривата си опашка. Толкова набъбна, че сякаш разтърси жълтите стени на Юнкай. С всеки миг още и още роби се изливаха от портите, прииждаха и подхващаха виковете. Вече тичаха към нея, бутаха се един друг, препъваха се, искаха да докоснат ръката й, да погалят гривата на кобилата й, да целунат крака й. Горките й кръвни ездачи не можеха да ги удържат и дори Белвас Силния запъхтя отчаяно.

Сир Джора я прикани да се оттегли, но Дани си спомни съня, който бе сънувала в Дома на Немрящите.

– Те няма да ме наранят – каза му тя. – Те са моите деца, Джора.

Засмя се, смуши кобилата и подкара към тях, и звънчетата в косата й запяха сладката песен на победата. Подкара леко, после в тръс, накрая в галоп, и плитката й се развя. Освободените роби се раздвоиха пред нея.

– Майко! – зовяха я те със сто гърла, с хиляда, с десет хиляди. – Майко – пееха те и докосваха пръстите на нозете й, докато летеше през тях. – Майко, Майко, Майко!

АРЯ

Когато зърна силуета на големия хълм, издигащ се в далечината, цял в позлата от следобедното слънце, Аря веднага го позна. Бяха стигнали чак до Високо сърце.

По залез вече бяха на върха и вдигаха бивака си там, където никой не можеше да ги приближи. Аря обиколи по кръга от пънове на язовите дървета със скуайъра на лорд Берик, Нед, и двамата се загледаха към гаснещия на запад светлик. Оттук се виждаше бушуващата на север буря, но Високо сърце се издигаше над дъжда. Не беше обаче над вятъра – поривите му бяха толкова силни, че сякаш зад нея имаше някой и я дърпаше за наметалото. Само че когато се обърна, нямаше никого.

„Духове – спомни си тя. – Високо сърце е обладано от духове.“ На самия връх на хълма накладоха голям огън и Торос Мирски седна до него кръстосал крака и се загледа в пламъците, сякаш всичко друго на света престана да съществува за него.

– Какво прави? – попита Аря Нед.

– Понякога вижда разни неща в пламъците – каза скуайърът. – Миналото. Бъдещето. Неща, които се случват много далече.

Аря примижа към огъня да разбере дали и тя ще види онова, което вижда жрецът, но от усилието ѝ очите ѝ само се насълзиха и тя скоро се принуди да извърне глава. Джендри също наблюдаваше червения жрец.

– Ти наистина ли можеш да виждаш бъдещето там? – изведнъж попита той.

Торос се извърна от огъня и въздъхна.

– Не тук. И не сега. Но понякога – да, Господарят на Светлината ме дарява с видения.

Джендри сякаш се усъмни.

– Моят майстор казваше, че ти си лъжец и измамник, най-лошият жрец, какъвто е имало някога.

– Доста невежливо. – Торос се изкиска. – Вярно, но невежливо. Кой беше този твой майстор? Аз познавам ли го, момче?

– Чиракувах при майстор оръжейника Тобо Мот, на Улицата на стоманата. Ти си купуваше мечове от него.

– Тъй, тъй. Взимаше ми два пъти по-високо и после ме гълчеше, че ги паля. – Торос се засмя. – Майсторът ти е бил прав. Не бях от най-светите жреци. Роден съм най-младият от осем деца, та затова баща ми ме

даде в Червения храм, но сам едва ли щях да избира тоя път. Изричах всички молитви и повтарях всички заклинания, но често водех набезите в магерницата, а от време на време намираха и по някое момиче в леглото ми. Едни такива хитри момичета, така и не разбирах как са се напъхали там.

– Но за езиците имах дарба – продължи той. – А и когато се вирах в пламъците, е, от време на време, виждах някои неща. Въпреки това им бях повече в бreme, отколкото от полза, затова накрая ме отпратиха за Кралски чертог, да донеса светлината господня в седем пъти заблудената Вестерос. Крал Ерис толкова си падаше по огъня, че решиха, че мога да го привлека към правата вяра. Уви, неговите пироманти знаеха повече хитрини от мен.

– Крал Робърт обаче ме хареса. Първия път, когато влязох в мелето с огнен меч, конят на Кеван Ланистър се изправи на задните си крака и го хвърли, а Негова милост толкова здраво се смя, че се уплаших да не се пръсне. – Червеният жрец се усмихна на спомена. – Оръжието обаче нямаше как да се поддържа, за това майсторът ти също беше прав.

– Огънят поглъща. – Лорд Берик беше застанал зад него и имаше нещо в гласа му, което веднага накара Торос да замълчи. – Поглъща и когато свърши, не остава нищо. Нищо.

– Берик. Скъпи приятелю. – Жрецът докосна Господаря на мълнии-те по ръката. – Какво говориш?

– Нищо, което не съм казвал и преди. Шест пъти, Торос? Шест пъти е твърде много. – Той рязко се обърна и се отдалечи.

Същата нощ вятърът виеше почти като вълк, а имаше и няколко истински вълка на запад, които му даваха уроци. Ноч, Ангай и Мерит от Лунния град бяха поели стражата. Нед, Джендри и повечето останали спяха дълбоко, когато Аря зърна една малка фигура да се промъква зад конете – фигура с рядка развята от вятъра бяла коса и подпираща се на чвореста тояга. Жената като че ли не беше по-висока от три стъпки. На светлината на огъня очите ѝ святакаха червени като очите на вълка на Джон. Аря тихичко се промъкна напред да види какво ще стане.

Торос и Лим бяха с Берик, когато жената джудже седна неканена край огъня и примижа срещу тях с очи като нажежени въглени.

– Жаравата и Лимона пак ме зачетоха, и Негова милост, Лорда на труповете.

– Злокобно име. Молил съм те да не го използваш.

– Тъй де, молил си ме. Ала вонята на смърт още лъха от теб, милорд. – Беше ѝ останал само един зъб. – Дайте ми вино или ще си ида.

Кокалите ми са стари. Ставите ме болят, щом задухат ветровете, а тук горе ветровете винаги духат.

– Един сребърен елен за сънищата ви, милейди – каза лорд Берик със строга учтивост. – Още един, ако имаш новини за нас.

– Сребърен елен нито мога да го ям, нито да го яхна. Мях вино за сънищата ми, а за новините ми – целувчица от она изрод в жълтия плащ. – Дребната старица се изкиска. – Ама тъй, по-мазна целувчица, с малко езичец. Колко отдавна беше туй, колко отдавна. Неговата уста ще мирише на лимон, а моята – на дърти кокали. Много съм стара.

– Тъй де – проплака Лим. – Много си стара за вино и целувки. От мен ще вземеш само опакото на меча ми, дърто.

– Косата ми се скубе на шепи и никой не ще да ме цуне от хиляда години. Тежко е да си толкоз стара. Е, една песен ще ми изпееш тогаз. Песен от Том Седмака за моята вест.

– Ще си получиш песента от Том – обеща лорд Берик и й подаде мях с вино.

Дребната като джудже старица отпи и виното потече по брадичката ѝ. Свали меха, изтри уста с опакото на сбръчканата си ръка и каза:

– Кисело вино за кисела вест, какво по-намясто? Кралят е мъртъв, толкоз кисело стига ли ви?

Сърцето на Аря се спря в гърлото ѝ.

– Кой от проклетите крале е мъртъв, дърто? – настоя Лим.

– Мокрия. Краля на кракените, добри господа. Умрял го сънувах и умря, а железните сепии сега са се обърнали едни срещу други. О, и лорд Хостър Тъли взе че умря, ама вие туй го знаете, нали? В замъка на кралете Козела седи сам и от треска трепери, кога Голямото куче му се хвърля отгоре. – Старата удари още една дълга глътка.

„Голямото куче.“ За Хрътката ли говореше? Или може би за брат му, Яздещата планина? Аря не беше сигурна. И двамата носеха един и същи знак, три черни кучета на жълто поле. Половината мъже, за чиято смърт се молеше, бяха хора на сир Грегър Клегейн: Поливър, Дънсън, Раф Сладура, Веселяка и самият сър Грегър. „Лорд Берик може би ще ги избеси всички.“ – Сънувах един вълк да вие в дъжда, но никой не чу мъката му – говореше дребната старица. – Сънувах такваз тупурдия, че помислих, че главата ми ще се пръсне, тъпани, рокове, гайди и кръсци, но най-тъжното нещо бяха малките камбанки. Сънувах една девица на пир с пурпурни змии в косата ѝ, отрова капеше от зъбите им. А сетне сънувах пак тая девица, как закла един див гигант в замък, съграден от сняг. – Тя извърна рязко глава и се усмихна в тъмното право към Аря. – Не

мож се скри от мене, дете. Хайде, ела по-близо.

По врата на Аря пробягаха ледени пръсти. „Страхът реже по-дълбоко от мечове“ – припомни си тя. Стана и приближи до огъня предпазливо, леко и на пръсти, готова всеки миг да побегне.

Жената джудже я изгледа с тъмночервените си очи.

– Видя те аз, видя те – прошепна старицата. – Вълче дете. Чедо на кръв. Мислех, че лордът мирише на смърт, пък то... – Захлипа отведнъж и дребното ѝ тяло се затресе. – Жестока си, че си дошла на хълма ми, жестока. Наситих се на скръб в Летен замък, не я ща твоята. Махни се отгук, сърце черно. Махай се!

В гласа ѝ имаше толкова страх, че Аря отстъпи крачка назад, зачудена дали старицата не е луда.

– Не плаши детето – възрази Торос. – Не може да ти навреди. Лим Лимоновия плащ опипа счупения си нос.

– Не бъди толкова сигурен.

– Ще си тръгне утре заран с нас – увери лорд Берик дребната жена. – Водим я в Речен пад, при майка ѝ.

– Не – рече жената джудже. – Не я водите при нея. Черната риба ги държи реките веч. Ако искате майка ѝ, дирете я при Близнаците. Че там има сватба. – Изкикоти се отново. – Виж си в пламъците, розов жрецо, и ще видиш. Ама не сега, не тука, че тука нищо няма да видиш. Това място е още на старите богове... мотаят се още тука те, като мене, сбръчкани и хилави, ама още не са умрели. И не обичат огньовете. Че дъбът помни жълъда, жългдът сънува за дъба, а пнът живее у двамата. И помнят те кога Първите хора дойдоха с огън в юмруците си. – Тя отпи последното вино на четири дълги глътки, хвърли меха настрана и посочи с тоягата си лорд Берик. – Платата си искам. Песента, дето ми я обеща.

Така че Лим събуди Том Седемте струни и го доведе сънен и прозяващ се до огъня с дървената му лютня.

– Същата песен като преди ли? – попита той.

– Ох, да. На моя Джени песента. Че то друга има ли?

И той запя, а жената джудже притвори очи и бавно взе да се поклаща, да мълви тихо думите и да плаче. Торос хвана Аря здраво за ръката и я отведе настрана.

– Да я оставим да се наслади на песента си в мир – каза ѝ той. – Само това ѝ е останало.

„Нищо нямаше да ѝ направя“ – помисли Аря.

– Какво искаше да каже тя за Близнаците? Майка ми е в Речен пад,

нали?

– Беше. – Червеният жрец се потърка под брадичката. – Сватба, каза. Ще видим. Но където ѝ да е, лорд Берик ще я намери.

Скоро след това небесата се отвориха. Мълнии затрещяха и тътенът им се затъркаля по хълма, и дъждът зашиба на заслепяващи очите пелени. Жената джудже изчезна също толкова изведнъж, както се беше появила, докато разбойниците събираха клони и си вдигаха груби заслони.

Валя през цялата нощ, а на заранта Нед, Лим и Вати Мелничаря се събудиха простинали. Вати не можеше да задържи храната, а младият Нед ту гореше в треска, ту трепереше и кожата му беше станала лепкава. Ноч каза на лорд Берик, че на половин ден езда на север имало някакво изоставено село; там щели да си намерят по-добър подслон, мястото, където да изчакат, докато проливният дъжд спре. Така че отново се качиха на седлата и подкараха конете надолу по стръмния склон.

Дъждът не спираше. Яздеха през гори и поля, прегазвайки придошли потоци, в които буйната вода стигаше до коремите на конете им. Аря придърпа качулката на наметалото си и се присви, прогизнала и трепереща, но решена да не се предава. Мирт и Мъч скоро закашляха лошо като Вати, а горкият Нед с всяка миля изглеждаше все по-окаян.

– Когато си сложа шлема, дъждът бие по стоманата и главата ме заболява – оплака се той. – Но когато го сваля, косата ми прогизва и полепва по лицето и устата ми.

– Имаш си нож – подхвърли Джендри. – Ако косата толкова те дразни, обръсни си проклетата глава.

„Той не харесва Нед.“ За Аря скуайърът изглеждаше съвсем приятен; малко срамежливичък, но с добър нрав. Беше чувала, че дорнците са дребни на ръст и трътлести, с черна коса и малки черни очи, но Нед имаше големи сини очи, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни. А косата му беше светлоруса, по-скоро пепелява, отколкото медена.

– Ти откога си скуайър при лорд Берик? – попита тя колкото да го отвлече от неволите му.

– Взе ме за свой паж, когато се сгоди за леля ми. – Момчето се закашля. – Бях на седем, но когато станях на десет, ме направи скуайър. Веднъж спечелих награда, езда по кръгове.

– Пиката не съм я учила, но с меч мога да те надвия – каза Аря. – Ти убивал ли си някого?

Това като че ли го стъписа.

– Аз съм само на дванайсет.

„А аз убих човек, когато бях само на осем“, за малко щеше да каже

Аря, но си замълча.

– Но в битки си участвал.

– Да. – Не изглеждаше много горд от това. – Бях при Глумски брод. Когато лорд Берик падна в реката, го извлякох на брега, за да не се удави, и стоях над него с меч. Но не ми се наложи да се бия. Една счупена пика стърчеше от него, тъй че никой не ни притесни. Когато се прегрупирахме, Герджен Зеления помогна на негово благородие да се качи на коня си.

Аря си спомняше за конярчето в Кралски чертог. След него беше онзи пазач, чието гърло преряза в Харънхъл, и хората на сир Амори при онова укрепление до езерото. Не знаеше дали се брояха Уизи и Чизуик, или другите, които загинаха заради нейната „невестулкина супа“... изведнъж изпита голяма тъга. – Баща ми също се казваше Нед – каза тя.

– Знам. Видях го на турнира на Ръката. Исках да ида горе и да поговоря с него, но не можах да измисля какво да му кажа. – Нед потръпна под светлочервеното си подгизнало наметало. – Ти беше ли на турнира? Там видях сестра ти. Сир Лорас Тирел ѝ даде роза.

– Тя ми каза. – Всичко това ѝ се струваше толкова отдавна. – Приятелката ѝ Джейни Пули се беше влюбила в твоя лорд Берик.

– Той се е врекъл на леля ми. – Нед я погледна неловко. – Само че това беше преди. Преди той да... – ...,да умре“, помисли тя, когато гласът на Нед заглъхна в неловка тишина. Копитата на конете им издаваха мяскащи звуци, докато се измъкваха от калта.

– Милейди? – каза накрая Нед. – Вие имате незаконен брат... Джон Сняг?

– Той е с Нощния страж на Вала. – „Може би трябваше да отида на Вала вместо в Речен пад. Джон нямаше да се интересува кого съм убила нито дали съм си ресала косата...“ – Джон прилича на мен, макар че е незаконен. Често ми разрошваше косата и ме наричаше „сестричке“. – Аря най-много тъгуваше за Джон. Само като каза името му и се натъжи. – Ти откъде знаеш за Джон?

– Той ми е млечен брат.

– Брат? – Аря не разбра. – Но ти си от Дорн. Как е възможно ти и Джон да сте кръвни братя?

– Млечни братя. Не кръвни. Милейди майка ми нямала мляко, когато съм бил малък, затова трябвало да ме кърми Вила.

Аря се обърка.

– Коя е тази Вила?

– Майката на Джон Сняг. Той никога ли не ви го е казвал? Тя е

служила при нас от много години. Още преди да се родя.

– Джон изобщо не познаваше майка си. Дори името ѝ не знаеше. – Аря изгледа Нед подозрително. – Значи си я познавал? Наистина? – „Дали не ми се подиграва?“ – Ако ме лъжеш, ще те ударя.

– Вила беше дойката ми – повтори той сериозно. – Кълна се в честта на своя дом.

– Имаш дом? – Това беше глупаво; Нед беше скуайър, разбира се, че трябваше да има дом. – Кой всъщност си ти?

– Милейди? – Нед се смути. – Аз съм Ерик Дейн... лордът на Звездопад.

Джендри зад тях изохка.

– Лордове и лейдита – заяви той с отвращение. Аря отскубна един рачи трън от храста край пътя, замахна назад и го плесна по дебелия бича глава. – Оуу – ревна той. – Боли! – Опипа кожата над окоето си. – Що за лейди си, щом биеш хората с рачи трън!

– Лоша – отвърна Аря, изведнъж разкаяна. Обърна се пак към Нед. – Извинявай, че не знаех кой си... кой сте, милорд.

– Грешката е моя, милейди. – Много беше учтив.

„Джон си има майка. Вила, името ѝ е Вила.“ Трябваше да го запомни на всяка цена, за да може да му го каже, като го види следващия път. Зачуди се дали той пак ще я нарече „сестричке“. „Вече не съм толкова малка. Ще трябва да ме нарече нещо друго.“ Сигурно като стигнеш най-после в Речен пад, щеше да може да напише писмо на Джон и да му съобщи какво ѝ е казал Нед Дейн.

– Имало е един Артур Дейн – спомни си тя. – Онзи, когото наричали Мечът на утрото.

– Татко ми беше по-големият брат на сир Артур. Лейди Ашара е моя леля. Нея обаче не я познавам. Тя се е хвърлила в морето от Светлокаменния меч преди да се родя.

– Защо го е направила? – пописа стъписана Аря.

Нед я погледна угрижено. Сигурно се боеше да не удари и него с нещо.

– Лорд баща ви никога ли не ви е споменавал за нея? – каза той. – За лейди Ашара от Звездопад?

– Не. Той да не би да я е познавал?

– Преди Робърт да стане крал. Срещнала е баща ви и братята му в Харънхъл, в годината на лъжепролетта.

– О. – Аря не знаеше какво друго да каже. – Но защо все пак е скочила в морето?

– Сърцето ѝ било разбито.

Санса щеше да въздъхне и да пролее някоя сълза за върнатата любов, но Аря просто си помисли, че това е глупаво. Не можеше да го каже на Нед обаче, не и за леля му.

– Някой го е разбил ли? Той се поколеба.

– Може би не е редно да...

– Кажи ми!

Той я погледна неловко.

– Леля ми Алирия казва, че лейди Ашара и баща ви се влюбиха в Харънхъл...

– Това не е вярно. Той обичаше лейди майка ми. – Сигурен съм, че я е обичал, но...

– Тя е единствената, която е обичал.

– Значи онова копеле сигурно го е намерил на пътя – обади се Джендри зад нея.

Аря съжали, че няма още някой рачи трън, с който да го цапне през лицето.

– Моят баща имаше чест – каза тя сърдито. – А и все едно не говорехме на теб. Що не се върнеш в Каменна септа да дръннеш тъпите камбанки на онова момиче?

Джендри не обърна внимание на думите ѝ, а продължи:

– Твоят баща поне е отгледал копелето си, не като моя. Аз дори не знам името на баща си. Някой миризлив пияница, бих се обзаложил, като другите, дето майка ми ги влачеше въщи от пивницата. Когато подивееше, ми казваше: „Ако баща ти беше тук, щеше да те напердаши до кръв“. Само това знам за него. – Джендри се изплю. – Е, ако беше сега тук, можеше аз него да напердаша до кръв. Но е умрял, предполагам, и твоят баща също е умрял, тъй че какво значение има с кого е лягал?

За Аря имаше значение, макар да не можеше да каже защо. Нед се опитваше да се извини, че я е ядосал, но тя не искаше да го чуе повече. Смуши коня и ги остави и двамата. Ангай Стрелеца яздеше малко понапред. Когато се изравни с него, тя каза:

– Дорниците лъжат, нали?

– Прочути са с това. – Стрелеца се ухили. – Разбира се, същото го казват и за нас, блатарите, тъй че това няма значение. Сега пък какъв е проблемът? Нед е добро момче...

– Той е тъп лъжец! – Аря остави пътеката, прескочи някакъв гнил дънер и прегазил през дерето, без да обърща внимание на виковете на разбойниците зад нея. „Искат само да ми наговорят още лъжи.“

Помисли да се опита да избяга от тях, но бяха твърде много и познаваха околните земи твърде добре. Каква полза да бягаш, като ще те хванат?

Накрая Харвин я настигна...

– Къде мислите, че сте тръгнали, милейди? Не биваше да се отделяте от четата. В тези гори има вълци и още по-лоши твари.

– Не ме е страх – каза тя. – Онова момче, Нед, каза, че...

– Да, той ми каза. Лейди Ашара Дейн. Стара история. Чух я веднъж в Зимен хребет, когато бях не по-голям от вас сега. – Стисна здраво поводите и обърна коня й. – Съмнявам се да е истина. Но и да е, какво толкова? Когато лорд баща ви е срещнал тази дорнска лейди, брат му Брандън още беше жив и той беше годеникът на лейди Кейт-лин, така че честта на баща ви не е опетнена. Няма турнир, на който да не кипне младата кръв, тъй че може и да са си пошепнали няколко думи в някоя шатра в нощта, кой знае? Думи или целувки, може и повече, но какво лошо има в това? Била е дошла пролетта или така са мислели, а никой от двамата не е бил вречен.

– Но тя се е самоубила – каза колебливо Аря. – Нед каза, че скочила от една кула в морето.

– Така е – призна Харвин и я поведе обратно. – Но това е било от скръб, бих рекъл. Загубила е брат, Меча на утрото. – Поклати глава. – Оставете, милейди. Те са умрели, всички. Оставете го. И... моля ви, като стигнем в Речен пад, не го казвайте на лейди майка си.

Селото се оказа точно там, където ги бе уверил Ноч. Подслониха се в една сива каменна конюшня. Само половината й покрив беше останал, но това бе с половин покрив повече от всяка друга постройка в селото. „Никакво село не е. Само почернели камъни и стари кости.“ – Ланистърите ли са избили хората, които са живели тук? – попита Аря, докато помагаше на Ангай да подсушат конете.

– Не. – Той й посочи. – Виж колко дебел е израснал мъхът по камъните. Никой не ги е местил от дълго време. А в онази стена там е израснало дърво, виждаш ли? Това място е било опожарено преди много време.

– Кой тогава? – попита Джендри.

– Хостър Тъли. – Ноч беше прегърбен мършав сивокос мъж, роден по тези краища. – Това беше селото на лорд Гудбрук, владетеля на Сладък ручей. Когато Речен пад се обяви на страната на Робърт, Гудбрук остана верен на краля, та затова лорд Тъли го срази с огън и меч. След Тризъбеца синът на Гудбрук склучи мир с Робърт и лорд Хостър, но това не помогна на мъртвите.

Настъпи тишина. Джендри изгледа Аря странно, след което се обърна и продължи да трие коня си. Дъждът отвън се сипеше неспирно.

– Май ни трябва огън – заяви Торос. – Нощта е тъмна и пълна с ужаси. А е и мокра, нали? Много, много мокра.

Джак Късмета насече малко сухи дърва от един яхър, а Ноч и Мерит събраха слама. Торос лично пална искрата, а Лим заслони пламъците с дългото си жълто наметало, докато не запрашиха. Скоро в конюшната стана почти горещо. Торос седна пред огъня, кръстосал крака, и взе да пие пламъците с очи също както на Високо сърце. Аря го гледаше съсредоточено и щом устните му помръднаха, си помисли, че го чу как промълви „Речен пад“. Лим крачеше напред-назад, кашляше и сянката му го следваше издължена, а Том си свали ботушите и заразтрива краката си.

– Трябва да съм луд да бия път чак до Речен пад – оплака се певецът. – Тъли никога не са носили късмет на бедния Том. Тъкмо Лиза ме отпрати, когато лунните хора ми взеха златото и коня и всичките ми дрехи. Още има рицари в Долината, които разправят как дойдох пеш до Кървавата порта само с дървената лютня в ръка, да си крия срамотиите. Преди да ми отворят портата ме накараха да им изпея „Честит рожден ден“ и „Краля без кураж“. Единствената ми утеха беше, че трима от тях умряха от смях. Оттогаз не съм стъпвал в Орлово гнездо, няма и да стъпя, и няма да изпея „Краля без кураж“, ако ще да ми дават цялото злато на Скалата на...

– Ланистъри – каза Торос. – Ревящо червено и златно. – Той скочи и отиде при лорд Берик. Лим и Том притичаха при тях, без да се маят. Аря не успя да чуе какво си говореха, но певецът непрекъснато се озърташе към нея, а по едно време Лим толкова се ядоса, че удари с юмрук в стената. Точно тогава лорд Берик ѝ махна да се приближи. Беше последното, което ѝ се искаше, но Харвин опря ръка на гърба ѝ и я бутна напред. Тя направи две стъпки и се поколеба, изпълнена с ужас.

– Милорд. – Зачака да чуе какво ще каже лорд Берик.

– Кажй ѝ – заповяда Господарят на мълниите на Торос. Червеният жреец клекна до нея.

– Милейди – заговори той, – Господ ми даде видение за Речен пад. Остров сред огнено море, така изглеждаше. Пламъците бяха скачащи лъвове с дълги пурпурни нокти. И как ревяха само! Море от Ланистъри, милейди. Речен пад скоро ще бъде под атака.

Сякаш я удари с юмрук в корема.

– Не!

– Миличка – каза Торос, – пламъците не лъжат. Понякога ги разчитам погрешно, какъвто съм си сляп глупак. Но не и този път, мисля. Ланистърите скоро ще подложат Речен пад на обсада.

– Роб ще ги победи. – Аря го погледна непреклонно. – Той ще ги победи, както и преди.

– Твоят брат може да е заминал – каза Торос. – Майка ти също. Не ги видях в пламъците. Тази сватба, за която говореше старата, сватба на Близнаците... има си тя свои начини да познава нещата. Язовите дървета шепнат в ухото ѝ, когато спи. Ако казва, че майка ти е заминала на Близнаците...

Аря се обърна към Том и Лим.

– Ако не ме бяхте хванали, щях да съм там. Щях да съм си у дома! Лорд Берик не обърна внимание на избухването ѝ.

– Милейди – каза той с отегчена учтивост, – бихте ли познали брата на своя дядо по външност? Сир Бриндън Тъли, с прозвище Черната риба? Бихте ли могли да го познаете?

Аря поклати глава окаяно. Беше чувала майка си да говори за сир Бриндън Черната риба, но и да го беше срещала, сигурно е била много малка и не помнеше.

– Едва ли Черната риба ще плати злато за някакво момиче, което не познава – каза Том. – Тия Тъли са кисели хора, много са подозрителни. Сигурно ще реши, че му пробутваме фалшива стока.

– Ще го убедим – настоя Лим Лимоновия плащ. – Тя ще го убеди или Харвин. Речен пад е най-близо. Казвам да я заведем там, да вземем златото и най-после да се отървем от нея.

– А ако лъвовете ни спипат в замъка? – каза Том. – Сигурно много ще им хареса да окачат негово благородие в клетка най-отгоре на Скалата на Кастърли.

– Не мисля да се оставям да ме хванат – каза лорд Берик. Последната дума увисна неизречена във въздуха. „Жив.“ Всички я чуха, дори Аря, макар да не излезе от устните му. – Все пак не бива да отидем там слепешком. Искам да разбера къде са тези армии, вълците, както и лъвовете. Шарна ще знае нещо, а майстерът на лорд Ванс ще знае повече. Замъкът на жълдите не е далече. Лейди Малък лес ще ни подслони за малко, докато прати напред съгледвачи да разберат...

Думите му биеха в ушите ѝ като по тъпан и изведнъж Аря не можа повече да ги понесе. Искаше си Речен пад, а не Жълдов замък; искаше майка си и своя брат Роб, не лейди Малък лес или някакъв там дядо, когото изобщо не познаваше. Извърна се вихрено и хукна към вратата, а

когато Харвин посегна да я хване за ръката, се изплъзна от него, бърза като змия.

Дъждът продължаваше да вали, а на запад проблясваха далечни мълнии. Аря тичаше с все сила. Не знаеше накъде отива, знаеше само, че иска да е сама, далече от всички гласове, далече от техните празни думи и нарушени обещания. „Исках само да отида в Речен пад.“ Беше само нейна грешка, че взе със себе си Джендри и Горещата баница, когато избяга от Харънхъл. Сама щеше да се оправи по-добре. Ако беше сама, разбойниците изобщо нямаше да я хванат и досега тя щеше вече да е с Роб и майка си. „Те изобщо не бяха глутницата ми. Ако бяха, нямаше да ме оставят.“ Прецапа през някаква кална локва. Някой я викаше по име, Харвин може би, или Джендри, но гръмотевицата ги заглуши, затъркаляла се по хълмовете, само миг след светкавицата. „Господарят на мълниците“ – помисли тя с гняв. Може и да не можеше да умре, но да лъже можеше.

Някъде вляво от нея изцвили кон. Аря едва ли се беше отдалечила на повече от петдесет разкрача от конюшната, но вече беше подгизнала до кости. Тя се сниши зад ъгъла на една от съборетините, надявайки се, че обраслите с мъх стени ще я предпазят от дъжда, и едва не се натъкна на един от постовете. Нечия ръка в желязна ръкавица я стисна здраво за ръката.

– Боли ме! – изплака тя и се изви. – Пусни ме, ще се върна, аз само...

– Ще се върнеш ли? – Смахът на Сандор Клегейн бе като желязо, драскащо по камък. – Забрави, малка вълчице. Ти си моя!

Само едната ръка му беше нужна да я вдигне и да я повлече към чакания го кон. Студеният дъжд ги помете и заглуши виковете ѝ, и единственото, за което Аря успя да помисли, беше въпросът, който ѝ бе задал.

„Знаеш ли какво правят кучетата на вълците?“

ДЖАЙМ

Макар треската да се задържаше упорито, отсечената му ръка оздравяваше чисто и Кибърн каза, че вече не е в опасност. Джайм гореше от нетърпение да тръгне, да остави Харънхъл, Кървавите глумци и Бриен Тартска далече зад гърба си. В Червената цитадела го очакваше истинска жена.

– Изпращам с теб Кибърн да се грижи за теб по пътя до Кралски чертог – каза Рууз Болтън на заранта при отпътуването им. – Той храни скъпа надежда, че баща ти ще принуди Цитаделата да му върне веригата от благодарност.

– Всички храним скъпи надежди. Ако направи така, че и ръката да ми порасте, баща ми ще го направи Велик майстер.

Уолтън Стоманени пищялки командваше ескорта на Джайм: енергичен, рязък и груб мъж, прост войник до дъното на душата си. Джайм беше служил с такива като него през целия си живот. Мъже като Уолтън бяха готови да убиват по заповед на своя господар, да изнасилват, когато кръвта им кипне след битка, и да оплячкосат всичко, което могат, но след като войната свърши, се връщаха по домовете си, сменяха копията си с мотики, женеха се за дъщерите на съседите си и те им раждаха ревливи дечица. Такива мъже се подчиняваха безпрекословно, но дълбоката и зловна жестокост на Храбрата дружина не им беше присъща.

И двете части напуснаха Харънхъл под студеното сиво небе, заканващо се да донесе дъжд. Сир Енис Фрей беше тръгнал три дни по-рано на североизток към кралския път. Болтън смяташе да го последва.

– Тризъбеца е наводнен – каза той на Джайм. – Дори при Рубинения брод ще се премине трудно. Ще предадеш ли горещите ми поздравии на своя баща?

– Стига ти да предадеш моите на Роб Старк.

– За това бъди сигурен.

Няколко души от Храбрата дружина се бяха насъбрали в двора да ги видят как тръгват. Джайм подкара към тях.

– Дзоло. Колко мило, че си излязъл да ме изпратиш. Пиг. Тимеон.

Ще ви липсвам ли? Няма ли да пуснеш някоя шега на изпроводяк, Шагуел? Да ми повдигнеш духа малко за из път? А, Рордж, да не си дошъл да ме целунеш за добър час?

– Майната ти, сакато – отвърна Рордж.

– Щом настояваш. Но бъди спокоен, ще се върна. Един Ланистър винаги плаща дълговете си. – Джайм обърна коня си и се върна при Уолтън Стоманени пищялки и неговите двеста души.

Лорд Болтън го беше облякъл като рицар въпреки липсващата ръка, която превръщаше цялата тази рицарска външност в пародия. Джайм потегли с меч и кама на колана, с щита и шлема, окачени на седлото, и с ризница под тъмнокафяво палто. Не беше чак такъв глупак, че да се пъчи с лъва на Ланистър на гърдите, нито с чисто белия плащ, който му се полагаше като на Заклет брат на Кралската гвардия. Беше си намерил в оръжейната един стар щит, очукан и нацепен, на който все още личеше големият черен прилеп на дома Лотстън на поле от сребро и злато. Лотстън бяха държали Харънхъл преди Уент и навремето били могъща фамилия, но бяха измрели преди векове, така че едва ли някой щеше да възрази, че носи техни доспехи. Така той нямаше да е ничий братовчед, ничий враг, ничий заклет меч... просто щеше да е никой.

Напуснаха Харънхъл през по-малката източна порта и се сбогуваха с Рууз Болтън и войската му на шест мили по-нататък, като завиха на юг и за известно време продължиха по пътя край езерото. Уолтън беше решил да отбягва кралския път колкото може по-дълго, предпочитайки селските черни пътища и пътеките на дивеча покрай Окото на боговете.

– По кралския път щеше да е по-бързо. – Джайм жадуваше да се върне при Церсей час по-скоро. Ако побързаха, можеше дори да пристигне навреме за сватбата на Джофри.

– Не искам да си имам неприятности – каза Стоманени пищялки. – Боговете само знаят какво можем да срещнем по кралския път.

– Едва ли някой, от когото трябва да се страхуваш. Имаш двеста души.

– Да. Но други може да имат повече. Милорд нареди да те заведе жив и здрав при лорд баща ти и смятам да го направя на всяка цена.

„Минавал съм по този път“ – спомни си Джайм няколко мили по-нататък, когато подминаха една изоставена мелница край езерото. Сега растяха тръни на мястото, където щерката на мелничаря му се беше усмихнала свенливо, а самият мелничар му се беше развикал: „Турнирът е в обратната посока, сир“. „Сякаш не знаех.“ Крал Ерис беше превърнал помазването на Джайм в рицарски сан в голямо зрелище. Клетвите си той изрече пред кралския павилион, коленичил на зелената трева в бяла броня, и го гледаше половината кралство. Когато сир Джеролд Хайтауър го вдигна и постави на раменете му белия плащ, се надигна такъв рев, че Джайм още го помнеше след толкова години. Но същата онази

нощ Ерис се вкисна и заяви, че тук в Харънхъл не му трябва седем души от Кралската гвардия. На Джайм бе заповядано да се върне в Кралски чертог, за да пази кралицата и малкия принц Визерис, които бяха останали в престолнината. Дори след като Белия бик предложи сам да поеме тази задача, Ерис отказа.

– Той тук слава няма да спечели – беше заявил кралят. – Сега той е мой, а не на Тивин. Ще служи както на мен е угодно. Аз съм кралят, а той ще се подчинява.

Чак тогава Джайм разбра. Не умението му с меч и пиката му бяха спечелили белия плащ, нито храбрите подвизи, които бе проявил срещу Братството на Кралския лес. Ерис го беше избрал, за да плуе на баща му, да лиши лорд Тивин от достоен наследник.

Дори и сега, след толкова години, от тази мисъл му догорчаваше. А в онзи ден, докато яздеше на юг в новия си бял плащ, за да пази един празен замък, тя беше непоносима. Щеше да съдере проклетия плащ на място, ако можеше, но беше твърде късно. Беше изрекъл словата пред очите на половината кралство, а в Кралската гвардия се служеше до живот.

Кибърн подкара до него.

– Ръката безпокои ли ви?

– Безпокои ме липсата й.

Най-трудни бяха утрините. В сънищата си Джайм беше цял и непокътнат, и всяко утро лежеше полубуден и усещаше как се движат пръстите му. „Беше кошмар – често нашепваше някаква частица от него, отказвайки и досега да го повярва – просто кошмар.“ Но след това отваряше очите си.

– Разбрах, че снощи сте имали посетителка – каза Кибърн. – Вярвам, че ви е харесала?

Джайм го изгледа хладно.

– Не ми каза кой я е изпратил. Майстерът се усмихна скромно.

– Треската ви беше почти отшумяла и си помислих, че може да ви хареса малко упражнение. Пия е доста опитна, ще се съгласите, нали? И толкова... напориста. Напориста беше, няма що. Беше се промъкнала през вратата му и се измъкна от дрехите си толкова бързо, че Джайм отначало помисли, че е сън.

Възбуди се чак когато жената се шмугна под завивките му и той сложи здравата си ръка на гърдата й. „И беше едно хубаво малко същество освен това.“ – Бях малко момиченце, когато вие дойдохте за турнира на лорд Уент и кралят ви даде плаща – призна тя. – Бяхте толкова

красив, целият в бяло, и всички говореха колко храбър рицар сте. Понякога, когато съм с някой мъж, затварям очи и си представям, че върху мен сте вие, с вашата гладка кожа и златни къдрици. Но никога не съм и помисляла, че ще мога да ви имам.

След тези думи не му беше лесно да я отпрати, но Джайм все пак го направи. „Имам си жена“ – напомни си той.

– На всички ли, които лекуваш с твоите пиявици, прашаш момичета? – попита той Кибърн.

– По-често лорд Варго ги праща при мен. Обича да ги преглеждам преди... ами, достатъчно е да кажа, че веднъж той се влюбил безразсъдно и не иска да му се случи отново. Но не се бойте, Пия си е съвсем здрава. Както и вашата девица от Тарт.

Джайм го изгледа остро.

– Бриен?

– Да. Силно момиче е тя. И девствеността ѝ е непокътната. До снощи поне беше. – Кибърн се изкиска.

– Пратил я е да я прегледаш?

– Естествено. Той е... придирчив, да го кажем.

– Това не засяга ли откупа ѝ? – попита Джайм. – Баща ѝ няма ли да поиска доказателство, че все още е девица?

– Ама вие не сте ли чули? – Кибърн сви рамене. – Получихме птица от лорд Селвин. Отговор на моята. Вечерна звезда предлага триста дракона за безопасното връщане на дъщеря му. Казвах на лорд Варго, че на Тарт няма сапфири, но той не искаше да ме чуе. Убеден е, че Вечерна звезда смята да го измами.

– Триста дракона е добра цена за рицар. Козела трябва да вземе каквото може.

– Козела сега е лорд на Харънхъл, а лордът на Харънхъл не се пазари.

Новината го подразни, макар, че това трябваше да се очаква. „Лъжата те пощади за малко, пачавро. И на това трябва да си благодарна.“ – Ако девичата ѝ глава е толкова корава като другата, Козела ще си счупи куреца – пошегува се Джайм.

Бриен беше толкова здрава, че щеше да преживее няколко изнасилвания, макар че ако упорстваше много, Варго Хоут можеше да почне да ѝ сече ръцете и краката. „И да го направи, мен какво ме интересува? Все още можех да си имам ръка, ако ме бе оставила да взема меч на братовчедата и да не прави глупости.“ Сам той за малко щеше да ѝ отсече крака с първия си удар, но тя след това му върна повече, отколкото му се

искаше. „Хоут може и да не си дава сметка колко е силна. Той по-добре да внимава да не му прекърши кльошавия врат...“ Компанията на Кибърн взе да му омръзва и Джайм подкара към челото на колоната. Пред Стоманени пищялки яздеше един кръгъл нисък северняк, казваше се Нейг, с мирното знаме: флаг с цветовете на дъгата, със седем дълги ленти на прът, увенчан със седмолъча звезда.

– Вие северняците не трябваше ли да имате друго знаме на мира? – попита той Уолтън. – Какво са за вас Седемте?

– Южняшки богове. Но нали търсим южняшки мир, за да те заведем жив и здрав при баща ти.

„При баща ми.“ Джайм се зачуди дали лорд Тивин е получил искането на Козела за откупа, с или без изгнилата му ръка. „Какво струва един мечоносец без ръката си за меча? Половината злато на Скалата на Кастърли? Триста дракона? Или нищо?“ Баща му никога не се поддаваше на чувства. Бащата на самия Тивин Ланистър, лорд Титос, веднъж беше пленил един свой непокорен знаменосец, лорд Тарбек. Отмъстителната лейди Тарбек беше реагирала, пленявайки трима Ланистъри, в това число младия Стафорд, чиято сестра беше сгодена за братовчед му Тивин. „Върнете ми моя лорд и любим, инак тези тримата ще пострадат за всяка щета, която му причините“, написала бе тя до Скалата на Кастърли. Младият Тивин бе посъветвал баща си да се подчинят, като й върнат лорд Тарбек, само че на три части. Лорд Титос беше от по-кротките лъвове, така че лейди Тарбек спечели още няколко години живот за своя глупав лорд, а Стафорд се ожени, наплоди деца и прави глупости чак до Волското кръстовище. Но Тивин Ланистър устоя, вечен като Скалата на Кастърли. „А сега ще си имаш не само джудже за син, а и един недъгав отгоре, милорд. Колко няма да ти хареса...“ Пътят ги водеше към едно опожарено село. Сигурно беше изтекло повече от година, откакто мястото беше подложено на огъня. Хижите стояха почернели и без покриви, но в околните ниви плевелите растяха високи до кръста. Стоманени пищялки извика да спрат, за да напоят конете. „Това място също ми е познато“ – помисли Джайм, докато чакаше до кладенеца. На мястото на купчината камъни и оцелелия комин тук някога бе имало хан и той беше влизал в него за чаша ейл. Една тъмноока селска мома му беше поднесла сирене и ябълки, но ханджията беше отказал да му вземе пари.

– Чест е да имам рицар от Кралската гвардия под покрива си, сир – беше му казал. – Ще я разправам тази история на внуците си. – Джайм се загледа в комина, стърчащ между бурените, и се зачуди дали на

човека му са се родили внуци. „Дали им е разказвал, че Крале-убиеца веднъж е пил от ейла му и е ял от сиренето и ябълките му, или се е срамувал да признае, че е хранил такива като мен?“ Не че щеше да го научи някога; този, който бе изпепелил хана, най-вероятно беше избил и внуците.

Усети как се присвиват призрачните пръсти на десницата му. Кога-то Стоманени пищялки каза, че няма да е зле да запалят огън и да похапнат, Джайм поклати глава.

– Не ми харесва това място. Ще продължим.

По заник слънце бяха оставили езерото и бяха поели по разкаляна пътека през гора от дъб и бряст. Отрязаната ръка на Джайм пулсираше тъпо. Накрая Стоманени пищялки реши да вдигнат стан. Кибърн за щастие беше взел един мях със сънно вино. Докато Уолтън поставяше постове, Джайм се просна край огъня и постави сгънатата мечка кожа на един пън за възглавница. Грозната щеше да му каже, че трябва да хапне преди да заспи, за да си пази силите, но беше повече уморен, отколкото гладен. Той затвори очи с надеждата, че ще сънува Церсей. Трескавите сънища бяха толкова живи...

Стоеше гол и сам, обкръжен от врагове, с каменни стени около него, които го притискаха. „Скалата“, разбра той. Усещаше неимоверната ѝ тежест над главата си. Беше си у дома. Беше си у дома, цял.

Вдигна дясната си ръка и размърда пръсти, да им усети силата. Беше хубаво като секс. Хубаво почти като игра с меч. „Четири пръста и палец.“ Сънувал бе, че е осакатен, но не беше така. Облекчението го замая. „Ръката ми, дясната ми ръка.“ Нищо не можеше да го нарани, докато беше цял.

Около него стояха дузина черни фигури в дълги наметала, с лица, скрити под качулките. Държаха копия.

– Кои сте вие? – попита ги той строго. – Каква работа имате в Скалата на Кастърли?

Те не отговориха. Само започнаха да го мушкат с върховете на копията. Не му оставаше избор освен да отстъпи и да слезе. Заслиза надолу по витото стълбище с тесните стъпала, всечени в живата скала, надолу и все надолу. „Нагоре трябва да вървя – каза си. – Нагоре, а не надолу. Какво търся долу?“ Под земята го чакаше ориста му, това го знаеше със сигурността на съня: нещо тъмно и ужасно го дебнеше там долу, нещо, което го искаше. Джайм се опита да спре, но копията го мушкаха да продължи. „Само да имах меч, нищо не би могло да ме нарани.“ Стъпалата изведнъж свършиха в екнеща тъмнина. Джайм имаше усещането за

огромно пространство около себе си. Спря рязко и се олюля на ръба на някаква пустош. Върхът на копие го убоде между плешките и го изтика към пропастта. Той извика, но пропадането свърши бързо. Падна на ръце и колене върху мек пясък и в плитка вода. Дълбоко под Скалата на Кастърли имаше влажни пещери, но тази му беше непозната.

– Що за място е това?

– Твоето място.

Гласът отекна; беше сто гласа, хиляда, гласовете на всички Ланистъри от времето на Лан Хитрия, живял още в зората на дните. Но преди всичко беше гласът на баща му, а до лорд Тивин стоеше сестра му, бяла и хубава, и в ръката ѝ гореше факла. Джофри също беше там, синът, който бяха създали двамата, а зад тях се виждаха дузина по-тъмни силуета със златни коси.

– Сестро, защо татко ни е довел тук?

– Нас ли? Това място е твое, братко. Този мрак е твой. – Факлата ѝ беше единственият източник на светлина в пещерата. Факлата ѝ беше единствената светлина в света. Тя се обърна да си тръгне.

– Остани с мен – замоли я Джайм. – Не ме оставяй сам тук. – Но си отиваха. – Не ме оставяйте в тъмното! – Нещо ужасно обитаваше там, долу. – Дайте ми меч поне!

– Дадох ти меч – каза лорд Тивин.

Беше в краката му. Джайм затърси под водата и напипа дръжката. „Нищо не може да ме нарани, докато имам меч.“ Щом вдигна меча, пръст от светъл пламък примигна на върха и полази по резеца, и се спря на една педя разстояние от дръжката. Огънят придоби цвета на самата стомана и загоря със сребристосиня светлина, а мракът се отдръпна. Приведен, вслушвайки се, Джайм обиколи в кръг, готов за всичко, което можеше да му излезе от мрака. Водата се просмукваше в ботушите му, дълбока до глезените и леденостудена. „От водата се пази – каза си той. – Твари някакви може да живеят в нея, или да има дупки в камъка...“ Чу зад себе си силен плясък. Бързо се обърна към звука... но бледата светлина на меча разкри пред погледа му само Бриен Тартска, с ръце, оковани в тежки вериги.

– Заклех се да те опазя – каза упорито грозницата. – Клетва дадох. – Гола, тя вдигна ръце към Джайм. – Сир. Моля ви. Бъдете добър.

Стоманените вериги се раздраха като коприна.

– Меч – помоли се Бриен и той се появи – с ножницата, с колана и всичко. Тя го закопча на широкия си кръст. Светлината беше толкова смътна, че Джайм едва я виждаше, макар да стояха едва на няколко

стъпки един от друг. „На тази светлина би могла да мине почти за красавица – помисли той. – На тази светлина би могла да мине почти за рицар.“ Мечът на Бриен също пламна в сребристосиньо. Тъмнината се отдръпна още малко.

– Пламъците ще горят, докато сте живи – чу той вика на Церсей. – Когато те умрат, ще умрете и вие.

– Сестро! – изкрещя той. – Остани с мен. Остани! – Отговор не последва, само тихият звук на отдалечаващи се стъпки.

Бриен размахна меча си, загледана в проблясващите сребристи пламъци. Под нозете ѝ отражението на пламтящото оръжие светеше по повърхността на черната вода. Беше точно толкова висока и силна, както я помнеше, но му се стори, че сега във външността ѝ има повече женственост.

– Мечка ли държат тук? – Бриен се раздвижи, бавно и нащрек, с меч в ръката: стъпка, обръщане, слушване. При всяка стъпка се чуваше тих плясък. – Пещерен лъв ли? Вълчища? Мечка ли? Кажете ми, Джайм. Що за звяр живее тук? Какво обитава тази тъмнина?

– Орис. – „Не мечка.“ Знаеше го. – Само орис.

На хладната сребристосиня светлина на мечовете грозната мома изглеждаше бледа и настръхнала.

– Не ми харесва това място.

– И аз не си падам много по него. – Мечовете им правеха малък остров от светлина, но около тях навсякъде се простираше безкрайно море от мрак. – Краката ми са мокри.

– Можем да се върнем оттам, откъдето ни вкараха. Ако се покачиш на раменете ми, лесно ще стигнеш устието на тунела.

„И после мога да тръгна след Церсей.“ Усети, че се втвърдява при тази мисъл, и се обърна, та Бриен да не види.

– Чуй. – Тя сложи ръка на рамото му и Джайм потрепера от допира ѝ. „Топла е.“ – Нещо иде насам. – Бриен вдигна меча и посочи наляво. – Там.

Той се взря в тъмното и накрая също го видя. Нещо се движеше в тъмното, не можеше да го види ясно...

– Мъж на кон. Не, двама са. Двама ездачи, един до друг. – Тук долу, под Скалата?

Беше безсмислица. И все пак към тях идваха двама ездачи на бели коне, в броня – и мъжете, и конете. Дестриерите се появиха от мрака в бавен раван. „Не издават никакъв звук – осъзна Джайм. – Никакъв плясък, нито дрънване на ризница или потропване на копито по камък.“

Напомниха му за Едард Старк, когато премина на коня си през тронната зала на Ерис, загърнат в същата тази тишина. Само очите му говореха: очите на лорд, студени, сиви и пълни с правосъдие.

– Ти ли си, Старк? – извика Джайм. – Хайде, ела. Докато беше жив, не се боях от теб. И мъртъв не ме плашиш.

Бриен го докосна по ръката.

– Още има.

И той ги видя. Стори му се, че са бронирани със сняг и от раменете им се вият ивици мъгла. Забралата им бяха спуснати, но Джайм Ланистър нямаше нужда да вижда лицата им, за да разбере кои са.

Петима бяха неговите братя. Осуел Уент и Джон Дари. Лувин Мартел, принц на Дорн. Белия бик, Джеролд Хайтауър. Сир Артур Дейн, Меча на утрото. А до тях, увенчан с мъгла и скръб, с дългата му, развята назад коса яздеше Регар Таргариен, принцът на Драконов камък и законен наследник на Железния трон.

– Не се боя от вас – извика той, когато те тръгнаха от двете му страни. Не знаеше към кого по-напред да извърне лице. – Ще се бия с вас един по един или наведнъж. Но кой ще излезе на дуел с пачаврата? Ще се ядоса, ако я пренебрегнете.

– Заклех се да го опазя жив – каза тя на сянката на Регар. – Дадох свята клетва.

– Всички сме се заклели – каза сир Артур Дейн. Много тъжно. Сенките слязоха от призрачните си коне и извадиха дългите си мечове. Не се чу нито звук.

– Той щеше да подпали града – каза Джайм. – За да остави на Робърт само пепелища.

– Той беше твоят крал – каза Дари.

– Ти се закле да го пазиш жив – каза Уент.

– И децата също – каза принц Лувин.

Принц Регар гореше с хладна светлина, ту бяла, ту червена, ту тъмна.

– Оставих жена си и децата си в ръцете ти.

– Не помислих, че ще им посегне. – Мечът на Джайм вече не пламтеше толкова ярко. – Аз бях с краля...

– Убиваше краля – каза сир Артур.

– Прерязваше гърлото му – каза принц Лувин.

– Краля, заради когото се закле да умреш – каза Белия бик. Пламъците, които пробягваха по меча, вече загасваха и Джайм си спомни какво бе казала Церсей. „Не.“ Ужас го стисна за гърлото. А после мечът му

помръкна и само този на Бриен пламтеше, а призраците закрачиха срещу него.

– Не – извика Джайм. – Нееееееееееее!

Събуди се и видя, че е под звездно небе сред малка горичка. Усещаше жлъч в устата си и трепереше изпотен, горещ и студен едновременно. Погледна дясната си ръка – тя свършваше, увита в кожа и лен. Усети как сълзите изведнъж напълниха очите му. „Усетих я, усетих силата на пръстите си и грубата кожа на дръжката на меча ми. Ръката ми...“ – Милорд. – Кибърн коленичи до него. Бащински доброто му лице се беше сгърчило от тревога. – Какво има? Чух ви, че извикахте.

Уолтърн Стоманените пищялки се беше изправил над тях, висок и навъсен.

– Какво става? Ти ли крещя?

– Сън... беше само сън. – Джайм огледа объркано лагера. – Беше тъмно, но ръката ми се беше върнала. – Погледна бинтования чукан и отново му прилоша. „Под Скалата няма такова място“ – помисли Джайм. Стомахът му се беше свил празен, а главата му пулсираше там, където я бе положил върху пъна.

Кибърн опипа челото му.

– Още горите малко.

– Трескав сън. – Джайм протегна ръка. – Помогни ми. – Стоманени пищялки го хвана за здравата ръка и го надигна.

– Още чаша сънно вино? – попита Кибърн.

– Не. Достатъчно сънувах за тази нощ. – Учуди се колко ли време остава до съмване. Знаеше по някакъв начин, че ако отново затвори очи, пак ще се върне в онова тъмно и мокро място.

– Маково мляко тогава? И нещо за треската ви? Още сте слаб, милорд. Имате нужда от сън. От почивка.

„Това е последното, което ми трябва.“ Лунната светлина проблясваше бледа по пъна, на който Джайм бе положил главата си. Мъхът го покриваше толкова гъсто, че не беше забелязал преди, но сега видя, че дървото е бяло. Напомни му за Зимен хребет и за дървото на сърцето на Нед Старк. „Не беше той. Изобщо не беше той.“ Но пънът беше мъртъв, мъртъв бе и Старк, както и всички останали, принц Регар и сир Артур, и децата. „И Ерис. Ерис е най-мъртъв от всички тях.“ – Вярваш ли в призраци, майстер? – попита той Кибърн. Лицето на Кибърн се изопна странно.

– Веднъж, в Цитаделата, се озовах в една празна стая и видях един празен стол. И в същото време съзнавах, че само допреди миг там е

имало някаква жена. Възгавницата беше измачкана там, където бе седяла, платът все още беше топъл, а във въздуха се бе задържал мирисът ѝ. Щом оставяме миризми след себе си, когато напуснем една стая, защо и нещо от душите ни да не може да остане, след като напуснем този живот? – Кибърн разпери ръце. – Но моят начин на мислене не се хареса на архимаистерите. Е, на Марвин му допаднаше, но той беше единственият.

Джайм оправя косата си с пръсти.

– Уолтън – каза той, – оседлавайте конете. Искам да се върна.

– Обратно? – Стоманени пищялки го изгледа недоверчиво. „Смята, че съм полудял. Може и да е прав.“ – Оставих нещо в Харънхъл.

– Но сега го държи лорд Варго. С Кървавите глумци.

– Ти разполагаш с два пъти повече мъже от неговите.

– Ако не ви отведе при баща ви, както ми се заповяда, лорд Болтън ще ме одере жив. Продължаваме за Кралски чертог.

Някога Джайм можеше да контрира с усмивка и заплаха, но едно-ръките не вдъхват много страх. Зачуди се какво щеше да направи брат му на негово място. „Тирион щеше да намери начин.“ – Ланистърите лъжат, Уолтън. Лорд Болтън не ти ли го е казал? Стоманени пищялки се намръщи.

– И да ми го е казал, какво?

– Ако не ме върнеш в Харънхъл, песничката, която ще изпея на баща си, може и да не се окаже онази, която лордът на Дредфорт би искал да чуе. Мога дори да кажа, че Болтън е наредил да ми отсекаят ръката и че Уолтън Стоманените пищялки е този, който замахна с меч.

Уолтън го зяпна.

– Но това не е вярно!

– Не е, но на кого ще повярва баща ми? – Джайм се усмихна така, както имаше навик да го прави, когато нищо на света не можеше да го уплаши. – Колко по-лесно би било просто да се върнем. Скоро след това ще си тръгнем отново и ще изпея в Кралски чертог толкова сладка песен, че няма да повярваш на ушите си. И ти ще си получиш момичето, и една тлъста кесия със злато за благодарност.

– Злато? – Това много се хареса на Уолтън. – Колко злато? „Хванах го.“ – Колко би искал?

И до изгрев слънце вече бяха изменили половината път обратно към Харънхъл.

Джайм пришпорваше коня си много повече от предния ден, а Стоманени пищялки и северняците му бяха принудени да не изостават. При все това успяха да стигнат до замъка край езерото чак по пладне. Под

потъмнялото, заплашващо с дъжд небе огромните стени и петте големи кули се издигаха черни и злокобни. „Прилича на мъртвъ.“ Стените бяха пусти, портите – затворени и залостени. Но високо над барбикана висеше отпуснато едно самотно знаме. „Черния козел на Кохор.“ – Ей, вие там! – викна Джайм. – Отворете портите, да не ги съборя с ритници!

Чак когато Кибърн и Стоманени пищялки завикаха с него, най-сетне на бойниците над тях се появи нечия глава. Мъжът надникна надолу и се скри. Скоро след това чуха етърженето на веригите на решетката. Портите бавно се отвориха и Джайм Ланистър пришпори коня си през тунела, озъртайки се бегло към дупките на смъртта, докато минаваше под тях. Беше се притеснил, че Козела няма да ги пусне, но Храбрата дружина явно все още ги смяташе за свои съюзници. „Тъпаци.“ Външната полоса беше празна; само конюшните с плочестия покрив показваха някакъв признак на живот, но не от коне се интересувахе в момента Джайм. Той дръпна юздите и се огледа. Чу шум някъде иззад Кулата на призраците и мъжки викове на половин дузина езици. Стоманени пищялки и Кибърн спряха от двете му страни.

– Взимай си онова, за което се върнахме, и да се махаме – каза Уолтън. – Не искам да си имам неприятности с Глумците.

– Кажете на хората си да държат ръце на дръжките на мечовете си и Глумците няма да посмеят да ви безпокоят. Двама на един сте, забравяте ли?

Някъде отдалече се чу рев, приглушен, но изпълнен с ярост, и главата на Джайм рязко се обърна натам. Звукът отекна от стените на Харънхъл, после го помете вълна от мъжки смях. Изведнъж той осъзна какво става. „Дали не закъснях?“ Стомахът му се сви и той заби шпори в хълбоците на коня и препусна в галоп през външната полоса под сводестия каменен мост, покрай Кулата на плача и през Двора на Стопения камък.

Бяха я вкарали в мечата яма.

Крал Харън Черния бе пожелал дори храненето на мечките му да е зрелище. Ямата беше с диаметър десет разкряча и пет разкряча на дълбочина, с каменна стена, пясък на пода и обкръжена с шест кръга каменни скамейки. Докато се смъкваше непохватно от коня, Джайм видя, че главорезите от Храбрата дружина са запълнили едва четвъртина от местата. Наемниците бяха така погълнати от гледката, разиграваща се долу, че само тези от другата страна на ямата забелязаха пристигането им.

Бриен беше в същото нелепо женско облекло, с каквото се бе явила на вечерята с Рууз Болтън. Без щит, без броня, без ризница, без дрехи от

шавена кожа дори, само розовия сатен и мирската дантела. Козела сигурно бе решил, че ще е по-забавно, ако е облечена по женски. Половината от роклята ѝ бе провиснала на парцали, а от лявата ѝ ръка, където мечката я беше раздрала, капеше кръв.

„Поне меч са ѝ дали.“ Грозното момиче го държеше в една ръка, като се движеше странично и се мъчеше да стои на разстояние от звяра. „Това не е добре. Кръгът е твърде тесен.“ Трябваше да напада – добрата стомана не отстъпваше и на най-силния звяр. Но пачаврата, изглежда, се боеше да го приближи. Глумците я засипваха с подигравки и гнусни шеги.

– Това не е твоя грижа – предупреди го Уолтън. – Лорд Болтън каза, че дриплата е тяхна. Да правят с нея каквото си щат.

– Казва се Бриен. – Джайм заслиза по стъпалата покрай дузина стъписани наемници. Варго Хоут беше заел владетелската ложа в най-долния сектор. – Лорд Варго – извика той силно, за да надмогне врявата.

Наемникът от Кохорик се стресна и разля виното в бокала си.

– Кралеубиецо?! – Лявата страна на лицето му беше превързана и левият над ухото му беше оцапан с кръв.

– Измъкнете я оттам.

– Стой настрана, Кралеубиецо, ако не искаш да ти резнем и другата ръка. Твоята кучка ми отхапа ухото. Нищо чудно, че баща ѝ не ще да плати откупа.

Ревът накара Джайм да се обърне. Мечката беше седем стъпки висока. „Грегър Клегейн в кожа – помисли той. – Макар че Грегър едва ли е по-умен.“ На звяра обаче му липсваше обсегът на Яздещата планина с големия меч.

Мечокът отново изрева, разтваряйки паст, пълна с големи жълти зъби, след което се смъкна на четири крака и тръгна право към Бриен. „Ето го твоя шанс – помисли Джайм. – Удряй! Сега!“ Но вместо да го направи, Бриен само замушка безпомощно с върха на меча. Мечокът се сви, отстъпи и след това отново тръгна напред с ръмжене. Бриен се плъзна наляво и пак мушна с върха на меча към муцуната на звяра. Този път мечката вдигна лапа да го отплесне настрана.

„Предпазлив е – осъзна Джайм. – Излизал е срещу други хора. Знае, че мечовете и копията могат да го наранят. Но това няма да го задържи за дълго.“ – Убий го! – извика ѝ той, но гласът му почти потъна сред другите викове. И да беше го чула, Бриен не го показа. Пристъпваше по обиколката на ямата с гръб, опрян в каменния зид. „Много е близо. Много е тясно. Ако мечокът я приклеши до стената...“ Звярът се обърна

бавно и много тронаво. Бърза като котка, Бриен смени посоката. „Ето я пачаврата, каквато я помня.“ Тя скочи и посече мечия гръб. Звярът изрева и отново се изправи на задните си лапи. Бриен се присви и заотстъпва. „Кръвта къде е?“ Изведнъж разбра и викна на Хоут.

– Дал си й турнирен меч!

Козела зарева от смях и го опръска с вино и слюнка.

– Естествено!

– Аз ще платя скапания й откуп. Злато, сапфири, каквото искаш.

Веднага я измъкни оттам.

– Искаш ли я? Слез и си я вземи тогава. И той слезе.

Опря здравата си ръка на мраморния перваз и скочи на пясъка. Мечката се обърна при тупването, подуши и изгледа нашрек натрапника. Джайм се надигна на коляно. „Е, седем ада, а сега какво да правя?“ Гребна шепа пясък.

– Кралеубиецо? – чу смаяния глас на Бриен.

– Джайм. – Замахна и хвърли пясъка в очите на звяра. Мечокът замахна с лапи във въздуха и изрева с все сила.

– Какво търсиш тук?!

– Белята си търся. Стой зад мен. – Заобиколи и се озова между Бриен и мечката.

– Ти мини зад мен! Аз съм с меч.

– Меч без връх и затыпен. Зад мен, казах! – Забеляза нещо полу-заровено в пясъка и го измъкна със здравата си ръка. Оказа се челюст от човешки череп с позеленяла плът по него, из която гъмжаха червеи. „Красота“ – помисли Джайм и се зачуди как ли е изглеждал притежателят ѝ. Мечката вече пристъпваше, затова той замахна и хвърли челюстта към главата на звяра. Тя профуча на цяла крачка встрани. „И лявата си ръка трябва да отсека, за нищо не става.“ Бриен се опита да се измъкне, но Джайм я спъна и тя падна в пясъка, стиснала в ръка безполезния меч. Джайм я прекрачи и остана над нея, а мечката налетя.

Чу се звън на тетива и изведнъж под лявото око на звяра се заби стрела. От разтворената му паст потече кръв и слюнка. Втора стрела се заби в крака му. Мечокът ревна и скочи на задните си крака. Отново видя Джайм и Бриен и тръгна залитайки към тях. Звъннаха няколко арбалета и железните пръчки раздраха козина и плът. От толкова близо стрелците не можеха да пропуснат. Стрелите удряха силно, но мечокът направи още една стъпка. „Горкият тъп храбрец.“ Когато звярът замахна към него, Джайм се метна встрани по пясъка и извика. Мечката се извърна към мъчителя си и още две метални стрели се забиха в гърба ѝ.

Звярът издаде последен, отчаян рев, смъкна се на задницата си, просна се в окървавения пясък и издъхна.

Бриен се изправи на колене, стиснала меча, и задиша на парцали. Стрелците на Уолтън зареждаха отново, а Кървавите глумци сипеха по тях псувни и закани. Рордж и Трите пръста бяха извадили мечовете си, а Дзоло развиваше камшика си.

– Мечката ми убихте! – изрева с цяло гърло Варго Хоут.

– Стой кротко, да не пукнеш и ти! – отвърна му Стоманени пищялки. – Взимаме дриплата с нас.

– Казва се Бриен – каза Джайм. – Бриен, девата на Тарт. – И се обърна към нея. – Все още си дева, надявам се?

Широкото ѝ грозновато лице се изчерви. – Да.

– Чудесно – каза Джайм. – Защото спасявам само девизи. – А на Хоут каза: – Ще си получиш откупа. И за двама ни. Ланистърите си плащат дълговете. Сега пусни някакво въже и ни извади оттук.

– Майната ти! – изръмжа Роджър. – Убий ги, Хоут. Или Другите ще те вземат!

Кохориканецът се поколеба. Половината от хората му бяха пияни, а северняците бяха трезви, пък и бяха два пъти повече.

– Изтеглете ги – изфъфли Хоут, а после каза на Джайм: – Реших да бъда милостив. Кажи го татко си.

– Разбира се, милорд. – „Не че ще спечелиш от това.“ Чак след като се отдалечиха на половин левга от Харънхъл и стрелите не можеха да ги стигнат, Уолтън Стоманени пищялки изля гнева си.

– Полудял ли си, Кралеубиецо? Толкова ли държиш да пукнеш? Никой не може убие мечка с голи ръце!

– Една гола ръка и един гол чукан – поправи го Джайм. – Но разчитам, че ще убиете звяра преди той да убие мен. Иначе лорд Болтън щеше да те обели като портокал, нали?

Стоманени пищялки изруга тъпия Ланистър, пришпори коня си и препусна в галоп пред колоната.

– Сир Джайм? – Макар и в подмокрения розов сатен и разкъсаната дантела, Бриен приличаше много повече на мъж, отколкото на жена. – Благодарна съм, но... вече бяхте далече. Защо се върнахте?

Хрумнаха му наведнъж цяла дузина шегички, коя от коя по-жестоки, но Джайм само сви рамене и каза:

– Защото те сънувах.

КЕЙТЛИН

Роб се сбогува с младата си кралица на три пъти. Веднъж в гората на боговете пред дървото на сърцето, пред очите на богове и хора. Втория път – под решетката на портата, където Джейни го изпрати с продължителна прегръдка и още по-продължителна целувка. И най-сетне – на час път отвъд Повален камък, където тя ги догони в галоп е плувналия в пяна кон и замоли младия си крал да я вземе със себе си.

Това трогна Роб, както забеляза Кейтлин, но и го засрами. Денят бе влажен и сив, беше започнало да ръми и последното, което му се искаше, бе да спре похода, за да остане под дъжда и да утешава разплаканата си млада жена пред половината си армия. „Говори й с нежност – прецени Кат, загледана в тях отстрани – но отвътре му кипи.“ През цялото време, докато кралят и кралицата си говореха, Сив вятър обикаляше около тях и се спираше само за да отърси водата от козината си и да изръмжи на дъжда. Чак след като Роб целуна Джейни за последно, разпреди се дузина мъже да я придружат обратно до Речен пад и отново яхна коня си, вълчището се понесе напред бързо като стрела.

– Виждам, че кралица Джейни има любящо сърце – каза на Кейтлин Лотар Фрей Сакатия. – Не е като моите сестри. Бас слагам, дето е речено, че Рослин сега подскача в Близнаците и си тананика „Лейди Тъли, лейди Тъли, аз съм лейди Рослин Тъли.“ А утре ще се надипли в червено и синьо да види как ще изглежда в булчиното си наметало с цветовете на Речен пад. – Обърна се и се усмихна на Едмур. – Но вие сте странно мълчалив, лорд Тъли. Чудя се, какво изпитвате?

– Почти същото като при Каменната мелница преди да засвирят бойните рогове – отвърна Едмур почти сериозно.

Лотар се изсмя сърдечно.

– Да се надяваме и сватбата и бракът ви да са също толкова щастливи, милорд.

„И дано боговете да ни опазят, ако не са.“ Кейтлин смуши коня си и остави брат си и Лотар Сакатия сами.

Тъкмо тя беше настояла Джейни да остане в Речен пад – Роб предпочиташе да я вземе със себе си. Лорд Уолдър като нищо можеше да приеме отсъствието на кралицата като проява на пренебрежение, но пък присъствието й щеше да се окаже друг вид оскърбление, сол в раната на стареца.

– Уолдър Фрей има рязък език и е злопаменен – предупреди тя сина си. – Не се съмнявам, че ще намериш сили в себе си да изгърпиш упреците на стареца като цена за неговия съюз, но си наследил твърде много от баща си и няма да понесеш, когато почне да обижда Джейни в очите.

Роб не можеше да отрече, че аргументите ѝ са разумни. „Въпреки това ми е сърдит – помисли тя примирено. – Джейни вече му липсва и той вини мен, че я няма, макар да разбира, че съветът ми беше правилен.“ От шестимата Уестърлинги, които бяха дошли със сина ѝ от Зъбера, само един беше останал до него: сир Райналд, братът на Джейни и кралски знаменосец. Роб беше изпратил лорд Подправките да отведе Мартин Ланистър до Златния зъбец същия ден, когато получи съгласието на лорд Тивин за размяна на пленници. Ходът беше умен. Синът ѝ се освободи от опасенията си за безопасността на Мартин, Галбарт Гловър се успокои, като разбра, че брат му Робет ще бъде натоварен на кораб за Дъскъндейл, сир Ролф получи важна и почетна задача... а Сив вятър отново тръгна редом с краля. „Където му е мястото.“ Лейди Уестърлинг беше останала в Речен пад с децата си: Джейни, малката ѝ сестра Елейна и младия Ролам, скуайъра на Роб, който много се натъжи, че го оставят. Но това също беше разумно. Преди него като скуайър на Роб беше служил Оливар Фрей и той несъмнено щеше да присъства на сватбата на сестра си. Да се изтъква заместникът му пред него щеше да бъде не само неучтиво, но и глупаво. Колкото до сир Райналд, той беше млад рицар с весел нрав и се кълнеше, че никаква обида от страна на Уолдър Фрей не би могла да го предизвика. „Да се молим само да не се стига до нещо повече от обиди.“ В това отношение Кейтлин хранеше страхове. Лорд баща ѝ никога не беше се доверявал на Уолдър Фрей след случилото се на Тризъбеца и тя не го забравяше. Кралица Джейни щеше да е в безопасност зад високите яки стени на Речен пад, с Черната риба, който щеше да я пази. Сир Бриндън щеше да държи Тризъбеца по-добре от всеки друг.

Все пак на Кейтлин щеше да ѝ липсва каменното лице на чичо ѝ, а на Роб щяха да му липсват мъдрите му съвети. Сир Бриндън имаше пръст във всяка победа, спечелена от сина ѝ. Вместо него сега командването на съгледвачите и конния авангард го беше поел Галбарт Гловър. Добър човек, верен и стабилен, но му липсваше прозорливостта на Черната риба.

Зад прикритието на съгледвачите и предните отряди походната колона на Роб се точеше на няколко мили. Челото се водеше от Големия Джон. Кейтлин яздеше в главната колона, заобиколена от здраво

стъпващи бойни коне с облечени в стомана мъже на гърбовете. След тях идваше обозът, дълга процесия от фургони, натоварени с храна, фураж, лагерни вещи, брачни дарове, както и с ранени, не можещи да вървят пеш, под бдителното око на сир Вендел Мандърли и на неговите рицари на Белия залив. След тях се точеха стада овце, кози и мършав добитък, а още по-назад – опашката на редовната тълпа лагерни придружвачи и придружвачки. Най-накрая беше ариергардът под командата на Робин Флинт. Стотици левги изминат път зад тях не беше се появявал никакъв враг, но Роб все едно не искаше да рискува.

Три хиляди и петстотин души бяха. Три хиляди и петстотин, окървавили се в Шепнешия лес, оцапали с червено мечовете си в Битката при становеите, при Волското кръстовище, при Ашмарк и при Зъбера, и чак до богатите със злато хълмове на ланистърския запад. Освен скромната свита приятели на брат й Едмур, лордовете на Тризъбеца бяха останали да бранят речните земи, докато кралят си възвърне Севера. Предстоеше сватбата на Едмур и следващата битка на Роб... „А за мен – двама мъртви синове, празно легло и замък, пълен с духове.“ Безрадостна перспектива. „Бриен, къде си, Бриен? Върни ми момичетата, Бриен. Върни ми ги живи и здрави.“ Слабото ръмене, което ги изпрати заранта, по обед премина в лек дъжд, който не спря до вечерта. На следващия ден северняците така и не видяха слънцето, а продължиха ездата под оловни небеса и с вдигнати над главите гугли. Валеше тежко и дъждът превръщаше пътищата в кални локви, а полетата – в тинести блата. Постоянното дърдорене правеше ездата още по-тягостна, затова хората заговаряха само когато се наложеше, а това ставаше много рядко.

– По-силни сме, отколкото изглеждаме, милейди – подхвърли й лейди Мейг Мормон. Кейтлин бе заобичала лейди Мейг и най-голямата й дъщеря, Дейси; беше разбрала също така, че знаят много за Джайм Ланистър. Дъщерята беше висока и стройна, майката – ниска и набита, но и двете бяха облечени в кожа и ризници, с черната мечка на дома Мормон на щитовете и връхните им палта. Според представите на Кейтлин това облекло бе непривично за дами, но Дейси и лейди Мейг, и двете колкото жени, толкова и воини, се чувстваха в него не по-малко удобно, отколкото момичето от Тарт.

– Сражавала съм се до Младия вълк във всяка битка – каза усмихнатата Дейси Мормон. – Не е губил нито една досега.

„Не е, но загуби всичко останало“ – помисли Кейтлин, но нямаше да е добре да го изрича на глас. На северняците не им липсваше кураж, но бяха далече от родния край и почти нищо си нямаша, което да им

крепи духа, освен вярата в младия им крал. Тази вяра трябваше да се пази с цената на всичко. „Трябва да съм по-силна – каза си тя. – Трябва да съм силна заради Роб. Ако се отчая, скръбта ще ме погълне.“ Всичко можеше да обърне тази сватба. Ако Едмур и Рослин се окажеха щастливи един с друг, ако лорд Фрей Закъснелия можеше да уталожи яда си и мощта му отново се присъединеше към Роб... „Но дори тогава какъв шанс бихме имали, заклещени между Ланистър и Грейджой?“ Въпрос, над който Кейтлин не смееше да разсъждава, макар че за Роб това бе най-важното. Виждаше го как оглежда картите всеки път, щом спираха на лагер, и как се мъчи да измисли някакъв план, който би могъл да му върне Севера.

Брат й Едмур си имаше други грижи.

– Не допускате, че всички дъщери на лорд Уолдър приличат на него, нали? – чудеше се той, седнал в павилиона си с Кейтлин и приятелите си.

– При толкова много различни майки, поне няколко момичета би трябвало да са симпатични – каза сир Марк Пайпър. – Но пък защо старият проклетник трябва да ти дава хубавица?

– Няма причина – отвърна посърнал Едмур. Кейтлин не можа да понесе това.

– Церсей Ланистър е хубавица – каза тя рязко. – По-разумно би било да се молиш да е силна и здрава, с умна глава и добро сърце. – След което ги остави.

Едмур не го прие добре. На следващия ден съвсем я отбягваше в похода и предпочиташе компанията на Марк Пайпър, Лимънд Гудбрук, Патрек Малистър и младите Ванс. „Те не го корят, освен на шега – каза си Кейтлин, когато профучаха покрай нея същия следобед без една дума за поздрав. – Винаги съм била прекалено сурова с Едмур, а сега скръбта изостря всяка моя дума.“ И съжали за укора. Стигаше им тежкия и непрестанен дъжд, за да влошава още повече нещата. А и какво толкова лошо имаше в това човек да си желае хубава жена? Спомни си собствено то си детинско разочарование, когато за пръв път очите й се спряха на Едард Старк. Беше си го представяла като по-младо копие на Брандън, но не се оказа така. Нед беше по-нисък, с по-невзрачно лице... и толкова строг. Изразяваше се достатъчно вежливо, но под думите му тя долавяше хладина, която бе съвсем неприсъща за Брандън, чиято веселост бе толкова дива, колкото и избухванията му. Дори след като й отне девствеността, в любовта им имаше повече дълг, отколкото страст. „Но същата нощ създадохме Роб; двамата с него създадохме крал. А след

войната, в Зимен хребет, го заобичах истински, след като открих доброто и мило сърце под строгата му маска. Няма причина Едмур да не открие същото с неговата Рослин.“ Сякаш по приумица на боговете пътят ги преведе през Шепнещия лес, където Роб беше спечелил първата си голяма победа. Следваха руслото на лъкатушещия поток по дъното на тясна долина, също както мъжете на Ланистър в онази съдбовна нощ. „Тогава беше по-топло – спомни си Кейтлин, – дърветата все още бяха зелени, а потокът не преливаше от бреговете.“ Сега окапалата шума давеше потока и лежеше на мокри петна между скали и корени, а дърветата, които някога бяха скрили войската на Роб, си бяха сменили зелената премяна с листа в унило златно, напръскано с кафяво и червено, което й напомняше за ръжда и за изсъхнала кръв. Само смърчовите и високите борове още носеха зелено, забили дългите си копия в коремите на облаците.

„Не само дървета измряха оттогава“ – напомни си тя. В нощта на Шепнещия лес Нед още беше жив в килията си под Високия хълм на Егон, Бран и Рикон си бяха живи и здрави зад стените на Зимен хребет. „А Теон Грейджой се сражаваше на страната на Роб и се хвалеше как за малко щял да кръстоса меч с Кралеубиеца. Да беше го направил. Ако беше загинал той вместо синовете на лорд Карстарк, колко злини щяха да бъдат предотвратени!“ Докато минаваха през полето на битката, Кейтлин зърваше тук-там следи от клането: обърнат шлем, който събираше дъждовна вода, прекършена пика, конски скелет. Върху някои от падналите тук мъже бяха вдигнали каменни грамади, но мародерите бяха посегнали и на тях. Сред каменните купчини тя забеляза парчета яркоцветен плат и късове от лъскава броня. Веднъж мерна едно втрещено в нея лице: черепът вече бе започнал да се показва под топящата се кафява плът.

Това я накара да се зачуди къде ли е намерил Нед вечния си покой. Сестрите на мълчанието бяха взели костите му, за да ги отнесат на север, придружавани от Халис Молън и малка почетна стража. Дали Нед беше стигнал изобщо до Зимен хребет, за да го положат до брат му Брандън в тъмните крипти под замъка?

Три хиляди и петстотин конници язدهа по коритото на долината през ядрото на Шепнещия лес, но Кейтлин Старк рядко се беше чувствала толкова самотна. Всяка измината миля все повече я отдалечаваше от Речен пад и тя неволно започна да се чуди дали отново ще види замъка. Или го беше загубила завинаги, като толкова много други неща?

След пет дни съгледвачите им се върнаха да ги предупредят, че

придошлите води са отнесли дървения мост при Тържището. Галбарт Гловър и двама от по-храбрите му мъже се опитали да преплуват на конете си през бурната Синя вилка при Овнешкия брод. Два от конете били пометени от бързея и се удавили, както и единият от ездачите; самият Гловър успял да се задържи за някаква скала, докато го издърпат.

– Реката не се е вдигала толкова от пролетта – каза Едмур. – И ако този дъжд не спре да вали, ще се вдигне още.

– Има един мост по-нагоре по течението, близо до Стар камък – припомни си Кейтлин, която често бе прекосявала тези земи с баща си. – По-стар е и е по-малък, но ако още стои...

– Няма го, милейди – каза Галбарт Гловър. – Отнесен е преди другия при Тържището.

Роб погледна Кейтлин.

– Има ли друг мост?

– Не. А бродовете ще са непроходими. – Помъчи се да си спомни. – Ако не можем да прехвърлим Синята вилка, ще трябва да я заобиколим през Седем потока и тресавището на Хаг.

– Блата и лоши пътища или нищо – предупреди Едмур. – Придвижването ще е бавно, но ще стигнем, надявам се.

– Лорд Уолдър ще ни чака, сигурен съм – каза Роб. – Лотар му прати птица от Речен пад и той знае, че идваме.

– Да, обаче е много докачлив и мнителен – каза Кейтлин. – Може да приеме това забавяне като нарочно оскърбление.

– Добре, ще го помоля за извинение и за забавянето ни. Жалък крал ще се получи от мен, щом ще трябва да се извинявам при всяко вдишване. – Роб направи кисела физиономия. – Дано Болтън да е прехвърлил Тризъбеца преди да започнат дъждовете. Кралският път върви право на север, походът му трябва да е лек. Макар и пеш, той би трябвало да стигне до Близнаците преди нас.

– А след като прибавиш хората му към своите и оженим брат ми, тогава какво? – попита го Кейтлин.

– На север. – Роб почеса Сив вятър зад едното ухо.

– По бластистия път? Срещу Рова на Кайлин? Той й отвърна със загадъчна усмивка.

– Това е една от възможностите.

От тона му тя разбра, че няма да каже повече. „Мъдрият крал не споделя замисъла си“ – припомни си Кат.

След още осем дни непрестанен дъжд най-сетне стигнаха Стар камък и вдигнаха лагера си на хълма с изглед към Синята вилка, сред

руините на крепостта на древните речни крале. Основите ѝ се бяха съхранили, обрасли с трева и тръни, и сочеха къде са се издигали стените и цитаделата, но местните хора отдавна бяха разграбили повечето камъни, за да си вдигнат плевници, къщи и септи. Все пак в средата на някогашния двор на замъка си стоеше непокътнат голям каменен саркофаг, полускрит във високата до кръста кафява трева сред ясенова горичка.

Капакът на саркофага беше изваян в образа на мъжа, чиито кости лежах под него, но дъждът и вятърът си бяха свършили работата. Виждаше се, че кралят бе носил брада, но инак лицето му беше огладено и останало без черти, съвсем смътно се забелязваха очертанията на уста, нос, очи, както и короната над слепоочията. Ръцете му се бяха свили около каменен боен чук, положен на гърдите му. Някога този боен чук сигурно е бил с издялани по дръжката руни, споменаващи името и делата му, но столетията бяха заличили всичко това. Самият камък се бе напукал и се ронеше по краищата, обезцветен тук-там от белия лишей, а около кралските нозе, почти до гърдите на статуята, се бяха увили диви рози.

Тъкмо тук Кейтлин намери Роб, застанал мрачен в съгъстващия се вечерен сумрак, със Сив вятър до него. Дъждът като по чудо беше спрял и синът ѝ беше гологлав.

– Има ли си име този замък? – попита я той тихо, щом тя застана до него.

– Стар камък, така го наричаше простолудието още когато бях момиче, но несъмнено е имал някакво друго име, когато е бил седалище на крале. – Веднъж тя беше спирала тук със своя баща, на път за Морския страж. „Петир също беше с нас...“ – Имаше някаква песен – спомни си той. – За Джени от Стария камък, с цветята в косата.

– Накрая от всички нас остават само песни. Ако имаме късмет. – Него ден тя си беше играла на Джени, дори си бе затъкнала цветя в косата. А Петир се правеше на нейния Принц на Драконовите мухи. Кейтлин тогава едва ли беше на повече от дванайсет, Петир – още по-малък.

Роб огледа саркофага.

– Чий гроб е това?

– Тук лежи Тристифер, Четвъртия с това име, крал на реките и хълмовете. – Баща ѝ веднъж ѝ бе разказал историята му. – Властвал е от Тризъбеца до Шийката, хиляди години преди Джени и нейния принц, в дните, когато владенията на Първите хора едно след друго падали под натиска на андалите. Чука на справедливостта, така са го наричали. Водил е сто битки и е спечелил деветдесет и девет, или така поне твърдят

певците, а когато вдигнал този замък, той бил най-силният във Вестерос. – Кат сложи ръка на рамото на сина си. – Загинал е в стотната си битка, когато седем андалски крале обединили силите си против него. Петият Тристифер не можел да се мери с него и скоро кралството пропаднало, а после и замъкът, и накрая – цялото му родословие. С Тристифер Пети загинал домът на Мъд, който властвал над Речните земи хиляда години преди да дойдат андалите.

– Наследникът му го е провалил. – Роб прокара длан по грапавия камък. – Надявах се да оставя Джейни с дете... опитвахме се много пъти, но не съм сигурен...

– Не винаги става от първия път. – „Макар че с теб стана.“ – Дори и след сто пъти. Ти си много млад.

– Млад съм, но съм крал – каза той. – Един крал трябва да има наследник. Ако се случи да загине в следващата си битка, кралството не бива да загине с мен. По закон Санса е следващата наследничка, тъй че Зимен хребет и Северът би трябвало да преминат в нейни ръце. – Устата му се сви. – В нейни, и в ръцете на съпруга ѝ. Тирион Ланистър. Това не мога да го позволя. Няма да го позволя. Онова джудже не бива за нищо на света да има Севера.

– Не бива – съгласи се Кейтлин. – Трябва да посочиш друг наследник до времето, когато Джейни ти даде син. – Тя помисли малко. – Бащата на баща ти нямаше потомци, но неговият баща имаше сестра, омъжена за по-малкия син на лорд Раймар Ройс, от младшия им клон. Имаха три дъщери, всички омъжени за дребни лордове в Долината. Уейнууд и Корбрей със сигурност. Най-младата... май беше Темпъл-тън, но...

– Майко. – Тонът на Роб беше рязък. – Забравяш. Татко имаше четирима синове.

Не беше забравила; просто не искаше да го помисля, но това не можеше да го отмени.

– Един Сняг не е Старк.

– Джон е повече Старк от някакви си лордчета от Долината, които дори не са зървали Зимен хребет. – Джон е брат на Нощния страж, заклет да не взима жена и да не владее земи. Който облече черното, служи до живот.

– Както и рицарите на Кралската гвардия. Това не попречи на Ланистърите да смъкнат белите плащове от сир Баристан Селми и сир Борос Блът, след като се оказа, че не са им вече от полза. Ако изпратя на Стража сто души в замяна на Джон, обзалагам се, че ще намерят начин да го освободят от клетвите.

„Решил го е твърдо.“ Кейтлин знаеше колко упорит може да е – Един незаконен син не може да наследява.

– Не може, освен ако не стане законен с кралски декрет – отвърна Роб. – За това съществуват повече прецеденти, отколкото за освобождаването на Заклет брат от клетвите му.

– Прецеденти – повтори тя с горчивина. – Да, Егон Четвърти е узаконил всичките си незаконни деца на смъртното си ложе. И колко болка, скръб, войни и убийства произлязоха от това? Знам, че вярваш на Джон. Но можеш ли да разчиташ на синовете му? Претендентите на Блекфир са притеснявали Таргариените цели пет поколения, докато Баристан Храбрния не посече последния от тях при Каменни стълби. Ако направиш Джон свой законен брат, няма начин след това отново да го направиш копеле. Ако той се ожени и създаде деца, то синовете, които Джейни може да ти даде, никога няма да са в безопасност.

– Джон никога не би посегнал на мой син.

– Както и Теон ГрейДжой не би посегнал на Бран и Рикон?

Сив вятър скочи върху саркофага на крал Тристифер и оголи зъби. Лицето на Роб беше хладно.

– Това не само е нечестно, но и жестоко. Джон не е Теон.

– Така се надяваш. Обмисли ли сестрите си? А техните права? Съгласна съм, че е недопустимо Северът да мине в ръцете на Дяволчето, но какво би казал за Аря? По закон тя е след Санса... твоята законна сестра... – ... и мъртва. Никой нито е виждал Аря, нито е чувал за нея, от както отсякоха главата на татко. Защо се лъжеш? Аря я няма, както ги няма Бран и Рикон, а те и Санса ще убият веднага щом джуджето получи дете от нея. Джон е единственият брат, който ми остава. Ако загина без дете, искам той да ме наследи като крал на Севера. Бях се надявал, че ще подкрепиш избора ми.

– Не мога – отвърна тя. – Във всичко останало, Роб. Във всичко. Но не и в тази... тази глупост. Не ме моли за това.

– Не съм и длъжен. Аз съм кралят. – Роб се обърна и си тръгна, а Сив вятър скочи от саркофага и го догони.

„Какво направих? – помисли с тъга Кейтлин, останала сама до гроба на Тристифер. – Първо разгневих Едмур, сега Роб, а само казвах истината. Толкова ли крехки са мъжете, че да не могат да я понесат?“ Щеше да заплаче, но небето я изпревари. Нищо не й оставаше, освен да се върне в шатрата си и да седи там в тишина.

През следващите няколко дни Роб беше навсякъде и никъде: яздеше в авангарда с Големия Джон, разузнаваше със Сив вятър,

препуснаше назад при ариергарда на Робин Флинт. Хората говореха с гордост, че Младия вълк пръв ставал с изгрева и последен заспивал нощем, но Кейтлин се чудеше дали изобщо спи. „Става все по-слаб и огладнял, като вълчището си.“ – Милейди – каза ѝ Мейг Мормон една сутрин докато язدهа заедно в неспирния дъжд – изглеждате ми унила. Нещо не е наред ли?

„Съпругът ми е мъртъв, както и баща ми. Двама от синовете ми са убити, дъщеря ми я дадох на едно коварно джудже, за да му роди зли чедра, другата ми дъщеря изчезна и сигурно е загинала, а последният ми син и единственият ми брат са ми сърдити. Кое ли е наред?“ Но лейди Мормон едва ли държеше да чуе всичко това.

– От дъжда е – отвърна тя. – Много се намъчихме, а ни чака още гибел и мъка. Трябва да я посрещнем смело, с надути рогове и гордо развети знамена. Но дъждът ни съсипва. Знамената висят отпуснати и прогизнали, а хората са се свили в наметалата си и почти не си говорят. Един зъл дъжд като този може да смрази сърцата ни, когато най-много се нуждаем да останат горещи.

Дейси Мормон погледна нагоре към небето.

– Предпочитам да ме залива вода, отколкото стрели. Кейтлин неволно се усмихна.

– Вие сте по-храбра от мен. Всички ли жени от Мечия остров сте такива воини?

– Мечаните, да – отвърна лейди Мейг. – Наложило се е да бъдем. В стари дни железните хора често са извършвали набези с лодките си, или диваци от Замръзналия бряг. Мъжете ни често са били в морето за риба. Жените, които оставяли, е трябвало да се бранят и да пазят децата им, за да не ги отвлечат.

– На нашата порта има една резба – каза Дейси. – Представя жена в мечка кожа, с дете в едната ръка, което суче от гърдата ѝ. В другата си ръка държи бойна брадва. Никак не прилича на дама, но винаги съм я обичала.

– Племенникът ми Джора веднъж доведе истинска дама – каза лейди Мейг. – Беше си я спечелил на турнир. Колко мразеше тази резба...

– Да, и всичко останало – допълни Дейси. – Косата ѝ беше като предено злато, на тази Линее. Кожата ѝ – като каймак. Но меките ѝ ръце не бяха създадени за брадви.

– Нито пък циците ѝ за бебешко мляко – добави грубо майка ѝ.

Кейтлин знаеше за кого говорят. Джора Мормон беше довел втората си жена в Зимен хребет за празненства и веднъж им бяха гостували за

два дни. Спомни си колко млада бе тогава лейди Линее, колко хубава и колко нещастна. Една нощ, след няколко чаши вино, тя бе признала пред Кейтлин, че северът не е подходящо място за дама от Староград.

– Имаше една Тъли от Речен пад, която някога изпитваше същото – отвърнала ѝ бе тя кротко, с надеждата, че ще я утеши – но след време тя откри тук много неща, достойни за обичта ѝ.

„Всичко това го изгубих – каза си. – Зимен хребет и Нед, Бран и Рикон, Санса, Аря – всички тях ги няма. Само Роб ми остана.“ Дали в края на краищата у нея нямаше много повече от онази Линее Хайтауър, отколкото от Старките? „Да можех да се бия с брадва, навярно щях да ги защита по-добре.“ Дните се нижеха един след друг, а дъждът продължаваше да вали. Стигнаха чак до горното течение на Синята вилка, после тръгнаха покрай Седемте потока, където реката се разливаше в объркана плетеница от ръкави, после минаха през тресавището на Хаг, където мътнозелени езера чакаха да погълнат небрежния пътник, а меката земя мяскаше под копитата на конете като гладно бебе, захапало майчина гърда. Пътуването беше повече от бавно. Наложих се да изоставят половината фургони в калта – разпределиха товарите им по мулета и товарни коне.

Лорд Джейсън Малистър ти застигна сред блатата на Хаг. Оставаше повече от час дневна светлина, когато колоната му се показа, но Роб веднага заповяда да спрат и сир Райналд Уестърлинг дойде да придружи Кейтлин до кралската шатра. Кат завари сина си седнал до запаления мангал с карта в скута. Сив вятър дремеше в краката му. С него беше Големия Джон, а също така Галбарт Гловър, Мейг Мормон, Едмур и един мъж, когото Кейтлин не познаваше, едър и плешив – нещо много раболепно имаше в поведението му. „Не е лорд този – прецени тя още щом го видя. – Нито е воин.“ Джейсън Малистър стана да предложи мястото си на Кейтлин, Косата му беше колкото кафява, толкова и бяла, но лордът на Морски страж все още беше чаровен мъж: висок и тънък, с гладко избръснато лице, високи скули и дръзки синкавосиви очи.

– Лейди Старк, за мен е безкрайно удоволствие. Надявам се, че ви нося добри новини.

– Имаме ужасна нужда от тях, милорд. – Тя седна и се вслуша в шумното барабанене на дъжда по платнището.

Роб изчака сир Райналд да спусне платнището на входа.

– Боговете са чули молитвите ни, благородни господа. Лорд Малистър ни е довел капитана на „Мираам“, търговска галера от Староград. Капитане, повторете пред тях каквото ми разказахте.

– Да, ваша милост. – Непознатият облиза нервно дебелите си устни.
– Последното ми спиране преди Морски страж беше на Владетелския пристан, на Пайк. Железните ме задържаха там над половин година. Заповед на крал Бейлон. Само че, казано накъсо, той е мъртъв.

– Бейлон Грейджой? – Сърцето на Кейтлин замря. – Казвате, че Бейлон Грейджой е мъртъв?

Капитанът кимна.

– Нали знаете как е построен Пайк: на сушата и една част – по скали и островчета, отделени от брега, с мостове помежду им? Както разпавяха, налетяла буря от запад, дъжд и гръмотевици, а старият крал Бейлон тъкмо минавал по един от ония мостове, когато вятърът духнал и разкъсал моста на парчета. Два дни по-късно вълните го изхвърлили, целия подут. Раци изяли очите му, казват.

Големия Джон се засмя.

– Кралски раци, надявам се. Хапнали са си сладко от тая кралска пача, а?

Капитанът закима.

– Тъй, ама това не е всичко, не е! – Наведе се към тях. – Братът се е върнал.

– Виктарион? – попита смаяно Галбарт Гловър.

– Юрон. Окоето на враната, така му викат, най-черният пират, вдигал някога платна. Беше изчезнал от години, но щом лорд Бейлон изстинал, и ето ти го, влязъл във Владетелския пристан със своята „Тишина“. Черни платна и червен корпус, екипажът му е само от него. Чух, че ходил до Асшаи и обратно. Където и да е бил обаче, върнал се е у дома, и от пристана – право в Пайк, и си сложил задника на Стола Морски камък, а когато лорд Ботли му се опълчил, го удавил в буре с морска вода. И тогава изтичах на моята „Мираам“ и вдигнах котва – надяхах се да се измъкна, докато не мине цялата бъркотия. И ето ме тук.

– Капитане – каза Роб, след като мъжът свърши – имате моите благодарности и няма да останете без награда. Лорд Джейсън ще ви върне на кораба, щом свършим. Моля, изчакайте отвън.

– Да, ваша милост.

След като капитанът излезе, Големия Джон се разсмя, но Роб го усмири с поглед.

– Юрон Грейджой не е образец за крал, ако половината от онова, което ми е разправял Теон, е вярно. Теон е законният наследник, освен ако не е мъртъв... но Виктарион командва Железния флот. Не мога да повярвам, че ще остане при Рова на Кайлин, докато Юрон Окоето на

враната държи Стола Морски камък. Длъжен е да се върне.

– Да не забравяме и дъщерята – напомни му Галбарт Гловър. – Оная, дето държи Дълбок лес, и също така жената и детето на Робет.

– Ако се задържи в Дълбок лес, това е всичко, което може да се наядва да задържи – каза Роб. – Това, което е вярно за братята, е още по-вярно за нея. Тя също ще трябва да отплава за дома си, за да отхвърли Юрон и да предяви претенциите си. – Синът ѝ се обърна към лорд Джейсън Малистър. – Вие имате флот в Морски страж, нали?

– Флот ли, ваша милост? Няколко кораба и две бойни галери. Достатъчно, за да пазя бреговете си от пирати, но не мога и да се надявам да се противопоставя на Железния флот в битка.

– Не бих ви и молил за това. Очаквам, че железните ще отплават за Пайк. Теон ми е казал как мислят неговите хора. Всеки капитан е крал на своя кораб. Всички ще поискат да добавят гласа си в спора за наследството. Милорд, трябва ми два от вашите кораби, за да заобиколят Орловия нос и да отплават нагоре по Шийката за Стража Сива вода.

Лорд Джейсън се поколеба.

– Дузина обрасли с върби и храсти плитски потоци. Дори не бих ги нарекар реки. Каналите се менят непрекъснато. Има безкрайни наноси, лъс и гнили дървета. А и Страж Сива вода се мести! Как ще го намерят корабите ми?

– Ще тръгнат по реката с моето знаме. Блатните хора ще ви намерят сами. Искам два кораба, за удвоя шансовете ни съобщението ми да стигне до Хоуланд Тръстиката. Лейди Мейг ще тръгне на единия, Галбарт – на другия. – Обърна се към двамата. – Вие ще носите писма до онези мои лордове, които останаха на север, но всички заповеди в тях ще са лъжливи в случай, че за нещастие ви заловят. Ако това стане, ще трябва да им кажете, че плавате на север. Към Мечия остров или Камен бряг. – Той потупа с пръст по картата. – Ключът е Ровът на Кайлин. Лорд Бейлон го знаеше, затова прати там своя брат Викторион с най-здравото ядро на силите на Грейджой.

– При всичките им кавги за наследството, железните хора не са толкова глупави, че да оставят Рова на Кайлин – каза лейди Мейг.

– Не са – съгласи се Роб. – Предполагам, че Викторион ще остави там най-добрата част от гарнизона. Но всеки мъж, който отведе със себе си, ще бъде един мъж по-малко, с когото да се бием. А той наистина ще вземе много от капитаните си, в това бъдете сигурни. Водачите. Такива хора ще му трябва, за да говорят от негово име, ако се наядва да седне на Стола Морски камък.

– Не мислите да нападаме по блатния път, ваша милост, нали? – каза Галбарт Гловър. – Подстъпите са твърде тесни. Няма как да се развърнем. Никой не е завзимал Рова досега.

– От юг – каза Роб. – Но ако можем да ги нападнем от север и запад едновременно и да ударим железните в тила, докато отбиват онова, което ще помислят за главния ни удар по блатния път, тогава ще имаме шанс. Свържа ли се с лорд Болтън и Фрей, ще разполагам с повече от дванадесет хиляди души. Смятам да ги разделя на три части и да тръгнат нагоре по блатния път на половин ден отстояние. Ако Грейджой имат съгледвачи южно от Шийката, те ще видят, че цялата ми сила се е втурнала към Рова Кайлин. Рууз Болтън ще държи ариергарда, а аз ще командвам центъра. Голям Джон, ти ще водиш авангарда срещу Рова Кайлин. Атаката ти трябва да е толкова яростна, че на железните да не им остане време да се чудят дали някой не пълзи към тях откъм север.

Големия Джон се изкиска.

– Вашите влечуги да побързат, да не пометат моите хора ония стени и да вземат Рова преди да сте си показали лицето. Като допълзлите, ще ви го подаря.

– Такъв дар бих приел с радост – каза Роб. Едмур се беше намръщил.

– Говорите за нападение на железните откъм север, мой суверен, но как смятате да стигнете северно от тях?

– През Шийката има пътища, които не са отбелязани на никоя карта, вуйчо. Пътища, известни само на блатните хора – тесни пътечки през блатата и канали през тръстиките, по които могат да преминат само лодки. – Обърна се към двамата си пратеници. – Кажете на Хоуланд Тръстиката, че трябва да ми изпрати водачи два дни след като тръгна. До средната част, където ще се вее личният ми щандарт. Три войски ще тръгнат от Близнаците, но само две ще стигнат до Рова Кайлин. Моята част ще се стопи в тресавищата, за да се появи отново при Треската. Ако тръгнем веднага след сватбата на вуйчо ми, до края на годината ще можем всички да сме на позиция. Ще нападнем Рова от три страни в първия ден на новия век, докато железните се будят с чукове, биещи в главите им от медовината, която са изгълтали предната нощ.

– Този план ми харесва – каза Големия Джон. – Много ми харесва.

Галбарт Гловър потърка уста.

– Има си рискове. Ако блатарите ви изневерят...

– Няма да сме по-зле отпреди. Но няма да изневерят. Баща ми знаеше качествата на Хоуланд Тръстиката. – Роб нави картата и чак тогава

погледна Кейтлин. – Майко.

Тя се напрегна.

– Има ли някаква роля за мен във всичко това?

– Твоята роля е да останеш в безопасност. Пътуването ни през Шийката ще е опасно, а на север не ни чака нищо друго освен сражения. Но лорд Малистър благосклонно предложи да те пази в Морски страж, докато войната свърши. Знам, че там ще ти е удобно.

„Това ли е наказанието ми, защото му възразих за Джон Сняг? Или затова, че съм жена, или още по-лошо – че съм майка?“ Чак сега осъзна, че я гледат всички. Осъзна, че го знаят. Нямаше защо да се изненадва. С освобождаването на Кралеубиеца не си беше спечелила приятели и беше чувала Големия Джон да подхвърля, че на бойното поле няма място за жени.

Гневът сигурно се бе изписал на лицето ѝ, защото Галбарт Гловър проговори преди да е казала и една дума.

– Милейди, Негова милост е благоградумен. Най-добре ще е да не идвате с нас.

– Морски страж ще бъде окрилен от присъствието ви, лейди Кейтлин – заяви лорд Джейсън Малистър.

– Вие ще ме превърнете в затворничка – каза тя.

– Почетен гост – настоя лорд Джейсън. Кейтлин се обърна към сина си.

– Не искам да обидя лорд Джейсън – каза тя със свити устни, – но след като не мога да дойда с теб, бих предпочела да се върна в Речен пад.

– В Речен пад оставих жена си. Искам майка ми да е другаде. Ако човек държи всичките си съкровища в една кесия, много по-лесно ще го ограбят. След сватбата ти ще заминеш за Морски страж, това е кралската ми заповед. – Роб стана и съдбата ѝ беше решена. Вдигна свитък пергамент. – Още нещо. Надяваме се, че лорд Бейлон е оставил хаос след себе си. Аз няма да допусна това. Но все пак засега нямам син, братята ми Бран и Рикон са мъртви, а сестра ми е омъжена за Ланистър. Мислих дълго кой би могъл да ме наследи. Сега ви заповядвам като мои верни и лоялни лордове да положите своите печати на този документ като свидетели на моето решение.

„Наистина е крал“ – помисли си Кейтлин, победена. Оставаше ѝ само да се надява, че капанът, който бе замислил за Рова на Кайлин, ще задейства толкова добре, колкото този, в който бе хванал нея.

САМУЕЛ

„Бяло дърво – помисли Сам. – Моля ви, нека да е Бяло дърво.“ Бяло дърво го помнеше. Бяло дърво беше на картите, които бе рисувал, по пътя им на север. Ако това село беше Бяло дърво, щеше да знае къде са. „Моля ви, трябва да е то.“ Толкова отчаяно го искаше, че за малко забрави краката си, забрави болката в прасците и в кръста и вкочанените си, премръзнали пръсти, които едва усещаше. Забрави дори за лорд Мормон, за Крастър, за таласъмните и за Другите. „Бяло дърво“ – молеше се Сам на всеки бог, който можеше да го чуе.

Но всички дивашки села си приличаха. В центъра на това растеше огромно язово дърво... но едно бяло дърво не означаваше задължително Бяло дърво. По-голямо ли беше язовото дърво в Бяло дърво от това тук? Сигурно не беше запомнил добре. Лицето, издялано в белия като кост ствол, беше издължено и тъжно; от очите му се стичаха червените сълзи изсъхнала мъзга. „Така ли изглеждаше, когато отивахме на север?“ Сам не помнеше.

Около дървото се издигаха няколко колиби с покриви от чимове и дълга дървена постройка, цялата обрасла с мъх. Имаше и каменен кладенец, кошара... но нямаше нито овце, нито хора. Диваците бяха заминали да се присъединят към Манс Райдър в Ледени нокти, отнасяйки със себе си всичко, което притежаваха, освен къщите. Сам беше благодарен за това. Нощта настъпваше и щеше да е добре поне веднъж да преспят под покрив. Беше страшно уморен. Сякаш не беше спирал да върви половин живот. Ботушите му се разпадаха и всички мехури по стъпалата му се бяха спукали и превърнали в мазоли, но вече се бяха появили мехури под мазолите, а пръстите му премръзваха.

Но Сам знаеше, че трябва или да върви, или да умре. Джили все още бе изнемощяла след раждането и освен това носеше бебето; за нея конят беше по-необходим, отколкото за него. Вторият им кон беше умрял на третия ден след Цитаделата на Крастър. Беше цяло чудо, че оцеля толкова дълго, горкото изнемощяло същество. Можеха да опитат да яздят двамата, но той се боеше, че ще се повтори същото. „По-добре да вървя.“ Остави Джили в дървената къща да накладе огън, докато той надникне из колибите. Нея повече я биваше в паленето на огън. Той като че ли все не успяваше да накара праханта да хване, а последния път, когато се опита да избие искрата от кремъка и стоманата, успя да се

пореже с ножа. Джили му превърза раната, но ръката го болеше и беше още по-непохватна отпреди. Знаеше, че трябва да промива раната и да сменя превръзката, но се страхуваше да я погледне. Освен това беше толкова студено, че не искаше да си сваля ръкавиците.

Сам не знаеше какво се надява да намери в опразнените колиби. Диваците едва ли бяха оставили някаква храна. Трябваше да огледа все пак. Джон беше претърсвал колибите в Бяло дърво по пътя им на север. В една Сам чу шумолене на плъхове в тъмния ъгъл, но иначе в тях нямаше нищо освен стара слама, стари миризми и пепел.

Върна се при язовото дърво и огледа изрязаното лице. „Не е лицето, което видяхме тогава. Дървото е много по-малко от онова в Бяло дърво.“ От червените очи капеше кръв, за каквата също не помнеше. Сам се смъкна тромаво на колене.

– Стари богове, чуйте молитвата ми. Седемте бяха боговете на баща ми, но аз изрекох словата си пред вас, когато влязох в Нощния страж. Помогнете ни сега. Боя се, че може да сме се изгубили. Освен това сме гладни и ни е много студено. Не зная в какви богове да вярвам вече, но... моля ви, ако ви има, помогнете ни. Джили си има малък син.

Това беше всичко, което можа да измисли. Мракът се сгъстяваше, листата на язовото дърво шумоляха тихо, махаха му като хиляда окървавени длани. Дали боговете на Джон го бяха чули, или не, не можеше да каже.

Когато се прибра в дългата дървена хижа, Джили беше запалила огъня. Седеше до него, развила кожата си, с бебето на гърдата ѝ. „Гладно е като нас“ – помисли Сам. Стариците им бяха измъкнали храна от мазето на Крастър, но вече почти я бяха свършили. Като ловец Сам беше безнадежден случай в Рогов хълм, където дивечът беше в изобилие и където имаше кучета и ловци, които да му помагат. Тук, в тази безкрайна пуста гора, шансът му да улови нещо беше нищожен. Усилията му да хване риба в езерата и полузамръзналите потоци също се оказаха пълен провал.

– Колко още, Сам? – попита Джили. – Още ли е далеко?

– Не е толкова далеко. Не толкова, колкото беше. – Сам смъкна вързопата си и тромаво се отпусна на пода. Гърбът го болеше така ужасно от ходенето, че с радост щеше да го опре на някоя от дървените греди, крепящи покрива, но огънят беше в средата на дългата стая под димотвода, а за топлина жадуваше много повече, отколкото за удобство. – Още няколко дни и сме стигнали.

Сам си пазеше картите, но ако това не беше Бяло дърво, нямаше да

му послужат много. „Много се отдалечихме на изток, за да заобиколим онова езеро – помисли той, – или може би твърде много на запад, когато се опитах да хвана отново вярната посока.“ Беше намразил езерата и реките. Тук нямаше никакви салове и мостове, което означаваше да се обикалят езерата и да се търсят места за пребродване на реките. По-лесно беше да вървиш по пътеките на дивеча, отколкото да се провираш през трънливи храсти, по-лесно бе да заобиколиш един рид, отколкото да го изкачваш. „Ако Банън или Дивен беше с нас, вече щяхме да сме в Черен замък и да си греем краката в трапезарията.“ Но Банън беше мъртъв, а Дивен също си бе отишъл с Грен, Ед Скръбния и другите.

„Валът е триста мили дълъг и седемстотин стъпки висок“ – припомни си Сам. Ако продължават на юг, трябваше да го намерят рано или късно. А беше сигурен, че вървят на юг. Денем определяше посоката по слънцето, а в ясни нощи можеха да следват опашката на Леден дракон, макар че нощем не пътуваха много, след като умря вторият кон – дори при пълна луна под дърветата беше много тъмно. „Вече трябва да сме доста на юг, няма начин.“ Това, в което не беше толкова сигурен, бе колко на изток или на запад са се отдалечили. Да, щяха да стигнат Вала... до ден-два, не можеше да е по-далече, разбира се... но къде? Трябваше на всяка цена да намерят портата при Черен замък, единственият проход през Вала на сто левги околвърст.

– Валът толкова ли е голям, колкото разправяше Крастър? – попита Джили.

– По-голям. – Сам се помъчи да придаде бодрост на гласа си. – Толкова е голям, че чак не можеш да видиш замъците, скрити зад него. Но ги има, ще видиш. Валът целият е от лед, но замъците са от камък и дърво. Има високи кули и дълбоки подземия, и една огромна зала с голям огън, който пращи в камината, ден и нощ. Там е толкова топло, Джили, че едва ли ще повярваш.

– А аз ще мога ли да постоя край огъня? С момченцето ми? Не за дълго, само докато се стоплим?

– Можеш да стоиш до огъня колкото искаш. Ще имаш също така храна и пиене. Горещо вино с подправки и купа с яхния, сърнешко с лук, и от хляба на Хоб, направо от фурната, толкова горещ, че пръстите си ще опариш. – Сам свали ръкавицата си да размърда собствените си пръсти над огъня и скоро съжали. Бяха изтръпнали от студа, но когато кръвта се раздвижи, толкова го заболя, че едва не извика. – Понякога братята пеят – каза той. – Дареон пееше най-хубаво, но го пратиха в Източен страж. Но Холдър още е там. И Тоуд, Жабока. Истинското му име

е Тодър, но прилича малко на крастава жаба, затова го наричаме така. Той обича да пее, но гласът му е ужасен.

– Ти пееш ли? – Джили оправи кожата по себе си и премести бебето от едната гърда на другата.

Сам се изчерви.

– Аз... знам няколко песни. Като малък обичах да пея. И да танцувам също, но на лорд баща ми това не му харесваше. Казваше, че ако толкова искам да подскачам, трябва да го правя на двора с меч в ръката.

– Можеш ли да изпееш някоя южняшка песен? За бебето?

– Щом искаш. – Сам похмисли малко. – Има една песен, която нашият септон често пееше на мен и на сестрите ми, когато бяхме малки и дойдеше време да спим. Казва се „Песента за Седмината.“ – Той се окашля и запя тихичко:

Лицето на Отеца е силно и строго, седи той и съди и зло, и добро. Живота претегля, кратък и дълъг, обича той малките мили дечица.

А Майката дава ни живия дар, бди тя над всяка жена, с усмивка си мила тя спира враждите и също обича дечицата малки.

А Воина посреща храбро врага и в пътя напред ни закриля, и с меча и щита, и с остри стрели той пази дечицата малки.

Старицата мъдра е винаги с тях и вижда съдбите на длан, и вдига светилника, блеснал в позлата, и води дечицата малки.

Ковача кове ден и нощ в студ и пек, изправя човешкия свят, кове плуг и рало и с пламъка ярък строи за дечицата малки.

И Девата там в небесата танцува, живее с въздишка за вечна любов, с усмивка тя дава на птиците полет, обича дечицата малки.

Седмина велики са нас сътворили, те слушат ни, щом призовем. Сега затворете очи и заспете, Те гледат и пазят ви, малки дечица.

Сега затворете очи и поспете, те гледат и пазят ви, малки дечица.

Сам си спомни как за последен път беше пял тази песен с майка си, за да приспят бебето Дикон. Баща му ги беше чул и се бе втурнал ядосан в стаята.

– Това повече няма да го търпя! – скара се лорд Рандил на жена си. – Ти ми развали едно момче с тези мекушави септонски песнички, и с това ли искаш да направиш същото? – После погледна Сам и каза: – Иди да пееш на сестрите си, щом искаш. Не те искам повече тук, край сина ми.

Бебето на Джили беше заспало. Беше толкова малко и толкова кротко, че Сам се боеше за него. Дори си нямаше име. Беше попитал Джили за това, но тя каза, че ако едно дете получи име преди да е навършило две години, това му носело лош късмет. И децата умирали. Джили си прибра гърдата под кожата и каза:

– Много хубаво пееш.

– О, ти да чуеш Дерон. Гласът му е сладък като медовина.

– Най-сладката медовина пихме, когато Крастър ме направи своя жена. Тогава беше лято и не беше толкова студено. – Джили го погледна озадачено. – Но ти не пъ ли за шестима богове? Крастър все ни казваше, че вие южняците сте имали седмина.

– Седем са – съгласи се той, – но за Странника никой не пее. – Ликът на Странника беше ликът на смъртта. Само от споменаването му Сам се притесни. – Трябва да хапнем нещо.

Нищо не им беше останало, освен няколко наденици, черни и корави като дърво. Сам отреза по няколко тънки резенчета. От усилието китката го заболя, но беше толкова гладен, че нарязва още. Ако човек подвчеше резенчетата достатъчно дълго, вкусът беше добър. Жените на Крастър ги подправяха с чесън.

След като свършиха с яденето, Сам излезе да се изпикае и да нагледа коня. Вятърът от север хапеше и есенните листа шумоляха. Трябваше да строши тънката ледена кора на потока, за да може животното да пие. „Май трябва да я вкарам вътре.“ Не искаше на сутринта да се събуди и да разбере, че кобилката е замръзнала до смърт. „Джиле ще държи да продължим дори и това да се случи.“ Смело беше момичето, не като него. За съжаление той не знаеше какво ще прави с нея, след като стигнат в Черен замък. Тя продължаваше да му говори как щяла да му стане жена, ако поискал, но черните братя нямаха жени; освен това като Тарли от Рогов хълм той изобщо не можеше да се ожени за дивачка. „Ще трябва да измисля нещо. Стига да стигнем живи до Вала, нищо друго няма значение, нищо.“ Отвеждането на кобилата до дългата дървена къща беше лесно. Вкарването ѝ през вратата не беше, но Сам бе упорит. Джиле вече спеше, когато успя да я избута вътре. Върза я за една греда в ъгъла, хвърли в огъня още дърва, свали тежкото си наметало и се сви под кожата до дивачката. Наметалото му беше достатъчно голямо, за да ги покрие и тримата.

Джиле миришеше на мляко, на чесън и на мухлясали кожи, но той вече беше свикнал с това. Добри бяха тези миризми, ако попиташе човек Сам. Харесваше му да спи до нея. Напомняше му отдавна отминали

времена, когато беше делил едно огромно легло в Рогов хълм с две от сестрите си. Това беше свършило, когато лорд Рандил реши, че близостта с тях го прави мекушав като момиче. „Спането сам в студената ми килия не ме направи нито по-корав, нито по-смел.“ Сам се зачуди какво ли щеше да каже баща му, ако можеше да го види сега. Представи си как му казва: „Убих един от ония, Другите, милорд. Намушках го с кама от обсидиан, а моите Заклети братя вече ме наричат Сам Колача.“ Но дори във въображението му лорд Рандил само се мръщеше недоверчиво.

Сънищата му бяха странни. Намираше се отново на Рогов хълм, в замъка, но баща му го нямаше. Сега замъкът беше на Сам. С него беше. Джон Сняг. Лорд Мормон също, Стария мечок, както и Грен и Ед Скърбъния, и Пип, и Тоуд Жабока, всичките негови братя от Стража, но сега не носеха черно, а ярки цветове. Сам седеше на високата маса и пируваше с тях, режеше дебели парчета печено с големия меч на баща си. Имаше също така сладки хлебчета и вино с мед, имаше песни и танци и на всички им беше топло и весело. Когато пирът свърши, той се качи да спи – не в спалнята на лорда, където живееха баща му и майка му, а в стаята, която бе делил със сестрите си. Само че вместо сестрите му в огромното меко легло го чакаше Джили, облечена само в една голяма рунтава кожа, а от гърдите ѝ капеше мляко.

Събуди се изведнъж, премръзнал и изпълнен с ужас.

Огнят беше догорял до тлеещи въглини. И беше страшно студено. В ъгъла кобилата цвилеше уплашено и риташе дървените стени. Джили седеше до огъня, сгушила бебето до гърдите си. Сам се изправи сънен, дъхът му излезе на бяла мъгла. Дългото помещение беше тъмно и пълно със сенки, от черно по-черно. Космите по ръката му бяха настръхнали.

„Няма нищо – каза си той. – Просто ми е студено.“ А после, при вратата, една от сенките се раздвижи. Голяма.

„Това е само сън – замоли се Сам. – О, нека все още да съм заспал, нека да е кошмар. Той е мъртъв, мъртъв е, видях го как умря.“ – Дошъл е за бебето – проплака Джили. – Мирише му. Едно новородено бебе мирише на живот. Дошъл е за живота му.

Огромната тъмна сянка се приведе и се затътри към тях. И под смътната светлина на огъня се превърна в Пол Дребния.

– Махай се! – изграчи хрипливо Сам. – Не те искаме!

Ръцете на Пол бяха въглен, лицето – мляко, а очите му светеха горестно сини. Брадата му бе побеляла от скреж, а на едното му рамо бе кацнал изгърбен гарван и кълевеше бузата му, късаше от мъртвата бяла плът. Сам се изгърва и усети как топлината потече по краката му.

– Джили, успокой кобилата и я изведи. Веднага.

– Но ти... – почна тя.

– Аз имам нож. Камата от драконово стъкло. – Пръстите му я напипаха и той се надигна. Първия нож беше дал на Грен, но за щастие се беше сетил да вземе камата на лорд Мормон преди да избяга от бърлогата на Крастър. Стисна го здраво и се отдръпна от огъня, от Джили и от бебето.

– Пол? – Искаше да го каже храбро, но излезе като хленч. – Пол, не ме ли позна? Аз съм Сам, дебелия Сам, Сам Плашливеца, дето ме спаси в горите. Ти ме носеше, когато не можех повече да вървя. Никой друг не можеше да направи това, но ти го направи. – Сам заотстъпва с ножа в ръка и заподсмърча. „Какъв страхливец съм!“ – Остави ни, Пол! Моля те! Защо искаш да ни убиеш?

Джили тръгна заднишком по коравия пръстен под. Изчадието извърна глава да я погледне, но Сам изрева: – Не!

И възкръсналият отново се обърна към него. Гарванът на рамото му отпра ивица плът от бялата му раздрана буза. Сам държеше камата пред себе си и пухтеше като ковашки мях. Джили стигна до гарона. „Дайте ми малко кураж, богове – замоли се Сам. – Поне веднъж, мъничко кураж ми дайте. Само колкото тя да избяга.“ Пол Дребния закрочи към него. Сам продължи да отстъпва, докато гърбът му не се опря в грубата дървена стена. Стискаше камата с двете си ръце, за да не трепери. Създанието като че ли не се боеше от драконовото стъкло. Движеше се бавно, но Пол Дребния и приживе не беше от най-бързите. Зад него Джили промърмори да успокои кобилката и се опита да я поведе към вратата. Но тя сигурно беше надушила странния смразяващ мирис на създанието и изведнъж спря, вдигна се на задните си крака и зарита с копита в ледения въздух. Пол се обърна към нея и сякаш загуби интерес към Сам.

Нямаше време нито за мислене, нито за молитва, нито за страх. Самуел Тарли се хвърли напред и заби камата в гърба на Дребния Пол. Възкръсналият мъртвец така и не го видя. Гарванът изграчи пронизително и литна.

– Ти си мъртъв! – изпищя Сам и продължи да мушка. – Ти си мъртъв, мъртъв си, мъртъв си! – Забиваше и пищеше, отново и пак, късаше дрипи от тежкото черно наметало на Пол. Разлетяха се парчета драконово стъкло и острието се прекърши в желязната ризница под вълната.

Воят на Сам вдигна бяла мъгла в черния въздух. Той хвърли безпозната дръжка и припряно отстъпи, когато Пол се обърна. Преди да успее да извади другия си нож, стоманения нож, който всеки от братята

носеше, черните ръце на изчадието се склучиха под брадичката му. Пръстите на Пол бяха толкова студени, че чак пареха. Заровиха се дълбоко в меката плът на гърлото му. „Бягай, Джили, бягай“, искаше му се да изкрещи, но когато отвори уста, излезе само задавен звук.

Треперещите му пръсти най-сетне докопаха камата, но когато я заби в корема на съществото, върхът се хлъзна по железните брънки и ножът се превъртя и падна от ръката му. Пръстите на Пол Дребния се стягаха неумолимо и започнаха да извиват. „Ще ми откъсне главата“ – помисли отчаяно Сам. Заудря и задърпа китките на съществото, но без полза. Зарита Пол между краката – напразно. Светът се сви до две сини звезди, ужасна съкрушаваща болка и толкова жесток студ, че сълзите замръзнаха на очите му. Сам се въртеше и се дърпаше отчаяно... а после залитна напред.

Пол Дребния беше едър и силен, но на тегло Сам го надвишаваше, а и възпалените мъртвци бяха тромави, беше го забелязал още на Юмурука. Внезапното залитане накара Пол да отстъпи крачка назад и живият и мъртвият се сринаха на пръстения под. Ударът отхвърли едната ръка от гърлото на Сам и той успя да всмуче глътка въздух преди ледените пръсти отново да се върнат на гърлото му. Устата му се напълни с вкус на кръв. Изви врата си, огледа се за ножа си и зърна тлееща оранжева светлина. „Огънят!“ Само жар беше останала, но все пак... не можеше да диша, нито да мисли... Превъртя се настрани, теглейки Пол със себе си... ръцете му залазиха треперещи по пръстения под, докато не докопаха накрая нещо горещо... главня, тлееща червено-оранжева главня... пръстите му я стиснаха и той я натика в устата на Пол толкова силно, че усети как зъбите му изтракаха.

Но пръстите на гърлото му не се отпуснаха. Последното, за което Сам успя да помисли, беше за майка си, която толкова го обичаше, и за баща си, когото бе изложил. Стаята се въртеше около него. И изведнъж той видя струйката дим, излизаща между строшените зъби на Пол. После лицето на мъртвия избухна в пламъци и ръцете му се отпуснаха.

Сам вдиша и боязливо се претърколи настрани. Таласъмът гореше, сланата капеше от брадата му, а плътта отдолу почерняваше. Сам чу вряска на черния гарван, но самият Пол не издаде звук. Когато отвори уста, от нея изригнаха само пламъци. А очите му... „Свърши се, синия блясък го няма.“ Стана и се затътри към вратата. Въздухът беше толкова студен, че от дишането болеше, но толкова сладка и хубава бе тази болка. Измъкна се от къщата.

– Джили? – извика. – Джили, убих го. Джи...

Тя стоеше опряла гръб на язовото дърво, с бебенцето в ръце. Мъртвците я бяха обкръжили. Бяха дузина, десетки... повече... някои бяха бивши диваци и още носеха козинявите си дрехи... но повечето бяха доскорошни негови братя. Сам различи Ларк Сестриния, Меката стъпка, Райлс. Гушата на Чет бе почерняла, мехурите по лицето му бяха покрити с тънка ледена кора. А един приличаше на Хейк, макар че беше трудно да се разбере, след като половината му глава я нямаше. Бяха разкъсали бедната кобила и теглеха червата ѝ с мокри червени ръце. Светла пара се вдигаше от корема ѝ.

Сам изхленчи.

– Не е редно...

– Рредно. – Гарванът кацна на рамото му. – Рредно. Средно. – Плесна с криле и изпищя заедно с Джили. Мъртвите изчадия вече я достигаха. Сам чу как зашумяха тъмночервените листа на язовото дърво, зашепнаха си едно на друго на език, който той не знаеше. Самата звездна светлина сякаш потрепера, а дърветата наоколо застанаха и запращяха. Сам Тарли се опули. „Гарвани?“ Бяха накацали по язовото дърво: стотици, хиляди, накацали бяха по белите като кости клони и надничаха между листата. Видя как клоновете им се отвориха и как те заграчиха, и видя как разтвориха черните си криле. И с писъци и с плясък се спуснаха върху мъртвците на гневни облаци. Полетяха срещу Чет и закълваха сините му очи, покриха като мухи Сестриния, закъсаха парцали жълта слюз от строшената глава на Хейк. Толкова много бяха, че когато Сам вдигна глава, не можа да види луната.

– Въррви – каза птицата на рамото му. – Въррви, въррви.

Сам затича и от устата му изригнаха къмба скреж. Оживелите мъртвци около него махаха с ръце срещу черните криле и острите клонове, които ги връхлитаха, и падаха, без да изпъшкат и без да извикат. Но гарваните не обръщаха внимание на Сам. Той хвана Джили за ръката и я задържа от язовото дърво.

– Трябва да вървим.

– Но къде? – Джили забърза след него, притиснала бебето до гърдите си. – Те убиха коня ни, сега как ще...

– Брате! – Викът прорязва нощта през писъците на хиляди гарвани. Под дърветата някакъв мъж, загърнат от глава до пети в черно и сиво, махаше с ръка, възседнал лос. – Насам! – извика ездачът. Гуглата скриваше лицето му.

„Облечен е в черно.“ Сам подбутна Джили към него. Лосът беше огромен, десет стъпки висок, с грамадни разклонени рога – и коленичи,

за да могат да се качат.

– Тук – каза ездачът и посегна с облечената си в ръкавица ръка да издърпа Джили зад себе си.

После дойде ред на Сам.

– Много благодаря – изпъшка той.

И чак когато стисна подадената му ръка, осъзна, че ездачът не носи ръкавица. Ръката беше черна и студена, с пръсти, корави като камък.

АРЯ

Когато стигнаха върха на възвишението и видяха реката, Сандор Клегейн дръпна рязко юздите и изруга.

Дъждът се изливаше от черното желязно небе и бодеше зелено-кафявия порой с десет хиляди меча. „Трябва да е цяла миля широка“ – помисли Аря. Върховете на поне петдесетина дървета се показваха от водните въртопи и клоните им дращеха към небето като ръце на удавници. Дебели пластове мокри листа покриваха брега, а малко по-нататък в ръкава тя зърна нещо бяло и подуто, навярно мъртъв кон, който бавно се носеше по течението. Имаше и един особен звук, едва доловимо тихо гърлено ръмжене като от куче, канещо се да нападне.

Аря се завъртя в седлото и усети халките от ризницата на Хрътката, впиващи се в гърба ѝ. Ръцете му я бяха обкръжили: отляво изгорената; беше си надянал метален подлакътник за защита, но тя го бе видяла, когато сменяше превръзката отдолу – плътта беше още раздрана и гнойна. Но дори да го болеше от изгореното, Сандор Клегейн не го издаваше.

– Това ли е Черната вода? – Бяха яздили толкова много в дъжда и тъмното, през непроходими гори и безименни пусати села, че Аря беше загубила представа къде се намират.

– Това е река, която трябва да преминем. Това е всичко, което трябва да знаеш. – Клегейн ѝ отговаряше от време на време, но я беше предупредил да не му отвръща. За много неща я беше предупредил той първия ден. – Следващия път, когато ме удариш, ще ти вържа ръцете зад гърба – беше ѝ казал. – Следващия път, когато се опиташ да ми избягаш, ще ти вържа краката. Ако изпициш, ако извикаш или пак ме ухапеш, ще ти запуша устата. Можем или да яздим двамата, или да те овържа на гърба на коня и да те карам като овца за клане. Изборът е твой.

Беше избрала язденето, но още първия път, когато си направиха бивак, изчака, докато не реши, че е заспал, и намери един голям ръбест камък, за да му счупи грозната глава. „Тиха като сянка“ – каза си тя и запристъпва към него, но не се оказа достатъчно тиха. Хрътката изобщо не беше заспал. Или се беше събудил. Каквото и да беше, той отвори очи, изкриви уста и взе камъка от ръката ѝ като от едно бебе. Единственото, което ѝ остана, бе да го ритне.

– Това ще ти го простя – каза той, след като хвърли камъка в храстите. – Но ако проявиш глупост да го опиташ отново, ще те удара.

– Защо просто не ме убиеш, както уби Мика? – кресна му Аря. Тогава все още беше дръзка, повече ядосана, отколкото уплашена.

В отговор той я сграбчи за ризата и я дръпна рязко, на един пръст от изгореното си лице.

– Ако още веднъж ми повториш това име, така ще те набия, че ще съжалиш, че не съм те убил.

След това всяка нощ я увиваше с конския чул и го връзваше отгоре и отдолу, така че трябваше да спи, стегната като бебе в пелени.

„Трябва да е Черната вода“ – реши Аря, загледана как дъждът пердаши по реката. Хрътката беше кучето на Джофри; връщаше я в Червената цитадела, за да я предаде на Джофри и на кралицата. Аря съжали, че слънцето не се показва, за да разбере поне в каква посока вървят. Колкото повече се вглеждаше в мъха по дърветата, толкова повече се объркваше. „Черна вода не е толкова широка при Кралски чертог, но това беше преди дъждовете.“ – Всички бродове ще са наводнени – каза Сандор Клегейн, – а никак не държа да се опитвам да я преплувам.

„Няма как да преминем – помисли тя. – Лорд Берик със сигурност ще ни хване.“ Клегейн цедеше черния си жребец до изнемога, на три пъти се връща обратно, за да заблуди преследвачите, а веднъж дори премина половин миля по средата на придошлия поток... но Аря все още очакваше да види разбойниците всеки път, щом се обърнеше през рамо. Опитвала се беше да им помогне, като драскаше името си по дърветата, когато отидеше в храстите да пусне вода, но на четвъртия път той я хвана и с това се свърши. „Все едно – казваше си Аря, – Торос ще ме намери в неговите пламъци.“ Само че не я намери. Поне досега, а щом прехвърля реката...

– Градчето Хароуей не би трябвало да е далече – каза Хрътката. – Където лорд Рути гледа двуглавия воден кон на стария крал Андаар. Може да минем с него.

Аря никога не беше чувала за стария крал Андаар. Нито беше виждала кон с две глави, особено пък който може да тича по вода, но прояви благоразумие и си замълча. Задържа си езика зад зъбите и продължи да си седи вкочанена, а Хрътката обърна жребца и препусна по билото, следвайки течението на реката. Така поне дъждът биеше в гърбовете им. Омръзнало ѝ беше да щипе очите ѝ до заслепяване и да ѝ мокри бузите все едно, че плаче. „Вълците не плачат“ – напомни си тя отново.

Трябваше да е към пладне, но небето бе притъмняло като по здрач. Слънце не бяха виждали от безчет дни. Аря беше мокра до кости, натъртена от седлото, подсмърчаше и цялото тяло я болеше. Имаше и треска,

а понякога се разтреперваше неудържимо, но когато го каза на Хрътката, той само й изръмжа:

– Изтрий си носа и си затваряй устата.

Сега той повечето време дремеше в седлото, оставяйки на коня сам да следва разкаляните селски пътища или пътеката на дивеча. Конят беше едър бегач, с големината на дестриер, но много по-бърз. „Странник“, така го беше нарекъл Хрътката. Веднъж когато Клегейн слезе да се изпикае до едно дърво, Аря се опита да го открадне, като мислеше, че ще може да избяга с него преди да успее да я хване. Странник за малко щеше да я ухапе по лицето. С господаря си беше кротък като овчица, но иначе нравът му беше черен като самия него. Аря не беше срещала никога толкова бърз на ритане и хапане кон.

Яздиха два часа покрай реката, шляпайки през мътните притоци, преди да стигнат мястото, за което бе споменал Сандор Клегейн.

– Градчето на лорд Хароуей – каза той, а после, като го видя, изруга: – Седем ада!

Селището беше наводнено и изоставено. Придошлите води бяха изскочили от бреговете. Виждаше се само вторият етаж на кирпичения хан, седемстранният купол на потъналата септа, две трети от една кръгла каменна кула, няколко сламени покрива и гора от комини.

Но от кулата се вдигаше дим, забеляза Аря, а под един сводест прозорец се виждаше здраво привързана широка плоскодънна лодка. Лодката беше с дузина халки за гребла и имаше две издялани от дърво конски глави, едната на носа, а другата – на кърмата. „Двуглавия кон“ – разбра тя. По средата на палубата имаше дървена къщичка и когато Хрътката събра шепи пред устата си и извика, от нея изскочиха двама мъже. На прозореца на кръглата кула се появи трети, стиснал в ръце арбалет.

– Какво искаш? – изрева той.

– Да ни превозите – викна в отговор Хрътката.

Мъжете в лодката си заговориха. Единият, сивокос мъж с яки ръце и леко изгърбен, пристъпи до перилото.

– Ще ти струва доста.

– Ще платя.

„С какво?“ – зачуди се Аря. Разбойниците бяха взели златото на Клегейн, но може би лорд Берик му беше оставил някой сребърник и медници. Превозът с един сал едва ли щеше да струва повече от няколко медника.

Салджиите отново си заговориха. Накрая прегърбеният се обърна и извика. Появиха се още шестима мъже и придърпаха качулките над

главите си да ги опазят от дъжда. Още неколцина изпълзяха от прозореца на укреплението и скочиха долу на палубата. Половината от тях толкова приличаха на изгърбения, че сигурно му бяха роднини. Няколко души откачиха веригите и подхванаха дългите пръти, а останалите пъхнаха тежките весла с широките лопати през отворите. Салът се отлепи и бавно се затътри през плитчините, греблата плавно заудряха от двете страни. Сандор Клегейн се спусна по хълма.

Когато кърмата се блъсна в брега, салджиите свалиха един капак до дървената конска глава и избутаха тежка дъбова талпа. Странник се поколеба пред водата, но Хрътката го смуши и го подкара по нея. Прегърбеният мъж ги чакаше на палубата.

– Вода отгоре, вода отдолу – усмихна се той. Устата на Хрътката се сви.

– Трябва ми салът ти, а не скапаните ти шеги. – Слезе и смъкна Аря до себе си. Един от лодкарите посегна да хване Странник за юзди – те. – Не бих го направил – рече Клегейн, а конят изрита. Мъжът отскочи, хлъзна се на мокрите дъски, падна по задник и изруга. Изгърбеният салджия престана да се усмихва.

– Може да ви превозим – каза им той кисело. – Ще ви струва една жълтица. Още една за коня. И трета за момчето.

– Три дракона? – Клегейн се изсмя дрезгаво. – За три дракона ще го купя скапания ти сал.

– Миналата година сигурно щяхте. Но при тази река ми трябва повече ръце за прътите и веслата, само за да не ме отнесе пороят на сто мили надолу. Избирайте. Три дракона или си го научете това зверилище да ходи по вода.

– Обичам честните разбойници. Тъй да бъде. Три дракона... като ни докараш живи и здрави на северния бряг.

– Ще си ги получим сега или хич няма да тръгнем. – Мъжът вдигна дебелията си мазолеста длан.

Клегейн дръпна дългия си меч да го охлаби в ножицата.

– Сега пък ти избирай. Злато на северния бряг или стомана на южния.

Салджиата се вгледа в лицето на Хрътката и Аря бе готова да се обзаложи, че това, което видя, не му хареса. Зад себе си имаше дузина мъже, силни и с весла и пръти в ръцете, но никой не се притече да му помогне. Заедно можеха да надвият Клегейн, макар че той сигурно щеше да съсече трима-четирима преди да го съборят.

– Откъде да знам, че ще можете да платите? – попита след малко

прегърбеният.

„Той не може“ – дощя й се да изкрещи, но само прехапа устна.

– В честта си на рицар – изръмжа Клегейн. „Той дори не е рицар.“
Но и това премълча.

– Става. – Салджията се изплю. – Да тръгваме тогаз. До вечерта ще можем да ви прекараме. Вържете си коня, да не се разрита по лътя. Ако искате да се стоплите със сина ви, в каютата има мангал.

– Не съм тъпият му син! – не издържа Аря. Беше по-противно дори от това да я взимат за момче. Толкова се беше ядосала, че бе готова па им каже коя е всъщност, само че Сандор Клегейн я сграбчи за яката и с една ръка я надигна от палубата.

– Колко пъти трябва да ти казвам да си затваряш скапаната уста? – Разтърси я толкова силно, че зъбите й изтракаха, и я пусна долу. – Влизай и се изсуши, както ти каза човекът.

Аря направи каквото й казаха. Големият железен мангал беше почервенял и изпълваше стаичката с мрачна задушлива топлина. Беше й приятно да постои до него, да стопли ръцете си и да се поизсуши, но веднага щом усети, че палубата се размърда под краката й, отново се измъкна на палубата.

Двуглавият кон бавно се плъзна през плитчините, пробивайки пътя си между комините и покривите на потъналия Хароуей. Дузина мъже се мъчеха с веслата, а други четирима избутваха с дългите пръти, където срещнеха скала, дърво или потънала къща. Прегърбеният държеше лоста на кърмата. Дъждът плъснеше по гладките дъски и отскачаше от високите дървени конски глави отпред и отзад. Аря отново се намокри, но й беше все едно. Искаше да види. Мъжът с арбалета още стоеше на прозореца на кръглата кула. Очите му я проследиха, когато салът се плъзна отдолу. Тя се зачуди дали това не е самият лорд Рути, за когото бе споменал Хрътката. „Не ми прилича много на лорд.“ Но пък нали и самата тя не приличаше много на лейди.

След като навлязоха в същинската река, течението стана много по-силно. През сивата пелена на дъжда Аря успя да различи един висок каменен пилон на отсрещния бряг, който явно бележеше мястото за пристан на сала, но веднага щом го зърна, забеляза, че водата ги влачи надалече от него, надолу по течението. Гребците вече гребяха много по-енергично, за да се преборят с побеснялата река. Листа и скършени клоци се въртяха и ги отминаваха така бързо, сякаш бяха изстреляни с лък. Мъжете с прътите се бяха привели и отблъскваха всяко нещо, което се оказаше много близко. Тук беше и по-ветровито. Щом се обърне

рещу течението, навяващият дъжд обливаше лицето ѝ. Странник цвилеше и риташе уплашено при всяко поклащане на палубата.

„Ако скоча през борда, водата ще ме отнесе преди Хрътката да разбере, че ме няма.“ Тя се обърна и видя, че Сандор Клегейн се мъчи да усмири изплашения си кон. По-добър шанс да се отърве от него едва ли щеше да има. „Но може и да се удавя.“ Джон често ѝ казваше, че плува като риба, но и рибите можеха да си имат неприятности в тази река. И все пак, дори да се удавеше, щеше да е по-добре, отколкото в Кралски чертог. Помисли за Джофри и закрачи към носа. Реката, разкаляна и размътена от дъжда, приличаше повече на боза, отколкото на вода. Аря се зачуди колко ли е студена. „Няма да се намокря повече, отколкото сега.“ Опря ръка на перилото.

Но внезапният вик я накара да извърне рязко глава, преди да успее да скочи. Салджиите тичаха напред с прътите в ръце. В първия миг тя не разбра какво става. После го видя: изтръгнато с корените дърво, грамадно и черно, идеше право към тях. Плетеницата от корени и клони се показваше над водата като пипала на огромен кракен. Гребците отчаяно се мъчеха да избегнат сблъсъка. Лъскаво и черно, дървото се носеше към тях като таран.

Беше на не повече от десет стъпки от носа им, когато двама от лодкарите го прихванаха с дългите си пръти. Единият се прекърши и се чу трясък, сякаш самият сал под краката им се разпадаше. Но вторият успя да тласне дънера достатъчно силно и той мина покрай сала едва на педя разстояние – клоните му задраскаха като нокти по конската глава. Само че тъкмо когато изглеждаше, че са се измъкнали, един от чудовищните горни клони ги шибна странично. Салът потръпна, а Аря се хлъзна и падна. Мъжът със счупения прът не извади нейния късмет. Тя го чу как извика и залитна през перилото. После кипналата кафява вода го покри и докато Аря успее да се изправи, мъжът изчезна. Един от останалите лодкари извади намотано въже, но нямаше на кого да го хвърли.

„Може да изплува някъде по течението“ – помъчи се да се увери Аря, но не можа. Изгубила беше всякакво желание да плува. Когато Сандор Клегейн ѝ изрева да се прибира вътре, че ще я пребие от бой, тя сведе глава и се подчини. Салът се мъчеше да се върне в курса си, а реката сякаш искаше да го отнесе чак до морето.

Когато най-сетне стигнаха до брега, беше на цели две мили надолу по течението спрямо обичайния пристан. Съдът се блъсна в брега толкова силно, че още един от прътите се прекърши, а Аря за малко щеше отново да падне. Сандор Клегейн я вдигна на гърба на Странник все едно

че не тежеше повече от парцалена кукла. Лодкарите ги гледаха тъпо и уморено, освен прегърбения, който протегна ръка.

– Шест дракона – настоя той. – Три за превоза и три за човека, дето изгубих.

Сандор Клегейн зарови в кесията си и тикна един смачкан къс пергамент в ръката му.

– Ето. Вземи десет.

– Десет? – Салджията го погледна объркано. – Това пък какво е сега?

– Писмо от умрял. Струва девет хиляди дракона, или там някъде.

– Хрътката се метна на седлото зад Аря и се усмихна мрачно. – Десет от тях са за теб. Някой ден ще се върна за останалото, гледай да не ги похарчиш.

Гърбавият примижа над пергамента.

– Писмо. За кво ми е писмо? Ти обеща злато. Рицарската ти чест, рече.

– Рицарите нямат чест. Време е да го научиш, старче.

После пришпори Странник и препусна в галоп през дъжда. Салджиите ги отпратиха с груби ругатни, един-двама захвърляха и камъни. Клегейн не обърна внимание нито на камъните, нито на ругатните.

– До утре салът няма да се върне – рече той, – а тази пасмина няма да приеме написани обещания от следващите глупаци, които ще дойдат. Ако твоите приятелчета ни гонят, ще трябва да са адски добри плувци.

Аря се сви и си замълча. „Валар моргулис – помисли си сърдито. – Сир Илин, сир Мерин, крал Джофри, кралица Церсей. Дънсън, Поливър, Раф Сладура, сир Грегър и Веселяка. И Хрътката, Хрътката, Хрътката.“ Когато дъждът спря и облаците се разкъсаха, тя трепереше и смъркаше толкова лошо, че Клегейн спря да преношуват и дори се опита да напаля огън. Но дървата, които събраха, се оказаха много мокри. Колкото и да се мъчиха, искрата не хващаше. Накрая той ги разрита вбесен и изруга:

– Седем проклети ада! Мразя огньовете.

Седнаха на мокрите камъни под един дъб, заслушани в бавния роман на водата, капеща от листата, и заядоха студена вечеря от корав хляб, плесенясало сирене и пушена наденица. Хрътката си отрязва парче с камата и присви очи, като видя, че Аря се е втреничила в нея.

– Това да не си го помислила.

– Не съм – излъга тя.

Той изсумтя, но ѝ подаде парчето. Аря заръфа наденицата със зъби,

без да откъсва очи от него.

– Сестра ти никога не съм я бил – каза Хрътката. – Но теб ще набия, ако ме принудиш. Престани да измисляш какво ли не, за да ме убиеш. Нищо няма да се получи.

Нямаше какво да му отговори. Задъвка спечената наденица и го изгледа хладно. „Корава е като камък.“ – Ти поне ме гледаш в лицето. Това ти го признавам, малка вълчице.

Е, харесва ли ти?

– Не. Цялото е изгорено и грозно.

Клегейн ѝ подаде парче сирене на върха на камата.

– Ти си една малка глупачка. Какво щеше да направиш, ако наистина беше избягала? Само ще се натресеш на нещо още по-лошо.

– Нямаше! – настоя тя. – По-лошо от това няма.

– Не познаваш брат ми. Грегър веднъж уби един само за това, че хъркал. От неговите хора беше. – Когато се ухили, изгорената част на лицето му се изопна и изкриви устата му много неприятно. От тази страна нямаше устни, ухо също.

– Брат ти го познавам. – Сега като се замисли, Планината май наистина беше лош. – Него и Дънсън, и Поливър, и Раф Сладура, и Веселяка.

Хрътката се изненада.

– И как скъпата дъщеричка на Нед Старк се е запознала с такива като тях? Грегър никога не води в двора си плъхчета.

– Знам го от селото. – Посегна за хляб. – Селото до езерото, където хванаха Джендри, мен и Горещата баница. Те и Ломи Зелените ръце хванаха, само че Раф Сладура го уби, щото кракът му беше ранен.

Устата на Клегейн се сгърчи.

– Хванал те? Моя брат те е хванал? – Това го разсмя. Смехът беше горчив, повече приличаше на ръмжене. – Грегър така и не е разбрал коя си, нали? Едва ли, иначе щеше да те довлече до Кралски чертог и да те хвърли в скута на Церсей. О, това ще е адски сладко. Няма да забравя да му го кажа преди да му изтръгна сърцето.

Не за пръв път споменаваше, че щял да убие Планината.

– Но той ти е брат – каза му Аря недоверчиво.

– Ти никога ли не си имала брат, когото искаш да убиеш? – Той отново се изсмя. – Или може би сестра? – Изглежда, че тогава видя нещо в лицето ѝ, защото се приведе към нея. – Санса. Това е, нали? Вълчата гучка иска да убие хубавото птиченце.

– Не – сряза го Аря. – Искам да убия теб!

– Защото посякох малкото ти приятелче на две, затова ли? Убил

съм много повече от него, казвам ти. И смяташ, че това ме прави някакво чудовище? Е, може и така да е, но също така съм спасявал сестра ти. Когато тълпата я свали от коня, си отворих с меч път през тях и я върнах в замъка, иначе щеше да получи онова, което получи Лолис Стоукуорт. А и тя ми пъ. Това не го знаеше, нали? Сестра ти ми пъ една сладка песничка.

– Лъжеш – каза тя.

– Не знаеш и половината от това, което си мислиш, че знаеш. Черна вода? Къде, в името на седемте ада мислиш, че сме? Къде мислиш, че отиваме?

Присмехът в гласа му я накара да се поколебае.

– Ами, в Кралски чертог – рече тя. – Водиш ме на Джофри и кралицата. – Не беше така. Осъзнала го бе само по начина, по който я попита. Но трябваше да каже нещо.

– Тъпа сляпа малка вълча кучка. – Гласът му беше хриплив и рязък като стържене на желязо. – Майната му на Джофри, майната ѝ на кралицата и майната му на оня малък изрод, когото тя нарича свой брат. Приключих със скапания им град, край на проклетата им Кралска гвардия, свърших с Ланистърите. Какво има да прави едно куче с лъвове, питам те? – Сандор Клегейн взе меха и отпи. Отри уста, подаде го на Аря и продължи: – Реката беше Тризъбеца, момиче. Тризъбеца, не Черна вода. Начертай си карта в тъпата глава, ако можеш. Утре заран трябва да излезем на кралския път. Оттам вече ще продължим бързо, право за Близнаците. Аз ще съм този, дето ще те предаде на майка ти. Не благородният Господар на мълниите, нито скапаният жрец шарлатан, чудовището проклето. – Като видя изражението ѝ, се ухили. – Мислиш, че приятелите ти разбойници са единствените, които надушват откупа? Дондарин ми взе златото, затова аз взех теб. Ти струваш два пъти повече от онова, което ми взеха, така мисля. Сигурно и повече, ако те продам на Ланистърите, както се боеше, но няма да го направя. Дори и на псето му омръзва да го ритат. Ако тоя Млад вълк лма ум, колкото боговете са дали на жабата, ще ме направи дребен лорд п ще ме помоли да остана при него на служба. А той има нужда от мен, макар все още да не го знае. Може дори да убия Грегър заради него, това ще му хареса.

– Той никога няма да те вземе – сръза го тя. – Не и теб!

– Тогава ще взема толкова злато, колкото мога да нося, ще му се изсмея в лицето и ще си ида. Ако не ме вземе, ще е добре за него да ме убие, но няма да го направя. Твърде много е син на баща си, според това, което чувам. Идеално за мен. И така, и така печеля. Както и ти,

малка вълчице. Така че спри да хленчиш и да ми дрънкаш, омръзна ми. Затваряй си устата и прави каквото ти казвам, и може дори да стигнем навреме за скапаната сватба на вуйчо ти.

ДЖОН

Кобилата се беше запенила, но Джон не можеше да ѝ даде отдик. Трябваше да стигне Вала преди магнаря. Щеше да спи на седлото, ако имаше седло. Но без него едва можеше да се държи на коня дори буден. Раненият крак го болеше все повече. Не смееше да спре достатъчно дълго, за да го остави да зарасте. Затова зарасналото се разкъсваше и раната се отваряше отново при всяко качване на гърба на кобилата.

Когато преваля един хълм и видя кафявия разкалян кралски път, потупа кобилата по шията и каза:

– Сега трябва само да тръгнем по него. Валът вече е близо. – Кракът му вече се бе вдървил, а от треската така му се виеше свят, че на два пъти се усети, че е тръгнал в грешна посока.

„Валът вече е близо.“ Представи си приятелите, как пият греяно вино в трапезарията. Хоб щеше да се суети при котлите си, Донал Ноя – в ковачницата, майстер Емон в стаите си. „А Стария мечок? А Сам, Грен, Ед Скръбния, Дивен с неговите дървени зъби...“ Джон можеше само да се моли някой от тях да се е спасил при Юмука.

Игрит също не напускаше мислите му. Помнеше мириса на косата ѝ, топлината на тялото ѝ... и израза ѝ, когато прерязва гърлото на онзи старец. „Сгреси, че я обикна – шепнеше един глас. – Сгреси, че я остави“ – шепнеше друг. Чудеше се дали и баща му се бе разкъсвал така, когато беше оставил майка му заради лейди Кейтлин. „Бил е вречен на лейди Старк, а аз съм вречен на Нощния страж.“ За малко да профучи през Къртичино, толкова гореше, че не разбра къде е. Повечето от селото беше скрито под земята, виждаха се само няколко малки хижи под светлината на изтънялата луна. От пътя бардакът изглеждаше съвсем малко по-голям от нужник, червеният му фенер се полюшваше на вятъра като кръвясало око, надничащо от мрака. Джон слезе пред конюшнята, залитна, опря се на гърба на кобилата и извика, за да събуди двете конярчета.

– Трябва ми свеж кон, със седло и сбруя – каза им той с тон, нетърпящ възражение. – Докараха му го; донесоха му и мях с вино и половин самун кафяв хляб. – Събудете селото – каза им той. Предупредете ги. На юг от Вала има диваци. Да си съберат стоката и да тръгват за Черен замък. – Самият той се покатери на черния кон, който му бяха дали, стисна зъби от болката в крака и препусна в галоп на север.

Звездите на изток започнаха да изтляват и Валът се появи пред него, надигна се над короните на дърветата и утринната мъгла. Ледът блестеше лъскав под лъчите на късната луна. Накрая Джон видя каменните кули и дървените постройки на Черен замък, скупчени като детски играчки под ледената грамада. Валът вече сияеше в розово и червено от светлината на утрото.

Никакви постове не го спряха, докато минаваше покрай външните сгради. Никой не се появи да му прегради пътя. Черен замък приличаше на същата развалина като Сив страж. Стар сняг покриваше покрива на Кремъчните бараки и лежеше на преспи от северната страна на Кулата на Хардин, където Джон спеше преди да го направят стюард на Стария мечок. Пръсти от сажди бяха прошарили кулата на лорд-командира, където пушекът беше изригнал през прозорците. След пожара Мормон се беше преместил в Кралската кула, но Джон и там не забеляза светлини. Отдолу не можеше да разбере дали по Вала, седемстотин стъпки нагоре, обикалят постове, но не видя никого на грамадното виещо се стълбище, което се катереше по южното лице на стената.

Но виж, от комина на оръжейната се вдигаше пушек; съвсем тънка струйка, едва видима на сивото северно небе, но това беше достатъчно. Джон слезе и закукука натам. От отворената врата го лъхна топлина, като горещ полъх на лято. Вътре едноръкият Донал Ноя натискаше меховете до огъня. Щом чу шума, той вдигна глава.

– Джон Сняг?!

– Че кой друг? – Въпреки треската, умората, въпреки разпрания крак, магнаря, въпреки закляния старец, Игрит, Манс, въпреки всичко, Джон се усмихна. Хубаво беше, че се е върнал, хубаво беше, че вижда Ноя, с неговия голям корем и навитите ръкави, с обраслата му с черна четина челюст.

Ковачът пусна меховете.

– Лицето ти...

Почти бе забравил за лицето си.

– Един варг се опита да ми извади окото. Ноя се намръщи.

– Издрано или гладко, това е лице, което мислех, че никога повече няма да видя. Чухме, че си минал на страната на Манс Райдър.

Джон се хвана за вратата да се задържи.

– Кой ви го каза?

– Джарман Бъкуел. Върна се преди два дни. Съгледвачите му се кълнат, че са те видели със собствените си очи да яздиш с дивашката колона, облечен в наметало от овчи кожи. – Ноя го изгледа. – Виждам, че

последното е вярно.

– Всичко е вярно – призна Джон. – Донякъде.

– Трябва ли да вадя меч и да те кормя тогава?

– Не. Действах по заповед. Последната заповед на Корин Полуърката.

Ноя, къде е гарнизонът?

– Брани Вала срещу приятелите ти диваци.

– Да, но къде?

– Навсякъде. Харма Песоглавата са я видели при Горски страж край езерото, Дрънчащата ризница при Дълга могила, Ревльото – при Леден знак. По целия Вал... ту са тук, ту са там, катерят се при Краличина порта, секат портите при Сив страж, трупат се срещу Източен страж... но само като зърнат наши хора и дим да ги няма. На другия ден са някъде другаде.

Джон преглътна стона.

– Заблуди. Манс иска да се пръснем, не разбираш ли? – „А Боуен Марш се е хванал.“ – Портата е тук. Ще ударят тук.

Ноя прекоси стаята.

– Кракът ти е плувнал в кръв.

Джон погледна вяло надолу. Вярно беше. Раната му се беше отворила пак.

– Рана от стрела...

– Дивашка стрела. – Не беше въпрос. Ноя имаше само една ръка, но тя беше дебела и мускулиста. Пъхна я под мишницата му да го подкрепи. – Пребледнял си и освен това гориш. Ще те заведе при Емон.

– Нямаме време. Има диваци отсам Вала, идват откъм Краличина корона да отворят портата.

– Колко са? – Ноя почти понесе Джон през вратата.

– Сто и двайсет, и добре въоръжени за диваци. С бронзови брони, има и стоманени. Тук колко са останали?

– Към четиридесет – каза Донал Ноя. – Недъгавите и болните, и няколко зелени момчета, още се учат.

– Щом Марш е заминал, кого е назначил за кастелан? Оръжейникът се засмя.

– Сир Винтън, боговете да ни го пазят. Последния рицар в замъка и прочие. Работата е, че Стаут май е забравил и никой не бърза да му го напомня. Каквито сме сега тук, май и аз мога да мина за командир. Най-недъгавият.

Това поне беше добре. Едноръкият оръжейник беше дебелоглав, як

и опитен ветеран. Сир Винтън Стаут, от друга страна... е, всички разпяха, че някога бил свестен човек, но беше служил осемдесет години и силите го бяха напуснали отдавна, както и умът. Веднъж беше заспал на вечеря и за малко щеше да се удави ваницата с грах.

– Къде ти е вълкът? – попита Ноя, докато крачеха през двора.

– Дух ли? Трябваше да го оставя, когато почнах да се катеря по Вала. Надявах се, че сам ще стигне дотук.

– Съжалявам, момко. Никои не го е виждал. – Изкуцукаха до вратата на майстера в дървената постройка под гарванарника. Оръжейникът я изрита. – Клидас!

След малко изгърбеният дребосък се показа. Розовите му очички се опулиха, като видя Джон.

– Ти сложи момчето да легне, аз ще доведе майстера – каза той.

В камината гореше огън и в стаята беше почти задушно. От топло то на Джон му се доспа. Щом Ноя го положи на гръб, той затвори очи, за да спре световъртежа. Чуваше гарваните отгоре, с тяхното непрестанно, почти човешко мърморене. „Сняг“, каза една от птиците. „Сняг, сняг, сняг.“ Това беше работа на Сам, спомни си Джон. Дали Самуел Тарли се беше върнал жив и здрав, зачуди се той, или само птиците?

Майстер Емон се появи скоро. Движеше се бавно, опрял едната си покрита със старчески петна мършава ръка на рамото на Клидас. На тънкия му врат веригата му висеше тежка, със златни и сребърни брънки, които проблясваха между желязо, олово, калай и други по-прости метали.

– Джон Сняг – рече той, – трябва да ми разкажеш всичко, което си видял и сторил, когато поукрепнеш. Донал, сложи едно котле вино на огъня, и железата ми също. Ще ми трябва нажежени до червено. Клидас, ще ми трябва и оня твой нож, острият. – Майстерът беше на повече от сто години: сбръчкан, прегърбен и хилав, плешив и съвсем сляп. Но и да не виждаха нищо мътните му очи, умът му си беше остър както винаги.

– Насам идат диваци – каза му Джон, докато Клидас прокара острието на ножа по крачола му и разряза дебелия черен плат, напоен със стара кръв и прогизнал от нова. – От юг. Изкачихме Вала...

Майстер Емон подуши грубата превръзка на Джон, след като Клидас я отпра.

– Ние?

– Бях с тях. Корин Полуръката ми заповяда да се присъединя към тях. – Джон изохка, когато пръстът на майстера заопипва раната, с

натискане и човъркане. – Магнарят на Денн... ооооох, боли! – Стисна зъби. – Къде е Стария мечок?

– Джон... с голяма скръб ти го казвам, но лорд-командир Мормон е бил убит в цитаделата на Крастър от ръцете на Заклети братя.

– От Закле... от наши хора? – От думите на Емон го заболя сто пъти повече, отколкото от пръстите му. Джон помнеше Стария мечок, както го видя за последен път, застанал пред шатрата си с гарвана на рамото. „Мормон е загинал?“ Беше се боял от това, след като видя останалото след битката на Юмука, но ударът все пак беше жесток. – Кой е бил? Кой е вдигнал ръка срещу него?

– Гарт от Староград, Оло Рязаната ръка, Камата... крадци, страховци и убийци, сган. Трябваше да го предвидим. Стражът не е каквото беше. Малко останаха свестните мъже да държат пакостниците изкъсо. – Донал Ноя обърна железата на майстера в огъня. – Дузина верни мъже успяха да се върнат. Ед Скръбния, Великана, твоят приятел Зубъра. От тях го научихме.

„Само дузина?“ Двеста души бяха тръгнали от Черен замък с лорд-командир Мормон, двеста от най-добрите от Стража.

– Значи тогава Марш е лорд-командирът, така ли? – Старецът беше добродушен човек и много старателен като Първи стюард, но беше ужасно неподходящ да се изправи срещу ордата на диваците.

– Докато не се съберем за избор – каза майстер Емон. – Клидас, подай ми шишето.

„Избор.“ След като Корин Полуръката и сир Джаръми Рикър бяха загинали, а Бен Старк все още го нямаше, кого всъщност можеха да изберат? Не Боуен Марш, нито сир Винтън Стаут, това беше сигурно. Дали Торен Малък лес беше оцелял след Юмука, или сир Отин Витърс?

„Не, ще бъде Котър Пайк или сир Денис Малистър. Кой от двамата обаче?“ Командирите на Сенчестата кула и на Източен страж бяха добри хора, но много различни: сир Денис беше вежлив и предпазлив, толкова благороден, колкото и стар; Пайк беше по-млад, копеле по рождение, с груба реч и смел до глупост. По-лошото беше, че двамата се ненавиждаха. Стария мечок все ги държеше настрана един от друг, в двата противоположни края на Вала. Джон знаеше, че на Малистърите неприязънта и недоверието към железните хора са им вродени.

Рязката болка му напомни за собствените му неволи. Майстерът стисна ръката му.

– Клидас носи маков сок. Джон се помъчи да се надигне.

– Не ми трябва...

– Трябва ти – каза твърдо Емон. – Това ще боли.

Донал Ноя прекоси стаята и натисна Джон да легне по гръб.

– Стой кротко или ще те вържа. – Макар и с една ръка, ковачът се оправяше с него все едно, че беше дете. Клидас се върна с едно зелено шише и кръгла мраморна чашка. Майстер Емон я напълни.

– Изпий го.

От борбата да стане Джон си беше прехапал устната. Усети как вкусът на кръвта се смеси с гъстата стипчива отвара. Едва успя да се съдържи да не повърне.

Клидас донесе леген с топла вода и майстер Емон изми гнойта и кръвта от раната му. Колкото и да беше внимателен, при всяко пипване на Джон му се искаше да изкрещи.

– Хората на магнарят са дисциплинирани и имат доспехи от бронз – каза им той. Говоренето му помогна да отвлече вниманието си от крака.

– Магнарят е лорд на Скагос – каза Ноя. – Имаше няколко души от Скагос в Източен страж, когато дойдох преди време на Вала, помня, че говореха за него.

– Аз мисля, че Джон използва думата в друг смисъл – каза майстер Емон. – Не като фамилно име, а като титла. Тя произлиза от Древния език.

– Означава лорд – съгласи се Джон. – Стир е магнарят на някакво място, наречено Денн, в далечния север на Ледените нокти. Води сто мъже от своите и орда шурмоваци, които познават Дара почти толкова добре, колкото нас. Манс обаче така и не е намерил Рога на Зимата – за него е копал по поречието на Млечна вода.

Майстер Емон спря с мокротото парче плат в ръка.

– Рогът на Зимата е древна легенда. Нима Кралят отвъд Вала наистина вярва, че съществува такова нещо?

– Всички го вярват – каза Джон. – Игрит твърдеше, че са отворили сто гроба... гробове на крале и герои по цялата долина на Млечна вода, но така и не са...

– Коя е Игрит? – попита Донал Ноя.

– Жена от свободния народ. – Как можеше да им обясни всичко за Игрит? „Тя е топла, умна и забавна, и може да те целуне или да ти среже гърлото.“ – Тя е със Стир, но не е... млада е, момиче всъщност, дива, но е... – „Уби един старец, защото си беше запалил огън.“ Езикът му натежа. Млякото на мака вече размътваше ума му. – С нея наруших клетвите си. Не го исках, но... – „Беше грешно. Грешно бе да я обикна, грешно бе да я оставя.“ – Не бях достатъчно силен. Полуръката ми заповяда, да

вървя с тях, да си отварям очите, да не се колебая и аз... – Главата му сякаш беше натъпкана с мокра вълна.

Майстер Емон отново помириса раната му, после пусна окървавения плат в легена и каза:

– Донал, нажежения нож, ако обичаш. Ще трябва да го държиш да не мърда.

„Няма да пища“ – каза си Джон, като видя грейналото до червено острие. Но и тази клетва наруши. Донал Ноя го държеше, а Клидас насочваше ръката на майстера. Джон заудря с юмрук по масата. Болката бе така огромна, че вътре в нея се чувстваше дребен и слаб, като хленчецо в тъмното дете. „Игрит – помисли той, когато вонята на изгоряла плът лъхна в носа му и чу как собственият му писък отекна в ушите му. – Игрит, трябваше да го направя.“ За част от мига агонията взе да заглъхва. Но когато железото отново го докосна, изгуби свят.

Когато отново отвори очи, беше увит с дебели завивки и се носеше нанякъде. Не забелязваше да се движи, но това нямаше значение. Привидя му се, че Игрит е с него, че го гали с нежните си длани. Накрая затвори очи и заспа.

Следващото му събуждане не беше толкова леко. В стаята беше тъмно, но под завивките болката се беше върнала – непрестанно пулсиране в крака му, което се превръщаше в нажежен нож при най-малкото движение. Джон го разбра по най-мъчителния начин, когато се опита да разбере дали все още има крак. Изохка, преглътна писъка си и заблъска отново с юмрук.

– Джон? – Появи се запалена свещ и отгоре го погледна едно добре познато лице, с големите уши и всичко. – Не бива да мърдаш.

– Пип? – Джон се пресегна и Пип стисна ръката му. – Мислех, че си заминал...

– Със Стария нар ли? Не, той ме смята за много малък и зелен.

Грен също е тук.

– Тук съм. – Грен пристъпи до другата страна на леглото. – Бях заспал.

Гърлото на Джон беше пресъхнало.

– Вода – изпъшка той. Грен поднесе чаша към устните му. – Видях Юмрука – каза той, след като отпи. – Кръвта, мъртвите коне... Ноя каза, че дузина са се върнали... кои?

– Дивен успя. Великана, Ед Скръбния, Донел Хил Сладура, Ълмър, Лю Левака, Гарт Сиво перо. Още четирима-петима. И аз.

– А Сам?

Грен извърна глава.

– Той уби един от Другите, Джон. Видях го. Намушка го с ножа от драконово стъкло, дето ти му го даде, и почнахме да го наричаме Сам Колача. Много се дразнеше.

„Сам Колача.“ Джон трудно можеше да си представи по-невероятен воин от Сам Тарли.

– Какво стана с него?

– Оставихме го. – Гласът на Грен прозвуча отчаяно. – Разтърсвах го и му крещях, даже го ударих през лицето. Великана се опита да го изпрати на крака, но беше много тежък. Нали помниш на тренировките, как се свиваше на земята и хленчеше? В бърлогата на Крастър дори не хленчеше. Камата и Оло деряха по стените да търсят храна, двамата Гарт се биеха, други насилвах ясените на Крастър. Ед Скръбния прецени, че сганта на Камата ще избие всички верни мъже, за да не кажем какво са направили, а бяха два пъти повече от нас. Оставихме Сам при Стария мечок. Той не искаше да мръдне, Джон.

„Ти беше негов брат.“ За малко да му го каже. „Как можа да го оставиш сред диваци и убийци?“ – Може и да е жив – каза Пип. – Може всички ни да изненада и да се появи тук утре заран.

– С главата на Манс Райдър, да бе. – Грен се мъчеше да си придаде бодрост. – Сам Колача!

Джон отново се опита да седне. Беше същата грешка като първия път. Изрева и изруга.

– Грен, иди да събудиш майстер Емон – каза Пип. – Кажи му, че на Джон му трябва още маково мляко. – „Да“ – помисли Джон. Но каза:

– Не. Магнарят...

– Знаем, знаем – прекъсна го Пип. – Постовете на Вала са предупредени да държат южната страна под око, а Донал Ноя изпрати няколко души на Бурен хълм да наблюдават кралския път. Майстер Емон пусна птици и до Източен страж и Сенчестата кула.

Майстер Емон заситни към леглото, подпирайки се на рамото на Клидас.

– Джон, щади се. Добре е, че си се събудил, но трябва да си дадеш време, за да оздравееш. Поляхме раната с кипнало вино и я затворихме с лапа от коприва, семе от горчица и мухлясал хляб, но ако не почиваш...

– Не мога. – Въпреки болката Джон се опита отново да се надигне. – Манс скоро ще е тук... хиляди души, великани, мамути... Известихте ли Зимен хребет? До краля пратихте ли вест? – От челото му закапа пот. За миг той отново затвори очи.

Грен изгледа странно Пип.

– Той не знае.

– Джон – каза майстер Емон, – много и много неща се случиха, докато те нямаше, и малко от тях са добри. Бейлон Грейджой се е короновал и е пратил корабите си срещу севера. Крале никнат като плевели и сме отпратили призивите си до всеки от тях, но никой няма да ни се притече на помощ. Мечовете им трябва за по-важни неща, а ние сме далече и забравени. А Зимен хребет... Джон, бъди силен... Зимен хребет го няма вече...

– Няма го вече? – Джон се взря в белите очи и набръчканото лице на Емон. – Моите братя са в Зимен хребет. Бран и Рикон...

Майстерът го докосна по челото.

– Толкова съжалявам, Джон. Твоите братя са загинали по заповед на Теон Грейджой, след като е завзел Зимен хребет в името на баща си. Когато знаменосците на баща ти заплашили да си го върнат, той подпалил замъка.

– Братята ти са отмъстени – каза Грен. – Синът на Болтън е избил всички железни хора и казват, че жив е одрал Теон Грейджой за това, което е сторил.

– Съжалявам, Джон. – Пип стисна рамото му. – Всички съжаляваме.

Джон никога не бе харесвал Теон Грейджой, но той беше поверник на баща му. Нов спазъм на болка жегна крака му и когато се опомни, отново лежеше по гръб.

– Тук има някаква грешка – настоя той. – При Краличина корона видях едно вълчище, сиво вълчище... сиво... и то ме позна! – Ако Бран беше мъртъв, възможно ли бе някаква част от него да живее във вълка му, както онзи Орелл живееше в своя орел?

– Изпий това.

Грен поднесе чаша към устните му. Джон отпи. Главата му беше пълна с вълци и орли, със смеха на брат му. Лицата над него взеха да се замъгляват и да чезнат. „Не може да са мъртви. Теон никога не би го направил. А Зимен хребет... сив гранит, дъб и желязо, враните, кръжачи около кулите, парата, вдигаща се от топлите езерца в гората на боговете, каменните крале, седящи на тронове си... как е възможно Зимен хребет да го няма вече?“ В съня си отново беше у дома. Пляскаше в горещите извори под едно огромно бяло язово дърво, което имаше лицето на баща му. С него беше Игрит, смееше му се и смъкваше кожата си, докато не остана съвсем гола, опита се и да го целуне, ала той не

можеше, не можеше пред очите на баща си. Беше от кръвта на Зимния хребет, беше мъж на Нощния страж. „Няма да стана баща на копеле – каза й той. – Няма. Няма.“ – Ти нищо не знаеш, Джон Сняг – прошепна тя и кожата се разтвори в горещата вода, плътта под нея окапа от костите и остана само череп и скелет, а езерото забълбука червено.

КЕЙТЛИН

Чуха Зелената вилка още преди да я видят – несекващ грохот като рева на някакъв огромен звяр. Реката се бе превърнала в кинал порой, два пъти по-широка от предната година, когато Роб бе разделил тук армията си и се бе заклел да вземе някоя от Фрей за жена като цена да премине. „Тогава лорд Уолдър и невестата му бяха нужни, а сега са му нужни още повече.“ Сърцето на Кейтлин бе пълно с лоши предчувствия, докато гледаше мътнозелените въртопи. „Няма как да се преброди това, нито да се преплува, а ще мине цял лунен кръг преди водата да спадне.“ Когато наближиха Близнаците, Роб си сложи короната и прикани Кейтлин и Едмур да яздят редом с него. Сир Райналд Уестърлинг носеше знамето му, вълчището на Старк на ледено бялото поле.

Порталните кули се появиха сред дъжда като призраци, мъгливи зелени видения, които ставаха все по-ясно очертани и стабилни, колкото повече се приближаваха. Крепостта на Фрей не беше един замък, а два: два огледални образа от мокър камък, издигащи се от двете страни на водата и свързани с огромната дъга на моста. По средата му се издигаше Водната кула, а отдолу права и бърза течеше реката. От бреговете бяха изсечени канали, за да образуват ровове, които превръщаха всяка от близначните кули в остров. Дъждовете на свой ред бяха превърнали рововете в езера.

Оттатък буйните води Кейтлин успя да види няколко хиляди мъже, вдигнали стан около източния замък. Знамената им висяха като удавени котки на пиките, забити пред шатрите им. Заради дъжда беше невъзможно да се отличат цветовете и гербовете. Повечето изглеждаха сиви, макар че под такива небеса целият свят ѝ се струваше сив.

– Бъди много внимателен, Роб – предупреди тя сина си. – Лорд Уолдър е докачлив и има рязък език, а някои от синовете му несъмнено са наследили нрава му. Не трябва да се оставяш да те предизвикат.

– Познавам ги Фрей, мамо. Давам си сметка колко ги онеправдах и колко са ми нужни. Ще бъда мил като септон.

Кейтлин се размърда смутена на седлото.

– Ако ни предложат освежителни напитки и храна, щом пристигнем, в никакъв случай не отказвай. Вземи каквото ти се предложи, яж и пий така, че всички да видят. Ако не предложат нищо, помолите за хляб, сирене и чаша вино.

– Повече съм мокър, отколкото гладен...

– Роб, слушай ме! След като ядеш от неговия хляб и сол, ще имаш правата на госта, а законите на гостоприемството ще те закрилят под неговия покрив.

Роб изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото изплашен.

– Имам си цяла армия да ме пази, майко, не ми се налага да разчитам на хляба и солта. Но ако лорд Уолдър благоволит да ми поднесе червясала готвена гарга, ще я изям и ще помоля за още.

От западната порта към тях пое четириима Фрей, загърнати в тежки наметала от дебела сива вълна. Кейтлин разпозна сир Рима, сина на покойния сир Стеврон, първородния син на лорд Уолдър. След смъртта на баща си Рима беше наследникът на Близнаците. Лицето му беше местесто, широко и тъпо. Другите трима сигурно му бяха синове, внуци на лорд Уолдър.

Едмур го потвърди.

– Едвин е най-големият, онзи бледият, който има вид, сякаш страда от запек. А жилавият с брадата е Уолдър Черния, много е неприятен. До него е Петир, момъка с нещастното лице. Петир Пъпката, така го наричат братята му. Само с една-две години е по-голям от Роб, но лорд Уолдър го ожени още когато беше на десет, за трийсетгодишна жена. Богове, дано тази Рослин не прилича на него!

Спряха, за да изчакат посрещачите им да дойдат при тях. Знамето на Роб висеше на пръта, а неспирният дъждовен ромон се смесваше с шума на придошлата Зелена вилка вдясно. Сив вятър се изпъна напред с вирната опашка и се загледа с притворени очи от тъмно злато. Когато четиримата Фрей се приближиха на няколко крачки, Кейтлин чу воя му – дълбок и гърлен, той сякаш се сля с речния порой. Роб го погледна стреснато.

– Сив вятър, при мен. При мен!

Вместо да го послуша, вълчището скочи напред и изръмжа.

Стройният жребец на сир Рима се дръпна и изцвили уплашено, а червеният кон на Петир Пъпката се изправи на задните си крака и го хвърли от седлото. Само Уолдър Черния успя да удържи своя и посегна към дръжката на меча си.

– Не! – развика се Роб. – Сив вятър, тук. Тук! – Кейтлин пришпори кобилата си между вълчището и конете и дръпна юздите пред Сив вятър. Вълкът заотстъпва и чак сега като че ли чу командата на Роб.

– Така ли поправя грешката си един Старк? – извика Уолдър Черния, с оголена стомана в ръка. – Лоша среща, мен ако питаш: да

насъскаш вълка си по нас. Затова ли дойде?

Сир Риман беше слязъл да помогне на Петир Пъпката да стане. Момчето се беше окаляло, но му нямаше нищо.

– Дойдох да се извиня за неправдата, която причиних на вашия дом, и за да оженя своя вуйчо. – Роб скочи от седлото. – Петир, вземи моя кон. Твоят почти се върна в конюшната.

– Мога да яхна зад някого от братята си – отвърна Петир и погледна баща си.

Фрей нито се поклониха, нито проявиха какъвто и да било знак на почит.

– Закъсняхте – заяви сир Риман.

– Дъждовете ни забавиха – каза Роб. – Изпратих птица.

– Не виждам жената.

Под „жената“ сир Риман имаше предвид Джейни Уестърлинг, разбраха всички. Лейди Кейтлин се усмихна извинително.

– Кралица Джейни беше изморена след толкова дълго пътуване, господа. Не се съмнявам, че с удоволствие ще ви посети, когато времената станат по-спокойни.

– Дядо ми ще е недоволен. – Уолдър Черния беше прибрал мечата и ножницата, но тонът му не стана по-дружелюбен. – Разказах му доста за дамата и той искаше да я види със собствените си очи.

Едвин се окашля.

– Приготвили сме стаи за вас във Водната кула, ваша милост – каза той на Роб с предпазлива вежливост. – Също за лорд Тъли и за лейди Старк. Вашите лордове знаменосци също са добре дошли да се подслонят под нашия покрив и да присъстват на сватбения пир.

– А хората ми? – попита Роб.

– Милорд дядо ми изказва съжалението си, че не е по силите му да нахрани, нито да подслони толкова голяма войска. Много ни е трудно напоследък да намираме фураж и продоволствие за собствените си хора. Все пак хората ви няма да бъдат пренебрегнати. Ако преминат и вдигнат лагера си до нашия, ще им донесем достатъчно бурета с вино и ейл, за да пият за здравето на лорд Едмур и неговата невеста. Вдигнали сме три големи шатри за пир на отсрещния бряг, за да им осигурим малко подслон под дъжда.

– Милорд дядо ви е много мил. Хората ми ще са му благодарни. Дълго яздиha в този дъжд и са мокри.

Едмур подкара коня си напред.

– Кога ще се запозная със своята годеница?

– Тя ви чака вътре – увери го Едвин Фрей. – Зная, че ще ѝ простите, ако ви се стори малко свенлива. Чакаше ви днес с голяма тревога, горкото девойче. Но навярно можем да продължим и да не стоим така под дъжда?

– Наистина – каза Риман. – Следвайте ме, моля. Едмур подкара до Кейтлин.

– Закъснилия лорд Фрей може би трябваше да ни посрещне лично – оплака се той. – Все пак аз съм неговият суверен и бъдещ зет, а Роб е кралят му.

– Като станеш на деветдесет и една, братко, ще те видим колко ще напираш да яздиш под такъв дъжд.

Но никак не беше сигурна, че това е единствената причина. Лорд Уолдър обикновено излизаше в покрита носилка и нямаше чак толкова да се намокри. „Преднамерено унижение?“ Ако беше така, тепърва ги чакаха по-големи.

При портата отново си имаха неприятности. Сив вятър спря по средата на подвижния мост, отърси дъжда от козината си, вдигна глава към решетката и нададе вой.

– Сив вятър. Какво има? Сив вятър, при мен!

Но вълчището само оголи зъби. „Не му харесва това място“ – помисли Кейтлин. Наложил се Роб да клекне и да го успокои, преди вълкът да се съгласи да мине под решетките. Там ги посрещнаха Уолдър Хромия и Уолдър Реките.

– От шума на водата се страхува – каза Реките. – При наводнение зверовете стоят настрана от реките.

– Един сух кучкарник и овнешки бут ще го оправят – бодро каза Лотар. – Да повикам ли главния ни кучкар?

– Той е вълчище, а не куче – каза Роб. – И е опасен за хора, на които не вярва. Сир Райналд, останете с него. Така няма да го вкарам в залата на лорд Уолдър.

„Разумно – прецени Кейтлин. – Така Роб ще задържи и младия Уестърли-нг далече от очите на лорд Уолдър.“ Подагратата и крехките кости бяха наложили своя отпечатък върху стария Уолдър Фрей. Заваляха го кацнал на високия стол с възглавница под задника и халат от хермелин на раменете. Столът му беше от черен дъб и гърбът му беше гравирани като две яки кули, свързани със сводест мост, и беше толкова масивен, че в него старецът приличаше на уродливо дете. Нещо във външността на лорд Уолдър напомняше за лешояд, или за невестулка по скоро. Плешивата му глава, покрита със старчески петна, стърчеше над

кльошавите рамене над дълъг розов врат. Под брадичката висеше отпуснатата кожа, очите му сълзяха, а беззъбата му уста се движеше непрестанно, сякаш смучеше, както бебе смуче от майчина гърда.

Осмата поред лейди Фрей стоеше права до високия стол на лорд Уолдър. В краката му седеше нещо като по-младо копие на самия него – гърбав и слаб петдесетинагодишен мъж, над чието скъпо облекло от сива вълна и сив сатен изпъкваше странно една корона и висока яка, украсена с малки месингови звънчета. Приликата между двамата беше омайваща, освен очите: малки, мъгливи и мнителни на лорда, а на другия – ококорени, добродушни и празни. Кейтлин си спомни, че преди години един от потомците на Фрей бе станал баща на малоумно същество. При предишните им гостувания владетелят на Брода винаги се стараше да го крие. „Винаги ли носи тази шутовска корона, или сега е измислено като подигравка за Роб?“ Въпрос, който не смееше да зададе.

Синовете на Фрей, дъщерите му, децата, внуците, съпрузите и жените, както и многобройните слуги запълваха останалата част от залата. Но този, който заговори, беше старецът.

– Зная, че ще ми простите, ако не коленича. Краката ми вече не държат като по-рано, макар че това, дето е между тях, още ми върши работа, ха! – Устата му зейна в беззъба усмивка, докато оглеждаше короната на главата на Роб. – Някой би казал, че само един беден крал се конова с бронз, ваша милост.

– Бронзът и желязото са по-здрави от златото и среброто – отвърна Роб. – Старите крале на Севера са носили такава корона от мечове.

– Не им помогна много като дойдоха драконите. Ха! – Това „ха“, изглежда, допадна на малоумния в краката му, защото той взе да клати глава и короната и звънчетата на яката му зазвъняха. – Мой суверен – каза лорд Уолдър, – простете на моя Егон за шума. Умът му е по-малко и от на блатар, а и никога досега не е виждал крал. Момчето е на Стеврон. Викаме му Звънчо.

– Сир Стеврон спомена за него, милорд. – Роб се усмихна на малоумния. – Добра среща, Егон. Баща ти беше храбър мъж.

Звънчо звънна звънчетата си. Щом се усмихна, от единия ъгъл на устата му потече слюнка.

– Спестете си кралския дъх. Все едно да говорите на нощно гърне. – Лорд Уолдър премести погледа си към останалите. – Е, лейди Кейтлин, виждам, че сте се върнали при нас. А, и младият сир Едмур, победителят при Каменната мелница. Вече сте лорд Тъли, това трябва да го запомня. Вие сте петият лорд Тъли, когото съм познавал. Другите

четирима ги надживях, ха! Булката ви трябва да е тук някъде. Предполагам, че искате да я видите.

– Бих желал, милорд.

– Е добре, ще я видите. Но – облечена. Тя е скромно момиче и ни е девица. Гола няма да я видите до брачната нощ. – Лорд Уолдър се изкикоти. – Ха! Скоро ще е, ей сега. – Изви глава. – Бенфри, иди да доведеш сестра си. И да побързаш – лорд Тъли е бил толкоз път чак от Речен пад. – Един млад рицар в карирано връхно палто се поклонил и излезе, а старецът отново се обърна към Роб. – А вашата булка къде е, ваша милост? Хубавата кралица Джейни. Уестърлинг от Зъбера. Разправяха ми за нея, ха!

– Оставих я в Речен пад, милорд. Беше много уморена от дългото пътуване, както вече обяснихме на сир Риман.

– Много ме натъжава това. Искан да я видя със собствените си, уморени очи. Всички го искахме, ха! Не е ли така, милейди?

Тъничката и много бледа лейди Фрей сякаш се стресна, че я канят да заговори.

– Д-да, милорд. Всички толкова искахме да отдадем почит на кралица Джейни. Тя трябва да е голяма красавица.

– Да, много е красива, милейди. – В гласа на Роб се долавяше ледено спокойствие, което напомни на Кейтлин за баща му.

Старецът или не го чу, или предпочете да подмине тона му.

– По-красива от моите ще рече, ха? Че как инак лицето и снагата й сякаш да накарат Негова милост да забрави тържествения си обет.

Роб понесе укора с достойнство.

– Зная, че никакви думи не могат да го поправят, но съм дошъл да поднеса извинението си за неправдата, която причиних на дома ви, и да ви помоля за прошка, милорд.

– Извинения, ха! Да, заклехте се да се извините, помня. Стар съм, но не забравям такива неща. Не съм като някои крале, изглежда. Младите всичко забравят, като видят едно хубаво лице и две хубави и здрави ненки, нали така? И аз бях същият. Някои сигурно ще кажат, че още съм си същият, ха, ха! Но ще сбъркат, както вие сбъркахте. Но сега сте дошли да се извините. Само че унижихте момичета ми, не мен. Май те трябва да чуват извиненията ви, ваша милост. Девствените ми момичета. Ето, погледнете ги. – Старецът зашава с пръсти и цяло ято женички запърхаха от стените и се подредиха пред подиума. Звънчо също понечи да се надигне, но лейди Фрей го дръпна за ръкава да си седне на мястото.

Лорд Уолдър заизрежда имената.

– Дъщеря ми Арвин – каза той за едно четиринадесетгодишно момиче. – Ширей, най-младата ми законна щерка. Ами и Мериан са внучки. Ами я омъжих за сир Пейт от Седем потока, но Планината го уби оня урод, тъй че си я прибрах. Това е Церсей, но й викаме Пчеличката.

Още внучки. Едната е Валда, а другите... е, и те са с имена, ама може ли човек да ги запомни всички...

– Аз съм Мери, лорд дядо – поклони се едно от момичетата.

– Много си шумна. До нея е щерка ми Тита. Още една Валда. Аликс, Мариса... Мариса ли беше? Така мисля. Тя не е плешива. Майстерът ѝ обръсна главата, но се закле, че пак ще ѝ порасне коса. Близначките са Сера и Сара. – Примижа към едно от по-малките момичета.

– Ха, и ти ли беше Валда?

Момичето не беше на повече от четири...

– Аз съм Валда на сир Емон Реките, лорд працядо. – И направи реверанс.

– Откога говориш? Не че ще ми кажеш нещо умно, баща ти така и не го направи. И е копеле на всичко отгоре, ха! Къш, исках само Фрей да дойдат тука. Кралят на Севера не го интересуват копелдачета. – Лорд Уолдър извърна очи към Роб, а Звънчо поклати глава и звънна. – Ей това са те, все девизи. Е, и една вдовица, но на някои по им харесва цепната жена. Можеше да си вземеш която ти хареса.

– Изборът ми щеше да е невъзможен, милорд – отвърна Роб с предпазлива вежливост. – Всички са твърде хубави.

Лорд Уолдър изсумтя.

– А разправят, че моите очи били лоши. Е, някои от тях стават, мисля. Други... както и да е. Не бяха достатъчно хубави за краля на Севера, ха! Сега какво имате да им кажете?

– Почитаеми дами. – Роб изглеждаше отчаяно притеснен, но отдавна знаеше, че този момент ще дойде, и сега го прие, без да трепне.

– Всички мъже трябва да държат на думата си и най-вече кралете. Бях се врекъл да се ожена за една от вас и наруших клетвата си. Вината не е ваша. Това, което сторих, беше не за да ви унижа, а защото обикнах друга. Никакви думи не могат да го поправят, знам, но все пак дойдох пред вас, за да ви помоля за прошка, за да могат Фрей, владетелите на Брода, и Старките на Зимен хребет отново да станат приятели.

По-малките момичета се размърдаха неспокойно. По-старите им сестри изчакаха лорд Уолдър на неговия трон от черен дъб. Звънчо се заклати напред-назад и звънчетата на яката и короната му зазвъняха.

– Добре – каза владетелят на Брода. – Това беше много добре, ваша милост. „Никакви думи не могат да го поправят“, ха! Добре казано, добре казано. На сватбения пир се надявам, че няма да откажете да танцувате с дъщерите ми. Това ще зарадва старческото ми сърце, ха! – Закима с розовата си глава също като малоумния си внук, само дето нямаше звънци. – А, ето я и нея, лорд Едмур. Моята дъщеря Рослин, най-скъпото ми цветенце, ха!

Сир Бенфри я въведе в залата. Напълно си приличаха за брат и сестра. Ако се съдеше по възрастта им, и двамата бяха деца на шестата лейди Фрей. От дома Росби, като че ли си спомни Кейтлин.

Рослин изглеждаше мъничка за годините си, с толкова бяла кожа, че сякаш току-що беше излязла от баня с мляко. Лицето ѝ беше миловидно, с малка брадичка, малко носле и големи кафяви очи. Гъстата коса с цвят на лешник падаше на вълни до кръстчето ѝ, което беше толкова тънко, че Едмур щеше да може да го обхване с ръце. Под обсипания с дантела корсет на светлорозовата ѝ рокля гърдите ѝ изглеждаха малки, но добре оформени.

– Ваша милост. – Момичето падна на колене. – Лорд Едмур, надявам се, че не съм разочарование за вас.

„Ни най-малко“ – помисли Кейтлин. Лицето на брат ѝ беше светнало, когато я видя.

– Вие сте наслада за очите ми, милейди – каза Едмур. – И ще бъдете винаги, знам.

Рослин имаше малка празнина между двата си предни зъба, което я караше да се усмихва свенливо, но този малък недостатък ѝ придаваше още повече чар. „Хубавичка е – помисли Кейтлин. – Но е толкова мъничка и явно е от породата на Росби.“ Росби не бяха здрав и силен род. Самата тя щеше да предпочете формите на някои от останалите момичета в залата; дъщери или внучки, все едно. Много от тях напомняха за Крейкхол, а третата жена на лорд Уолдър беше от този дом. „Широки бедра, за да раждат деца, големи гърди да ги кърмят, силни ръце да ги носят. Крейкхол винаги са били с едър кокал и силни.“ – Милорд е толкова мил – каза лейди Рослин на Едмур.

– Милейди е така красива. – Едмур взе ръката ѝ и я изправи. – Но защо плачете?

– От радост – каза Рослин. – Плача от радост, милорд.

– Стига – прекъсна ги лорд Уолдър. – Можете да плачете и да си шепнете след като се венчаете, ха! Бенфри, прибери сестра си в покоите ѝ, сватба я чака. И брачна нощ, ха, най-сладката част. За всички, за

всички. – Той примлясна. – Ще има музика, сладка музика, и вино, ха, ще потече червеното и ще поправим някои грешки. Но сега сте уморени, и мокри при това, оцапахте ми пода. Чакат ви огньовете и греяно вино, и бани, ако искате. Лотар, разведи гостите ни по стаите им.

– Трябва да се погрижа хората ми да прехвърлят реката, милорд – каза Роб.

– Няма да се изгубят – каза лорд Уолдър. – И преди са я прехвърляли, нали? Когато дойдохте от север. Поискахте ми да минете и аз ви дадох, ама не казахте тогаз „може така, може онака“, ха! Както и да е, ваша воля. Преведете всеки един за ръчичка, ако щете, мен какво ми – Милорд! – Кейтлин почти беше забравила. – Малко храна ще ни добре дошла. Преминахме много левги в дъжда.

Лорд Фрей пак примлясна.

– Храна, ха! Комат хляб, сиренце, малко наденичка...

– И малко вино да го преглътнем – каза Роб. – И сол.

– Хляб и сол! Ха. Разбира се. Как иначе. – Старецът плесна с ръце и в залата влязоха слуги, понесли кани с вино и подноси с хляб, сирене и масло. Самият лорд Уолдър взе чаша с червено и я вдигна в петнистата си старческа ръка. – Мои гости – рече той. – Мои почетни гости. Добре сте дошли под моя покрив и на трапезата ми.

– Благодарим ви за гостоприемството, милорд – отвърна Роб. Едмур го повтори след него, заедно с Големия Джон, сир Марк Пайпър и другите. Пиха от виното му и ядоха от хляба и маслото му. Кейтлин вкуси от виното, отхапа от хляба и се почувства много по-добре. „Вече би трябвало да сме в безопасност“ – реши тя.

Като знаеше колко дребнав е старецът, тя бе очаквала стаите им да са мизерни. Но Фрей, изглежда, бяха проявили особена щедрост към тях. Брачната стая се оказа просторна и богато обзаведена, с голямо пухено легло в средата, с пилони, изваяни във формата на близначните кули. Завесите му бяха с цветовете на Тъли, червено и синьо, изискана проява на вежливост. Дъсченият под беше покрит с благоуханни килими, а високият прозорец гледаше на юг. Стаята на самата Кейтлин беше по-малка, но приятно обзаведена и удобна, с огън, който пращеше в камината. Лотар Хромия ги увери, че Роб ще получи цял апартамент, както се полага на крал.

– Ако нещо ви липсва, просто кажете на някой от стражите. – Той поклони и излезе, накуцвайки тежко по витите стъпала.

– Трябва да си поставим своя охрана – каза Кейтлин на брат си. Щеше да отдъхне по-леко, ако пред вратата й пазеха хора на Старк и

Тъли. Приемът на лорд Уолдър не се оказа толкова болезнен, колкото се боеше, но въпреки това тя щеше да се радва всичко да свърши колкото може по-бързо. „Само още няколко дни и Роб ще поеме за твоята битка, а аз – за удобното си изгнаничество в Морски страж.“ Не се съмняваше, че лорд Джейсън ще ѝ окаже пълно гостоприемство, но перспективата все пак я потискаше.

Чу тропота на копита долу, когато дългата колона конници пое по моста от единия замък до другия. Камъните закънтяха под тежестта на тежко натоварените фургони. Кейтлин отиде до прозореца и се загледа навън към войската на Роб, идваща откъм източния близнак.

– Дъждът като че ли отслабва.

– Чак сега, като сме на сухо. – Едмур стоеше пред огъня и топлина-та го обливаше. – Какво мислиш за Рослин?

„Твърде мъничка и нежна. Раждането за нея ще е трудно.“ Но брат ѝ, изглежда, беше доволен от момичето, затова тя каза само:

– Сладка е.

– Вярвам, че ме хареса. Но защо плачеше?

– Тя е девица в навечерието на брака си. Няколко сълзи е нормално да се очакват. – Лиза беше изплакала езера на заранта преди сватбата си, макар да бе успяла да остане със сухи очи и сияеща, когато Джон Арин заметна плаща ѝ на раменете си.

– По-хубава е, отколкото смеех да се надявам. – Кейтлин отвори уста, но Едмур вдигна ръка да я прекъсне. – Зная, зная, че има по-важни неща, спести ми проповедта си, септа. Но все пак... видя ли някои от другите девойчета на Фрей, които изприпкаха? Онази с тика? Болест ли е това? А двете близначки имаха повече обриви по лицата и от Петир Пъпката. Като ги видях, бях сигурен, че Рослин ще е плешива, едноока, с ума на Звънчо и с нрава на Уолдър Черния. Но тя ми се струва не само хубавичка, а и мила. – Изглеждаше объркан. – Защо старият язовец ще ми откаже да си избира, освен за да ми натрапи някакъв урод?

– Предпочитанията ти към хубави личици са добре известни – напомни му Кейтлин. – Сигурно лорд Уолдър всъщност иска да си щастлив със своята невеста. – „Или по-вероятно не е искал да се запънеш пред някоя пъпка и да му объркаш плановете.“ – А може пък тази Рослин да е любимката на стареца. Владетелят на Речен пад е по-добра партия, отколкото биха могли да си пожелаят повечето му дъщери.

– Наистина. – Брат ѝ обаче все още изглеждаше неубеден. – Възможно ли е момичето да е ялово?

– Лорд Уолдър иска внукът му да наследи Речен пад. Каква полза

би имал да ти даде ялова жена?

– Ще се отгърве от една дъщеря, която никоой друг не би взел.

– Това не му носи никаква изгода. Уолдър Фрей е свадлив човек, но не е глупав.

– Все пак... възможно ли е?

– Да – отстъпи с неохота Кейтлин. – Има болести, които едно момиче може да преживее като малко и да стане неспособно да зачене. Но нямаме причина да мислим, че лейди Рослин е пострадала така. – Тя огледа стаята. – Фрей ни посрещнаха по-любезно, отколкото очаквах, ако трябва да сме честни.

Едмур се засмя.

– Няколко зли думи и нагло злорадство. От него това си е направо вежливост. Очаквах старият язовец да се изпикае във виното ни и да ни накара да му похвалим реколтата.

Шегата му странно притесни Кейтлин.

– Ако ме извиниш, бих искала да сменя тези мокри дрехи.

– Както желаш. – Едмур се прозя. – Май ще дремна час-два. Тя се оттегли в стаята си. Сандъкът с дрехи, които си беше взела от Речен пад, беше донесен и поставен до леглото. След като се съблече и окачи мокрите си дрехи до огъня, тя си облече топла вълнена рокля с червеното и синьото на Тъли, изми и среса косата си, подсуши я и излезе да потърси Фрей.

Черният дъбов трон на лорд Фрей беше празен, но няколко от синовете му пиеха край огъня. Лотар се надигна тромаво, щом я видя.

– Лейди Кейтлин, мислех, че ще почивате. С какво мога да ви бъда полезен?

– Това ваши братя ли са? – попита тя.

– Братя, заварени, доведени, племенници. Двамата с Раймънд имае една майка. Лорд Луций Вайприн е мъж на сестра ми Литен, а сир Дамън е техен син. Моя брат сир Хостин, вярвам, че познавате. А това е сир Леслин Хай със синовете си, сир Харис и сир Донел.

– Добра среща, господа. Сир Первин да е наоколо? Той ме придружи до Бурен край и обратно, когато Роб ме изпрати да преговарям с лорд Ренли. Очаквах с нетърпение да се видим отново.

– Первин не е тук – отвърна Лотар Хромия. – Ще му предам поздравите ви. Зная, че ще съжалява, че не е могъл да се види с вас.

– Но той, разбира се, ще се върне навреме за сватбата на лейди Рослин?

– Надяваше се – каза Лотар Хромия, – но при този дъжд... сама

видяхте как са придошли реките, милейди.

– Наистина – каза Кейтлин. – Чудя се дали ще сте така добър да ме насочите към вашия майстер?

– Да не би да ви е зле, милейди? – попита сир Хостин, силен мъж с волева квадратна челюст.

– Женски оплаквания. Не е повод за тревогата ви, сир.

Лотар много вежливо я придружи извън залата, нагоре по някакви стъпала и през един покрит мост до други стъпала.

– Ще намерите майстер Бренет горе в куличката, милейди. Кейтлин почти очакваше, че майстерът ще се окаже поредният син на Уолдър Фрей, но Бренет не му приличаше. Оказа се дебел, плешив, с двойна брадичка и не особено чистоплътен, ако се съдеше по гарвановите курешки, оцапали ръкавите на халата му, но иначе изглеждаше съвсем добродушен. Когато сподели с него тревогата на Едмур за плодовитостта на лейди Рослин, дебелият майстер се изкиска.

– Лорд брат ви няма причина да се страхува, лейди Кейтлин. Малка е, признавам, и тесничка в бедрата, но майка ѝ беше същата, а лейди Бетани раждаше на лорд Уолдър по едно дете всяка година.

– Колко от тях преживяха ранното си детство? – попита го тя грубо.

– Пет. – Той засвива дебелите си като наденици пръсти. – Сир Первин. Сир Бенфри. Майстер Виламен, който си положи клетвите миналата година и сега служи на лорд Хънтър в Долината. Оливар, който беше скуайър при сина ви. И лейди Рослин, най-малката. Четири момчета и едно момиче. Лорд Едмур ще има повече синове, стига да знае какво да ги прави.

– Убедена съм, че това ще го зарадва. – Значи момичето се оказва не само миловидно, но и плодовито. „Това би трябвало да успокои Едмур.“ Доколкото разбираше, лорд Уолдър не беше оставил на брат ѝ повод за недоволство.

След като напусна майстера, Кейтлин не се върна в стаята си, а отиде при Роб. При него завари Робин Флинт и сир Вендел Мандърли, а също и Големия Джон и сина му, когото все още наричаха Малкия Джон, макар че заплашваше да надмине баща си на ръст. Всички бяха подгизнали. Още един мъж, по-мокър и от тях, стоеше при огъня, наметнат със светлорозов плащ.

– Лорд Болтън – каза тя.

– Лейди Кейтлин – отвърна той глухо. – Цяло удоволствие е да ви видя отново, макар и в такива трудни времена.

– Много мило от ваша страна. – Кейтлин долови мрачното

настроение, възцарило се в стаята. Дори Големия Джон изглеждаше сериозен и някак потиснат. Тя огледа навъсените им лица и попита:

– Какво се е случило?

– Ланистърите са на Гризбеца – каза окаяно сир Вендел. – Брат ми отново е пленен.

– А лорд Болтън ни е донесъл още новини от Зимен хребет – добави Роб. – Сир Родрик не е единственият добър човек, който е загинал. Клей Кервин и Леобалд Толхарт също са били убити.

– Клей Кервин беше още момче – промълви тя натъжена. – Значи евярно все пак? Всички са загинали и Зимен хребет го няма?

Светлите очи на Болтън срещнаха нейните.

– Железните хора са опожарили и замъка, и зимното градче. Част от хората ми са отведени в Дредфорт от сина ми Рамзи.

– Вашият незаконен син беше обвинен в тежки престъпления – припомни му рязко Кейтлин. – В убийство, изнасилване и още по-лоши неща.

– Да – отвърна Рууз Болтън. – Кръвта му е покварена, това не мога да го отрека. Но все пак е добър воин, безстрашен е и е умен. Когато железните хора посекали сир Родрик и скоро след това Леобалд Толхарт, паднало се е на Рамзи да поведе битката и той го е сторил. Сега се кълне, че няма да прибере мечата си в ножницата, докато на север остане дори и един Грейджой. Може би такава услуга в някаква малка степен ще опрости греховете, към които го е тласнала нечистата му кръв. – Сви рамене. – А може би не. Когато свърши войната, Негова милост трябва да претегли и да отсъди. Но дотогава се надявам да имам законен син от лейди Валда.

„Студен човек е този“ – помисли Кейтлин не за пръв път.

– Рамзи спомена ли за Теон Грейджой? – попита Роб. – И той ли е убит, или е избягал?

Рууз Болтън извади от кесията на колана си орфано парче кожа.

– Синът ми изпрати това с писмото си.

Сир Вендел извърна настрана дебелото си лице. Робин Флинт и Малкия Джон Ъмбър се спогледаха, а Големия Джон изсумтя като бик.

– Това... човешка кожа ли е? – промълви Роб.

– Кожата от кутрето на лявата ръка на Теон Грейджой. Синът ми е жесток, признавам го. И все пак... какво е малко кожа срещу живота на двама малки принцове? Вие бяхте майка им, милейди. Позволете да ви поднеса този... малък знак на възмездие.

Част от Кейтлин искаше да сграбчи гнусния трофей и да го

притисне до сърцето си, но тя стисна зъби и се овладя.

– Махнете го. Моля ви.

– Одраната кожа на Теон няма да върне братята ми – каза Роб. – Искам главата му, а не кожата.

– Той е единственият жив син на Бейлон Грейджой – каза тихо лорд Болтън, сякаш бяха забравили. – А сега вече е законният крал на Железните острови. Един пленен крал има огромна цена като заложник.

– Заложник? – Кейтлин настръхна. Заложниците често се разменяха. – Лорд Болтън, надявам се, че не ни предлагате да освободим човека, който уби синовете ми.

– Който и да спечели Стола на Морския камък, ще поиска смъртта на Теон Грейджой – изтъкна Болтън. – Макар и окован, той има по-законни права от всеки от чичовците си. Казвам да го задържим и да поискаме отстъпки от железните като цена за екзекуцията му.

Роб обмисли думите му и накрая с неохота се съгласи.

– Да. Много добре. Запазете го жив тогава. Засега. Пазете го под силна охрана в Дредфорт, докато си върнем Севера.

Кейтлин отново се обърна към Рууз Болтън.

– Сир Вендел спомена нещо за Ланистърите на Тризъбеца?

– Да, милейди. Чувствам се виновен. Много се забавих в Харънхъл. Енис Фрей тръгна няколко дни преди мен и премина Тризъбеца при Рубинения брод, макар и нелеко. Докато стигнем, реката беше придошла. Нямах друг избор, освен да прехвърлям хората си на лодки, а разполагахме с малко. Две трети от войската ми беше от северната страна, когато Ланистърите нападناха онези, които още чакаха реда си. Главно хора на Норей, на Локи и Бърли, със сир Вилис Мандърли и неговите рицари от Бял залив в ариергарда. Бях от другата страна на Тризъбеца и бях безсилен да им помогна. Сир Вилис поведе хората си доблестно, но Грегор Клегейн атакува с тежка конница и ги изтласка в реката. Колкото убиха, толкова се удавиха. Други побягнаха, а останалите плениха.

Името Грегър Клегейн винаги носеше лоша вест. Дали не трябваше Роб да се върне отново на юг и веднъж завинаги да се справи с него? Или Планината сам идваше тук?

– А Клегейн прехвърли ли реката?

– Не. – Гласът на Болтън беше тих, но уверен. – Оставих при брода шестстотин души. Копиеносци от ручейте, от планините и от Бял нож, стотина стрелци с лък от Рогов лес, малко наемна конница и дребни рицари, и силна част от хората на Стаут и Кервин, за кураж. Ронел Стаут и сир Кайл Кондън ги командват. Сир Кайл беше дясната ръка на

покойния лорд Кервин, сигурен съм, че го знаете, милейди.

Лъвовете не плуват по-добре от вълците. Докато реката не спадне, сир Грегър няма да я прекоси.

– Само това ни липсва, Планината да се окаже в тила ни, когато поемем по блатния път – каза Роб. – Добре сте се справили, милорд.

– Благодаря за похвалата, ваша милост. Понесох тежки загуби при Зелената вилка, а Гловър и Толхарт пострадаха още повече при Дъскъндейл.

– Дъскъндейл! – Роб произнесе името като проклятие. – Робет Гловър ще отговаря, когато го видя, обещавам ви.

– Глупост – съгласи се лорд Болтън, – но Гловър стана непредпазлив, когато научи, че Дълбок лес е паднал. Мъката и страхът могат да причинят това на всеки.

С Дъскъндейл беше свършено и забравено. Предстоящите битки безпокояха Кейтлин много повече.

– Колко души доведохте на сина ми? – попита тя рязко Рууз Болтън.

Странните му безцветни очи я изгледаха продължително, после той каза:

– Около петстотин конница и три хиляди пехота, милейди. Хора на Дредфорт, главно, и малко от Кархолд. След като верността на Карстарките е вече толкова съмнителна, реших, че ще е най-добре да ги държа подръка. Съжалявам, че не са повече.

– Би трябвало да стигнат – каза Роб. – Вие ще поемете командата на ариергарда ми, лорд Болтън. Смятам да потегля за Шийката веднага щом вуйчо ми се венчае и прекара брачната си нощ. Връщаме се у дома.

АРЯ

Конните съгледвачи се натъкнаха на фургона на един час път от Зелената вилка.

– Дръж си главата наведена и устата затворена – предупреди я Хрътката, щом тримата пришпориха към тях: рицар и двама скуайъри с леко снаряжение. После изплющя с камшика по гърбовете на двата дръгливи товарни коня. Фургонът скърцаше и се клатеше, с всяко завъртане грамадните му дървени колела изхвърляха кал от дълбоките коловози. Странник вървеше вързан за задницата на фургона.

Големият злонравен кон нямаше нито броня, нито сбруя или чул, а самият Сандор Клегейн се беше облякъл в мръснозелен груб шаяк и сиво наметало с гугла, която криеше главата му. Докато държеше главата си сведена, човек не можеше да му види лицето – под ръба на гуглата надничаше само бялото на очите му. Приличаше на западнал селянин. Огромен селянин обаче. Аря знаеше, че под грубия шаяк се крият кожени дрехи и смазана ризница. Тя самата приличаше на селски син или на свинарче, да речем. А зад тях имаше четири големи бъчви с осолено свинско и едно със свински крака в саламура.

Конниците се разделиха и ги обиколиха да ги огледат. Клегейн спря фургона и търпеливо зачака благоволениято им. Рицарят носеше копие и меч, а скуайърите му бяха въоръжени с лъкове. Знаците, извезани на късите им кожени елечи, представляваха умалени копия на знака на връхното палто на господаря им: черна вила върху златна решетка на червено поле. Аря мислеше да се разкрие на първите предни постове, на които се натъкнаха, но все си представяше мъже в сиви плащове с вълчището на гърдите. Щеше да рискува дори ако носеха великана на Ъмбър или юмука на Гловър, но не познаваше този Рицар на вилата, нито при кого служи. Най-сходното нещо с тази вила, което бе виждала в Зимен хребет, беше тризъбецът в ръката на брадатия морски мъж на лорд Мандърли.

– По каква работа сте в Близнаците? – попита рицарят.

– Карам солено свинско за сватбения пир, ако благоволите, сир. – Хрътката измърмори отговора със сведени очи и скрито лице.

– Солено свинско не благоволявам никога. – Рицарят на вилата погледна Клегейн само отгоре-отгоре, а на Аря изобщо не обърна внимание, но огледа Странник дълго и подозрително. Жребецът не беше кон

за оране и това се виждаше от пръв поглед. Единият от скуайърите за малко не падна в калта, когато големият черен кон извърна глава да захапне неговия.

– Откъде го намери тоя звяр? – попита сърдито рицарят.

– Милейди ми заръча да го доведа, сир – отвърна покорно Клегейн.

– Брачен дар за младия лорд Тъли.

– Коя лейди? Ти на кого служиш?

– На старата лейди Уент, сир.

– Тя да не мисли, че може да си откупи Харънхъл с един кон? – попита рицарят. – Богове, има ли по-голям глупак от един стар глупак? – Но им махна да продължат по пътя. – Хайде, давай.

– Да, милорд. – Хрътката изплюща с камшика и старите товарни коне отново напънаха мишци. Колелетата бяха заседнали дълбоко в калта и на впряга му струваше доста усилие, докато ги измъкне. Конният патрул вече ги беше подминал. Клегейн ги погледна за последно през рамо и изсумтя: – Сир Донел Хайг. Взимал съм му повече коне, отколкото може да брой, нещастникът. И броня също. Веднъж за малко не го убих в едно меле.

– Тогава как не те позна? – попита Аря.

– Защото рицарите са тъпи, а и щеше да е под достойнството му да погледне два пъти някакъв си пъпчив селяк. – Камшикът му облиза задниците на конете. – Държиш ли си очите забити в земята, говориш ли почтително и повтаряш ли често „сир“, повечето рицари изобщо няма да те видят. Те обръщат повече внимание на конете, отколкото на простолюдието. Ако ме беше виждал да яздя Странник, можеше и да го познае.

„Но лицето ти щеше да познае.“ Аря не се съмняваше в това. Видеше ли човек белезите от изгаряне по лицето на Сандор Клегейн, трудно можеше да ги забрави. Но той можеше да ги скрие под шлем – особено ако шлемът беше с форма на озъбено куче.

Тъкмо затова им бе потрябвал фургонът и свинските крака в саламура.

– Няма да се оставя да ме довлекат при брат ти във вериги – беше й казал Хрътката, – а и не мисля да си отварям пътя до него с бой, така че ще изиграем една игричка.

Един селянин, когото срещнаха случайно по кралския път, им осигури фургона, конете, облеклото и каците, макар и не на драго сърце. Хрътката ги взе с върха на меча си. Когато селянинът го прокле, че е пладнешки разбойник, той му каза:

– Не съм разбойник, продоволствие събирам. Ти да си благодарен,

че ти оставих долните гащи. Я сваляй тия ботуши, да не ти ги взема с краката вътре. – Фермерът беше едър като Клегейн, но предпочете да си даде ботушите и да си опази краката.

Привечер още се тътреха към Зелената вилка и двойния замък на лорд Фрей. „Почти пристигнах“ – каза си Аря. Знаеше, че трябва да изпита възбуда, но коремът ѝ се бе стегнал на възел. Може би защото още се бореше с треската си, а може би не. Предната нощ беше сънувала лош сън. Ужасен сън. Не можеше да си спомни какво точно сънува, но усещането се бе задържало през целия ден. Дори се беше усилило. „Страхът реже по-дълбоко от мечове.“ Сега трябваше да е силна, както ѝ беше казал баща ѝ. Вече нямаше нищо между нея и майка ѝ, освен портата на един замък, една река и една войска... но войската беше на Роб, така че тук нямаше истинска опасност. Или?

Но сред тях беше и Рууз Болтън. Лордът на пиявиците, както го наричаха разбойниците. Това я притесни. Тя бе избягала от Харънхъл, за да се отърве колкото от Кървавите глумци, толкова и от Болтън, и за да се измъкне, се наложи да пререже гърлото на един от пазачите му. Дали знаеше, че го е направила тя? Или беше обвинил Джендри или Горещата баница? Дали щеше да го каже на майка ѝ? Какво щеше да направи, ако я видеше? „Сигурно изобщо няма да ме познае.“ Напоследък приличаше повече на удавен плъх, отколкото на виночерпеца на лорда. Плъх момче, а не женски. Само преди два дни Хрътката ѝ отрязва косата. Беше лош бръснар и от Йорен и от едната страна я беше направил почти плешива. „Бас слагам, че и Роб няма да ме познае. Сигурно и мама.“ Последния път, когато ги видя, беше малко момиченце. Когато лорд Едарт Старк напусна Зимен хребет.

Преди да видят замъка, чуха музиката: далечен тътен на барабани, бронзовия зов на рогове, тънкия писък на гайди, всичко това – едва доловимо под грохота на придошлата река и пляска на дъжда.

– Изгървахме сватбата – каза Хрътката, – но пиршеството май продължава. Скоро ще се отърва от теб. „Не, аз ще се отърва от теб“, помисли Аря.

Дотук пътят се точеше предимно на северозапад, но сега обърна право на запад, между ябълкова градина и нива с убито от дъждовете неожънато жито. Подминаха последните ябълкови дървета, изкачиха едно възвишение и замъците, реката и лагерите изведнъж се появиха пред очите им. Виждаха се стотици коне и хиляди мъже, повечето струпани около трите огромни шатри за пир, издигнати една до друга срещу портите на замъка, като три големи дворцови зали от платно. Роб беше

вдигнал своя стан по-настрана от стените, на по-висок и по-сух терен.

Тук музиката от замъците се чуваше по-силно. Звукът на барабани-те и роговете кънтеше из целия лагер. Музикантите в по-близкия замък свиреха различна песен от тези в по-далечния, така че общият шум на-помняше повече на битка, отколкото на веселие.

– Не са много добри – отбеляза Аря.

Хрътката издаде някакъв звук, който сигурно трябваше да мине за смях.

– Бас държа, че глухите бабички чак в Ланиспорт се оплакват от врявата. Чувал съм, че очите на Уолдър Фрей били отслабнали, но ни-кой не е споменавал за проклетите му уши.

Аря неволно съжали, че не пристигнаха по светло. Ако слънцето светеше и вятърът духаше, щеше да може по-добре да види знамената. Щеше да огледа за вълчището на Старк или в краен случай за бойната брадва на Кервин, или юмука на Гловър. Но във вечерния сумрак всички знамена изглеждаха сиви. Дъждът бе преминал в лек ромон, почти в мъгла, но по-ранният порой беше оставил знамената мокри и провиснали като парцали, еднакви и неразличими.

Около лагера бяха построили ограда от фургони и коли, като груба дървена стена срещу възможно нападение. Там ги спряха пазачите. Фе-нерът, който носеше сержантът им, хвърляше достатъчно светлина, та Аря да види, че плащът му е с бледорозов цвят, опръскан с червени съл-зи. Подчинените му мъже носеха на гърдите си знака на Лорда на пия-виците – одрания мъж на Дредфорт. Сандор Клегейн им каза същата приказка като на предния патрул, но сержантът на Болтън беше по-кост-елив орех от сир Донел Хайг.

– Солено свинско не подобава за сватбен пир на един лорд – навъси се той.

– Карам и пача от свински крачета, сир.

– Не са за пира, ти недей. Пирът почти свърши. Аз съм северняк, не съм някое южняшко рицарче, да ме баламосваш.

– Казаха ми да видя стюарда или готвача...

– Замъкът е затворен. Лордчетата не искат да ги безпокоят. – Сер-жантът помисли малко. – Можеш да разтовариш ей там, при големите шатри. – Посочи с облечената в желязна ръкавица ръка. – От ейла човек огладнява, а на стария Фрей няма да му липсват няколко свински краче-та. Той бездруго вече няма зъби за тях. Питай за Седжкинс, той ще се справи с теб. – Излая команда и хората му издърпаха един от фургоните да им отворят път.

Хрътката подкара фургона към празничните шатри. Като че ли никой не им обръщаше внимание. Прецапаха през локвите покрай редиците ярко оцветени павилиони, чиито стени от мокра коприна светеха като вълшебни фенери от светилниците и мангалите, които горяха вътре: сияеха в розово, златно и зелено, на ивици или на карета, с обшитите по тях птици и зверове, спирали и звезди, колелета и оръжия. Аря зърна една жълта шатра с шест жълда по стените – три, над тях два и над тях – още един. „Лорд Малък лес“, позна тя и си спомни за далечния Жълдов замък и за неговата лейди, която ѝ каза, че е хубаво момиче.

Но на всеки светещ копринен павилион се падаха по две дузини плъстени или платнени палатки, сиви и тъмни. Мяркаха се и общи войнишки палатки, събиращи по две отделения. Пиенето, изглежда, продължаваше от часове. Аря чу наздравици и трясък на чаши, смесени с обичайните лагерни шумове, цвилене на коне и кучешки лай, трополене на фургони в тъмното, смях и мъжки псувни, дрънчене на стомана и прашене на дърво. Музиката ставаше все по силна, докато приближаваха към замъка, но под нея се чуваше един по-дълбок и мрачен звук: реката, придошлият порой на Зелената вилка, който ръмжеше като див звяр в бърлогата си.

Аря се обръщаше насам-натам с надеждата, че ще зърне я знака с вълчището, я някоя шатра в сиво и бяло, я лице, познато ѝ от Зимен хребет. Но виждаше само непознати хора. Погледна един мъж, клекнал да се облекчи в тръстиките, но не беше Бирения корем. Зърна едно полуоблечено момиче, което изхвърча със смях от една от палатките, но палатката беше светлосиня, а не сива, както си помисли отначало, а мъжът, който затича след нея, носеше на jakета си рис, а не вълк. Под едно дърво четирима стрелци изпъваха намазани с восък жили на лъковете си, но не бяха стрелците на баша ѝ. Един майстер прекоси пътя им, но беше твърде млад и слаб, за да е майстер Лувин. Аря се загледа нагоре към Близнаците, чиито високи прозорци светеха със смътна светлина. През пелената на дъжда замъците изглеждаха призрачни и тайнствени, като нещо от приказките на баба Нан – но те не бяха Зимен хребет.

Най-гъсто беше гъмжилото при празничните шатри. Широките платнища на входовете бяха вдигнати и мъжете влизаха и излизаха с рогове и половници в ръце, някои – с лагерни жени. Аря надникна вътре, когато Хрътката подкара покрай първата от трите, и видя стотици мъже, насядали по пейките или бутаци се около буретата с медовина, ейл и вино. Вътре почти нямаше място да се разминат, но като че ли им беше все едно. Поне бяха на топло и сухо. Премръзнала и мокра, Аря им

завидя. Някои дори пееха. Тънката мъглива пелена на дъжда се превръщаше в пара пред входа от струящата отвътре топлина.

– Наздраве за лорд Едмур и лейди Рослин – чу тя един висок глас. Всички пиха и друг някой изрева:

– Наздраве за Младия вълк и кралица Джейни.

„Коя е кралица Джейни?“ – зачуди се Аря. Единствената кралица, която знаеше, беше Церсей.

Около празничните шатри бяха изкопани ями за огън, заслонени от дъжда с груби навеси от плетени клони и кожи. Вятърът обаче пухаше откъм реката и огньовете съскаха и се люшкаха. Над пламъците слуги обръщаха шишове с месо. От миризмите устата на Аря се напълни със слюнка.

– Няма ли да спрем? – попита тя Сандор Клегейн. – В шатрите има северняци. – Познаваше ги по брадите, по лицата им, по техните наметала от меча и тюленова кожа, по наздравниците и песните, които лееха: хора на Карстарк, на Ъмбър и от планинските кланове. – Обзалагам се, че има и мъже от Зимен хребет. – Мъже на баща й, мъже на Младия вълк, вълчищата на Старк.

– Брат ти ще е в замъка – каза той. – Майка ти също. Искаш ли да стигнеш при тях, или не?

– Искам – отвърна тя. – Ами Седжкинс? – Сержантът им беше лезал да питат за Седжкинс.

– Седжкинс да си навре един горещ шиш в задника. – Клегейн замахна с камшика и той изсъска в дъжда и плесна единия кон по дълбока. – На мен ми трябва скапаният ти брат.

КЕЙТЛИН

Барабаните тътнеха, тътнеха, тътнеха, и главата ѝ тътнеше с тях. Виеха гайди и флейти сипеха трели от галерията на музикантите в дъното на залата; цигулки пицяха, рогове кънтяха, но тътенът на барабаните надмогваше всичко. Звучите отекваха от дебелите тавански греди, а гостите долу ядяха, пиеха и си подвикваха. „Уолдър Фрей трябва да е глух като пън, за да нарича това музика.“ Кейтлин отпиваше от чашата вино и гледаше как Звънчо подскача под звучите на „Алисан“. Поне ѝ се струваше, че трябваше да мине за „Алисан“. При тези свирачи със същия успех можеше да мине и за „Мечок и девица красива“.

Дъждът отвън продължаваше да вали, но вътре в Близнаците въздухът бе натежал и топъл. В голямата камина пращеше огън, а факлите хвърляха валма дим от железните скоби по стените. Но най-много топлина се излъчваше от телата на гостите, наблъскани толкова нагъсто по пейките, че всеки, който понечеше да си вдигне чашата, ръгаше с лакът съседа си в ребрата.

Дори горе на подиума бяха по-нагъсто, отколкото можеше да се хареса на Кейтлин. Бяха я поставили между сир Риман Фрей и Рууз Болтън и от двамата ѝ беше дошло до гуша. Сир Риман пиеше така, сякаш всичкото вино във Вестерос щеше скоро да свърши, и го изхвърляше на обилна пот под мишниците. Беше се къпал в лимонова вода, но никакъв лимон не можеше да прикрие толкова много кисела пот. Рууз Болтън миришеше по-сладникаво, но не и по-приятно. Отпиваше хипокрас – ферментирала билкова отвара – вместо вино или медовина, и почти не ядеше.

Кейтлин не можеше да го упреква за липсата му на апетит. Сватбеният пир беше започнал със супа от праз лук, последвана от салата от зелен боб, лук и цвекло, шука, варена в бадемово мляко, купища стърганая ряпа, изстудена преди да стигне до трапезата, желиран телешки мозък и жилаво говеждо. Блюдата бяха жалки като за пред крал, а от телешкия мозък стомахът ѝ се обърна. Но Роб ядеше, без да се оплаква, а брат ѝ беше твърде улисан по своята невяста, за да обърне внимание на храната.

„Да не повярва човек, че Едмур недоволстваше от Рослин по целия път от Речен пад до Близнаците.“ Съпруг и съпруга се хранеха от едно блюдо, пиеха от една чаша и между всяка глътка си разменяха

целомъдрени целувки. Повечето поднесени блюда Едмур отказа. Не можеше да го упрекне за това. Самата тя нищо не помнеше от храната, която им бяха поднесли на собствения ѝ брачен пир. „Дали изобщо я питах? Или през цялото време се вирах в лицето на Нед и се чудех кой ли е той?“ Усмивката на горката Рослин изглеждаше някак неизменна, сякаш някой ѝ я беше пришил на лицето. „Какво пък, тя е току-що омъжена девица и първата брачна нощ все още ѝ предстои. Несъмнено изпитва ужас като мен тогава.“ Роб седеше между Аликс Фрей и Хубавата Валда, две от възрастните девици на Фрей.

– На сватбения пир се надявам, че няма да откажете да танцувате моите дъщери – беше казал Уолдър Фрей. – Това би зарадвало сърцето на един старец. – Значи сърцето му трябваше вече да е напълно доволно; Роб беше изпълнил дълга си като крал. Беше танцувал с всяко едно от момичетата, с невестата на Едмур и с осмата лейди Фрей, с вдовицата Ами и с жената на Рууз Болтън, Дебелата Валда, с пъпчивите близначки Сера и Сара и дори с Ширей, най-малката от момичетата на лорд Уолдър, която едва ли беше на повече от шест. Кейтлин се пулеше дали най-сетне лордът на Брода ще остане доволен, или ще намери повод да недоволства заради всички останали дъщери и внучки, за които не е стигнал ред да танцуват с краля.

– Сестрите ви танцуват много хубаво – каза тя на сир Риман Фрей в старанието си да бъде учтива.

– Те са лели и братовчедки. – Сир Риман отпи глътка вино и потта се стече по бузата му към брадата.

„Кисел човек, и в пиенето си“ – помисли Кейтлин. Закъснелия лорд Фрей можеше да е свидлив, колкото до храненето на гостите, но за пиенето не се скъпеше. Ейлът, виното и медовината се лееха като реката отвън. Големия Джон вече реवेशе пиян. Синът на лорд Уолдър, Мерет, не му отстъпваше до последната чаша, но сир Уейлн Фрей беше откъртил след усилията да не падне по-долу от двамата. Кейтлин щеше да се чувства много по-добре, ако лорд Ъмбър се бе постарал да остане трезв, но да кажеш на Големия Джон да не пие беше все едно да го накараш да не диша няколко часа.

Малкия Джон Ъмбър и Робин Флинт седяха близо до Роб, от другата страна съответно на Хубавата Валда и Аликс. Никой от двамата не пиеше; заедно с Патрек Малистър и Дейси Мормон тази вечер те бяха личната гвардия на сина ѝ. Един сватбен пир не е битка, но винаги има опасности, когато мъжете седнат зад чашите, а един крал не биваше да остава без охрана. Кейтлин се радваше за това и още повече я радваха

коланите на мечовете, окачени на куки по стените. „На човек не му трябва меч, за да си реже желиран телешки мозък.“ – Всички мислеха, че милорд ще избере Хубавата Валда – извика лейди Валда Болтън на сир Вендел, за да надмогне музиката. Дебелата Валда беше една кръгла и розова буца масло с воднистосини очи, русолява коса и едри гърди, но гласът ѝ беше писклив и треперлив. Трудно беше да си я представи човек в Дредфорт в розовите дантели и пелеринката от катерича козина. – Но милорд дядко предложи на Рууз теглото на булката му в сребро за зестра, така че милорд Болтън избра мен! – Тя се засмя и гушките под брадичката ѝ се разгърсиха. – Аз тежа с шест оки повече от Хубавата Валда, но за пръв път това ме зарадва. Сега съм лейди Болтън, а братовчедка ми още е девственица, при това скоро ще стане на деветнайсет, горкичката.

Кейтлин забеляза, че владетелят на Страшния замък не обръща внимание на дърдоренето. Опитваше по хапка от това, лъжичка от онава, откъсваше си хляб от голямата пита с късите си силни пръсти, но храната не го привличаше. Болтън бе вдигнал тост за здравето на внуците на лорд Уолдър още в началото на сватбения пир, споменавайки натъртено, че Уолдър и Уолдър са под опеката на неговия незаконен син. По начина, по който старецът примижа към него и устата му всмука въздух, Кейтлин разбра, че е чул неизречена закана.

„Имало ли е някога по-безрадостна сватба от тази?“ – зачуди се тя, но си спомни веднага за горката Санса и нейната венчавка с Дяволчето. „Майката дано се смили над нея. Толкова нежна душа има.“ От зноя, пушека и шума ѝ прилошаваше. Музикантите в галерията бяха много и свиреха шумно, но не особено даровито. Кейтлин отново отпи и оста ви на един от пажовете да допълни чашата ѝ. „Още няколко часа и най-лошото ще свърши.“ Утре по това време Роб щеше да е на поход за нова битка, този път с железните хора при Рова на Кайлин. Странно как тази перспектива едва ли не я накара да изпита облекчение. „Той ще спечели битката. Той печели всички свои битки, а железнородните са без крал. Освен това Нед го е научил добре.“ Барабаните тътнеха, Звънчо отново подскочи край нея, но музиката беше толкова силна, че тя едва чу звънчетата му.

Над общата врява изведнъж се разнесе ръмжене. Две псета се биеха за кокал в средата на залата. Затъркаляха се по пода, зъбеха се и се хапеха, и залата гръмна от смях. Някой ги заля с кана ейл и те се разделиха. Едното изкуцука на подиума. Беззъбата уста на лорд Уолдър зейна от смях, когато кучето се отърси и намокри трима от внуците му.

Гледката с кучетата накара Кейтлин отново да съжали за Сив вятър, но вълчището на Роб не се виждаше никъде. Лорд Уолдър беше отказал да го пуснат в залата на пира.

– Вашият див звяр има вкус към човешка плът – бе казал старецът.

– Къса гърла. Такава гад няма да пусна на сватбения пир на моята Рослин, при толкова жени и малки деца, невинните ми внученца.

– Сив вятър не е опасен за тях, милорд – възрази Роб. – Не докато аз съм тук.

– Вие бяхте и при портите ми, нали? Когато вълкът нападна внуците ми, дето ги пратих да ви срещнат? Чух аз за това, да не мислите, че не съм чул, ха!

– Няма щети...

– Нямало щети, казва кралят? Нямало щети? Петир паднал от коня – паднал! Аз една жена загубих така, от падане. – Устата му се размърда. – Или беше някоя курва? Майката на копелето Уолдър, да сега си спомних. Падна от коня и си пукна главата. Какво щеше да направи Негова милост, ако Петир си беше скършил врата, ха? Пак някое извинение ще ми предложите заради един внук? Не, не и не. Може и да сте крал, не казвам, че не сте, кралят на Севера, ха, но под моя покрив – правото е мое. Или си дръжете вълка, или сватбата, ваша милост. И двете наведнъж – не.

Кейтлин усети как синът ѝ кипна, но се покори с толкова вежливост, колкото можа да намери в себе си. „Ако лорд Уолдър благоволи да ми поднесе червясала врана – беше ѝ казал – ще я изям и ще помоля за още.“ И го беше направил.

Големия Джон беше надпил още един от котилото на лорд Уолдър и го беше пратил под масата, този път Петир Пъпката. „Младежът е една трета от неговия обем, какво е очаквал?“ Лорд Ъмбър изтри уста, стана и запя: „Имало нявга мечок, мечок, МЕЧОК! Грозен, кафяв и космат!“ Гласът му никак не беше лош, макар и малко попрегракнал от пиенето. За нещастие цигуларите, тъпанарите и флейтистите горе свиреха „Пролетни цветя“, което подхождаше на думите от „Мечок и девица красива“ толкова, колкото охлюви на паница с каша. Дори горният Звънчо си запуши ушите при тази какофония.

Рууз Болтън измърмори тихо някакво извинение и излезе да търси нужник. Претъпканата зала кипеше от непрекъснато влизачи и излизачи гости и слуги. Второ пиршество, за рицари и лордове от по-нисък ранг, се вихреше в другия замък – лорд Уолдър беше напъдил незаконните си деца и техните издънки от другата страна на реката, така че

северняците на Роб бяха започнали да говорят за него като за „пира на копелетата“. Някои от гостите явно се измъкваха, за да видят дали копелетата не си прекарват по-весело, отколкото тук. Други сигурно щяха да прескочат чак до лагерите. Фрей бяха осигурили фургони с вино, ейл и медовина, за да могат простите войници да пият на воля за брачния съюз между Речен пад и Близнаците. Роб приседна на освободеното от Болтън място.

– Още няколко часа и този фарс ще свърши, мамо – каза той тихо, докато Големия Джон пееше за девицата с мед в косата. – Уолдър Черния за пръв път е крогък като агънце. А вуйчо Едмур изглежда напълно доволен от невестата си. – Наведе се пред нея. – Сир Риман?

Сир Риман примига и каза:

– В-ваша светлост. Да?

– Надявах се да помоля Оливар да приеме отново службата на скуайър при мен, когато тръгнем на север – каза Роб, – но не го виждам тук. Дали не е на другия пир?

– Оливар ли? – Сир Риман поклати глава. – Не. Оливар не. Замина... не е в замъка. Дълг.

– Разбирам. – Тонът на Роб намекваше друго. След като сир Риман не добави нищо повече, кралят стана. – Ще благоволите ли един танц, мамо?

– Благодаря, но не. – Само това й оставаше, да танцува, след като главата й не спираше да тътне. – Несъмнено някоя от дъщерите на лорд Уолдър ще се радва да потанцува с теб.

– О, несъмнено. – Той се усмихна примирено.

Междувременно музикантите свиреха „Железните пики“, а Големия Джон пееше „Момък здравеняк“. „Някой трябва да ги запознае, току-виж се получила хармония.“ Кейтлин се обърна към сир Риман.

– Чух, че един от братовчедите ви е певец.

– Ализандър. Синът на Саймън. Аликс му е сестра. – Посочи с чашата към момичето, което танцуваше с Робин Флинт.

– Ализандър ще ни посвири ли тази нощ? Сир Риман примижа към нея.

– Той не. Няма го. – Отри потта от челото си, изправи се и залитна. – Прощавайте, милейди. Прощавайте. – Кейтлин го загледа как тръгна с олюляване към вратата.

Едмур целуваше Рослин и стискаше ръката й. Сир Марк Пайпър и сир Дануел Фрей седяха един срещу друг и се надпиваха, Лотар Хромия разправяше нещо смешно на сир Хостин, един от по-младите Фрей

жонглираше с три ками, обкръжен от група кикотещи се момичета, а Звънчо седеше на пода и смучеше вино от пръстите си. Слугите внасяха огромни сребърни тави, отрупани с парчета сочно розово агнешко, най-апетитното блюдо, което изглежда, щяха да им предложат за цялата вечер. А Роб водеше Дейси Мормон за танц.

Когато облечеше рокля вместо ризница, най-голямата дъщеря на лейди Мейг изглеждаше доста хубава: висока и жилава, със свенлива усмивка, от която дългото ѝ лице засияваше. Беше приятно да види човек, че може да бъде също толкова изящна на дансинга, колкото на площадката за тренировки с меч. Кейтлин се зачуди дали лейди Мейг е стигнала вече Шийката. Беше взела другите си дъщери със себе си, но като една от бойните спътници на Роб, Дейси предпочете да остане до него. „Той притежава дарбата на Нед да внушава доверие.“ Оливар Фрей също бе предан на сина ѝ. Роб не беше ли казал на Оливар, че иска да остане с него дори след като се ожени за Джейни?

Седнал между своите две кули от черен дъб, владетелят на Брода плесна двете си петнисти ръце. Плясъкът беше толкова слаб, че дори седящите на подиума едва го чуха, но сир Енис и сир Хостин го видяха и започнаха да тропат с чашите си по масата. Лотар Хромия се присъедини, а после Марк Пайпър, сир Дануел и сир Раймънд. Скоро вече половината от гостите тропаха. Накрая дори музикантите в галерията забелязаха какво става и воят на гайдите, думкането на барабаните и писъкът на флейтите спря и се възцари тишина.

– Ваша милост – подвикна лорд Уолдър към Роб, – септоните си изредиха молитвите, казаха се някои думи и лорд Едмур загърна миличкото ми в рибения плащ, но те още не са мъж и жена. На меча му трябва ножница, ха, а на брака му трябва ложе. Какво ще каже суверенът мой? Не е ли редно да ги отведем в ложето?

Десетина или повече от синовете и внуците на Уолдър Фрей започнаха отново да блъскат с чашите по масата и завикаха:

– Към ложето! Към ложето! Към ложето с тях!

Рослин беше пребледняла, Кейтлин се зачуди дали я плаши това, че ѝ предстои да загуби девствеността си, или самото отвеждане в брачното ложе. При толкова роднини обичаят едва ли ѝ беше непознат, но все пак беше различно, когато тъкмо теб те отвеждат в ложето. В брачната нощ на Кейтлин Джори Касел беше съдрал булчинската ѝ рокля в нетърпението си да я измъкне от нея, а пиеният Дезмънд Грел непрекъснато се извиняваше за всяка своя по-солена шега, след което изгърсваше още по-солена. Когато лорд Дъстин я видя гола, каза на Нед, че гърдите

й могат да го накарат да съжали, че изобщо са го отбили. „Горкият човек“ – помисли тя. Беше тръгнал на юг с Нед, за да не се зърне повече. Кейтлин се зачуди колко ли от мъжете тук тази нощ ще умрат до края на тази тежка година. „Боя се, че ще бъдат много.“ Роб вдигна ръка.

– Ако смятате, че моментът е подходящ, лорд Уолдър, несъмнено трябва да ги заведем до ложето.

Посрещнаха думите му с одобрителен рев. Горے в галерията музикантите отново подхванаха гайдите, роговете и цигулките си и засвириха „Кралицата свали сандала си, кралят си свали короната“. Звънчо заподскача от крак на крак и короната му задрънча.

– Чух, че мъжете на Тъли имат пъстърви между краката вместо шатки – извика дръзко Аликс Фрей. – Трябва ли им червей, за да подскочат?

В отговор на което сир Марк Пайпър ревна:

– Аз пък чух, че жените на Фрей имат две порти вместо една! А Аликс каза:

– Да, ама и двете са затворени и залостени за дребосъци като вас! Гръмна бурен смях, докато Патрек Малистър не се качи на една от масите и не предложи тост за еднооката риба на Едмур.

– И каква дълга щука е само! – обяви той.

– Не, ще се обзаложа, че е цяла моруна – извика Дебелата Валда по Кейтлин.

И всички отново подхванаха:

– В ложето! В ложето! Да ги отведем в ложето!

Гостите се втурнаха към подиума, най-пияните – най-отпред, както винаги. Мъжете и момчетата обкръжиха Рослин и я вдигнаха във въздуха, докато девиците и майките в залата задърпаха Едмур да стане и започнаха да му дърпат дрехите. Той се смееше и им отвръщаше с гръмки и груби шеги, макар че музиката беше много силна и Кейтлин не можеше да чуе. Чу обаче Големия Джон.

– Малката булка я дайте на мен – изрева той над останалите мъже и метна Рослин на едното си рамо. – Виж го ти, какво ми е дребно! Че то мръвка месо няма по него!

Кейтлин изпита жал към момичето. Повечето младоженки се стараеха да отвръщат на закачките, или поне да се преструват, че им е весело, но Рослин се беше вкочанила от ужас, впила се беше в Големия Джон, сякаш се боеше, че може да я изпусне. „И плаче – забеляза Кейтлин, докато гледаше как сир Марк Пайпър дърпа обувката на младоженката. – Дано Едмур да е мил с горкото дете.“ А музиката, весела и мръсна, се

лееше от галерията горе. Кралицата вече си сваляше фустата, кралят – долната риза.

Знаеше, че е редно да се включи в тълпата жени около брат си, но не искаше да развали веселбата им. Последното, което изпитваше сега, бе дръзкият цинизъм, съпътстващ сватбения обичай. Едмур щеше да прости отсъствието ѝ, не се съмняваше в това; много по-весело бе за него да го разсъблекат и отнесат в ложето ято похотливи, смеещи се Фрей вместо киселата му и изплашена сестра.

Докато изнасяха от залата младоженеца и булката, оставяйки след тях пътека от дрехи, Кейтлин забеляза, че Роб също е останал на мястото си. Уолдър Фрей беше толкова докачлив, че лесно можеше да съзре в това оскърбление към дъщеря си. „Трябва да се включи в отвеждането на Рослин, но дали е редно аз да му го напомням?“ Напрегна се, но после забеляза, че и други са останали около сватбената трапеза. Петир Пъпката и сир Уейлн Фрей продължаваха да спят с глави на масата. Мерет Фрей си наливаше нова чаша вино, а Звънчо обикаляше и си отмъкваше по някое парче месо от блюдата на напусналите пира. Сир Вендел Мандърли ръфаше лакомо агнешки бут. И лорд Уолдър, разбира се, който беше твърде немощен, за да стане от стола си без чужда помощ. „Но ще очаква Роб да отиде.“ Всеки момент беше готова да чуе как старецът ще запита защо Негова милост не иска да види дъщеря му гола. А барабаните тътнеха, тътнеха, тътнеха.

Дейси Мормон, която май беше единствената жена, останала в залата на пиршеството освен Кейтлин, пристъпи зад Едвин Фрей, докосна го леко по рамото и прошепна нещо в ухото му. Едвин се дръпна от нея с необяснима ярост.

– Не – каза той много високо. – Вече ми писна от танци. – Дейси пребледня и отстъпи.

Кейтлин бавно стана от мястото си. „Какво става там?“ Съмнение сви сърцето ѝ на мястото на доскорошната умора. „Няма нищо – помъчи се да се успокои, – привиждат ти се гръмкини в купчината дърва, ти просто си се превърнала в една стара глупава жена, покрусена от скръб и страхове.“ Но нещо сигурно се бе изписало на лицето ѝ. Дори сир Вендел Мандърли го забеляза.

– Нещо не е наред ли? – попита той, без да пуска агнешкия бут.

Вместо да му отговори, Кейтлин тръгна след Едвин Фрей. Музикантите в галерията вече бяха докарали и крал, и кралица както майка ги е родила. И почти веднага започнаха да свирят съвсем друга песен. Никой не запя думите, но Кейтлин веднага я позна: „Дъждовете на

Кастамир⁴. Едвин бързаше през някаква врата. Тя закричи още по-бързо, подкарвана от музиката. Шест бързи крачки и го настигна. „И кой си ти, рече гордият лорд, че аз да ти се кланям ничком?“ Посегна и хвана Едвин за ръката да го обърне, и изстина, усетила железните пръстени под копринения ръкав.

Кейтлин го зашлеви през лицето с такава сила, че разцепи устната му. „Оливар – помисли тя – и Первин, Ализандър, всички ги няма. И Рослин плачеше...“ Едвин Фрей я отхвърли настрана. Музиката заглуши всички други звуци, отекваше от стените, сякаш самите камъни свиреха. Роб изгледа Едвин с гняв и пристъпи да прегради пътя му... и изведнъж се олюля, когато желязната стрела се заби отстрани, малко под рамото му. И да беше изкрещял, звукът бе погълнат от гайдите, роговете и флейтите. Кейтлин видя как втора стрела разкъса крака му, видя го как пада. Горе в галерията половината музиканти държаха в ръцете си арбалети вместо барабани и лютни. Тя се затича към сина си, но нещо л удари отзад между плешките и коравият каменен под се надигна да я зашлеви.

– Роб! – изпищя тя.

Видя как Малкия Джон Ъмбър вдигна една от масите от дървеното ѝ магаре, хвърли я върху своя крал и стрели от арбалети заудряха по дървото – една, две, три. Робин Флинт беше обкръжен от няколко Фрей и камите им се вдигаха и падаха. Сир Вендел Мандърли се надигна тежко с агнешкия бут в ръка. Една стрела влетя в отворената му уста и излезе от тила му. Сир Вендел се срина напред, събори масата и до пода се разпиляха чаши, кани, половници, ряпа, цвекло и вино.

Гърбът на Кейтлин гореше. „Трябва да го стигна.“ Малкия Джон пердашеше сир Раймънд Фрей през лицето с един бут. Но когато посегна за колана с меч за себе си, една стрела го събори на колене. „В палто от злато и в палто от пурпур, лъвът си има нокти.“ Видя как Лукас от Черен лес бе посечен от сир Хостин Фрей. Един от двамата Ванс бе пронизан от Уолдър Черния, докато се бореше със сир Харис Хайг. „А моите са дълги и остри, милорд, като вашите дълги и остри.“ Арбалетите поразиха Донел Локи, Оуен Нори и още половин дузина. Младият сир Бенфри беше стиснал Дейси Мормон за ръката, но Кейтлин видя как тя награби една кана с вино с другата си ръка, разби я в лицето му и побягна към вратата. Преди да я стигне, тя се разтвори широко и сир Рима Фрей нахлу в залата, облечен в стомана от глава до пети. Дузина ратници на Фрей зад него запушиха вратата. Бяха въоръжени с дълги бойни брадви.

– Милост! – извика Кейтлин, но рогове и барабани, и грохот на стомана заглушиха вика ѝ. Сир Риман удари с брадвата си Дейси в корема. През други врати вече нахлуваха мъже, мъже в ризници и в космати кожени наметала, с оголена стомана в ръцете. „Северняци!“ За половин миг тя ги взе за спасители, докато един от тях не отсече главата на Малкия Джон с два безмилостни удара на брадвата. Надеждата угасна като свещ в буря.

Сред цялата тази касапница владетелят на Брода седеше на дъбовия си трон и очите му блестяха.

На пода, на няколко стъпки от нея, имаше кама. Сигурно се беше изгъркаляла там, когато Малкия Джон бе вдигнал масата, или беше изпаднала от ръката на някой от умиращите. Кейтлин запълзя към нея. Крайниците ѝ бяха натежали като олово, устата ѝ се бе напълнила с кръв. „Ще убия Уолдър Фрей“ – каза си тя. Звънчо, скрит под масата беше по-близо до ножа, но той само се дръпна страховито, когато тя поsegна към оръжието. „Ще убия стареца, това поне мога да направя.“ После масата, която Малкия Джон бе запокитил върху Роб, се отмести и синът ѝ се изправи на колене. От ребрата му отстрани стърчеше стрела, друга – от крака му, трета – от гърдите. Лорд Уолдър вдигна ръка и музиката спря, остана да бие само барабанът. Кейтлин чу трясък от битка някъде отдалече, а от по-близо – вълчи вой. „Сив вятър. Много късно.“ – Ха! – изграчи към Роб лорд Уолдър. – Кралят на Севера се надига. Каква стана тя, ваша милост? Май убихме някои от хората ви? О, но аз ще ви се извиня, и това ще ги оправи всички, ха!

Кейтлин сграбчи Звънчо за косата и го издърпа от скривалището му.

– Лорд Уолдър! – изкрещя тя. – Лорд Уолдър! – Барабанът биеше бавно. Тътнеше. – Стига! – извика Кейтлин. – Стига, казах! Върнахте на измяната с измяна, нека свърши. – Опря камата в гърлото на Звънчо – споменът за болничната стая на Бран се върна, с допира на стоманата на гърлото ѝ. А барабанът тътнеше. – Моля ви – каза тя. – Той е мой син. Моят първи син, и последният. Пуснете го. Пуснете го и се заклевам, че ще забравим това... ще забравим всичко, което сторихте тук. Кълна се в боговете, стари и нови, ще... няма да търсим възмездие...

Лорд Уолдър присви очи към нея с неверие.

– Само глупак би повярвал на такъв брътвеж. За глупак ли ме смятате, Милейди?

– Смятам ви за баща. Задръжте ме заложенница, мен или Едмур, ако не сте го убили. Но Роб пуснете.

– Не. – Гласът на Роб бе тих като шепот. – Майко, не...

– Да, Роб, стани. Стани и излез, моля те, моля те! Спаси се... ако не заради мен, то заради Джейни.

– Джейни? – Роб стисна ръба на масата и стана с усилие. – Майко. Сив вятър...

– При него иди. Веднага. Роб, излез оттук! Лорд Уолдър изсумтя.

– И защо трябва да разреши това?

Тя притисна още по-силно острието на камата в гърлото на Звънчо. Малоумният завъртя очи към нея в безмълвна молба. В носа ѝ лъхна гнусна миризма, но тя ѝ обърна толкова внимание, колкото на непрестанния глух тътен на барабана. Сир Рима и Уолдър Черния пристъпваха предпазливо зад гърба ѝ, но на Кейтлин ѝ беше все едно. Каквото искат можеха да ѝ направят вече: да я оковат, да я насилват, да я убият, все едно. Твърде дълго бе живяла, а Нед чакаше. За Роб се боеше сега.

– Кълна се в честта си на Тъли – каза тя на лорд Уолдър. – Кълна се в честта на Старк, ще разменя живота на момчето ви срещу живота на Роб. Син за син. – Ръката ѝ се разтресе толкова силно, че главата на Звънчо подскочи.

Барабанът тътнеше като съдба. Устните на стареца се размърдаха. Ножът в ръката на Кейтлин трепереше.

– Син за син, ха! – повтори той. – Но това е внук... Пък и полза от него – никаква.

Един мъж в тъмна броня и розов плащ, опръскан с кръв, пристъпи към Роб.

– Джайм Ланистър ти праща поздравите си. – Заби меча си в сърцето на сина ѝ и завъртя.

Роб бе нарушил думата си, но Кейтлин удържа на своята. Стисна здраво косата на Егон Фрей и заби ножа дълбоко в шията му, докато не удари на кост. Кръвта потече гореща по пръстите ѝ. Звънчетата му звъняха, звъняха, звъняха, звъняха – а барабанът тътнеше.

Накрая някой взе ножа от ръката ѝ. Като оцет пареха сълзите, стичащи се по бузите ѝ. Десет яростни гарвана деряха лицето ѝ с остри нокти и късаха ивици плът, и оставяха дълбоки бразди, червени от кръв. Усещаше я на устните си.

„Колко боли – помисли тя. – Децата ни, Нед, милите ни дечица, Рикон, Бран, Аря, Санса, Роб... Роб... моля те, Нед, нека да спре, нека да спре да боли...“ Белите сълзи и червените потекоха заедно, докато от лицето ѝ не остана само разкъсана дрипа, лицето, което Нед обичаше. Кейтлин Старк вдигна ръцете си и загледа как кръвта се стича надолу по

дългите ѝ пръсти, по китките, под ръкавите на роклята. Лениви червени червеи пълзяха по ръцете и под дрехите ѝ. „Гъдел ме е.“ Това я разсмя и тя запищя.

– Луда е – каза някой.

– Загуби ума си.

И друг:

– Довърши я.

Една ръка я стисна за косата точно както тя бе направила със Звънчо, и Кейтлин помисли: „Не, недей, не отрязвай косата ми, Нед обича косата ми.“ А после стоманата опря в гърлото ѝ, червена като огън и студена като лед.

АРЯ

Празничните шатри вече бяха зад тях. Отпред се извиси портата на замъка. Виждаха се движещи се по стената факли, пламъците им играеха и подскачаха на вятъра. Светлината блестеше мътно по мокрите ризници и шлемове. Други факли тичаха по тъмния мост, който свързваше Близнаците, колона от тях се стичаше от западния бряг на изток.

– Замъкът не е затворен – каза изведнъж Аря. Сержантът им беше казал, че ще е, но бе сгрешил. Решетката беше вдигната и подвижният мост се беше проснал над запълнения ров. Беше се страхувала, че стражите на лорд Фрей ще откажат да ги пуснат. За миг прехапа устна, твърде нетърпелива, за да може да се усмихне.

Хрътката дръпна поводите толкова рязко, че тя за малко щеше да се изтърси от фургона.

– Седем проклети шибани ада – изруга той, щом лявото предно колело заседна в меката кал. Фургонът бавно се килна на една страна. – Слизай! – ревна ѝ Клегейн и я блъсна в рамото, за да я изхвърли от седалката. Тя падна и се превъртя, както я беше учил Сирио, и скочи на крака, с нацапано с кал лице.

– Защо го направи? – изкрещя Аря. Хрътката също беше скочил. Отпра седалката пред фургона и бръкна за колана с меча, който беше скрил отдолу.

Чак тогава тя чу ездачите, изливащи се през портата на замъка в река от стомана и огън, чу тропота на конете им по дървения мост, почти удавен в тътена на барабаните от двата замъка. Мъже и коне бяха в броня и на всеки десет един носеше факли. Другите държаха брадви, секири с остри шипове и тежки, кършещи кости и премазващи броня мечове.

Отнякъде чу и вълчи вой. Не беше толкова силен, сравнен с лагерния шум, музиката и злокобния рев на побеснялата придошла река, но все пак го чу. Само дето сякаш не ушите ѝ го чуха. Воят прониза тялото на Аря като нож, наточен от ярост и скръб. Още и още конници се изсипваха от замъка, в колона по четирима и без край – рицари, скуайъри и наемници, факли и дълги брадви. А зад тях също се чуваше грохот.

Аря погледна назад и видя, че на мястото на трите огромни празнични шатри има само две. Средната се беше сринала. В първия миг тя не разбра какво виждат очите ѝ. Сетне пламъците от рухналата шатра заблизаха мрака и сега и другите две се сгромолясаха, тежките им

промазани платнища се свлякоха върху главите на хората вътре. Ято огнени стрели изсвистях във въздуха. Втората шатра се подпали, ето че и третата. Письците бяха толкова силни, че тя чу отделни думи през тънестата от замъците музика. Пред пламъците заиграха тъмни сенки и стоманата на броните засия оранжева.

„Битка – разбра Аря. – Това е битка. А конниците...“ Тъмните водни въртопи в края на моста стигаха до коремите на конете, но ездачите шляпаха през тях, пришпорени от музиката. От двата замъка вече се носеше една и съща песен. „Знам я тази песен“ – изведнъж се сети Аря. Том Седмака им я беше пял в онази дъждовна нощ, когато разбойниците се бяха подслонили в полусрутната пивоварна с братята от септира. „И кой си ти, рече гордият лорд, че аз да ти се кланям ничком?“ Конниците на Фрей газеха през калта и тръстиките, но някои от тях бяха забелязали фургона. Тя видя как трима ездачи зацапаха през плитчините. „Жалко коте си ти...“ С един замах на меч – Клегейн сръза въжето на Странник и се метна на гърба му. Жребецът разбра какво се иска от него, наостри уши и зави срещу нападащите дестриери. „В палто от злато и в палто от пурпур, лъвът си има нокти. А моите са дълги и остри, милорд, като вашите дълга и остри.“ Аря се беше молила стотици и стотици пъти Хрътката да умре, но сега... сега стискаше камък, хлъзгав от калта, а дори не помнеше кога го е вдигнала. „По кого да го хвърля сега?“ Подскочи от металния грохот, когато Клегейн отби първата брадва. Докато беше зает с първия мъж, вторият го заобиколи и замахна към гърба му... Странник тъкмо се обръщаше и ударът му само перна Хрътката, колкото да разкъса широката му селяшка риза и да открие ризницата отдолу. „Той е един срещу трима.“ Аря продължаваше да стиска камъка. „Те ще го убият.“ Сети се за Мика, момчето на касапина, с което се бе спрятелила за толкова кратко.

После видя, че третият конник идва към нея, и се скри зад фургона. „Страхът реже по-дълбоко от меч.“ Чуваше тътена на барабаните и зова на роговете и гайдите, цвиленето на жребците, писъка на стоманата, но всички тези звуци се сливаха, някак много далечни. Съществуваше само един конник, който връхлиташе срещу нея с дълга брадва в ръка. Носеше върху ризницата си палто и тя забеляза двете кули на гърдите, знака на Фрей. Не разбираше. Вуйчо ѝ се женеше за дъщеря на лорд Фрей, Фрей бяха приятели на брат ѝ.

– Недейте! – писна тя, когато конникът заобиколи фургона, но той не спря.

Когато нападна, Аря хвърли камъка, както беше замерила веднъж

Джейдри с киселица. Тогава беше улучила Джейдри точно между очите, но този път не улучи и камъкът само забърса слепоочието на конника. Беше достатъчно, за да го спре за миг, но не повече. Тя хукна боса по разкаляната земя около фургона. Нападателят я последва. Прорезите на шлема, където трябваше да са очите му, бяха черни. Обиколиха фургона веднъж, два пъти, три пъти. Рицарят изруга.

– Не можеш да бягаш цяла...

Брадвата го улучи право в тила, изтрещя в шлема и черепа под него, изхвърли го от седлото и го изпрати по лице в калта. Зад него беше Хрътката, все още яхнал Странник. „Откъде намери брадва?“ – щеше за малко да го попита Аря, но видя. Един от хората на Фрей лежеше затиснат под умиращия си кон и се давеше в някаква мръсна локва. Третият се беше проснал по гръб и не мърдаше. Не носеше нагърленик и скършеният меч стърчеше под брадичката му.

– Извади шлема ми – изрева й Клегейн.

Беше натикан в едни чувал сухи ябълки в дъното на фургона, зад качето със свинска пача. Аря изтърси чувала и му го хвърли. Той го хвана във въздуха с една ръка и го нахлузи на главата си, и на мястото на човека върху коня вече седеше едно стоманено куче, озъбено към пламъците.

– Брат ми...

– Мъртъв е! – изрева й той. – Да не мислиш, че са изклали хората му, а него са оставили жив? – Клегейн извърна глава към лагера. – Гледай. Гледай, мътните те взели!

Лагерът се беше превърнал в бойно поле. „Не. В касапница.“ Пламъците от празничните шатри стигаха почти до небесата. Част от големите войнишки шатри също горяха, както и петдесетина копринени павилиона. Мечове кънтяха навсякъде. „Но в замъка му днес плаче дъждът, и няма кой да го чуе.“ Аря видя как двама рицари връхлетяха върху един бягащ човек. Едно дървено буре рухна върху една от горящите шатри, пръсна се и пламъците се вдигнаха два пъти по-силни. „Катапулт.“ От замъка хвърляха масло, катран или...

– Хайде с мен. – Сандор Клегейн й подаде ръка. – Трябва да се махаме оттука, и то веднага. – Странник замята неспокойно глава и ноздрите му настръхнаха от миризмата на кръв. Песента беше секнала.

Чуваше се само един самотен барабан, чийто бавен и монотонен тътен отекваше над реката като туптене на някакво чудовищно сърце. Черното небе плачеше, побеснялата река реवेशе, мъже проклинаха и умираха. Устата на Аря беше пълна с кал, а лицето й беше мокро. „Дъжд.

Само дъжд е. Нищо друго.“ – Ние стигнахме! – извика тя. Гласът ѝ прозвуча тънък и уплашен, глас на малко момиченце. – Роб е вътре, в замъка, и мама. Портата е отворена. – От нея вече не препускаха лицата на Фрей. „Успях да стигна чак дотук.“ – Трябва само да влезем при мама.

– Тъпа малка кучка! – Пламъци заиграха по муцуната на шлема му и стоманените зъби блеснаха. – Влезеш ли там, няма да излезеш повече. Сигурно Фрей ще ти разреши да целунеш трупа на майка си.

– Сигурно можем да я спасим...

– Сигурно ти можеш. На мен обаче не ми е омръзнал още животът! – Той подкара коня към нея. – Остани или се махай, вълчице. Живей или умри. Твоите...

Аря се обърна и затича към портата. Решетката се спускаше, но бавно. „Трябва да тичам по-бързо!“ Подвижният мост също беше започнал да се вдига, водата се стичаше по него, калта се свличаше на тежки парцали. „По-бързо!“ Чу шляпането на копита, обърна се и видя, че Странник пръхти след нея и мята размекната кал с всяка крачка. Видя и дългата брадва в ръката на Клегейн, още мокра от кръв и мозък. И Аря се затича с всички сили. Вече не заради брат си, не дори заради майка си, а за себе си. Тичаше по-бързо, отколкото бе тичала някога в живота си, с приведена глава и краката ѝ пенеха водата, бягаше от него така, както сигурно беше бягал Мика. Бравдата я улучи в тила.

ТИРИОН

Вечеряха сами, както правеха често.

– Грахът е загорял – плахо каза жена му.

– Карай – отвърна той. – Овнешкото също. Беше шега, но Санса го прие като укор.

– Съжалявам, милорд.

– Защо? Някой от готвачите трябва да съжалява. Не ти. Грахът не е твоята област, Санса.

– Аз... съжалявам, че милорд съпругът ми е недоволен.

– Ако изпитвам някакво неудоволствие, то няма нищо общо е граха. Имам си Джофри и сестра ми, и лорд баща ми, и триста проклети дорнци отгоре. – Беше настанил принц Оберин и неговите лордове в едно укрепление срещу града, колкото може по-далече от хората на Тирел, без в същото време да ги гони от Червената цитадела. Но се оказа недостатъчно далече. Вече се беше стигнало до свада в една от гостилниците в Квартала на бълхите, при която един от ратниците на Тирел загина, а двама от хората на лорд Гаргалън бяха попарени в вряла супа, и до много неприятен сблъсък в двора на цитаделата, при който сбръчканата майчица на Мейс Тирел нарече Елария Пясък „курвата на влечугото“. Всеки път, когато се сблъскаше случайно с Оберин Мартел, принцът го питаше кога ще се въздаде правосъдието. Загорелият беше последната грижа на Тирион, но той не виждаше смисъл да обременява жена си с всичките си грижи. Санса си имаше своите поводи за скръб.

– Грахът си е добър – отсече той. – Зелен и кръгъл, какво повече може да се очаква от един грах? Ето, ще поискам да ми сипят още, ако милейди позволи – Кимна и Подрик Пейн му насипа толкова грах, че парчетата овче се изгубиха под него. „Това беше тъпо – каза си Тирион – Сега трябва да го изям всичкия, иначе току-виж се нажали отново.“ Вечерята приключи в напрегната тишина, както толкова много техжни вечери. След това, докато Под прибираше чашите и блюдата, Санса помоли Тирион за позволение му да навести гората на боговете.

– Както желаш – Беше свикнал с нощните прояви на благочестивост на съпругата си. Тя и в кралската септа се молеше често, и често палеше свещи на Майката, на Девата и на Старицата. Тирион намираще тази нейна благочестивост за прекалена, честно казано, макар да беше на нейно място, сигурно и той щеше да търси помощта на боговете.

– Признавам, че знам твърде малко за старите богове – каза ѝ той, старейки се да бъде мил. – Може би някой ден ще ме просветлиш. Бих могъл дори да те придружа.

– Не – каза мигом Санса. – Вие... много мило, че го предлагате, но... там не се правят никакви посвещения, милорд. Няма нито жреци, нито песни или свещи. Само дървета и безмълвна молитва. Ще се отегчите.

– Несъмнено си права. – „Познава ме по-добре, отколкото мислех.“ – Макар че шумът на листата може да се окаже много по-приятен от брътвежите на някой септон за седемте аспекта на милостта. – Тирион ѝ махна с ръка. – Няма да се меся. Облечете се топло, милейди, вятърът е студен. – Изкушаваше се да я попита за какво ще се моли, но Санса беше толкова изпълнителна, че като нищо щеше да му го каже, а не беше сигурен, че иска да го знае.

След като тя излезе, Тирион се върна към работата си – мъчеше се да проследи няколко златни дракона из лабиринта от сметките на Кутрето. Петир Белиш не вярваше в полезността да се оставя златото да прашасва на едно място, това беше сигурно, но колкото повече се мъчете Тирион да разгадае сметките му, толкова повече го заболяваше главата. На приказка звучеше много хубаво да се умножават драконите, вместо да се заключват в хазната, но някои от тези начинания намирисваха полошо от престояла цяла седмица риба. „Едва ли щях толкова лесно да позволя на Джофри да се справи с Рогатите мъже, ако знаех колко заеми са взели от короната проклетите копелета.“ Можеше да прати Брон да издири наследниците им, но се опасяваше, че това ще се окаже толкова от полза, колкото да се мъчиш да изстискаш сребро от риба сребруша.

Когато лорд баща му го повика, за пръв път, откакто се помнеше, се зарадва на появата на сир Борос Блънт. Той затвори с благодарност сметководните книги, духна светилника, взе си наметалото и се заклатушка през замъка към Кулата на Ръката. Вятърът наистина беше студен, точно както бе предупредил Санса, а във въздуха се долавяше мирис на дъжд. Може би след като лорд Тивин приключеше с него, трябваше да прескочи до гората на боговете и да я прибере преди да е премръзнала.

Но всичко това се изпари от главата му, когато влезе в солария на Ръката и завари Церсей, сир Кеван и Великия майстер струпани около лорд Тивин и краля. Джофри само дето не подскачаше, а по устните на Церсей се бе изписала самодоволна усмивчица, макар че лорд Тивин седеше мрачен, както винаги. „Чудно би могъл да се усмихне, дори и да

поиска. – Какво се е случило? – попита Тирион.

Баща му му подаде разгънат свитък. „Рослин хвана хубава тлъста пъстърва – гласеше съобщението. – Братята й дадоха две вълчи кожи за сватбата.“ Тирион го обърна да огледа счупения печат. Восъкът беше сребристосив и в него се виждаха впечатани близначните кули на дома Фрей.

– Владетелят на Брода да не би да си е въобразил, че притежава потичен талант? Или целта на това е да ни обърка? – Тирион изсумтя. – Пъстървата ще е Едмур Тъли, а кожата...

– Той е мъртъв! – Джофри го каза толкова гордо и щастливо, че човек можеше да помисли, че лично той е одрал кожата на Роб Старк.

„Първо Грейджой, а сега Старк.“ Тирион помисли за онова нещастно дете, жена му, която точно в този миг се молеше в гората на боговете. „Моли се на бащините си богове да дадат победа на брат й и да опазят майка й, без съмнение.“ Старите богове, изглежда, обръщаха внимание на молитвите, колкото новите. Това може би трябваше да го утеши.

– Кралете капят като листа тази есен – рече той. – Изглежда, че нашата малка война се спечелва от само себе си.

– Войните не се печелят от само себе си, Тирион – каза с отровна любезност Церсей. – Нашият лорд баща спечели тази война.

– Нищо не е спечелено, докато имаме врагове на бойното поле – предупреди ги лорд Тивин.

– Речните лордове не са глупци – изтъкна кралицата. – Без северняците те не могат да се надяват, че ще устоят на обединената сила на Планински рай, Скалата на Кастърли и Дорн. Те, разбира се, ще предпочетат подчинението пред унищожението.

– Повечето – съгласи се лорд Тивин. – Остава Речен пад, но докато Уолдър държи Едмур Тъли като заложник, Черната риба няма да посмее да ни застраши. Джейсън Малистър и Титос Блакууд ще продължат да се бият заради едната си чест, но Фрей могат да задържат Малистърите окошарени в Морски страж, а с подходящи стимули Джонос Бракън може да бъде убеден да смени съюзника си и да нападне Черен лес. Накрая всички ще превият коляно, да. Смятам да им предложа щедри условия. Всеки замък, който ни се покори, ще бъде пощаден, освен един.

– Харънхъл? – попита Тирион, който си познаваше господаря.

– Добре ще е кралството да се отърве от Храбрата дружина. Заповядал съм на сир Грегър да подложи замъка на меч и огън.

„Грегър Клегейн.“ Изглежда, милорд баща му се канеше да изтръгне от Планината и последната буца руда, преди да го предаде на

дорнското правосъдие. Хората от Храбрата дружина щяха да свършат с глави, набодени на пиките, а Кутрето щеше да влезе в Харънхъл без едно петънце кръв по изящните си одежди. Зачуди се дали Петир Белиш е стигнал вече в Долината. „Ако боговете са добри, дано буря да го е настигнала в морето и да е потънал.“ Но кога са били боговете особено добри?

– Всички трябва да бъдат подложени на меч и огън – заяви изведенъж Джофри. – Малистърите, Блакуудите и Бракъните... всички. Те са предатели. Искам да бъдат избити, дядо. Няма да допусна никакви щедри условия. – Кралят се обърна към Великия майстер Пицел. – И също така искам главата на Роб Старк. Напиши на лорд Фрей и му го кажи. Кралят заповядва. Ще я поднеса на Санса на моя сватбен пир.

– Ваша милост! – възкликна стъписано сир Кеван. – Дамата сега е ваша вуйна!

– Шега – усмихна се Церсей. – Джоф не го иска сериозно.

– Искам го – настоя Джофри. – Той беше предател и искам тъпата му глава. Ще накарам Санса да я целуне.

– Не! – сръза го с хриплив глас Тирион. – Санса вече не е твоя, за да я изтезаваш. Разбери го най-после, чудовище такова.

Джофри се изсмя презрително.

– Чудовището си ти, вуйчо.

– Така ли? – Тирион килна глава. – В такъв случай би трябвало да говориш по-кротичко с мен. Чудовищата са опасни същества, а точно сега кралете мрат като мухи.

– Мога да заповядам езика ти да откъснат за това – заяви почервенял Джофри. – Аз съм кралят.

Церсей сложи ръка на рамото на сина си.

– Остави джуджето да сипе заплахите си, Джоф. Нека милорд татко ми и чичо ми да го видят какъв е.

Лорд Тивин не й обърна внимание. Обърна се към Джофри.

– Ерис също изпитваше необходимост да напомня на хората, че е крал. И също така страшно си падаше по откъсване на езици. Можеш да питаш сир Илин Пейн за това, макар че няма да получиш отговор.

– Сир Илин никога не е дръзвал да предизвиква Ерис, както Дяволчето предизвиква Джоф – каза Церсей. – Чухте го. „Чудовище“, каза той. На Негова милост. И го заплаши...

– Млъкни, Церсей. Джофри, когато враговете ти се опълчват, трябва да им поднесеш стомана и огън. Но когато паднат на колене, трябва да им помогнеш отново да се изправят на крака. Иначе никой никога

няма да прегъне коляно пред теб. И този, комуто се налага често да казва „аз съм кралят“, всъщност не е никакъв крал. Ерис така и не го разбра, но ти ще го разбереш. След като спечеля войната за теб, ще възстановя кралския мир и кралската справедливост. Единственото, която сега ме интересува, е девствеността на Марджери Тирел.

На хубавото лице на Джофри се изписа присъщата му обидена намусеност. Церсей го беше стиснала здраво за рамото, макар че май трябваше да го стисне за гърлото. Момчето изненада всички. Вместо да се свре под камъка, Джоф се изпъчи нагло и заяви:

– Говориш ми за Ерис, дядо, но си се страхувал от него. „Богове, сега вече стана интересно“ – помисли Тирион.

Лорд Тивин изгледа мълчаливо внук си и златните точки в светло-зелените му очи засвяткаха.

– Джофри, извини се веднага на дядо си – каза Церсей. Джоф се издърпа от ръката ѝ.

– Откъде накъде? Всички го знаят. Баща ми спечели всички битки. Той уби принц Регар и взе короната, докато твоят баща се е криел под Скалата на Кастърли. – Момчето изгледа предизвикателно дядо си. – Силният крал действа храбро, а не се занимава с празни приказки.

– Благодаря за мъдростта ви, ваша милост – отвърна лорд Тивин с толкова студена учтивост, че ушите им чак се смразиха. – Сир Кеван, забелязвам, че кралят ни е уморен. Моля, погрижете се да се прибере в спалнята си. Пицел, може би една лека доза, да помогне на Негова милост да си откъдне добре?

– Сънно вино ли, милорд?

– Не искам никакво сънно вино – тропна с крак Джофри. Лорд Тивин щеше да обърне повече внимание на някоя мишка, изцвърчала в тъгла.

– Да, сънно вино ще свърши работа. Церсей, Тирион, вие останете.

Сир Кеван хвана Джофри здраво под мишницата и го поведе към вратата, където чакаха двама от Кралската гвардия. Великият майстер Пицел заситни след тях бързо, доколкото му позволяваха треперещите старчески крака. Тирион остана.

– Татко, съжалявам – каза Церсей, след като вратата се затвори. – Джоф винаги е бил своеволен, предупреждавах те...

– Между своеволието и глупостта има цяла левга разстояние. „Силният крал действа храбро.“ Кой му го каза това?

– Не съм аз, уверявам те – каза Церсей. – Най-вероятно го е чул от устата на Робърт...

– Онова за криенето под Скалата на Кастърли наистина звучи като от устата на Робърт. – Тирион не искаше лорд Тивин да забрави тази част.

– Да, сега си спомням – каза Церсей. – Робърт често казваше на Джоф, че един крал трябва да бъде храбър.

– А ти какво си му казвала, моля? Не съм водил цялата тази война, за да поставя един втори Робърт на Железния трон. Ти ме уверяваше, че момчето изобщо не се интересува от баща си.

– Че защо да се интересува? Робърт го пренебрегваше. Щеше и да го бие, ако му го бях позволила. Този грубиян, за когото ти ме накара да се омъжа, веднъж го удари толкова силно, че му избя два млечни зъба заради някаква си дреболия с една удушена котка. Казах му, че ще го убия, докато спи, ако отново му посегне, и той повече не посмя, но понякога казваше едни неща... – ... които, изглежда, е трябвало да се кажат. – Лорд Тивин й махна безцеремонво с два пръста. – Върви си.

Тя си тръгна кипнала.

– Не втори Робърт – каза Тирион. – Втори Ерис.

– Момчето е на тринайсет. Още има време. – Лорд Тивин закрачи към прозореца. Не му беше присъщо, но изглеждаше притеснен. – Трябва му един суров урок.

Тирион си беше получил своя суров урок па тринайсет. Почти изпита жал към племенника си. От друга страна, едва ли някой друг го заслужаваше повече.

– Да оставим Джофри – каза той. – Войните се печелят с пера и с гарвани, не ми ли го каза ти? Длъжен съм да те поздравя. От кога кроите този заговор с Уолдър Фрей?

– Не обичам тази дума – каза със свити устни лорд Тивин.

– А аз не обичам да ме оставят на тъмно.

– Нямаше причина да ти го казвам. Ти не участваш в това.

– А Церсей знаеше ли? – настоя да разбере Тирион.

– Никой не знаеше, освен онези, които участваха. А и на тях им се каза само толкова, колкото трябваше да знаят. Би трябвало да знаеш, че няма друг начин да се опази една тайна... особено тук. Целта ми беше да се отърва от един противник колкото може по-евтино, а не да предизвиквам любопитството ти, нито да давам поводи на сестра ти да се чувства важна. – Той се обърна намръщен. – Ти притежаваш известна съобразителност, Тирион, но простата истина е, че твърде много говориш. Този твой език ще ти докара белята.

– Трябваше да оставиш Джофри да ми го откъсне – подхвърли

Тирион.

– А ти гледай да не ме предизвикваш – каза лорд Тивин. – Обмислях как по най-добър начин да удовлетвори́м Оберин Мартел и свитата му.

– О? Това да не би да е нещо, което ми е позволено да знам, или трябва да ви оставя, за да го обсъдите наса́ме със себе си?

Баща му преглътна нападката.

– Присъствието на принц Оберин тук е цяло нещастие за нас, брат му е предпазлив човек, разумен човек, кротък, разсъдлив, дори ленив донякъде. Той е човек, който претегля грижливо последствията от всяка своя дума или действие. Но Оберин винаги е бил луд.

– Вярно ли е, че се е опитал да вдигне Дорн в полза на Визерис?

– Никой не говори открито за това, но е така. Летяха гарвани, препускаха конници, но с какви тайни съобщения – така и не разбрах. Джон Арин ходи до Слънчево копие да върне костите на принц Левин, седна да поговори с принц Доран и сложи край на всички приказки за война. Но оттогава Робърт никога не е ходил в Дорн, а принц Оберин рядко го е напускал.

– Е, сега е тук, с половината благородници на Дорн с него, и с всеки ден става все по-нервен – каза Тирион. – Може би трябва да му покажа вертепите из Кралски чертог, да се поразсее малко. За всяка задача си има сечиво, не беше ли така? Моето сечиво е твое, татко. Да не се каже после, че когато домът Ланистър е надул тръбата, аз не съм реагирал.

Лорд Тивин сви устни.

– Много смешно. Дали да не им поръчам да ти ушийт пъстри дрехи и една малка шапчица със звънчета?

– Ако ги облека, ще мога ли да казвам каквото си искам за Негова милост крал Джофри?

Лорд Тивин седна и каза:

– Бях принуждаван да слушам глупостите на баща си. Няма да търпя и твоите. Стига.

– Добре, след като ме молите толкова учтиво. Но се боя, че Червената усойница няма да е толкова учтив... нито ще се задоволи само с главата на сир Грегър.

– Толкова е по-основателно да не му се дава.

– Да не му се дава? – Тирион се стъписа. – Мисля, че се съгласихме, че гората е пълна със зверове.

– По-малки зверове. – Пръстите на лорд Тивин се сплетоха под брадичката му. – Сир Грегър ни е служил добре. Никой друг рицар в

страната не вдъхва толкова ужас у враговете ни.

– Но Оберин знае, че Грегър е този, който...

– Нищо не знае. Слушал е приказки. Ключоци от конюшните и кухните. Троха доказателство няма. Сир Грегър със сигурност няма да му го признае. Реших да го държа далече оттук, докато дорниците са в Кралски чертог.

– А когато Оберин настоя за правосъдието, за което е дошъл?

– Ще му кажа, че сир Амори Лорч е убил Елия и децата й – заявя невъзмутимо лорд Тивин. – Както и ти, ако попита.

– Сир Амори Лорч е мъртъв – тъпо каза Тирион.

– Точно така. Варго Хоут е пуснал сир Амори да го разкъса мечката след падането на Харънхъл. Това би трябвало да е достатъчно ужасно, за да удовлетвори дори Оберин Мартел.

– Можете да наречете това правосъдие...

– То е правосъдие. Тъкмо сир Амори беше този, който ми донесе тялото на момичето, ако трябва да знаеш. Намерил я скрита под леглото на баща и, сякаш е вярвала, че Регар е могъл да я защити. Принцеса Елия и бебето бяха в детските покои един етаж по-долу.

– Добре, версията е сериозна, още повече че сир Амори вече едва ли ще го отрече. Какво ще кажеш на Оберин, когато попита кой е дал заповеди на Лорч?

– Сир Амори е действал на своя глава, с надеждата да си спечели благоволенieto на новия крал. Омразата на Робърт към Регар едва ли е тайна за някого.

„Може да свърши работа – трябваше да се съгласи Тирион, – макар че Оберин едва ли ще остане доволен.“ – Без нито за миг да оспорвам съобразителността ти, татко, но на твоето място смятам, че щях да оставя Робърт Баратеон само да си окървави ръцете.

Лорд Тивин го изгледа, сякаш си беше изгубил ума.

– Ти май наистина заслужаваш шутовските дрехи. Ние доста късно се присъединихме към каузата на Робърт. Наложих се да покажем лоялността си. Когато положих онези тела пред трона, никой не можеше да се усъмни, че сме изоставили завинаги дома Таргарен. А облекчението на Робърт беше осезаемо. Колкото и да беше глупав, дори той съзнаваше, че децата на Регар трябва да умрат, ако иска тронът му да е безопасен. Но той се виждаше като герой, а героите не убиват деца. – Баща му сви рамене. – Признавам, беше направено твърде жестоко.

Елия изобщо не биваше да пострада, това си беше чиста глупост. Сама по себе си тя не значеше нищо.

– Тогава защо Планината я уби?

– Защото не му казах да я пощади. Съмнявам се дали съм я споменал изобщо. Имах по-неотложни грижи. Авангардът на Нед Старк нахлуваше на юг от Тризъбеца и се опасявах, че може да се стигне до сблъсък. А Ерис като нищо можеше да убие Джайм. От това най-много се боях. Както и от онова, което можеше да направи самият Джайм. – Той сви юмрук. – И досега не проумявам какво толкова видях у Грегър Клегейн, освен че беше грамаден и страховит в битка. Изнасилването... дори ти няма да ме обвиниш, че съм дал такава заповед, надявам се. Сир Амори постъпи почти толкова зверски с Ренис. Попитах го след това защо са били нужни петдесет удара, за да убие едно момиче на... колко, две години? Три? Каза ми, че го ритнала и не спирала да пищи. Ако Лорч беше имал половината ум от това, което боговете са дали на една ряпа, щеше да я укроти с няколко кротки думи и да използва мека копринена възглавница. – Устата му се изкриви от отвращение. – Кръвта е на него.

„Но не на теб, татко. На Тивин Ланистър няма кръв.“ – Роб Старк с мека копринена възглавница ли беше затрит?

– Със стрела, на сватбения пир на Едмур Тъли. Момчето беше твърде предпазливо на бойното поле. Държеше хората си в добър ред и се обграждаше с лична охрана и предни постове.

– Значи лорд Уолдър го е затрил под своя покрив, на своята трапеза? – Тирион сви юмрук. – А лейди Кейтлин?

– Също е убита, изглежда. „Две вълчи кожи.“ Фрей смяташе да я задържи в плен, но явно нещо се е объркало.

– Толкова с правото на госта.

– Кръвта е на ръцете на Уолдър Фрей, не на моите.

– Уолдър Фрей е един свадлив старец, който живее, за да прегръща поредната си млада жена и да се гризе от обидите, които е понесъл. Не се съмнявам, че е измътил това грозно пиле, но той нямаше да се осмели на такова нещо без обещание за закрила.

– На мое място ти сигурно щеше да пощадиш момчето и да кажеш на лорд Фрей, че нямаме нужда от съюза му, нали? Това отново щеше да тикне стария глупак в ръцете на Старките и да ти спечели още една година война. Обясни ми, моля те, защо е по-благородно да бъдат убити десет хиляди души в битка, отколкото една дузина на вечеря. – След като Тирион не намери отговор на това, баща му продължи: – Цената от всяка гледна точка беше евтина. Короната ще отстъпи Речен пад на сир Емон Фрей, след като Черната риба се покори. Лансел и Дейвън трябва

да се оженят за момичета на Фрей, Джой да се омъжи за един от незаконните синове на лорд Уолдър, след като порасне достатъчно, а Рууз Болтън става Гарант на Севера и отвежда у дома Аря Старк.

– Аря Старк? – Тирион килна глава. – И Болтън? Трябваше да се сетя, че на Фрей не би му стигнал кураж да го направи сам. Но Аря...

Варис и сир Джейслин я търсиха повече от половин година. Аря Старк със сигурност е загинала.

– Ренли също, до Черна вода.

– Какво означава това?

– Че може би Кутрето ще успее там, където ти и Варис се провалихте. Лорд Болтън ще омъжи момичето за своя син, копелето. Ще оставим Дредфорт да се бие с железните хора още няколко години и ще видим дали ще успее да поведе след себе си другите знаменосци на Старк. Дойде ли пролетта, всички те би трябвало да са на края на силите си и готови да прегънат коляно. Северът ще мине в ръцете на твоя син от Санса Старк... ако изобщо някога намериш мъжество в себе си да й направиш един. В случай, че си забравил, Джоф не е единственият, комуто предстои да отнема девственост.

„Не съм забравил. Надявах се, че ти си забравил.“ – И кога смяташ, че Санса ще е най-плодовита? – попита Тирион баща си с тон, от който капеше жлъч. – Преди или след като й кажа как сме убили майка й и брат й?

ДАВОС

В първия миг кралят като че ли не чу. Станис не показва нито радост от новината, нито гняв, нито неверие, нито облекчение дори. Зяпна Рисуваната маса, стиснал зъби.

– Сигурен ли си? – попита накрая.

– Не виждам тялото, ваше кралско величество – каза Саладор Саан. – Но в града лъвовете подскачат и танцуват. „Червената сватба“, така го нарича простолюдието. Кълнат се, че лорд Фрей е заповядал да отсекаат главата на момчето, да пришият на нейно място главата на вълчището му и да заковат над ушите му корона. Лейди майка му също е убита и хвърлена гола в реката.

„На сватба – помисли Давос. – Докато е седял на трапезата на убиеца си, като гост под покрива му. Тези Фрей са прокълнати.“ Отново му замириса на изгоряла кръв и чу съска на тлъстата пиявица, пръскаща се върху нажежените въглени в мангала.

– Убил го е гневът на Господа – заяви сир Аксел Флорент. – Било е ръката на Р'хлор!

– Хвалете Господаря на Светлината! – възкликна кралица Селайз, изпита мършава жена с големи уши и космата горна устна.

– Ръката на Р'хлор да не би да е със старчески петна и парализирана? – попита Станис. – Това май е повече работа на Уолдър Фрей, отколкото божия.

– Р'хлор избира такива сечива, каквито сам реши. – Рубинът на гърлото на Мелисандра блестеше червен. – Тайни са неговите пътища, но никой не може да устои на огнената му воля.

– Никой не може да му устои! – викна кралицата.

– Млъквай, жено. Това тук не ти е нощният огън. – Станис се загледа умислено в Рисуваната маса. – Вълкът не оставя наследници, но кракът – твърде много. Лъвовете ще ги изгълтат, освен ако... Саан, ще ти поискам най-бързите кораби, за да отведат посланици до Железните острови и Бял залив. Ще предложи опрощения. Стиснатите му зъби показваха, че думата не му допада. – Пълни опрощения за всички, които отхвърлят измяната и се закълнат във вяроност пред законния си крал. Те трябва да разберат...

– Те няма да разберат. – Гласът на Мелисандра беше тих. – Съжалявам, ваша милост. Но това не е краят. Още лъжекрале ще се вдигнат и

ще поемат короните от ръцете на онези, които загинаха.

– Още ли? – Станис я погледна така, сякаш бе готов да я стисне за гърлото. – Още узурпатори? Още изменници?

– Видях го в пламъците.

Кралица Селайз отиде при краля.

– Господарят на Светлината изпрати Мелисандра да те води към славата. Слушай я, моля те. Светите пламъци на Р'хлор не лъжат.

– Има лъжи и лъжи, жено. Дори когато тези пламъци казват истината, те са пълни с уловки.

– Една мравка, носеща думите на един крал, може и да не разбира какво казва той – заяви Мелисандра, – а всички хора са мравки пред огнения лик на бога. Ако понякога сбъркам едно предупреждение с пророчество или едно пророчество с предупреждение, то грешката се корени в четящия, а не в книгата. Но следното зная със сигурност – пратеници и опрощения вече няма да ви послужат, както и пиявици. Трябва да покажете на страната знак. Знак, доказващ вашата сила.

– Сила ли? – Кралят изсумтя. – Имам хиляда и триста души на Драконов камък и още триста в Бурен край. – Ръката му посочи Рисуваната маса. – Останалото от Вестерос е в ръцете на враговете ми. Нямам никаква флота освен тази на Саладор Саан. Нямам пари, за да купя наемници. Никакви изгледи за плячка или слава, с които да подмамя свободни конници за своята кауза.

– Лорд съпруже – каза кралица Селайз, – ти имаш повече мъже, отколкото Егон преди триста години. Липсват ти само дракони.

Станис я изгледа мрачно.

– Девет мага прехвърлиха морето да измътят яйцата на Егон Трети. Белор Блажения се молеше над своето половин година. Егон Четвърти построи дракони от дърво и желязо. Ерион Яркопламения изпи адски огън, за да се преобрази. Маговете се издъниха, молитвите на крал Белор останаха без отговор, дървените дракони изгоряха, а принц Егон издъхна в писъци.

Кралица Селайз остана непреклонна.

– Никой от тях не беше избраникът на Р'хлор. Нямаше по тяхно време червени комети, грейнали в небесата, за да възвестят неговото идване. Никой не се преклони пред Светлоносеца, червения меч на героите. И никой от тях не заплати цената. Лейди Мелисандра ще ви каже, милорд. Само смърт може да плати живот.

– Момчето ли? – Кралят се намръщи.

– Момчето – потвърди кралицата.

– Момчето – отекна сир Аксел.

– Втръснало ми е от това окаяно момче още преди да се роди – оплака се кралят. – Самото му име раздира слуха ми и е легнало на душата ми като тъмен облак.

– Дайте ми момчето и никога повече няма да чуете да се спомене името му – обеща Мелисандра.

„Няма, но ще чуете писъците му, когато тя го изгори.“ Давос стисна зъби. По-разумно беше човек да говори само когато кралят му заповяда.

– Дайте момчето на Р'хлор – каза червената жена – и древното пророчество ще се изпълни. Вашият дракон ще се пробуди и ще разпери каменните си криле. Кралството ще бъде ваше.

Сир Аксел падна на коляно.

– Коленичил ви моля, ваша милост. Пробудете каменния дракон и нека треперят изменниците. Като Егон, вие започвате като лорд на Драконов камък. Като Егон вие ще завладеете кралството. Нека слабите и предателите изпитат гнева на пламъците ви.

– Собствената ви жена също ви моли, милорд съпруге. – Кралица Селайз падна на колене пред краля и стисна ръцете му. – Робърт и Делена оскверниха нашето ложе и наложиха проклетие над нашия съюз. Момчето е мръсният плод на тяхното прелюбодеяние. Вдигнете сянката от моята утроба и аз ще ви родя много законни синове, зная го. – Тя обгърна с ръце нозете му. – Той е само едно момче, родено от лъстта на вашия брат и позора на моята братовчедка.

– Той носи моята кръв. Я престани да ме стискаш, жено. – Крал Станис, измъкна ръцете си от нейните. – Може Робърт наистина да е прокълнал брачното ни ложе. Той ми се закле, че изобщо не е искал да ме опозори, че е бил пиан и така и не е разбрал в чия спалня се е напъхал онази нощ. Но има ли значение? Момчето не е виновно, каквато и да е истината.

Мелисандра докосна ръката на краля.

– Господарят на Светлината цени невинността. Няма по-скъпо жертвоприношение от това. От неговата кралска кръв и от неговия неопетнен огън ще се роди дракон.

Станис не се дръпна от докосването на Мелисандра, както от ръцете на кралицата. Червената жена бе всичко, което Селайз не беше: млада, със знойно тяло и странно красива с неземно червените си очи.

– Би било удивително да се види как камък оживява – призна той с неохота. – И да яхнеш дракон... помня, че първия път, когато баща ми ме заведе в кралския двор, Робърт трябваше да ме държи за ръката. Едва

ли съм бил на повече от четири, а той – на пет или шест. След това се съгласихме, че кралят бе толкова благороден, колкото драконите са страшни. – Станис изсумтя. – Години след това баща ни каза, че същата сутрин Ерис се бил порязал на трона, така че мястото му било заето от Ръката. Тивин Ланистър беше този, който толкова ни впечатли. – Пръстите му докоснаха леко повърхността на масата и проследиха пътека през нарисуваните хълмове. – Робърт свали черепите долу, когато надяна короната, но не му стигна сила да заповяда да ги унищожат. Драконови криле над Вестерос... би било такава...

– Ваша милост! – Давос пристъпи напред. – Може ли да говоря? Станис затвори уста толкова силно, че зъбите му изтракаха.

– Милорд Дъждовен лес. Защо ви направих своя Ръка, ако не да говорите? – Кралят му махна с ръка. – Хайде, кажи каквото имаш да кажеш.

„Воине, дай ми сила.“ – Малко разбирам от дракони и още по-малко от богове... но кралицата спомена за проклетия. Никой не е толкова прокълнат, колкото кралеубийците, в очите и на боговете, и на хората.

– Няма други богове освен Р'хлор и Другия, чието име не трябва да се изрича. – Устата на Мелисандра се сви в тънка червена резка. – А малките хора проклинат онова, което не могат да разберат.

– Аз съм малък човек – призна Давос, – затова обяснете ми с какво това момче Едрик Буря ще ви помогне да пробудите своя каменен дракон, милейди. – Беше решил да повтаря името на момчето колкото може по-често.

– Само смърт може да заплати живот, милорд. Великият дар изисква велико приношение.

– Какво му е великото на едно незаконородено дете?

– Той има кралска кръв в жилите си. Вие вече видяхте какво може да постигне дори малко от тази кръв...

– Видях, че изгорихте някакви пивавици.

– И двама лъжекrale са мъртви.

– Роб Старк беше убит от Уолдър, владетеля на Брода, а за Бейлон Грейджой чухме, че е паднал от един мост. Кого са убили вашите пивавици?

– Съмнявате ли се в могъществото на Р'хлор?

„Не.“ Давос много добре си спомняше живата сянка, която се изсипа от утробата ѝ онази нощ под Бурен край, черните ѝ ръце, впили се в бедрата ѝ. „Трябва да внимавам, че някоя сянка може и мен да потърси.“ – Дори един контрабандист на лук може да различи два лука от три.

Липсва ви един крал, милейди.

Станис се изсмя.

– Тук ви хвана, милейди. Две не са три.

– Разбира се, ваша милост. Един крал може да умре случайно, дори двама... но трима? Ако Джофри загине сред цялата си военна мощ, обкръжен от своите армии и Кралската си гвардия, няма ли това да покаже истинското могъщество на нашия Господ?

– Би могло. – Кралят изрече думите с неохота.

– Или не. – Давос се постара да прикрие страха си.

– Джофри ще умре – заяви кралица Селайз убедено.

– Може и да е умрял вече – добави сир Аксел. Станис ги изгледа с неприязън.

– Вие да не сте обучени врани, да ми грачите един след друг? Я стига.

– Съпруже, чуйте ме... – настоя кралицата.

– Защо? Две не е три. Кралете също могат да броят като контрабандистите. Можете да си вървите. – Станис им обърна гръб.

Мелисандра помогна на кралицата да стане. Селайз тръгна вдървено към вратата, червената жена я последва. Сир Аксел се задържа колкото да хвърли на Давос убийствен поглед. „Грозен поглед и грозно лице“ – помисли той.

След като излязоха, Давос се окашля. Кралят го погледна.

– Ти още ли си тук?

– Ваша милост, за Едрик Буря... Станис махна с ръка.

– Пощади ме. Давос не отстъпи.

– Дъщеря ви си взима уроците с него и играе с него всеки ден в Градината на Егон.

– Знам.

– Сърцето й ще се скъса, ако нещо лошо...

– И това го знам.

– Да го бяхте видели...

– Виждал съм го. Прилича на Робърт. Да, и го боготвори. Да му кажа ли колко пъти е помислил за него любимият му баща? Брат ми много обичаше да прави деца, но след като се родяха, само му досаждаха.

– Той пита за вас всеки ден, той...

– Ядосваш ме, Давос. Не искам да слушам повече за това копеле.

– Името му е Едрик Буря, ваша милост.

– Знам му името. Можеше ли да се измисли по-подходящо? Сочи произхода му, знатния му род, както и бурите, които носи със себе си.

Едрик Буря. Ето, казах го. Сега доволен ли си, Ръка?

– Едрик... – почна той.

– Едрик е само едно момче! Може да е най-доброто момче, което е дишало някога на този свят, но това нищо не значи. Моят дълг е към кралството. – Ръката му помете Рисуваната маса. – Колко момчета живеят във Вестерос? Колко момичета? Колко мъже, колко жени? Мракът ще ги погълне всички, твърди тя. Нощта, която не свършва. Тя говори за пророчества... герой, прероден в морето, живи дракони, излюпени от мъртъв камък... тя говори за знаци и се кълне, че сочат мен. Никога не съм го искал това, както не съм искал да ставам крал. Но смее ли да не я зачета? – Стисна зъби. – Ние не избираме съдбите си. Но все пак трябва... трябва да изпълним дълга си, нали? Голям или малък, трябва да изпълним дълга си. Мелисандра се кълне, че ме е видяла в своите пламъци, как се опълчвам срещу мрака, вдигнал високо Светлоносеца. Светлоносеца! – Станис изсумтя презрително. – Хубаво блещука, признавам ти го, но при Черна вода този вълшебен меч не ми послужи повече от най-простата стомана. Виж, един дракон можеше да обърне битката. Егон някога е стоял тук, на моето място, и е разглеждал тази маса. Мислиш ли, че щяхме да го наречем Егон Завоевателя, ако нямаше дракони?

– Ваша милост – каза Давос, – цена...

– Знам цената! Снощи, докато зяпах в камината, и аз видях разни неща в пламъците. Видях един крал с корона от пламъци на челото, гореше... гореше, Давос. Собствената му корона поглъщаше плътта му и го превръщаше в пепел. Мислиш ли, че ми трябва Мелисандра да ми каже какво означава това? Или ти? – Кралят се отмести и кралската му сянка падна върху Кралски чертог. – Щом Джофри трябва да умре... какво е животът на едно незаконно момче срещу едно кралство?

– Всичко – отвърна тихо Давос. Станис го погледна със стиснати зъби.

– Върви си – каза накрая кралят. – Преди да те пратя да си говориш сам в тъмницата.

Понякога ветровете на бурята духват толкова силно, че на човек не му остава избор, освен да свие платната.

– Слушам, ваша милост. – Давос сведе глава, но Станис като че ли вече го беше забравил.

В двора беше мразовито. Вятърът от изток духаше отривисто и знамената по стените плющяха. На Давос му замириса на сол във въздуха. „Морето.“ Обичаше тази миризма. Събуждаше у него желанието да закрачи отново по дървената палуба, да вдигне платното и да отплава на юг

при Маря и двете им малки деца. Напоследък мислеше всеки ден за тях, а нощем – още повече. Нищо повече не му се искаше понякога, освен да вземе Деван и да си замине за дома. „Но не мога. Все още не мога. Сега съм лорд и Ръка на краля, не мога да го предам.“ Вдигна очи и се загледа към стените. На мястото на зъбците отгоре го гледаха хиляда водоливници с чудовищни лица, всяко различно от другите: двукраки дракони, грифони, мантикори, минотаври, базилиски, цербери, сфинксове и още безброй странни същества, изникнали от бойниците на замъка, сякаш бяха израснали там. А драконите бяха навсякъде. Голямата зала напомняше на дракон, легнал по корем. Хората влизаха през разтворената му паст. Кухните напомняха на дракон, навит на кълбо, а пушекът и парата от пещите излизаха през ноздрите му. Кулите бяха дракони, надвиснали над стените или изпънати за полет. Вятърният змей сякаш крещеше предизвикателно към небесата, а кулата на Морския дракон се вираше мрачно над вълните. По-малки дракони обграждаха портите. Драконови нокти стърчаха от стените и стискаха факли, грамадни каменни криле обгръщаха ковачницата и оръжейната, драконови опашки оформяха арки, мостове и външни стълбища.

Давос често бе чувал да разправят, че магьосниците на Валирия не са изсичали и извайвали като обикновените зидари, а обработвали камъка с огън и магия така, както един грънчар обработва глината. Но сега се зачуди. „Ами ако са били истински дракони, превърнати по някакъв начин в камък?“ – Ако червената жена вземе, че ги съживи, замъкът ще се срине според мен. Що за дракони са тези, пълни със стаи, стълбища и мебели? И прозорци. И комини. И нужници.

Давос се обърна и видя до себе си Саладор Саан.

– Означава ли това, че си ми простил за предателството, Сала? Старият пират му размахна пръст.

– Да простя – да. Да забравя – никога. Всичкото онова злато на остров Нокът, което можеше да е мое, само като го помисля и се чувствам стар и уморен. Когато умра в разорение, жените и конкубинките ми ще те прокълнат, Луков лорде. Лорд Селтигар има много чудесни вина, които сега не мога да вкуся, един морски орел, който е научил да излита от китката му, и един вълшебен рог, с който зове кракените от дълбините. Много ще е полезен този рог да смъкна тирошеца и някои други досадни същества. Но имам ли го този рог, че да засвирия с него? Не! Защото кралят направи стария ми приятел своя Ръка. – Пъхна ръка под мишницата на Давос и каза: – Хората на кралицата не те обичат, приятелю. Чувам, че нечия Ръка си прави свои приятели. Вярно е, нали?

„Много чуваш ти, стари пирате.“ За един контрабандист е добре да познава хората не по-зле от приливите, иначе няма да му остане много живот за контрабандата. Хората на кралицата можеше да са страстни поклонници на Господаря на Светлината, но по-простичкият народ на Драконов камък се връщаше към боговете, които беше познавал през целия си живот. Те разправяха, че Станис бил омагьосан и че Мелисандра го отвърнала от Седмината и го принудила да се кланя на някакъв демон, излязъл от сенките и че... най-тежкия грях... че тя и нейният бог са го провалили. А имаше и рицари и дребни благородници, които споделяха тези чувства. Давос ги беше издирил един по един, подбирайки ги със същата грижа, с която добрият капитан подбира екипажа си. Сир Джералд Гоуър се беше сражавал храбро на Черна вода, но след това го бяха чували да разправя, че този Р'хлор трябва да е много жалък бог, щом позволява следовниците му да ги пъди едно джудже и един мъртвец. Сир Андрю Естермон беше братовчед на краля и преди години беше служил при него като скуайър. Копелето на Нощна песен беше командвал ариергарда, благодарение на който Станис успя да се спаси на галерите на Саладор Саан, но той почиташе Воина с толкова яростна вяра, колкото яростен беше и нравът му. „Хора на краля, не на кралицата.“ Но нямаше да е добре да се хвали с тях.

– Един лисенски пират веднъж ми каза, че добрият контрабандист не се набива в хорските очи – отвърна предпазливо Давос. – Черни платна, – тихо гребане и екипаж, който знае да си държи езиците зад зъбите.

Лисенецът се засмя.

– Още по-добре е екипаж без езици. Неми, които не могат нито да четат, нито да пишат. – След което стана по-сериозен. – Но се радвам да разбера, че някой те пази откъм гърба, стари приятелю. Как мислиш, ще даде ли кралят момчето на червената жрица? Едно малко драконче може да сложи край на тази война.

Старият навик го тласна да посегне към късмета си, но костите от пръстите му вече не висяха на шията му и той не намери нищо.

– Няма да го направи – каза Давос. – Не би могъл да посегне на родната си кръв.

– Лорд Ренли ще се радва да го чуе.

– Ренли беше предател и беше въоръжен. Едрик Буря е съвсем невинен. Негова милост е справедлив човек.

Сала сви рамене.

– Ще видим. Или ти, по-скоро. Колкото до мен, аз се връщам в морето. Още сега сигурно негодници контрабандисти опъват платната през

залива на Черна вода с надеждата да избегнат законния дълг към своя господар. – Той плесна Давос по гърба. – А ти се пази. Ти и твоите неми приятели. Издигна се много високо, но нали знаеш, колкото по-нависоко се качва човек, толкова по-отвисоко пада.

Давос се замисли над тези думи, докато се качваше по стъпалата на Кулата на Морския дракон към покоите на майстера. Не му трябваше Сала да му каже, че се е издигнал много високо. „Да чета не мога, да пиша не мога, лордовете ме презират, от управление не разбирам нищо, как мога да бъда Ръката на краля? Мястото ми е на палубата на някой кораб, а не в кулата на някой замък.“ Каза го на майстер Пилос.

– Вие сте прочут капитан – отвърна майстерът. – Един капитан управлява кораба си, нали? Трябва да го превежда през измамни води, да наглася платната така, че да улавя надигашия се вятър, да разбира кога иде бурята и как най-добре да я преодолее. Това е почти същото.

Пилос беше много мил, но уверенията му звучаха някак кухо.

– Хич не е същото! – възрази Давос. – Едно кралство не е кораб... и толкова по-добре, щото това кралство щеше вече да потъва. Разбирам от дърво, възгата и вода, да, но как ще ми послужи това сега? Къде да го намеря вятъра, който ще издуха крал Станис трона му?

Майстерът се засмя на това.

– Ами ето ви го, милорд. Знаете ли, думите са като вятъра, а вие издухате моите със здравия си разсъдък. Негова милост знае какво е докопал у вас, мисля.

– Лук е докопал – каза навъсен Давос. – Това е намерил той в мен. Ръка трябва да е някой знатен лорд, някой мъдър и учен, боен командир или велик рицар...

– Сир Риам Редвин е бил най-великият рицар за своето време и една от най-лошите Ръце, служили някога на крал. Молитвите на септон Мурмизон са вършели чудеса, но като Ръка той скоро накарал цялото кралство да се моли за скорошната му смърт. Лорд Бъгъруел бил прочут с остроумието си, Майлс Малък лес с куража си, сир Ото Хайтауър с учеността си, но всички те се провалили като Ръце, до един. Колкото до произхода, Драконовите крале често си избирали Ръце от собствената си кръв, с резултати толкова различни, колкото от Белор Скърши-копие до Мегор Жестокия. Срецу това имате Септон Барт, сина на ковача, когото Стария крал измъкнал от библиотеката на Червената цитадела и който осигурил на страната четиридесет години мир и благоденствие. – Пилос се усмихна. – Прочетете историята, лорд Давос, и ще се уверите, че съмненията ви са безпочвени.

– Как да чета история, след като не мога да чета?

– Всеки човек може да чете, милорд – каза майстер Пилос. – Никаква магия не е нужна тук, нито знатен род. Аз уча на това изкуство сина ви по заповед на краля. Позволете да науча и вас.

Предложението беше много любезно и Давос не можа да откаже. Така той започна всеки ден да се отбива в покоите на майстера високо на върха на Кулата на Морския дракон и да се мръщи над ръкописите, свитъците и големите кожени томове, за да разгадае по няколко думи. От усилията често го заболяваше главата и това на всичко отгоре го караше да се чувства също толкова глупак като Кръпчо. Синът му Дефан нямаше още и дванайсет години, но беше доста пред баща си, а за принцеса Шайрийн и Едрик Буря четенето изглеждаше естествено като дишането. Стигнаше ли се до книгите, Давос се оказваше по-голямо дете от тях. Но въпреки всичко той упорстваше. Нали сега беше Ръката на краля, а Ръката на краля трябваше да може да чете.

Тесните вити стъпала на Кулата на Морския дракон бяха много по-тежко наказание за майстер Крессен, след като бе счупил крака си. На Давос старецът все още му липсваше. Мислеше си, че на Станис също така би трябвало да му липсва. Пилос изглеждаше умен, усърден и добронамерен, но беше млад и кралят не споделяше с него толкова, колкото беше доверявал на Крессен. Старецът бе преживял със Станис толкова дълго... „Докато не се сблъска с Мелисандра и не умря заради това.“ Давос чу откъм стълбището тихо подрънкване на звънчета, което можеше да предвещава само появата на Кръпчо. Шутът на принцесата я чакаше пред вратата на майстера като предано куче. Мек като тесто и със смъкнати рамене, с нашарено като шутовска дреха лице на червени и зелени квадрати, Кръпчо носеше шлем – еленови рога, заковани за едно котле. Дузина звънчета бяха вързани на разклоненията и дрънкаха при всяко негово движение... което означаваше постоянно, тъй като глупакът рядко стоеше мирен. Дрънкаше и звънкаше по пътя си навсякъде, където тръгнаше; нищо чудно, че Пилос му беше забранил да стъпва на урочите на Шайрийн.

– Под морето дъртата риба изяде младата рибка – промърмори глупакът на Давос. Закима и звънците му задрънкаха и зазвъняха, а той запя: – „Знам аз, знам, знам, ох, ох, ох.“ – А пък тук младата риба учи дъртата риба – каза Давос, който никога не се чувстваше толкова стар, колкото докато седеше и се мъчеше да чете. Сигурно щеше да е различно, ако го учеше майстер Крессен, но Пилос беше достатъчно млад, за да му е син.

Завари майстера седнал до дългата си дървена маса, отрупана с книги и свитъци, срещу трите деца. Принцеса Шайрийн седеше между двете момчета. Дори сега Давос изпита голямо удоволствие от гледката как собствената му кръв прави компания на принцеса и на копеле на един крал. „Деван вече ще е лорд, а не просто рицар. Лордът на Речния лес.“ Давос се гордеше с това повече, отколкото че той самият носи титлата. „И чете при това! Чете и пише, сякаш се е родил научен.“ Пилос все го хвалеше за усърдието му, а учителят по оръжие твърдеше, че Деван е много обещаващ с меча, както и с пиката. „И е богоугодно момчето, при това.“ „Братята ми се възкачиха до Чертога Господен, за да седнат до Господа – беше заявил Деван, когато баща му му разказа как бяха загинали четиримата му братя. – Ще се моля за тях при нощните огньовете, както и за теб, татко, за да можеш да вървиш в Светлината на Господа до края на дните си.“

– Добро утро, тате – поздрави го момчето.

„Толкова прилича на Дейл на неговите години“ – помисли Давос. Най-големият му син никога не се беше обличал така изящно като Деван в униформа на скуайър, разбира се, но имаха еднакви широки лица, същите кафяви очи, същата кестенява коса. Бузите и брадичката на Деван бяха обрасли с рус мъх, от който и една праскова щеше да се срамува, макар че момчето се гордеше със своята „брада“. „Също както Дейл се гордеше със своята някога.“ Деван беше най-голямото от трите деца на масата.

Въпреки това Едрик Буря беше с три пръста по-висок и по-широк в гърдите и раменете. В това отношение наистина беше син на баща си; нито пък пропускаше някога сутрешните упражнения с меча и щита. Онези, които бяха достатъчно стари, за да помнят Робърт и Ренли като деца, твърдяха, че незаконното момче прилича повече на тях, отколкото на Станис: с черната като въглен коса и тъмносините очи, устата, челюстта, скулите. Само ушите му напомняха, че майка му е от дома Флорент.

– Да, добро утро, милорд – промълви Едрик. Момчето беше пламенно и дръзко, но отгледалите го майстери, кастелани и учители по оръжие добре го бяха приучили на вежливост. – При чичо ми ли бяхте.

Как е Негова милост?

– Добре е – излъга Давос. Честно казано, кралят напоследък изглеждаше изпит и измъчен, но той не виждаше необходимост да обременява момчето със страховете си. – Надявам се, че не попречих на урока ви.

– Току-що свършихме, милорд – каза майстер Пилос.

– Тъкмо четяхме за крал Дерон Първи. – Принцеса Шайрийн беше тъжно, мило и кротко дете – и грозно. От Станис беше наследила широката квадратна челност, от Селайз – големите уши на Флорент, а боговете в своята жестока мъдрост бяха намерили за уместно да подчертаят грозните ѝ черти, заразявайки я със „сива люспа“ още в детството. Болестта бе оставила едната ѝ бузка и половината от шията ѝ сива, напукана и корава, макар да бе пощадила живота и зрението ѝ. – Той тръгнал на война и завладял Дорн. Младия дракон, така са го нарича – ли – Почитал е лъжливи богове – каза Деван, – но иначе е бил велик крал и много храбър в боя.

– Бил е – съгласи се Едрик Буря, – но моят татко беше по-храбър. Младия дракон не е спечелвал три битки в един ден.

Принцесата го изгледа с широко отворени очи.

– Нима чичо Робърт е спечелвал три битки в един ден? Копелето кимна.

– Станало е, когато за пръв път свикал знамената си. Лордовете Грандисън, Каферен и Фел решили да се съюзят с Летен замък и да тръгнат на поход срещу Бурен край, но той научил за плановете им и веднага излязъл с всичките си рицари и скуайъри. Докато заговорниците идвали към Летен замък един по един, той ги сразявал поред, преди да могат да се свържат с другите. Лорд Фел убил в двубой, а сина му Сребърната брадва пленил. Деван погледна Пилос.

– Така ли е станало?

– Казах как е било, нали? – заяви Едрик Буря преди майстерът да успее да отговори. – Разбил ги и тримата и се сражавал толкова храбро, че след това лорд Грандисън и лорд Каферен станали негови хора, както и Сребърната брадва. Никой не е могъл да надвие баща ми.

– Едрик, не бива да се хвалиш – каза майстер Пилос. – Крал Робърт е претърпявал и поражения, като всеки друг човек. Лорд Тирел го надви при Пепелявия брод, загубил е и много турнири.

– Но е спечелил повече, отколкото е губил. И е убил принц Регар на Тризъбеца.

– Така е – съгласи се майстерът. – Но сега трябва да обърна внимание на лорд Давос, който ни изчака толкова търпеливо. Ще прочетем повече за „Завоюването на Дорн“ на крал Дерон утре.

Принцеса Шайрийн и двете момчета се сбогуваха учтиво. След като си излязоха, майстер Пилос каза на Давос.

– Милорд, може би и вие ще опитате с откъс от „Завоюването на

Дорн“? – Плъзна към него през масата тънка книга с кожена подвързия. – Крал Дерон е писал с изящна простота, а историята му е пълна с кръв, битки и примери на храброст. Вашият син е направо очарован.

– Моят син няма още дванайсет. Аз съм Ръката на краля. Дайте ми някое писмо, ако обичате.

– Както желаете, милорд. – Майстер Пилос порови по масата, като развиваше и хвърляше настрана разни късчета пергамент. – Нови писма няма. Някое старо може би...

Давос обичаше хубавите разкази не по-малко от всеки друг, но чувстваше, че Станис го е направил своя Ръка не за да си доставя удоволствие. Първият му дълг бе да помогне на своя крал да управлява, и затова на всяка цена трябваше да разбира думите, които носеха гарваните. И беше открил, че най-добрият начин да научиш нещо е като го правиш.

– Това може да ни свърши работа. – Пилос му подаде едно писмо. Давос приглади малкото квадратно парче омачкан пергамент и примижа над надрасканите по него буквички. Четенето беше трудно за очите му, това вече го беше научил. Понякога се чудеше дали Цитаделата предлага на турнири кесия с жълтици на онзи майстер, който успее да прочете най-дребния почерк. Пилос се беше смял на подхвърлянето му, но...

– До... петимата крале – прочете Давос, като се поколеба малко над „петимата“, което не беше виждал много често написано. – Кралят... от... кралят... отпред?

– Отвъд – поправи го майстерът. Давос направи гримаса.

– Кралят отвъд Вала идва... идва на юг. Води... гром...

– Огромна.

– ... огромна орда от ди... див... диваци. Лорд М... Ммор... Мормон прати... гарван от...гор... ду...

– Духовете. Гората на духовете. – Пилос подчерта думите с върха на пръста си.

– Гората на духовете. Той е... атаку...ван?

– Да.

Доволен, Давос продължи:

– Др... други птици дойдоха след това, без вест. Ние... се боим... Мормон е убит с цялата си... воня... не, войска. Боим се, че Мормон е убит с цялата си войска!... – Давос изведнъж осъзна какво чете. Обърна писмото и видя въска, запечатан на гърба. – Това е от Нощния страж. Майстер, крал Станис видял ли е това писмо?

– Предадох го на лорд Алестер още когато пристигна. Тогава той беше Ръката. Бях убеден, че го е обсъдил с кралицата. Когато го

попитах дали желае да изпратя отговор, той ми каза да не се правя на глупак. „На Негова милост не му стигат мъже да води собствените си битки, не може да ги пилее по диваци“ – така ми каза.

Беше си чистата истина. А и тези приказки за петима крале сигурно щяха да разгневят Станис.

– Само умиращият от глад проси хляб от просяка – промълви той.

– Простете, милорд?

– Нещо, което жена ми каза веднъж.

Давос забарабани по масата с отрязаните си пръсти. Първия път, когато беше видял Вала, бе по-млад и от Деван, служеше на борда на „Дръгливата котка“ в екипажа на Роро Ухорис, един тирошец, прочут из Тясното море с прозвището Сляпото копеле, макар че не беше нито сляп, нито копеле. Роро беше минал покрай Скагос в Треперещото море и бе посетил стотина малки заливчета, които никога дотогава не бяха виждали търговски кораб. Беше докарал стомана: мечове, брадви, шлемове, здрави ризници, за да ги изтъргува срещу кожи и изделия от кост, кехлибар и обсидиан. Когато „Дръгливата котка“ пое на юг, трюмовете ѝ бяха претъпкани, но в Залива на тюлените излязоха три черни галери и я подкараха към Източен страж. Изгубиха товара си, а Копелето си изгуби главата заради престъплението, че продавал оръжия на дивациите.

В дните си на контрабандист Давос беше търгувал при Източен страж. Черните братя бяха трудни като врагове, но добри купувачи за кораб с подходящата стока. Но макар да им беше прибирал парите, никога не беше забравил главата на Сляпото копеле, търкаляща се на палубата на „Дръгливата котка“.

– Като момче съм срещал диваци – рече той на майстер Пилос. – Като крадци бяха добри, но в пазаренето ги нямаше никакви. Като всички други хора са: някои добри – други гадни.

– Хората са си хора – съгласи се майстер Пилос. – Да се върнем ли на четенето, милорд Ръка?

„Аз съм Ръката на краля, да.“ На име Станис можеше да е кралят на Вестерос, на всъщност си беше кралят на Рисуваната маса.

Държеше Драконов камък и Бурен край и разчиташе на един все по-притеснителен съюз със Саладор Саан, но това бе всичко. Как бе възможно Стражът да търси помощ от него? „Може да не знаят колко е слаб, колко изгубена е каузата му.“ – Крал Станис никога не е виждал това писмо, сигурен ли сте?

Нито Мелисандра?

– Не. Да им го занеса ли? Още сега?

– Не – бързо отвърна Давос. – Вие сте изпълнили дълга си, когато сте го занесли на лорд Алестер.

„Ако Мелисандра знаеше за това писмо...“ Какво беше казала тя? „Онзи, чието име не бива да се изрича, сбира силата си, Давос Държели-ви. Скоро иде студът и нощта, която няма свършек.“ ... А Станис бе видял в пламъците кръг от горящи факли в снега, обкръжен от ужаси.

– Милорд, зле ли ви е? – попита Пилос.

„Изплашен съм, майстер“ – за малко да отвърне Давос. Спомни си онова, което Саладор Саан му бе разказал – как Азор Ахай закалил Светлоносеца, като го забил в сърцето на жената, която обичал. „Убил е жена си, за да се срази с мрака. Ако Станис е прероденият Азор Ахай, означава ли това, че Едрик Буря трябва да сподели участта на Нисса Нисса?“ – Бях се замислил, майстер. Простете. – „Какво лошо, ако някакъв дивашки крал завладее Севера?“ Не че Станис държеше Севера. От Негова милост едва ли можеше да се очаква да тръгне да защитава хора, които отказват да го признаят за крал. – Дайте ми друго писмо – каза той рязко. – Това е твърде... – ... трудно? – предположи Пилос.

„Скоро иде студът – шепнесе Мелисандра, – и нощта, която няма свършек.“ – Тревожно – каза Давос. – Твърде... тревожно. Друго писмо, моля.

ДЖОН

Събудиха ги пушеците на горящото Къртичино.

На върха на Кралската кула Джон Сняг се подпря на подплатената патерица, която му беше дал майстер Емон, и загледа вдигащите се сиви валма. Стир бе изгубил всякаква надежда да завземе Черен замък с изненада, след като Джон му избяга, но нямаше нужда да предупреждава толкова грубо за пристигането си. „Можеш да ни избиеш“ – помисли той, – „но никого няма да заколиш в постелята. Това поне предотврати.“ Кракът все още го болеше като в жарава, щом преместеше тежестта си на него. Беше се наложило Клидас да му помогне да облече тази сутрин изпраните си черни дрехи и да завърже ботушите, но докато приключат, му се искаше да се удави в млякото на мака. Вместо това обаче се задоволи с чаша сънно вино, дъвка от върбова кора и патерицата. Маякът на хълма край Къртичино гореше и Нощния страж имаше нужда от всеки мъж.

– Мога да се бия – настоя той, когато се опитаха да го спрат.

– Кракът ти оздравя, нали? – изсумтя Ноя. – Значи нямаш нищо против да те ритна, а?

– По-добре недей. Поизтръпнал е, но мога да покуцам и да стоя на място, и да се бия, ако имаш нужда от мен.

– Имам нужда от всеки, който знае с кой край на копиецо да мушка диваците.

– С острия край. – Джон си спомни, че беше казал веднъж същото на малката си сестричка.

Ноя потърка брадичката си.

– Може и да станеш. Ще те сложим на някоя кула с лък, но ако вземеш да паднеш, да не ми дойдеш да ми ревеш после.

От мястото си виждаше кралския път, виещ се през каменистите кафяви поля и пометените от вятъра хълмове. Магнарят щеше да се появи по този път до края на този ден, с мъжете на Денн отзад, размахващи брадви и копия. „Григ Козела, Големия цирей и всички останали също ще дойдат. И Игрит.“ Диваците така и не му станаха приятели, не беше позволил да му станат приятели, но тя...

Още усещаше още пулсиращата болка там, където стрелата ѝ беше пронизала бедрото му. Помнеше и очите на онзи старец, и черната кръв, бликаща от гърлото му, докато бурята трещеше над главите им. Но най-

вече помнеше пещерата и голотата ѝ под светлината на факлата, вкуса на устата ѝ, когато я разтвори под неговата. „Стой настрана, Игрит. Иди някъде на юг, скрий се в някоя от онези кръгли кули, които толкова ти харесаха. Тук няма да намериш нищо освен смърт.“ От другата страна на двора един от стрелците на покрива на Старите бараки на Флинт беше развързал гащите си и пикаеше през амбразура. Мъли – Джон го позна по мазната светлорижа коса. Мъже в черни наметала се виждаха и по други покриви и върхове на кули, макар че на всеки десет от тях девет бяха направени от слама. „Часовите – плашила за гарги“, беше ги нарекъл Донал Ноя. „Само че гаргите сме ние – помисли Джон – и повечето от нас са доста изплашени.“ Каквото и да ги наричаха, сламените войници бяха хрумване на майстер Емон. Имаха повече гащи, елечи и ризи, отколкото мъже, които да ги напълнят, така че защо да не натъпчат част от тях със слама, да не заметнат по едно наметало на раменете им и да не ги разположат като часови? Ноя ги беше поставил на всяка кула и по половината от прозорците. Някои стискаха копия или бяха насочили арбалети за стрелба. Надеждата им беше, че хората на Денн ще ги видят отдалече и ще решат, че Черен замък е твърде добре защитен, за да го шурмуват.

Около Джон на покрива на Кралската кула имаше шест плашила за врани, заедно с двама истински братя. Глухият Дик Фолард седеше до една от амбразурите и смазваше механизма на арбалета си, а момчето от Староград крачеше неспокойно покрай парапета и оправяше дрехите на сламените мъже. „Може би си мисли, че ще се бият по-добре, ако са нагласени правилно. Или това очакване му къса нервите, както къса моите.“ Момчето твърдеше, че е на осемнайсет – на повече, отколкото беше Джон, но въпреки това беше зелено като лятна трева. Сатена, така му викаха, нищо че беше облечен във вълната, ризницата и щавената кожа на Нощния страж; името си го беше получил във вертепа, в който се беше родил и отраснал. Беше хубав като момиче – с тъмни очи, гладка кожа и черни като гарванови пера къдрици. Половината година, преживяна в Черен замък, му беше втвърдила ръцете обаче, а Донал Ноя твърдеше, че с арбалета го бива. Но дали щеше да намери достатъчно кураж да посрещне онова, което идваше...

Джон закуцука по площадката на върха на кулата, подпирайки се на патерицата. Кралската кула не беше най-високата в замъка – тънката, стройна и рушаща се Пика държеше тази чест, макар Отел Ярвик да твърдеше, че можела да рухне всеки ден. Нито беше най-силната – Кулата на Бранителите при кралския път щеше да е по-костелив орех. Но

все пак беше достатъчно висока, достатъчно яка и разположена добре до Вала, с изглед над портата и подножието на дървеното, стълбище.

Първия път, когато бе видял Черен замък, Джон се беше зачудил защо някой ще е толкова глупав да построи замък без стени. Как би могъл да се брани?

– Не би могъл – каза чичо му. – Точно в това е смисълът. Нощният страж се е врекъл да не взима страна в свадите в страната. Но през столетията някои лорд-командири в своята гордост и неблагоприятно забравяли клетвите си и за малко да ни унищожат всички със своите амбиции. Лорд-командир Рънсел Хайтауър се опитал да завещае Стража на незаконния си син. Лорд-командир Родрик Флинт замислял да се провъзгласи за крал отвъд Вала. Тристан Мъд, Лудия Марк Ранкенфел, Робин Хил... знаеш ли, че преди шестстотин години командирите на Снежната порта и Нощна крепост тръгнали на война един срещу друг? А когато лорд-командирът се опитал да ги спре, те обединили силите си, за да го убият? На Старк в Зимен хребет се наложило да отсече една ръка... и главите на двамата. Което направил лесно, защото крепостите и на двамата били незащитими. Нощният страж е имал деветстотин деветдесет и шест лорд-командира преди Джорд Мормон, повечето от които – храбри и достойни мъже... но сме имали също така страхливци и глупци, имали сме тирани и безумци. Оцелели сме, защото лордовете и кралете на Седемте кралства са знаели, че не представляваме заплаха за тях, все едно кой ще ни командва. Нашите единствени врагове са на север, а на север си имаме Вала.

„Само че сега тези врагове се прехвърлиха през Вала и идат от юг – помисли Джон, – а лордовете и кралете на Седемте кралства са ни забравили. Поставени сме между чука и наковалнята.“ Без стена Черен замък не можеше да бъде удържан. Донал Ноя го знаеше не по-зле от всеки друг.

– Замъкът не им върши работа – каза оръжейникът на малкия си гарнизон. – Кухни, трапезария, конюшни, дори кулите... ще ги оставим да вземат всичко. Ще опразним оръжейната, ще изнесем каквото можем от складовете горе на Вала и ще се укрепим около портата.

Така Черен замък най-сетне разполагаше с нещо като стена, барикада с форма на полумесец и издигната от запаси: бурета с пирони и бъчви, пълни с осолено овнешко, топове черен плат, дърва за огрев, рендосани греди, втвърдени на огън колове и безброй чували със зърно. Грубото укрепление обкръжаваше двете неща, които най-вече си струваше да се бранят: портата към север и подножието на дървената стълба,

катереща се като пиана мълния на зигзаг по лицето на ледената стена и крепяща се на големи колкото дънери греди, забити дълбоко в леда.

Последните все още се катереха. Грен носеше на ръце едно момченце, а Пип, две стълбища по-надолу, крепеше с рамо един старец. Най-старите жители на селото все още чакаха реда си долу – да се спусне решетъчната клетка и да ги вдигне. Джон видя една майка, която дърпаше две деца, по едно във всяка ръка, и едно по-голямо момче, което пробяга край нея към стълбите. На двеста стъпки над тях Сго Синьо небе и лейди Мелиана (която не беше никаква лейди и с това бяха съгласни всички нейни приятели) стояха на една площадка и гледаха на юг. Несъмнено имаха по-добра гледка към пушеците от него. Джон се замисли за селяните, които бяха предпочели да не бягат. Все се намираха по няколко – прекалено опърничави, прекалено глупави или прекалено смели, за да бягат, няколко, които предпочитаха да се бият или да се скрият, или да се предадат. Хората на Денн може би щяха да ги пощадят.

„Най-добре щеше да е ние да ги нападнем първи – помисли той. – С петдесет конни шурмоваци щяхме да ги разбием още по пътя.“ Но нямаша петдесет шурмоваци, нито половината коне. Гарнизонът още не беше се върнал и нямаше как да се разбере къде са и дали ездачите, пратени от Ноя, са стигнали до тях.

„Ние сме гарнизонът – помисли Джон. – Ние.“ Братята, които бе оставил Боуен Марш, бяха все старци, недъгави и зелени момчета, точно както го бе предупредил Донал Ноя. Виждаха се няколко стари кокала горе по стълбите, други няколко на барикадата: Бурето, тромав и муден както винаги, Празния ботуш, който подскачаше енергично на дървения си крак, Лесничкия – полупобъркан, който си въобразяваше, че е прероденият Флориан Глупака, Дили Дорнеца, Алин Червения от Розов лес, Хенли Младака (доста над петдесетте), Хенли Дъртия (доста над седемдесетте), Хол Косматия, Пейт Петнистия от Девичето езеро. Двама от тях забелязаха, че Джон ги гледа от Кралската кула, и му замахаха. Други му обърнаха гръб. „Още ме мислят за обърниплащ.“ Чашата беше горчива, но Джон не можеше да ги вини. Беше копеле в края на краищата. Всеки знаеше, че копелетата по природа са подли и вероломни, защото са родени в поквара и измама. А и много врагове си беше създал в Черен замък... Раст например. Веднъж Джон го беше заплашил, че ще накара Дух да му разкъса гърлото, ако не престане да изтезвава Самуел Тарли, а Раст такива неща не забравяше. В момента трупаше на купчини сухи листа под стълбите, но от време на време спираше и хвърляше към

Джон злобен поглед.

– Не – ревна Донал Ноя на тримата мъже от Къртичино долу. – Катранът отива на крика, маслото – по стълбите, стрелите за арбалети на четвърта, пета и шеста площадки, копията – на първа и втора. Свинската мас под стълбището, да, там, под дъските. Каците с месо са за барикадата. Хайде, тикайте, кранти пъпчиви, хайде!

„Има господарски глас“ – помисли Джон. Баща му често му беше казал, че по време на битка дробовете на един командир са точно толкова важни, колкото и мечът. „Няма значение колко храбър или умен е човек, ако не могат да се чуят командите му“ – говореше лорд Едард на синовете си, затова двамата с Роб често се качваха на кулите на Зимен хребет и си викаха през двора. Донал Ноя щеше да ги заглуши и двамата. Къртиците изпитваха ужас от него и с пълно право, след като ги заплашваше да им откъсне главите.

Три четвърти от селото беше взело присърце предупреждението на Джон и бе потърсило убежище при Черен замък. Ноя се бе разпоредил всеки мъж, достатъчно здрав да държи копие или да размахва брадва, да помогне в защитата на барикадата, инак да си ходят по домовете проклетниците и там да си опитат шансовете срещу хората на Денн. Бяха опоскали оръжейната, за да стиснат яка стомана в ръце: двуостри брадрави, наточени като бръсначи ками, мечове, чукове, боздугани с остри шипове. Облечени в кожени елечи и ризници отгоре, с наколенници на краката и нагърленици да пазят главите им на раменете, неколцина от тях дори бяха заприличали на истински войници. „На лоша светлина. Ако примижеш.“ Ноя беше включил и жени и деца в общото дело. Онези, които бяха твърде малки, за да се бият, щяха да носят вода и да гасят пожарите, стопанката на Къртичино щеше да помага на Клидас и майстер Емон с ранените, а Хоб Трипръстия разполагаше с повече момчета за шишовете, бъркачи на котли и резачи на лук, отколкото можеха да му потрябват. На две от курвите от селския вертеп дори им бе предложено да се бият и те показаха достатъчно умение с арбалета, за да им се намери място на четиридесет стъпки горе по площадките.

– Студено е. – Сатена стоеше до него, пхнал ръце под мишниците си. Бузите му се бяха зачервили.

Джон неволно се усмихна.

– Студено е на Ледени нокти. Тук е само един свеж есенен ден.

– Надявам се тогава никога да не видя Ледени нокти. Познавах едно момиче в Староград, което обичаше да слага лед във виното. Това е най-доброто място за лед. Във виното. – Сатена погледна на юг и се

намръщи. – Мислите ли, че плашилата за врани ще ги подплашат, милорд?

– Можем само да се надяваме. – Беше възможно, предполагаше Джон... но по-вероятно беше само да накарат диваците да поспрат малко, колкото да насилят жените, които намерят из Къртичино, и да поплякосват. Или може би Стир очакваше да падне нощта и да нападне под прикритието на мрака.

Дойде пладне и си отиде, без никакъв знак от хората на Денн по кралския път. Джон обаче чу стъпки вътре в кулата и скоро от отвора на площадката щръкна главата на Оуен Тъпия, със зачервено от изкачването лице. Под едната си мишница носеше кошница с кифли, под другата – пита кашкавал, а от ръката му висеше торба с лук.

– Хоб заръча да ви нахраня, ако се наложи да висите тука за по-дълго.

„Или завинаги.“ – Благодарни му от наше име, Оуен.

Дик Фолард беше глух като пън, но носът му си работеше. Кифлите още бяха топли от печта, когато зарови в кошницата и измъкна една. Намери също така и буца сирене и им отрязва по малко.

– Стафиди – обяви той с възторг. – А, и ядки.

– Можеш да изядеш и моята – каза Сатена. – Не съм гладен.

– Яж – каза му Джон. – Не се знае кога пак ще имаме възможност да ядем. – Самият той си взе две кифли. Ядките бяха борови, а освен стафидите имаше и сушени ябълки.

– Диваците днес ли ще дойдат, лорд Сняг? – попита Оуен.

– Ако дойдат, ще разбереш – каза Джон. – Слушай за роговете.

– Два. За диваците са два. – Оуен беше висок, рошав и добродушен, неуморен в работата и удивително ловък, станеше ли дума за дърводелство, за оправяне на катапулти и други такива, но с най-голяма охота разправяше как майка му го изгървала да падне на главата си като бебе и половината му мозък изтекъл през ухото.

– Помниш ли къде трябва да идеш? – попита го Джон.

– Трябва да ида до стълбите, така каза Донал Ноя. Трябва да се кача на третата площадка и да стрелям с арбалета по диваците, ако се опитат да прехвърлят преградата. Третата площадка. Една, две, три. – Закима. – Ако диваците нападнат, кралят ще дойде и ще ни помогне, нали? Той е велик воин, нашият крал Робърт. Няма как да не дойде. Майстер Емон му прати птица.

Нямаше смисъл да му се обяснява, че Робърт Баратеон е покойник. Щеше да го забрави, както го беше забравял и преди.

– Да, майстер Емон му прати птица – съгласи се Джон. Това сякаш зарадва Оуен.

Много птици беше пратил майстер Емон... не до един крал, а до четирима. „Диваци пред портата – гласеше съобщението. – Кралството е в опасност. Пратете цялата помощ, която можете, към Черен замък.“ Гарвани полетяха чак за Староград и към Цитаделата, както и до петдесетина могъщи владетели в замъците им. Най-много разчитаха на северните лордове, затова до тях Емон беше изпратил по две птици. До Ъмбър и до Болтън, до замъка на Кервин и до Тореновото тържище, до Кархолд и до Дълбокия лес, до Мечия остров, Стария замък, до Вдовичи страж, до Бели залив, Могилино и Ручеите, до планинските крепости на Лидълс, до Бърли, Нори, Харклеј и Вълс – до всички тях бяха понесли призива им черните птици. „Диваци при портата. Северът е в опасност. Елате с цялата си сила.“ Е, гарваните можеха да имат криле, но лордовете и кралете нямаха. И да идеше насам някаква помощ, едва ли щеше да пристигне днес.

Следобед пушеците над Къртичино се разнесоха и небето на юг отново стана чисто. „Няма облаци“ – помисли Джон. Това беше добре.

Клидас и майстер Емон вдигнаха клетката на крика горе на Вала, а също и повечето жени от Къртичино. Мъже в черни наметала крачеха неспокойно по върховете на кулите и подвикваха из дворовете. Септон Целадор развеждаше мъжете по барикадите с молитва, призовавайки Война да им даде сила. Глухият Дик Фолард се сви под наметалото си и заспа. Сатена извървя поне сто левги, обикаляйки непрестанно около бойниците. Слънцето пълзеше по синьото небе и Валът плачеше. Привечер Оуен Тъпия се върна с един самун черен хляб и котле от най-доброто овнешко на Хоб, сготвено в гъст сос от бира и лук. Заради него дори Дик се събуди. Изядоха го до хапка и отопиха дъното на котлето. Когато свършиха, слънцето се беше смъкнало ниско на запад, а сенките се издължиха – резки и черни.

– Запали огъня – каза Джон на Сатена. – И напълни котлето с масло.

Самият той слезе долу да залости вратата, но също така да се опита да раздвижи вкочанения си крак. Това беше грешка и Джон скоро го разбра, но все пак стисна патерицата и се пребори. Вратата беше дъбова, обкована с желязо. Можеше да забави хората на Денн, но нямаше да ги спре, ако решат да влязат. Джон тикна лоста в скобите, отиде до нужника – можеше да се окаже за последно – и закуцука обратно нагоре, стиснал зъби от болка.

Западът бе придобил цвета на кървав оток, но небето над него беше кобалтовосиньо и преливаше в пурпур, а звездите вече изгряваха. Джон седеше между два зъбеца с едно от плашилата за другар и гледаше препускащия в небесата Жребец. Или беше Рогатия господар? Зачуди се къде ли е сега Дух. Замисли се и за Игрит, но си каза, че тези мисли могат да го доведат до лудост.

Дойдоха, разбира се, през нощта. „Като крадци – помисли Джон. – Като убийци.“ Когато прозвучаха роговете, Сатена се напика, но Джон се направи, че не е разбрал.

– Събуди Дик – каза той на момчето от Староград. – Иначе току – виж проспал цялата битка.

– Страх ме е. – Лицето на Сатена беше смъртно бледо.

– Тях също ги е страх. – Джон подпря патерицата на зъбеца и взе лъка. – Не хаби стрелите, ако не си сигурен, че си се прицелил добре – каза на Сатена, когато той се върна с Дик. – Запасите ни са големи, но големи не значи неизчерпаеми. И се отдръпвай зад зъбеца, след като стреляш, не се опитвай да се криеш зад плашилата. Те са от слама и стрелите ги пробиват лесно.

На Дик Фолард не си направи труда да казва нищо. Дик разчиташе думите по устните, ако е достатъчно светло, и после само псуваше, но пък знаеше какво да прави.

Заеха позиции от трите страни на кръглата кула. Джон провеси колчана на колана си и извади една стрела. Перата ѝ бяха сиви. Спомни си какво му беше казал веднъж Теон Грейджой след един лов, с онази неизменната си усмивка:

– Глиганът да си държи бивните, а мечката – ноктите. Няма нищо по-гибелно от сивото гъше перо.

Джон не можеше да се мери с Теон, но все пак го биваше с лъка. Около оръжейната се промъкваха тъмни фигури, черни на фона на камъка, но не можеше да ги види достатъчно добре, за да хаби стрела. Чу викове и видя бойците на Стражевата кула да стрелят. Беше твърде далече, за да го засяга. Но щом зърна три сенки да се измъкват от, конюшните само на петдесетина разкрача от него, пристъпи до корнизата и вдигна лъка си. Тичаха и затова той ги проследи, изчака...

Стрелата полетя с тих съсък. Миг след това се чу пъшкане и през двора вече тичаха две сенки. Тичаха много по-бързо, но Джон вече бе извадил втора стрела от колчана. Този път избърза и не улучи. Докато зареди отново, диваците вече се бяха скрили. Той затърси нова цел и забеляза четириима, тичащи около празната руина на цитаделата на лорд-

командира. Лунната светлина блестеше от копията и бравите им и очертаваше страховитите знаци на кръглите им кожени шлемове: черепи и кости, змии, мечи нокти, зли демонски лица. „Свободния народ.“ Хората на Денн носеха щитове от черна щавена кожа с бронзов кант и шипове в средата, но тези бяха без украса, а и бяха по-леки – тръстикови щитове на шурмовите отряди.

Джон опъна лъка. Първата стрела разкъса щита с мечата лапа, втората се заби в нечие гърло. Дивакът изкрещя и се свлече. Той чу глухия звън от арбалета на Дик Глухия вляво от себе си, а миг след това – и на Сатена.

– Улучих един! – извика хрипливо момчето. – Улучих един в гърдите.

– Улучи още един – викна му Джон и стреля по един, който сечеше с брадва по вратата на Кулата на Хардин. Не улучи, но треперещата в дъба стрела накара дивака да размисли. Чак когато той побягна, Джон позна в него Голям цирей. Миг след това стрелата на стария Мъли от покрива на Бараките на Флинт се заби в крака му и той запълзя от двора, плувнал в кръв. „Вече няма да се оплаква от цирея си“ – помисли Джон.

Когато колчанът му се опразни, взе друг и се премести зад нов зъбец, близо до Дик Фолард. Джон пускаше по три стрели срещу всяка една на Глухия Дик, но това беше предимството на обикновения лък. Някои настояваха, че арбалетът пронизвал по-добре, но беше бавен и се зареждаше много мъчно. Диваците долу викаха, някъде откъм запад прозвуча рог. Стрела прониза гърлото на сламения часови до него, но Джон Сняг не го забеляза. „Един точен удар ми дайте по магнарят на Денн“ – примоли се той на бащините си богове. Магнарят поне беше враг, когото можеше да мрази. „Дайте ми Стир.“ Пръстите му бяха изтръпнали, а от палеца му течеше кръв, но Джон продължаваше да стреля. Огън привлече окото му, той се обърна и видя, че вратата на трапезарията гори. Знаеше, че Хоб Трипръстия и помагачите му от Къртичино са в безопасност горе на Вала, но въпреки това сякаш го удариха с юмрук в корема.

– Джон! – ревна до него Глухия Дик. – Оръжейната!

Видя, че са на покрива. Единият беше с факла. Дик скочи на зъбеца за по-точен прицел и железната пръчка изсвистя във въздуха към факлоносеца. Пропусна.

Стрелецът долу под него не пропусна.

Фолард не издаде звук, само се катурна с главата надолу през

парапета. До каменната настилка на двора бяха сто стъпки. Джон чу изтупването, докато надничаше иззад един от сламените войници да види откъде беше долетяла стрелата. На по-малко от десет стъпки от тялото на Глухия Дик зърна един кожен щит, дрипаво наметало и рошава червена коса. „Целуната от огъня – помисли Джон. – Носи късмет.“ Опъна лъка, но пръстите му не искаха да пуснат стрелата и тя изчезна толкова бързо, колкото се бе появила. Джон изруга, обърна се и стреля към покрива на оръжейната, но и там пропусна.

Междувременно източните конюшни също бяха пламнали, от сухата слама в яслите се вдигаха гъсти валма черен пушек. Когато покривът се сринва, пламъците зареваха към небето толкова силно, че почти заглушиха воя на бойните рогове на Денн. Петдесет от тях тичаха в плътна колона по кралския път, вдигнали щитовете над главите си. Други се изсипваха през зеленчуковата градина отвъд каменния двор и покрай стария пресъхнал кладенец. Трима цепеха вратата към покоите на майстер Емон, а горе на Тихата кула се вихреше отчаяна битка с мечове срещу бронзови брадви. Всичко това вече нямаше значение. „Танцът се е развихрил.“ Джон изкуцука през площадката при Сатена и го стисна за рамото.

– След мен!

Двамата се преместиха при северния корниз, където Кралската кула гледаше към портата и струпаната набързо стена от греди, бурета и чували със зърно на Донал Ноя. Мъжете на Денн бяха пред очите им. Повечето размахваха бронзови брадви, но някои бяха и каменни. Мнозина държаха къси копия за мушкане – върховете им проблясваха червени от светлината на пламъците в конюшните. Крещяха на Древната реч и шурмуваха барикадата, мушкаха с копията, въртяха бронзовите брадви и лееха зърно и кръв с еднаква жар, докато дървени и железни стрели се сипеха над тях от стрелците, които Донал Ноя бе поставил по стълбата.

– Какво ще правим? – извика Сатена.

– Ще ги трепем – изрева му Джон.

Никой стрелец не можеше и да мечтае за по-лесна цел. Хората на Денн бяха с гръб към Кралската кула – шурмуваха извитата в дъга барикада и се катереха по чувалите и буретата към мъжете в черно. Джон и Сатена случайно избраха една и съща цел. Мъжът тъкмо беше стигнал билото на барикадата, когато перестата стрела прониза врата му, а железната пръчка се заби между плешките му. Само миг след това дълъг меч се заби в корема му и той залитна назад върху човека след него. Джон посегна към колчана си и разбра, че отново е празен. Сатена

зареждаше арбалета, Той го остави и се върна за още стрели, но не беше направил и три крачки, когато капакът на три стъпки пред него се отвори с трясък. „Седем ада, така и не чух, че разбиват вратата.“ Нямаше време нито да мисли, нито да извика за помощ. Хвърли лъка, измъкна Дълъг нокът от ножницата и разцепи първата глава, която се показа от кулата. Бронзът не можеше да се опре на валирианската стомана. Ударът преряза шлема и се заби дълбоко в черепа. От виковете Джон разбра, че зад него идват още. Отстъпи и извика Сатена. Следващият, който се изкачи, бе пронизан с желязна стрела в бузата. И той изчезна надолу в тъмното.

– Маслото – рече Джон. Сатена кимна. Двамата награвиха дебелите сплътстени парцали, които бяха оставили до огъня, вдигнаха тежкия котел с кипналото масло и го изляха в дупката върху диваците долу. Письците бяха ужасни и на Сатена му призля. Джон изрита капака, сложи тежкия железен котел отгоре и здраво разтърси момчето. – Ще повършаш после! – изрева му. – Хайде с мен!

Бяха се отдръпнали от корнизата само за няколко мига, но всичко долу се бе променило. Дузина от черните братя и няколко мъже от Къртичино още се държаха над сандъците и буретата, но диваците вече напираха от всички страни на извитата в полумесец барикада и ги отблъскваха. Джон видя как един заби копието си в корема на Раст с такава сила, че го надигна във въздуха. Младия Хенли беше загинал, а Стария Хенли издъхваше, обграден от неприятели. Лесничкия се въртеше и сечеше, и се смееше като луд, скачаше от буре на буре и черното наметало плющеше зад гърба му. Една бронзова брадва го перна точно под коляното и смехът се превърна в задавен рев.

– Те се прекършват – каза Сатена.

– Не – отвърна му Джон. – Те се прекършиха.

Стана бързо. Една къртица побягна, после друга и изведнъж всички от селото започнаха да хвърлят оръжията и да оставят барикадата. Братята бяха твърде малко, за да удържат сами. Пред очите на Джон се мъчеха да се прегрупират и да възстановят реда на стената, но диваците ги пометеха с копия и брадви и скоро и те побягнаха. Дили Дорнеца се подхлъзна, падна по очи и един дивак заби копие между плешките му. Бавният и едва дишаш Буре почти бе стигнал подножието на стълбата, когато един от мъжете на Денн докопа края на наметалото му, дръпна го... но стрелата на арбалета го свали преди брадвата му да удари.

– Улучих го! – изграчи Сатена.

„Губим портата.“ Донал Ноя я беше затворил и заключил с верига,

но тя беше пред очите на шурмуващите, лесна за взимане, железните решетки блестяха червено с отразената светлина на пламъците, със студения черен тунел зад тях. Никой не се беше върнал да я брани; единственото безопасно място беше горе на Вала, седемстотин стъпки по кривата дървена стълба.

– На кои богове се молиш? – попита Джон.

– На седемте – отвърна момчето от Староград.

– Моли се тогава – каза му Джон. – Моли се на твоите нови богове, а аз ще се моля на моите стари. – Друго не оставаше.

Покрай бъркотията при входа на стълбището Джон беше забравил да си напълни колчана. Сега изкуцука обратно по покрива, напълни го и взе лъка си. Котелът си стоеше на мястото, така че засега, изглежда, бяха в безопасност. „Танцът се вихри, а ние гледаме от галерията“ – помисли си на връщане. Сатена стреляше по диваците на стъпалата, после се шмугваше зад зъбеца да зареди арбалета. „Може да е хубав, но е бърз.“ Същинската битка се водеше по стълбата. Ноя беше поставил копиеносци на двете най-долни площадки, но главоломното бягство на селяните беше подплашило и тях и те също тичаха нагоре към третата площадка, а диваците зад тях избиваха всеки изоставаш. Джон опъна лъка, стреля и остана доволен като видя как един от диваците се затъркаля надолу. Валът плачеше от топлината на пожарите и пламъците играеха и трепкаха по леда. Стъпалата се тресяха под тежките стъпки на тичащите нагоре да спасят живота си хора.

Отново стреля пак, но бяха само двамата със Сатена срещу цели шестдесет или седемдесет от Денн, които трополяха нагоре по стълбите и сееха смърт по пътя си, опиянени от победата. На четвъртата площадка рамо до рамо стояха трима братя в черни наметала и с мечове в ръце и за кратко макар, битката започна отново. Но бяха само трима и скоро дивашкият прилив ги помете, а кръвта им закапа по стълбите.

„В битка човек е най-уязвим, когато побегне – казал бе веднъж лорд Едард на Джон. – За войника бягащият е като ранено животно. Прави го още по-жаден за кръв.“ Стрелците на петата площадка побягнаха още преди битката да стигне до тях. Бягството им бе удавено в кръв.

– Донеси факлите – каза Джон на Сатена. Бяха четири, струпани край огъня, с увити в омазнени парцали глави. Имаше и дужина огнени стрели. Момчето от Староград тикна едната факла в огъня, докато тя не лумна ярко, а другите три пъхна под мишницата си, незапалени. Изглеждаше изплашен, и с право. Джон също беше изплашен.

Тъкмо тогава забеляза Стир. Магнарят се катереше по барикадата през разпраните чували със зърно, счупените бурета и трупове на приетели и на врагове. Бронзовата му люспеста броня блестеше мрачно в светлината на пламъците. Стир беше свалил шлема си, за да огледа сцената на кървавия си триумф, и се усмихваше, това плешиво, безухо копеле. Стискаше копие от язово дърво с бронзов връх. Като видя портата, посочи с копие към нея и излая нещо на Древната реч. „Твърде късно – помисли Джон. – Трябваше да си водиш хората през барикадата, тогава може би щеше да успееш да спасиш неколцина.“ Отгоре прозвуча дългият плътен зов на боен рог. Не от върха на Вала, а от деветата площадка, на около двеста стъпки височина, където стоеше Донал Ноя.

Джон зареди огнена стрела на тетивата, а Сатена я подпали с факлата. Стрелата профуча надолу и се заби с пукот в целта, оставяйки огнена дия след себе си.

Не се заби в Стир, а в стъпалата. По-точно – в буретата, каците и чувалите, които Донал Ноя беше струпал под стъпалата до височината на първата площадка: буретата със свинска мас, овча лой и масло за светилниците, чувалите – със сухи листа и мазни парцали, цепеници и трески.

– Още – викна Джон. – Още!

От всички кули наоколо полетяха огнени стрели – някои ги пускаха на висока дъга, за да паднат пред Вала. Когато Джон свърши стрелите, двамата със Сатена започнаха да палят факлите и да ги мятат през бойниците.

Горе лумна друг пожар. Старите дървени стъпала се бяха просмукали с масло като сунгер, а Донал Ноя ги беше напоил от деветата площадка чак до седмата. На Джон му оставаше само да се надява, че повечето от хората им са се изкатерили и са се спасили преди Ноя да е хвърлил факлите. Черните братя поне знаеха плана, но селяните – не.

Вятърът и огнят свършиха останалото. Джон можеше само да гледа. При пламъците долу и пламъците горе, диваците нямаше къде да се джнат. Някои продължиха нагоре и загинаха. Други слязоха на – долу и загинаха. Трети останаха по местата си и накрая също загинаха. Мнозина заскачаха от стъпалата и се пребиха. Двадесетина още стояха притиснати един до друг между двата пожара, когато ледът се пропука от топлината и цялата долна третина от стълбата се откъсна и полетя надолу заедно с няколко тона лед. Тогава Джон Сняг за последен път видя Стир, магнаря на Денн. „Валът се брани сам.“ Джон помоли Сатена да му помогне да слезе на двора. Раненият крак го болеше толкова лошо,

че едва можеше да върви.

– Донеси факла – каза той на момчето от Староград. – Трябва да потърся един човек.

Със сигурност част от свободните се бяха спасили. Хората на Манс, не на магнаря. И тя можеше да е с тях. Слязоха през трупове на онези, които се бяха опитали да се качат, и Джон закричи през тъмното с патерицата под едната мишница и с другата ръка подпряна на някогашното момче-курва от Староград.

Конюшните и трапезарията вече бяха изгорели, но пожарът по ледената стена продължаваше да бушува и да пълзи надолу стъпало по стъпало, площадка след площадка. От време на време чуваха стон, след това пукот и нова ледена грамада се откъсваше от Вала. Въздухът се бе изпълнил с пепел и ледени кристали.

Намери Кворт мъртъв, а Каменни палци издъхваше. Намери неколцина умрели или умиращи денци, които никога не беше познавал. Намери Големия цирей, изтощен от изгубената кръв, но още жив.

Намери Игрит, просната върху пряспа стар сняг под кулата на лорд командира, със стрела точно между гърдите ѝ. Ледените кристали се бяха посипали по лицето ѝ и под лунната светлина то приличаше на сребърна маска.

Стрелата беше черна, видя Джон, но перата ѝ бяха бели. „Не е моя – каза си той, – от моите не е.“ Но все едно че беше.

Когато коленичи до нея в снега, очите ѝ се отвориха.

– Джон Сняг – каза тя много тихо. Стрелата явно беше пробила дробовете ѝ. – Това истински замък ли е вече? Не е само кула?

– Истински. – Джон взе ръката ѝ.

– Добре – прошепна тя. – Исках да видя един истински замък преди... преди да...

– Ще видиш сто замъка – обеща ѝ той. – Битката свърши. Майстер Емон ще се погрижи за теб. – Погали косата ѝ. – Ти си целуната от огъня, забрави ли? Имаш късмет. Не може да те убие една стрела. Емон ще я извади и ще те закърпи, ще ти дадем от млякото на мака, да не те боли.

Тя само се усмихна.

– Помниш ли пещерата? Трябваше да останем в онази пещера. Как за ти.

– Ще се върнем в пещерата – увери я той. – Няма да умреш, Игрит. Няма.

– Ох. – Игрит го погали по бузата. – Ти нищо не знаеш, Джон Сняг.

БРАН

– Това е просто още един запустял замък – каза Мийра Тръстиката, загледана в порутените и обрасли с трънаци стени.

„Не – помисли Бран, – това е Нощната крепост и тук е краят на света.“ В планините не можеше да мисли за нищо друго, освен час по-скоро да стигнат до Вала и да намери триоката врана, но сега, след като стигнаха, го изпълниха страховете. Сънят, който го споходи... сънят, който споходи Лято... „Не, не бива да мисля за онзи сън.“ Не беше го казал дори на Тръстиките, въпреки че Мийра най-малко усещаше, че нещо не е наред. Ако не говореше за него, може би щеше да забрави, че го е сънувал, и тогава то сигурно нямаше да се случи на Роб, а Сив вятър все още щеше да...

– Ходор. – Ходор премести тежестта на другия си крак и Бран се люшна. Беше се уморил. Бяха вървели с часове. „Поне не го е страх.“ Бран се плашеше от това място и то беше страх да го признае на Тръстиките. „Аз съм принц на Севера, Старк от Зимен хребет, вече голям мъж, трябва да съм храбър като Роб.“ Джойен вдигна към него тъмнозелените си очи.

– Тук нищо не може да ни навреди, ваша милост.

Бран не беше толкова сигурен. Нощната крепост редовно се споменаваше в някои от най-страшните приказки на баба Нан. Тук беше царувал Краля на нощта преди името му да бъде заличено от паметта на хората. Тук Готвача Плъх бе поднесъл на андалския крал баница „принц с бекон“, тук стояха на своя страж седемдесет и деветимата бранници, тук храбрата млада Дани Флинт бе насилена и убита. Това беше замъкът, в който крал Шерит бе изрекъл проклятието си над древните андали, където чирачетата се бяха озовали пред нещото, което идва в нощта, където спият Симион Звездокия бе видял боя на адските псета. Лудия Акси беше крачил някога по тези дворове, изкачвал се бе по тези кули, колейки братята си в тъмното.

Всичко това се беше случило преди стотици и хиляди години, разбира се, а някои неща сигурно изобщо не се бяха случвали. Майстер Лувин все казваше, че историите на баба Нан не бива да се приемат на вяра. Но веднъж чичо му беше дошъл да види баща му и Бран го попита за Нощната крепост. Бенджен Старк не каза, че приказките са верни, но не каза и че не са; само сви рамене и рече:

– Нощната крепост сме я оставили преди двеста години. Сякаш това беше отговор.

Бран се постара да потисне страха си и се огледа. Утрото бе студено, но светло, слънцето грееше от тъмносињото небе, но не харесваха шумовете. Вятърът подухваше с боязлив трепет около полусрутените кули, сградите простенваха, чуваше се и дращенето на плъхове под пода на голямата зала. „Дечицата на Готвача Плъх бягат от баща си.“ Дворовете се бяха превърнали в малки горички, в които сгърчените дървета се търкаха с голите си клони и мъртвите листа ситнеха като хлебарки по преспите стар сняг. На мястото на някогашните конюшни растяха дървета, а едно криво бяло язово дърво беше пробило през зейналата дупка в купола на старата кухня. Дори Лято не беше спокоен тук. Бран се пъхна в кожата му само за малко, за да улови миризмата на мястото. Тя също не му хареса. И освен това тук нямаше никакъв проход.

Бран им беше казал, че няма да има. Казва им го и им го повтори, но не, Джойен Тръстиката настоя сам да види. Твърдеше, че сънувал зелен сън, а зелените му сънища не лъжеха. „Не лъжат, но и порти не отварят“ – помисли Бран.

Портата на Нощната крепост беше запечатана в деня, в който черните братя бяха натоварили мулетата и конете си и бяха тръгнали към Дълбоко езеро; железната ѝ решетка била спусната, веригите, които я бяха вдигали, бяха свалени и отнесени, тунелът бе запушен с камъни и чакъл и всичко това бе замръзнало и станало непроницаемо като самия Вал.

– Трябваше да отидем при Джон – каза Бран. Често си мислеше за незаконния си брат, след нощта, когато Лято го бе видял как язди през бурята. – Трябваше да намерим кралския път и да отидем в Черен замък.

– Не смеем, принце – каза Джойен. – Обясних ви защо.

– Но диваци наистина има. Те убиха някакъв човек, искаха да убият и Джон. Джойен, те бяха стотици!

– Сам го казахте. А ние сме четирима. Помогнахте на брат си, ако онова наистина е бил той, но това за малко щеше да коства живота на Лято.

– Знаем – каза окаяно Бран.

Вълчището беше убило трима от тях, може би повече, но се оказаха твърде много. Когато оформиха плътен кръг около високия мъж без уши, той се бе опитал да се измъкне през дъжда, но една от стрелите им полетя след него и внезапната болка бе изхвърлила Бран от вълчата кожа и го бе върнала в неговата си. След като бурята утихна, се бяха

сгушили един до друг в тъмното, без огън, говореха си шепнешком, доколкото изобщо си говореха, вслушваха се в тежкото дишане на Ходор и се чудеха дали диваците могат да се опитат да преминат езерото на зоранта. Бран на няколко пъти се опита да се пресегне към Лято, но го връщаше болката, която намираще в него, както едно нажежено котле те кара да си дръпнеш ръката, когато тъкмо си решил да го хванеш. Само Ходор спа нея нощ, мърмореше си „Ходор, ходор“, въртеше се и се мяташе. Бран изпитваше ужас, че Лято сигурно умира сега някъде отвън, в тъмното. „Моля ви, стари богове – мълвеше той беззвучно, – вие взехте Зимен хребет и баща ми, и краката ми взехте, моля ви, не ми вземайте и Лято. И пазете също така Джон Сняг, и накарайте диваците да си идат.“ На скалистия остров сред езерото не растяха язови дървета, но старите богове сигурно го бяха чули по някакъв начин. Диваците не бързаха да си тръгват, разсъблякоха телата на мъртвите си и на стареца, дето го бяха убили, дори взеха да ловят риба от езерото, а имаше и един ужасен момент, когато трима от тях случайно се натъкнаха на пътечката и тръгнаха по нея... но тя обърна изведнъж, а те – не, и двама от тях за малко щяха да се удавят. Високият плешив мъж им кресна нещо, думите му отекнаха над водата на някакъв език, който дори Джойен не знаеше, и малко по-късно те си прибраха щитовете и копията и поеха на североизток. Бран също искаше да излезе и да потърси Лято, но Тръстиките казаха да не го прави.

– Ще изчакаме още една нощ – отсече Джойен. – Да останат поне няколко левги между нас и диваците. Не искаш пак да ги срещнем, нали?

Късно същия следобед Лято се върна оттам, където се беше крил, влачейки единия си крак. Яде от труповете в хана, пъдеше враните, а после заплува към острова. Мийра извади счупената стрела от крака му и натърка раната със сок от някакви растения, които намери в основата на кулата. Вълчището все още накуцваше, но с всеки ден – като че ли по-малко, според Бран. Боговете го бяха чули.

– Може би трябва да пробваме друг замък – каза Мийра на брат си. – Сигурно ще можем да минем някъде другаде. – Мога да изляза да огледам, ако искаш. Сама ще се справя по-добре.

Бран поклати глава.

– Ако тръгнеш на изток, там е Дълбоко езеро, а след това Краличина порта. На запад е Леден знак. Но и те ще са същите, само че по-малки. Всички порти са запушени, освен при Черен замък, Източен страж и Сенчестата кула.

Тук Ходор каза „Ходор“, а Тръстиките се спогледаха.

– Най-малкото би трябвало да се изкатери на Вала – реши Мийра. – Сигурно оттам ще мога да видя нещо.

– Какво се надяваш да видиш? – попита Джойен.

– Нещо – отвърна Мийра и този път беше непреклонна.

„Аз трябваше да съм.“ Бран вдигна глава да погледне Вала и си представи как се катери педя по педя, заравяйки пръсти в цепнатините на леда. Това го накара да се усмихне напук на всичко, напук на сънищата и на диваците, и на Джойен, на всичко. Като малък се беше катерил по стените на Зимен хребет и по всички кули, но никоя от тях не беше толкова висока, а и бяха от камък. Валът можеше да прилича сега на каменен, сив и надупчен, но облаците щяха да се отдръпнат и слънцето да го удари с лъчите си по-различно, и той изведнъж щеше да се преобрази, да се извиси пред тях – бял, син и блестящ. Това бе краят на света, баба Нан го беше казвала стотици пъти. От другата страна бяха чудовищата, великаните и таласъмите, но те не можеха да преминат отсам, докато Валът стоеше здрав и непоклатим. „Искам да застана отгоре с Мийра – помисли Бран. – Искам да застана горе и да видя.“ Но беше сакал, така че можеше само да остане долу, докато Мийра се изкачва нагоре сама.

Всъщност тя не се катереше, както той правеше някога. Тя просто си вървеше по едни стъпала, които Нощният страж беше изсякъл преди стотици и хиляди години. Бран си спомни как майстер Лувин казваше, че Нощната крепост е единственият замък, където стъпалата са изсечени в самия Вал. Или май беше чичо Бенджен. По-новите замъци си имаха дървени стъпала или каменни, или дълги рампи от пръст и чакъл. „Ледът е твърде измамен.“ Това го беше казал чичо му. Беше казал, че външната повърхност на Вала понякога плачела с ледени сълзи, макар че сърцевината му отвътре си оставала замръзвала и корава като скала. Стъпалата сигурно се бяха разтопявали и замръзвали хиляди пъти, от както черните братя бяха изоставили замъка, и след всяко топене се бяха свивали по малко и бяха ставали все по-гладки и по-измамни.

И по-малки. „Все едно че Валът ги поглъща навътре в себе си.“ Мийра Тръстиката стъпваше много сигурно, но въпреки това вървеше бавно, от стъпалце на стъпалце. На две места, където стъпалата сигурно съвсем се бяха заличили, тръгна на четири крака. „Още по-лошо ще бъде, когато започне да слиза“ – помисли Бран, без да откъсва очи от нея. Все пак съжали, че не е с нея там, горе. Когато стигна върха, лазейки по ледените бучки, единственото, което беше останало от най-високите

стъпала, Мийра изчезна от погледа му.

– Кога ще слезе? – попита Бран.

– Когато реши – отвърна Джойен. – Ще иска да погледа дълго... по Вала, както и отвъд. Ние трябва да направим същото тук.

– Ходор? – каза подозрително Ходор.

– Може да намерим нещо – настоя Джойен.

„Или нещото да намери нас.“ Бран не можа да го изрече обаче; не искаше Джойен да го сметне за страхливец.

Така че тръгнаха да оглеждат, Джойен Тръстиката начело, Бран в коша на гърба на Ходор, а Лято запристъпва до тях. Веднъж вълчището се втурна през една черна врата и скоро се върна със сив плъх между зъбите. „Готвача Плъх“ – помисли Бран, но цветът не беше същият, а и плъхът не беше по-голям от котка. Готвача Плъх беше бял и голям почти колкото свиня...

Много тъмни врати имаше в Нощната крепост и много плъхове. Бран ги чуваше да шумолят в нишите и мазетата и в лабиринта от черни като катран тунели. Джойен поиска да слязат и да надникнат долу, но Ходор твърдо каза: „Ходор!“, а Бран каза: „Не.“ В тъмното под Нощната крепост имаше по-лоши неща от плъховете.

– Това място изглежда старо – каза Джойен, докато вървяха по една галерия, където слънчевата светлина хвърляше прашни стрели през празните прозорци.

– Два пъти по-старо е от Черен замък – каза Бран. – Тук е бил първият замък на Вала, най-големият. – Но също така беше и първият изоставен замък, още по времето на Стария крал. Дори тогава, разправяха, бил три четвърти пуст и издържането му било много скъпо. Добрата кралица Алисан предложила Нощния страж да го замени с някой помалък, по-нов замък, само на седем мили на изток, където Валът завиваше покрай брега на красивото зелено езеро. Дълбоко езеро бил заплатен с накитите на самата кралица и построен от хората, които Стария крал изпратил, а черните братя оставили Нощната крепост на плъховете.

Но това се беше случило много отдавна. Сега Дълбоко езеро беше също толкова пуст, колкото и замъка, който бе заменил, а Нощната крепост...

– Тук има призраци – каза Бран. Ходор сигурно беше слушал всички истории, но Джойен – не. – Стари призраци, още отпреди Стария крал, даже отпреди Егон Дракона: седемдесет и девет дезертъори, които тръгнали на юг, за да станат разбойници. Единият от тях бил най-младият син на лорд Ризуел, затова потърсили подслон в неговия замък, но

лорд Ризуел ги оковал и ги върнал в Нощната крепост. Лорд-командирът заповядал да изкопаят дупки горе на Вала, натикали дезертърите в тях и ги зазидали живи в леда. Имат копия и рогове и всички стоят с лице на север: Седемдесет и деветимата бранници, така ги наричат. Оставили постовете си приживе, затова стражът им продължава вечно в смъртта. Години по-късно, когато лорд Ризуел остарял и легнал да мре, заповядал да го отнесат в Нощната крепост, за да може да облече черното и да застане до сина си. Върнал го на Вала заради честта на рода им, но все пак го обичал, затова дошъл да сподели поста му.

Половината ден прекараха в обикаляне и надничане из замъка. Някои от кулите се бяха порутили съвсем, други изглеждаха опасни, но те се покачиха на камбанарията (камбаните ги нямаше) и до птичарника (птиците бяха отлетели). Под пивоварната намериха едно мазе с грамадни дъбови бурета, които изкъртяха кухо, щом Ходор почука по тях. Намериха библиотека (рафтовете се бяха сринали, книгите ги нямаше, а плъховете бяха навсякъде). Намериха влажна и потънала в сумрак тъмница, в чиито килии можеха да се поберат по петстотин затворници, но когато Бран стисна една от ръждясалите решетки, тя се счупи в ръката му. Само една рушаща се стена беше останала от голямата зала, банята като че ли потъваше в земята, а дворът за тренировки пред оръжейната, където братята някога се бяха упражнявали с копия, щитове и мечове, беше обрасъл с трънак. Оръжейната и ковачницата обаче си стояха, макар че на мястото на оръжията, меховете и наковалните имаше само паяжини и прахоляк. Лято понякога чуваше звуци, за които Бран, изглежда, бе глух, оголваше зъби без никаква видима причина, а козината по врата му настръхваше... но Готвача Плъх така и не се появи, нито седемдесет и деветимата бранници, нито Лудия Акси. Бран малко се успокои. „Може пък наистина да е само един пуст замък.“ Докато се върне Мийра, слънцето беше надвиснало едва на един меч ширина над хълмовете на запад.

– Какво видя? – попита я Джайен.

– Видях Гората на духовете – каза тя замислено. – Хълмове, които се издигат, докдето ти стигат очите, покрити с дървета, до които брадва не е стигала. Видях как слънчевата светлина проблясва над едно езеро, и облаци, които се носят от запад. Видях преспи стар сняг и ледени висулки, дълги като пики. Видях дори един орел да кръжи. Мисля, че и той ме видя. Махнах му.

– Видя ли път надолу? – попита Джайен. Тя поклати глава.

– Не. Съвсем стръмно е, а ледът е съвсем гладък... Мога да се

спусна, ако имам здраво въже и брадва, и да къртя дупки за хващане, но...

– Не можеш да спуснеш и нас – довърши Джойен.

– Да – съгласи се сестра му. – Сигурен ли си, че това е мястото, което си видял в съня си? Може да не е точно този замък.

– Не. Точно този е. Тук има порта.

„Да“ – помисли Бран. – „Но е запушена с камъни и лед.“ Скоро сенките се удължиха и вятърът задуха по-силно, помитайки сухи мъртви листа, които зашумяха по дворовете. Сбиращият се сумрак напомни на Бран за друга от приказките на баба Нан, приказката за Краля на нощта. Той бил тринадесетият мъж, оглавил Нощния страж, разправяше тя – воин, който не познавал страх.

– И това било грешката му – добавяше баба Нан, – защото всички хора трябва да познават страха.

Една жена донесла падението му. Жена, която той зърнал горе на Вала, с кожа, бяла като луната, и очи като сини звезди. Но нали той от нищо не се боял, подгонил я, хванал я и я любил, макар че кожата ѝ била студена като лед, а когато ѝ дал семето си, с него дал и душата си.

Върнал я в Нощната крепост и я провъзгласил за кралица, а себе си за крал, и със странни магии обвързал Заклетите си братя към своята воля. Тринадесет години царствали те, Краля на нощта и неговата кралица труп, докато накрая Старк от Зимен хребет и Джорамун от диваците не се обединили, за да освободят Стража от това обвързване. След падането му, когато се разбрало, че принасял жертви на Другите, всички писания за Краля на нощта били заличени, а името му – забранено.

– Според някои бил от дома Болтън – винаги завършваше разказа си баба Нан. – Други твърдят, че бил магнар от Скагос, според трети бил Ъмбър, Флинт или Нори. Някои ще те убеждават, че бил от дома Дървения крак, от ония, дето владеели Мечия остров преди да дойдат железните хора. Но не бил от тях той. Бил е Старк, братът на онзи, който го свалил. – След което винаги щипваше Бран по носа, той никога нямаше да го забрави. – Старк бил, от Зимен хребет, и кой знае? Може да се е казвал Брандън. Може да е спал точно в това легло, в същата тази стая.

„Не е – помисли Бран. – Но е крачил из този замък, където ние ще спим тази нощ.“ Мисълта за това никак не му харесваше. Посред бял ден Краля на нощта бил най-обикновен човек, все казваше баба Нан, но властвал нощем. „А вече се стъмва.“ Тръстиките решиха да спят в кухнята – каменен осмоъгълник с рухнал купол. Той може би наистина

щеше да им предложи по-добър подслон от повечето останали построй-ки, въпреки кривото язово дърво, което беше пробило през плочите на пода до огромния кладенец в средата и се бе изпънало нагоре през дупката в покрива, с белите си като кости клони, които се мъчеха да достигнат слънцето. Странно беше това дърво, по-тънко от всяко друго язово дърво, което Бран беше виждал, и без лице при това, но го караше да се чувства сякаш поне тук старите богове са с него.

Но това беше единственото нещо, което му харесваше в кухните. Покривът се беше запазил в по-голямата си част, така че щяха да са на сухо, ако завалеше пак, но той не мислеше, че тук ще се стоплят. Човек усещаше как студът се просмуква през плочките на пода. На Бран не му харесваха и сенките, нито огромните тухлени пещи, които ги обкръжаваха като зейнали усти, нито ръждясалите куки за месо, нито петната, които видя върху касапската маса покрай едната стена. „Тук Готвача Плъх е насякъл принца на късчета и тук е опекал баницата, в една от тези пещи.“ Но това, което най-малко му хареса, беше кладенецът. Беше широк цели дванайсет стъпки, целият от камък, със стъпала, вградени отстрани, които кръжаха надолу и надолу в тъмното. Стените бяха мокри и покрити с плесен, но никой от тях не можа да види вода на дъното, дори Мийра с нейните остри очи на ловец.

– Сигурно няма дъно – каза колебливо Бран.

Ходор надникна над високия до коляното му корниз на кладенеца и каза:

– ХОДОР!

Думата отекна надолу в кладенеца: „Ходорходорходорходор“, все по-слабо и по-слабо: „ходорходорходорходор“, докато не заглъхна до шепот. После той се засмя и се наведе да вдигне едно парче плоча от пода.

– Ходор, недей! – каза Бран, но твърде късно. Ходор хвърли плочата в кладенеца. – Не биваше да правиш това. Не знаеш какво има там долу. Можеш да нараниш нещо... или да разбудиш нещо.

Ходор го погледна невинно.

– Ходор?

Далеко, много далеко долу се чу плясъкът на камъка във водата. Всъщност не беше точно пляс, а по-скоро глът, сякаш водата бе разтвори-рила треперещата си ледена паст, за да глътне камъка. Ехото се понесе нагоре по бездънната шахта и за миг на Бран му се стори, че нещо се движи и се мята във водата.

– Май не бива да оставаме тук – каза той притеснено.

– При кладенеца ли? – попита Мийра. – Или в Нощната крепост?

– Да – отвърна Бран.

Тя се засмя и прати Ходор да събере дърва. Лято също се измъкна. Беше се почти стъмнило и той искаше да излезе на лов.

Ходор се върна с наръч сухи дърва и съчки. Джойен Тръстиката извади кремъка и ножа си и се залови със запалването на огъня, а Мийра започна да чисти рибата, която беше уловила в последния поток, който прегазиха. Бран се зачуди колко ли години са минали, откакто някой е вечерял в кухните на Нощната крепост за последен път. Зачуди се и кой ли е готвил тук за последен път, макар че може би беше по-добре да не го знае.

Когато пламъците се разгоряха хубаво, Мийра сложи върху тях рибата. „Поне не е баница с месо.“ Готвача Плъх беше изпекъл сина на андалския крал в голяма баница с лук, моркови, гъби, много пипер и сол, резени бекон и тъмноръвено дорнско вино. После го поднесъл на баща му, който похвалил майсторството на готвача и дори си поискал още едно парче. След това боговете превърнали готвача в чудовищен бял плъх, който можел да яде само рожбите си. Оттогава той обикалял из Нощната крепост и поглъщал децата си, но така и не можел да насити глада си.

– Боговете го прокълнали не заради убийството – казваше баба Нан, – нито защото поднесъл на андалския крал собствения му син в баница. Всеки има право на възмездие. Но той убил гост под покрива си, а това боговете не могат да простят.

– Трябва да поспим – каза строго Джойен, след като се наядоха. Огънят догаряше и той го разбърка с една пръчка. – Може да ме споходи зелен сън, който да ни покаже пътя.

Ходор вече се беше свил на пода и похъркваше. От време на време се стряскаше под наметалото си и изхленчваше нещо, което много приличаше на „Ходор“. Бран се сви възможно по-близо до огъня. Топлината беше приятна и тихото прашене на пламъците го успокои, но сънят не искаше да дойде. Отвън вятърът пращаше пълчища мъртви листа през дворовете и те дращеха като нокти по врати и прозорци. Звучите го караха да мисли за приказките на баба Нан. Сякаш почти чуваше как призрачните часовои си подвикват един на друг горе на Вала и как надуват призрачните си рогове. Бледа лунна светлина проникваше през дупката в купола и шареше по клоните на язовото дърво, изпънати нагоре към покрива. Сякаш дървото се мъчеше да сграбчи луната и да я смъкне долу в кладенеца. „Стари богове – замоли се Бран, – ако ме чувате, не ми пращайте сън тази нощ. Или ако го сторите, то нека да е

добър сън. “Боговете не му отвърнаха.

Бран насила затвори очи. Сигурно беше поспал малко, а може би само бе задрямал, унесъл се беше, както става с човек, когато е наполовина буден и наполовина заспал, мъчейки се да не мисли повече нито за Лудия Акси, нито за Готвача Плъх или за нещото, които идва в нощта.

И тогава чу шума.

Отвори очи. „Какво беше това?“ Затаи дъх. „Сънувах ли го? Или е било някой глупав кошмар?“ Не искаше да буди Мийра и Джойен заради някакъв си лош сън, но ето... тихо подраскване, далечно... „Листа, това са листата, драскат по стените навън и шумолят... или вятърът, сигурно е вятърът...“ Звукът обаче не идваше отвън. Бран настръхна. „Звукът е вътре, тук при нас, и става все по-силен.“ Той се надигна на лакът и се вслуша. Вятър имаше, и листа шумоляха, но това беше нещо друго. „Стъпки.“ Някой идеше насам. Нещо идеше насам.

Знаеше, че не са бранниците. Бранниците никога не напускаха Вала. Но в Нощната крепост можеше да има и други призраци, при това още по-страшни. Спомни си какво им беше разправяла баба Нан за Лудия Акси, как си свалял ботушите и обикалял из коридорите на замъка бос в тъмното, без никакъв звук, който да ти подсказва къде е, освен капките кръв, падащи от брадвата му, от лактите и от мократа му червена брада. А може би въобще не беше Лудия Акси, а нещото, което идва в нощта. Децата го видели, казваше баба Нан, но после, когато казали на своя лорд-командир, всяко описание било различно. „И същата година три умрели, а четвъртото полудяло, а сто години по-късно, когато нещото отново дошло, ги видели да се тътрят след него, оковани във вериги.“ Но това беше само приказка. Ето, че сам се плашеше. Няма нещо, което да идва в нощта, така твърдеше майстер Лувин. И да е имало някога нещо, то отдавна си е отишло от света, както великаните и драконите. „Нищо не е“ – помисли Бран.

Нищо, ама звуците ставаха все по-силни.

„Идва от кладенеца“ – помисли той. Това го уплаши още повече. Нещо идваше изпод земята, идваше насам от тъмното. „Ходор го събуди. Той го събуди с оная тъпа плоча и сега то идва.“ Трудно беше да се чуе през хъркането на Ходор и туптенето на собственото му сърце. Не беше ли звукът на кръв, капеща от острието на брадва? Или беше тихо, далечно подрънкване на призрачни вериги? Бран се вслуша още по-напрегнато. „Стъпки.“ Определено бяха стъпки, всяка следваща – малко по-силна от предишната. Но не можеше да се каже колко са. Звуците в кладенеца отекваха. Не чу никакво капане, нито вериги, но имаше нещо

друго... тънък хленчещ звук, като от болка, и тежко, приглушено дишане. Но най-силни бяха стъпките. Стъпките, които приближаваха.

Бран беше твърде уплашен, за да извика. Огънят бе догорял до няколко тлеещи въглена и всичките му приятели спяха дълбоко. За малко щеше да се измъкне от кожата си и да се добере до своя вълк, но Лято сигурно беше на мили оттук. Не можеше да остави приятелите си безпомощни в тъмното срещу онова, което се приближаваше от кладенеца. „Казах им да не идваме тук – помисли той отчаяно. – Казах им, че тук има призраци. Казах им, че трябва да идем в Черен замък.“ Стъпките му звучаха тежко, бавни и тромави, стържеха в камъка. „Сигурно е нещо грамадно.“ В историите на баба Нан Лудия Акси беше едър мъж, а нещото, което идва в нощта, беше чудовищно. В Зимен хребет Санса го беше уверявала, че демоните на мрака не могат да го докоснат, ако се скрие под одеялото. Сега той за малко щеше да го направи, но си спомни, че е принц и вече е почти пораснал мъж.

Залази по пода, влачейки мъртвите си крака, стигна до Мийра и я дръпна. Тя веднага се събуди. Бран не познаваше друг човек, който да се събужда толкова бързо да се отгърсва от съня. Допря пръст до устните си, за да ѝ покаже да мълчи. Тя веднага чу звука – той го разбра по лицето ѝ: екнещите стъпки, тихия хленч и тежкото дишане.

Мийра се надигна и си взе оръжията. С тризъбото жабарско копие в дясната си ръка и навитата мрежа, провиснала от лявата, запритьпва боса към кладенеца. Джойен продължаваше да спи, без нищо да усеща, а Ходор мърмореше и се мяташе в неспокойния си сън. Мийра се държеше в сенките и обикаляше около осветената от луната шахта тиха като котка. Бран я наблюдаваше през цялото време, но и той едва забелязваше лекото проблясване на копието ѝ. „Не мога да я оставя да се бори сама с онова нещо“ – помисли той. Лято беше далеко, но... измъкна се от кожата си и посегна към Ходор. Не беше като да се пхне в Лято. Онова вече бе станало толкова лесно, че Бран почти не се замисляше, когато го правеше. Сегашното беше много по-трудно, все едно да се мъчиш да обуеш левия си ботуш на десния крак. Някак неудобно беше, а и ботушът също се плашеше, ботушът не разбираше какво става, ботушът избутваше крака от себе си. Усети гаден вкус в гърлото на Ходор и това за малко не го накара да избяга. Но вместо това се изви, надигна се и събра краката си под себе си – огромните си и силни крака – и се надигна. „Аз стоя.“ Направи стъпка. „Аз вървя.“ Усещането беше толкова странно, че за малко щеше да падне. Виждаше себе си върху студения каменен под, едно малко сакато дете, но сега не беше сакат. Вдигна

дългия меч на Ходор. Дишането бе станало силно като от ковашки мехове.

Откъм кладенеца отекна плач, разкъсващ ушите писък, който го преряза като нож. От тъмното се надигна огромна черна фигура, залитна на лунната светлина и страхът набъбна у Бран толкова силен, че преди дори да помисли да извади меча на Ходор, както се канеше, той отново се намери на пода, а Ходор зарева: „Ходор ходор ХОДОР“, както беше ревал в кулата сред езерото при всяко светване на мълниците. Но нещото, което се появи в нощта, също пищеше и се мятеше обезумяло в гънките на мрежата на Мийра. Бран видя как копието ѝ политна напред да го удари, а съществото залитна и падна, оплетено в мрежата. Плачът още ехтеше от дълбините на кладенеца, вече още по-силен. Черното същество на пода се мятеше, бореше се с мрежата и пищеше:

– Не, не, недей, моля ти се, недей!...

Мийра стоеше над него. Лунните лъчи проблясваха сребристи по трите върха на жабарското ѝ копие.

– Кой си ти? – попита го тя строго.

– Сам – изхлипа черното нещо. – Аз съм Сам, Сам. Пусни ме, ти ме мушна... – Затъркаля се по пода, като още повече се заплиташе в мрежата на Мийра, а Ходор не спираше да реве: „Ходор ходор ходор“.

Джойен хвърли съчки в огъня и раздуха жаравата. Пламъците запращаха. Стана светло и Бран видя едно пребледняло слабичко момиче до кладенеца – цялото бе увито в кожи под огромното си черно наметало и се мъчеше да укроти писналото бебе в ръцете си. Съществото на пода се мъчеше да провере ръката си през мрежата, за да се добере до ножа си, но примките не му позволяваха. Не беше никакъв чудовищен звяр, още по-малко Лудия Акси, оцапан със съсирена кръв. Беше най-обикновен дебел младеж, облечен в черни вълнени дрехи, черна шавена кожа и черна ризница.

– Той е черен брат – каза Бран. – Мийра, той е от Нощния страж.

– Ходор? – Ходор клекна и заоглежда човека в мрежата. – Ходор – повтори той и изрева от възторг.

– Нощния страж, да. – Дебелият още дишаше като ковашки мях.

– Аз съм брат от Стража. – Една от примките го беше стегнала под брадичката и държеше главата му изправена, други няколко се бяха впили в бузите му. – Аз съм врана, моля ви! Моля ви, освободете ме от това нещо!

Бран изведнъж се обърка. – – Ти ли си триоката врана? – „Не може да е триоката врана.“ – Не мисля. – Дебелият завъртя очи – бяха само

две. – Аз съм Сам. Самуел Тарли. Пуснете ме, боли ме така. – И започна отново да се дърпа.

Мийра изсумтя отвратено.

– Стига си се мятал! Ако ми скъсаш мрежата, ще те хвърля обратно в кладенеца. Легни кротко и ще те разплета.

– Кои сте вие? – попита Джойен момичето с бебето.

– Джили – отвърна тя. – На името на едно цвете. Той е Сам. Не искахме да ви изплашим. – Тя гушна бебето, замърмори му нещо и то най-после спря да плаче.

Мийра разплиташе дебелия брат. Джойен отиде до кладенеца и надникна надолу.

– Откъде дойдохте?

– От Крастърови – каза момичето. – Ти ли си онзи? Джойен се обърна и я изгледа.

– Онзи ли?

– Той каза, че Сам не бил онзи – обясни тя. – Имало някой друг. Онзи, когото е изпратен да намери.

– Кой го каза? – попита Бран.

– Студените ръце – отвърна тихо Джили.

Мийра издърпа единия край на мрежата и дебелакът успя да седне. Бран забеляза, че още трепери и се мъчи да си поеме дъх.

– Каза, че щяло да има хора – изпръхтя той. – Хора в замъка. Но не знаех, че ще сте точно горе на стълбите. Не знаех, че ще хвърлите мрежа, нито че ще ме ръгате в корема. – Опипа шкембето си с облечената си в черна ръкавица ръка. – Тече ли ми кръв?

– Само те ръгнах лекичко, за да изгубиш равновесие – каза Мийра. – Я чакай да погледна. – Мийра клекна до него и го опипа. – Че ти носиш ризница. Дори до кожата ти не съм стигнала.

– Добре, ама все пак ме заболя – оплака се Сам.

– Ти наистина ли си брат на Нощния страж? – попита Бран. Дебелакът кимна и бузите му се разтресоха. Кожата му изглеждаше бледа и отпусната.

– Само стюард. Грижех се за гарваните на лорд Мормон. – За миг като че ли щеше да се разплаче. – Но ги изгубих всички при Юмрука. За малко да се изгубим и ние. Дори Вала не можах да намеря. Той е сто легви дълъг и седемстотин стъпки висок, а аз не можах да го намеря!

– Е, вече го намери – каза Мийра. – Вдигни си дебелия задник от пода, искам да си прибера мрежата.

– Как минахте през Вала? – попита Джойен, докато Сам се мъчеше

да се изправи. – Този кладенец да не би да отвежда до някоя подземна река? Оттам ли дойдохте? Но вие дори не сте мокри...

– Има порта – каза Сам. – Скрита порта, стара колкото самия Вал. „Черната порта“, така я нарече той.

Тръстиките се спогледаха.

– И ще намерим тази порта на дъното на кладенеца? – попита Джойен.

Сам поклати глава.

– Не. Аз трябва да ви заведа.

– Защо? – учуди се Мийра. – Щом има порта...

– Няма да я намерите. А и да я намерите, няма да се отвори. За вас. Тя е Черната порта. – Сам потупа черната вълна на ръкава си. – Само мъж от Нощния страж може да я отвори, каза той. Заклет брат, който е изрекъл думите.

– Кой го каза? – Джойен се намръщи. – Този... Студените ръце ли?

– Това не е истинското му име – промълви Джили, без да спира да люшка бебенцето. – Ние просто така го нарекохме, аз и Сам. Ръцете му бяха студени като лед, но той ни спаси от мъртвите, той и неговите гарвани, и ни доведе тук на своя лос.

– Лос? – каза смаяно Бран.

– Гарвани? – каза Джойен.

– Ходор? – каза Ходор.

– Той зелен ли беше? – попита Бран. – Имаше ли рога? Дебелият се обърка.

– Лосът ли?

– Студените ръце – нетърпеливо каза Бран. – Зелените хора са яздели лосове, така казваше баба Нан. Понякога имали и рога.

– Не беше зелен. Беше в черно, като брат от Стража, но иначе беше бял като таласъм и с толкова студени ръце, че отначало се уплаших. Таласъмните обаче са със сини очи и нямат езици, или са забравили как да ги използват. – Дебелакът се обърна към Джойен. – Той ще чака. Трябва да тръгваме. Имаш ли някоя по-топла дреха? В Черната порта е студено, а отвъд Вала е още по-студено. Ти...

– Той защо не дойде с теб? – Мийра посочи Джили с бебето. – Те дойдоха с теб, а той? Защо не доведе и него през Черната порта?

– Той... той не може.

– Защо?

– Заради Вала. Той каза, че Валът е нещо повече от лед и камък. Магии имало втъкани в него... стари и силни. Той не може да мине през

Вала.

Стана много тихо. Бран чуваше пращането на огъня, шума на листата, носени от вятъра в нощта, скърцането на тънкото язово дърво, проточило се да стигне луната. „Отвъд портите живеят великани, чудовища и таласъми“ – спомни си той думите на баба Нан, – „но те не могат да преминат, докато Валът стои непокътнат. Така че спи, мой мъничък Брандън, спи, момченцето ми. Няма от какво да се боиш. Тук чудовища няма.“ – Аз не съм този, когото ти е казал да заведеш – каза Джойен Тръстиката на Сам. – Той е.

– О? – Сам го погледна колебливо. Може би чак сега забеляза, че Бран е сакат. – Аз не... не съм толкова силен, за да те нося. Аз...

– Ходор може да ме носи. – Бран посочи коша си. – Возя се в това на гърба му.

Сам го гледаше втренчено.

– Ти си братът на Джон Сняг. Онзи, дето паднал...

– Не – прекъсна го Джойен. – Онова момче е мъртво.

– Не му казвай – спря го Бран. – Моля те. Сам изглеждаше объркан, но накрая каза:

– Аз... мога да пазя тайна. Джили също. – Погледна я и тя кимна. – Джон... Джон беше и мой брат. Беше най-добрият приятел, когото съм имал, но замина с Корин Полуруката да разузнаят Ледени нокти и не се върна. Чакахме го на Юмука, когато... когато...

– Джон е тук – каза Бран. – Лято го видя. Беше с някакви диваци, но те убиха един човек, а Джон взе коня му и избяга. Сигурен съм, че замина към Черен замък.

Сам обърна ококорените си очи към Мийра.

– Сигурна ли си, че беше Джон? Видя ли го?

– Аз съм Мийра – каза с усмивка Мийра. – Лято е...

От разрушения купол над тях сред лунната светлина скочи сянка. Макар и с ранен крак, вълкът стъпи на пода леко и тихо като снежинка. Джили извика уплашено и притисна бебето до себе си толкова силно, че то отново се заплака.

– Няма да ви направи нищо – каза Бран. – Това е Лято.

– Джон каза, че всички сте си имали вълци. – Сам свали ръкавицата си. – Дух го познавам. – Протегна треперещата си ръка, с бели, меки и дебели като наденички пръсти. Лято пристъпи, подуши ги и облиза дланта му.

Тогава Бран реши.

– Ще дойдем с теб.

– Всички ли? – Сам като че ли се изненада. Мийра разроши косата на Бран.

– Той е нашият принц.

Лято обиколи кладенеца, душейки. Спря се на най-горното стъпало и се обърна към Бран. „Иска да тръгваме.“ – Джили ще бъде ли в безопасност, ако я оставя тук, докато се върна? – попита Сам.

– Би трябвало – каза Мийра. – Нека остане при нашия огън.

– Замъкът е празен – каза Джойен. Джили се огледа.

– Крастър често ни е разказвал за замъци, но не знаех, че са толкова големи.

„Това е само кухнята.“ Бран се зачуди какво ли щеше да си помисли, когато види Зимен хребет, ако изобщо го видеше.

Трябваша им няколко минути, за да си съберат вещите и да нагласят Бран на гърба на Ходор.

– Ще се върнеш за мен – каза тя на Сам.

– Колкото може по-скоро – обеща той. – И после ще отидем на по-топло място.

„Дали и аз някога ще се върна на по-топло?“ – помисли Бран.

– Аз тръгвам пръв, знам пътя. – Сам се поколеба на първото стъпало. – Само дето стъпалата са толкова много... – Въздъхна и пое надолу. Последва го Джойен, после Лято, след него Ходор с Бран на гърба му. Мийра пое тила с копието и мрежата в ръка.

Устието на кладенеца беше окъпано в лунна светлина, но с всеки завой тя ставаше все по-слаба и смътна. Стъпките им отекваха по влажните камъни, а шумът на водата се усилваше.

– Не трябваше ли да вземем факли? – попита Джойен.

– Очите ви ще свикнат – каза Сам. – Дръжте се с една ръка за стената и няма да паднете.

С всеки завой кладенецът ставаше все по-тъмен. Когато Бран най-сетне погледна нагоре, устието изглеждаше не по-голямо от лунен сърп.

– Ходор – прошепна Ходор.

„Ходорходорходорходор“ – му отговори кладенецът. Водата шумеше наблизко, но когато Бран надникна надолу, видя само непрогледен мрак.

Един-два завоя по-късно Сам изведнъж спря. Беше на четвъртина обиколка по кладенеца от Бран и Ходор и на шест стъпки по-надолу, но Бран едва го виждаше. Портата обаче видя. „Черната порта“, както я нарече Сам, макар че изобщо не беше черна.

Беше язовото дърво и на него имаше лице.

От дървото струеше сияние, като мляко и лунна светлина, толкова смътно, че сякаш почти не докосваше нищо друго освен самата порта, не докосваше дори стоящия пред нея Сам. Лицето беше старо и бледо, набръчкано и изкривено. „Прилича на мъртво.“ Устата му беше затворена, също и очите; бузите хлътнали, челото присвито, брадичката отпусната. „Ако човек можеше да живее хиляда години и да не умира, а само да остарява, лицето му сигурно щеше да изглежда така.“ Портата отвори очите си.

Те също бяха бели и слепи.

– Кой си ти? – попита портата и кладенецът зашепна:

– Кой-кой-кой-кой-кой-кой.

– Аз съм мечът в тъмнината – каза Самуел Тарли. – Аз съм стражът на стените. Аз съм огънят, който гори срещу студа, светлината, що носи зората, рогът, що разбужда спящите. Аз съм щитът, който пази владенията човешки.

– Мини тогава – каза портата.

Устните ѝ се отвориха, широко и още по-широко, все по-широко, докато не остана само огромна зинала уста, обкръжена от бръчки. Сам отстъпи встрани и махна на Джойен да мине пред него. Лято го последва душейки, и дойде ред на Бран. Ходор се приведе, но не достатъчно. Горната устна на портата леко се отърка в темето на Бран и капка вода бавно потече по носа му. Беше странно топла и солена като слъза.

ДЕНЕРИС

Мийрийн беше голям колкото Ащapor и Юнкай взети заедно. Като сродните му градове, и той бе построен от тухли, но докато Ащapor беше червен, а Юнкай жълт, то Мийрийн беше построен от разноцветни тухли. Стените му бяха по-високи от тези на Юнкай и по-добре поддържани, осеяни с бастioni и с грамадни защитни кули на всеки ъгъл. Зад тях, огромна на фона на небето, се виждаше най-горната част на Великата пирамида, чудовищно съоръжение, високо осемстотин стъпки, с извисяваща се на върха му бронзова харпия.

– Харпията е страховито същество – каза Даарио Наарис, като я видя. – Има женско сърце и кокоши крака. Нищо чудно, че синовете й се крият зад стените си.

Но героят не се скри. Излезе през градските порти, в доспехи от люспеста мед и лъскав черен метал, яхнал бял боен кон с млечнорозов чул в тон с копринения плащ, развяващ се на раменете му. Държеше пика, четиринадесет стъпки дълга, на розови и бели спирали, а косата му бе прибрана, оформена и лакирана във вид на два извити овнешки рога. И се завъртя с коня си под многоцветните стени, подканяйки обсадили-те града да му изпратят противник, с когото да се срещне в двубой.

Нейните кръвни ездачи ги обхвана такава треска да се сразят с него, че едва не се сбиха.

– Кръв от моята кръв – каза им Дани, – вашето място е до мен. Този мъж е само една бръмчаща муха. Не му обръщайте внимание и ще се прибере. – Аго, Джого и Ракаро бяха храбри воители, но твърде млади и твърде ценни, за да ги излага на риск. Те пазеха нейния халазар да не се разпадне и освен това бяха най-добрите й съгледвачи.

– Това беше разумно – каза сир Джора Мормон. – Нека глупакът да поизди и да повика, докато конят му окулее. Не ни вреди.

– Вреди ни – настоя Арстан Бялата брада. – Войните не се печелят само с мечове и копия, сир. Две еднакви войски могат да се сблъскат, но едната ще се прекърши и ще побегне, докато другата ще остане на мястото си. Този герой влива кураж в сърцата на своите и сее семето на съмнението у нашите.

Сир Джора изсумтя.

– А ако нашият вземе, че загуби, какво семе ще посее тогава?

– Мъж, който се бои от битка, не печели победи, сир.

– Не говорим за битки. Портите на Мийрийн няма да се отворят, ако този глупак падне. Защо да рискуваме един живот за нищо?

– За чест, бих казал аз.

– Чух достатъчно.

Дани нямаше нужда от свадата им при всички други грижи, които си имаше. Мийрийн предлагаше много по-сериозни опасности от някакъв си герой в розово и бяло, ревящ грозни обиди към тях, и тя не можеше да си позволи да я разсейват. След Юнкай ордата ѝ вече наброяваше над осемдесет хиляди души, но по-малко от една четвърт от тях бяха войници. Останалите – сир Джора ги наричаше „усти с крака“ – скоро сякаш да започнат да измират от глад.

Великите господари на Мийрийн се бяха отдръпнали преди приближаването на Дани, след като бяха ожънали всичко, което бяха могли, и бяха опожарили това, което не бяха успели да ожънат. Навсякъде ги срещаша изпепелени нивя и отровени кладенци. Най-лошото беше, че бяха приковали по едно робско дете на всеки крайпътен стълб по крайбрежния път от Юнкай, приковали ги бяха живи с провиснали от разпраните коремчета черва и с едната ръка – протегната и сочеща пътя към Мийрийн. Даарю начело на авангарда се бе разпоредил да свалят децата преди Дани да ги види, но тя отмени заповедта му веднага щом ѝ го казаха.

– Ще ги видя! – каза тя. – Ще ги видя едно по едно, ще ги броя и ще ги гледам в лицата. И ще запомня.

Докато стигнат Мийрийн на соления бряг до реката, броят им стигна сто шестдесет и три. „Ще го взема този град“ – врече се още веднъж пред себе си Дани.

Героят в розово и бяло продължи да ги дразни още около час, сипейки злостни хули по адрес на мъжеството им, на майките, на жените и на боговете им. Защитниците на Мийрийн го окуражаваха от градските стени.

– Това е Ознак зо Паал – каза ѝ Кафявия Бен Сливата, когато дойде за военния съвет. Той беше новият командир на Вторите синове, избран с гласовете на своите сънаемници. – Някога бях телохранител на чичо му, преди да се запиша при Вторите синове. Великите господари, каква тлъста пасмина са те! Жените по ги биваше, макар че човек можеше да се прости с животоца, ако обърне око не накъдето трябва. Познавах един, Скарб, тоя Ознак му разпра черния дроб. Твърдеше, че защитил честта на дама, викаше, че този Скарб я изнасиллил с очи. Как ще изнасилиш една брантия с очи, питам аз? Но чичо му беше най-богатият

човек в Мийрийн, а баша му командва градската стража, така че трябваше да бягам като плъх преди да е убил и мен.

Пред очите им Ознак зо Паал слезе от коня, развърза халата си, извади си мъжеството и се изпика към маслиновата горичка, където сред изгорелите дървета се издигаше павилионът на Дани. Още пикаеше, когато Даарио Наарис яхна коня си, извади аракха и извика:

– Ще разрешите ли да му го отрежа и да му го натикам в мръсната уста, ваша милост? – Златният му зъб блесна в синьото на двурогата му брада.

– Града му искам аз, а не жалкото му мъжество. – Но вече започваше да се ядосва. „Ако продължавам да не обръщам внимание на това, собственият ми народ ще помисли, че съм слаба.“ Но кого можеше да изпрати? Даарио й трябваше не по-малко от кръвните й ездачи. Без наперения тирошец нямаше да удържи Бурните врани, мнозина от които бяха доскорошни следовници на Плендаал на Гхезн и Салор Плешивия.

Високо по стените на Мийрийн се надигнаха възторжени викове и вече стотици защитници взимаха пример от своя герой и пикаеха през бойниците за да покажат презрението си към обсадителите. „Пикаят на робите, за да покажат колко не се боят от нас – помисли тя. – Никога нямаше да посмеят такова нещо, ако пред портите им имаше истински дотракски халазар.“ – На това предизвикателство трябва да се отговори – повтори Арстан.

– Ще се отговори – каза Дани, след като Ознак зо Паал си прибра члена. – Кажете на Белвас Силния, че имам нужда от него.

Намериха грамадния евнух седнал в сянката на павилиона й да яде наденица. Довърши я на три хапки, изтри мазните си ръце в гащите си и прати Арстан Бялата брада да му донесе оръжията. Старият скуайър наточваше всяка вечер аракха на Белвас и го натриваше със светлочервено масло.

Когато Бялата брада донесе меча, Белвас Силния огледа примижал острието, изпръхтя, прибра оръжието в кожената му ножница и притегна колана на шкембето си. Арстан беше донесъл и щита му: кръгъл стоманен диск, не по-голям от поднос за баница, който евнухът стисна в лявата си ръка, вместо да го надене под лакътя си, по обичая на Вестерос.

– Намери ми черен дроб и лук – каза Белвас на Бялата брада. – Не за сега, за после. Когато убие, Белвас Силния огладнява. – И без да изчака за отговор, закричи тежко от маслиновата горичка към Ознак зо Паал.

– Защо точно този, халееси? – попита я сърдито Ракаро. – Той е дебел и глулав.

– Белвас Силния е бил роб тук, в бойните им ями. Ако този знатен Ознак падне от такъв като него, Великите господари ще бъдат посрамени, а ако победи... е, това ще е жалка победа за толкова знатна особа, не ще донесе гордост на Мийрийн.

А и за разлика от сир Джора, Даарио, Бен Кафявия и нейните трима кръвни ездачи, евнухът не предвождаше войски, не замисляше битки, нито й даваше съвети. „Той нищо не прави, освен да яде, да се хвали и да реве на Арстан.“ Белвас беше мъжът, когото най-лесно можеше да пожертва. А и беше време да разбере що за защитник й е изпратил магистър Илирио.

Възбуден ропот премина по обсадните линии, когато видяха крачещия към града Белвас, а от стените и кулите на Мийрийн отекнаха радостни викове. Ознак го Паал отново яхна коня си и зачака, вдигнал нагоре дългата си пъстра пика. Конят замята нетърпеливо глава и заби с копита по песъчливата земя. Колкото и грамаден да беше, евнухът изглеждаше нищожен пред конния рицар.

– Един доблестен мъж щеше да слезе от коня – каза Арстан.

Ознак го Паал сниши пиката си и препусна напред.

Белвас спря, широко разкراчен. В едната му ръка беше малкият кръгъл щит, в другата – извитият аракх, който Арстан поддържаше с толкова старание. Грамадният му кафяв корем и провисналата му гръд бяха голи над жълтия копринен пояс, стегнал кръста му, и не носеше никакви доспехи, освен кожения елек с железните пъпки, толкова нелепо малък, че дори не покриваше гърдите му.

– Трябваше да му дадем ризница – каза притеснена Дани.

– Ризницата само щеше да го бави – отвърна сир Джора Мормон. – В бойните ями не носят ризници. Тълпите идват, за да видят кръв.

Прах се понесе от копитата на белия жребец. Ознак налетя като небесен тътен срещу Белвас Силния и плащът му на розови и бели ивици се изду като платно от раменете му. Сякаш целият Мийрийн го изпрати с оглушителен кръсък. В сравнение с това окуражителните възгласи на обсадителите бяха слаби и малобройни; нейните Неопетнени стояха в безмълвни редици и гледаха с каменни лица. Белвас също така сякаш беше издялан от камък. Стоеше разкрачен на пътя на коня с елека, изпнат на широкия му гръб. Пиката на Ознак беше насочена към средата на гърдите му. Светлият й стоманен връх проблясваше на слънчевата светлина. „Ще го пониже“ – помисли тя... и изведнъж евнухът се извърна на една страна. Само за едно трепване на окоото конникът го подмина, после се обърна и пак насочи пиката. Белвас изобщо не понечи да го

нападне. Мийрийнците по стените зареваха още по-силно.

– Какво прави? – попита обезпокоена Дани.

– Предлага зрелище на тълпата – каза сир Джора.

Ознак подкара коня в широк кръг около Белвас, а после отново нападна. Белвас отново изчака, след което се извърна светкавично и изби настрани върха на пиката. Тя чу смеха на евнуха, който прокълтня през полето, след като рицарят профуча край него.

– Пиката е много дълга – отбеляза сир Джора. – Белвас трябва само да отбягва върха ѝ. Вместо да се опитва да го промуши толкова красиво, глупакът би трябвало просто да го прегази.

Ознак го Паал атакува за трети път и сега Дани ясно видя, че язди покрай Белвас, като рицар от Вестерос по време на турнир, когато се каани да събори противника, а не като дотраките, препускащи право срещу врага. Равният и плосък терен позволяваше на ездача да набере добра скорост, но също така улесняваше евнуха да избегне тромавата, дълга четиринадесет стъпки пика.

Този път розово-беличкият герой на Мийрийн се опита да го изпревари, като в последната секунда замахна странично с пиката, за да улучи Белвас Силния, когато се извърта. Но евнухът също го беше предвидил и този път вместо да се извърне настрани, се смъкна на земята. Пиката профуча над главата му и в следващия миг Белвас се превъртя и острият му като бръснач аракх изсвистя в сребриста дъга. Чува ужасеното цвилене на жребца, когато оръжието се впи в краката му, и след това конят рухна, а рицарят се катурна от седлото.

Внезапна тишина помете тухлените бойници на Мийрийн. Сега крещяха от възторг хората на Дани.

Ознак успя да отскочи и да извади меча си преди Белвас Силния да стигне до него. Стомана запя в стоманата толкова бързо и свирепо, че Дани не можеше да следи ударите. Сърцето ѝ едва ли бе изтуптяло дузина пъти, когато гърдите на Белвас се окъпах в кръв от сеча по средата, а аракхът се намести между двата овнешки рога на Ознак го Паал. Евнухът изтръгна оръжието и отсече главата на героя от тялото с три дивашки удара по врата. Вдигна я високо, за да я видят мийрийнците, после я хвърли към градските порти и я остави да се търкаля и да подскача по пясъка.

– Толкова с героя на Мийрийн – засмя се Дани.

– Една безсмислена победа – предупреди сир Джора. – Няма да спечелим Мийрийн, ако ще избиваме защитниците му един по един.

– Няма – съгласи се Дани. – Но съм доволна, че Белвас уби този.

Защитниците по стените почнаха да стрелят с арбалетите си по Белвас, но железните стрели или не го стигаха, или отхвърчаха много настрана. Евнухът обърна гръб на стоманения дъжд, смъкна торбестите си гащи, клекна и се изсра със задник към града. След това се обърса с розово-белия плащ на Ознак и остана да обере всичко от трупа на героя и да отърве бойния кон от мъчителната агония. Накрая бавно се затътри към маслиновата горичка.

Когато стигна до лагера, го посрещнаха с див възторг. Дотраките се смееха и крещяха, а Неопетнените вдигнаха страхотна олелия и удряха с копията по щитовете си.

– Добре я свърши – каза му сир Джора, а Бен Кафявия хвърли на евнуха една зряла слива и рече:

– Сладък плод за такава сладка битка. Дори слугините й намериха думи за похвала.

– Ще ти сплетем косата и ще ти вържем звънче, Силни Белвас – каза Джикуи, – само че нямаш коса за сплитане.

– На Белвас Силния не му трябват звънци. – Евнухът изяде сливата на Бен Кафявия на две хапки и хвърли костилката. – Белвас Силния иска черен дроб с лук.

– Ще го имаш – каза Дани. – Белвас Силния е ранен. – Коремът му беше почервенял от кръвта, лееща се от раната малко под гърдите.

– Нищо не е. Давам на всеки да ме резне веднъж преди да го убия. – Плесна се по окървавения корем. – Пребройте белезите и ще разберете колко мъже е заклал Белвас Силния.

Но Дани беше изгубила своя хал Дрого от по-лека рана и затова веднага изпрати Мисандей да потърси един наемник от Юнкай, прочут със знахарските си умения. Белвас почна да вие и да хленчи като малко дете, но Дани го смърми и го нарече „голямо плешиво бебе“, докато той не остави знахаря да почисти раната с оцет, да я зашие и да превърже гърдите му с ивици лен, натопен в огнено вино. И чак тогава покани своите капитани и командири за военен съвет.

Трябва да взема този град – каза им тя, седнала на купчина възглавници, с драконите й около нея. Ирри и Джикуи наляха вино. – Зърнехранилицата му са пълни до пръсване. По терасите на пирамидите му растат смокини, фурми и маслини, а мазетата са пълни с бъчви осолена риба.

– И със сандъци със злато, сребро, както и скъпоценни камъни – напомни им Даарио. – Да не забравяме и тях.

– Огледал съм стените откъм сушата и не виждам уязвимо място –

каза сир Джора Мормон. – С повечко време бихме могли да подровим под някоя от кулите и да пробием, но докато копаем, какво ще ядем? Запасите ни са почти привършени.

– Няма слабо място по стените откъм сушата? – каза Дани. Мийрийн беше построен на един нос от пясък и камък, където мудната кафява Скаазадан се вливаше в Робския залив. Северната стена на града минаваше покрай речния бряг, а западната – покрай брега на залива. – Значи ли това, че можем да шурмуваме откъм реката или морето?

– С три кораба? Ще трябва да накараме капитан Гролео добре да огледа стената откъм реката, но освен ако не е порутена, това ще е само един по-мокър начин да умрем.

– Ами ако вземем, че построим обсадни кули? Моят брат Визерис ми е разправял чудеса за тях. Знам, че могат да се направят.

– От дърво, ваша милост – каза сир Джора. – Робовладелците са изгорили всяко дърво на двадесет левги околоръст. Без дърво няма да имаме стеноразбивачи, стълби, обсадни кули, костенурки, овни. Можем, разбира се, да шурмуваме портите с брадви, но...

– Виждате ли ги онези бронзови глави над портите? – попита Кафявия Бен Сливата. – Редиците от глави на харпии с отворени усти? Мийрийнците могат да изливат врящо масло през тия усти и ще опекаат брадварите ви на място.

Даарио Наарис се усмихна на Сивия червей.

– Може би Неопетнените трябва да хванат брадвите. Чувал съм, че за вас врящото масло е като топла баня.

– Това е лъжа. – Сивия червей не отвърна на усмивката. – Тези не чувстват изгарянето като другите хора, но такова масло ослепява и убива. Но Неопетнените не се боят да умрат. Дайте овни на тези и ще разбием портите или ще умрем.

– Ще умрете – каза Кафявия Бен. При Юнкай, когато пое командването на Вторите синове, той бе заявил, че е ветеран от сто битки. – „Маркар че няма да твърдя, че съм се бил храбро във всички – така каза тогава. – Има стари наемници и храбри наемници, но няма стари храбри наемници.“ – Сега Дани разбра, че това е истина, и въздъхна.

– Няма да хвърля на огъня живота на Неопетнените, Сив червей. Може би ако докараме града до глад...

Сир Джора я погледна окаяно.

– Ние ще измрем от глад преди тях. Тук няма храна, нито фураж за мулетата и конете. Не ми харесва и водата в тази река. Мийрийн сere в реката, но черпи питейната си вода от дълбоки кладенци. Вече имаме

няколко случая на болести в лагерите, треска и кафяв крак, трима са хванали кръвнянка. Ако останем тук, ще станат повече. Робите са изтощени от похода.

– Освободените – поправи го Дани. – Те вече не са роби.

– Роби или свободни, те са гладни и скоро ще се разболеят. Градът е по-добре запасен от нас и разполага с прясна вода. Вашите три кораба не са достатъчно, за да им отрежат достъпа както по реката, така и откъм морето.

– Тогава какъв е съветът ви, сир Джора?

– Няма да ви хареса.

– Все пак искам да го чуя.

– Както желаете. Аз казвам този град да го оставим на мира. Не можете да освободите всеки роб по света, халееси. Вашата война е във Вестерос.

– Не съм забравила Вестерос. – Дани понякога я сънуваше нощем, онази приказна земя, която никога не бе виждала. – Но ако оставя старите тухлени стени на Мийрийн да ме надвият толкова лесно, как изобщо ще завзема големите каменни замъци на Вестерос?

– Както Егон – каза сир Джора. – С огън. Докато стигнем Седемте кралства, вашите дракони ще са пораснали. И ще разполагате също така с обсадни кули и стеноразбивачи, с всичко онова, което тук ни липсва... но пътят през Земята на Дългото лято е дълъг и тежък, и крие опасности, които не можем да предвидим. Вие спряхте в Ащадор, за да купите армия, не за да почвате война. Опазете си копията и мечовете за Седемте кралства, моя кралице. Оставете Мийрийн на мий-рийнците и тръгнете на запад към Пентос.

– Победена? – настръхна Дани.

– Когато страхливците се крият зад стени, те са победените, халееси – каза Ко Джого.

Другите кръвни ездачи го подкрепиха.

– Кръв от моята кръв – каза Ракаро, – когато страхливците изгорят храната и фуража, великите халове трябва да потърсят по-храбри противници. Това се знае.

– Това се знае – промълви наливащата вино Джикуи.

– Аз не го знам. – Дани се осланяше на съвета на сир Джора и сега разбираще тежестта му, но не можеше да се примири да остави Мийрийн непокътнат. Не можеше да забрави децата по стълбовете, птиците, разкъсващи вътрешностите им, мършавите им ръчички, сочещи нагоре по крайбрежния път. – Сир Джора, вие казвате, че тук не ни е останала

храна. Ако тръгна на запад, как ще мога да изхраня освободените си?

– Не можете. Съжалявам, халееси. Ще трябва да се хранят сами или да измрат от глад. Да, много и много ще измрат по пътя. Това ще е тежко, но няма как да ги спасим. Ще трябва да оставим тази изпепелена земя далече зад гърба си.

Дани беше оставила дيريا от трупове след себе си, докато прекосяваше червената пустош. Такава гледка повече нямаше да приеме.

– Не – каза тя. – Няма да поведе хората си, за да загинат. – „Децата си.“ – Трябва да има някакъв достъп до този град.

– Знаем един. – Кафявия Бен Сливата поглади рошавата си сиво-бяла брада. – Каналите.

– Канали? Какво искате да кажете?

– В Скаазадан се оттичат големи тухлени канали, отнасящи градските нечистотии. През тях би могло да има достъп, макар и за малка част. Така се измъкнах и аз от Мийрийн, когато Скарб си загуби главата. – Кафявия Бен се намръщи. – Миризмата така и не ме остави. Сънувам я почти всяка нощ.

Сир Джора го изгледа недоверчиво.

– Струва ми се, че оттам е по-лесно да се излезе, отколкото да се влезе. Тези канали се оттичат в реката, казваш? Това означава, че устията им са точно под стените.

– И за затворени с железни решетки – каза Кафявия Бен, – макар че някои са доста ръждясали, иначе щях да се удавя в изпражнения. Влезеш ли веднъж, чака те дълго и миризливо изкачване в черен като катран тухлен лабиринт, където можеш да се изгубиш завинаги. Нечистотиите никога не падат по-ниско от кръста, а на места, както видях по петната по стените, стигат и над главата. И разни неща обитават там. Най-големите плъхове, които съм виждал, и още по-лоши твари. Много е гадно.

Даарио Наарис се изсмя.

– Гадно колкото теб, когато си изпълзъл оттам ли? Ако някой е толкова глупав, че да го опита, робовладелците ще го подушат още щом се появи.

Кафявия Бен сви рамене.

– Нейна милост попита дали има някакъв достъп и аз й казах... но Бен Сливата няма да стъпи отново в тези канали, не и за всичкото злато на Седемте кралства. Ако други искат да се пробват обаче – добре са дошли.

Аго, Джого и Сив червей понечиха да заговорят наведнъж, но Дани

вдигна ръка за тишина.

– Тези канали не ми изглеждат обещаващи. – Сив червей щеше да поведе своите Неопетнени през каналите, ако му заповядаше; кръвните й ездачи – също. Но никой от тях не беше подходящ за задачата. Дотраките бяха ездачи, а силата на Неопетнените бе в дисциплината им на бойното поле. „Мога ли да пратя хора на сигурна смърт в тъмното срещу такава крехка надежда?“ – Трябва да го премисля. Върнете се по задачите си.

Капитаните й се поклониха и напуснаха, като я оставиха с нейните слугини и драконите. Но докато Кафявия Бен излизаше, Визерион разпери широките си бели криле и лениво го плесна по главата. Едното му крило изпърха в лицето на наемника. Белият дракон кацна тромаво един крак на главата му и с другия на рамото, изпищя и полетя отново.

– Той те харесва, Бен – каза Дани.

– И с право. – Кафявия Бен се засмя. – Знаете ли, в мен също тече капка драконова кръв.

– Във вас? – Дани се удиви. Бен беше от наемническите банди, най-обикновено скитащо псе. Имаше широко кафяво лице със счупен нос и разрошена сива коса, а от дотракската си майка беше наследил големи черни очи. Твърдеше, че бил малко браавосец, малко от Летните острови, малко ибинец, отчасти кохориканец, малко дотрак и донякъде вестерош, но тя за първи път чу от устата му, че имал и таргариенска кръв. Изгледа го с любопитство и попита: – Как е възможно това.

– Ами – каза Кафявия Бен – в Западните кралства имало един Бен Сливата, който се оженил за драконова принцеса. Баба ми е разправяла тая история. Живял е по времето на крал Егон.

– Кой крал Егон? – попита Дани. – Във Вестерос са царували петима Егоновци. – Братовият й син щеше да бъде шестият, но хората на Узурпатора бяха разбили главата му в стена.

– Петима, нали? Е, тук е голямото объркване. Кой е бил поред не мога да ви кажа. Но този Бен Сливата трябва да е бил някой владетел, прочута личност на времето си, в цялата страна се говорело за него. Работата е там, че, да ме прости ваша милост, той имал мъжество шест стъпки дълго.

Трите звънчета в плитката на Дани звъннаха, когато тя се засмя.

– Шест пръста искате да кажете?

– Стъпки – настоя убедено Кафявия Бен. – Хайде моля ви се, ако бяха пръсти, кой щеше да говори за това, ваша милост.

Дани се изкикоти като малко девойче.

– Да не би баба ви да е твърдяла, че е виждала това изобилие?

– Бабичката това не го е виждала. Тя беше половин ибинка и половин кохориканка, във Вестерос не е стъпвала, дядо ми трябва да ѝ го е казал. Някакви дотраки го убили преди да се родя.

– А дядо ви откъде го е научил?

– От някоя от онези приказки, дето се казват на женска ненка, сигурно. – Кафявия Бен сви рамене. – Боя се, че това е всичко, което знам за Егон Безименния и за славното мъжество на лорд Сливата. Я да взема аз да си видя Синове.

– Я си ги вижте – каза му Дани.

След като Кафявия Бен излезе, тя се отпусна на възглавничките.

– Ако беше пораснал – заговори Дани на Дрого и го почеса между рогата, – щеше да ме понесеш над стените и да стопиш онази харпия. – Но щяха да минат години, докато драконите ѝ пораснат толкова, че да може да ги яхне. „А и когато пораснат, кой ще ги язди? Драконът има три глави, но аз – само една.“ Сети се за Даарио. „Ако изобщо има мъж, който може да насили една жена с очи...“ Тя самата, разбира се, беше не по-малко виновна. Неволно се улавяше, че поглежда крадешком тирошеца, когато капитаните ѝ идваха на съвет, а нощем понякога си спомняше как просветва златният му зъб, щом се усмихне. А и тези негови очи. „Тези светлосини очи.“ По пътя от Юнкай, всяка вечер, когато идваше да докладва, Даарио ѝ носеше по едно цвете или стрък от някое растение... да ѝ помогне да опознае страната, казваше ѝ. Върбово клонче, дива роза, момина сълза, ножилист, метличина, дива мента, бодливек, златото на харпията... „Опита се също да ми спести и гледката с мъртвите деца.“ Не трябваше да го прави, но го правеше с добро намерение. И освен това събуждаше смеха ѝ, което сир Джора не правеше никога...

Дани се опита да си представи какво щеше да е, ако позволеше на Даарио да я целуне, както Джора я бе целунал на кораба. Мисълта бе едновременно възбуждаща и смушаваща. „Рискът е прекалено голям.“ Тирошецът не беше добър човек и не беше нужно някой да ѝ го казва. Под всичките си усмивки и шегички той беше опасен, дори жесток. Една сутрин Салор и Прендаал се бяха събудили като негови приятели; същия ден вечерта той ѝ беше дал главите им. „Хал Дрого също можеше да бъде жесток, а по-опасен човек от него едва ли имаше.“ Въпреки това тя го беше обикнала. „Бих ли могла да обикна Даарио? Какво би означавало, ако го взема в леглото си? Дали това би го направило една от главите на дракона?“ Знаеше, че това щеше да разгневи сир Джора, но нали тъкмо

той ѝ беше казал, че трябва да си вземе двама съпрузи. „Май трябва да се ожена за двамата и да се свърши.“ Но това бяха мисли. Чакаше я град за превземане, а мечти за целувки и за светлосините очи на някакъв наемник нямаше да съборят стените на Мийрийн. „Аз съм кръвта на дракона“ – напомни си Дани. Мислите ѝ кръжаха като плъх, който се мъчи да захапне опашката си. Изведнъж усети, че не може да понася повече теснотата на павилиона. „Искам да усетя вятъра в лицето си и мириса на море.“ – Мисандей – извика тя. – Поръчай да оседлаят среброто ми. И твоя кон също.

– Както заповяда ваша милост. Да повикам ли кръвните ви ездачи да ви пазят?

– Ще взема Арстан. Няма да напускам становете. – Сред своите деца тя нямаше врагове. А старият скуайър нямаше да говори много като Белвас, нито да я гледа като Даарио.

Изгорялата маслинова горичка, където бе издигнат павилионът ѝ, се намираше до морето, между стана на дотраките и този на Неопетнените. Дани и спътниците ѝ поеха по бреговата линия, далече от града. Въпреки това тя усещаше подигравките на мийрийнците зад гърба си. В Мийрийн робовладелците скоро щяха да се отпуснат в своите пъстри токари и да запируват с агнешко и маслини, с печени с мед пресенца, с подсладен дормис и други деликатеси, докато нейните деца отвън ходеха гладни. Изведнъж я обзе див гняв. „Ще ви сринат“ – закле се тя.

Докато минаваха покрай острите колове и ями, обкръжили стана на евнусите, Дани чу Сив червей и капитаните му, подкарали един от полковете през изнурителни упражнения с щита, късия меч и копието. Друг полк се къпеше в морето, само с бели ленени препаски на бедрата. Беше забелязала, че евнусите се поддържат много чисти. Някои от наемниците ѝ миришеха така, сякаш не се бяха къпали и прали, откакто баща ѝ бе загубил Железния трон, но Неопетнените се къпеха всяка вечер, дори да бяха вървели в поход цял ден. Когато нямаше вода, се триеха с пясък, по дотракския обичай.

Докато минаваше, евнусите коленичиха, вдигнали до гърдите свитите си юмурици. Дани отвърна на поздрава. Приливът идеше и вълните се пенеха в краката на среброто ѝ. Оттук се виждаха корабите, останали на котва в морето. „Балирион“ се полюшваше най-близо – известният преди под името „Садулеон“ голям кораб, сега с прибрани платна. Понататък бяха „Мераксес“ и „Вхагар“ – това бяха новите им имена. Всъщност корабите бяха на магистър Илирио, но тя им беше дала свои имена, без се замисли. Драконови имена и нещо повече – в стара

Валирия, преди Ориста, Балирион, Мераксес и Вагар бяха богове.

На юг от подреденото царство на колове, ями, тренировки и къпещи се евнуса се намираха станове на нейните освободени – много шумно и безредно място. Дани беше въоръжила бившите роби с най-доброто, което може да се намери в Ащанор и Юнкай, а сир Джора бе организиран мъжете, годни да се сражават, в четири полка, но тук не видя да се упражняват. Минаха покрай накладен от изхвърлени от морето дърва огън – стотина души се бяха събрали да пека един заклан кон. До ноздрите ѝ стигна миризмата на мазнината от въртящите се шишове, но гледката само я накара да се намръщи.

Около нея притичваха деца и се смееха. Вместо поздравии от всички страни я зовяха гласове на всевъзможни езици. Някои от освободените я поздравяваха с „Майко“, други я молеха за благоволение. Някои се молеха на своите странни богове да я благословят, други пък нея молеха да ги благослови. Тя се усмихваше, докосваше ръцете им, когато ги вдигнаха, оставяше коленичилите да докоснат стремето или стъпалото ѝ. Мнозина от освободените вярваха, че докосването до нея носи щастие. „Ако това им вдъхва кураж, нека ме докосват – мислеше Дани. – Все още ги чакат тежки изпитания...“ Тъкмо бе спряла да поговори с една бременна жена, която искаше Майката на драконите да даде име на бебето ѝ, когато някой ѝ сграбчи за лявата китка. Тя се обърна и видя висок дрипав мъж с бръсната глава и обгорено от слънцето лице.

– Не толкова силно – понечи да му каже, но преди да е успяла, той я дръпна и я смъкна от седлото. Земята се надигна и изтръгна дъха ѝ, а среброто ѝ изцвили и скочи. Зашеметена, Дани се надигна на лакът... и тогава видя меч.

– Ето я наглата свиня – каза той. – Знаех, че ще дойдеш един ден да ти целуват краката. – Главата му беше гола като пъпеш и носят – червен и обелен, но тя позна светлозелените му очи. – Ще почна да те режа от циците. – Дани чу смъртно викове на Мисандей за помощ. Един освободен пристъпи напред, но успя да направи само една крачка – само едно бързо посичане и той рухна на колене, а по лицето му потече кръв. Меро отри меч в гащите си. – Кой е следващият?

– Аз.

Арстан Бялата брада скочи от коня си и застана над нея, стиснал с две ръце дългата си тояга. Соленият вятър развя снежната му коса.

– Деденце – изръмжа Меро, – бягай презглава, преди да съм ти счупил пръчицата и да ти я натикам в...

Старецът замахна лъжливо с единия край на тоягата, дръпна я и

шибна с другия край толкова бързо, че Дани не можа да повярва. Копелето на Титана залитна към вълните и изплю кръв и строшени зъби от разбитата си уста. Бялата брада се озова между него и Дани. Мерио замахна да го посече в лицето. Старецът отскочи назад, бърз като котка. Тоягата перна Мерио в ребрата и го отпрати назад. Арстан цопна настрана в кипналите вълни, парира замах на меча, с пъргава стъпка избегна втория удар, превъртя се и се измъкна от третия. Движенията бяха толкова бързи, че Дани трудно можеше да ги проследи. Мисандей й помагаше да стане, когато се чу пукот. Дани помисли, че се е разцепила тоягата на Арстан, но видя строшената кост, показала се от прасеца на Мерио. Докато падаше, Копелето на Титана се превъртя и се метна напред, насочвайки върха на меча право в гърдите на Арстан. Бялата брада го помете почти с презрение и стовари другия край на тоягата в слепоочието му. Мерио се плъосна по очи, кръвта забълбука от устата му и вълните го заляха. Миг след това освободените наскочаха върху него и яростно заудряха трупа с ножове, камъни и юмруци.

Дани се изплаши повече, отколкото по време на нападението и битката. „Той щеше да ме убие.“ – Ваша милост. – Арстан коленичи. – Стар съм и се посрамах. Не трябваше да ми позволя изобщо да се доближи до вас. Забавих се. Не го познах без брадата и косата.

– Аз също. – Дани вдиша дълбоко, за да спре да трепери. „Врагове навсякъде.“ – Отведи ме в шатрата. Моля те.

Когато дойде Мормон, се беше загърнала в лъвската си кожа и отпиваше от чаша вино с подправки.

– Огледах речната стена – започна сир Джора. – С няколко стъпки е по-висока от другите и е също толкова яка. А и мийрийниците са провели котли за врящо масло от бойниците...

Тя го прекъсна.

– Можеше да ме предупредиш, че Копелето на Титана е избягал. Той се намръщи.

– Не виждах смисъл да ви плаша, ваша милост. Предложил съм награда за главата му...

– Плати я на Бялата брада. Мерио е бил с нас по целия път от Юнкай. Обръснал си е главата и се е скрил между освободените, изчакайки шанс за отмъщение. Арстан го уби.

Сир Джора изглежда стареца.

– Един скуайър с тояга е убил Мерио Браавоски, така ли?

– С тояга – кимна Дани. – Но вече не е скуайър. Сир Джора, желанието ми е Арстан да бъде помазан в рицарство.

– Не!

Гръмкият отказ сам по себе си беше изненада. Но още по-странното бе, че той дойде от двамата мъже едновременно. Сир Джора извади меча си.

– Копелето на Титана беше костелив орех. И доста добър в убиването. Кой си ти, старче?

– По-добър рицар от вас, сир – хладно каза Арстан. „Рицар?“ Дани се обърка.

– Ти каза, че си скуайър.

– Бях, ваша милост. – Той коленичи. – Бях скуайър при лорд Суан на младини, а по покана на магистър Илирио започнах да служа и на Белвас Силния. Но в годините между това бях рицар във Вестерос. Не съм ви казвал лъжи, моя кралице. Но има истини, които премълчах и заради това, както и заради всички други мои грехове, мога само да моля за прошката ви.

– Какви истини си премълчал? – На Дани това никак не й хареса. – Ще ми кажеш всичко. Веднага.

Той сведе глава.

– В Карт, когато ме попитахте за името, казах, че ме наричат Арстан. Дотук беше вярно. Мнозина ме наричаха с това име, докато двамата с Белвас отивахме на изток да ви намерим. Но това не е истинското ми име.

Беше повече смутена, отколкото ядосана. „Лъгал ме е, точно както Джора ме предупреди, но в същото време току-що ми спаси живота.“ Сир Джора почервеня.

– Мери си обръсна брадата, но ти си пуснал своята, нали? Нищо чудно, че ми се струваше така адски познат...

– Познаваш ли го? – попита го объркана Дани.

– Виждал съм го поне десет пъти... най-често отдалече, да стои с братята си или да язди на някой турнир. Но всеки в Седемте кралства познава Баристан Храбрия. – Той опря върха на меча в шията на стареца. – Халееси, пред вас е коленичил сир Баристан Селми, лорд-командирът на Кралската гвардия, която измени на вашия дом, за да служи на Узурпатора Робърт Баратеон.

Старият рицар дори не мигна.

– Враната нарекла гарвана черен. И ти ми говориш за измяна.

– Защо сте тук? – запита го строго Дани. – Ако Робърт ви е изпратил, за да ме убиете, защо спасихте живота ми? – „Служил е на Узурпатора. Изменил е на паметта на Регар и е оставил Визерис да живее и

умре в изгнание. И в същото време, ако искаше да умра, беше достатъчно само да остане настрана...“ – Искам цялата истина, в честта ви на рицар. Вие човек на Узурпатора ли сте, или мой?

– Ваш, стига да ме приемете. – В очите на сир Баристан имаше сълзи. – Да, аз получих опрощението на Робърт. Служих в неговата Кралска гвардия и в съвета му. Служих с Кралеубиеца и с други, не по-добри от него, опетних белия плащ, който носех. Нищо не може да ме извини за това. Все още щях да служа в Кралски чертог, ако онова зло момченце на Железния трон не ме отхвърли, колкото и да ме е срам да го кажа. Но когато ми отне плаща, който Белия бик бе заметнал на раменете ми, и в същия ден изпрати хора да ме убият, все едно че откъснаха ципа от очите ми. Тогава разбрах, че трябва да намеря своя истински крал и да умра в служба на него...

– Мога да разбера това желание – каза мрачно сир Джора.

– Тихо – каза Дани. – Държа да го изслушам до края.

– Може да решите, че трябва да умра със смъртта на предател – каза сир Баристан. – Ако е така, то няма да умра сам. Преди да получа опрощението на Робърт, аз се сражавах срещу него на Тризъбеца. Ти беше от другата страна в битката, Мормон, нали? – Не дочака за отговор. – Ваша милост, съжалявам, че ви подведох. Но това беше единственият начин да не позволя Ланистърите да разберат, че съм се присъединил към вас. Вас ви следят, както и брат ви. Лорд Варис докладваше за всеки ход на Визерис, години наред. Докато заседавах в малкия съвет, съм слушал сто такива доклада. А от деня, в който се оженихте за хал Дрого, се появи един осведомител, който неотлъчно беше до вас, който продаваше тайните ви срещу златото и обещанията на Паяка.

„Не е възможно да има предвид...“ – Грешите. – Дани погледна Джора Мормон. – Кажете ми, че грешите. Никакъв осведомител не е имало. Сир Джора, кажете ми. Ние заедно преминахме Дотракското море и червената пустош... – Сърцето й запърха като впримчена птица. – Кажете ми, Джора. Кажете ми колко грешите.

– Другите да те вземат, Селми. – Сир Джора хвърли дългия меч на килима. – Халееси, то беше само в началото, преди да ви опозная... преди да ви обикна...

– Не изричай тази дума! – Тя отстъпи ужасена от него. – Как си могъл?! Какво ти обеща Узурпатора? Злато, злато ли беше? – Немръщите й бяха казали, че ще й изменят още два пъти, веднъж за злато и веднъж за любов. – Кажете ми, какво ти бяха обещали?

– Варис каза... че ще мога да се върна у дома. – Той наведе глава.

„Аз щях да те върна у дома!“ Драконите бяха усетили гнева й.

Визерион изрева и от муцуната му изригна сив дим. Дрогон плесна във въздуха с черните си криле, а Регал изви глава и блъвна огън. „Трябва само да кажа думата и ще ги изгорят на място.“ Никой ли нямаше, на когото да се довери, който да я опази?

– Всички ли рицари на Вестерос са толкова лъжливи като вас двамата? Махайте се преди драконите ми да са ви опекли. Как ли мирише един опечен лъжец? Сигурно толкова гнусно, колкото каналите на Кафявия Бен? Махайте се!

Сир Баристан се надигна бавно и вкочанено. За пръв път наистина изглеждаше стар.

– Къде да отидем, ваша милост?

– В ада, за да служите на крал Робърт. – Горещи сълзи потекоха по бузите на Дани. Дрогон изпищя и замята опашката си. – Другите да ви вземат и двамата! – „Махайте се, махайте се завинаги и двамата, следващия път, щом видя лицата ви, ще поискам предателските ви глави.“ Но не можа да изрече думите. „Те ме предадоха. Но ме спасиха. Но ме излъгаха.“ – Вървете да... – „Моят мечок, моят свиреп и силен мечок, какво ще правя без него? А и старецът, приятелят на моя брат.“ – Идете... идете... – „Къде?“ И тогава я осени.

ТИРИОН

Тирион се облече на тъмно, заслушан в тихото дишане на жена си от леглото, което делиаха. „Сънува“ – помисли си той, когато Санса промълви нещо – име някое, може би, макар да беше твърде тихо, за да е сигурен – и се обърна на другата страна. Като мъж и жена, те спяха в брачното си ложе, но това беше всичко. „Дори сълзите си таи за себе си.“ Беше очаквал да побеснее, когато ѝ каза за смъртта на брат ѝ, но лицето на Санса бе останало толкова невъзмутимо, че в началото той се уплаши, че не го е разбрала. Чак по-късно, когато дебелата дъбова врата между двамата се затвори, чу хлиповете ѝ. Бе помислил дали да не се върне при нея и да ѝ предложи малкото утеха, на която беше способен. „Не – наложи му се да си припомни. – Тя няма да приеме утеха от един Ланистър.“ Най-многого, което беше по силите му, бе да я опази от погнусните подробности за Червената сватба – такива, каквито бяха дошли от Близнаците. Реши, че Санса не трябва да слуша как брат ѝ е бил сечен и осакатяван преди да издъхне, нито как тялото на майка ѝ е хвърлено голо в Зелената вилка в дивашка гавра с погребалните обичаи на дома Гъли. Последното, от което се нуждаеше горкото момиче, бе още повече да я терзаят кошмарите.

Но не беше достатъчно. Той я беше загърнал с наметалото си и се беше заклел да я закриля, но това бе също толкова жестока подигравка за нея, колкото короната, която Фрей бяха поставили на главата на вълчището на Роб Старк, след като я бяха пришили върху обезглавеното му тяло. Санса и това знаеше. Как го гледаше само, как се вкочаняваше, когато той се качеше в леглото им... докато беше с нея, нито за миг не можеше да забрави кой е, нито какво е. Както и тя. Все още ходеше нощем в гората на боговете, за да се моли, и Тирион се чудеше дали не се моли за неговата смърт. Беше изгубила своя дом, мястото си в света и всички, които бе обичала и на които бе разчитала. „Зимата иде“, предупреждаваха словата на Старк и наистина, за тях самите тя бе дошла с едно отмъщение. „Но за дома Ланистър лятото е в разгара си. Защо тогава ми е така адски студено?“ Той нахлузи ботушите си, закопча плаща с брошката с лъвската глава и се измъкна в осветения с факли коридор. Това можеше да се признае на брака му: беше му позволил да се спаси от Стегата на Мегор. След като вече си имаше жена и домакинство, лорд баща му се бе съгласил, че му се полага по-удобно жилище, и лорд

Джилс изведнъж се оказа лишен от доста просторните си покои над Кухненската цитадела. При това покоите бяха разкошни, с голяма спалня и приличен соларий, баня и стая за преобличане на жена му, и с малки съседни стаички за Под и за слугините на Санса. Дори килията на Брон при стълбището си имаше нещо като прозорец. „Е, по-скоро амбразура, но пропуска светлина.“ Вярно, главната кухня на замъка се намираще точно от другата страна на двора, но за Тирион тези звуци и мириса бяха безкрайно за предпочитане пред необходимостта да дели Мегоровата стеза със сестра си. Колкото по-рядко му се налагаше да вижда сестра си, толкова по-щастлив беше.

Когато мина покрай килията на Бела, чу хъркането ѝ. Шае се оплакваше от това, но цената му се струваше твърде малка. Варис му беше препоръчал жената. Преди време тя бе поддържала в града домакинството на лорд Ренли, което добре я беше приучило на изкуството да бъде слапа, глуха и няма.

Запали свещта, тръгна обратно към слугинските стъпала и заслиза. Долните етажи бяха притихнали и се чуваха само неговите стъпки. Слизаше все по-надолу, до приземния етаж и още надолу, и накрая влезе в сумрачното подземие със сводестия каменен таван. Повечето части на замъка имаха подземни връзки и кухните не правеха изключение. Тирион се заклатушка по дългия тъмен проход, докато не намери търсената врата, бутна я и влезе.

Вътре го чакаха драконовите черепи и сред тях – Шае.

– Мислех, че милорд ме е забравил. – Роклята ѝ бе окачена на един драконов зъб, висок почти колкото нея, а тя стоеше в драконовите челюсти, гола. „Балирион“ – помисли той. Или беше Вхагар? Драконовите черепи толкова си приличаха.

Само като я видя и се втвърди.

– Я излез оттам.

– Няма. – Усмихна му се с най-греховната си усмивка. – Милорд ще ме измъкне от челюстите на дракона, знам аз. – Но когато той пристъпи, тя се наведе и духна свещта.

– Шае... – Тирион посегна, но тя се извъртя и се измъкна от ръката му.

– Трябва да ме хванеш. – Гласът ѝ дойде отляво. – Милорд сигурно си е играл на чудовища и девизи като малък.

– Чудовище ли ме наричаш?

– Колкото аз съм девица. – Беше зад него, стъпките ѝ се чуваха тихо по каменния под. – Все едно, ще трябва да ме хванеш.

Накрая той я хвана, но само защото тя се остави да я хване. Когато се шумгна в ръцете му, беше почервенял и останал без дъх от безкрайното блъскане в драконовите черепи. Всичко това бе забравено за миг, когато гърдите ѝ се отъркаха в лицето му в тъмното и малките ѝ твърди цицки леко го погъделичкаха по устните и големия белег на мястото на носа му. Тирион я свали на пода.

– Моят великан! – простена Шае, когато той проникна в нея. – Моят великан дойде, за да ме спаси!

След това, докато лежаха със сплетени тела и запотени сред драконовите черепи, той опря главата си в нейната и вдиша чистия сладък аромат на косата ѝ.

– Май трябва да се връщаме – каза с нежелание. – Сигурно е почти съмнало. Санса ще се събуди.

– Трябва да ѝ дадеш сънно вино – каза Шае. – Както правеше лейди Танда с Лолис. Една чашка преди да си легне и ще можем да се чукаме в леглото до нея, без да се събуди. – Тя се изкикоти. – Може би трябва да го направим някоя нощ. Няма ли да му хареса на милорд? – Ръката ѝ намери рамото му ѝ замачка вкочанените мускули. – Вратът ти е корав като камък. Какво те тревожи?

– Жена ми. Сестра ми. Племенникът ми. Баща ми. Тирелите. – Замълча за момент. – Варис. Пицел. Кутрето. Червената усойница на Дорн. – Пак спря. – И... и лицето, което се визира в мен от водата, когато се мия.

Тя целуна белега на мястото на отсечения му нос.

– Лице на храбрец. Мило и добро лице. Жалко, че не мога да го видя сега.

Цялата мила невинност на света се съдържаше в гласа ѝ. „Невинност? Глупак, тя е курва, всичко, което знае за мъжете, е парчето между краката им. Глупак, глупак!“ – По-добре ти, отколкото аз. – Тирион се надигна. – Чака ни дълъг ден, и двамата. Само че не трябваше да загащаш свещта. Сега как ще си намерим дрехите?

Тя се засмя.

– Може би ще трябва да си идем голи.

„И ако ни видят, баща ми ще те обеси.“ Наемането на Шае като една от слугините на Санса му бе осигурило извинението да го виждат, че разговаря с нея, но Тирион не се заблуждаваше, че са в безопасност. Варис го беше предупредил.

– На Шае дадох лъжлива версия, но тя ставаше за пред Лолис и лейди Танда. Сестра ви е много по-мнителна. Ако ме запита какво

знам...

– Ще ѝ кажеш някоя умна лъжа.

– Не. Ще ѝ кажа, че е лагерна курва, с която сте се сдобили преди битката на Зелената вилка и сте я довели в Кралски чертог въпреки изричната заповед на милорд баща ви. Кралицата няма да лъжа.

– Лъгал си я преди. Да ѝ го кажа ли? Евнухът въздъхна.

– Тази закана реже по-дълбоко от нож, милорд. Служил съм ви вярно, но трябва и на кралицата да служа, когато мога. Колко дълго смятате, че ще ме остави да живея, ако се окаже, че няма никаква полза от мен? Нямам си нито един свиреп наемник, който да ме брани, нито брат, който да отмъсти за мен, само няколко птиченца, които шепнат в ухото ми. С тези подшушвания всеки ден трябва да изкупувам живота си.

– Ще ме извиниш, ако не седна да те оплаквам.

– Ще ви извиня, но и вие трябва да ме извините, ако не седна да оплаквам Шае. Признавам, така и не мога да разбера какво толкова има в нея, че да кара умен човек като вас да се държи като такъв глупак.

– Сигурно щеше да разбереш, ако не беше евнух.

– Това ли било? Значи един мъж може да има ум в главата си или парче месо между краката си, но не и двете? – Варис се изкиска. – В такъв случай май трябва да съм благодарен, че ми го отрязаха.

„Паяка беше прав.“ Тирион зашари с ръка да си намери долните дрехи. Чувстваше се окаяно. Рискът, който поемаше, го стягаше като кожа на тъпан, а и вина имаше в цялата работа. „Другите да я вземат винаги ми – каза си, докато навличаше ризата си. – Откъде накъде ще съм виновен? Жена ми не ме иска, особено онази част от мен, която, изглежда, я иска.“ Може би трябваше да ѝ каже за Шае. Не че щеше да е първият мъж на света, който си държи конкубинка. Та нали собственият „ох, колко безгрешен“ баща на Санса ѝ беше дал брат копеле. Жена му щеше само да се зарадва, ако разбере, че спи с Шае, стига да ѝ спести нежеланата близост.

„Не, не смея.“ Брачни клетви или не, не можеше да се довери на жена си. Между краката можеше да е девица, но по отношение на измяната едва ли беше толкова невинна – нали беше издала намеренията на собствения си баща пред Церсей. А за момичета на нейните години пазенето на тайни не беше сред основните добродетели.

Единственият безопасен ход, който му оставаше, бе да се отърве от Шае. „Мога да я пратя при Чатая“ – помисли с неохота Тирион. Във вертепа на Чатая Шае щеше да си носи всичките коприни и скъпоценности, които си поиска, и да има най-знатните и щедри благородници за

покровители. Животът ѝ щеше да е много по-добър от онзи, който бе живяла, когато я намери.

Или ако се беше уморила да печели хляба си по гръб, можеше да ѝ уреди някой брак. „Брон може би?“ Наемникът никога не се колебаеше да похапва от чинията на господаря си, пък и вече беше рицар, по-добра партия от всичко, на което тя можеше да се надява. „Или за сир Талад?“ Тирион неведнъж го беше забелязвал да зяпа жадно Шае. „Защо не? Той е висок, силен, с не лоша външност, надарен млад рицар от главата до петите.“ Талад, разбира се, знаеше само, че Шае е една хубавичка прислужница в двореца. „Но ако се ожени за нея и след това разбере, че е била курва...“ – Къде сте, милорд? Драконите ли ви изядоха?

– Не. Тук съм. – Ръката му зашари към един от черепите. – Намерих една обувка, но предполагам, че е твоя.

– Милорд е толкова сериозен. Разочаровах ли ви?

– Не – отвърна той. – Ти никога не си ме разочарovala. – „И точно в това е нашата опасност.“ В моменти като този се случваше да си мечтае да я отпъди от себе си, но това никога не траеше дълго. Тирион я видя смътно в мрачината – придърпваше вълнен чорап на тънкото си краче. „Мога да виждам.“ През редицата тесни прозорци, разположени високо по стената на мазето, се процеждаше смътна светлина. Черепите на драконите изникнаха от мрака около тях, черни на сивия фон. – Денят скоро ще дойде. – Нов ден. Нова година. Ново столетие. „Преживях Зелената вилка и Черна вода, проклет да съм, ако не преживея и скапаната сватба на Джофри.“ Шае дръпна роклята си от драконовия зъб и я облече.

– Аз ще изляза първа. Брела ще иска да ѝ помагам с водата за баня. – Наведе се да го целуне за последен път по челото. – Моят великан Ланистър. Толкова те обичам.

„И аз толкова те обичам, миличкото ми.“ Курва, но все пак заслужаваше по-добро от онова, което той можеше да ѝ даде. „Ще я омъжа за сир Талад. Той е приличен мъж. И е висок...“

САНСА

„Това беше сладък сън“ – каза си сънено Санса. Беше се върнала в Зимен хребет, тичаше из гората на боговете с Лейди. Баща ѝ също беше там, и братята ѝ, всички на топло, живи и здрави. „Само ако можеше съницата да се сбъдват...“ Отхвърли завивките. „Трябва да съм храбра.“ Мъченията ѝ скоро щяха да свършат, така или иначе. „Ако Лейди беше тук, нямаше да се страхувам.“ Но Лейди беше мъртва; Роб, Бран, Рикон, Аря, баща ѝ, майка ѝ, дори септа Мордейн. „Всички са мъртви освен мен.“ Сега беше съвсем сама на този свят.

Лорд съпругът ѝ не беше до нея, но тя бе свикнала с това. Тирион спеше лошо и често ставаше преди да е съмнало. Обикновено го намираще в солария, приведен до догарящата свещ и потънал в някой древен свитък или том в кожена подвързия. Понякога миризмата на прясно изпечения сутрешен хляб го отвеждаше в кухните, а понякога се качваше в градината на покрива или обикаляше сам по Алеята на предателя.

Тя отвори прозореча, потрепера и кожата по ръцете ѝ настръхна. По небето на изток се трупаха облаци, пронизани от слънчевите лъчи. „Приличат на два огромни замъка, плуващи по утринното небе.“ Санса ясно виждаше крепостните им стени от ломен камък, яките им цитадели и бойници. Прозирни знамена се гънеха и виеха нагоре от върховете на кулите им и стигаха чак до гаснещите звезди. Зад тях настъпваше слънцето и тя се загледа как от черни се превърнаха в сиви, а после добиха хиляди оттенъци на розово, златно и пурпурно. Скоро вятърът ги омеси и на мястото на двата камъка изникна само един.

Чу как вратата се отвори и слугините ѝ внесоха горещата вода за банята ѝ. И двете бяха нови на служба при нея. Тирион беше казал, че предишните били все доноснички на Церсей, точно както Санса винаги беше подозирала.

– Елате да видите – каза им тя. – В небето има един замък. Те се приближиха и надникнаха.

– От злато е. – Шае имаше къса черна коса и дръзки очи. Вършеше всичко, което ѝ се наредеше, но понякога поглеждаше Санса прекалено дръзко. – Замък цял от злато, обичам такава гледка.

– Замък ли? – Брела примижа. – Да, ама оная кула там се събаря май. Замък, целият в руини.

Санса не искаше да слуша за падащи кули и рухнали замъци.

Затвори прозореца и каза:

– Ще ни чакат за закуска при кралицата. Милорд съпругът ми в солария ли е?

– Не, милейди – отвърна Брела. – Не съм го виждала.

– Може да е отишъл да види баща си – каза Шае. – Може Ръката на краля да има нужда от съвета му.

– Лейди Санса – изсумтя Брела. – сигурно ще искате да влезете в коритото преди водата да е изстинала.

Санса се остави Шае да ѝ съблече ризата и влезе в голямото дървено корито. Изкуси се да помоли за чаша вино, за да успокои нервите си. Венчавката щеше да е по обед във Великата септа на Белор, в другия край на града. А привечер щеше да започне сватбеният пир в тронната зала; хиляда гости и седемдесет и седем блюда, с певци, жонгльори и глумци. Но най-напред предстоеше закуска в Балната зала на кралицата, за Ланистърите и за мъжете на Тирел – жените на Тирел щяха да закусват с Марджери – и още стотина рицари и дребни благородници. „Направиха ме Ланистърка“ – помисли Санса с горчивина.

Брела прати Шае за още топла вода, а тя самата взе да мие гърба на Санса.

– Вие треперите, милейди.

– Водата не е достатъчно топла – излъга Санса. Слугините ѝ я обличаха, когато Тирион влезе с Подрик Пейн.

– Изглеждаш чудесно, Санса. – Той се обърна към скуайъра си. – Под, бъди така добър да ми донесеш чаша вино.

– Вино ще има на закуската, милорд – каза Санса.

– Вино има и тук. Не очакваш да се явя трезвен пред сестра си, нали? Нов век е, милейди. Триста години от Завоеванието на Егон. – Джуджето взе чашата с червено от Подрик и я вдигна високо. – За Егон. Какъв щастливец! Две сестри, две жени и три големи дракона, какво повече му трябва на човек? – Изтри уста с опакото на ръката си.

Дрехите на Дяволчето бяха потни и омачкани, сякаш беше спал с тях.

– Няма ли да си смените облеклото, милорд? Знаете, че новият ви жакет е много хубав.

– Жакетът е хубав, да. – Тирион остави чашата. – Хайде, Под, да намерим някой парцал, в който няма да изглеждам такова джудже. Не бих искал да посрамвам лейди съпругата си.

Скоро Дяволчето се върна и вече изглеждаше съвсем представително, дори малко по-висок. Подрик Пейн също се беше преоблякъл и поне

сега приличаше на същински скуайър, въпреки че една много голяма червена пъпка точно до носа му разваляше ефекта от великолепните одежди в пурпур, бяло и златно. „Колко плахо момче.“ В началото Санса се боеше от скуайъра на Тирион: все пак беше Пейн, братовчед на сир Илин Пейн, който бе отсякъл главата на баща ѝ. Скоро обаче се увери, че Под се плаши от нея точно толкова, колкото тя от братовчед му. Всеки път, когато му заговореше, той се изчервяваше от главата до петите.

– Пурпурът, златото и бялото да не би да са цветовете на дома Пейн, Подрик? – попита го тя много вежливо.

– Не. Тоест, да. – Под се изчерви. – Цветовете. Стягът ни е пурпур и бяло, милейди. Кръстосано. Със златни монети. По квадратчетата. Пурпур и бяло. И двете. – Гледаше в пантофите ѝ.

– Има цяла история за тези монети – каза Тирион. – Не се съмнявам, че Под ще я сподели на пръстите на краката ти някой ден. Но точно в момента ни очакват в балната зала на кралицата. Може ли?

Санса се изкуси да откаже. „Мога да му кажа, че стомахът ми е зле, или че ми е дошла лунната кръв.“ Нищо друго не ѝ се искаше сега, освен да се сгуши отново в леглото си и да дръпне завесите. „Трябва да бъда храбра, като Роб“ – каза си тя и хвана вдървено съпруга си под мишницата.

В Балната зала на кралицата закусиха с меденки, печени с боровинки и орехи, пушена шунка, бекон, рибка сребруша, пържена в хлебни трохи, есенни круши и едно дорнско блюдо от лук, сирене и разбити яйца, сготвено с лютиви чушленца.

– Нищо по-добро от една пикантна закуска, да изостри апетита на човек преди идващия пир със седемдесетте и седем блюда – отбеляза Тирион, докато им пълнеха чиниите. Имаше кани с мляко и кани с медовина, и кани с леко сладко златисто вино. Между масите обикаляха музиканти, свиреха с гайди, флейти и цигулки, а сир Донтос препускаше в галоп на дървеното си конче и Лунното момче пръчкаше с уста и пееше мръсни песнички.

Санса забеляза, че Тирион почти не посяга към храната, въпреки че изпи няколко чаши вино. Колкото до нея самата тя опита малко от дорнските яйца, но чушлетата изгориха устата ѝ. Иначе опита само по една хапчица от плода, рибата и меденките. Всеки път щом Джофри я погледнеше, стомахът ѝ започваше така да пърха, че все едно беше гълтнала прилеп.

След като разчистиха блюдата, кралицата тържествено представи

Джоф с булчинския плащ, който щеше да заматне на раменете на Марджери.

– Това е плащът, с който аз бях заметната, когато Робърт ме взе за своя кралица, същият плащ, който майка ми лейди Джоана е носила, когато се е венчала за милорд баща ми. – На Санса ѝ се стори, че е доста поизтърган, но това може би беше защото е бил толкова използван.

После дойде ред за даровете. За Предела бе обичайно да се поднасят дарове на младоженеца и булката сутринта в деня на сватбата им; на другия ден щяха да получат други дарове като двойка, но днешните посвещения бяха за всеки поотделно.

От Джалабхар Ксхо Джофри получи голям лък от позлатено дърво и колчан с дълги стрели, оперени със зелени и алени пера; от лейди Танда – ботуши за езда; от сир Кеван – великолепно кожено рицарско седло; от дорнеца принц Оберин – брошка от червено злато, изковано с форма на скорпион; сребърни шпори от сир Адам Марбранд; червен копринен турнирен павилион от лорд Матис Роуан. Пакстър Редвин поднесе красив дървен модел на бойната галера с двеста весла, която в момента се строеше в Арбор.

– Ако благоволи Негова милост, ще я наречем „Доблестта на крал Джофри“ – обяви той и Джоф призна, че наистина е много доволен.

– Ще я направя свой флагмански кораб и ще отплавам за Драконов камък да убия своя чичо изменник Станис – каза той.

„Днес се прави на милостив крал.“ Санса знаеше, че Джоф може да бъде галантен, когато му изнася, но като че ли напоследък все по-малко му изнасяше. И наистина цялата му вежливост се изпари, когато Тирион му поднесе техния подарък: огромен дървен том, наречен „Жития на четирима крале“, подвързан в кожа и пишно украсен. Кралят го прелисти без особен интерес.

– И какво всъщност е това, вуйчо?

„Книга.“ Санса се зачуди дали Джофри не помръдва тлъстите си като червеи усти, когато чете.

– Историята на Великия майстер Кает за царуването на Дерон Младия дракон, Белор Блажения, Егон Недостойния и Дерон Добрия – отвърна дребничкият ѝ съпруг.

– Книга, която всеки крал би трябвало да прочете, ваша милост – каза сир Кеван.

– Моят баща нямаше време за книги. – Джофри хвърли презрително тома на масата. – Ако четеше по-малко, вуйчо, навярно лейди Санса вече щеше да носи бебе в корема си. – Той се засмя... а когато кралят се

засмее, всички в двора се смеят с него. – Но ти не тъгувай, Санса, когато направя на кралица Марджери дете, ще те посетя в спалнята ви и ще покажа на малкия си вуйчо как се прави това.

Санса се изчерви. Погледна нервно Тирион, уплашена какво ще каже той. Можеше да стане точно толкова гадно, колкото отвеждането им в спалнята на тяхната сватба. Но този път джуджето напълни устата си с вино, вместо с думи.

Лорд Мейс Тирел пристъпи напред, за да поднесе дара си: златен бокал с височина цели три стъпки, с две красиви извити дръжки и седем страни, отрупани със скъпоценни камъни.

– Седем лица за седемте кралства на Негова милост – обясни бащата на младоженката. Показа им как всяко лице носи герба на един от великите домове: рубинен лъв, смарагдова роза, елен от оникс, сребърна пъстърва, сокол от синкавозелен нефрит и бисерно вълчище.

– Великолепна чаша – каза Джофри, – макар че, изглежда, ще трябва да изстържем вълка и да поставим октопод на негово място, струва ми се.

Санса се направи, че не го е чула.

– Дватама с Марджери ще прием здраво на пиршеството, тъсте. – Джофри вдигна високо бокала, за да му се възхитят всички.

– Проклетото нещо е по-високо от мен – промърмори Тирион. – Половин бокал и ще се търкаля пиан под масата.

„Добре – помисли тя. – Дано да си счупи врата.“ Лорд Тивин изчака да поднесе последен дара си: дълъг меч. Ножницата му беше изработена от черешово дърво, златен обков и червена кожа, отрупана със златни лъвски главички. Лъвчетата имаха рубинени очи. Балната зала се стаи, когато Джофри измъкна оръжието от ножницата и го вдигна над главата си. Червените и черни вълни в стоманата проблеснаха на утринната светлина.

– Великолепен е – заяви Матис Роуан.

– Меч, достоен за възпяване, ваша милост – възкликна лорд Редвин.

– Кралски меч – каза сир Кеван Ланистър.

Крал Джофри изглеждаше готов да убие някого тутакси, толкова беше възбуден. Засече във въздуха и се засмя, после каза: – Един велик меч трябва да си има велико име, господо! Как да го нарека?

Санса си спомни за Лъвския зъб, меча който Аря бе хвърлила в Тризъбеца, и за Сърцеяд, онзи, който бе поискал тя да целуне преди битката. Зачуди се дали ще иска и Марджери да целува този.

Гостите заподвикваха имена за новото оръжие. Джоф отхвърли

дузина предложени имена, накрая едно му хареса.

– Плачът на вдовицата! – изрева той. – Да! И той ще направи много жени вдовици! – Замахна отново. – И когато се изправя срещу чичо ми Станис, той ще прекърши вълшебния му меч на две. – Джоф посече надолу и принуди сир Бейлон Суан да отстъпи припряно назад. На лицето на сир Бейлон се изписа стъписване и залата прокътня от смях.

– Моля внимавате, ваша милост – предупреди сир Адам Марбранд краля. – Валирианската стомана е гибелно остра.

– Помня. – Джофри се надигна и посече свирепо с две ръце с Плача на вдовицата книгата, която му бе подарил Тирион. Тежката кожена корица се разпра. – Остра е! Казах ти, знам я аз валирианската стомана. – Трябваша му още няколко удара, докато разцепи дебелия том, и когато свърши, бе останал без дъх. Санса усещаше как съпругът ѝ се бори да овладее кипналия си гняв, когато сир Озмунд Черно котле извика:

– Моля се никога да не насочите това зло острие към мен, ваша милост.

– Гледайте да не ми давате повод, сир. – Джофри бутна от масата парче от „Жития на четирима крале“ с върха на меча, след което пхна Плача на вдовицата в ножницата.

– Ваша милост – каза сир Гарлан Тирел. – Може би не го знаехте. В цял Вестерос има само четири копия от тази книга, осветена от ръката на самия Кает.

– Вече са три. – Джофри свали стария си колан за меча, за да си сложи новия. – А вие с лейди Санса ми дължите по-добър подарък, Дяволче. Този стана на парченца.

Тирион се втренчи в племенника си с разгледите си разноцветни очи.

– Може би нож, мой суверен? За да отива на меча ви. Кама от същата валирианска стомана... с дръжка от драконова кост, да речем?

Джоф го изгледа с яд.

– Вие... да, една кама, която да отива на меча ми, добре. – Кимна. – И... златна дръжка с рубини в нея. Драконовата кост много простее.

– Както желаете, ваша милост. – Тирион изпи още една чаша вино. На Санса обърна толкова внимание, колкото ако беше сам в солария си. Но когато дойде време да си тръгнат, я хвана за ръката.

Докато пресичаха двора, с тях се изравни принц Оберин Дорнски, с неговата чернокоса наложница под ръка. Санса погледна с любопитство жената. Беше от ниско потекло и неомъжена, и беше родила на принца две незаконни дъщери, но не се страхуваше да гледа дори кралицата в

очите. Шае ѝ беше казала, че тази Елария почитала някаква лисенска богиня на любовта.

– Била е нещо като курва, преди той да я намери, милейди – сподели слугинята ѝ, – а ето че сега е почти принцеса. – Санса никога преди не се беше озовавала толкова близо до дорнската жена. „Всъщност не е красива – прецени тя. – Но в нея има нещо, което привлича очите.“ – Веднъж имах огромното щастие да видя копиецо на Цитаделата на „Жития на четирима крале“ – каза принц Оберин на нейния лорд съпруг. – Просветленията му са великолепни, но ми се струва, че Кает се е отнесъл с прекомерна симпатия към крал Визерис.

Тирион го изгледа остро.

– Прекомерна симпатия ли? Та той според мен е писал срамно осъждно за Визерис. Трябвало е да бъде „Жития на петима крале“.

Принцът се засмя.

– Визерис не е царувал и два дни.

– Царувал е повече от година – каза Тирион. Оберин сви рамене.

– Година или два дни, има ли значение? Отровил е племенника си, за да спечели трона, а след това не е направил нищо забележително.

– Белор се е уморил от глад, постейки – каза Тирион. – Чичо му е служил вярно като Ръка, както е служил и на Младия дракон преди него. Визерис може да е царувал само година, но е управлявал петнадесет, докато Дерон е воювал, а Белор се е молел. – Направи кисела физиономия. – А и да е премахнал племенника си, кой може да го вини? Все някой е трябвало да отърве страната от глупостите на Белор.

Санса беше стъписана.

– Но Белор Благочестивия е бил велик крал. Той е преминал с боси крака Пътя на костите, за да склучи мир с Дорн и е спасил Рицаря на драконите от змийската яма. Пепелянките са отказали да го ухапят, защото е бил толкова чист и свят.

Принц Оберин се засмя.

– Ако вие бяхте пепелянка, милейди, щяхте ли да ухапете такава безкръвна твар като Белор Благочестивия? Аз лично щях да си запазя зъбките за нещо по-сочно...

– Моят принц просто се шегува с вас, лейди Санса – каза Елария Пясък. – Септоните и певците обичат да казват, че змиите не са ухапали Белор, но истината е по-различна. Бил е ухапан петдесетина пъти и е трябвало да умре от това.

– Ако беше умрял, Визерис щеше да царува над десет години – каза Тирион – и за Седемте кралства навярно щеше да е по-добре. Някои са

убедени, че Белор се е побъркал от толкова много отрова.

– Да – каза принц Оберин, – но в тази ваша Червена цитадела, изглежда, няма пепелянки. Тогава как обяснявате поведението на Джофри?

– Предпочитам да не го обяснявам. – Тирион кимна сухо. – Моля да ни извините. Носилката ни чака. – Джуджето помогна на Санса да се качи, след което тромаво се изкатери и се намести до нея. – Дръпнете тези перденца, милейди, бъдете така добра.

– Но защо, милорд? – Санса не искаше да остане затворена с него зад пердетата. – Денят е толкова хубав.

– Защото добрите хорица на Кралски чертог сигурно ще започнат да хвърлят говна, ако ме видят вътре. Бъдете така добра заради двама ни, милейди. Дръпнете пердетата.

Тя се подчини. Поседяха мълчаливо; въздухът около тях стана топъл и душен.

– Съжалих за книгата ви, милорд – чу Санса собствения си глас.

– Книгата беше на Джофри. Можеше да научи едно-две неща, ако я беше прочел. – Каза го някак разсеяно. – Трябваше да съобрази. Трябваше да се сетя за... доста неща.

– Може би камата ще му хареса повече.

Джуджето направи гримаса и белегът на лицето му се изопна и стърчи.

– Момчето си е заслужило една кама, нали? – За щастие, Тирион не изчака да чуе отговора ѝ. – Джоф се скара с вашия брат Роб в Зимен хребет. Кажете ми, имаше ли лоши чувства също така между Бран и Негова милост?

– Бран? – Въпросът я обърка. – Преди да падне, искате да кажете? – Напрегна се да си спомни. Беше толкова отдавна. – Бран беше мило момче. Всички го обичаха. Помня, че веднъж той и Томен се биха с дървени мечове, но беше само на игра.

Тирион се отпусна и потъна в мълчание. Санса чу далечното стържене на веригите на вдигащата се решетка. Лишена от гледката навън, предпочете да сведе глава. Изпитваше неудобство от втрещените му в нея разноголеди очи. „Защо ме гледа така?“ – Вие обичахте братята си точно колкото аз обичам Джайм.

„Не е ли това ланистърски капан, за да ме накарат да се издам като изменница?“ – Моите братя бяха изменници и сега са в гробове на изменници. Предателство е да обичаш изменник.

Съпругът ѝ изсумтя.

– Роб вдигна войската си срещу своя законен крал. Според закона

това го прави изменник. Другите загинаха твърде млади, за да разберат какво е измяна. – Потърка носа си. – Санса, знаеш ли какво се случи на Бран в Зимен хребет?

– Бран падна. Той все се катереше по стените и накрая падна. Винаги се страхувахме, че един ден може да падне. А Теон Грейджой го е убил.

– Теон Грейджой. – Тирион въздъхна. – Лейди майка ти веднъж обвини мен... хайде, няма да те обременявам с по-гадните подробности. Но тя ме обвини неоснователно. Никога не съм посягал на брат ти Бран. И на теб не искам да причиня нищо лошо.

„Какво иска да му кажа?“ – Приятно ми е да го чуя, милорд. – Искане нещо от нея, но Санса не знаеше какво е. „Прилича на огладняло дете, но нямам храна за него. Защо не ме остави на мира?“ Тирион отново потърка белега на носа – неприятен навик, който само привличаше очите на човек към грозното му лице.

– Ти никога не си питала как точно е умрял Роб, или лейди майка ти.

– Бих... предпочела да не знам. Ще ми донесе лоши сънища.

– Тогава няма да ти кажа нищо повече.

– Това ще е... много мило.

– О, да – каза Тирион. – Аз съм самата душа на милосърдието. И разбирам от лоши сънища.

ТИРИОН

Новата корона, която баща му беше дал на Вярата, стърчеше два пъти по-високо от онази, която тълпата беше разбила – истинско великолепие от кристал и злато. Светлината блясваше на пъстра дъга всеки път, когато Върховният септон помръднеше глава, но Тирион се удивляваше как понася цялата тази тежест. И дори бе длъжен да признае, че Джофри и Марджери представляват царствена двойка, застанали един до друг между извисяващите се позлатени статуи на Отеца и Майката.

Младоженката беше възхитителна в коприната с цвят на слонова кост и мирска дантела, с поли, украсени с цветни фигури, извезани с перли. Като вдовица на Ренли можеше да избере цветовете на Баратеон, златно и черно, но тя се яви пред тях като особа от дома Тирел, в девиче наметало със сто рози от златоткан плат, пришити по тъмнозеленото кадифе. Той се зачуди дали наистина е девственица. „Не че Джофри ще схване разликата.“ Кралят изглеждаше почти толкова великолепен като булката си в жакет от прашно-розово под тъмнопурпурния кадифен плащ с извезаните по него елен и лъв. Короната лежеше лека върху къдриците му, злато върху злато. „Аз му я спасих тази проклета корона.“ Тирион местеше неловко тежестта си от крак на крак. Не можеше да стои кротко. „Прекалих с виното.“ Трябваше да се сети да се облечки преди да потеглят от Червената цитадела. Безсънната нощ, която беше изкарал с Шае, също си взимаше своето, но най-много му се искаше да души проклетия си царствен племенник.

„Знам я аз валирианската стомана“, се беше изфукало момчето. Септоните уж все твърдяха, че Небесния отец съди всички нас. „Ако Отеца беше толкова добър да смачка Джоф като гнида, можеше и да го повярвам.“ Трябваше отдавна да го проумее. Джайм никога нямаше да прати друг човек да извърши неговото убийство, а Церсей беше достатъчно хитра, за да използва нож, който може да се проследи чак до нея. Но виж – Джоф, този арогантен, зъл, тъп малък дрисльо...

Той си спомни една студена сутрин, когато слезе по стръмните външни стъпала от библиотеката на Зимен хребет и се натъкна на принц Джофри, който се шегуваше с Хрътката на тема избиване на вълци. „Прати куче да убие вълк“, беше казал. Дори Джофри обаче не беше толкова глупав, че да заповяда на Сандор Клегейн да посече един син на Едард Старк; Хрътката щеше да отиде при Церсей. Вместо това

момчето беше намерило убицеца сред вонящата тълпа от наемници, търговци и лагерни курви, залепили се към кралската свита по пътя им на север. „Някой пъпчив идиот, готов да рискува живота си заради благоволенieto на принца и за малко пари.“ Тирион се зачуди чия ли е била идеята да се изчака Робърт да напусне Зимен хребет, преди да прережат гърлото на Бран. „На Джофри най-вероятно. Сигурно го е смятал за върха на хитростта.“ Личната кама на принца беше с украсен със скъпоценни камъни предпазител и с инкрустирано злато по оръжието, като че ли си спомняше Тирион. Джофри поне не беше проявил глупостта да използва нея. Вместо това бе поровил в оръжията на баща си. Робърт Баратеон проявяваше безгрижна щедрост и щеше да даде на сина си всяка кама, която си поиска... но Тирион предположи, че момчето си я е взело само. Робърт беше дошъл в Зимен хребет с дълга опашка от рицари и слуги, с огромна къща на колела и обоз. Несъмнено някой усърден слуга се бе погрижил оръжията на краля да заминат с него, в случай че си пожелае някое от тях.

Ножът, който бе използвал Джоф, беше хубав и прост. Никаква златна украса, никакви геми по дръжката, никаква сребърна инкрустация по резеца. Но въпреки всичко валирианската стомана беше гибелно остра... достатъчно остра, за да пререже кожа, мускул и плът с един бърз удар. „Знам я аз валирианската стомана.“ Но я знаеше все пак, нали? Иначе нямаше да е толкова глупав, че да избере точно ножа на Куртето.

Все още му се изплъзваше въпросът „Защо?“. „Най-обикновена жестокост може би?“ Племенникът му я притежаваше в изобилие. Тирион едва устиска да не повърне всичкото вино, което беше изпил, или да го изпикае в гащите си, или и двете. Присви се неловко. На закуската трябваше да си държи езика зад зъбите. „Момчето знае, че аз знам. Тази голяма уста ще ми вземе главата един ден.“ Положиха се седемте клетви, поискаха се седемте благословии и се размениха седемте обета. След като се изпя сватбената песен и никой не отвърна на предизвикателството „Има ли някой да оспори законността на този съюз?“, дойде време за размяната на плащовете. Тирион премести тежестта от единия си крив крак на другия, мъчейки се да види между баща си и сир Кеван. „Ако боговете са справедливи, Джоф трябва да го оплеска.“ Постара се да не поглежда към Санса, за да не се види горчивината в очите му. „Можеше да коленичиш поне, проклетата да си. Толкова скапано трудно ли щеше да ти е да си ги прегънеш тия твои вдървени старкски коленца и да ми позволиш да запазя малко достойнство?“ Мейс Тирел грижливо свали

булчинското наметало на дъщеря си, докато Джофри прие сгънатото младоженско наметало от ръцете на брат си Томен и го тръсна, за да се разгъне. На своите тринадесет години момчето беше високо колкото булката на нейните шестнадесет, така че нямаше да му трябва гърбът на шут, на който да се качва. Той загърна Марджери в пурпура и златото и се наведе, за да го пристегне на гърлото ѝ. И със същата тази лекота от бащината закрила тя мина под закрилата на съпруга си. „Но от Джоф кой ще те опази?“ Тирион погледна към Рицаря на цветята, застанал с Кралската гвардия. „Дръжте си меча добре наточен, сир Лорас.“ – С тази целувка обричам любовта си! – обяви със звънък глас Джофри. Когато Марджери повтори думите му, той я притегли към себе си и я целуна дълго. Пъстрите светлини отново затанцуваха по короната на Великия септон, докато обявяваше тържествено, че Джофри рг домовете Баратеон и Ланистър, и Марджери от дома Тирел са една плът, едно сърце и една душа.

„Добре, с това се свърши. Хайде сега да се връщаме в проклетия замък, та да се изпият като хората.“ Сир Лорас и сир Мерин поведоха процесията от септата в белите си люспести брони и снежните си плащове. След тях тръгна принц Торен, който пръскаше пред краля и кралицата розови листенца от една кошница. След кралската двойка поеха кралицата майка Церсей и лорд Тирел, след това тъщата на младоженеца с лорд Тивин. Кралицата на тръните закуцука след тях, подпирайки се с една ръка на ръката на сир Кевин Ланистър, а с другата на бастуна си, с двамата си телохранители плътно по петите ѝ в случай, че падне. Последваха ги сир Гарлан Тирел и неговата лейди съпруга, и най-после дойде и неговият ред.

– Милейди. – Тирион предложи ръката си на Санса. Тя прие покорно, но той усети как се е вкочанила, докато минаваха заедно по пътеката. Не го погледна нито веднъж.

Чу възгласите им отвън, още преди да стигне до вратите. Тълпата толкова обичаше Марджери, че дори беше готова отново да заобича и Джофри. Беше принадлежала на Ренли, на красивия млад принц, който толкова ги обичаше, че се беше върнал от гроба, за да ги спаси. А с нея се беше изсипало и изобилието на Планински рай, потекло беше по Пътя на розата от юг. Глупаците, изглежда, не помнеха, че тъкмо Мейс Тирел преди това беше затворил Пътя на розата и бе предизвикал проклетия глад.

Излязоха навън, в есенната прохлада.

– Боях се, че изобщо няма да се измъкнем – подхвърли Тирион. На

Санса не ѝ остана избор, освен да го погледне.

– А... да, милорд. Както кажете. – Изглеждаше тъжна. – Но церемонията беше толкова красива.

„А нашата не беше.“ – Беше дълга, според мен. Трябва да се върна в замъка и да се изпия. – Тирион потърка пънчето на носа си. – Защо не си измислих някоя задача, че да се измъкна от скапания град. Кутрето се оказа по-умен от мен.

Джофри и Марджери бяха обкръжени от Кралската гвардия на гоо-ната площадка на стълбището срещу широкия мраморен площад. Сир Адам и неговите златни плащове задържаха тълпата, а статуята на крал Белор Блажения ги гледеше благосклонно отгоре. Тирион нямаше избор, освен да се нареди на опашката с останалите и да поднесе поздравленията си. Когато му дойде редът, целуна пръстите на Марджери и им пожела пълно щастие. За щастие и други зад него чакаха ред, така че не се задържаха дълго.

Носилката им чакаше на слънцето и вътре зад завесите беше много топло. Когато потеглиха, Тирион се отпусна на лакът, а Санса отново заби поглед в сплетените си ръце. „Тя е точно толкова хубава, колкото момичето на Тирел.“ Косата ѝ носеше златистокафявото на есента, очите ѝ – тъмносиньото на Тъли. Скръбта ѝ придаваше измъчен и уязвим вид, което само я правеше още по-красива. Искаше му се да се посегне към нея, да пробие бронята на хладната ѝ вежливост. Това ли го накара да заговори? Или просто необходимостта да отвлече вниманието си от пълния си мехур?

– Мислех си, че когато пътищата отново станат безопасни, можем да направим едно пътуване до Скалата на Кастърли. – „Далече от Джофри и от сестра ми.“ Колкото повече мислеше за онова, което Джоф направи с „Жития на четирима крале“, толкова повече се безпокоеше. „Имаше предупреждение в това, о, да.“ – Удоволствие ще е за мен да ти покажа Златната галерия и Лъвската уста, и Залата на героите, където двамата с Джайм играехме като момчета. Когато дойде приливът, отдолу може да се чуе тътенът на морето...

Тя бавно вдигна глава. Тирион знаеше какво вижда: грозно изпъкналото му чело, наклъщания нос, кривия розов белег през лицето и разногледите му разноцветни очи. А нейните очи бяха големи и сини.

– Ще отида там, където милорд съпругът ми пожелае.

– Надявах се, че мога да ви зарадвам, милейди.

– Ще ме зарадва това, което зарадва милорд.

Устата му се сви. „Какво жалко дребно човече си ти! Нима си

въобразяваше, че дърдоренето за Лъвската уста може да я накара да се усмихне? Кога в живота си си успявал да накараш една жена да се усмихне, освен със злато?“ – Не, хрумването беше глупаво. Само един Ланистър може да обича Скалата.

– Да, милорд. Както кажете.

Тирион чуваше виковете на престолюдието, повтарящо името на крал Джофри. „След три години това жестоко момченце ще стане мъж, ще управлява вече сам... и всяко джудже с капка ум в главата ще е далече от Кралски чертог.“ В Староград, да речем. Или дори в Свободните градове. Винаги беше изпитвал жажда да види Титана на Браавос.

„Може би това ще зарадва Санса.“ Кротко й заговори за Браавос и срещна стена от намусена вежливост, ледена и несъкрушима като Вала, по който веднъж бе повървял. Това го измори. Тогава, както и сега.

Останалата част от пътя изминаха в мълчание. След известно време Тирион се улови, че очаква, че се надява Санса да каже нещо, каквото и да е, една дума поне, но тя така и не проговори. Когато носилката спря в замъка, той остави на един от конярите да ѝ помогне да слезе.

– Ще ни очакват на пира след час, милейди. Скоро ще дойда да ви взема. – Отдалечи се със сковани крака. От другата страна на двора чу веселия смях на Марджери, докато Джофри я сваляше от седлото. „Един ден момчето ще стане висок и силен като Джайм – помисли той, – а аз ще си остана все такъв дребосък под краката му. А някой ден може да ме скъси още.“ Най-после намери нужник и въздъхна с благодарност, след като се облекчи от сутрешното вино. Имаше моменти, в които едно изпикаване носеше на човек почти същото удоволствие, както да си е жена, и този беше от т-ях. Съжали само, че не може да се облекчи толкова лесно и от своите съмнения и чувство за вина.

Подрик Пейн го чакаше пред покоите му.

– Оставих новия ви жакет. Не тук. На леглото. В спалнята.

– Да, леглото обикновено го държим там. – Санса щеше да е вътре, да се облича за пиршеството. „Шае също.“ – Вино, Под.

Тирион го изпи в креслото до прозореца, замислен за суматохата, която цареше сега долу в кухните. Слънцето още не бе докоснало ръба на крепостната стена, но вече миришеше на печен хляб и печашо се месо. Скоро гостите щяха да започнат да се изсипват в тронната зала пълни с очакване; щеше да бъде вечер на песни и изобилие, замислена не само заради съюза между Планински рай и Скалата на Кастърли, но и за да провъзгласи гръмко тяхната мощ и богатство като урок за всеки, на когото все още би могло да хрумне да се противопостави на властта на

Джофри.

Но кой щеше да е толкова луд, че тепърва да оспорва властта на Джофри, след онова, което бе сполетяло Ренли Баратеон и Роб Старк? В речните земи все още имаше боеве, но примките се затягаха навсякъде. Сир Грегър Клегейн беше прехвърлил Тризъбеца и бе овладял Рубинения брод, а след това почти със същата лекота беше превзел Харънхъл.

Морски страж се бе покорил на Черния Уолдър Фрей, лорд Рандил Тарли държеше Девичето езеро, Дъскъндейл и кралския път. На запад сър Дейвън Ланистър се беше свързал със сир Форли Прес-тър при Златния зъб за поход срещу Речен пад. Сир Риман Фрей беше взел две хиляди копия от Близнаците, за да се присъедини към тях. А Пакстър Редвин твърдеше, че флотата му скоро ще отплава от Арбор, за да започне дългия си път покрай Дорн и през Каменните стъпала. Скоро лисенските пирати на Станис щяха да се озоват пред десет пъти по-многоброен противник. Борбата, която майстерите бяха нарекли „Войната на петимата крале“, беше почти към края си. Мейс Тирел дори беше започнал да се оплаква, че лорд Тивин не му бил оставил никакви победи.

– Милорд? – Под бе застанал до него. – Ще се преоблечете ли? Пригответе ви жакета. На леглото. За празника.

– Празник ли? – каза кисело Тирион. – Какъв празник?

– Сватбеното празненство. – Под, разбира се, не схвана сарказма. – Крал Джофри и лейди Марджери. Тоест кралица Марджери. Простете.

Тирион реши тази нощ да се напие много. Ама много.

– Много добре, млади ми Подрик. Хайде да отидем да ме пременим по-празнично.

Когато влязоха в спалнята, Шае помагаше на Санса с прическата. „Радост и скръб – помисли той, като ги видя една до друга. – Смях и сълзи.“ Санса носеше рокля от сребрист сатен, поръбен с къртича кожа, с извезани с ширити ръкави, които почти стигаха пода, и с маншети от мека пурпурна плъст. Шае беше прибрала косата ѝ с много умение в деликатна сребърна мрежичка, украсена с тъмнопурпурни геми. Тирион никога не я беше виждал толкова хубава, но и толкова печална.

– Лейди Санса – каза ѝ той, – тази вечер вие ще бъдете най-красивата дама в залата.

– Милорд е много мил.

– Милейди – попита със стаена надежда Шае. – Бих ли могла да дойда да сервирам на масата ви? Много искам да видя гълъбите, които ще излетят от пая.

Санса я погледна колебливо.

– Кралицата вече е избрала всички слуги.

– А залата ще бъде препълнена. – Тирион трябваше да преглътне притеснението си. – Но пък ще има музиканти из целия замък и маси във външния двор с храна и пиене за всички. – Огледа новия си жакет, пурпурно кадифе с подплатени рамена и пухкави ръкави, срязани и с черен сатен отдолу. „Красиво облекло. Трябва му само красив мъж, който да го носи.“ – Хайде, Под, помогни ми да се напъхам в това.

Докато се обличаше, изпи още чаша вино, след което хвана жена си под ръка и я изведе от Кухненската цитадела, за да се влее в реката от коприна, сатен и кадифе, потекла към тронната зала. Някои от гостите вече бяха влезли да намерят местата си по пейките. Други се трупаха пред вратите и се наслаждаваха на необичайно топлия за сезона следобед. Тирион поведе Санса из двора, за да изпълнят неизбежните прояви на вежливост.

„В това много е добра“ – помисли той, докато гледеше как Санса уверява лорд Джилс, че кашлицата му се е подобрила, и как прави комплименти на Елинор Тирел за облеклото, и как разпитва Джалабхар Ксхо за брачните обичаи на Летните острови. Братовчед му сир Лансел бе доведен от сир Кеван, за пръв път след битката се бе вдигнал от болничното си легло. „Изглежда ужасно.“ Косата на Лансел беше побеляла и повяхнала, а самият той бе изтънял като вейка. Ако не го държеше баща му, направо щеше да рухне. Но когато Санса го похвали за доблестта му и каза колко ѝ е приятно да види, че вече укрепва, Лансел, както и сир Кеван, засияха. „Щеше да стане добра кралица на Джофри и още по-добра съпруга, ако той имаше ум да я заобича.“ Зачуди се дали племенникът му е в състояние да обикне някого.

– Изглеждаш великолепно, детето ми – каза лейди Олена Тирел на Санса, когато изкуцука при тях в рокля от златна тъкан, която сигурно тежеше повече от самата нея. – Но вятърът ти е разрошил косата. – Дребната старица се пресегна и заоправя измъкналите се кичурчета, като ги прибра и намести мрежичката на косата на Санса.

– Много съжалих, като чух за загубите ти – заговори тя. – Знам, брат ти беше един ужасен предател, но ако започнем всички да ги избиваме на сватбени пирове, ще започне да ги е страх да се женят повече, отколкото сега. Ето, така е по-добре. – Лейди Олена се усмихна. – Радвам се да ти съобщя, че вдругиден си тръгвам за Планински рай. Наситих се на този миризлив град, благодаря. Може би ще ти допадне да ме придружиш за една малка визита, докато мъжете тук си водят техните войни? Марджеро ще ми липсва ужасно, както и нейните мили дами.

Компанията ти ще бъде истинска утеха за мен.

– Много сте мила, милейди – каза Санса, – но мястото ми е с милорд съпруга ми.

Лейди Олена дари Тирион с беззъбата си усмивка.

– О? Простете на глупавата старица, милорд, не исках да ви открадна чудесната ви жена. Предположих, че ще поведете ланистърска войска срещу някой зъл враг.

– Войска от дракони и елени. Надзорникът на хазната трябва да си стои в двора и да се грижи всички войски да си получават платата.

– Несъмнено. Дракони и елени, това е много умно. И петаците на джуджето също. Чух за тези петацы на джуджето. Събирането им несъмнено е ужасно главоболие.

– Събирането съм го оставил на други, милейди.

– О, нима? Щях да помисля, че сте предпочели сам да се занимавате с него. Е, не можем да позволим короната да бъде лишавана от тези петацы. Нали?

– Боговете да не дават. – Тирион започна да се чуди дали лорд Лутор Тирел нарочно не се е хвърлил с коня в онази пропаст. – Ако ни извините, лейди Олена, време е да си заемем местата.

– За мен също. Седемдесет и седем блюда! Не мислите ли, че това все пак е малко прекалено, милорд? Аз лично едва ли ще хапна повече от три-четири хапки, но двамата с вас сме много малки, нали? – Тя отново погали Санса по косата и каза: – Е, хайде тръгвай, детето ми, и се постарай да си малко по-веселичка. Къде ли се дяха моите телохранители? Леви, Десни, къде сте? Елате ми помогнете до подиума.

Въпреки че до здрач имаше още около час, тронната зала вече беше блеснала от светлини. Гостите стояха край масите, а херолдите известяваха имената и титлите на влизашите благородници. Пажове в кралски ливреи ги придружаваха по широката централна пътека. Галерията горе беше пълна с музиканти: барабани, гайди и цигулки, лютни, рогове и тимпани.

Тирион стисна ръката на Санса и закричи с тежкото си патешко поклащане. Усещаше очите им върху себе си, впити в новия му белег, който го беше направил още по-грозен отпреди. „Нека гледат – каза си той, след като се покатери на стола си. – Да зяпат и да шепнат, докато им приседне, няма да се крия заради тях.“ Кралицата на тръните влезе след тях и заситни с малките си пантофки.

Тирион се зачуди кой от тях изглежда по-нелепо: той със Санса или сбръчканата дребна старица между двамата си еднакви телохранители,

високи по седем стъпки.

Джофри и Марджери влязоха в залата, яхнали два еднакви бели коня. Пред тях тичаха пажове и пръскаха розови листенца. Кралят и кралицата също се бяха преоблекли за пиршеството. Джофри носеше бричове на черни и пурпурни ивици и жакет от златоткан плат с ръкави от черен сатен и пъпки от оникс. Марджери беше сменила скромната рокля, която бе облякла за септата, с доста по-фриволна кройка от светлозелен самит с корсет от плътна дантела, който откриваше раменете и горната част на малките ѝ гърди. Меката ѝ кестенява коса падаше свободно на къдрици по белите рамене и по гърба ѝ почти до кръста. На челото ѝ имаше тънка златна коронка. Усмивката ѝ беше свенлива и мила. „Чудесно момиче – помисли Тирион. – И много по-добро, отколкото заслужава племенникът ми.“ Кралската гвардия ги придружи на подиума до почетните места под сянката на Железния трон, покрит за случая с дълги копринени завеси от баратеонско злато, ланистърски пурпур и тирелско зелено. Церсей прегърна Марджери и я целуна по бузите. Лорд Тивин направи същото, а след тях Лансел и сир Кеван. Джофри получи любящи целувки от бащата на невястата и от двамата си нови братя, Лорас и Гарлан. Никой като че ли не напираше особено да целува Тирион. Когато кралят и кралицата се настаниха, Върховният септон се надигна да почне молитвата. „Поне не мънка толкова неспокоено като последния път“ – утеша се Тирион.

Двамата със Санса седяха далече вдясно от краля, до сир Гарлан Тирел и жена му, лейди Леонет. Дузина други особи седяха по-близо до Джофри, което някой по-докачлив човек щеше да приеме за пренебрежение, предвид че съвсем доскоро той беше Ръката на краля. Тирион щеше да се зарадва, ако ги деляха поне още стотина.

– Да се напълнят чашите! – обяви Джофри, след като се отдаде дължимото на боговете. Личният му виночерпец наля цяла кана тъмночервено арборско в златния сватбен бокал, подарен му тази сутрин от лорд Тирел. Кралят трябваше да го вдигне с две ръце. – За моята съпруга, кралицата!

– Марджери! – изрева в отговор цялата зала. – Марджери! Марджери! За кралицата! – Звъннаха хиляда чаши и брачният пир започна. Тирион Ланистър пи с останалите, опразни чашата си на този първи тост и махна с ръка да му я напълнят веднага щом си седна.

Първото блюдо се оказа кремсупа от гъби и пържени в масло охлюви, поднесени в позлатени купи. Тирион почти не беше пипнал закуската и виното вече го беше ударило в главата, затова храната му беше

добре дошла. Излапа я бързо. „С едното свършихме, остават седемдесет и шест. Седемдесет и седем блюда, след като навън все още има гладуващи деца и мъже, готови да те убият за една репичка. Ако ни видят сега, могат да престанат да обичат толкова Тирелите.“ Санса опита лъжица от супата и бутна купата настрана.

– Не е ли по вкуса ви, милейди? – попита Тирион.

– Ще има още много, милорд. Не бива да преяждам с първото. – Тя заоправя нервно косата си и се загледа към центъра на масата, където седяха Джофри и неговата тирелска кралица.

„Дали съжالياва, че не е на мястото на Марджери?“ Тирион се намръщи. „Дори дете като нея би трябвало да има повече ум в главата.“ Той се огледа да намери нещо, което да го отвлече, но накъдето и да погледнеше, виждаше все жени, красиви и щастливи жени, принадлежащи на други мъже. Марджери преди всичко, разбира се, която се усмихваше мило и отпиваше с Джофри от виното в седемстранния сватбен бокал. Майка ѝ лейди Алери, среброкоса и чаровна, все още нелишена от гордата си осанка до Мейс Тирел. Трите млади братовчедки на кралицата, пъстри като птици. Тъмнокосата мирска жена на лорд Мериуедър с големите ѝ черни и влажни очи. Елария Пясък между дорн-лите (Церсей ги беше поставила на отделна маса, малко под подиума, на достатъчно почетно място и в същото време толкова далече от Тирел, колкото можеше да предложи ширината на залата), смееше се весело на нещо, което ѝ беше казал Червената усойница.

Имаше и една жена, седяща почти в подножието на третата маса отляво... съпруга на някого от Фосоуей, предположи той, и натежала с дете. Нежната ѝ красота ни най-малко не се смаляваше от издутия корем, нито я правеше по-малко щастлива и весела. Тирион се загледа как мъжът ѝ подава хапки от блюдото ѝ. Те също пиеха от една и съща чаша и често се навеждаха един към друг да се целунат. Когато го правеха, ръката му нежно се отпускате на корема ѝ.

Той се зачуди какво ли щеше да направи Санса, ако се наведеше и я целунеше. „Ще се дръпне най-вероятно.“ Или ще намери достатъчно смелост да го изтърпи, както повелява дългът ѝ. „Ако не друго, чувство за дълг поне има тази моя женичка.“ Ако ѝ кажеше, че желае да ѝ вземе девствеността още тази нощ, щеше и това да изтърпи с покорство и след това да поплаче не повече, отколкото се полага.

Подвикна на слугите за още вино. Докато го получи, поднесоха зторото блюдо – тестена питка пълнеж от свинско, семенца от пиния и яйца. Санса щипна само хапка от своята, а херолдите призоваха първия от

седмината певци.

Сивобрадият Хармиш Арфиста обяви, че ще изпълни „за ушите на богове и хора песен, която никой досега не е чувал във всичките Седем кралства“. Нарече я „Завръщането на лорд Ренли“.

Пръстите му се задвижиха по струните на високата арфа и изпълниха тронната зала със сладка музика. „Погледна господарят на Смъртта от своя трон от кости загиналия лорд“, подхвана Хармиш и продължи с това как Ренли, съжалил за опита си да узурпира короната на племенника си, презрял самия господар на Смъртта и се завърнал в царството на живите, за да защити страната срещу своя брат.

„Заради което бедният Саймън свърши в паница кафяво“ – помисли Тирион. Накрая, когато сянката на храбрия лорд Ренли отлетя към Планински рай, за да погледне за сетен път лицето на върната си любов, кралица Марджери се просълзи.

– Ренли Баратеон никога не е съжалявал за нищо в живота си – каза Тирион на Санса, – но ако аз, бях съдия, Хармиш току-що си спечели позлатената лютня.

Арфиста също така им предложи няколко по-познати песни. „Роза от злато“ беше за Тирелите, без съмнение, както „Дъждове над Кастамир“ трябваше да поласкае баща му. „Девица, Майка и Старица“ зарадва Върховния септон, а „Милейди, моята жена“ погали романтичните струни в сърцата на момиченцата, както и у някои момченца. Тирион слушаше с половин ухо, докато опитваше сладката царевичка и горещите овесени питки, изпечени с парченца фурми, ябълки и портокал, и дъвчеше ребро от глиган.

Оттам насетне блюдата и мезетата тръгнаха едно след друго в зашеметяващо изобилие, тласкани от мощен прилив на вино и ейл. Хармиш ги остави и мястото му зае един неголям попростарял мечок, който затанцува трмаво под звуците на гайда и тъпан, докато сватбените гости похапваха пъстърва, сготвена със счукани бадеми. Лунното момче се покачи на кокилите си и подгони между масите Лоената буца, нелепо дебелия шут на лорд Тирел, а в същото време благородниците опитваха печена чапла и банички със сирене и лук. Трупа тирошки акробати изпълниха странични колелета и стойки на ръце, балансираха с широки плата на бос крак и се изкатериха на раменете си да образуват пирамида. Подвизите им бяха придружени от раци, сварени в лютив и източни подправки, кълцано шилешко, сготвено в бадемово мляко с моркови, стафиди и лук, и рибен пай, току-що изваден от пещите и поднесен толкова горещ, че пареше пръстите.

След това херолдите призоваха друг певец: Колио Куайниш от Ти-рош, който имаше яркочервена брада и толкова нелеп акцент, колкото беше казал Саймън. Колио започна със своята версия на „Танцът на драконите“, песен по-подходяща за двама певци, мъж и жена. Тирион я изтърпя, подкрепяйки се с фазан в сос от джинджирил и мед и няколко чаши вино отгоре. Незабравимата балада за двамата издъхващи любовници посред Валирианската орис сигурно щеше повече да задоволи залата, ако Колио не я беше изпял на висок валириански, който повечето гости не говореха. Но „Кръчмарката Бесса“ отново ги спечели с дръзките си думи. Междувременно им поднесоха пауни в перата им, изпечени цели и пълнени с фурми, а Колио покани един барабанист, ниско се поклони пред лорд Тивин и подхвана „Дъждовете на Кастамир“.

„Ако това ще трябва да го чуя в няколко версии, може да слеза в Квартала на бълхите и да се извиня за кафявото.“ Тирион се обърна към жена си.

– Е, кого предпочитате? Санса примигна.

– Милорд?

– От певците. Кого предпочитате?

– Аз... съжалявам, милорд. Не слушах. Не само че не слушаше, но и не ядеше.

– Санса, нещо не е наред ли? – Изрече го, без да помисли, и веднага се почувства като глупак. „Целият й род е избит, омъжена е за мен, а аз се чудя дали нещо не било наред.“ – Не, милорд. – Санса извърна поглед и с неубедително любопитство се загледа как Лунното момче замеря сир Донтос с фурми.

Четирима майстори пироманти подкараха с жив огън зверове един срещу друг да се дерат с остри нокти, докато слугите трупаха купи с бландисор, смес от телешка супа с кипнало вино, подсладена с мед и с плуващи в нея бланширани бадеми и парченца варено месо от скопени петленца. Изредиха се маршируващи гайдари, умни кучета и гълтачи на саби, наред с пържен в масло грах, счукани орехи и резенчета от лебед в сос от шафран и праскови. („Лебед повече – не!“, промърмори Тирион, спомнил си за вечерята със сестра си в навечерието на битката.) Някакъв жонгльор държеше във въздуха половин дузина въртящи се мечове и брадви, докато по масите се поднасяха шишове с цвърчаща кървава наденица – хрумване, което Тирион намери за доста остроумно, макар и не особено вкусно.

Херолдите надуха тропетите.

– Да пее за златната лютня – извика някой. – Представяме ви

Галиеон от Куай.

Галиеон се оказа мъж с издут като буре гръден кош, черна брада, плешива глава и гръмък глас, който изпълни всеки ъгъл в тронната зала.

– Благородни лордове и прелестни дами, само една песен ще ви изпея тази нощ – обяви той. – Това е песента за Черната вода и как беше спасено едно кралство. – Барабанът подхвана бавен и злокобен ритъм.

– Седеше в кулата умислен на мрака господарят – почна Галиеон, – във замъка си черен като нощ.

– Косата му бе черна и черна бе душата му – припяха в хор музикантите. Включи се и флейта.

– Пируваше той с кръвожадна завист, и чашата си пълнеше със злъч – продължи Галиеон. – Да, брат ми някога царуваше над седем кралства, тъй рече той на злата си жена. Но аз ще взема всичко негово и свое днес ще го направя. Синът му ще усети върха на моя нож.

– Синът му, храброто момче с коса от злато – припяха музикантите и засвириха лютня и цигулка.

– Ако отново стана Ръка, най-напред ще избеся всички певци – каза Тирион, май прекалено високо.

Лейди Леонет до него се изсмя, а сир Гарлан се наведе през масата и каза:

– Един невъзпят достоен подвиг не става по-малко достоен.

– На мрака господарят войските призова и струпаха се те около него като врани. И жадни те за кръв, на кораби милион... – ... отрязаха носа на клетий Тирион – довърши Тирион. Лейди Леонет се изкикоти.

– Изглежда, е трябвало да станете певец, милорд! Чудесна рима.

– Не, милейди – каза сир Гарлан. – Милорд Ланистър е създаден, за да върши велики дела, не за да ги възпява. Ако не беше неговата верига и адският огън, врагът щеше да премине реката. И ако диваците на Тирион не бяха избили повечето съгледвачи на лорд Станис, нямаше да можем да ги ударим с изненада.

Думите му накараха Тирион да изпита глупава благодарност и донякъде го умилостивиха, докато Галиеон пееше безкрайни строфи за доблестта на момчето крал и на неговата майка, златната кралица. Но тя никога не е правила това – изведнъж изгърси Санса.

– Никога не вярвайте на това, което чуете в една песен, милейди. – Тирион махна с ръка на един от слугите да им налее вино.

Скоро зад високите прозорци настъпи нощ, а Галиеон продължаваше да пее. Песента му имаше седемдесет и седем куплета, макар че на Тирион му се сториха хиляда. „По един за всеки гост в залата.“

Последните двадесетина Тирион пропи, за да устои на желанието да си запуши ушите с гъби. Когато певецът най-сетне взе да се кланя, част от гостите бяха толкова пияни, че без да искат, сами почнаха да предлагат забавления. Великият майстер Пицел захърка на масата, докато танцьорките от Летните острови се вихреха в робите си от ярки пера и прозирна коприна. Резените сърнешко месо със синьо сирене ги поднесоха, докато един от рицарите на лорд Роуан мушкаше с камата си някакъв дорнец. Златните плащове извлякоха и двамата – единият за да гние в килия, а другия – за да го зашие майстер Балард.

Тирион си играеше с късчета рибица от диво прасе, подправени с кимион, мирта, захар и бадемово мляко, когато крал Джофри изведнъж стана и залитна над масата.

– Доведете моите кралски шампиони! – извика завалено той и плесна с ръце.

„Племенникът ми е по-пиян и от мен“ – помисли Тирион, докато златните плащове отваряха големите крила на вратата в дъното на зала. От мястото си успя да види само върховете на две пики, когато конниците влязоха. Вълна от смях ги съпроводи по централния проход към краля. „Сигурно яздат понита“ – заключи той... докато не се показаха в цял ръст.

„Шампионите“ бяха две джуджета. Едното беше яхнало грозно сиво псе с дълги крака и здрава челюст. Другото яздеше грамадно петнисто прасе. Рицарите дребосъци се поклашаха на гърбовете им и боядисаните им дървени брони потракваха. Щитовете им бяха по-големи от самите тях. Единият „рицар“ беше от глава до пети в златисти доспехи с черен елен, нарисуван на щита; другият беше в сиво и бяло, а на щита за герб носеше вълк. Сбруите на „конете“ им бяха в същите цветове.

Тирион огледа смеещите се лица. Джофри беше почервенял и дъх не можеше да си поеме от смях, Томен се смееше гръмогласно и подскачаше на стола си, Церсей се кикотеше дискретно и дори лорд Тивин изглеждаше донякъде развеселен. От всички по високата маса не се усмихваше само Санса. Готов беше да я обикне заради това, но честно казано, очите на Санса се бяха зареяли в празното и сякаш изобщо не виждаха подрусващите се към нея нелепи ездачи.

„Джуджетата не са виновни – помисли Тирион. – Когато свършат, ще ги похваля и ще им дам тлъста кесия с жълтици, а после ще разбере кой е измислил тази веселбичка и той също ще си получи благодарността.“ Когато двете джуджета спряха пред подиума да отдадат чест на краля, вълчийят рицар изгърва щита си. Когато се наведе да си го вземе,

рицарят на елена го халоса по гърба. Вълчият рицар падна от свинята, а пиката му се превъртя и тресна противника му по главата. Двамата се затъркаляха на кълбо по пода. Когато станаха, и двамата се опитаха да яхнат кучето. Последваха викове и бутане. Накрая пак седнаха на седлата, само че сега разменени, всеки с щита на другия и яхнали на обратно.

Мина малко време, докато и това се оправи, но накрая двамата се отдалечиха в противоположните краища на залата, обърнаха и пришпориха „конете“. Под бурния смях на лордовете и кикота на дамите дребосъците се сблъскаха, пиката на Вълчия рицар се стовари в шлема на Еленовия рицар и главата му отхвърча, превъртя се във въздуха, запръска кръв и плъсна в скута на лорд Джилс. Обезглавеното джудже се затъркаля между масите и замаха с ръце. Кучета залаяха, жени запищяха, а Лунното момче закричи храбро на кокилите си, докато лорд Джилс не извади от дървения шлем пръснатата червена диня, а Еленовият рицар не подаде глава над бронята си. Нова вълна смях заля залата. Рицарите изчакаха тя да заглъхне, закръжиха един около друг, подмятайки си цветисти ругатни, и вече се канеха да се разделят за нов сблъсък, когато кучето хвърли ездача си на пода и яхна прасето. Грамадната свиня заквича отчаяно, а сватбените гости се заливаха от смях, особено когато Еленовият рицар скочи върху Вълчия рицар, свали си дървените гащи и почна яростно да го помпа отзад.

– Предавам се, предавам се! – запищя джуджето отдолу. – Добри сир, приберете си меча!

– Добре, добре, ама спри да си мърдаш ножницата! – отвърна джуджето отгоре за всеобщо веселие.

От ноздрите на Джофри захвърча вино. Той се надигна задъхан и за малко да събори огромния бокал пред себе си.

– Шампион! – ревна Джофри. – Имаме си шампион! – Залата взе да утихва щом се разбра, че говори кралят. Джуджетата се пуснаха, явно очаквайки кралската благодарност. – Но не е истински – заяви Джоф. – Един истински шампион побеждава всички съперници. – Кралят се покачи на масата. – Кой друг ще съперничи на малкия ни снампион? – Ухили се и се обърна към Тирион. – Вуйчо! Ти ще защитиш честта на кралството ми, нали? Можеш ли да яздиш прасе?

Смехът го помете като вълна. Тирион Ланистър не помнеше кога е станал, кога се е качил на стола си, но в един момент се озова върху масата. Лицето му се изкриви в най-подигравателната усмивка, която Седемте кралства бяха виждали.

– Ваша милост – извика той, – ще яхна свинята... но само ако вие

яхнете кучето.

Джоф се намръщи объркано.

– Аз ли? Защо аз? Аз не съм джудже. „Падна ли ми на меча, Джоф?“ – Ами защото сте единственият в тази зала, когото съм сигурен, че ще победи.

Трудно му беше да каже кое му достави по-голяма наслада; стъпианата мигновена тишина, която настъпи, смехът, който я последва, или гневът, изписан на лицето на племенника му. Джуджето скочи на пода съвсем доволно, а когато погледна отново през рамо, сир Озмунд и сир Мерин помагаха на Джоф също да слезе. Като видя с каква ярост го гледа Церсей, Тирион й прати въздушна целувка.

Истинско облекчение беше, когато музикантите засвириха отново. Рицарите дребосъщи изведоха кучето и свинята от залата, гостите се върнаха към блюдата си, а Тирион извика отново да му напълнят чашата с вино. Но изведнъж усети, че сир Гарлан го дърпа за ръкава.

– Милорд, внимавайте – предупреди го рицарят. – Кралят. Тирион се извърна в стола си. Джофри залиташе към него и виното се плискаше от ръба на огромния златен сватбен бокал в ръцете му.

– Ваша милост – успя само да каже Тирион преди кралят да обърне бокала над главата му. Виното се изля по лицето му като порой. Косата му се накваси, очите му залютяха, раната на носа му пламна и кадифето на новия му жакет подгизна.

– Е, това хареса ли ти, Дяволче? – изръмжа Джоф.

– Това беше лошо, ваша милост – тихо каза сир Гарлан.

– Ни най-малко, сир. – Тирион не можеше да позволи нещата да станат още по-гнусни, не и след като половината кралство гледеше сцената. – Не всеки крал би помислил да зачете един свой низш поданик, като му поднесе от собствения си кралски бокал. Жалко, че виното се разля.

– Не съм разлял! – Джоф сви устни. Беше толкова ядосан, че не можа да приеме отстъплението, предложено му от Тирион. – И не съм ти поднасял!

Кралица Марджери изведнъж се появи до лакътя на Джофри.

– Мой мили кралю – заговори умолително момичето, – моля ви, нека се върнем на местата си, още един певец чака.

– Аларик от Ейсен – каза лейди Олена Тирел, подпряна на тоягата си, без да обръща на мокротото джудже повече внимание, отколкото внучката й. – Дано да ни изпее „Дъждовете на Кастамир“. Вече от цял час не сме я слушали и се боя, че й забравих думите.

– Освен това сир Адам иска да вдигне тост – каза Марджери. – Ваша милост, моля ви.

– Нямам вино – заяви Джофри. – Как да пия тост, като нямам вино? Дяволче, можеш да ме обслужиш. Като не искаш да се биеш, ще ми станеш виночерпец.

– Голяма чест ми оказвате.

– Никаква чест не ти оказвам! – кресна Джофри. – Коленичи и ми вдигни бокала! – Тирион се подчини, но докато посягаше към дръжката, Джоф изрита бокала в краката му. – Вдигни го! Толкова ли си тромав, колкото си грозен? – Наложил се Тирион да изпъзни под масата, за да намери проклетото нещо. – Добре. Сега го напълни с вино. – Тирион взе кана от ръцете на минаващата слугиня и го напълни до три четвърти. – Не! На колене, дребосък. – Коленичил, Тирион вдигна бокала над главата си, очаквайки да го сполети втората баня за тази нощ. Но Джофри го пое с една ръка, отпи и го постави на масата. – Можеш вече да станеш, вуйчо.

Докато се надигаше, краката му се подкосиха и за малко да падне отново. Тирион се хвана за стола до себе си, за да се задържи. Сир Гарлан му подаде ръка да се изправи. Джоф се изсмя, Церсей също. След тях – и други. Не видя кои са, но ги чу.

– Ваша милост. – Гласът на лорд Тивин беше безпардонно учтив. – Внасят пая. Нужен е мечът ви.

– Пая? – Джофри хвана кралицата си за ръката. – Хайде, милейди. Внасят пая.

Гостите станаха и почнаха да вдигат бурни наздравници, а огромният пай бавно се понесе през залата на масата на колела, тикан от половин дузина готвачи със сияещи лица. Цели два разкрача беше на ширина, покрит със златиста коричка, и се чуваше гукането на птиците вътре.

Тирион се домъкна до стола си и седна. Само това му оставаше – някоя гургулица да цвъркне върху него, и денят му щеше да е завършен. Виното се беше просмукало през жакета и долните му дрехи, вече го усещаше по кожата си. Трябваше да се преоблече, но никому не бе позволено да напуска залата преди да свърши и церемонията с отвеждането в брачното ложе.

Крал Джофри и кралицата му посрещнаха пая под подиума. Докато Джоф вадеше меча си, Марджери го хвана за ръката да го спре.

– Вдовишкия плач не е за рязане на пай.

– Вярно. – Джоф повиши глас. – Сир Илин, мечът ви.

Сир Илин Пейн се появи от сенките в дъното на залата. „Демонът

на празненството“ – помисли Тирион, загледан в крачещата през залата Кралска справедливост, мършав и навъсен. Млад беше Тирион и не помнеше сир Илин преди да загуби езика си. „Друг човек ще да е бил в онези дни, но сега мълчанието му е толкова част от него, колкото кухите му очи, ръждясалата ризница и големия меч на гърба му.“ Сир Илин се поклони пред краля и кралицата, пресегна се над рамото си и извади шест стъпки сребрифта, нашарена с руни стомана. Коленичи и поднесе на Джофри огромното оръжие, с дръжката напред. Точици червен пламък примигаха от рубинените очи на ефеса от драконово стъкло, изваян с формата на ухилен череп.

Санса се размърда на стола си.

– Кой е този меч?

Очите на Тирион щипеха от виното. Той примига и погледна отново. Големият меч на сир Илин беше с дължината и ширината на Лед, но стоманата му бе твърде ярко сребрифта, валирианската беше по-тъмна, пушлива. Санса го стисна за рамото.

– Какво е направил сир Илин с меча на татко ми? „Трябваше да върна Лед на Роб Старк“ – помисли Тирион. Погледна към баща си, но лорд Тивин наблюдаваше краля.

Ръцете на Джофри и Марджери се сплетоха, за да вдигнат грамадния меч, и двамата заедно го залюляха в сребрифта дъга. Когато кората на пая се разцепи, гълъбите изригнаха сред вихър от бели пера, пръснаха се във всички посоки и запърхаха по прозорци и тавански греди. От скамейките се надигна възторжен рев, а цигуларите и гайдарите от галерията подхванаха игрива песен. Джоф прегърна невястата си и я завъртя във весел танц.

Един от слугите постави резен от горещия пай пред Тирион и го залъжа с лъжица лимонов крем. Гълъбчетата в този пай бяха изпечени добре, но не му се сториха по-апетитни от белите, пърхащи из залата. Санса също не се хранеше.

– Смъртно бледа сте, милейди – каза й Тирион. – Трябва ви глътка чист въздух, а на мен – нов жакет. – Стана и й предложи ръката си. – Елате.

Но преди да успеят да се измъкнат, Джофри се върна.

– Вуйчо, къде отиваш? Забрави ли, че си моят виночерпец?

– Трябва да се преоблека в чисти дрехи, ваша милост. Ще позволите ли?

– Не. Така ми харесваш повече. Хайде, поднеси ми виното. Кралският бокал беше на масата, където го бе оставил. Тирион трябваше да се

покачи отново на стола си, за да го стигне. Джоф го дръпна от ръцете му и започна да пие дълго и дълбоко, гръклянът му подскачаше, червеното вино потече по брадичката му.

– Милорд – каза Марджери, – трябва да се върнем на местата си. Лорд Бъкълър иска да вдигне наздравица за нас.

– Вуйчо ми не си е изял гълъбовия пай. – Джоф задържа бокала в едната си ръка, а в другата награби пая на Тирион. – Лош късмет е, ако не си изядеш пая – викна той и натика горещия печен гълъб в устата си. – Виж, вкусен е. – Задави се и от устата му захвърчаха корички, закашля се, после заломоти с пълна уста: – Само че е сух. Трябва да се прокара. – Джоф удари глътка вино и отново се закашля, този път – по-силно. – Искам да... – кашлица – да видя как... – кашлица – яздиш онази свиня, вуйчо. Искам да... – Пристъпът на кашлицата го задави.

Марджери го погледна загрижено.

– Ваша милост?

– От... – кашлица – от пая. – Джоф отново отпи или по-скоро се опита, защото виното блъвна от устата му и той се прегъна на две от нов пристъп. Лицето му почервения, жилите на врата му се издуха. – Не... – кашлица – не мога да... – Вокалът се изплъзна от ръката му и тъмночервеното вино потече по подиума.

– Той се задави! – ахна кралица Марджери. Баба й пристъпи до нея.

– Помогнете на горкото момче! – изрева Кралицата на тръните с глас десет пъти по-могътен от самата нея. – Дръвници! Какво сте зяпнали! Помогнете на краля си!

Сир Гарлан бутна Тирион настрана и затупа Джофри по гърба. Сир Озмунд Черно котле разкъса яката на краля, за да може да диша. От гърлото на момчето изригна един ужасен тънък звук като от човек, мъчещ да засмуче цяла река през стрък тръстика; а после секна – и това бе още по-страшно.

– Обърнете го! – ревна неясно на кого Мейс Тирел от мястото си. – Обърнете го, хванете го за петите и го разтърсете! – Друг извика:

– Вода, дайте ми вода!

Върховният септон зареди молитви. Великият майстер Пицел извика на някого да му помогне да отиде до покоите си, за да си вземел церовете. Джофри задраска с нокти гърлото си. Мускулите под кожата му изпъкнаха, корави като камък. Принц Томен пищеше и плачеше.

„Ще умре“ – осъзна Тирион. Странно защо въпреки врявата наоколо се чувстваше съвсем спокоен. Някой тупаше Джофри по гърба, но лицето му само помръкна още повече и стана мораво. Лаеха псета, деца

плачеха, мъже крещяха безполезни съвети. Половината сватбени гости бяха станали от местата си, бутаха се, за да видят по-добре, други тичаха към вратите да се измъкнат.

Сир Мерин отвори устата на краля и натика в гърлото му лъжица. Докато го правеше, очите на Джоф срещнаха погледа на Тирион. „Има очите на Джайм.“ Само че той никога не бе виждал Джайм толкова уплашен. „Момчето е само тринадесетгодишно.“ Джофри издаваше някакви сухи, хрипливи звуци, мъчейки се да заговори. Очите му изцъклиха, бели от ужас, той вдигна ръка... посегна, или посочи вуйчо си... „За прошка ли ме моли, или си мисли, че мога да го спася?“ – Нееееее! – изпищя на умряло Церсей. – Татко, помогни му, помощ, някой да му помогне, синът ми, синчето ми!

Тирион си помисли неволно за Роб Старк. „Моята сватба изглеждаше много по-добре.“ Обърна се да види как Санса приема ставащото, но суматохата в залата беше толкова голяма, че не можа да я намери. Но очите му попаднаха на брачния бокал, забравен на пода. Пристъпи към него и го вдигна. На дъното все още имаше половин пръст тъмнопурпурно вино. Тирион помисли за миг, след което го изля на пода.

Марджери Тирел хлипаше в прегръдките на баба си, а старата дама повтаряше: „Бъди смела. Бъди смела.“ Повечето музиканти се бяха разбягали, но един последен флейтист горе бе подхванал погребална мелодия. В дъното на тронната зала гостите се бяха струпали при вратите и се блъскаха. Златните плащове на сир Адам се раздвижиха да възстановят реда. Гостите презглава се втурваха навън, някои плачеха, други залитаха и повръщаха, трети бяха пребледнели от страх. Малко късно, но и на Тирион му хрумна, че може би е разумно и той да се маха.

Когато чу писъка на Церсей, разбра, че е свършило.

„Трябва да се махам. Веднага.“ Но вместо това се заклати към нея.

Сестра му седеше сред локва вино, притиснала до гърдите си тялото на сина си. Роклята ѝ беше съдрана и оцапана, а лицето ѝ – бяло като тебешир. До нея пристъпи мършаво черно псе и задуши мъртвия Джофри.

– Момчето си отиде, Санса – каза лорд Тивин. Сложи облечената си в ръкавица ръка на рамото на дъщеря си, докато един от телохранителите му отпъждаше псето. – Пусни го вече. Пусни го в мир.

Тя не го чу. Наложил се двама от Кралската гвардия да издърпат насила вкочанените ѝ пръсти, за да може тялото на крал Джофри Баратеон да се отпусне безжизнено на пода.

Върховният септон коленичи до него.

– Отецо наш небесен, съди справедливо добрия ни крал Джофри – почна той молитвата за мъртвите. Марджери Тирел захлипа и Тирион чу майка й, лейди Алери, да казва:

– Той се задави, миличкото ми. Задави се с пая. Това няма нищо общо с теб. Той се задави. Всички го видяхме.

– Не се задави. – Гласът на Церсей бе остър като меч на сир Илин. – Синът ми бе отровен. – Погледна рицарите, стоящи безпомощно до нея. – Кралска гвардия, изпълнете дълга си.

– Милейди? – проговори колебливо сир Лорас Тирел.

– Задръжете брат ми – заповяда тя. – Той го направи! Джуджето. Той и женичката му. Те убиха сина ми. Вашия крал. Задръжете ги и двамата!

САНСА

Далече някъде в града заби камбана. Санса се чувстваше като в сън.

– Джофри е мъртъв – каза тя на дърветата, за да види дали това няма да я пробуди.

Не беше мъртъв, когато тя излезе от тронната зала. Но беше паднал на колене, драшеше с нокти гърлото си и дереше кожата си, мъчейки се да вдиша. Гледката бе толкова ужасна, че тя се обърна и побягна. Лейди Танда беше изпитала същото.

– Добро сърце имате, милейди – каза тя на Санса. – Не всяка девица би плакала за един мъж, който я е отритнал и я е оженил за едно джудже.

„Добро сърце. Аз имам добро сърце.“ В гърлото ѝ се надигна истеричен смях, но Санса го потисна. Камбаните биеха бавно и траурно. По същия начин, както бяха били за крал Робърт. Джофри беше мъртъв, беше мъртъв, беше мъртъв, мъртъв, мъртъв. Но защо плачеше тя, след като ѝ се искаше да затанцува? Сълзи на радост ли бяха това?

Дрехите си намери там, където ги беше скрила предната нощ. След като нямаше слугини да ѝ помогнат, ѝ отне повече време, докато развърже връзките на гърба на роклята си. Ръцете ѝ бяха странно сковани, въпреки че не беше уплашена, както можеше да се очаква.

– Боговете бяха жестоки, да го вземат толкова млад и красив, и то на брачното му пиршество – беше ѝ казала лейди Танда.

„Боговете са справедливи“ – помисли Санса. Роб също беше загинал на сватбен пир. За Роб плачеше тя сега. „За него и за Марджери.“ Горката Марджери, дваждо омъжена и дваждо овдовяла. Санса смъкна роклята, сбра я на топка, тикна я в хралупата на един дъб и измъкна вързопата с дрехи, които бе скрила там. „Облечи се топло – беше ѝ казал сир Донтос, – и се облечи тъмно.“ Черни дрехи тя нямаше, затова си избра рокля от кафява вълна. Корсетът обаче бе украсен с лъскави бисерчета. „Наметалото ще ги прикрие.“ Наметалото бе тъмнозелено и с голяма качулка. Тя навлече роклята и се заметна с наметалото, макар да остави главата си непокрита засега. Беше си приготвила и обувки – прости и груби. „Боговете чуха молитвите ми“ – помисли си. Чувстваше се изтърпнала и сънлива. „Кожата ми е станала като порцелан. Като кост. Като стомана.“ Ръцете ѝ се движеха тромаво и сковано, сякаш никога досега не бяха се отлепяли от косата ѝ. Съжали, че я нямаше Шае да ѝ

помогне с мрежичката.

Когато най-сетне я свали, дългата ѝ кестенява коса се изсипа по раменете ѝ. Паяжината от предено сребро провисна от пръстите ѝ, тънките метални жички смътно засияха с тъмния блясък на камъчетата под лунната светлина. „Черни аметисти от Асшаи.“ Един липсваше. Санса вдигна мрежичката да я огледа. Сребърният сплит, от който беше изпаднал камъкът, тъмнееше.

Изведнъж я изпълни ужас. Сърцето ѝ лудо заблъска в гърдите и за миг тя затаи дъх. „Защо съм толкова изплашена, та това е само един аметист, един черен аметист от Асшаи, нищо повече. Трябва да са го поставили хлабаво, това е всичко. Бил е хлабав и е изпаднал, а сега се търкаля някъде в тронната зала или на двора, освен ако...“ Сир Донтос ѝ беше казал, че мрежичката е вълшебна, че тъкмо тя ще я отведе у дома. Казал ѝ беше, че трябва да я носи тази нощ на сватбеното пиршество на Джофри. Сребърната тъкан се изпъна по кокалчетата на пръстите ѝ. Палецът ѝ затърка по дупката, в която бе лежал камъкът. Опита се да го спре, но пръстите ѝ сякаш бяха престанали да я слушат. Сякаш не бяха нейни. „Що за вълшебство?“ Кралят беше мъртъв, жестокият крал, който преди хиляда години бе нейният галантен принц. Ако Донтос я беше излъгал за вълшебството на мрежичката за коса, дали я беше лъгал и за всичко друго? „А ако той изобщо не дойде? А ако няма никакъв кораб, ако няма никаква лодка при реката, никакво спасение?“ Какво щеше да стане с нея тогава?

Чу тихо шумолене на листа и бързо пхна сребърната мрежичка в джоба на наметалото си.

– Кой е? – извика. – Кой си ти? – Мрачна и тиха бе гората на боговете, а камбаните на града кънтяха траурната си песен за Джофри.

– Аз. – Той залитна пиян под дърветата. Хвана я за ръката, за да се закрепил. – Мила ми Джонквил, аз дойдох. Твоят Флориан вече е тук, не се бой.

Санса се дръпна.

– Каза ми, че трябва да нося мрежичката за коса. Сребърната мрежичка с... що за камъни бяха това?

– Аметисти. Черни аметисти от Асшаи, милейди.

– Не са никакви аметисти. Нали? Нали? Излъга ме.

– Черни аметисти – настоя той. – Те са вълшебни.

– Те убиват!

– Тихо, милейди, тихо. Няма убийство. Той се задави с гълъбовия пай. – Донтос се изкиска. – Ох, колко вкусничък, вкусничък пай. Сребро

и камъчета, това бе всичко, сребро, камъчета и малко магия.

Кънтяха камбаните, а вятърът повтаряше звука, който той бе издал, докато се мъчеше да вдиша.

– Ти си го отровил. Ти. Взел си камък от косата ми...

– Шшт, ако чуят, това е смърт и за двама ни. Нищо не съм направил. Хайде, трябва да се махаме, ще ни търсят. Твоят съпруг е задържан.

– Тирион? – попита тя слисана.

– Да не би да имаш друг съпруг? Дяволчето, вуйчото джудже. Тя смята, че той го е направил. – Хвана я за ръката и я задърпа. – Насам, да се махаме, хайде, по-бързо, не бой се.

Санса тръгна след него. „Не мога да търпя женски ридания“, казал бе веднъж Джоф, ала сега единствената жена, която ридаше, бе майка му. В приказките на баба Нан гръмкините можеха да създават вълшебни неща, с чиято помощ желанието ти се сбъдва. „Аз ли пожелах да умре?“ – зачуди се тя, но си напомни, че вече е твърде голяма да вярва в гръмкини.

– Тирион да го е убил?

Знаеше, че дребният ѝ уродлив съпруг беше мразил племенника си. Възможно ли бе наистина да се е опитал да го убие? „Знаеше ли той за мрежичката на косата ми, за черните аметисти? Той поднесе вино на Джоф.“ Как е възможно да задавиш някого, пускайки аметист във виното му? „Ако го е извършил Тирион, ще решат, че съм му съучастница“ – помисли тя и се вцепени от страх. Защо не? Бяха мъж и жена, а Джоф беше убил баща ѝ и ѝ се беше подиграл за смъртта на брат ѝ. „Една плът, едно сърце, една душа.“ – Вече тихо, миличка – промълви Донтос. – Извън гората на боговете не трябва да издаваме звук. Дръпни си качулката и скрий лицето си. – Санса кимна и се подчини.

Беше толкова пиан, че от време на време Санса трябваше да го подпира, за да не падне. Камбаните биеха из целия град, включваха се нови и нови. Тя държеше главата си сведена и пристъпваше между сенките, без да се отделя от Донтос. Докато слизаха по витите стъпала, той падна на колене и повърна. „Горкичкият ми Флориан“ – помисли тя, докато той триеше уста с оцапания си ръкав. „Облечи тъмно“, беше ѝ казал, но под своя кафяв плащ самият той носеше старото си рицарско палто; червени и розови водоравни ивици под черно поле с три златни корони, стяга на дома Холард.

– Облякъл сте връхното си палто? Джоф постанови, че ако отново се облечете като рицар, ще ви накаже със смърт... О! – Заповедите на Джоф вече не значеха нищо.

– Исках да съм рицар. Поне в това. – Донтос отново се надигна и се подпря на рамото ѝ. – Хайде. Вече тихо и никакви въпроси.

Продължиха надолу по стълбите, после пресякоха някакъв малък тих двор. Сир Донтос отвори тежка дървена врата и запали недогоряло парче свещ. Намираха се в дълъг коридор. От двете им страни покрай стените стояха празни рицарски доспехи, тъмни и прашни, шлемовете бяха покрити със застъпващи се люспи, продължаващи по гърбовете. Забързаха покрай тях. Пламъкът на свещта караше сянката на всяка люспа да се удължи и да потрепери. „Кухите рицари се превръщат в дракони“ – помисли Санса.

Ново стълбище ги отведе до някаква дървена врата, залостена с желязо.

– Хайде, бъде силна, моя Джонквил, вече почти стигнахме. – Когато Донтос вдигна железния лост и дръпна вратата, я лъхна студен въздух. Санса мина покрай някаква стена и се озова извън замъка, на ръба на стръмна пропаст. Под краката ѝ беше реката, над нея – небето, и и двете бяха еднакво черни.

– Трябва да слезем долу – рече Донтос. – Долу чака човек, който ще ни отведе до кораба.

– Ще падна. – Бран беше паднал, а той обичаше да се катери.

– Няма. Тук има нещо като стълба, тайна стълба, всечена е в камъка. Ето тук, ще я усетите, милейди. – Коленичи с нея и я накара да се наведе над ръба на пропастта. Зашариха с пръсти и най-сетне тя напипа ръкохватката, всечена в лицето на канарата.

– Не мога!

– Трябва.

– Друг път няма ли?

– Това е пътят. Няма да е толкова трудно за силно момиче като теб. Дръж се здраво, не поглеждай никога надолу и докато усетиш, ще си долу. – Очите му блестяха. – Твоят беден Флориан е дебел, стар и пиан, аз съм този, който би трябвало да го е страх. Често падах от коня си, помниш ли? Нали така започна между нас. Бях пиан, паднах от коня и Джофри поиска глупавата ми глава, но ти ме спаси. Ти ме спаси, миличка.

„Той плаче“ – осъзна тя.

– А сега ти спаси мен.

– Само ако тръгнеш. Ако не, убил съм и двамата.

„Той е бил – помисли тя. – Той е убил Джофри.“ Длъжна беше да тръгне, колкото заради себе си, толкова и заради него.

– Вие тръгнете пръв, сир. – Ако все пак паднеше, не искаше да падне върху главата ѝ и да събори и двамата от канарата.

– Както желаете, милейди. – Той я целуна с влажната си уста, после спусна трмаво краката си през ръба и зарита, докато не намери стъпало. – Изчакай да сляза малко и тръгни след мен. Ще тръгнеш, нали? Закълни ми се.

– Ще тръгна – обеща тя.

Сир Донтос се скри от очите ѝ. Чуваше тежкото му пухтене, докато се спускаше. Санса се вслуша в траурната камбана и започна да отброява всеки удар. На десет много боязливо се спусна от ръба на пропастта и зашари с пръстите на краката си, докато намери мястото, на което да ги опре. Стените на замъка се издигаха огромни над нея и за миг ужасно ѝ се прииска да се покатери обратно и да побегне към топлите си покои в Кухненската цитадела. „Бъди смела – каза си тя. – Бъди храбра, като лейди в някоя песен.“ Не посмя да погледне надолу. Държеше се с лице към лицето на канарата и опипваше грижливо всяка стъпенка преди да отпусне крак на нея. Понякога усещаше, че пръстите ѝ се изплъзват и че цепнатините за хващане не са всечени толкова равномерно, колкото ѝ се искаше. Камбаните не спираха да бият. Преди да стигне и до средата усети, че ръцете ѝ треперят, и разбра, че ще падне. „Още една стъпка – каза си, – още една.“ Трябваше да продължи. Ако спреше, нямаше да може да тръгне отново и утрото щеше да я завари увиснала на скалата и смразена от страх. „Още една стъпка. Още една.“ Дъното я изненада. Тя залитна, падна и сърцето ѝ подскочи в гърдите. Когато се претъркули на гръб и зяпна към висината, от която беше слязла, пръстите ѝ се впиха в пръстта. „Успях. Направих го, не паднах, спуснах се и сега си тръгвам за вкъщи.“ Сир Донтос я дръпна да се изправи.

– Насам. Тихо. Тихо, тихо. – Придържаше се в гъстите тъмни сенки, хвърляни от стръмната скала. За щастие не им се наложи да вървят дълго. На петдесет разкряча надолу по реката ги очакваше малка лодка, скрита до останките на огромна галера, заседнала тук и изгоряла. Донтос изкуцука с пухтене до лодката.

– Озуел?

– Без имена – отвърна мъжът. – Качвай се. – Седеше присвит и стиснал веслата: старец, висок и чворест, с дълга бяла коса и голям крив нос, със скрити под качулката на наметалото му очи. – Хайде, качвайте се бързо – измърмори той. – Трябва да се махаме.

След като се качиха, той подкара към канала. Камбаните зад тях все така прогласяха с мрачния си кънтеж смъртта на момчето крал. Тъмната

река бе само тяхна.

С бавни, отмерени удари се понесоха по течението покрай потопени галери, покрай скършени мачти, овъглени корпуси и скъсани платна. Отворите за греблата бяха заглушени с парцали, затова се движеха почти безшумно. Над водата се вдигаше предутринна мъгла. Санса зърна за миг бойниците на една от кулите на Джуджето, но огромната желязна верига беше спусната и греблата ги преведоха без пречки през теснината, в която бяха изгорели хиляда души. Брегът остана зад тях, мъглата стана по-гъста, звукът на камбаните взе да заглъхва. Накрая дори светлините изчезнаха, скриха се някъде далече назад. Бяха навлезли в залива Черна вода и целият свят се сви до тъмни вълни, бяла стелеща се пелена и техния мълчалив спътник, наведен над веслата.

– Докъде трябва да стигнем? – запита тя.

– Без приказки. – Лодкарят беше стар, но по-силен, отколкото изглеждаше на пръв поглед, а гласът му звучеше свирепо. Нещо странно познато имаше в чертите му, въпреки че Санса не можеше да каже какво е.

– Не е далече. – Сир Донтос взе ръката ѝ в своята и нежно я погали. – Приятелят ти е близо, чака те.

– Без приказки! – изръмжа отново лодкарят. – Звукът се разнася над водата, сир Глупак.

Стресната, Санса прехапа устна, сви се и се смълча. Остана само тихият плясък на веслата.

Небето на изток смътно се просветли от първия намек за утро, когато Санса най-сетне забеляза един призрачен силует в тъмното отпред. Търговска галера. С прибрани платна, придвижваше се бавно, тласкана от един ред гребла. Когато доближиха, видя фигурата на носа – морски дух със златна корона, надуващ раковина. Чу нечий мъжки вик и галерата бавно започна да обръща.

Когато стигнаха, от галерата спуснаха въжена стълба. Лодкарят прибра греблата и подаде ръка на Санса да стане.

– Сега нагоре. Хайде, момиче, докарах те.

Санса му благодари за добрината, но в отговор получи само глухо ръмжене. Беше много по-лесно да се изкатери по въжената стълба, отколкото при спускането си по канарата. Лодкарят Озмунд я последва, а сир Донтос остана в лодката.

До перилото чакаха двама моряци, които ѝ помогнаха да се прехвърли на палубата. Санса трепереше.

– Студено ѝ е – чу да казва някой. Непознатият свали плаща си и я

загърна. – Така по-добре ли е, милейди? Отпуснете се, най-лошото мина.

Санса позна гласа му. „Но той е в Долината!“ До него с факла в ръка стоеше сир Лотор Брун.

– Лорд Петир – извика Донтос от лодката. – Трябва да се връщам, докато не са се сетили да ме търсят.

Петир Белиш се опря на перилото.

– Но първо ще искаш да ти се плати. Десет хиляди дракона, толкова ли беше?

– Десет хиляди. – Донтос отърка уста с опакото на ръката си. – Както обещахте, милорд.

– Сир Лотор, наградата.

Лотор Брун сниши факела. По мостика пристъпиха трима мъже, вдигнаха арбалети и стреляха. Едната желязна стрела поразил Донтос в гърдите и пронизал лявата корона на палтото му. Другите разкъсаха гърлото и корема му. Стана толкова бързо, че нито Донтос, нито Санса имаха време да извикат. Когато свърши, Лотор Брун хвърли горящата факла върху тялото. Галерата се отлепи от лодчицата и тя пламна зад кърмата ѝ.

– Вие го убихте! – Стиснала с две ръце перилото, Санса се преви и повърна. Нима беше избягала от Ланистърите само за да се натъкне на още по-лошо?

– Милейди – промълви Кутрето, – излишно е да скърбите за човек като него. Той беше жалка отрепка и никой не му беше приятел.

– Но той ме спаси!

– Той ви продаде срещу обещани десет хиляди дракона. Вашето изчезване ще ги накара да ви заподозрат за смъртта на Джофри. Златните плащове ще започнат да ви търсят, а евнухът ще подръква кесията си. Донтос... е, него сама го чухте. Той ви продаде за злато, а когато го изпиеше, щеше да ви предаде отново. Торба дракони може да купи човешкото мълчание за известно време, но няколко точни стрели го купуват завинаги. – Усмихна се тъжно. – Всичко, което направи той, беше по моя поръка. Не смеех да се сближа с вас открито. Когато чух как сте спасили живота му на турнира на Джофри, разбрах, че ще се окаже съвършеният шпионин.

На Санса ѝ призля.

– Но той твърдеше, че е моят Флориан.

– Случайно да помните какво ви казах в деня, когато баща ви седна на Железния трон?

Мигът изплува жив в паметта ѝ.

– Казахте ми, че животът не е песен. Че за свое съжаление един ден сама ще го разбере. – Усети сълзи в очите си, но дали заплака за сир Донтос Холард, за Джоф, за Тирион или заради себе си, Санса не знаеше. – Значи всичко е било лъжа, отначало докрай, всеки и всичко?

– Почти. Освен вие и аз, разбира се. – Усмихна се. – „Ела тази нощ в гората на боговете, ако искаш да се върнеш у дома.“ – Бележката... били сте вие?

– Трябваше да стане в гората на боговете. Навсякъде другаде из Червената цитадела дебнат птиченцата на евнуха... или плъхчетата, както ги наричам аз. Но в гората на боговете вместо стени има дървета. Небе отгоре, вместо таван. Корени, пръст и камък вместо под. Плъховете няма как да пропълзят. Плъховете трябва да се крият, инак мъжете ги посичат с мечове. – Лорд Петир я хвана под ръка. – Позволете да ти покажа каютата ви. Зная, денят ви бе дълъг и мъчителен. Сигурно те уморена.

Лодчицата зад тях вече се бе превърнала в тънка струя дим, който почти се стапяше сред утринния простор на морето. Връщане нямаше. Единственият ѝ път беше напред.

– Много – призна тя.

Докато я водеше надолу, той каза:

– Разкажете ми за празника. Кралицата толкова се постара. Певците, жонгльорите, танцуващата мечка... мъничкият ви лорд съпруг зарадва ли се на моите рицари джуджета?

– Вашите?!

– Трябваше да ги купя чак от Браавос и да ги крия в един вертеп то деня на сватбата. Усилието дори надмина разходите. Изненадващо трудно е да се скрие едно джудже, а Джофри... човек може да заведе един крал до вода, но при Джоф трябва да я разпляскаш, за да го увериш, че може да се пие. Когато му споделих малката си изненада, Негова милост каза: „За какво са ми някакви грозни джуджета на празника? Мразя джуджетата.“ Трябваше да го хвана за рамото и да му прошепна: „Не толкова, колкото ще ги намрази вуйчо ви.“ Палубата се разклати под краката ѝ и на Санса ѝ се стори, че целият свят пропада.

– Те мислят, че Тирион е отровил Джофри. Сир Донтос каза, че са го задържали.

Кутрето се усмихна.

– Вдовството ще ти отива, Санса.

При тази мисъл стомахът ѝ се сви. Сигурно никога повече нямаше

да и се наложи да дели постеля с Тирион. Но тя точно това искаше... нали?

Каютата беше дълга и тясна, но върху дървения нар беше постлан пухен дюшек, за да е по-удобно, а отгоре бяха струпани топли кожи.

– Малко ще ти е тесничко, но няма да е съвсем неудобно. – Кутрето посочи кедровия сандък под нишата вляво. – Вътре ще намериш чисти дрехи. Рокли, бельо, топли чорапи, наметало. Само вълна и лен, опасавам се. Недостойни за толкова красива девица, но в тях ще ти е сухо и чисто, докато успеем да ти намерим нещо по-фино. „Приготвил е всичко това за мен.“ – Милорд, аз... не разбирам... Джофри ви даде Харънхъл, направи ви върховен лорд на Тризъбеца... защо...

– Защо трябваше да пожелаеш смъртта му ли? – Кутрето сви рамене. – Нямах никакъв мотив. Освен това съм на хиляда левги в Долината. Дръж винаги враговете си объркани. Ако никога не знаят кой си или какво искаш, те няма да разберат какъв ще е следващият ти ход. Понякога най-добрият начин да ги объркаш е като правиш безцелни ходове или дори като действаш против себе си. Спомни си това, Санса, когато започнеш да играеш играта.

– Какво... каква игра?

– Единствената игра. Играта на тронове. – Той оправи падналия през челото ѝ кичур. – Вече си достатъчно голяма, за да знаеш, че двамата с майка ти бяхме нещо повече от приятели. Беше време, когато Кат бе единственото, което исках на този свят. Дръзвах да си мечтая за живота, който ще имаме, и за децата, които тя ще ми дари... но тя беше дъщеря на Речен пад и на Хостър Тъли. „Семейство, Дълг, Чест“, Санса. „Семейство, Дълг, Чест“ означаваше, че никога няма да имам ръката ѝ. Но тя ми даде нещо още по-хубаво, дар, който една жена може да направи само веднъж. Как можех да обърна гръб на дъщеря ѝ? В един по-добър свят ти можеше да си моя, а не на Едард Старк. Моя законна, обична дъщеря... Избий Джофри от ума си, мила. Донтос, Тирион – всички тях. Те повече няма да те безпокоят. Сега си в безопасност, само това е важното. Сега си в безопасност с мен и плаваш към дома.

ДЖАЙМ

„Кралят е мъртъв“, казаха му, без да знаят, че Джофри беше колкото негов суверен, толкова и негов роден син.

– Дяволчето разпрало гърлото му с камата си – заяви някакъв амбулант в крайпътния хан, където изкараха нощта. – И изпило кръвта му от един голям златен бокал. – Човекът не разпозна нито едноръкия рицар с големия прилеп на щита си, нито никого от останалите, затова приказваше неща, които инак щеше да премълчи, ако знаеше кой го слуша.

– Отрова е свършила работата – настоя ханджията. – Лицето на момчето почерняло като червясала слива.

– Отеца дано го осъди справедливо – промърмори един септон.

– Жената на джуджето е участвала в убийството – кълнеше се един лъкометец в ливреята на лорд Роуан. – След туй той блъвнал облак сярта и тя се скрила в него. Видели и някакво призрачно вълчище да броди из Червената цитадела, кръв капела от челюстите му.

През цялото време Джайм седеше мълчаливо, оставил се да го обливат приказките и забравил за рога с ейл в здравата си ръка. „Джофри. Моята кръв. Първородният ми. Синът ми.“ Опита се да си представи чертите на момчето, но те все се сливаха с лицето на Церсей. „Тя сега ще скърби, косата ѝ ще е разчорлена и очите ѝ – червени от плач, устата ѝ ще трепери, щом се опита да проговори. Когато ме види, отново ще се разплаче, макар че ще се мъчи да съдържи сълзите си.“ Сестра му рядко се разплакваше, освен когато беше насаме с него. Не понасяше другите да я взимат за слаба. Само пред своя близък смееше да покаже раните на душата си. „Ще търси в мен утеха и мъст.“ На другия ден яздиха с все сила, по настояване на Джайм. Синът му бе мъртъв и сестра му имаше нужда от него.

Когато видя града пред себе си, с тъмните стражеви кули на фона на вечерния здрач, Джайм Ланистър пришпори коня си да се изравни с Уолтън Стоманени пищялки зад Нейг, който носеше знамето на мира.

– Каква е тази гадна воня? – оплака се севернякът. „Смърт“ – помисли Джайм, но каза:

– Пушек, пот. И лайна. Накратко – Кралски чертог. Ако имате добър нос, можете и коварството да надушите. Не сте ли помирисвали град досега?

– Помирисвал съм Бял залив. Но не вонеше така.

– Бял залив е спрямо Кралски чертог това, което е брат ми Тирион спрямо сир Грегър Клегейн.

Нейг ги поведе по склона на нисък хълм, вдигнал срещу вятъра знамето на мира със седемте опашки, и лъскавата седмолъча звезда ярко заблестя на върха на пръта му. Скоро Джайм щеше да види Церсей и Тирион, и баща си. „Възможно ли е брат ми наистина да е убил момчето?“ Беше му трудно да го повярва.

Беше странно спокоен. Знаеше, че хората обикновено се побъркват от скръб при смъртта на децата си. Обикновено скубеха косите си, проклинаха боговете и се кълнях за кървава мъст. Но защо сега не изпитваше нищо такова? „Момчето живя и умря с вярата, че баща му е Робърт Баратеон.“ Вярно, Джайм беше видял раждането му, но повече заради Церсей, отколкото заради самото дете. Но изобщо не го беше държал в ръце.

– Как ще изглежда в очите на хората? – предупредила го бе сестра му, след като жените най-сетне ги бяха оставили. – Не стига, че Джоф толкова прилича на тебе, остава и да го гушнеш. – Джайм беше отстъпил без съпротива. Момчето беше едно малко ревливо същество, което твърде много обсебваше времето на Церсей, обичта на Церсей и гърдите на Церсей. За него Робърт Баратеон бе добре дошъл.

„А сега е мъртво.“ Той си представи Джоф, лежаш скован от смъртния студ, с почерняло от отровата лице, и въпреки това не изпита нищо. Навярно наистина беше чудовище, както твърдяха. Ако Отеца небесен слезеше да му предложи да върне или сина му, или ръката му, Джайм знаеше кое ще предпочете. В края на краищата си имаше и втори син, а беше посял семе и за много повече. „Ако Церсей поиска друго дете, ще й го дам... и този път ще го държа, и Другите да ги вземат онези, на които това няма да се хареса.“ Робърт гниеше в гроба си, а на Джайм до гуша му беше дошло от лъжи.

Обърна коня и препусна да потърси Бриен. „Боговете само знаят защо ме интересува точно тя. Тя е възможно най-неподходящият спътник, когото съм имал нещастieto да срещна в живота си.“ Грозната мома яздеше много назад и на няколко стъпки встрани от колоната, сякаш за да изтъкне, че няма нищо общо с тях. По пътя й бяха намерили мъжко облекло: тук риза, там панталони и плащ с качулка, и дори един стар железен нагръдник. Изглеждаше, много по-добре облечена като мъж, но нищо на света не можеше да й придаде чар. „Нито да я направи щастлива.“ Скоро след като напуснаха Харънхъл, свинският й инат се прояви.

– Искам си оръжието и доспехите – настояла бе тя.

– О, на всяка цена. Непременно ще трябва да те напъхаме в стомана – отвърна Джайм. – И шлем, на всяка цена. Всички много ще се радваме, ако устата ти е затворена и забралото е спуснато.

Това поне Бриен можа да направи, но скоро навъсеното ѝ мълчание започна да терзае доброто му чувство за хумор толкова, колкото безкрайните усилия на Кибърн да му се подмаже. „Боговете да са ми на помощ, така и не помислих, че компанията на Клеос Фрей толкова ще ми липсва.“ В края на краищата започна да съжالياва, че не я беше оставил на мечката.

– Кралски чертог – обяви Джайм, след като я намери. – Нашето пътуване свърши, милейди. Вие спазихте клетвата си и ме доведохте до Кралски чертог. Жив и здрав, само без няколко пръста и една ръка.

Тя го изгледа равнодушно.

– Само половината от клетвата ми. Казах на лейди Кейтлин, че ще върна дъщерите ѝ. Или поне Санса. Но сега...

„Никога не е виждала Роб Старк, но скръбта ѝ по него е по-дълбока от моята за Джоф.“ А може би скърбеше за лейди Кейтлин. Бяха в Кафявия лес, когато ги догони тази вест, от устата на някакъв червендалест и дебел като бъчва рицар на име сир Бертрам Пчелина, чийто знак бе три кошера на поле от черни и жълти ивици. Предния ден през Кафявия лес преминал отряд на лорд Пайпър, каза им Бийзбъри, препускали за Кралския чертог със знамето на мира.

– След смъртта на Младия вълк Пайпър не вижда повече смисъл да се бори. Синът му е пленник в Близнаците. – Бриен беше зяпнала като преживяща крава, тъй че на Джайм се падна да измъква с ченгел от устата му историята за Червената сватба.

– Всеки велик владетел си има сред знаменосците такива, които му завиждат за властта – казал ѝ бе след това. – Моят баща си имаше Рейни и Тарбек, Тирел си имат Флорент, Хостър Тъли си имаше Уолдър Фрей. Само силата държи такива хора на мястото им. В мига, в който замирише на слабост... Във Века на героите Болтънови драли кожата на Старките и ги носели като плащове. – Бриен изглеждаше толкова окаяно, че на Джайм почти му се дощя да я утеши.

След този ден Бриен беше като полужива. Дори когато я наричаше „пачавро“, не можеше да предизвика реакция. „Силата се е изцедила от нея.“ Тази жена беше хвърлила скала върху Робин Ригър, била се беше с мечка стръвница с турнирен меч, бе отхапала ухото на Варго Хоут и се беше сражавала с Джайм до изтощение... но сега беше прекършена. Беше свършила.

– Ще говоря с баща ми да те върнат в Тарт, ако искаш – каза ѝ той.
– Или ако предпочетеш да останеш, бих могъл да ти намеря някакво място в кралския двор.

– Като придворна дама на кралицата ли? – попита тя тъпо. Джайм набързо си спомни как изглеждаше в роклята от розов сатен и се помъчи да си представи какво щеше да каже сестра му за такава „придворна дама.“ – Не, но може би на някой пост в Градската стража...

– Няма да служа на клетвопрестъпници и убийци.

„Защо тогава изобщо си сложила проклетия меч на кръста?“ – за малко щеше да ѝ отвърне, но прехапа език.

– Както желаш, Бриен. – И я остави.

Портата на боговете беше отворена, но две дузини впрягове чакаха ред край пътя, натоварени с бурета сайдер, бъчви с ябълки, бали сено и най-големите тикви, които Джайм бе виждал. Почти всеки фургон си имаше охрана – ратници със знаците на дребни лордове, наемници в ризници и щавена кожа, понякога и само по един млад селяк, стиснал в ръка саморъчно направено копие с железен връх. Джайм ги подмина с усмивка... При портата златните плащове вземаха монети от всеки колар, преди да махнат с ръка на фургона да влиза.

– Какво е това? – попита навъсен Стоманени пищялки.

– Трябва да плащат за правото да продават в града. По заповед на Ръката на краля и надзорника на хазната.

Джайм погледна дългата колона фургони, коли и товарни коне.

– И се редят на опашка, за да платят?!

– Вътре ще се изкарат добри пари, нали боевете свършиха – подхвърли им ухилен човекът от най-близкия фургон. – Сега Ланистърите държат града, стария лорд Тивин от Скалата. Викат, че серял сребро.

– Злато – поправи го сухо Джайм. – И бас държа, че Кутрето яко се-че жълтици от говната.

– Сега Дяволчето е надзорникът на хазната – каза началникът при портата. – Е, беше, понеже го задържаха заради убийството на краля. – Мъжът огледа подозрително северняците. – А вие що за пасмина сте?

– Хора на лорд Болтън. Дойдохме да се видим с Ръката. Капитанът хвърли един поглед към мирното знаме в ръката на Нейг.

– Дошли сте да прегънете коляно значи. Не сте първите. Право в замъка и гледайте да не направите някоя беля. – Махна им да влизат и отново се обърна към фургоните.

И да скърбеше Кралски чертог за мъртвото момче крал, Джайм по нищо нямаше да го разбере. Вярно, на Улицата на семената един

просещ брат в дрипав халат се молеше не висок глас за душата на Джофри, но минувачите му обръщаха толкова внимание, колкото на някой дрънчаш на вятъра капак на прозорец. Иначе тълпите си бяха както обикновено: златни плащове, хлебарчета, продаващи млинове, симид и горещи баници, курви, наведени от прозорците, и канавки, вонящи на пикня. Подминаха петима мъже, мъчещи се да издърпат един умрял кон от някаква уличка, на друго място – жонгльор, който мяташе ножове във въздуха за радост на тълпа полупияни войници и хлапетии.

Докато минаваше по познатите улици сред свитата си от двеста северняци, един майстер без верига и грозницата, Джайм забеляза, че почти никой не им обръща внимание. Не знаеше дали това трябва да го развесели, или да го обезпокои.

– Не ме познават – рече той на Стоманени пищялки, докато преси-чаха Площада на обушарите.

– Лицето ви е променено, пък и ръцете – каза севернякът. – А и сега си имат нов Кралеубиец.

Портите към Червената цитадела бяха отворени широко, но пътят им беше преграден от дузина, златни плащове, въоръжени с пики. Джайм позна командващия ги Бял плащ и подвикна:

– Сир Мерин!

Очите на сир Мерин Грант се ококориха.

– Сир Джайм?

– Колко мило, че ме познахте. Разкарайте тези мъже.

Много време беше изтекло, откакто някой бе проявил такава готовност да скочи и да изпълни повелята му. Джайм чак беше забравил какво удоволствие му доставя това.

Във външния двор се натъкнаха на други двама от Кралската гвардия; двама, които не бяха положили клетва, докато Джайм служеше тук. „Точно в стила на Церсей, да ме назначи за лорд-командир, а след това да избира другите, без да се посъветва с мен.“ – Някой ми е дал още двама братя, както виждам – рече той, след като слезе от коня.

– Удостоиха ни с тази чест, сир. – Рицарят на цветята така сияеше в белите си доспехи, че в сравнение с него Джайм се почувства дрипав и окаян.

Джайм се обърна към Мерин Грант.

– Сир, проявили сте небрежност в ученето на новите ни братя на задълженията им.

– Какви задължения? – сепнато му отвърна Мерин Грант.

– Да пазят краля ни жив. Колко монарха изгубихте, докато ме

нямаше в града? Двама ли станаха?

Чак сега сир Бейлон забеляза отсечената му ръка.

– Ръката ви...

Джайм се усмихна насила.

– Вече се бия с лявата. Така съперничеството е по-интересно. Къде мога да намеря баща си?

– В сол ария с лорд Тирел и принц Оберин.

„Мейс Тирел и Червената усойница кършат от един хляб? Странно и все по-странно.“ – И кралицата ли е с тях?

– Не, милорд – отвърна сир Бейлон. – Ще я намерите в септата, моли се над крал Джоф...

– Ти!?

– Сир Лорас. – Тя стоеше глупаво на едно място, стиснала юздите. Лорас Тирел закричи към нея.

– Защо? – каза той. – Ще ми кажеш защо. Той толкова мило се държеше с теб, даде ти плаща с цветовете на дъгата. Защо трябваше да го убиеш?

– Не съм. Бях готова да умра за него.

– И ще умреш. – Сир Лорас извади дългия си меч.

– Не бях аз.

– Емън Гай се закле, че си ти, преди да издъхне.

– Той не беше в шатрата, той изобщо не видя...

– Никой не е бил в шатрата освен теб и лейди Старк. Нима твърдиш, че тя е могла да пробие закалената стомана?

– Имаше... сянка. Знам колко безумно звучи, но... аз помагах на Ренли да облече бронята си, а свещите изведнъж угаснаха и навсякъде имаше кръв. Беше Станис, така каза лейди Кейтлин. Неговата... сянка. Нямам никаква вина за това, кълна се в честта си...

– Ти нямаш никаква чест. Извади меча си. Няма да допусна да говорят, че съм те убил, докато си била с голи ръце.

Джайм пристъпи между двамата.

– Приберете си меча, сир. Сир Лорас го заобиколи.

– Значи не само си убийца, но и страхливка, Бриен? Затова ли избяга с кръв по ръцете? Извади си меча!

– По-добре се помоли да не го направи. – Джайм отново прегради пътя му. – Инак сигурно ще трябва да извличаме твоя труп. Тая пачавра е силна като Грегър Клегейн, макар че не е толкова хубава.

– Това не ви засяга. – Сир Лорас го избута от пътя си. Джайм сграбчи хлапака със здравата си ръка и го извъртя.

– Аз съм лорд-командирът на Кралската гвардия, нагло пале! Твоят командир, докато носиш белия плащ. Прибери проклетия си меч, или ще ти го взема и ще ти го натикам на такова място, че и Ренли няма да го намери.

Момченцето се поколеба за миг – достатъчно, та сир Бейлон Суан да каже:

– Направи каквото ти заповядва лорд-командирът, Лорас. – Неколцина от златните плащове извадиха оръжията си и това накара няколко от мъжете на Дредфорт да направят същото. „Великолепно – помисли Джайм. – Още не съм слязъл от коня и кървавата баня почва.“ Сир Лорас Тирел натика с яд меча си в ножницата.

– Не беше толкова трудно, нали?

– Искам да я задържат. – Сир Лорас я посочи. – Лейди Бриен, обвинявам ви в убийството на лорд Ренли Баратеон.

– Колкото до това – каза Джайм, – пачаврата наистина има чест. Повече, отколкото виждам у теб. И може би наистина казва истината. Признавам, не мога да я нарека много умна, но дори конят ми щеше да измисли по-добра лъжа, ако искаше да те излъже. Но щом настояваш... Сир Бейлон, придружете лейди Бриен до някоя килия и я задържете там под стража. И намерете подходящи квартири за Стоманени пищялки и хората му, докато баща ми намери време да се срещне с тях.

– Слушам, милорд.

Сините очи на Бриен бяха пълни с укор, докато Бейлон Суан и дузина златни плащове я отвеждаха. „Би трябвало да ми пратиш целувка, грознице“ – искаше му се да й каже. Защо трябваше толкова грешно да разбират всяка негова проклета стъпка? „Ерис. Всичко идва от Ерис.“ Джайм й обърна гръб и закричи през двора.

Друг рицар в бели доспехи пазеше пред вратите на кралската септа; висок мъж с черна брада, широки рамене и клонест нос. Когато видя Джайм, той се усмихна кисело и каза:

– И къде си мислиш, че отиваш?

– В септата. – Джайм вдигна отсечената си ръка да посочи. – Онази, ей там. Смятам да видя кралицата.

– Нейна милост е в траур. И защо ще иска да види такива като теб?

„Защото съм нейният любим и бащата на убития й син“ – искаше му се да отвърне.

– Кой, в името на седемте ада, си ти?

– Рицар на Кралската гвардия, а ти най-добре се научи на малко почителност, сакат нещастнико, че да не ти резна и другата ръка и да

те накарам да смучеш кашата си заран.

– Аз съм братът на кралицата, сир.

На белия рицар това, кой знае защо, му се стори забавно.

– Избягали сте, така ли? И при това сте попораснали малко, милорд?

– Другият ѝ брат, тъпако. И лорд-командирът на Кралската гвардия. Сега се отстрани от пътя ми, за да не съжалиш.

Този път тъпакът го изгледа продължително.

– Но това е... сир Джайм. – Изправи гръб. – Простете, милорд. Не ви познах. Имам честта да бъда сир Озмунд Черно котле.

„Що за чест е това?“ – Искам да остана насаме със сестра си. Погрижете се никой друг да не влиза в септата, сир. Ако ни обезпокоят, ще резна скапаната ви глава.

– Слушам, сир. Както заповядате, сир. – Сир Озмунд отвори вратата.

Церсей беше коленичила пред олтара на Майката. Ковчегът на Джофри лежеше под статуята на Странника, който отвеждаше мъртвците в другия свят. Миризмата на тамян беше надвиснала тежко във въздуха и горяха сто свещи, отправящи сто молитви към небесата. „Джоф ще има нужда от всички тях.“ Сестра му се обърна.

– Кой е? – промълви тя, а след това: – Джайм? – Стана, с просълзени очи. – Наистина ли си ти? – Но не пристъпи към него. „Никога не е пристъпвала към мен – помисли той. – Винаги е изчаквала аз да се приближа към нея. Тя дава, но аз трябва да поискам.“ – По-рано трябваше да дойдеш – промълви тя, когато я взе в прегръдката си. – Защо не можа да се върнеш по-рано, да го опазиш? Момчето ми...

„Нашето момче.“ – Върнах се толкова бързо, колкото можах. – Откъсна се от прегръдката ѝ и отстъпи крачка назад. – Навън бушува война, сестро.

– Изглеждаш толкова слаб. И косата ти, златната ти коса...

– Косата ще израсте отново. – Джайм вдигна отсечената си ръка. „Трябва да го види.“ – Това няма да израсте.

Очите ѝ се разшириха.

– Старките...

– Не. Това беше работа на Варго Хоут. Името не ѝ говореше нищо.

– Кой?

– Козела на Харънхъл. За кратко.

Церсей се обърна и отново се взря в погребалната носилка с ковчег на Джофри. Бяха облекли мъртвия крал в позлатени доспехи, в

зловещо подобие на тези на Джайм. Забралото на шлема беше спуснато, но светлината на свещите играеше по златото и момчето блестеше ярко и гордо в смъртта. Светлината разбуждаше пламъци и в рубините по корсажа на траурната рокля на Церсей. Косата ѝ падаше до раменете, несресана.

– Той го уби, Джайм. Точно както ме беше предупредил. Някой ден, тъкмо когато си мисля, че съм в безопасност и съм щастлива, щял да превърне радостта ми в пепел, така ми каза.

– Тирион е казал това? – Джайм не беше искал да го повярва. Родобийството беше по-тежък грях дори от кралобийството в очите на богове и хора. „Той знаеше, че момчето е мое. Аз обичах Тирион. Бях добър с него.“ Е, само онзи единствен път... но Дяволчето не знаеше истината. „Или я знае?“ – Защо е трябвало да убива Джоф?

– Заради една курва. – Тя стисна здравата му ръка. – Той ми каза, че ще го направи. Джоф знаеше. Докато умираше, той посочи убицеца си. Нашия брат, това извратено малко чудовище. – Целуна пръстите на Джайм. – Ти ще го убиеш, нали? Ще отмъстиш за сина си.

Джайм издърпа ръката си.

– Той все пак е мой брат. – Размаха отсечената си десница пред лицето ѝ в случай, че все още не я е видяла. – А и не съм в състояние да убия никого.

– Имаш и друга ръка, нали? Не те моля да надвиеш Хрътката в двубой. Тирион е джудже, заключено в килия. Стражите ще си затворят очите.

Стомахът му се обърна.

– Трябва да науча повече за това. Как точно е станало.

– Ще научиш – увери го Церсей. – Ще има съд. Когато чуеш всичко, което е направил, ще пожелаеш да го убиеш не по-малко от мен. – Погали лицето му. – Ума си бях загубила без теб, Джайм. Боях се, че Старките ще ми изпратят главата ти. Нямаше да мога да го понеса. – Целуна го. Съвсем лека целувка, само го докосна с устни неговите, но той усети трепета ѝ и я прегърна. – Не съм цяла без теб.

В целувката, с която ѝ отвърна, нямаше нежност, само глад. Устата ѝ се разтвори за езика му.

– Не – промълви тя колебливо, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ. – Не тук. Септоните...

– Другите да ги вземат септоните.

Целуна я отново, целуна я безмълвно, зацелува я, докато тя не простена. Тогава помете свещите с ръка, повдигна я върху олтара на

Майката и надигна полите ѝ и копринената риза отдолу. Тя немощно заби с юмруци в гърдите му, мърморейки за риска, за опасността, за баща им, за септоните, за гнева на боговете. Той не я чу. Смъкна панталоните си и разтвори голите ѝ бели крака. Едната му ръка се плъзна нагоре по бедрото ѝ и под долните ѝ дрехи. Когато ги разкъса видя, че е дошла лунната ѝ кръв, но му беше все едно.

– Побързай – вече шепнесе тя, – бързай, бързай, направи го, направи ми го. Джайм Джайм Джайм! – Ръцете ѝ го поведоха. – Да – простена Церсей, щом се заби в нея – моето братче, милото ми братче, да, точно така, да, имам те, вече си у дома, вече си у дома, у дома! – Целуна го по ухото и погали късата му четинеста коса, а Джайм се изгуби в плътта ѝ. Усещаше как сърцето на Церсей бие в ритъм с неговото, усещаше влагата на кръвта и семето там, където се сливаха.

Но щом свършиха, кралицата каза:

– Остави ме. Ако ни намерят така...

Той с неохота се отдръпна и ѝ помогна да слезе от олтара. Белият мрамор беше оцапан с кръв. Джайм я забърса с ръкав, после се наведе да вдигне свещите, които беше съборил. За щастие, при падането си бяха угаснали. „Ако септата беше пламнала, нямаше да забележа.“ – Това беше глупост. – Церсей придърпа роклята си. – Татко е в замъка... Джайм, трябва да бъдем предпазливи.

– Писна ми да съм предпазлив. Таргарниените са се женели брат и сестра, защо ние да не можем да го направим? Омъжи се за мен, Церсей. Изправи се пред кралството и кажи, че аз съм този, когото искаш. Ще си направим своя брачен пир и ще ти направя друг син на мястото на Джофри.

Тя отстъпи назад.

– Не е смешно.

– Да си ме чула да се смея?

– Ума ли си загуби в Речен пад? – Гласът ѝ направо режеше. – Тронът на Томен произлиза от Робърт, знаеш това.

– Той ще получи Скалата на Кастърли, това не стига ли? Нека татко да седне на трона. Единственото, което искам, си ти. – Посегна да я погали по бузата. Старите навици умират трудно и той вдигна дясната си ръка.

Церсей се дръпна стъписана.

– Недей... не ми говори така. Ти ме плашиш, Джайм. Не бъди глупав. Една грешна дума и можеш да ни лишиш от всичко. Какво са ти направили?

– Отрязаха ми ръката.

– Не. Нещо друго има. Ти си променен. – Отстъпи крачка назад. – Ще поговорим по-късно. На заранта. Държа слугините на Санса Старк в килия в една от кулите, трябва да ги разпитам... трябва да отидеш при татко.

– Прекосих хиляда левги, за да дойда при теб, и по пътя загубих най-добрата си част. Не ми казвай да се махам – Остави ме – повтори тя и му обърна гръб.

Джайм затегна връзките на панталоните си и се подчини. Колкото и да беше уморен, не можеше да си потърси легло за отдих. Баща му сигурно вече беше разбрал, че е в града.

Кулата на Ръката се пазеше от домашната гвардия на Ланистър и веднага го познаха.

– Боговете са добри, че ви върнаха при нас, сир – каза един от гвардейците и задържа вратата отворена.

– Боговете не участват в това. Върна ме Кейтлин Старк. И лорд Дредфорт.

Изкачи стъпалата, нахлу неканен в солария и завари баща си седнал до камината. Лорд Тивин беше сам, за което Джайм изпита благодарност. Нямаше никакво желание точно сега да се перчи с отсечената си ръка преди Мейс Тирел или Червената усойница, още по-малко – пред двамата едновременно.

– А, Джайм – каза лорд Тивин, сякаш се бяха видели за последен път на закуска. – Лорд Болтън ме беше уведомил да те очаквам по-рано. Надявах се, че ще си тук за сватбата.

– Забавих се. – Джайм затвори вратата. – Разбрах, че сестра ми е надминала себе си. Седемдесет и седем блюда и кралейство, такава сватба едва ли е имало някога. Откога знаете, че съм на свобода?

– Евнухът ми го каза няколко дни след като избяга. Пратих хора в речните земи да те потърсят. Грегър Клегейн, Самуел Подправките, братята Плум. Варис също разпространи вестта, но дискретно. Двамата се съгласихме, че колкото по-малко хора знаят, че си на свобода, толкова по-малко ще тръгнат по петите ти.

– Варис спомена ли ти за това? – Пристъпи към огъня, та баща му да види.

Лорд Тивин се надигна от креслото си и изсъска през зъби:

– Кой го направи?! Ако лейди Кейтлин си мисли, че...

– Лейди Кейтлин опря меч в гърлото ми и ме накара да се закълна, че ще върна дъщерите й. Това беше работа на Козела. Варго Хоут,

лордът на Харънхъл.

Лорд Тивин извърна лице отвлечен.

– Вече не е. Сир Грегър взе замъка. Наемниците са изоставили доскорошния си капитан почти до един, а някои от старите хора на лейди Уент отворили задната порта. Клегейн намерил Хоут седнал в Залата на стотите камини, обезумял от болка и в треска от забрала рана. Ухото му, както ми казаха.

Джайм се изсмя. „Колко мило! Ухото му!“ Гореше от нетърпение да го каже на Бриен, макар че пачаврата едва ли щеше да го намери за толкова смешно.

– Мъртъв ли е вече?

– Скоро ще е. Отсекли са му ръцете и стъпалата, но Грегър, изглежда, го забавлява хленчът му.

Усмивката на Джайм се стопи.

– Какво става с Храбрата му дружина?

– Малцината останали в Харънхъл са мъртви. Другите са се пръснали. Сигурен съм, че са хукнали към пристанищата или са се изгубили из горите. – Очите му се върнаха на чукана на дясната ръка на Джайм и устата му се сви от гняв. – Ще им вземем главите. На всички. Можеш ли да въртиш меч с лявата ръка?

„Аз едва мога да се обличам сутрин.“ Джайм вдигна въпросната ръка да я види добре баща му.

– Четири пръста, един палец, също като другата. Защо да не работи също толкова добре?

– Хубаво. – Баща му седна. – Това е добре. Имам подарък за теб. По случай връщането ти. След като Варис ми каза...

– Освен ако не е нова ръка, нека почака. – Джайм седна на стола срещу него. – Как умря Джофри?

– Отрова. Трябвало е да изглежда все едно че се е задавил, но запоядах да прережат гърлото му и майстерите не намериха нищо, което да го е задавило.

– Церсей твърди, че го е направил Тирион.

– Твоят брат поднесе на краля отровено вино пред очите на хиляда души.

– Доста глупаво от негова страна.

– Поставил съм скуайъра на Тирион под стража. Слугините на жена му също. Ще видим дали имат да ни кажат нещо. Златните плащове на сир Адам издирват момичето на Старк, а Варис е обещал награда за нея. Кралското правосъдие ще се изпълни.

„Кралското правосъдие.“ – Нима би могъл да убиеш собствения си син?

– Той е обвинен в кралеубийство и родоубийство. Ако е невинен, няма от какво да се бои. Но първо сме длъжни да преценим свидетелствата за и против него.

„Свидетелства.“ В този град на лъжци Джайм знаеше много добре що за „свидетелства“ ще се намерят.

– Ренли също умря странно, когато Станис го пожела.

– Лорд Ренли беше убит от собствената си охрана, някаква жена от Тарт.

– Тази жена от Тарт е причината да съм тук. Хвърлих я в килия, за да удовлетвори сир Лорас, но по-скоро ще повярвам в призрака на Ренли, отколкото че тя е посегнала на живота му. Но Станис...

– Отрова уби Джофри, а не магия. – Лорд Тивин отново погледна ръката на Джайм. – Не можеш да служиш в Кралската гвардия без ръката си за меч...

– Мога – прекъсна го той. – И ще служа. Има прецедент. Ще погледна в Бялата книга и ще го намеря, ако искаш. Недъгав или цял, един рицар на Кралската гвардия служи до живот.

– Церсей сложи край на това, когато замени сир Баристан на основание възрастта му. Един подходящ дар за Вярата ще убеди Върховния септон да те освободи от клетвите. Признавам, сестра ти беше глупава, че освободи Семли, но след като вратите вече са отворени... – ... някой трябва да ги затвори отново. – Джайм стана. – Омръзна ми разни знатни жени да хвърлят кофи с помия по мен. Никой не ме попита искам ли да бъда лорд-командир на Кралската гвардия, но изглежда, съм го желаел. Имам дълг...

– Така е. – Лорд Тивин също стана. – Дълг към дома Ланистър. Ти си наследникът на Скалата на Кастърли. Там трябва да бъдеш. Томен ще те придружи като твой повереник и скуайър. Скалата е мястото, където ще се научи да бъде Ланистър, и искам да го видя далече от майка му. Решил съм да намеря нов съпруг за Церсей. Оберин Мартел може би, стига да убедя лорд Тирел, че бракът няма да застраши Планински рай. И е крайно време ти също да се ожениш. Сега Тирелите настояват Марджери да бъде венчана за Томен, но ако вместо него им предложи теб...

– Не! – Джайм беше чул всичко, което можеше да понесе. Не, повече, отколкото можеше да понесе. До гуша му беше дошло, до гуша от владетели, от домове и от лъжи, до гуша му бе дошло от баща му, до

гуша от всички тези проклетни сделки. – Не. Не. Не. Не. Не. Колко пъти трябва да го повтора, докато го чуеш? Оберин Мартел?! Този човек е с позорна слава и не само защото маже меча си с отрова. Има повече копелета от Робърт и спи също така и с момчета. И ако си въобразиш само за един нещастен миг, че мога да се ожена за вдовицата на Джофри...

– Лорд Тирел се кълне, че момичето все още е девствено...

– Може да си умре девствена, не ми пука. Не я искам и не искам проклетата ти Скала!

– Ти си мой син...

– И рицар на Кралската гвардия. Лорд-командирът на Кралската гвардия! И точно това смятам да продължа да бъда!

Светлината на пламъка заигра златна по четинестите бакенбарди, обграждащи лицето на лорд Тивин. Една жила запулсира по врата му, но той не проговори. И не проговори. И не проговори.

Напрегнатата тишина продължи, докато Джайм не можа да устои.

– Татко... – почна той.

– Ти не си мой син. – Лорд Тивин извърна лицето си. – Казваш, че си лорд-командирът на Кралската гвардия и само това. Много добре, сир. Вървете да си изпълните дълга.

ДАВОС

Гласовете им се надигаха като пепел и се завихряха нагоре в пурпура на вечерното небе.

– Изведи ни от мрака, о, Господи. Изпълни сърцата ни с огън, та да можем да тръгнем по сияйната ти пътека.

Огънят гореше на фона на съгъстващия се мрак като огромен ярък звяр и побеснялата оранжева светлина мятеше през каменния двор високи двадесет стъпки сенки. Наоколо, по крепостните стени на Драконов камък, пълчищата водоливници и гротескни статуи сякаш бяха оживели.

Давос гледаше от галерията. Гледаше как Мелисандра вдигна ръце, все едно че обгръща тръпнешите пламъци.

– Р'хлор – запя тя с висок и ясен глас, – ти си светлината в очите ни, огънят в сърцата ни, зноят в скутовете ни. Ти си слънцето, що топли нашите дни, твои са звездите, що ни пазят в мрака на нощта.

– Господи на Светлината, защити ни. Нощта е тъмна и пълна с ужаси. – Кралица Селайз водеше откликващия хор с тънкия си, изпълнен с благоговение глас. До нея стоеше крал Станис, стиснал здраво челюсти, и щом размърдаше глава, връхчетата на короната му от червено злато проблясваха. „С тях е, но не е от тях“ – помисли Давос. Между тях беше принцеса Шайрийн, сивите петна по лицето и врата ѝ изглеждаха почти черни на светлината на огъня.

– Господи на Светлината, защити ни – пак запя кралицата. Кралят не откликна с другите. Взираше се мълчалив в пламъците. Давос се зачуди какво ли вижда сега там. „Ново видение за бъдната война? Или нещо по-близко?“ – Р'хлор, ти който ни даде дъха на живота, благодарим ти – запя Мелисандра. – Р'хлор, ти, който ни даваш деня, благодарим ти.

– Благодарим ти за слънцето, което ни грее – откликнаха кралица Селайз и другите поклонници. – Благодарим ти за звездите, които ни гледат. Благодарим ти за нашите сърца и за факлите ни, които държат надалече дивия мрак. – На Давос му се струваше, че откликващите гласове тази вечер са по-малко от предната; по-малко бяха и лицата, окъпани от оранжевата светлина около огъня. Но дали и утре щяха да са още по-малко... или повече?

Гласът на сир Аксел Флорент кънтеше гръмко като тръба на

херолд.

Той стоеше изправен, с издута като буре гръд и кривокрак, а светлината на огъня ближеше лицето му като чудовищен език. Давос се зачуди дали след това сир Аксел щеше да му благодари. Работата, която бяха свършили двамата предната нощ, като едното нищо можеше да го направи Ръка на краля, както си мечтаеше. Мелисандра извика:

– Благодарим ти за Станис, по твоя милост наш крал. Благодарим ти за чистия бял пламък на неговата доброта, за червения меч на справедливостта в десницата му, за любовта, която той храни към поданиците си. Води го и го защитавай, Р'хлор, и дай му сила да смаже враговете си.

– Сила му дай – отзоваха се кралица Селайз, сир Аксел, Деван и останалите. – Кураж му дай. Мъдрост му дай.

Като момче септоните бяха учили Давос да се моли на Старицата за мъдрост, на Воина за кураж, а на Ковача – за сила. Ала сега той се молеше на Майката – да опази сина му Деван от бога демон на червената жена.

– Лорд Давос? Май е време да се захващаме. – Сир Андрю го докосна по лакътя. – Милорд?

Титлата все още кълтеше в ушите му, но Давос се извърна от прозореца.

– Аха. Време е. – Станис, Мелисандра и хората на кралицата щяха да продължат с молитвите си поне още час. Червените жреци палеха огньовете си всеки ден по залез, за да благодарят на Р'хлор за вече свършващия ден и да го помолят пак да им прати слънцето на заранта, та да прогони сбиращия се мрак. „Един контрабандист трябва да знае приливите и отливите и кога да ги хване.“ А в края на този ден той беше само това: Давос контрабандиста. Осакатената му ръка неволно посегна към шията му и не намери там нищо. Отпусна я нервно и zakрачи по-бързо.

Спътниците му също ускориха крачки, за да не изостанат. Копелето на Нощна песен беше с проядено от шарка лице и външност на одрипавял рицар. Сир Джералд Гоуър беше широкоплещест, грубоват и русоляв. Сир Андрю Естермонт стърчеше с цяла глава над останалите, с остро подстригана брада и рунтави кафяви вежди. Всеки по своему беше добър човек. „И скоро всички ще са мъртви, ако работата тази нощ тръгне зле.“ – Огънят е живо същество – каза му червената жена, когато я помоли да го научи да вижда бъдещето в пламъците. – Той непрестанно се движи, все се променя... като книга, чиито букви започват да играят и да се местват, когато се опиташ да ги разчетеш. Нужни са години

обучение, докато започнеш да провиждаш формите отвъд пламъците, и още повече години, докато се научиш да отличаващ формите на онова, което ще бъде, от онова, което би могло да бъде или вече е било. Но дори и тогава става трудно, трудно. Вие не го разбирате това, хората от земите на залеза. – Тогава Давос я попита как сир Аксел е научил фокуса толкова бързо, но на това тя само се усмихна загадъчно и отвърна: – Всяка котка може да се взре в един пламък и да види подскачаща червена мишка.

Не беше излъгал за това кралските си хора, както не ги беше лъгал за нищо.

– Червената жена може и да види какво се каним да направим – предупреди ги той.

– Тогава да почнем с нейното убийство – прикани ги Луис Рибарката. – Зная едно място, където можем да я причакаме, четирима с наточени мечове...

– Така ще обречете всички ни – каза Давос. – Майстер Крессен се опита да я убие и тя веднага разбра. От пламъците, предполагам. Струва ми се, че много бързо предусеща всяка опасност, грозяща самата нея, но съм убеден, че не може да види всичко. Ако я пренебрегнем, навярно няма да забележи.

– Безчестно е да се крием и да се промъкваме като плъхове – възрази сир Тристън от хълма Тали, който беше човек на Сънглас преди лорд Гънсър да попадне в пламъците на Мелисандра.

– Толкова ли за доблестно го смяташ да изгориш жив? – попита го Давос. – Видя как умря лорд Сънглас. Това ли искаш? Сега не ми трябва мъже на честта. Трябват ми контрабандисти. С мен ли сте, или не?

С него бяха. Богове милостиви, с него бяха.

Майстер Пилос обясняваше смятането на Едрик Буря, когато Давос отвори вратата. Сир Андрю беше плътно зад него; останалите бяха оставени да пазят стъпалата и вратата към мазето. Майстерът прекъсна.

– Засега е достатъчно, Едрик. Момчето се смути от нахлуването им.

– Лорд Давос, сир Андрю. Ние смятахме. Сир Андрю се усмихна.

– На твоите години мразех смятането, братчед.

– Е, не го мразя чак. Но най-много ми харесва историята. В нея е пълно със случки.

– Едрик – каза майстер Пилос, – тичай бързо и си вземи наметалото. Трябва да тръгнеш със сир Давос.

– Така ли? – Едрик стана. – Къде отиваме? – Устата му се стегна упорито. – Няма да се моля на Господаря на Светлината. Аз съм човек

на Война, като баща ми.

– Знаем – каза Давос. – Хайде, момко, не можем да се мотаем. Едрик надяна дебело наметало с качулка от небоядисана вълна.

Майстер Пилос му помогна да го завърже и вдигна качулката да скрие лицето му.

– Вие идвате ли с нас, майстер? – попита момчето.

– Не. – Пилос опипа веригата с многото метали на шията си. – Мое-то място е тук, на Драконов камък. Ти сега тръгни с лорд Давос и прави каквото той казва. Не забравяй, че той е Ръката на краля. Какво ти казах за Ръката на краля?

– Ръката говори с гласа на краля. Младият майстер се усмихна.

– Така е. Сега тръгвай.

Давос не беше сигурен за Пилос. Навярно не му беше приятен, защото беше заел мястото на стария Крессен. Но сега можеше само да се възхити на куража му. „Това като нищо може да му струва живота.“ Сир Джералд Гоуър чакаше при стълбите. Едрик Буря го погледна с любопитство и докато слизаха, попита:

– Къде отиваме, сир Давос?

– До брега. Там те чака един кораб. Момчето изведнъж спря.

– Кораб?

– Един от корабите на Саладор Саан. Сала е мой добър приятел.

– Аз ще дойда с теб, братовчед – увери го сир Андрю. – Няма от какво да се боиш.

– Аз не се боя – отвърна раздражено Ерик. – Само... Шайрийн също ли ще дойде?

– Не – каза Давос. – Принцесата трябва да остане тук с баща си и майка си.

– Тогава трябва да я видя – обясни Едрик. – Да се сбoguвам. Иначе ще тъгува.

„Не толкова, колкото ако те види как гориш.“ – Нямаме време – каза Давос. – Ще кажа на принцесата, че мислиш за нея. А ти можеш да й пишеш след като стигнеш там, където ще отидеш.

Момчето се намръщи.

– Сигурен ли сте, че трябва да замина? Защо трябва чичо ми да ме отпраща от Драконов камък? Да не би да съм го огорчил? Не съм го искал. – На лицето му отново се изписа хлапашка упоритост. – Искам да видя чичо си. Искам да видя крал Станис.

Сир Андрю и сир Джералд се спогледаха.

– Няма време за това, братовчедо – каза сир Андрю.

– Искам да го видя! – настоя още по-високо Едрик.

– Той не иска да те види. – Давос трябваше да каже нещо, само за да накара момчето да тръгне. – Аз съм неговата Ръка, аз говоря с неговия глас. Трябва ли да отида при краля и да му кажа, че не искаш да изпълниш това, което ти се казва? Знаеш ли колко ще го ядоса това? Виждал ли си някога чичо си разгневен? – Смъкна ръкавицата си и показа на момчето осакатената си ръка. – Защото аз съм.

Всичко това бе пълна лъжа: у Станис Баратеон нямаше капка гняв, когато отсече краищата на пръстите му, само желязно чувство за справедливост. Но Едрик Буря тогава все още не беше роден и нямаше как да го знае. И заплахата постигна целта си.

– Не е трябвало да прави това – каза момчето, но остави Давос да го хване за ръката и да го поведе надолу по стъпалата.

Минаха бързо през двора и после отново надолу по някакви стъпала, под каменната опашка на замръзнал дракон. Луис Рибарката и Омер Боровинката чакаха при задната портичка, двамата стражи лежах в страни овързани и със запушени усти.

„Лудия Прендос“ чака ли? – попита Давос и се изкиска. „Кораб, наречен на един луд. Да, съвсем подходящо.“ Сала притежаваше жилка от черния пиратски хумор.

После клекна пред Едрик Буря и каза:

– Сега трябва да те оставя. Една лодка те чака долу, за да те отведе до една галера. След това ще тръгнеш в открито море. Ти си син на Робърт и знам, че ще бъдеш смел, каквото и да се случи.

– Ще бъда. Само че... – Момчето се поколеба.

– Мислете за всичко това като за приключение, милорд. – Давос се опита да придаде бодрост на гласа си. – Това е началото на голямото приключение на живота ти. Дано Воинът да те закриля.

– А вас дано Отеца ви съди справедливо, лорд Давос. – Момчето излезе със своя братовчед сир Андрю през портичката. Останалите ги последваха, с изключение на копелето Ношна песен. „Дано Отеца ме съди справедливо“ – помисли си с тъга Давос. Но в момента повече го безпокоеше присъдата на краля.

– Тия двамата? – попита за стражите сир Роланд, след като затвори ха и залостиха портата.

– Завлечете ги в някоя килия – каза Давос. – Можете да ги освободите, след като Едрик замине.

Копелето кимна отсечено. Нямаше какво повече да си кажат. Полеката част от плана беше приключила. Давос надяна ръкавицата си със

сжаление, че си беше изгубил късмета. Много по-добър и по-храбър беше с онази торбичка с кокалчетата на врата си. Прокара скъсените си пръсти по оредяващата на темето му кестенява коса и се зачуди дали не трябва и нея да подкъси. Трябваше да изглежда по-представително, когато дойдеше съдбовният миг да се изправи пред краля.

Драконов камък никога не му се беше струвал толкова мрачен и плашещ. Той закричи бавно и стъпките му заотекваха от черните стени и каменните дракони. „Каменни дракони, които дано никога не се пробудят.“ Каменният тъпан се извисяваше огромен пред него. Когато приближи, стражите пред вратата разделиха кръстосаните си копия... „Не за Луковия рицари, а за Ръката на краля.“ Поне на влизане Давос все още беше Ръката. Интересно, като какъв ли щеше да излезе. „Ако изобщо изляза...“ Стъпалата му се сториха по-дълги и по-стръмни отпреди, или може би просто беше уморен. „Майката не ме е създала за задачи като тази.“ Твърде много се беше издигнал, и твърде бързо, а тук горе на върха въздухът бе твърде рядък за дишане. Като момче беше мечтал за богатства, но това бе отдавна. По-късно, когато порасна, искаше само да притежава няколко акра земя, дом, в който да остарее, и по-добър живот за синовете си. Сляпото копеле често му говореше, че умният контрабандист никога не прекалява, за да не привлече излишно внимание. „Само няколко акра, един дървен покрив над главата и едно «сир» пред името, би трябвало да съм напълно доволен.“ Ако оцелееше мед тази нощ, щеше да си вземе Деван и да отплава за дома към нос Гняв и при своята мила Маря. „Ще скърбим заедно за мъртвите си синове, ще си отгледаме нови, живи деца, ще ги научим да бъдат добри хора и никога повече няма да говорим за крал.“ Залата на Рисуваната маса беше тъмна и пуста. Кралят все още бе край нощния огън с Мелисандра и хората на кралицата. Давос коленичи и напали огън в камината, за да прогони хлада от кръглата зала и да върне сенките по ъглите им. После обиколи стаята, дръпна тежките кадифени пердета и отвори прозорците. Вятърът нахлу силен, с мириса на сол и море, и задърпа кафявото му наметало.

При северния прозорец Давос се облегна на перваза, за да вдиша хладния нощен въздух. Докъдето му стигаха очите, морето изглеждаше черно и пусто. „Дали е заминал вече?“ Можеше само да се моли, че корабът с момчето е отплувал. Лунният сърп ту се показваше, ту се скриваше между високите тънки облаци и Давос зърваше познати звезди. Ето я там Галерата, плаваща на запад; там пък – Фенера на Старицата, четири ярки звезди, сливащи се в златиста мъгла. Облаците скриваха

повечето от Ледения дракон, мяркаше се само яркосиньото му око, сочещо пътя на север. „Небето е пълно с контрабандисти звезди.“ Бяха негови стари приятели, тези звезди; Давос се надяваше, че значат добър късмет.

Но когато сведе очи от небето към бойниците на замъка, престана да е толкова сигурен. Крилете на каменните дракони хвърляха черни сенки на светлината на нощния огън. Помъчи се да се убеди, че не са нищо повече от изваяния студени и безжизнени. „Някога това е било родното им място. Място на дракони и на владетели на дракони, седалището на дома Таргариен.“ Таргариените носеха в жилите си кръвта на стара Валирия...

Вятърът въздъхна из залата и пламъците в камината се люшнаха. Той се вслуша в пращането и съскането на цепениците. Когато обърна гръб на прозореца, сянката му тръгна пред него, висока и тънка, и падна през Рисуваната маса като меч. Той зачака. Накрая чу ботушите им. Качваха се. Гласът на краля проехтя:

– Не са трима.

– Трима са – стигна до ушите му отговорът на Мелисандра. – Заклевам ви се, ваша милост, видях го как умира и чух воплите на майка му.

– В нощния огън. – Станис и Мелисандра заедно влязоха през вратата. – Пламъците са пълни с уловки. Какво е, какво ще бъде, какво може да бъде. Не можеш да го твърдиш със сигурност...

– Ваша милост. – Давос пристъпи напред. – Лейди Мелисандра го е видяла ясно. Вашият племенник Джофри е мъртъв.

И да се беше изненадал кралят, че го заварва до Рисуваната маса, не го показва.

– Лорд Давос – рече той. – Той не беше мой племенник. Въпреки че дълги години вярвах, че е.

– Задавил се е с храна по време на сватбения си пир – каза Давос. – Възможно е да е бил отровен.

– Той е третият – каза Мелисандра.

– Мога и сам да броя, жено. – Станис тръгна покрай масата, покрай Староград и Арбор, нагоре към островите Щит и устието на Мандър.

– Сватбите, изглежда, са започнали да стават по-гибелни от сраженията. Кой е бил отровителят? Известно ли е?

– Вуйчо му, казват. Дяволчето. Макар че може да му се води и чичо.

Станис изскърца със зъби.

– Опасен човек. Това го разбрах при Черната вода. Откъде си

получил това сведение?

– Лисенците все още търгуват с Кралски чертог. Саладор Саан няма причини да ме лъже.

– Да. – Кралят прокара пръсти по масата. – Джофри... Помня веднъж, кухненската котка... готвачите я хранеха с остатъци и рибешки глави. Един каза на момчето, че имала котенца в корема – мислеше, че може да си поиска едно, като се родят. Джофри разпра горкото животно, за да види дали е истина. Като видя котенцата вътре, ги занесе да ги покаже на баща си. Робърт го удари толкова силно, че си помислих, че ще го убие. – Кралят свали короната си и я постави на масата. – Джудже или пиявица, този убиец е послужил добре на кралството. Сега вече трябва да ме потърсят.

– Няма – каза Мелисандра. – Джофри има брат.

– Томен. – Кралят изрече името с неохота.

– Ще короноват Томен и ще управляват от негово име. Станис сви юмрук.

– Томен е по-добър от Джофри, но е роден от същия инцест. Поредното чудовище. Още една пиявица върху снагата на кралството. Вестерос има нужда от мъжка ръка, не от детска.

Мелисандра пристъпи към него.

– Спасете ги, мой суверен. Позволете ми да пробудя драконите. Трима значи трима. Дайте ми момчето.

– Едрик Буря – каза Давос. Станис го изгледа с хладен гняв.

– Знам как се казва! Спести ми укорите си. Това не ми харесва повече, отколкото на теб, но моят дълг е към страната. Моят дълг... – Обърна се отново към Мелисандра. – Ти заклеваш ли се, че няма друг начин? Закълни се в живота си, защото ти обещавам, късче по късче ще мреш, ако си ме излъгала.

– Ти си този, който трябва да се изправи срещу Другия. Онзи, чието идване е предречено преди пет хиляди години. Червената комета бе твоят предтеча. Ти си принцът обещан и ако се провалиш, светът се проваля с теб. – Мелисандра пристъпи до него, с леко разтворени сочни червени устни, а рубинът на гърлото ѝ запулсира. – Дай ми това момче – прошепна, – а аз ще ти дам кралството.

– Не може – рече Давос. – Едрик Буря замина.

– Заминал ли? – Станис се обърна. – Какво искаш да кажеш с това „замина“?

– Той е на борда на една лисенска галера, в безопасност, далече в открито море. – Давос се вгледа в преbledнялото лице на Мелисандра.

Долови в него трепета на изумлението и на внезапно обзелата я нерешителност. „Не го е видяла!“ Очите на краля бяха като два тъмносини отока в кухините на лицето му.

– Копелето е било отведено от Драконов камък без мое позволение? Галера, казваш? Ако този лисенски пират си въобразява, че може да използва момчето, за да измъкне злато от мен...

– Това е дело на вашата Ръка, господарю. – Мелисандра изглежда Давос с разбиране. – Вие ще го върнете, милорд. Ще го върнете.

– Момчето вече е извън моя обсег – отвърна Давос. – Както и извън вашия, милейди.

Червените ѝ очи го накараха да примижи.

– Трябваше да ви оставя в тъмницата, сир. Съзнавате ли какво сте направили?

– Изпълних дълга си.

– Някой би могъл да го нарече измяна. – Станис отиде до прозореца и се загледа в нощта навън. „За кораба ли гледа?“ – А аз те издигнах от калта, Давос. – Каза го по-скоро уморено, отколкото гневно. – Нима е било твърде много да се надявам на верността ти?

– Четирима от синовете ми загинаха за вас на Черната вода. Аз самият също можеше да загине. Винаги сте имали и ще имате моята вяроност. – Давос Държеливия дълго беше премислял думите, които следваха; знаеше, че животът му зависи от тях. – Ваша милост, вие ме накарахте да се закълна, че ще ви давам най-искрените си съвети и че ще ви служа в пълно покорство, за да защитавам вашето кралство от враговете ви, да защитавам вашия народ. Нима Едрик Буря не е от вашия народ? Един от онези, които съм се заклел да защитавам? Аз спазих клетвата си. Може ли това да бъде измяна?

Станис изскърца със зъби.

– Никога не съм искал тази корона. Златото е студено и тежи на главата, но докато аз съм крал, имам дълг... Ако трябва да принесе едно дете на пламъците, за да спася милион други деца от тъмнината... Жертвоприношението... никога не е лесно, Давос. Иначе няма да е истинско жертвоприношение. Кажете му го, милейди.

Мелисандра каза:

– Азор Ахαι закали Светлоносец с кръвта от сърцето на любимата си жена. Ако човек с хиляда крави даде една на бога, това е нищо. Но ако човек поднесе единствената крава, която има...

– Тя говори за крави – обърна се Давос към краля. – Аз говоря за едно момче, приятел на вашата дъщеря, син на вашия брат.

– Кралски син, със силата на кралската кръв в жилите. – Рубинът на Мелисандра засия като червена звезда на гърлото ѝ. – Нима си въобразявате, че сте спасили момчето, Луков рицарю? Когато падне дългата нощ, Едрик Буря ще загине с всички други, където и да се е скрил. Собствените ви синове – също. Мрак и студ ще покрият земята. Месите се в неща, които не разбирате.

– Много неща не разбирам – призна Давос. – Никога не съм претендирал, че не е така. Познавам моретата и реките, и очертанията на бреговете, къде се крият подводни скали и плитчини. Зная проходи, през които може да мине лодка. И също така зная, че един крал трябва да зачитава хората си, иначе не е никакъв крал.

Лицето на Станис помръкна.

– В лицето ми ли се подиграваш? Длъжен ли съм да се уча какъв е кралският дълг от един контрабандист на лук?

Давос коленичи.

– Ако съм ви оскърбил, вземете главата ми. Ще умра както живях, ваш верен човек. Но първо ме изслушайте. Чуйте ме поне заради лука, който ви донесох, и заради пръстите, които ми взехте.

Станис измъкна Светлоносец от ножницата. Сиянието му изпълни кръглата зала.

– Казвай каквото искаш, но го казвай бързо. – Мускулите по врата на краля се изпънаха като въжета.

Давос бръкна в наметалото си и извади смачкан лист пергамент. Изглеждаше жалък, но беше единственият щит, с който разполагаше.

– Ръката на краля би трябвало да може да чете и да пише. Майстер Пилос ме учи.

Той приглади писмото на коляното си и зачете под светлината на възшебния меч.

Джон Сънува, че се е върнал в Зимен хребет. Куцукаше покрай каменните крале на тронове им. Сивите им гранитни очи се извъръсчаха да го проследят, щом минеше покрай тях, а сивите им гранитни пръсти се свиваха около дръжките на ръждясалите мечове в скутовете им. „Ти не си Старк – дочуваше той шепота на тежките им гранитни гласове. – Няма място за тебе тук. Върви си.“ Навлизаше все по-дълбоко в мрака.

– Татко? – извика той. – Бран? Рикон? – Никой не отвърна. Мразовит вятър лъхна в тила му. – Чичо? – извика той. – Чичо Бенджен?

Татко? Моля те, татко, помогни ми.

Някъде над себе си чу барабани. „Пируват в Голямата зала, но аз не съм добре дошъл там. Аз не съм Старк и това място не е за мен.“

Изтърва патерицата си и падна на колене. Мракът в криптите се съгъстваше. „Светлината чезне нанякъде.“ – Игрит? – прошепна той. – Прости ми. Моля те.

Но беше само едно вълчище, сиво и страховито, опръскано с кръв, и златните му очи блестяха тъжно в тъмнината...

Килията бе тъмна, а леглото под него – кораво. Собственото му легло, спомни си той, леглото му в килията на стюард под покоите на Стария мечок. Редно беше то да му донесе по-сладки сънища. Дори под тежките кожи му беше студено. Дух делеше постелята му и го пазеше от нощния мраз. А в дивата пустош до него беше спала Игрит. „И двамата вече ги няма.“ Сам беше изгорил Игрит, както знаеше, че и тя щеше да направи, а Дух... „Къде си?“ Дали и той беше мъртъв, това ли означаваше сънят му, онова окървавено вълчище в криптите? Но вълкът в съня му беше сив, а не бял. „Сив, като вълка на Бран.“ Дали хората на Денн го бяха догонили и убили при Краличина корона? Ако беше така, Бран бе изгубен за него завинаги.

Джон тъкмо се мъчеше да осмисли всичко това, когато изсвири рогът.

„Рогът на Зимата“ – помисли той, все още замаян и объркан от съня. Но Манс така и не беше намерил рога, значи не можеше да е той. Последва втори зов, дълъг и дълбок като първия. Джон знаеше, че трябва да стане и да се качи на Вала, но беше толкова трудно...

Той отметна кожените завивки и се надигна. Болката в крака му като че ли беше понамаляла, можеше да я преодолее. Беше спал с дрехите, за да му е по-топло, така че трябваше само да обуе ботушите и да наде не ризницата и плаща. Рогът прозвуча отново, два дълги зова, така, че той притегна ремъка на Дълъг нокът на рамото си, намери си ботушите и тръгна надолу по стъпалата.

Отвън цареше катранен мрак, горчиво студен и гъст. Братята му се изсипваха от кулите и цитаделите, затаяха в движение коланите на мечовете си и се отправяха към Вала. Джон се огледа за Пип и Грен, но не можа да ги види. Сигурно един от тях беше на пост и надуваше рога. „Това е Манс – помисли той. – Най-после дойде.“ Това беше добре. „Ще се сразим с него и след това ще отдъхнем. Живи или мъртви, но ще отдъхнем.“ На мястото на някогашната стълба беше останал само куп изгоряло дърво и скършен лед под Вала. Сега горе ги вдигаше само макаратата, но железната клетка стигаше само за десет души едновременно и когато Джон стигна под нея, вече се беше вдигнала до средата. Трябваше да изчака, докато се върне. С него чакаха други: Сатена, Мъли,

Празния ботуш, Бурето, едрият рус Харет с животинските зъби – всички му викаха Коня. Доскорошен коняр в Къртичино, един от малкото къртици, които останаха в Черен замък. Другите бяха избягали при своите нивички и землянки или при леговищата си в заровения под земята вертеп. Коня искаше да облече черното обаче, този недодялан тъпак с грамадните зъби. Зен също беше останала, курветината, която се оказа толкова добра с арбалет, а Ноя беше задържал при себе си три момчета сирачета, чийто баща беше загинал на стълбата. Бяха малки – на девет, на седем и на пет – но изглежда, никой не ги искаше.

Докато чакаха клетката да се върне, Клидас им донесе чаши греяно вино, а Хоб Трипръстия им раздаде по един комат черен хляб.

– Манс Райдър ли е това? – попита с безпокойство Сатена.

– Можем само да се надяваме.

В мрака дебнеха много по-лоши неща от диваците. Джон си спомни думите на дивашкия крал, изречени на Юмрука на Първите хора, докато стояха сред онзи порозовял сняг. „Когато мъртъвците закрачат по земята, стените, кладите и мечовете престават да имат значение. С мъртвите не можеш да се бориш, Джон Сняг. Никой не го знае толкова добре, колкото мен.“ Само като се сети за тези думи, му стана още по-студено.

Най-сетне клетката се спусна с дрънчене, поклащайки се на края на дългата верига, и те мълчаливо се натъпкаха вътре и затвориха вратата.

Мъли дръпна въжето на камбаната три пъти. Миг по-късно започнаха да се издигат, отначало на тласъци, после – по-плавно. Никой не проговори. На върха клетката се люшна настрани и те се изнизиха един по един. Коня подаде ръка на Джон да стъпи върху леда. Студът го удари в зъбите като юмрук.

По билото на Вала горяха огньове в железни кошове, вдигнати на пилони, по-високи от човешки ръст. Студеният нож на вятъра люшкаше и завихряше пламъците, така че бледооранжевата светлина играеше и се местеше. Купища колчани, пълни със стрели, копия и заострени пръти за скорпиони стояха готови подръка. Имаше струпани камъни на грамади по десет стъпки високи, грамадни дървени бурета, пълни с катран и масло, подредени от двете им страни. Боуен Марш беше оставил Черен замък добре снабден с всичко необходимо – освен с хора. Вятърът плющеше в черните плащове на часовете – плашила, стърчащи по бойници-те, с копия в ръце.

– Дано някой от тях да е надул рога – каза Джон на Донал Ноя, след като изкуцука до него.

– Чу ли това? – попита Ноя.

Той чу вятъра, конете и още нещо.

– Мамут – каза Джон. – Това е мамут.

На север от Вала се виждаше море от мрак, който сякаш се простираше до безкрая. Джон успя да различи смътното червеникаво сияние на далечни огньове, придвижващи се през леса. Беше Манс, сигурно, както че утре ще съмне. Другите не палеха факли.

– Как ще се бием с тях, като не ги виждаме? – попита Коня. Донал Ноя се обърна към двата огромни катапулта, които Боуен Марш беше възстановил, и изрева:

– Дайте светлина!

Мъжете натовариха припряно бурета с катран в кошовете и ги подпалиха. Вятърът раздуха пламъците в червена ярост.

– Стреляй! – изрева Ноя.

Противотежестите се плъзнаха надолу, метателните лостове се надигнаха и изтътнаха в увитите с кожа напречни греди. Горящият катран полетя в мрака, мятайки призрачна мигаща светлина над земята долу. Джон успя да зърне тътрещи се бавно в сумрака мамути и също толкова бързо ги изгуби от погледа си. „Десетина, може би повече.“ Буретата се удариха в земята и се пръснаха. Чуха дълбок басов тътен и някакъв великан изрева нещо на Старата реч; гласът му прокълтя като дъвен тътен, от който по гърба на Джон полазиха тръпки.

– Дай пак! – извика Ноя и огромните машини отново се заредиха.

Още две бурета с горящ катран излетяха в мрака и се пръснаха сред прииждащия враг. Този път едно от тях се удари в сухо дърво и го обгърна с пламъците си. „Не са десетина – помисли Джон. – Поне сто са.“ Пристъпи до ръба на пропастта. „Внимавай – напомни си. – Много е високо.“ Алин Червения отново наду рога. И диваците се отзоваха – не с един рог, а с дузина, а също така – и с тъпани и гайди. „Ние идем – сякаш възвестяваха, – идем, за да сринем вашия Вал, да вземем земите ви и да откраднем дъщерите ви.“ Вятърът виеше, катапултите скърцаха и тътнеха, буретата хвърчаха в тъмното. Зад великаните и мамутите Джон видя настъпващите към Вала хора с лъкове и брадви. Двайсет стотици ли бяха, или двайсет хиляди? Трудно беше да се разбере в тъмното. „Това е битка на слепци, но Манс има с хиляди повече от нас.“ – Портата! – изрева Пип. – Те са при портата!

Валът беше твърде голям, за да се шурмува с обикновени средства; твърде висок за стълби или обсадни кули, твърде дебел за разбиващи тарани. Никой катапулт не можеше да хвърли толкова голям камък, че да го пробие, а ако човек се опиташе да го подпали, топящият се лед щеше

да изгаси пламъците. Можеше да се изкатери, както го бяха направили щурмоваците при Сивия страж, но само от силни, добре обучени и опитни катерачи, но дори тогава можеха да свършат като Джарл, набучени на клоните на някое дърво. „Трябва да завземат портата, иначе няма да могат да преминат.“ Но портата бе крив тесен тунел през леда, по-малка от всяка порта на замък в Седемте кралства и толкова тясна, че обходните патрули на Черния страж трябваше да извеждат през нея малките си коне в колона. Три яки железни решетки затваряха вътрешния проход и всяка бе залостена, стегната с вериги и защитавана със смъртна дупка отгоре. Външната врата беше от стар дъб, дебел девет педи и обшит с желязо – не беше лесна за разбиване. „Но Манс има мамути – припомни си той. – И великани.“ – Доста студено трябва да е там долу – рече Ноя. – Какво ще кажете да ги стоплим малко, момци?

На ръба на вала имаше подредени делви с масло. Пир притича с голящ факел и ти запали. След него Оуен Тъпака започна да ги мята една след друга. Езици от бледожълт пламък се завихриха около огромните делви, докато те летяха надолу. Когато полетя и последната, Грен скрита клиновете под една каца с катран и тя също се затъркаля с грохот през ръба на пропастта. Звучите долу преминаха във викове и крясъци, сладка за ушите музика.

Но тъпаните продължаваха да бият, катапултите потръпваха и тътнеха, а воят на гайдите екнеше в нощта като песен на странни, обезумели от ярост птици. Септон Целадор също запя с треперлив глас:

Майко милостива, извор на милост, тебе молим, синовете ни спаси от бран, задръж мечовете и стрелите задръж, нека знаят...

Донал Ноя го сграбчи за яката.

– Всеки тук, който ми се помайва, ще му хвърля пъпчивия задник долу! Начело с теб, септоне. Стрелци! Имаме ли стрелци тука!

– Аз – обади се Сатена.

– И аз – рече Мъли. – Но как да намеря цел? Тъмно е като в свински търбух. Къде се дянаха?

Ноя посочи на север.

– Пускайте повечко стрели, може и да улучите някой. Или поне ще ги стряскате. – Огледа кръга осветени от пламъците мъжки лица.

– Трябват ми два лъка и две копия, да ми помогнат да удържим тунела, ако разбият портата. – Напред пристъпиха повече от десет души и ковачът си избра четирима. – Джон, ти ще държиш Вала, докато се

върна.

В първия миг Джон помисли, че не е чул добре. Прозвуча сякаш Ноя му поверяваше командването.

– Милорд?

– Лорд ли? Аз съм ковач. Казах, Валът е твой.

„Тук има по-стари мъже – искаше да му отвърне Джон, – подобри мъже. Аз още съм зелен като лятна трева. Ранен съм, а и съм обвинен в дезертъорство.“ Устата му бе пресъхнала.

– Да – успя да отвърне.

Всичко след това премина като в сън за Джон Сняг. Рамо до рамо с войниците плашила, стиснали дълги лъкове и арбалети в замръзналите си ръце, неговите стрелци пуснаха сто залпа стрели срещу хора, които не виждаха. От време на време някоя дивашка стрела им отвръщаше отдолу. Той прати мъже при по-малките катапулти и въздухът се изпълни с ръбести камъни с големината на великански юмрук, но мракът ги погълна и Джон не видя нищо. Мамути тръбяха от тъмното, странни гласове викаха на странна реч, а септон Целадор се молеше толкова гръмко най-после да дойде утрото, че Джон неведнъж се изкуси сам да бутне пъпчивия му задник през ръба към ледената пропаст. Чуха как един мамут умря долу под краката им и видяха как друг се понесе горящ към леса, тъпчейки по пътя си и хора, и дървета. Вятърът духаше все по-студен. Хоб донесе гореща лучена супа, а Оуен и Клидас я разнесоха на всички, за да могат да я изгълтат, без да напускат позициите. Зей зае мястото си между тях с арбалета. Няколкото часа неспирно товарене и мятане на тежките делви от десния голям катапулт откъсна някакво въже и лостът на противотежестта се отплесна и рухна с оглушителен трясък. Огромната метателна машина отляво продължи да хвърля, но дивашите скоро се научиха да отбягват мястото, където се сипеше товарът ѝ.

„Трябваше двайсет катапулти да имаме, а не два, и трябваше да са качени на шейни, за да можем да ги местим.“ Безплодна мисъл. Все едно да иска да дойдат още хиляда души и може би два-три дракона отгоре.

Донал Ноя не се върна, нито някой от мъжете, слезли с него да удържат тунела. „Валът е мой“ – напомняше си Джон всеки път, когато почувстваше, че силите му свършват. Беше направо замръзнал. Треската му също се беше върнала, а кракът му от време на време започваше да пулсира неудържимо и го пронизваше с болка като от нажежен до бяло нож. „Само още една стрела и ще си отдъхна – каза си той поне петдесет пъти. – Само още една.“ Но щом колчанът му се опразнесе, някое от

сирачетата къртици му донасяше друг, „Още един колчан и свършвам.“ Зората трябваше вече да дойде.

А когато дойде, отначало никой от тях не забеляза. Светът все още беше черен, но нощният мрак вече отстъпваше на сивото и в сумрака започнаха да се появяват фигури. Джон се вгледа в грамадата тежки облаци, покрили небето на изток. Стори му се, че зърна бледо сияние зад тях, но сигурно просто му се привиждаше.

А после изгряващото слънце прати светли копия светлина над полето на битката. Джон усети, че е затаил дъх, втрепенен в половината мила разчистена земя, простираща се между Вала и края на леса. За изминалата половин нощ я бяха превърнали в пустош от почерняла трева, кипящ катран, търкалящи се камънаци и трупове. Лешът на изгорелия мамут вече привличаше ята врани. По земята се търкаляха и няколко мъртви великана, но зад тях...

Някой вляво от него простена и той чу гласа на септон Целадар:

– Майчице, имай милост, ох. Ох, ох, ох! Милост, Майчице.

Под дърветата се бяха събрали всички диваци на света: щурмоваци и великани, варги и превъплъщенци, моряци от Соленото море и канибали от ледените реки, обитатели на пещери с боядисани лица, хора с кучешки шейни от Замръзналия бряг, хора с рогови стъпала, чиито пети бяха корави като шавена кожа, всичкият от чудат по-чудат дивашки народ, който Манс беше събрал, за да срине Вала. „Тази земя не е ваша – прииска му се да им извика на Джон. – Тук няма място за вас. Вървете си.“ Но сякаш чу смеха на Тормунд, Ужаса на великаните. „Ти нищо не знаеш, Джон Сняг“, щеше да му каже Игрит. Сви десницата си, отвори и затвори пръстите ѝ, макар прекрасно да знаеше, че тук няма да се стигне до мечове.

Беше вкочанен от студ и гореше от треската, и изведнъж тежестта на лъка се оказа непоносима. Разбра, че в сравнение с това битката с магнаря беше едно нищо, а нощната битка досега – по-малко от нищо, само един малък пробив, една кама, забита в мрака, за да се опита да ги удари неподготвени. Същинската битка тепърва щеше да започне.

– Изобщо не знаех, че ще са толкова много – ахна Сатена. Джон знаеше. Беше ги виждал, но не така, не и развърнати в боен строй. В поход дивашката колона се точеше на левги като някакъв огромен червей, но човек не можеше да я обхване с очи наведнъж. А сега...

– Идват – каза с дрезгав глас някой наблизо.

Джон видя, че в средата на дивашкия фронт са поставени мамути, сто или повече звяра с великани на гърбовете, стискащи огромни

боздугани или каменни брадви. До тях крачеха други великани и бутаха на грамадни дървени колела буков дънер, заострен отпред. „Овен“ – помисли си той вяло. Ако портата още се държеше долу, няколко целувки с това нещо скоро щяха да я направят на трески. От двете страни на великаните напредваше вълна от конници в щавени кожи и с втвърдени на огън пики, огромна маса тичащи стрелци, стотици и стотици пешаци, въоръжени с копия, прашки, тояги и покрити с кожа щитове. Костените колесници от Замръзналия бряг дрънчаха на двата фланга, подскачаха над камънаци и коренища, теглени от впрягове грамадни бели кучета. „Яростта на дивото“ – помисли Джон, докато слушаше пищенето на гайдите, лая на кучетата, тръбенето на мамутите, крясъците на ордата на свободния народ и рева на великаните на Древната реч. Барабаните им екнеха над леда като прииждащ небесен тътен.

Усети отчаянието около себе си.

– Поне сто хиляди са! – проплака Сатена. – Как можем да спрем толкова много?

– Валът ще ги спре – чу Джон собствения си глас. Обърна се и го повтори, по-високо. – Валът ще ги спре! Валът се защитава сам! – Празни слова, но имаше нужда да ги изрече, почти колкото неговите братя имаха нужда да ги чуят. – Манс иска да ни надвие с четта си и така да ни прекърши. Да не си мисли, че сме глупаци? – Вече викаше, забравил за пулсиращия си крак и за треската, и всички го слушаха. – Колесниците, конниците, всички онези спешени тъпаци... какво ще ни направят тук, горе? Някой да е виждал катерещ се по стена мамут? – Засмя се и Пип, Оуен и още половин дузина се засмяха с него. – Те са нищо, те са по-малко полезни от нашите сламени братя тук, не могат да ни достигнат, не могат да ни изгорят и не могат да ни уплашат, така ли е?

– Не могат! – изрева Грен.

– Те са там долу, а ние сме тук, горе – викна Джон. – И докато държим портата, не могат да преминат. Не могат да преминат!

Вече всички викаха, ревовете им му отвръщаха със собствените му думи, всички размахваха мечове и копия. Джон мерна с очи Бурето, който стоеше наблизко с боен рог под мишницата.

– Братко – рече му, – свири за бой.

Ухилен, Бурето вдигна рога към устните си и наду два дълги и силни зова, което значеше „диваци“. Други рогове подеха призива му, докато сякаш самият Вал не потръпна и ехото от тези дълбоки и протяжни стонове не заглуши всички други звуци.

– Стрелци – каза Джон, след като ровът на роговете заглъхна. –

Целта ви са великаните с овена, до последния скапан стрелец тук. Пускате по моя команда, не преди това. Великаните и овена! Искам стрелите да ги обсипват на всяка стъпка, но ще изчакаме, докато влязат в обхвата ни. Всеки, който пропусне целта си, ще трябва да слиза долу да си прибере стрелата, чухте ли ме?

– Чух те! – изрева Оуен Дръвника. – Чух те, Джон Сняг. Джон се разсмя, разсмя се като пиян или като луд, и мъжете му се разсмяха с него. Видя, че колесниците и конниците по фланговете вече са далече пред центъра. Диваците на бяха преминали и една трета от половината миля сечище, но бойният им ред вече се разпадаше.

– Заредете катапултите с топузи – каза Джон. – Оуен, Буре, обърнете всички катапулти към центъра. Скорпионите да се заредят с огнени стрели – и ще стреляте по моя команда. – Посочи момчетата от Къртичино. – Ти, ти и ти, стойте готови с факлите.

Дивашките стрелци стреляха в движение: изтичваха напред, спираха, стреляха и отново притичваха няколко разкрача. Скоро станаха толкова много, че въздухът непрестанно беше пълен със стрели, но всички падаха смайващо ниско. „Липсата им на дисциплина вече се проявява“ – помисли Джон. По обхват по-малките лъкове от рог и дърво отстъпваха на дългите лъкове на Нощния страж, а и диваците се опитваха да стрелят по мъже, застанали на седемстотин стъпки над тях.

– Оставете ги да стрелят – каза Джон. – Задръж. – Наметалата им плющяха зад тях. – Вятърът бие в лицата ни, ще намали обхвата. Изчакай. – „По-близо, по-близо.“ Виеха гайди, тътнеха барабани, стрелите на диваците политаха и падаха.

– Готови! – Джон вдигна своя лък и дръпна стрелата до ухото си. Сатена направи същото, и Грен, и Оуен Дръвника, и Празния ботуш, и Черния Джак Бълвър, Арон и Емрик. Зеи намести арбалета на рамото си. Джон гледеше как овенът се приближава, още и още, мамутите и великаните се тътреха напред от двете му страни. Бяха толкова дребни, че му се струваше, че може да ги смачка с ръка. „Стига ръката ми да беше достатъчно голяма.“ Вече навлизаха в мъртвата зона. Стотина врани се разлетяха от леша на мъртвия мамут, щом диваците наближиха. Още малко, още малко по-близо, докато...

– Стреляй!

Черните стрели изсвистяха надолу като змии на пернати криле. Джон не изчака да види къде ще ударят. Посегна за втора стрела веднага щом първата излетя от лъка му.

– Стреляй! – Щом стрелата излетя, пръстите му напипаха нова. –

Стреляй! – Отново, и още веднъж. Джон изрева да стрелят с големия катапулт, чу скърцането на лостовете, тежкия тътен и сто железни топуза с остри шипове полетяха и се завъртяха из въздуха. – Катапулти! – извика той. – Скорпиони, стрелци, стреляйте! – Дивашките стрели вече биеха по Вала, на стотина стъпки под тях. Втори великан се превъртя и залитна. Един мамут свърна настрана, блъсна съседния и великаните паднаха на земята. „Стреляй.“ Видя, че овенът е паднал и се търкаля по земята, гигантите, които го бутяха, бяха мъртви или издъхваха. – Огнени стрели! – изрева Джон. – Искам този овен да изгори. – Тръбните резове на ранените мамути и гръмките викове на великаните се смесиха с тъпаните и гайдите в ужасна музика, но хората му продължаваха да стрелят, оглушали сякаш като мъртвия Дик Фолард. Можеха да са последната утайка на ордена, но бяха мъже на Нощния страж, или толкова „почти“, че нямаше разлика. „Диваците няма да минат.“ Един от мамутите тичаше побеснял, млатеше с хобота си диваците и ги тъпчеше. Джон изпъна лъка си и заби стрела в косматия гръб на животното, за да го разлюти още повече. На изток и на запад фланговете на дивашката орда бяха стигнали до Вала без съпротива. Колесниците се спираха и обръщаха, а конниците се трупаха безцелно под стръмната ледена грамада.

– При портата! – доехтя вик. Празния ботуш може би. – Мамут при портата!

– Огън! – ревна Джон. – Грен, Пип!

Грен хвърли лъка си, преобърна едно буре с масло и го изтъркаля до ръба на Вала, а Пип изби чепа му, натика вътре навит парцал и го запали с една факла. Двамата го засилиха в пропастта. На сто стъпки надолу бурето се удари във Вала, пръсна се и изпълни въздуха с трески и горящо масло. Грен вече търкаляше второ буре към пропастта, а бурето също беше подхванал едно. Пип запали и двете.

– Ударих го! – извика Сатена и главата му щръкна толкова напред, че Джон беше сигурен, че ще падне всеки момент. – Ударих го, ударих го. Ударих го! – Чу се ревят на огъня. Един подпален гигант изникна пред очите му, залитна и се затъркаля по земята.

А после изведнъж мамутите се разбягаха, надалеч от пушеците и пламъците, премазвайки в ужаса си хората зад тях. Те също заотстъпваха, великаните и диваците зад тях, за да се измъкнат от пътя на подивелите зверове. За един удар на сърцето целият център рухна. Конниците по фланговете видяха, че ги изоставят, и също взеха да отстъпват, без да са пострадали. Дори колесниците поеха назад с трополене, след като не бяха свършили нищо полезно, освен да внушат страх в началото и да

вдигат много шум. „Когато се прекършат, прекършват се здраво“ – помисли Джон Сняг, докато гледаше безредното им отстъпление. Барабаните се бяха смълчали. „Харесва ли ти тази музика, Манс? Харесва ли ти вкусът на дорнската жена?“ – Имаме ли някой пострадал? – попита той.

– Проклетите мръсници ми улучиха крака. – Празния ботуш извади стрелата и я размаха над главата си. – Дървения!

Отвърна му смях. Зей награби Оуен, завъртя го и го целуна пред очите на всички. Понечи и Джон да целуне, но той я задържа за рамото и леко, но твърдо я избута настрани.

– Не. – „Свърших аз с целувките.“ Изведнъж се почувства твърде уморен, за да остане прав. Кракът му беше жива агония, от коляното до слабините. Ръката му зашари за патерицата. – Пип, помогни ми до клетката. Грен, ти дръж Вала.

– Аз ли? – възкликна Грен.

– Той ли? – каза Пип. Трудно беше да се каже кой от двамата е поужасен.

– Ама... – заекна Грен, – как... какво да направя, ако диваците нападнат пак?

– Спри ги – каза Джон.

Докато се спущаха с клетката, Пип свали шлема си и отри чело.

– Замръзнала пот. Има ли нещо по-отвратително от замръзнала пот? – Засмя се. – Богове, никога не съм огладнявал толкова. Мога да изям цял бизон, заклевам се. Мислиш ли, че Хоб ще се навие да ни сготви Грен за обед? – Като видя лицето на Джон, усмивката му помръкна. – Какво ти е? Кракът ли?

– Кракът – съгласи се Джон. Дори думите му струваха усилие.

– Не е зарад битката обаче, нали? Битката я спечелихме.

– Попитай ме като видим портата – мрачно отвърна Джон. „Искам огън, топла храна, топло легло и нещо, което да накара крака ми да спре да боли“ – каза си. Но първо трябваше да прегледа тунела и да разбере какво е станало с Донал Ноя.

След битката им трябваше цял ден, докато прочистят леда и поломените греди от вътрешната врата. Пейт Луничавия, Бурето и още няколко строители разгорещено ги бяха убеждавали, че трябва просто да оставят отломките там като поредно препятствие за Манс, Но това щеше да означава да изоставят отбраната на тунела, а Ноя не даваше и дума да става за това. С хора по смъртните ями и стрелци и копия зад всяка вътрешна решетка, няколко готови на всичко братя можеха да

задържат сто пъти повече диваци и да запречат пътя с трупове им. Не биваше да оставят на Манс свободен проход през леда. Затова с кирки, лопати и въжета бяха издърпали настрана потрошената стълба и бяха прокопали до портата.

Джон изчака до студените железни решетки, докато Пип отиде да вземе резервния ключ от майстер Емон. За негова изненада с него се върна и майстерът, както и Клидас с един фенер.

– Намини при мене, като свършите – рече старецът на Джон, докато Пип отключваше веригите. – Трябва да ти сменя превръзката и да сложа нова лапа. Ще ти дам и малко сънно вино за болката.

Джон кимна уморено. Вратата се плъзна и се отвори. Пип ги поведе, следван от Клидас с фенера. За Джон остана да тръгне с майстер Емон. Ледът наоколо ги притискаше и той усети как студът се влива в костите му, и цялата тежест на Вала над главата си. Беше все едно да крачиш през вътрешностите на леден дракон. Тунелът зави, след това – отново. Пип отключи втора железна решетка. Продължиха напред, отново завиха и видяха пред себе си светлина, смътна и бледа през леда. „Това е лошо – веднага разбра Джон. – Това е много лошо.“ И тогава Пип рече:

– По пода има кръв.

Бяха се били и бяха загинали в последните двадесетина стъпки в края на тунела. Външната врата от обкован дъб беше изпосечена и поломена, а накрая – изтръгната от пантите си, и един от великаните беше пропълзлял вътре през отломките. Фенерът окъпа грозната сцена с мрачна червеникава светлина. Пип се обърна да повърне, а Джон за миг завидя за слепотата на майстер Емон.

Ноя и хората му бяха чакали отвътре зад една врата от тежки железни пръти като двете, които Пип беше отключил. Двамата с арбалетите бяха успели да изстрелят дузина железни пръчки, докато великанът се бе тътрил към тях. След това напред, изглежда, бяха излезли копиеносците и бяха започнали да го мушкат през решетките. На гиганта все пак му бяха стигнали силите да бръкне с ръце, беше извил и откъснал главата на Пейт Луничавия, сграбчил беше железната врата и беше изтръгнал решетките. По пода се въргаляха брънки от разкъсана верига. „Един великан. Всичко това е било работа само на един великан.“ – Всички ли са мъртви? – тихо попита майстер Емон.

– Да. Донал е загинал последен. – Мечът на Ноя беше затънал дълбоко в гърлото на великана, почти до дръжката. В очите на Джон оръжейникът винаги беше изглеждал грамаден мъж, но в масивната

прегръдка на гиганта изглеждаше почти дете. – Великанът му е счупил гръбнака. Не зная кой е издъхнал пръв. – Взе фенера и пристъпи напред да огледа по-добре. – Маг. – „Аз съм последният от великаните“.

Изпита нотка на тъга, но за тъга нямаше време. – Бил е Маг Могъщия. Кралят на великаните.

Имаше нужда от малко слънце. В тунела беше твърде студено и тъмно, а миризмата на кръв и смърт беше задушаваща. Джон даде фенера на Клидас, промъкна се през телата и огънатите решетки и излезе на дневна светлина да види какво е останало зад разбитата врата.

Грамадният труп на един убит мамут почти преграждаше изхода. Един от бивните на звяра закачи края на наметалото му, докато минаваше, и го разпра. Отвън лежаха още трима гиганти, полузаровени под камари от камъни, железни топузи и вече изстинал катран. Виждаше се къде огънят беше стопил лицето на Вала, къде грамадни плочи от лед се бяха откъртили от горещината и се бяха пръснали върху почернялата земя. Той вдигна очи нагоре, откъдето бяха дошли. „Като застанеш тук изглежда така огромен, сякаш всеки миг ще те смаже.“ Върна се при чакащите го мъже.

– Трябва да възстановим външната порта колкото може по-добре и след това да запушим този участък от тунела. С камъни, с лед, с каквото и да е. Чак до втората врата, ако можем. Сир Винтън ще трябва да поеме командата, той е последният останал рицар, но трябва да се размърда веднага, защото докато се усетим, великаните ще се върнат. Трябва да му кажем...

– Кажи му каквото щеш – каза кротко майстер Емон. – Ще ти се усмихне, ще кимне и ще забрави. Преди трийсет години на сир Винтън не му стигнаха дузина гласа, за да стане лорд-командир. Щеше да излезе блестящ командир. Преди десетина години все още го биваше. Но вече не. Знаеш го точно толкова добре, колкото го знаеше Донал Джон.

Беше самата истина.

– Тогава ти ще дадеш командата – каза Джон на майстера. – Ти си бил на Вала през целия си живот, хората ще те последват. Трябва да затворим портата.

– Аз съм майстер, получил съм веригата и съм се заклел. Моят орден служи, Джон. Ние команди не даваме.

– Все някой трябва да...

– Ти. Ти трябва да поведеш.

– Не.

– Да, Джон. Няма да е за дълго. Само докато се върне гарнизонът.

Донал те избра, и Корин Полуръката преди него. Лорд-командир Мормон те направи свой стюард. Ти си син на Зимен хребет и племенник на Бенджен Старк. Трябва да си ти и никой друг. Валът е твой, Джон Сняг.

АРЯ

Усещаше дупката в себе си всяка сутрин, щом се събудеше. Не беше глад, въпреки че понякога беше и това. Беше някакво кухо място, някаква празнота на мястото на сърцето ѝ, там, където бяха живели нейните братя и родителите ѝ. Главата също я болеше. Не толкова ужасно като отначало, но все пак доста неприятно. Аря обаче беше свикнала с това и поне буцата се слягаше. Но дупката вътре си оставаше. „Дупката никога няма да се запълни“ – казваше си тя на лягане.

Някои сутрини Аря изобщо не искаше да се събуди. Оставаше си сгушена под наметалото и стискаше очи, мъчейки се да заспи насила. Ако Хрътката я оставеше на мира, щеше да спи денонощно.

И сънуваше. Това беше най-доброто – сънуването. Почти всяка нощ сънуваше вълци. Голяма глутница вълци с нея за водач. Беше по-голяма от всички, по-силна, по-ловка и по-бърза. Можеше коне да надбяга и лъвове да надвие. Когато оголеше зъби, дори хората бягаха от нея, коремът ѝ никога не оставаше празен за дълго, а козината ѝ пазеше топло дори когато вятърът задухаше студен. И братята и сестрите ѝ бяха с нея, много и много, свирепи, страховити и нейни. Никога нямаше да я оставят.

Но ако нощите ѝ бяха пълни с вълци, то дните ѝ принадлежаха на кучето. Сандор Клегейн я караше да става всяка заран, все едно дали иска, или не. Изругаваше я с дрезгавия си глас или я вдигаше на крака и я разтърсваше. Веднъж нахлузи на главата ѝ шлем, пълен със студена вода. Тя заподскача, почна да плюе вода и се опита да го изрита, но той само се засмя.

– Изсуши се и нахрани проклетите коне – каза ѝ и тя го послуша.

Вече си имаха два – Странник и едно дореста кобилка, която Аря нарече Страхливка, защото Сандор каза, че сигурно е избягала от Близнаците, също като тях двамата. Намериха я да се скита с празно седло на заранта след клането. Кончето си беше съвсем добро, въпреки че Аря не можеше да заобича една страхливка. „Странник сигурно се е бил.“ Все пак се грижеше за кобилата с най-голямо усърдие. А Страхливка можеше и да е страхливка, но също така беше млада и силна. Аря смяташе, че може да надбяга Странник, ако се стигнеше до това.

Хрътката вече не я следеше толкова изкъсо като в началото. Понякога като че ли изобщо не го интересуваше дали ще стои край него, или

ще се отдалечи, и нощем вече не я връзваше в наметалото. „Някоя нощ ще го убия докато спи“ – казваше си тя, но така и не го направи. „Някой ден ще яхна Страхливка и ще му избягам“ – казваше си също, но и това не направи. Къде щеше да се дение? Зимен хребет вече го нямаше. Братът на дядо й беше в Речен пад, но тя не го познаваше, нито той нея. Лейди Малък лес можеше да я приеме в Жълдов замък, но можеше и да не я приеме. Освен това Аря изобщо не беше сигурна дали ще може да намери Жълдов замък. Понякога си мислеше, че би могла да се върне в хана на Шарна, стига пороите да не са го отнесли. Можеше да остане там с Горещата баница или, да речем, лорд Берик щеше да я намери там. Ангай щеше да я научи как да стреля с лък и тя щеше да може да язди с Джендри и да бъде разбойничка, също като Венда Белия фавн от песните.

Но пък това беше толкова тъпо, колкото някои от мечтите на Санса.

Горещата баница и Джендри я бяха изоставили при първата възможност, а лорд Берик и неговите разбойници искаха само да я продадат срещу откуп, също като Хрътката. Никой от тях всъщност не я искаше. „Никога не са били моя глутница, дори Горещата баница и Джендри. Тъпо беше да си го мисля, точно като някое глупаво момиченце, а не като вълчица.“ Затова оставаше с Хрътката. Пътуваха всеки ден, без да преспиват два пъти на едно място, отбягваха градчета, селца и замъци, доколкото можеха. Веднъж тя попита Сандор Клегейн накъде отиват.

– Надалече – каза й той. – Това е достатъчно да знаеш. Вече пет пари не давам за теб, тъй че няма да търпя хленчове ти. Трябваше да те оставя да се набуташ в оня скапан замък.

– Трябваше – съгласи се тя, мислейки за майка си.

– Щеше да си умряла, ако те бях пуснал. Би трябвало да си ми благодарна. Би трябвало да ми изпееш някоя малка песничка, като сестра ти.

– Ти и нея ли я удари така, с брадвата?

– Ударих те с тъпото на бравдата, тъпа малка кучко. Ако те бях ударил с остроото, още щяха да се носят черупки от тъпата ти глава по Зелената вилка. А сега си затвори скапаната уста. Ако имам ум в главата, трябва да те дам на Сестрите на мълчанието. Те режат езиците на момичетата, които плямпат много.

Не беше честно от негова страна да казва това. Освен онзи единствен път, Аря почти не проговаряше. Минаваха по цели дни, без нито един от двамата да каже и дума. На нея й беше твърде пусто отвътре, за да говори, а Хрътката изглеждаше много ядосан. Тя усещаше кипящия в

него гняв; виждаше го изписан на лицето му, в начина, по който устата му се свиваше и кривеше, в погледа му. Когато хванеше брадвата, за да насече дърва за огън, го обземаше хладна ярост и почваше да сече стръвно, докато не натрупаше двайсет пъти повече подпалки и дърва, отколкото им трябваша. Понякога ставаше толкова кисел и уморен след тази работа, че лягаше на земята до насечените дърва и заспиваше, без дори да запали огъня. Аря мразеше, когато това станеше, мразеше и него самия. В такива нощи най-дълго се вираше в брадвата. „Изглежда ужасно тежка, но бас държа, че мога да я размахам.“ И при това нямаше да го удари с плоското.

Понякога зърваха други хора: селяци по нивите, свинари, млекарка, повела кравата си, скуайър, понесъл писмо по някой разкалян път. Нямаше никакво желание и с тях да спре да поговори. Струваше й се, че обитават някаква далечна земя и говорят на странен и чужд за нея език; нямаха нищо общо с нея, нито тя – с тях.

Освен това не беше безопасно да ги виждат. От време на време по кривите селски пътища минаваха колони от конници и пред тях се разваха близначните кули на Фрей.

– Търсят разпръснали се северняци – каза й Хрътката първия път. – Чуеш ли тропот на копита, бързо си навеждай главата. Едва ли ще е приятел.

Един ден в кухнята в земята, оставена от един паднал дъб, се натъкнаха на още един оцелял при Близначите човек. Знакът на гърдите му изобразяваше розоволика девица, танцуваща сред вихър от коприна, и той им каза, че е човек на сир Марк Пайпър; стрелец, въпреки че бе изгубил лъка си. Лявото му рамо беше изкривено и подуто – удар от боздуган, каза им той. Беше счупил рамото му и беше набил ризницата в плътта.

– Северняк беше – проплака той. – Знакът му беше един кървав мъж, и като видя моя, си направи шега. Червен мъж и розова девица, вика, можело да си паснат. Пих за неговия лорд Болтън, той пи за сир Марк, и двамата заедно пихме за лорд Едмур и лейди Рослин, и за краля на Севера. А после ме удари.

Очите му бяха побелели от треска и Аря беше сигурна, че казва истината. Рамото му беше грозно подуто и целият му ляв хълбок беше оцапан с гной и кръв. И вонеше. „Мирише на труп.“ Мъжът ги помоли за глътка вино.

– Ако имах вино, щях да си го изпия сам – каза му Хрътката. – Мога да ти дам вода и дара на милостта.

Стрелецът го изгледа, после каза:

– Ти си кучето на Джофри.

– Вече съм куче само на себе си. Вода искаш ли?

– Дай. – Мъжът преглътна. – И милостта. Моля те.

Малко преди това бяха минали покрай малко горско езерце. Сандор даде на Аря шлема си и я прати да го напълни. Тя го домъкна до брега, нагази в калта и се наведе, стиснала кучешката глава като дръжка. Водата потече от дупките за очите, но все пак на дъното се задържа доста.

Когато се върна, стрелецът вдигна лице и тя наля вода в устата му. Той загълта толкова бързо, колкото тя можеше да сипва, а което не можа да поеме, потече по бузите му и разми спечената кафява кръв по мустаците му и от тях и от брадата му закапаха светлочервени сълзи. Когато водата свърши, той стисна шлема и облиза стоманата.

– Добре – каза той. – Жалко само, че не беше вино. Винце исках.

– И аз. – Хрътката опря камата в гърдите на мъжа почти с нежност и с цялата си тежест натисна. Острието мина през връхното палто, ризницата и ватата отдолу. Той измъкна ножа, отри го в мъртвия, погледна я и каза: – Тук е сърцето, момиче. Така се убива човек.

„Това е само един от начините.“ – Ще го погребем ли?

– Защо? – каза Сандор. – На него му е все едно, а и лопата нямаме. Ще го оставим на вълците и дивите псета. Твоите братя и моите. – Изгледа я сурово. – Но първо да го оберем.

В кесията на стрелеца имаше два сребърни елена и близо трийсет медника. Камата му беше с хубаво бронзово камъче на дръжката. Хрътката премери ножа на ръка, а после го хвърли на Аря. Тя го хвана за дръжката, пъкна го под колана си и се почувства малко по-добре. Не беше Игла, но все пак беше стомана. Мъртвият имаше и колчан с две стрели, но стрелите нямаше да им свършат работа без лък. Ботушите му бяха твърде големи за Аря и твърде малки за Хрътката, затова ги оставиха. Тя взе и шлема му, плосък отгоре като котле, макар да ѝ покриваше почти целия нос и трябваше да го килне назад, за да вижда.

– Трябва да е имал и кон, иначе нямаше да може да стигне чак до тук – каза Клегейн. – Но проклетото животно е избягало.

Когато стигнаха подножието на Лунните планини, дъждовете почти бяха престанали. Аря вече можеше да види слънцето и луната, и звездите, и ѝ се струваше, че вървят на изток.

– Къде отиваме? – отново попита тя. Този път Хрътката ѝ отговори.

– Ти имаш една леля в Орлово гнездо. Може да поиска да откупи кльошавия ти задник, макар че боговете само ще знаят защо. Веднъж да

намерим планинския път, тръгваме по него и чак до Кървавата порта.

„Лея Лиза.“ Мисълта остави празнота в душата на Аря. Майка си искаше тя, а не лея си. Лея си познаваше толкова, колкото и брата на дядо си, Черната риба. „Трябваше да влезем в замъка.“ Всъщност те не знаеха дали наистина майка ѝ е загинала, както и Роб. Не беше като да са ги видели как умират или нещо такова. Може би лорд Фрей само ги беше пленил. Може би ги бяха оковали в тъмницата му или може би Фрей сега ги отвеждаха към Кралски чертог, за да може Джофри да им отсече главите. Наистина не знаеха.

– Трябва да се върнем – изведнъж реши тя. – Трябва да се върнем при Близнаците и да си намеря мама. Не може да е умряла. Трябва да ѝ помогнем.

– Аз пък мислех, че главата на сестра ти е пълна с песни – изръмжа Хрътката. – Фрей може да са задържали майка ти за откуп, вярно. Но и в седемте ада няма да се намери начин да ида и да я измъкна от проклетия замък сам-самичък.

– Няма да си сам. И аз ще дойда.

Той издаде она звук, дето много приличаше на смях.

– Виж, това ще накара дъртака да се напикае от страх.

– Теб просто те е страх да умреш! – викна тя. Клегейн този път наистина се разсмя.

– Смъртта не ме плаши. Само огънят. А сега млъквай, че сам ще ти отреже езичето и ще спестя труда да Сестрите на млъчанието. Чака ни Долината.

Аря не мислеше, че наистина би могъл да ѝ отреже езика; само говореше така, като Розовото око, дето все я плашеше, че ще я пребие от бой. Все пак нямаше смисъл да го предизвиква. Сандор Клегейн не беше Розовото око. Розовото око не посичаше хора на две с един удар, ни то ги удряше с брадви. Макар и с тъпото на брадвите.

Легна си с мисълта за майка си и се зачуди дали да не убие Хрътката, докато спи, и да се върне, за да я спаси. Когато затвори очи, я видя. „Толкова е близо, че почти мога да я помириша...“ ... и тогава наистина я помириша. Миризмата беше съвсем слаба под другите миризми, под мъха, тинята и водата, и вонята на гниеща тръстика и на гниещи хора. Застъпва бавно през меката земя към брега на реката, отпи, вдигна глава и задуши. Небето беше тихо и забулено от гъсти облаци, а реката – зелена и пълна с плувачи по течението ѝ неща. Мъртъвци затлачваха плитчините ѝ, някои продължаваха да се движат надолу, щом водата ги повлечеше, други оставаха изхвърлени по бреговете. Братята и сестрите ѝ

се струпяха около нея и почнаха да ядат.

Имаше и много врани, грачеха на вълците и изпълваха въздуха над тях с пера. Тяхната кръв беше по-гореща и една от сестрите им успя да плесне една с лапата си, докато тя се опитваше да излети. На нея също ѝ се дощя врана. Прииска ѝ се да вкуси кръвта, да чуе как изпращават костите между зъбите ѝ, да напълни стомаха си с топла плът, а не със студена. Гладна беше, а наоколо беше пълно с месо, но знаеше, че не може да яде.

Миризмата се усили. Тя наостри уши и се вслуша в лакомото ръмжене на глутницата си, в кръска на враните, в пляска на криле и в ромона на водата. Някъде отдалече се чуваше тропот на коне и викове на живи хора, но не те бяха важни сега. Само тази миризма беше важна. Тя отново подуши във въздуха. Ето, беше там, и ето че не само я подуши, но и го видя, нещо бяло, което се носеше надолу по реката, и се обръщаше, щом го закачеше някой клон. Тръстиките под него се огъваха.

Тя зашляпа през плитчините, след което скочи в по-дълбоката вода. Течението беше силно, но тя беше по-силна. Заплува, следвайки обонянието си. Речните миризми бяха щедри и влажни, но не те я привличаха. Запристъпва тя след острия червен шепот на студена кръв, след сладкия тръпчив мирис на смърт. Тръгна подир тях, както беше преследвала толкова пъти сърни из дърветата, и накрая ги догони и челюстите и се стегнаха около една бяла ръка. Разтърси я, за да накара тялото да се раздвижи, но в устата ѝ имаше само смърт и кръв. Усилието започна да я уморява и нищо друго не можеше да направи, освен да издърпа тялото на брега. Докато го теглеше нагоре по разкаляното дърво, един от по-малките ѝ братя дотича с изплезен език. Трябваше да му изръмжи, иначе щеше да заръфа. Чак тогава спря и отърси водата от козината си. Бялото нещо остана да лежи с лице в калта, мъртвата му плът бе сгърчена и изсветляла, а от разрязаното гърло още капеше студена кръв. „Стани – помисли тя. – Стани, яж и тичай с нас.“ Цвиленето на конете я накара да обърне глава. „Хора.“ Идваха срещу вятъра, затова не ги бе надушила, но вече бяха почти стигнали до тях. Хора на коне, с плющящи отзад черни, жълти и розови криле и дълги бляскави нокти в ръцете. Някои от по-младите ѝ братя оголиха зъби да защитят храната, която бяха намерили, но тя им изръмжа да се пръснат. Такива бяха законите на дивото. Сърни и зайци бягаха пред вълците, вълците бягаха от хората. Остави студената си бледа плячка в калта, където я беше извлякла, и побягна, без да изпита срам.

Когато утрото дойде, на Хрътката не му се наложи да вика на Аря,

за да я събуди. За пръв път се беше събудила преди него и дори беше напоила конете. Закусиха мълчаливо. Накрая Сандор каза:

– Виж, онова за майка ти...

– Все едно – прекъсна го вяло Аря. – Вече зная, че е мъртва. Видях я насън.

Хрътката я изгледа и кимна. Нищо повече не си казаха. Яхнаха конете и поеха към планините.

Сред хълмовете се натъкнаха на едно малко селце, обкръжено от сиво-зелени борове и високи, изпънати като войници смърчове, и Клегейн реши да рискуват и да влязат.

– Трябва ни храна – каза ѝ той, – и покрив. Едва ли ще знаят какво е станало при Близнаците, а с малко късмет може и мен да не ме познаят.

Селяните си граяха дървена палисада около домовете и като видяха широките рамене на Хрътката, им предложиха храна и подслон, и дори пари срещу работа.

– Ако имате и вино, ще се хвана – изръмжа им той. Накрая отстъпи срещу ейл и пиеше всяка нощ, докато заспи.

Мечтата му да продаде Аря на лейди Арин обаче умря още тук, в селото.

– Над нас падна студ и наваля сняг по високите проходи – каза им старейт на селото. – Ако не замръзнете или не умрете от глад, ще ви спипат скалните котки или пещерните мечки. А не забравяйте и клановете. Горените са станали много свирепи, откакто Тимет Едноокия се върна от бран. А преди половин година Гунтор, син на Гурн, поведе Каменните врани срещу едно село, няма и на осем мили оттук. Взеха всички жени и всяка крина жито, а половината мъже избиха. Сега имат стомана, здрави мечове и ризници, и вардят планинския път – Каменните врани, Млечните змии и Синовете на мъглата, всички. Можеш да се справиш с няколко от тях, но накрая ще те убият и ще ти отвлекат щерката.

„Не съм негова дъщеря“ – щеше да кресне Аря, ако не беше толкова уморена. Вече не беше ничия дъщеря. Беше никоя. Не Аря, не Невестулката, нито Нан или Ари, или Дребосъка, нито дори Буцеста глава. Беше просто едно момиче, което бягаше денем с едно куче, а нощем сънуваше за вълци.

В селото беше спокойно. Имаха си сламеници с не чак толкова много бълхи в тях, храната беше проста, но насищаше, а въздухът миришеше на бор. Въпреки всичко Аря скоро реши, че мрази това място.

Селяните бяха страхливи. Никой от тях дори не посмя да погледне Хрътката в лицето, във всеки случай не за дълго. Някои от жените се опитаха да я облекат в рокля и да я накарат да се захване с плетене, но не бяха лейди Малък лес и тя не позволи и дума да става. А пък едно момиче взе да върви подир нея – дъщерята на старея на селото. Беше на годините на Аря, но си беше дете; ревеше, щом си ожулеше коленете, и навсякъде си носеше някаква тъпа парцалена кукла. Куклата наподобяваше донякъде ратник, тъй че момичето я наричаше „Сир войник“ и дрънкаше колко я пазел.

– Махни се – каза и Аря поне петдесет пъти. – Остави ме на мира. – Тя обаче не я остави, та накрая Аря ѝ взе куклата, разпра я и издърпа с пръст парцалите, натъпкани в корема ѝ. – Е, сега наистина прилича на войник! – каза ѝ, преди да хвърли куклата в потока. След това момичето престана да я тормози и Аря прекарваше по цял ден в грижи за Страхливка и Странник или в разходки из горите. Понякога си намираще хубав прът и се упражняваше в нейното си плетиво, но бързо си спомняше за случилото се в Близнаците и почваше да шиба тоягата в някое дърво, докато не я счупи.

– Може пък да поостанем тук малко – каза ѝ Хрътката след втория ден. Беше пиян, но изглеждаше по-скоро умислен. – Явно е, че няма да стигнем до Орлово гнездо, а проклетите Фрей сигурно още търсят оцелели из речните земи. Тук май имат нужда от мечове при тия набези на клановете. Можем да си починем, а и сигурно ще се намери начин да пратим писмо до леля ти.

Лицето на Аря помръкна, като чу това. Не искаше да остане, но нямаше и къде да отиде. На другата заран, когато Хрътката отиде да сече дърва и да влачи дънери до селото, тя отново се пъкна в леглото си.

Но когато работата приключи и високата дървена стена беше вдигната, стареят на селото им даде ясно да разберат, че за тях тук повече няма място.

– Като падне зимата, храната и за нас няма да стигне – обясни той. – А пък и ти... човек като теб влече кръв подир себе си.

Устата на Сандор се сви.

– Значи знаеш кой съм.

– Аха. Тук пътници не идват, тъй е, но ние пък слизаме по пазарища и панаири. Знаем за кучето на крал Джофри.

– Когато ония Каменни врани слязат, може и да се зарадвате, че си имате куче.

– Може. – Човекът се поколеба, но после набра кураж. – Ама

разправят, че си изпразнил корема зарад боя при Черна вода. Викат, че...

– Знам какво разправят. – Гласът на Сандор беше като триона. – Плати ми и се махаме.

Когато тръгнаха, Хрътката имаше кесия, пълна с медници, мях с горчив ейл и нов меч. Мечът беше много стар, честно казано, макар че за него бе като нов. Беше го разменил със собственика му срещу брадва, която бе взел при Близнаците, онази, с чиято помощ изкара цицина на главата на Аря. Ейлът свърши още първия ден, но Клегейн точеше меча всяка нощ и кълнеше мъжа, с когото го бе разменил, за всяка дракотина и ръждиво петно. „Щом е напълнил гащите преди боя, защо толкова го е грижа мечът му да е остър?“ Не беше от въпросите, които Аря смееше да зададе на глас, но много мислеше над него. Затова ли беше избягал той от Близнаците и я беше отмъкнал със себе си?

Щом се върнаха в речните земи, видяха, че дъждовете са спрели и че наводнените реки и потоци започват да спадат. Хрътката обърна на юг, обратно към Тризъбеца.

– Ще тръгнем за Речен пад – каза той на Аря, докато печаха уловения от него заек. – Може пък Черната риба да поиска да си купи една вълчица.

– Той не ме познава. Няма да знае дори дали наистина съм аз. – На Аря ѝ беше омръзнало да тръгва за Речен пад. Имаше чувството, че вече от години тръгва за Речен пад и все не стига до него. Всеки път щом тръгнеше за Речен пад, стигаше да някое все по-лошо място. – Няма да ти даде никакъв откуп. Най-много да те обеси.

– Ами да опита. – Хрътката се обърна и се изплю.

„Не говори като човек, който е напълнил гащите в бой.“ – Знам къде можем да отидем – каза Аря. Все още ѝ беше останал един брат. „Джон ще ме иска, дори никой друг да не ме иска. Ще ме нарече «малката ми сестричка» и ще ми разроши косата.“ Пътят дотам обаче беше много дълъг и тя не мислеше, че ще може да стигне сама. Не беше успяла дори до Речен пад да стигне. – Можем да отидем на Вала.

Смехът на Сандор беше като кучешко ръмжене.

– Малката ни вълча кучка иска да я вземат в Нощния страж, тъй ли?

– Брат ми е на Вала – отвърна му тя упорито. Устата му се изкриви.

– Валът е на хиляда левги оттук. Ще трябва да се бием с проклетите Фрей само за да стигнем до Шийката. А в ония блата има лъвогущери, дето ядат вълци всеки ден за закуска. А и наистина да стигнем севера с цели кожи, в половината замъци са железните хора, а също така и

хиляди скапани мръсни северняци.

– Страх ли те е от тях? – попита тя. – Наистина ли си напълнил гащите преди боя?

За миг си помисли, че ще я удари. Но заекът вече се беше опекъл, кожичката му се пукаше и мазнината капеше от него и прашеше по жаравата. Сандор го извади с една пръчка, разкъса го с големите си ръце и хвърли половината в скута на Аря.

– Нищо ми няма на гащите – рече той и си откъсна бутчето. – Но не давам и пукната пара нито за теб, нито за брат ти. И аз имам брат.

ТИРИОН

– Тирион – каза отегчено сир Кеван Ланистър, – ако наистина си невинен за смъртта на Джофри, ще можеш без никакви трудности да го докажеш пред съда.

Тирион се извърна от прозореца.

– Кой ще ме съди?

– Правосъдието принадлежи на трона. Кралят е мъртъв, но твоят баща си остава Ръката. След като е обвинен собственият му син, а жертвата е родният му внук, той помоли лорд Тирел и принц Оберин да ти бъдат съдиите.

Новината съвсем не успокои Тирион. Мейс Тирел беше тъст на Джофри, макар и за кратко, а колкото до Червената усойница... ами той просто си беше змия.

– Ще ми се позволи ли да поискам съд с двубой?

– Не бих те посъветвал за това.

– Защо не? – Беше му спасило живота в Долината, защо не и тук? – Отговори ми, чичо. Ще ми бъде ли разрешен съд с двубой и поборник, който да докаже невинността ми?

– Естествено, стига да го поискаш. Само че отсега е добре да знаеш, че сестра ти е решила да посочи сир Грегър Клегейн за свой поборник в случай, че се стигне до такъв съд.

„Кучката предусеща ходовете ми преди да съм ги направил. Жалко, че не си е избрала Черно котле.“ Брон щеше набързо да приключи с всеки от тримата братя, но Яздещата планина беше друго нещо.

– Ще го обмисля тази нощ, докато спя. – „Трябва да поговоря с Брон, и то колкото може по-скоро.“ Не искаше и да мисли какво щеше да му струва това. Брон имаше много точна представа колко цени кожата си. – Има ли Церсей свидетели срещу мен?

– Всеки ден стават все повече.

– Тогава и аз трябва да си имам свидетели.

– Каж ми кои ще призовеш и сир Адам ще прати Стражата да ги доведат на съда.

– Бих предпочел сам да си ги намеря.

– Ти си обвинен в кралевубийство и родоубийство. Наистина ли си въобразяваш, че ще те пуснат да влизаш и да си излизаш, когато ти хареса? – Сир Кеван махна към масата. – Имаш перо, мастило и

пергамент. Напиши имената на тези свидетели, които ти трябват, и ще направя всичко, което ми е по силите, да ти ги осигуря, имаш думата ми на Ланистър. Но няма да напуснеш тази кула, освен когато тръгнеш на съд.

Тирион не мислеше да се унижава с просия.

– Ще позволиш ли моят скуайър да влиза и излиза? Момчето Подрик Пейн?

– Разбира се, ако това ти е желанието. Ще ти го изпратя.

– Направи го. По-скоро ще е по-добре от по-късно, а точно сега ще е най-добре. – Той се заклати към писалището. Но когато чу вратата да се отваря, се обърна и каза: – Чичо?

Сир Кеван се спря. – Да?

– Не го направих аз.

– Бих искал да го повярвам, Тирион.

Щом вратата се затвори, Тирион Ланистър се покачи на стола, наостри перото и придърпа празния пергамент. „Кой ще говори в моя защита?“ Топна перото в мастилницата.

Листът още беше девствен, когато Подрик Пейн дойде.

– Милорд – каза момчето. Тирион остави перото.

– Намери Брон и ми го доведи веднага. Кажу ми, че става въпрос за злато, повече злато, отколкото е сънувал някога, и гледай да не се връщаш без него.

– Да, милорд. Тоест, не. Няма. Да се върна. – И замина.

Не се върна до залез слънце, нито след като луната изгря. Тирион заспа на скамейката до прозореца и се събуди чак на заранта вкочанен и изтръпнал. Един слуга му донесе каша и ябълки за закуска, и рог, пълен с ейл. Яде на масата, с празния пергамент пред себе си. След един час слугата се върна за купата.

– Виждал ли си скуайъра ми? – попита го Тирион. Мъжът поклати глава.

Той въздъхна, отново се обърна към масата и отново топна перото. „Санса“, написа върху пергаментата. Остана да седи, втрещен в името и стиснал зъби толкова силно, че го заболяха.

Освен ако Джофри наистина не се беше задавил, което дори на Тирион му беше трудно да приеме, беше възможно да го е отровила Санса. „Джоф направо беше сложил чашата си в скута ѝ и ѝ беше дал колкото си искаш поводи.“ Всякакви съмнения, които Тирион можеше да има, се бяха изпарили заедно с жена му. „Една плът, едно сърце, една душа.“ Устата му се изкриви. „Санса хич не се потруди да докаже колко значат

за нея тези клетви, нали? Е, а ти какво очакваше, джудже такова?“ И все пак... откъде можеше Санса да е взела отровата? Не можеше да повярва, че момичето е действало само. „Всъщност наистина ли държа да я намерят?“ Щяха ли съдиите да повярват, че невръстната съпруга на Тирион е отровила краля без знанието на мъжа си? „Аз не бих го повярвал.“ Церсей щеше да настоява, че двамата са го направили заедно.

При все това на другия ден той връчи пергаментна на чичо си. Сир Кеван го прочете и се намръщи.

– Лейди Санса е единственият ти свидетел?

– Ще измисля и други след време.

– Гледай да ги измислиш още сега. Съдиите решиха да започнат процеса след три дни.

– Твърде скоро. Затворили сте ме тук под стража, как да си намеря свидетели за моята невинност?

– Сестра ти не се затрудни да намери достатъчно свидетели за твоята виновност. – Сир Кеван нави пергаментна. – Сир Адам е пратил хора да заловят жена ти. Варис е обещал сто елена за сведение за местонахождението ѝ, и сто дракона за самото момиче. Ако момичето може да бъде намерено, то ще бъде намерено и ще ти го доведе. Не виждам нищо лошо мъж и жена да делят обща килия и да се утешават един друг.

– Много си мил. Виждал ли си скуайъра ми?

– Пратих ти го вчера. Не е ли дошъл?

– Дойде – призна Тирион. – И си замина.

– Ще ти го пратя пак.

Но Подрик Пейн се върна чак на другата заран. Пристъпи много колебливо в стаята, със страх, изписан на лицето му. Зад него влезе Брон. Рицарят наемник носеше жакет, обшит със сребро, и тежък плащ. Зад колана му бяха затъкнати фини кожени ръкавици.

Само един поглед към лицето на Брон и стомахът на Тирион се сви на топка.

– Доста се забави.

– Момчето ме помоли, иначе хич нямаше и да дойда. Канен съм в замъка Стоукуорт за вечеря.

– Стоукуорт? – Тирион скочи от леглото. – И какво толкова важно има за теб в Стоукуорт?

– Невяста. – Брон се усмихна като вълк, представящ си изгубено в гората агънце. – Вдругиден се женя за Лолис.

– Лолис! – „Страхотно, адски страхотно.“ Малоумната дъщеря на лейди Танда получаваше един рицар съпруг и един вид баща за

копелето в корема си, а сир Брон Черна вода изкачваше още едно стъпало. Тук вонеше на пръстчетата на Церсей. – Онази кучка сестра ми ти е пробутала куц кон. Момичето е малоумно.

– Ако исках ум, щях да се ожена за тебе.

– Лолис е с дете от друг мъж.

– Като го изтърси, ще е с мое.

– Тя дори не е наследничка на Стоукуорт! – изтъкна Тирион. – Има по-голяма сестра. Фалайз. Омъжена сестра.

– Омъжена преди десет години и още ялова – каза Брон. – Съпругът ѝ я отбягва в леглото. Разправят, че предпочитал девственици.

– Може и кози да предпочита, все тая. Земите ще минат в ръцете на жена му, когато лейди Танда умре.

– Освен ако Фалайз не умре преди майка си.

Тирион се зачуди дали Церсей има представа що за влечуго е дала на лейди Танда за кърмене. „И да го знае, пука ли й?“ – Тогава защо си тук? Брон сви рамене.

– Ти веднъж ми каза, че ако някой ми предложи да те продам, ще удвоиш цената.

„Да.“ – Две жени ли искаш, или два замъка?

– И едното, и другото ще е добре. Но ако искаш да убия Грегър Клегейн, предпочитам един наистина голям замък.

Седемте кралства бяха пълни със знатни девизи, но дори най-старата, най-бедната и най-грозната брантия в кралството щеше да се поколебае преди да се омъжи за такава долна измет като Брон. „Освен ако е с омекнало тяло и омекнал ум, и е дете без баща в корема, дошло след като е изнасилена от петдесет души.“ Лейди Танда толкова отчаяно търсеше съпруг за Лолис, че дори беше преследвала Тирион по едно време, и това беше преди половината Кралски чертог да ѝ се порадва. Несъмнено Церсей беше подсладила с нещо предложението си, а Брон сега наистина беше рицар, което го правеше подходяща партия за по-малка дъщеря на дребен дом.

– В момента изпитвам ужасен недостиг на замъци и знатни девизи – призна Тирион. – Но мога да ти предложа злато и благодарност, както преди.

– Злато си имам. Какво мога да си купя с една благодарност?

– Може да се изненадаш. Един Ланистър си плаща дълговете.

– Сестра ти също е Ланистър.

– Милейди съпругата ми е наследничка на Зимен хребет. Ако се измъкна от тази каша с глава на раменете, един ден може да властвам над

Севера от нейно име. От тази баница можеш да си отрежеш тлъсто парче.

– Ако, когато и може би – каза Брон. – Пък и там горе кръвта изстива. Лолис е пухкава, топла и подръка. След две нощи мога да я имам. – – Перспектива, за която не бих ти завидял.

– Така ли? – Брон се ухили. – Признай го, Дяволче. Ако трябваше да избираш дали да чукаш Лолис, или да се биеш с Планината, щеше да си свалиш гащите и да вдигнеш чепа преди човек да примига.

„Адски добре ме познава.“ Тирион опита друга тактика.

– Чух, че сир Грегър бил ранен на Червената вилка и още веднъж при Дъскъндейл. Това би трябвало да го е позабавило.

Брон го погледна с досада.

– Той никога не е бил бърз. Само е адски едър и адски силен. Признавам, по-бърз е, отколкото би очаквал човек за неговия ръст. Има чудовищно дълъг обхват и като че ли не усеща удари така, както би ги усетил всеки нормален мъж.

– Толкова ли те плаши? – попита го Тирион с надеждата да го предизвика.

– Ако не ме плашеше, значи съм скапан тъпак. – Брон сви рамене. – Сигурно мога и да го надвия. Ще потанцувам около него, докато се умори да сече по мен толкова, че да не може да вдигне меч. Ще го изкарам някак от равновесие. Като паднат по гръб, все едно е колко са високи. Но все пак е рисковано. Една грешна стъпка и загивам. Защо да рискувам? Харесвам те много, макар да си дребен и грозен кучи син... но ако изляза да се бия в твоята битка, и в двата случая губя. Или Планината ми пръска червата, или аз го убивам и губя Стоукуорт. Аз си продавам меч, но не си го давам. Не съм като скапания ти брат.

– Да – отвърна с тъга Тирион. – Не си. – Махна с ръка. – Върви си тогава. Тичай си в Стоукуорт при твоята лейди Лолис. Може пък да намериш в брачното ложе повече радост, отколкото аз в моето.

Брон се поколеба до вратата.

– Какво ще направиш, Дяволче?

– Ще убия Грегър сам. От това няма ли да излезе една весела лесен?

– Дано да чуя да я пеят. – Брон се ухили и излезе от вратата, от замъка и от живота му.

Под размърда крака.

– Съжалявам.

– Защо? Твоя ли е вината, че Брон е нагъл мошеник с черно сърце? Той винаги е бил нагъл мошеник с черно сърце. Точно това харесвах у

него. – Тирион си наля чаша вино и я отнесе до прозореца. Денят отвън беше сив и дъждовен, но много по-светъл от онова, което чакаше него. Предполагаше, че би могъл да прати Подрик Пейн да поразпита за Шага, но навътре в кралския лес имаше толкова скрити места, че разбойниците често избягваха залавянето с десетки години. „А пък Под понякога трудно намира и кухнята, когато го пратя да ми донесе сирене.“ Тимет, син на Тимет най-вероятно вече се беше върнал в Лунните планини. А въпреки това, което беше казал на Брон, да излезе срещу сир Грегър Клегейн щеше да е още по-голям фарс от онзи, който Джофри му поднесе с джуджетата рицари. Не се канеше да умре с вълни от смях, кънтящи в ушите му. „Толкова със съда чрез дуел.“ По-късно същия ден сир Кеван отново го навести, а на другия ден – още веднъж. Не бяха намерили Санса, учтиво го уведоми чичо му. Нито глупака сир Донтос, който беше изчезнал същата нощ. Имал ли Тирион други свидетели, които да иска да призове? Нямаше. „Как да докажа, че не съм отровил виното, мама му стара, като хиляда души ме видяха да пълня чашата на Джоф?“ Тази нощ изобщо не можа да заспи.

Лежеше в тъмното, втречен в балдахина над главата си, и си броеше призраците. Видя Тиша, как се усмихваше, докато го целуваше, видя Санса, гола и трепереща от страх. Видя Джофри, как се дереше по гърлото и кръвта течеше от шията му, а лицето му почерняваше. Видя очите на Церсей и вълчата усмивка на Брон, и похотливо ухилената Шае. Дори си помисли, че Шае не може да го възбуди. Започна да се гали, мислейки, че ако събуди патока си и го задоволи, ще може да се отпусне и да заспи, но нямаше полза.

И тогава дойде утрото и времето да започне неговият процес.

Тази сутрин не дойде сир Кеван, а сир Адам Марбранд с дузина златни плащове. Тирион беше закусил с варени яйца, бекон и пържени хлебчета и се беше облякъл в най-хубавите си дрехи.

– Сир Адам – рече той. – Мислех, че баща ми би могъл да прати Кралската гвардия да ме придружи до съда. Все още съм член на кралската фамилия, нали така?

– Така е, милорд, но се боя, че повечето от Кралската гвардия ще свидетелстват срещу вас. Лорд Тивин реши, че няма да е редно да служат като ваша охрана.

– Боговете да не дават да направим нещо нередно. Моля, водете. Щяха да го съдят в тронната зала, където беше умрял Джофри.

Докато сир Адам го водеше през високите бронзови врати и по дългия килим, той усети погледите. Стотици се бяха струпали, за да видят

как ще го съдят. Поне се надяваше, че това е причината. „Доколкото разбирам, всички са свидетели срещу мен.“ Забеляза кралица Марджери горе в галерията, бледа и много красива в траура си. „Два пъти омъжена и два пъти вдовица, а е едва на шестнайсет.“ Майка ѝ се извисяваше от едната ѝ страна, дребната ѝ баба стоеше от другата, с придворните дами наоколо и рицарите на баща ѝ, задръстили останалата част от галерията.

Подиумът още стоеше под празния Железен трон, макар че бяха раздигали всички маси освен една. Зад нея седяха едрият лорд Мейс Тирел в златна мантия над зелените си одежди и по-слабият принц Оберин Мартел, в свободно падащ халат на оранжеви, жълти и пурпурни ивици. Между тях седеше лорд Тивин Ланистър. „Може би все още има някаква надежда за мен.“ Дорнецът и владетелят на Планински рай се ненавиждаха. „Ако намеря начин да използвам това...“ Върховният септон почна с молитва, като помоли Отеца горе да ги напътства в правосъдието. Когато свърши, отецът долу се надвеси над масата и рече:

– Тирион, ти ли уби крал Джофри? „Минутка не ще да загуби.“ – Не.

– Е, това поне е облекчение – каза сухо Оберин Мартел.

– Санса Старк ли го направи тогава? – попита строго лорд Тирел. „На нейно място щях да го направя.“ Но където и да беше Санса и каквото и участие да имаше в тази работа, тя си оставаше негова съпруга. Беше загърнал плаща на закрилата си на раменете ѝ, макар да се наложи да се покачи на гърба на един шут, за да го направи.

– Боговете убиха Джофри. Той се задави с гълъбовия пай. Лорд Тирел почервеня.

– Нима обвинявате пекарите?

– Тях или гълъбите. Просто ме изключете от това. – Тирион чу нервен смях и разбра, че е направил грешка. „Дръж си езика, тъпако, преди да ти е изкопал гроба.“ – Срещу теб има свидетели – каза лорд Тивин. – Първо трябва да изслушаме тях. След това можеш да представиш своите свидетели. Трябва да говориш само с наше разрешение.

Нищо не му оставаше, освен да кимне.

Сир Адам му беше казал истината: първият, когото вкараха, беше сир Бейлон Суан от Кралската гвардия.

– Лорд Ръка – почна той, след като Върховният септон го закле да говори истината и само истината – имах честта да се сражавам редом до вашия син на моста от кораби. Той е храбър човек въпреки ръста си и няма да повярвам, че той е извършил това нещо.

През залата мина вълна на ропот и Тирион се зачуди що за безумна

игра играе Церсей. „Защо ще предлага свидетел, който е убеден, че съм невинен?“ Скоро разбра. Сир Бейлон заговори с неохота как Тирион го беше издърпал от Джофри в деня на метежа.

– Той наистина удари Негова милост, така е. Беше изблик на гняв, нищо повече. Тълпата за малко щеше да ни избие.

– В дните на Таргариените човек, който удари някой от кралската кръв, щеше да загуби ръката, с която е ударил – отбеляза Червената усойница от Дорн. – Нима ръчичката на джуджето е пораснала отново или Белите мечове са забравили дълга си?

– Той самият е от кралската кръв – отвърна сир Бейлон. – И беше Ръката на краля освен това.

– Не – заяви лорд Тивин. – Той заместваше Ръката, докато ме нямаше.

Сир Мерин Трант със задоволство дописа изложеното от сир Бейлон, когато зае мястото му на свидетел.

– Той събори краля на земята и почна да го рита. Крещеше му, че било несправедливо, че Негова милост се е отървал, без да пострада, от разгневените тълпи.

Тирион започна да схваща замисъла на сестра си. „Тя започна с човек, който е прочут с честността си, и изцеди от него всичко, което можеше да получи. Всеки следващ свидетел ще разправя все по-лоши неща, докато не започна да изглеждам ужасен като Мегор Жестокия и Врис Лудия, взети заедно, с малко боя от Егон Нечестивия, за подправка.“

Сир Мерин продължи с разказа си как Тирион спрял наказанието, наложено от Джофри над Санса Старк.

– Джуджето запита Негова милост дали знаел какво е станало с Ерис Таргариен. Когато сир Бейлон се обади в защита на краля, Дяволчето го заплаши, че ще го убие.

След него влезе Блънт, който повтори жалката история. Каквато и неприязън да таеше сир Борос към Церсей затова, че го беше изключила от Кралската гвардия, все пак изрече думите, които тя искаше.

Тирион не можеше повече да държи езика си зад зъбите.

– Защо не кажете на съдиите какво правеше Джофри? Мъжът с едрите челюсти го изгледа сърдито.

– Вие казахте на диваците си да ме убият, ако си отворя устата, това ще им кажа.

– Тирион – каза лорд Тивин. – Трябва да говориш само когато те призовем. Приеми това за предупреждение.

Тирион се подчини, но отвътре му кипеше.

След това влязоха Черните котлета, и тримата един след друг. Озни и Осфрид разправиха случката с вечерята му с Церсей преди Битката на Черна вода и за заплахите, които беше отправил.

– Той каза на Нейна милост, че се кани да й причини зло – каза сир Осфрид. – Да я нарани.

Брат му Озни го потвърди.

– Каза, че щял да изчака деня, в който ще е щастлива, и ще направи така, че радостта ѝ да се превърне в пепел в устата ѝ. – Никой от двамата не спомена за Алайя.

Сир Озмунд Черно котле, жив символ на рицарството, в безукорна броня и бял вълнен плащ, се закле, че крал Джофри отдавна е знаел, че вуйчо ми Тирион се кани да го убие.

– Онова смело момче ми каза: „Добри ми сир Озмунд, пазете ме добре, че вуйчо ми не ме обича. Решил е да стане крал на мое място.“ Това Тирион не можа да го преглътне.

– Лъжец! – Направи две крачки напред, но златните плащове го дръпнаха обратно.

Лорд Тивин се намръщи.

– Трябва ли да заповядам да ти вържат с верига ръката и крака като на обикновен разбойник?

Тирион стисна зъби. „Втора грешка, тъпак, тъпак, тъпо джудже! Стой спокоен или си обречен.“ – Не. Моля за извинение, господа. Лъжите му ме разгневиха.

– Истините му, искаш да кажеш – намеси се Церсей. – Татко, моля да го оковете, заради собствената ви безопасност. Виждате го как се държи.

– Виждам, че е едно джудже – каза принц Оберин. – Денят, в който се уплаша от едно джудже, ще е денят, в който ще се удавя в буре с червено.

– Окови не ни трябват. – Лорд Тивин погледна към прозорците и стана. – Часът стана късен. Ще продължим утре.

Тая нощ, сам в килията си на кулата с един празен пергамент и чаша вино, Тирион неволно се замисли за жена си. Не за Санса, а за първата си жена, Тиша. „Курвата жена, не вълчицата жена.“ Любовта ѝ към него се оказа преструвка, но той все пак беше повярвал и беше намерил радост в тази своя вяра. „Дайте ми сладки лъжи и си запазете горчивите истини.“ Отпиваше от виното и мислеше за Шае. По-късно, когато сир Кеван направи нощната си визита, Тирион го попита за Варис.

– Вярваш ли, че евнухът ще говори в твоя защита?

– Не мога да съм сигурен преди да поговоря с него. Прати ми го тук, чичо, направи ми тази добрина.

– Както искаш.

Майстер Балард и Френкен откриха съда на втория ден. Те бяха отворили благородното тяло на крал Джофри и не бяха намерили никакъв зальк от гълъбовия пай, нито от каквато и да било друга храна, заседнала в кралското му гърло.

– Убила го е отрова, благородни господа – заяви Балард, а Френкен кимна гробовно.

След това доведоха Великия майстер Пицел, който се подпираше тежко на тоягата си и трепереше, а от дългия му пилешки врат стърчаха няколко бели косъма. Беше твърде изнемощял, за да стои прав, затова съдиите разрешиха да му донесат стол и една маса освен това. На масата бяха подредени малки шишенца. Пицел с удоволствие даде име на всяко.

– Сива шапчица – рече той с треперещ глас, – от отровна гъба. Нощна сянка, сладък сън, демонски танц. Това е сляпо око. Вдовича кръв го наричат това, заради цвета. Жестока отрова. Запушва мехура и дебелото черво, докато човек не посинеет от собствената си отрова. Това е вълча гибел, това тук – жлъч на базилиск, а ей това е сълзите на Лис. Да. Всички ги знам. Дяволчето Тирион Ланистър ги открадна от покоите ми, когато ме прати в тъмницата по лъжливо обвинение.

– Пицел! – извика Тирион, рискувайки отново да си навлече гнева на баща си. – Може ли някоя от тези отрови да задави дишането на човек?

– Не. За това ще ви трябва по-рядка отрова. Когато бях момче в Ци-таделата, учителите ми я наричаха просто удушвача.

– Но тази рядка отрова не е намерена тук, нали?

– Не, милорд. – Пицел примига. – Вие сте я използвали всичката, за да убиете най-благородното дете, което боговете са давали някога на тази добра земя.

Бесът на Тирион надделя над разума му.

– Джофри беше жесток и глупав, но не съм го убил аз! Вземете ми главата, ако искате, но нямам участие в смъртта на племенника си.

– Тишина! – каза лорд Тивин. – Три пъти те предупредих. Следващия път ще наредя да ти запушат устата и да те оковат.

След Пицел тръгна процесията, дълга и отегчителна. Лордове, дами и благородни рицари, знатни, както и низши, всички те бяха

присъствали на сватбеното пиршество, видели бяха как Джофри се бе задавил и как лицето му бе почерняло като дорнска слива. Лорд Редвин, лорд Селтигар и сир Флемент Бракс бяха чули заплахите на Тирион, отправени към краля; двама слуги, един жонгльор, лорд Джилс, сир Хобър Редвин и сир Филип Фути бяха забелязали, че той пълни сватбения бокал; лейди Мериуедър се закле, че видяла джуджето да пуска нещо в кралското вино, докато Джоф и Марджери режели гълъбовия пай. Старият Естермонт, младият Пекълдън, певецът Галиеон от Квай и скуайърите Морос и Джанос Слинг разказаха как Тирион вдигнал бокала, докато Джоф умираше, и изсипал остатъка от отровеното вино на пода.

„Кога успях да си създам толкова много врагове?“ Лейди Мериуедър му беше почти непозната. Тирион се зачуди дали е спяла, или просто е купена. Добре поне, че Галиеон Квайски не изложи разказа си в музика, иначе щяха да се получат седемдесет и седем проклетни куплета.

Когато чичо му го посети същата нощ след вечеря, се държеше хладно. „И той смята, че аз съм го направил.“ – Имаш ли свидетели за нас? – попита го сир Кеван.

– Не, като свидетели – не. Освен ако не намерите жена ми. Чичо му поклати глава.

– Изглежда, процесът върви много лошо за теб.

– О, така ли мислиш? Не бях забелязал. – Тирион се опипа по белега. – Варис не дойде.

– Няма и да дойде. Утре ще свидетелства срещу теб. „Чудесно.“ – Разбирам. – Помръдна на стола си. – Любопитен съм. Ти винаги си бил честен човек, чичо. Какво убеди теб?

– Защо ще крадеш отровите на Пицел, ако не за да ги използваш? – отвърна му грубо сир Кеван. – А лейди Мериуедър е видяла...

– Нищо не е видяла! Не е имало какво да се види. Но как да го докажа? Как да докажа каквото и да е, окошарен тук?

– Може би е настъпило времето да си признаеш.

Дори през дебелия каменни стени на Червената цитадела Тирион чу тежкия и непрестанен ромон на дъжда.

– Кажй го пак, чичо! Готов съм да се закълна, че ме подкани да призная.

– Ако признаеш вината си пред трона и се разкаеш за престъплението, баща ти ще задържи меча. Ще ти се разреши да облечеш черното.

Тирион се изсмя в лицето му.

– Това бяха същите условия, които Церсей предложи на Едард

Старк. Всички знаем как свърши това.

– Баща ти не беше замесен. Това поне беше вярно.

– Черен замък гъмжи от убийци, крадци и изнасилвачи – каза Тирион, – но не си спомням да съм срещал много кралейубийци, докато бях там. Очакваш, че ако призная, че съм родоубиец и кралейубиец, баща ми просто ще кимне, ще ми прости и ще ме опакова за Вала с няколко ката топли вълнени долни гащи? – Изсмя се грубо.

– Не става дума за опрощение – отвърна мрачно сир Кеван. – Едно признание просто ще успокои нещата. Тъкмо затова баща ти ме праща с това предложение.

– Предай му искрената ми благодарност, чичо – каза Тирион, – но му кажи, че в момента не съм в подходящо за признания настроение.

– На твоето място щях да побързам да си променя настроението. Твоята сестра иска главата ти, а лорд Тирел най-малкото е склонен да ѝ я даде.

– Значи един от съдиите ми вече ме е осъдил, без да чуе нито дума в моя защита? – Не беше очаквал нищо повече. – Все пак ще ми бъде ли позволено да говоря и да представя свидетели?

– Ти нямаш свидетели – припомни чичо му. – Тирион, ако си виновен за това ужасно деяние, Валът е по-добра съдба, отколкото заслужаваш. А ако си невинен... знам, на север се водят битки, но въпреки това за теб ще е по-безопасно място, отколкото Кралски чертог, какъвто и да е изходът от този процес. Тълпата е убедена в твоята вина. Ако проявиш глупостта да се появиш по улиците, ще те разкъсат.

– Разбирам, че тази перспектива много те безпокои.

– Ти си син на моя брат.

– Би могъл на него да му го припомниш.

– Мислиш ли, че би позволил да облечеш черното, ако не носеше неговата кръв и тази на Джоана? Знаем, в твоите очи Тивин изглежда корав човек, но не е по-корав, отколкото трябва да бъде. Нашият баща беше мил и добродушен човек, но толкова слаб, че знаменосците му се подиграваха над чашите. Някои дръзваха открито да му се опълчват. В двора пускаше шеги за беззъби лъвове. Крадеше го дори любовницата му. Жена само на една стъпка над долна градска пачавра, но си отмъкваше от накитите на майка ми! На Тивин се падна да върне дома Ланистър на мястото, което му се полага. И на него се падна да управлява това кралство, когато все още не беше на повече от двадесет. Цели двайсет години носеше този тежък товар на плещите си и си спечели само завистта на един безумен крал. Вместо почитта, която заслужаваше,

трябваше да понася безброй унижения, но въпреки всичко даде на Седемте кралства мир, изобилие и правосъдие. Той е справедлив човек. Ще е благоразумно от твоя страна, ако му се довериш.

Тирион примига удивен. Сир Кеван винаги беше бил стабилен, улегнал и практичен; никога досега не беше го чувал да говори с такава жар.

– Ти го обичаш.

– Той ми е брат.

– Аз... ще помисля над това, което ми каза.

– Тогава го обмисли грижливо. И бързо.

Тази нощ той не мисли за нищо друго, но на заранта все още не беше решил дали може да се довери на баща си. Един слуга му донесе наша и мед за закуска, но на езика му горчеше от мисълта за признанието. „Ще ме наричат кралеубиец до края на дните ми. За хиляда години напред, ако изобщо ме помнят, ще си остана чудовищното джудже, отровило младия си племенник на сватбения му пир.“ Тази мисъл гака го разгневи, че той запокити купата с лъжицата през стаята и на стената остана петно от кашата. Сир Адам Марбранд го изгледа с любопитство, когато дойде да го заведе до съда, но прояви възпитание и не допита нищо.

– Лорд Варис – известни херолдът, – надзорникът на тайните осведомители.

Напудрен, натруфен и ухаещ на розова вода, Паяка непрестанно триеше длани, докато говореше. „Животеца ми измива от ръцете си“ – помисли Тирион, докато слушаше скръбното изреждане на евнуха как Дяволчето замислил да лиши Джофри от защитата на Хрътката и как говорил с Брон за предимствата от това Томен да го замести на трона. „Полуистините се ценят повече от откровените лъжи.“ И за разлика от останалите, Варис разполагаше с документи: късчета пергамент, усърдно изпълнени с бележки, подробности, дати, цели разговори. Толкова материал, че декламацията му продължи цял ден, и повечето – неопровержим. Варис потвърди за среднощната визита на Тирион в покоите на Великия майстер Пицел и за кражбата на отровите и отварите му, потвърди заплахата, която беше отправил към Церсей на онази тяхна вечеря, потвърди всяка проклета дреболия, освен самото отравяне. Когато принц Оберин го попита как изобщо може да знае всичко това, след като не е присъствал на нито едно от събитията, евнухът само се изкикоти и отвърна:

– Моите птиченца ми казаха. Тяхната задача е да узнават, а моята – да го научавам.

„Как да оспоря доносите на птиченцата му? – помисли Тирион. –

Трябваше да взема главата на евнуха още в първия си ден в Кралски чертог. Проклет да е. Проклет да съм и аз за доверието, което вложих в него.“ – Всичко ли изслушахме? – попита лорд Тивин дъщеря си, след като Варис напусна залата.

– Почти – каза Церсей. – Моля за вашето разрешение да ви представя един последен свидетел утре сутринта.

– Както желаете – каза лорд Тивин.

„О, добре – помисли с гняв Тирион. – След този фарс, наречен процес, екзекуцията ще ми дойде почти като облекчение.“ Същата нощ, докато седеше до прозореца и пиеше, чу гласове зад вратата. „Сир Кеван, дошъл е за отговора ми“ – реши той, но не влезе чичо му.

Тирион стана и посрещна принц Оберин с насмешлив поклон.

– Позволено ли е на съдиите да посещават обвиняемите?

– На принцовете е позволено да ходят където пожелаят. Или поне така казах на стражите. – Червената усойница взе стол и седна.

– Баща ми ще остане недоволен от вас.

– Доволството на Тивин Ланистър е последната ми грижа. Това, дето го пиете, дорнско вино ли е?

– От Арбор.

Оберин направи гримаса.

– Червена вода. Вие ли го отровихте?

– Не. А вие? Принцът се усмихна.

– Всички ли джуджета имат езици като вашия? Някой ще клъцне един от тях тия дни.

– Не сте първият, който ми го казва. Май трябва сам да си го клъцна. Изглежда, ми носи само неприятности.

– Забелязах го. Мисля, че мога да пийна малко от гроздовия сок на лорд Редвин, в края на краищата.

– Както обичате. – Тирион му поднесе чаша.

Принцът отпи, млясна и преглътна.

– Ще свърши работа засега. Утре ще ви пратя малко силно дорнско вино. – Отново отпи. – Май намерих най-последната оная златокоса курва както се надявах.

– Значи намерихте бардака на Чатая?

– При Чатая легнах с чернокожото момиче. Алайя се казваше май. Изключителна, въпреки шарките по гърба ѝ. Но курвата, която имам предвид, е сестра ви.

– Тя успя ли да ви съблазни? – попита Тирион. Изобщо не се изненада.

Оберин се изсмя.

– Не, но ще успее, ако приема цената ѝ. Кралицата дори намекна за брак. Нейна милост има нужда от нов съпруг, а има ли по-добра партия от един принц на Дорн? Елария е убедена, че трябва да приема. Само мисълта за Церсей в леглото ни я подмокря, тази похотлива мръсница. И при това няма да се налага да плащаме петака на джуджето. Единственото, което сестра ти иска в замяна, е една глава, малко по-големичка такава, и без нос.

– И? – попита Тирион. Вместо отговор принц Оберин разклати вионото и каза:

– Когато Младия дракон завладял Дорн, оставил да ни управлява владетелят на Планински рай, след Покоряването на Слънчево копие. Онзи Тирел се местел с войската си от крепост на крепост, гонел бунтовниците и се грижел да се покорим. Пристигал със сила, взимал по-редния замък и оставал по един лунен кръг, след което тръгвал към нов замък. Имал навика да изхвърля лордовете от покоите им и да заема ложетата им. Една нощ се озовал под тежък кадифен балдахин. До възглавниците висял дълъг шнур в случай, че му се дощя да си повика някоя пачавра. Имал вкус към дорнските жени този Тирел, и кой може да го вини за това? Така че дръпнал той шнура и когато го направил, балдахинът над него се разтворил и върху него се изсипали сто червени скорпиона. Смъртта му подпалила пожар, който скоро помел цял Дорн, и излил победите на Младия дракон само за два дни и две нощи. И отново сме станали свободни.

– Знам я историята – каза Тирион. – И какво от това?

– Просто така. Ако се случи някога да намеря шнур до леглото си и го дръпна, бих предпочел скорпионите пред кралицата в цялата ѝ гола прелест.

Тирион се ухили.

– В това поне вкусовете ни съвпадат.

– Разбира се, има много неща, за които трябва да благодаря на сестра ви. Ако не беше обвинението ѝ на пира, като едното нищо вие щяхте да съдите мен, вместо аз – вас. – Тъмните очи на принца блеснаха насмешливо. – Кой знае повече за отрови от Червената усойница на Дорн, в края на краищата? Кой има по-основателна причина да иска да прогони Тирелите от короната? А след като Джофри иде в гроба, според Дорнския закон Железният трон би трябвало да премине в ръцете на сестра му Мирцела, която между другото е сгодена за един от племенниците ми, благодарение на вас.

– Дорнският закон тук е неприложим. – Тирион се чувстваше толкова заклучен в собствената си беда, че така и не беше помислил за наследяването на трона. – Баща ми ще коронува Томен, в това можете да сте сигурни.

– Той наистина може да коронува Томен, тук, в Кралски чертог. Кое не значи, че брат ми не може да коронува Мирцела там, в Слънчево копие. Нима вашият баща ще обяви война на вашата племенничка в полза на вашия племенник? А сестра ви? – Той сви рамене. – Може би наистина трябва да се ожени за кралица Церсей, при условие че тя подкрепи дъщеря си за сметка на сина си. Смятате ли, че би го направила?

„Никога“ – искаше му се да отвърне, но думата заседна в гърлото му. Церсей винаги беше негодувала, че я държат настрана от властта заради пола ѝ. Ако дорнският закон се приложеше на запад, тя щеше да има правата на наследница на Скалата на Кастърли. Двата с Джайм бяха близнаци, но Церсей първа беше излязла на белия свят и това беше достатъчно. Подкрепеше ли каузата на Мирцела, тя щеше да подкрепи и своята.

– Не зная какво ще предпочете сестра ми – призна той. – Но е все едно. Баща ми никога няма да ѝ даде такъв избор.

– Баща ви – каза принц Оберин. – Дано да не живее вечно.

Нещо в тона му накара Тирион да настръхне. Изведнъж той отново се сети за Елия и за всичко, което принц Оберин беше казал, докато преминаваха през пепелищата. „Иска главата, която е изрекла думите, а не само ръката, която е посякла с меч.“ – Не е много благоразумно да изричате такива предателски думи в Червената цитадела, принце. Птиченцата слушат.

– Нека слушат. Предателство ли е да кажеш, че човек е смъртен? „Валар моргулис“, така са казвали в стара Валирия. „Всички трябва да умрат.“ А Ориста дошла и го доказала. – Дорнецът отиде до прозореца и се загледа в нощта. – Говори се, че нямате свидетели за пред нас.

– Надявах се, че само като видите това мое мило лице, ще е достатъчно всички да се убедите в невинността ми.

– Грешите, милорд. Дебелото цвете на Планински рай е напълно убеден във вината ви и е решен да иска смъртта ви. Неговата скъпа Марджери също е пила от онзи бокал и той ни го повтори петдесет пъти.

– А вие? – попита Тирион.

– Хората рядко са такива, каквито изглеждат. А вие изглеждате толкова виновен, че съм убеден в невинността ви. Но въпреки това най-

вероятно ще бъдете осъден. От тази страна на планините правосъдието е в голяма оскъдица. Нямаше такова за Еля, за Егон или за Ренис. Защо трябва да има за вас? Може би истинският убиец на Джофри е изяден от мечка. Това, изглежда, се случва доста често в Кралски чертог. О, чакай, мечката беше в Харънхъл, сега си спомних.

– Тази ли игричка играем? – Тирион потърка белега на носа си. Нищо нямаше да загуби, ако кажеше истината на Оберин. – В Харънхъл наистина имаше мечка и тя наистина уби сир Амори Лорч.

– Много ми е мъчно за него – каза Червената усойница. – И за вас. Всички ли безноси хора лъжат толкова лошо?

– Аз не лъжа. Сир Амори извлякъл принцеса Ренис изпод леглото на баща ѝ и я намушкал смъртоносно. Имал е няколко ратници със себе си, но имената им не зная. – Наведе се над масата. – Този, който е пръснал главата на принц Егон в стената и е изнасилил сестра ви Елия, все още с неговата кръв и мозък по ръцете си, е бил Грегър Клегейн.

– Това пък какво е сега? Истина от устата на Ланистър? – Оберин се усмихна хладно. – Вашият баща му е заповядал, нали?

– Не. – Изрече лъжата без капка колебание и след това така и не спря да се пита защо.

Дорнецът повдигна едната си тънка черна вежда.

– Какъв предан син. И каква жалка лъжа. Тъкмо лорд Тивин е поднесъл децата на сестра ми на крал Робърт, увити в пурпурните плащове на Ланистър.

– Тази дискусия може би трябва да я проведете с баща ми. Той е бил там. Аз бях в Скалата, все още толкова малък, че онова нещо между краката ми ставаше само за пишкане.

– Да, но сега сте тук, и в известно затруднение, бих казал. Вашата невинност може да бъде ясна като този белег на лицето ви, но това няма да ви спаси. Нито баща ви. – Принцът на Дорн се усмихна. – Но аз бих могъл.

– Вие? – Тирион го изгледа с изненада. – Вие сте един от тримата съдии. Как бихте могли да ме спасите?

– Не като ваш съдия. Като ваш защитник.

ДЖАЙМ

Бяла книга лежеше на бяла маса в бяла стая.

Стаята беше кръгла, със стени от бял огладен камък, покрити с бели вълнени пана. Оформяше първия етаж на Кулата на Белия меч, тънка четириетажна постройка, издигната в един ъгъл на крепостната стена с изглед към залива. Приземният етаж бе пълен с брони и оръжия, на втория и третия бяха малките килии на шестимата братя от Кралската гвардия.

Една от тези килии беше негова от осемнадесет години, но тази сутрин той бе преместил вещите си на най-горния етаж, който беше даден изцяло за покои на лорд-командира. Тези стаи също бяха оскъдни, макар и просторни; и се намираха доста над външните стени, което означаваше, че щеше да има гледка към морето. „Това ще ми хареса – помисли той. – Гледката и всичко останало.“ Блед като самата стая, Джайм седеше зад книгата в белите си доспехи на Кралската гвардия и чакаше своите Заклети братя. На бедрото му висеше дълъг меч. „На другото бедро.“ Преди той винаги беше носил меча си на лявото бедро и когато го вадеше от ножницата, го изтегляше пред тялото си. Тази сутрин го беше преместил на дясното си бедро, уж за да може да го изважда с лявата ръка по същия начин, но тежестта му тук изглеждаше неприлична и когато се беше опитал да измъкне оръжието от ножницата, цялото движение му се стори тромаво и неестествено. Облеклото също така не му прилягаше добре. Беше си навлякъл зимната униформа на Кралската гвардия, туника и панталони от избелена вълна и тежък бял плащ, но всичко сякаш му висеше, широко и хлабаво.

Беше прекарал тези няколко дни на процеса на брат си, застанал в дъното на залата. Тирион или не беше го забелязал, или не беше го познал, но това не беше никаква изненада. Половината двор вече като че ли не го познаваше. „Аз съм странник в собствения си дом.“ Синът му беше мъртъв, баща му се беше отказал от него, а сестра му... тя не беше позволила веднъж да остане насаме с нея след онзи първи ден в кралската септа, докато Джофри лежеше сред горящите свещи. Дори докато го носеха през града до гробницата му във Великата септа на Белор, Церсей се държеше на предпазливо разстояние.

Той отново огледа Кръглата стая. Бели вълнени пана покриваха стените, имаше и един бял щит и два кръстосани дълги меча, окачени

над камината. Столът зад масата беше от стар черен дъб, с възглавници от избелена кожа, изтъняла от времето. „Изгъркана от кокалестия задник на Баристан Храбрый и на сир Джеролд Хайтауър преди него, от принц Емон Драконовия рицар, сир Риам Редвин и Демона на Дари, от сир Дънкан Високия и Алин Конингтън, Белия грифон.“ Как ли бяха допуснали боговете Кралеубиеца да влезе в такава благородна компания?

Но ето, че беше влязъл.

Самата маса беше от бяло язово дърво, бяла като кост, изваяна във форма на огромен щит, поддържан от три бели жребеца. По традиция лорд-командирът седеше на върха на щита, а братята – по трима от всяка страна в редкия случай, когато можеха да се съберат всичките седмици. Книгата, която лежеше до лакътя му, беше масивна; висока две стъпки и широка стъпка и половина, листове тънък бял пергамент, подвързани между корици от избелена кожа със златни панти и закопчалки. „Книгата на братята“ беше официалното ѝ име, но по-често я наричаха просто Бялата книга.

Бялата книга съдържаше историята на Кралската гвардия. Всеки рицар, който бе служил някога в нея, си имаше отделна страница, в която да се запишат за вечни времена името и подвизите му. В горния ляв ъгъл на всяка страница беше изрисуван щитът, носен от човека до деня, в който е бил избран, запълнен с цветно мастило. Долу в десния ъгъл беше щитът на Кралската гвардия: снежнобял, празен, чист. Горните щитове бяха до един различни; долните щитове бяха до един еднакви. В пространството между тях бяха изписани фактите от живота и службата на всеки рицар. Хералдичните рисунки и оцветяванията се правеха от септони, прашани от Великата септа на Белор три пъти в годината, но дълг на лорд-командира беше да поддържа обновяването на съдържанието.

„Мой дълг, сега.“ След като се научеше да пише с лявата ръка, тоест. А съдържанието на Бялата книга беше доста изостанало. Трябваше да се въведе смъртта на сир Мандън Мур и сир Престън Грийн-филд, както и кратката, но затова път доста кървава служба в Кралската гвардия на Сандор Клегейн. Нови страници трябваше да се отворят за сир Бейлон Суан, сир Озмунд Черно котле и Рицаря на цветята. „Ще трябва да повикам септон да им изрисува щитовете.“ Сир Баристан Селми беше предшествал Джайм като лорд-командир.

Щитът на неговата страница показваше символите на дома Селми: три жълти житни класа на кафяво поле. Джайм го досмеша, макар и да не се изненада от факта, че сир Баристан си беше направил труда сам да

опише отзоваването си, преди да напусне замъка.

„Сир Баристан Селми. Първороден син на сир Лаянъл Селми от Житен замък. Служил като скуайър при сир Манфред Суан. Наречен «Храбрия» в десетата си година, когато облякъл взети назаем доспехи, за да се яви като тайнствен рицар в турнира при Черен пристан, където бил победен и разкрит от Дънкан, принца на Драконови мухи. Помазан в рицарство в шестнадесетата си година от крал Егон V Таргариен, след като проявил велики подвизи на храброст като тайнствен рицар в зимния турнир при Кралски чертог, побеждавайки принц Дънкан Дребния и сир Дънкан Високия, лорд-командира на Кралската гвардия. Убил Мелис Чудовищния, последния от Претендентите на Блекфир, в двубой по време на Войната на Кралете на деветте петака. Победил Лормел Дългата пика и Цедрик Буря, Копелето на Бронзова порта. Назначен в Кралската гвардия в двадесет и третата си година от лорд-командир сир Джеролд Хайтауър. Защитил подстъпа срещу всички противници в турнира на Сребърния мост. Победител в мелето при Девиче езеро. Спасил живота на крал Ерис II по време на Бунта на Дъскъндейл въпреки раната от стрела в гърдите си. Отмъстил за убийството на своя Заклет брат сир Гуайн Мършавия. Спасил лейди Джейни Суан и нейната септа от Братството на Кралския лес, като победил Саймън Тойн и Смеещия се рицар, и убил първия. На турнира в Староград победил и свалил маската на тайнствения рицар Черен щит, разкривайки го като Копелето на Горни земи. Единствен шампион на турнира на лорд Стефон при Бурен край, където свалил от конете лорд Робърт Баратеон, принц Оберин Мартел, лорд Лейтън Хайтауър, лорд Джон Кънингтън, лорд Джейсън Малистър и принц Регар Таргариен. Ранен от стрела, копие и меч в Битката на Тризъбеца, докато се сражавал редом със Заклетите си братя и Регар, принц на Драконов камък. Опростен и назначен за лорд-командир на Кралската гвардия от крал Робърт I Баратеон. Служил в почетната стража, довела лейди Церсей от дома Ланистър в Кралски чертог, за да се венчае за крал Робърт. Предвождал шурма срещу Стари Уик по време на Бунта на Бейлон Грейджой. Шампион на турнира при Кралски чертог в своята петдесет и седма година. Освободен от служба от крал Джофри I Баратеон в своята шестдесет и първа годишнина, на основание напреднала възраст.“ Първата част от описанието на кариерата на сир Баристан беше въведена от сир Джеролд Хайтауър с едър и властен почерк. Подробното и елегантно писмо на самия Селми започваше от описанието на раняването му на Тризъбеца.

Страницата на самия Джейм беше много по-оскъдна.

„Сир Джайм Ланистър. Първороден син на лорд Тивин и лейди Джоана от Скалата на Кастърли. Служил срещу Братството на Кралския лес като скуайър при лорд Съмнър Крейкхол. Помазан в рицарство в петнадесетата си година от сир Артур Дейн от Кралската гвардия, заради храброст на бойното поле. Избран за Кралската гвардия в петнадесетата си година от крал Ерис II Таргариен. При завземането на Кралски чертог убил крал Ерис II в подножието на Железния трон. Известен след това като «Кралеубиеца». Опростен за престъплението си от крал Робърт I Баратеон. Служил в почетната гвардия, която довела сестра милейди Церсей Ланистър в Кралски чертог, за да се венчае за крал Робърт. Шампион в турнира, проведен в Кралски чертог по повод тяхната сватба.“ Описан така накратко, животът му изглеждаше дребен и жалък. Сир Баристан можеше поне да запише и някои от другите му турнирни победи. А сир Джеролд можеше да добави повече думи за подвизите му, когато сир Артур Дейн съкруши Братството на Кралския лес. Той все пак беше спасил живота на лорд Съмнър, когато Бен Големия корем се канеше да му смаже главата, въпреки че разбойникът успя да му избяга. И се беше удържал сам-самичък срещу Смеещия се рицар, макар че накрая го уби сир Артур. „Каква битка беше само, и срещу какъв противник.“ Смеещия се рицар беше луд, нелепа смесица от рицарска галантност и дивашка жестокост, но не познаваше значението на думата „страх“. „А Дейн, със Зора в ръката...“ Накрая дългият меч на разбойника толкова се очука, че сир Артур спря и му позволи да си вземе нов.

– Тоя бял меч искам аз, вашия – му беше казал рицарят разбойник, когато подновиха двубоя, макар вече да кървеше от дузина рани.

– Тогава ще го получите, сир – отвърна Меча на утрото и го съсече.

„По-прост изглеждаше светът в онези дни – помисли Джайм, – а мъжете, както и мечовете, бяха изковани от по-добра стомана.“ Или само така му се струваше просто защото тогава беше на петнайсет години? Всички те сега бяха в гробовете, Меча на утрото и Смеещия се рицар, Белия бик и принц Люин, сир Озуел Уент с черния му хумор, винаги искреният Джон Дари, Саймън Тойн и неговото Братство на Кралския лес, грубоватият стар Съмнър Крейкхол. „А аз, онова момче, което бях тогава... чудно, кога умря онова момче? Когато облякох белия плащ ли? Когато срязах гърлото на Ерис?“ Онова момче беше мечтало да стане сир Артур Дейн, но някъде по пътя вместо в него се беше превърнала в Смеещия се рицар.

Когато чу вратата да се отваря, затвори Бялата книга и стана, за да посрещне своите Заклети братя. Сир Озмунд Черно котле беше първият,

който пристигна. Ухили се на Джайм, сякаш бяха стари братя по оръжие.

– Сир Джайм – каза, – ако изглеждахте така онази нощ, веднага щях да ви позная.

– Сигурен ли сте? – Джайм се съмняваше. Слугите го бяха окъпали, обръснали, измиха и сресаха косата му. Когато се погледнеше в огледалото, вече не виждаше мъжа, който бе прекосил речните земи с Бриен... но не виждаше и себе си. Лицето му беше слабо и мършаво, а под очите му се бяха появили бръчки. „Заприличал съм на старец.“ – Застанете на мястото си, сир.

Черно котле се подчини. Останалите Заклети братя се изредиха един по един.

– Сирове – каза той с официален тон, след като се събраха и петимата, – кой пази краля?

– Моите братя сир Озни и сир Осфрид – отвърна сир Озмунд.

– И моят брат сир Гарлан – каза Рицарят на цветята.

– Ще го опазят ли?

– Да, милорд.

– Седнете тогава. – Думите бяха ритуал. Преди да се съберат на заседание седмината, трябваше да се гарантира сигурността на краля.

Сир Борос и сир Мерин седнаха вдясно от него, като оставиха един празен стол между тях за сир Арис Оукхарт, заминал в Дорн. Сир Озмунд, сир Бейлон и сир Лорас заеха местата вляво от него. „Старият и новият.“ Джайм се зачуди дали това означава нещо. Имаше времена в историята на Кралската гвардия, когато тя самата се беше разцепвала, най-забележимо и трагично по времето на Танца на драконите. Дали и от това трябваше да се опасява?

Струваше му се странно да седи на стола на лорд-командира, където толкова години беше седял Баристан Храбрия. „И още по-странното е, че седа на него сакат.“ Въпреки всичко това беше неговият стол и това сега беше неговата Кралска гвардия. „Седмината на Томен.“ Джайм беше служил години с Мерин Трант и Борос Блънт. И двамата бяха прилични бойци, но Трант беше коварен и жесток, а Блънт – една пръхтяща, пълна с въздух торба. На сир Бейлон Суан плащът му подхождаше повече, и, разбира се, Рицарят на цветята поне изглеждаше рицар от главата до петите. Петият мъж му беше напълно непознат, този Озмунд Черно котле.

Той се зачуди какво ли щеше да каже сир Артур Дейн за тази сбирщина. „Колко ниско е паднала Кралската гвардия“, най-вероятно. „Аз

съм виновникът, сякаш да му отговоря. Аз отворих вратата и нищо не направих, когато гадините запълзяха вътре.“ – Кралят е мъртъв – започна Джайм. – Синът на моята сестра, тринадесетгодишно момче, убито на собствения му сватбен пир, в собствения му дом. И петимата сте присъствали. И петимата сте го пазели. И все пак той е мъртъв. – Изчака да чуе какво ще кажат на това, но никой от тях дори не се окашля. „Малкият Тирел е гневен, а Бейлон Суан засрамен“ – прецени той. У другите трима усети само безразличие. – Брат ми ли извърши това? – попита той рязко. – Тирион ли отрови моя племенник?

Сир Бейлон помръдна неловко на стола си. Сир Борос стисна юмрук. Сир Озмунд лениво сви рамене. Накрая му отговори Мерин Трант.

– Той напълни чашата на Джофри с вино. Тогава трябва да е пуснал отровата.

– Сигурен ли сте, че виното е било отровено?

– Какво друго? – каза сир Борос Блът. – Дяволчето изля утайката на пода. Защо, ако не да излее виното, което можеше да докаже вината му?

– Знаел е, че виното е било отровено – каза сир Мерин. Сир Бейлон Суан се намръщи.

– Дяволчето не беше сам на подиума. В този късен час на пиршеството хората стояха и се движеха насам-натам, сменяха си местата, отскачаха до нужниците, влизаха и излизаха слуги... кралят и кралицата тъкмо разрязваха гълъбовия пай, очите на всички бяха в тези трижди проклетите гълъби. Никой не следеше чашата с вино.

– Кой още беше на подиума? – попита Джайм. Сир Мерин отговори.

– Кралската фамилия, фамилията на невестата, Великият майстер Пицел, Върховният септон...

– Ето ви го отровителя – подхвърли сир Озмунд Черно котле с хитра усмивка. – Много е свят тоя дъртак, няма що. На мен лично никога не ми е харесвал. – И се засмя.

– Не – каза Рицарят на цветята. – Санса Старк го отрови. Всички забравяте, моята сестра също пиеше от онзи бокал. Санса Старк беше единствената личност в залата, която имаше причина да иска смъртта на Марджерия, както и на краля. Пускайки отровата в брачната чаша, тя е могла да се надява, че ще убие и двамата. И защо избяга след това, освен ако не е виновна?

„Момчето разсъждава логично. Все пак е възможно Тирион да е невинен.“ Никой обаче не беше успял да се добере до дирите на момичето.

Навярно самият той трябваше да се залови със случая. За начало щеше да е добре да се разбере как се е измъкнала от замъка. „Варис сигурно ще ми предложи една-две идеи.“ Никои не познаваше Червената цитадела по-добре от евнуха.

Това обаче можеше да почака. Точно в момента Джайм си имаше неотложни грижи. „Казваш, че си лорд-командирът на Кралската гвардия – беше казал баща му. – Върви си изпълни дълга.“ Тези петима не бяха братята, които сам щеше да избере, но бяха братята, с които разполагаше; беше дошло времето да ги хване в ръката си.

– Който и да го е направил – каза им той, – Джофри е мъртъв, а Железният трон вече принадлежи на Томен. Смятам да го задържа да седи там, докато косата му побелее и зъбите му изпаднат. И не от отрова. – Джайм се обърна към сир Борос Блънт. През последните години той беше надебелял, но пък кокалите му бяха достатъчно едри, за да понесат това. – Сир Борос, приличате на човек, който изпитва удоволствие от яденето. Оттук нататък вие ще опитвате всичко, което Томен яде и пие.

Сир Озмунд Черно котле се изсмя гръмко, а Рицарят на цветята се усмихна, но сир Борос почервения като цвекло.

– Аз не съм опитван на храна! Аз съм рицар на Кралската гвардия!

– Колкото и да е тъжно, така е. – Церсей изобщо не трябваше да го лишава от белия плащ. Но баща им само беше усложнил позора, като му го върна. – Сестра ми разказа с каква готовност сте предали племенника ми на наемниците на Тирион. Надявам се, че морковите и граха ще ви се сторят по-малко застрашителни. Докато Заклетите ви братя тренират с меча и щита на двора, можете да тренирате с лъжица и вилица. Томен обожава ябълкови сладки. Постарайте се да не позволите на някой наемник да му ги отмъкне.

– Вие ми говорите по този начин? Вие?

– Трябваше да умрете на поста си.

– Както вие умряхте, защитавайки Ерис ли, сир? – Сир Борос се надигна и плесна с ръка дръжката на меча си. – Аз няма да... няма да търпя това. Вие би трябвало да опитвате храната, струва ми се. За какво друго може да е годин един сакат като вас? Джайм се усмихна.

– Съгласен съм. Не съм подходящ да пазя краля като вас. Така че извадете си този меч, дето го опипвате, и ще видим колко ще се справят двете ви здрави ръце срещу едната моя. Накрая един от двамата ни ще умре и Кралската гвардия само ще спечели. – Стана. – Или, ако предпочитате, можете да се върнете към задълженията си.

– Ба! – Сир Борос изхрачи гъста зелена хрчка и я изплю в краката

на Джайм, след което излезе с меча в ножницата.

„Страхливец е, и толкова по-добре.“ Макар да беше затлъстял, на години и никога да не беше се проявявал особено, сир Борос все пак можеше да го накълца на парчета. „Но Борос не знае това, нито трябва да го разбере някой от останалите. Те се бояха от мъжа, който бях; мъжът, който съм, ще съжالياват.“ Джайм седна и се обърна към Черно котле.

– Сир Озмунд. Не ви познавам. Което е интересно. Бил съм се в турнири из целите Седем кралства. Познавам всеки дребен рицар, свободен конник и скокливо скуайърче, с какви ли не умения, излизали да скършат пика на арената. Защо тогава изобщо не съм чувал за вас, сир Озмунд?

– Това не мога да кажа, милорд. – Голяма и широка усмивка имаше този сир Озмунд, все едно че двамата с Джайм бяха стари бойни другарчета, които си играеха сега някаква малка весела игричка. – Но аз съм войник, а не турнирен рицар.

– Къде сте служили преди да ви намери сестра ми?

– Навсякъде, милорд.

– Бил съм в Староград на юг и в Зимен хребет на север. Бил съм в Ланиспорт на запад и в Кралски чертог на изток. Но никога не съм бил „навсякъде“. – Поради липса на пръст Джайм посочи с чукана на дясната си ръка клонестия нос на сир Озмунд. – Питам ви пак: къде сте служили?

– В Каменни стълби. Малко в Спорните земи. Там винаги има боеве. Яздил съм с Галантните мъже. Били сме се за Лис, и малко за Тирош.

„Бил си се за всеки, който ти е плащал.“ – Как получихте рицарството си?

– На бойното поле.

– Кой ви направи рицар?

– Сир Робърт... Камъка. Той сега е мъртъв, милорд.

– Естествено. – Сир Робърт Камъка можеше да е някое копеле от Долината, продавал меча си в Спорните земи. От друга страна, можеше да не е нищо повече от едно име, стъкмено от сир Озмунд от някой умрял рицар и стена на замък. „Какво е мислила Церсей, когато е давала-белия плащ на тоя?“ Черно котле поне изглеждаше, че знае как да бора-ви с меча и щита. Наемниците трудно можеха да се нарекат „хора на честта“, но притежаваха достатъчно умения с оръжието, за да се опазят живи.

– Много добре, сир – каза Джайм. – Свободен сте.

Широката усмивка се върна на лицето на Озмунд и той тръгна към

изхода.

– Сир Мерин. – Джайм се усмихна на киселия рицар с ръждиво-червената коса и торбички под очите. – Чух да разправят, че Джофри ви е използвал, за да наказва Санса Старк. – Прелисти Бялата книга с една ръка. – Покажете ми къде в клетвите ни се казва, че се заклеваме да бием жени и деца.

– Правех това, което ми заповяда Негова милост. Заклели сме се да се подчиняваме.

– Отсега нататък ще се наложи да посмекчите това свое покорство. Моята сестра е кралицата регент. Моят баща е Ръката на краля. Аз съм лорд-командирът на Кралската гвардия. Подчинявайте се на нас. На никой друг.

Лицето на сир Мерин се стегна в упорство.

– Да не би да ни казвате да не се подчиняваме на краля?

– Кралят е на осем години. Нашето първо задължение е да го пазим, което включва да го пазим и от самия него. Използвайте това грозно нещо, което държите под шлема си. Ако Томен иска да му оседлаете коня, подчинете му се. Ако ви накара да му убиете коня, елате при мен.

– Разбрах. Както заповядате, милорд.

– Свободен сте. – След като той напусна, Джайм се обърна към сир Бейлон Суан. – Сир Бейлон, наблюдавал съм ви в много срещи и дори съм се бил с вас, много пъти. Чувах съм, че сте доказали доблестта си по време на Битката при Черна вода. Кралската гвардия има високата чест да бъдете в нея.

– Честта е за мен, милорд. – Сир Бейлон го каза някак уморено.

– Има само един въпрос, който искам да ви поставя. Вие ни служихте вярно дотук, наистина... но Варис ми казва, че брат ви се е сражавал с Ренли и след това със Станис, докато вашият баща е предпочел изобщо да не свиква знамената си и да остане зад стените на Камения шлем през цялото сражение.

– Баща ми е стар човек, милорд. Времето му за боеве е минало.

– А вашият брат?

– Донел беше ранен в битката и се предаде на сир Елууд Харти. След това беше откупен и се закле във вярност на крал Джофри, както много други пленници.

– Така е – каза Джайм. – Но все пак... Ренли, Станис, Джофри, Томен... как е пропуснал Бейлон Грейджой и Роб Старк? Можеше да се каже първият рицар в кралството, клел се във вярност на всичките седем крале.

Безпокойството на сир Бейлон беше явно.

– Донел грешеше, но сега е човек на Томен. Имате думата ми.

– Не ме притеснява сир Донел Постоянния. Притесняват ме вие.

– Джайм се наведе над масата. – Какво ще направите, ако храбрият сир Донел предложи меча си на поредния узурпатор и един ден нахлуе в тронната зала? И там стоите вие, целият в бяло, между своя крал и своята кръв. Какво ще направите?

– Аз... милорд, това никога няма да се случи.

– С мен се случи – каза Джайм.

Суан отри чело с ръкава на бялата си туника.

– Нямате отговор ли?

– Милорд. – Сир Бейлон го погледна. – В своя меч, в честта си, в бащиното си име, заклевам се, че... Никога няма да постъпя като вас.

Джайм се засмя.

– Добре. Сега се върнете към задълженията си... и кажете на сир Донел да добави на щита си ветропоказател.

И тогава остана сам с Рицаря на цветята.

Тънък като острие на меч, жилив и строен, сир Лорас Тирел носеше снежнобяла ленена туника и бели вълнени панталони, със златен колан на кръста и златна роза, стягаща финото му копринено наметало. Косата му бе светлокафява, очите му също бяха кафяви и блестяха дръзко. „Мисли си, че това е турнир и че току-що е излязъл на арената.“ – Седемнадесетгодишен, и рицар на Кралската гвардия – каза Джайм. – Трябва да сте горд. Принц Емон Драконовия рицар беше на седемнайсет, когато бе назначен. Това знаете ли го?

– Да, милорд.

– А знаете ли, че аз бях на петнайсет?

– Това също, милорд. – Лорас се усмихна. На Джайм тази усмивка не му хареса.

– Аз бях по-добър от вас, сир Лорас. Бях по-едър, бях по-силен и бях по-бърз.

– А сега сте по-стар – каза момчето. – Милорд.

Трябваше да се засмее. „Колко нелепо. Тирион щеше да ми се подиграе безмилостно, ако можеше да чуе как си меря пишката с това зелено момче.“ – По-стар и по-мъдър, сир. Трябва да се учите от мен.

– Както вие се учихте от сир Борос и сир Мерин? Тази стрела улучи твърде близо до целта.

– Аз се учих от Белия бик и от Баристан Храбривия – сръза го Джайм. – Учих се от сир Артур Дейн, Меча на утрото, който можеше да посече

и петима ви с лявата ръка, докато пикае с дясната. Учих се от принц Люин Дорнски и от сир Озуел Уент, и сир Джонотор Дари, все добри мъже.

– Все мъртви мъже.

„Той е моето «аз» – осъзна изведнъж Джайм. – Аз говоря със себе си, такъв, какъвто бях, цял изтъкан от арогантност и куха галантност. Ето какво става с човек, когато е твърде добър в младостта си.“ Също като в боя с меч, понякога се налага да опиташ различен удар.

– Казват, че сте се сражавали великолепно в битката... почти толкова добре, колкото призракът на Ренли до вас. Един Заклет брат не може да има тайни от своя лорд-командир. Кажете ми, сир, кой носеше доспехите на Ренли?

В първия миг Лорас Тирел сякаш бе готов да откаже, но накрая си спомни клетвата.

– Моят брат – отвърна той с неохота. – Ренли беше по-висок от мен и по-широк в гърдите. Бронята му ми стоеше твърде хлабаво, но на Гарлан легна добре.

– Този маскарад ваше хрумване ли беше, или негово?

– Предложи го лорд Кутрето. Каза, че това ще изплаши глупавите ратници на Станис.

– И ги изплаши. – „А с тях и няколко рицари и лордчета също така.“ – Е, дадохте на певците нещо, за което да посъчиняват стихчета – предполагам, че няма да го пропуснат. Какво направихте с Ренли?

– Погребах го със собствените си ръце на едно място, което той ми посочи веднъж, когато бях скуайър в Бурен край. Там никоой никога няма да го намери и да наруши покоя му. – Погледна дръзко Джайм. – Ще защитавам с всички сили крал Томен, заклевам се. Живота си ще дам за него, ако потрябва. Но Ренли никога няма да предам, нито с дума, нито на дело. Той беше подходящият крал. Беше най-добрият от всички.

„Най-добре облеченият може би“ – помисли Джайм, но го премълча. Арогантността напусна сир Лорас в мига, в който заговори за Ренли. „Отговори ми искрено. Горд, нахален пикльо, но не е лъжец. Все още не е.“ – Както кажете. Още едно нещо и можете да се върнете към задълженията си.

– Да, милорд?

– Все още държа Бриен Тартска в килия в една от кулите. Устата на момчето се сви.

– Килия в подземията щеше да е по-добре.

– Сигурен ли сте, че тя го заслужава?

– Тя заслужава смърт. Казах на Ренли, че няма място за жена в Гвардията на дъгата. Тя спечели с хитрина.

– Като че ли си спомням друг един рицар, който обича хитринките. Веднъж излезе на двубой, яхнал разгонена кобилка срещу противник, язещ жребец. Що за хитрина приложи Бриен?

Сир Лорас се изчерви.

– Тя скочи... все едно. Спечели, признавам ѝ го. Негова милост метна пъстрия плащ на раменете ѝ. А тя го уби. Или позволи да загине.

– Разликата е доста голяма. – „Колкото разликата между моето престъпление и позора на Борос Блънт.“ – Тя се беше заклела да го брани. Сир Емон Квай, сир Робар Ройс, сир Пармен Крейн – те също се бяха заклели. Как е могъл някой да го поразии, след като тя беше вътре, а останалите – отвън? Освен ако не е съучастница.

– На сватбения пир вие също сте били петимата – изтъкна Джайм. – Как можа да умре Джофри? Освен ако не сте съучастници?

Сир Лорас се вкочани.

– Нищо не можем да направим.

– Пачаврата твърди същото. Тя скърби за Ренли не по-малко от вас. Гарантирам ви, аз изобщо не скърбях за Ерис. Бриен е грозна и опърничава като свинска глава. Но няма достатъчно ум, за да лъже, и е върна на думата си до безумие. Тя се закле да ме доведе жив в Кралски чертог и ето че седя тук. Да, десницата си загубих, но... това беше повече по моя вина, отколкото по нейна. Преценявайки всичко, което тя направи, за да ме опазии, не изпитвам съмнение, че е щяла да се бие и за Ренли, стига да е имало противник, с когото да се бие. Но със сянка? – Джайм поклати глава. – Извадете меча си, сир Лорас. Покажете ми как вие бихте се сразили с една сянка. Бих искал да видя.

Сир Лорас не помръдна.

– Тя избяга – каза той. – Двете с Кейтлин Старк. Оставиха го плувнал в кръв и избягаха. Защо, ако деянието не е тяхно? – Заби очи в масата. – Ренли ми даде авангарда. Иначе аз щях да му помагам да си облече доспехите. Често възлагаше на мен тази задача. Ние бяхме... бяхме се молили заедно онази нощ. Аз го оставих с нея. Сир Пармен и сир Емон пазеха шатрата, а сир Робар Ройс също беше там. Сир Емон се закле, че Бриен е... макар че...

– Да? – подкани го Джайм, долавяйки съмнението в гласа му.

– Нагърленикът беше прерязан. Един-единствен, чист удар, през стоманен нагърленик. Бронята на Ренли беше от най-добрата, най-издръжливата стомана. Как е могла да го направи? Аз лично се опитах след

това, оказа се невъзможно. Тя е адски силна за жена, но дори на Планината щеше да му потрябва тежка брадва. И защо първо ще му сложи бронята и след това ще му реже гърлото? – Лорас погледна Джайм смутено. – Но ако не е била тя... как би могло да е някаква сянка?

– Нея питайте. – Джайм взе решение. – Идете в килията ѝ. Задайте въпросите си и изслушайте отговорите ѝ. Ако все още сте убеден, че тя е убила лорд Ренли, ще се постарая да отговаря за това. Изборът ще е ваш. Обвинете я или я освободете от обвинението. Моля само да я съдите честно, според честта си на рицар.

Сир Лорас стана.

– Ще го направя. Заклевам се в честта си.

– Значи свършихме.

Младежът тръгна към вратата. Но на прага се обърна.

– Ренли казваше, че била нелепа. Жена, облечена в мъжка ризница, жена, правеща се на рицар...

– Ако я беше видял в розов сатен и мирска дантела...

– Попитах го защо я държи край себе си, след като я смята за толкова нелепа. Той каза, че всички други негови рицари искали разни неща от него, кой замъци, кой почести или богатства, но единственото, което Бриен искала, било да загине за него. Когато го видях плувнал в кръв, тя – избягала, а останалите трима – цели и непокътнати... ако тя е невинна, тогава Робар и Емон... – Като че ли не можеше да намери думи.

Джайм не беше престанал да премисля тази страна на въпроса.

– Аз щях да направя същото, сир. – Лъжата излезе лесно от устата му, но сир Лорас като че ли му остана благодарен.

След като излезе, лорд-командирът остана да седи сам в бялата стая и да се чуди. Рицарят на цветята толкова беше обезумял от скръб по Ренли, че беше съсякъл двама от собствените си Заклети братя, но на Джайм така и не му беше хрумвало да направи същото с петимата, които не бяха опазили Джофри. „Той беше мой син, мой таен син... Какво съм аз, ако не вдигна ръката, която ми е останала, за да отмъстя за собствената си кръв и семе?“ Поне сир Борос трябваше да убие, просто за да се отърве от него.

Погледна чукана на мястото на десницата си и се намръщи. „Трябва да направя нещо с това.“ Щом покойният сир Джейслин Байуотър можеше да носи желязна ръка, защо той да не си поръча златна? „На Церсей може да ѝ хареса. Златна ръчица, която да я гали по златната косица и да я държи здраво притисната до мен.“ Ръката му обаче можеше да почака. Първо имаше да свърши други неща. Имаше да плаща дългове.

САНСА

Стълбата към мостика беше стръмна, затова Санса прие ръката на Лотор Брун. „Сир Лотор“, трябваше да си напомни; мъжът беше помазан в рицарство за проявена доблест в Битката на Черна вода. Макар че един приличен рицар нямаше да носи тези кърпени кафяви панталони и опърпани ботуши, нито тази напукана и мокра кожена куртка. Набит мъж с квадратно лице и сплъстена сива коса по темето, Брун рядко проговаряше. „Но е по-силен, отколкото изглежда.“ Разбра го по лекотата, с която я вдигна, все едно че не тежеше и колкото едно перце.

Пред носа на „Морски крал“ се простираше гола камениста ивица, обрулена от вятъра, гола и негостоприемна. Въпреки това гледката беше добре дошла. Дълго време се бяха влачили по курса си. Последната буря ги беше отнесла далече от всякакъв бряг и беше вдигнала такива вълни, че чак прехвърляха бордовете, и Санса беше почти сигурна, че всички ще се издавят. Беше чула стария Осуел да казва, че двама от екипажа били пометени през борда, а друг паднал от мачтата и си счупил врата.

Тя самата рядко се беше осмелявала да излезе на палубата. Малката ѝ каюта беше влажна и студена, но повечето време ѝ беше лошо... повръщаше ѝ се от страх, от треската или от морската болест... нищо не можеше да задържи в стомаха си, не можеше дори да спи. Щом затвореше очи, виждаше Джофри – как къса яката си, как дере гърлото си, как умира с онези корички от пая на устните му и петната от вино по жакета му. А вятърът, пищящ в такелажа, ѝ напомняше за онзи ужасен звук, който беше издал, докато се мъчеше да вдиша въздух. Понякога сънуваше и Тирион.

– Той не е направил нищо – каза тя веднъж на Кутрето, когато той я посети в каютата ѝ, за да види как се чувства.

– Вярно, не той уби Джофри, но ръцете на Джуджето съвсем не са чисти. Той е имал жена преди теб. Знаеш ли това?

– Той ми каза.

– А каза ли ти, че когато му омръзнала, я подарил на гвардейците на баща си? Можеше и с теб да направи същото, след време. Не проливайте сълзи за Дяволчето, милейди.

Вятърът разроши косата ѝ със солени пръсти и Санса потрепери. Макар да бяха съвсем близо до брега, от поклащането на кораба ѝ се гадеше. Испитваше отчаяна нужда да се изкъпе и да се преоблече.

„Сигурно изглеждам като труп и мириша на бълвоч.“ Лорд Петир дойде и застана до нея, весел и усмихнат както вина – ги.

– Добро утро. Този солен вятър е като милувка, нали? Винаги изостря апетита ми. – Прегърна я през раменете. – Добре ли си вече? Изглеждаш малко бледа.

– От стомаха ми е. Морската болест...

– Малко вино ще го оправи. Ще ти дадем чашка веднага щом стъпим на брега. – Петир посочи старата кула, очертала се на фона на бледосивото небе, над прибоя, блъскащ в скалите под нея. – Красиво, нали? Боя се, че тук няма място за хвърляне на котва. Ще слезем на брега с лодка.

– Тук? – Не искаше да слиза на брега точно тук. Пръстите бяха мрачно място, беше чувала, а в тази малка кула имаше нещо тъжно и запуснато. – Не може ли да остана на кораба, докато стигнем Бял залив?

– Оттук „Кралят“ завива на изток към Браавос. Без нас.

– Но... милорд, вие казахте... казахте, че пътуваме за дома.

– И ето го него, колкото и окаян да изглежда. Домът на моите предци. Боя се, че си няма име. Седалището на един могъщ лорд би трябвало да си има име, не си ли съгласна? Зимен хребет, Орлово гнездо, Речен пад, това са все замъци. Виж, лорд на Харънхъл, това звучи сладко, но какво бях аз преди? Лорд на Овчата барабонка и господар на Гнусната крепост? – Сиво-зелените му очи я изгледаха невинно. – Изглеждаш ми смутена. Нима си мислила, че заминаваме за Зимен хребет, миличко? Зимен хребет е превзет, опожарен и оплячкосан.

Всички онези, които си познавала и обичала, са мъртви. Северняците, които не са паднали под мечовете на железните хора, сега воюват помежду си. Дори Валът е подложен на шум. Зимен хребет беше домът на твоето детство, Санса, но ти вече не си дете. Ти си жена и трябва да си направиш нов дом.

– Но не тук – каза отчаяно тя. – Изглежда така... – ...нищожен и вял, искаш да кажеш? Така е, няма спор. Пръстите са едно чудесно място, стига да си от камък. Но не се бой, няма да останем тук за повече от два дни. Допускам, че леля ти вече е тръгнала да ни посрещне. – Той се усмихна. – Двамата с лейди Лиза ще се женим.

– Ще се жените? – Санса се слиса. – Вие и леля ми?

– Лордът на Харънхъл и лейди Орлово гнездо.

„Казахте, че сте обичали майка ми.“ Но разбира се, лейди Кейтлин беше мъртва, така че дори да беше обичала тайно Петир и да му беше отдала девствеността си, това вече нямаше никакво значение.

– Защо така се смълчахме, милейди? – каза Петир. – Бях сигурен, че ще поискате да ми дадете благословията си. Рядкост е едно момче, роде-но като наследник на камънаци и на кошари за овце, да се ожени за дъщерята на Хостър Тъли и вдовицата на Джон Арин.

– Аз... моля се да имате дълги дни заедно, и много деца, и да бъдете много щастливи. – „Тя, разбира се, ще бъде добра с мен, заради мама. Кръвта ни е обща.“ А и Долината на Арин беше красива, всички песни го потвърждаваха. Сигурно нямаше да е чак толкова ужасно да постои там известно време.

Лотор и старият Осуел ги докараха на брега. Санса се сви при носа под наметалото си с вдигната качулка заради вятъра – чудеше се какво ли я чака там, отпред. От кулата се появиха слуги, за да ги посрещнат: слаба старица и една дебела жена на средна възраст, двама престарели белокози мъже и едно две-тригодишно момиченце с ечемик на окоото. Щом познаха лорд Петир, те коленичиха.

– Домашната ми прислуга – каза той. – Детето не познавам. Поредното копеле на Кела, предполагам. Тръска по едно през година.

Двамата старци нагазиха във водата, за да вдигнат Санса, та да не си намокри полите. Осуел и Лотор сами изгазиха до брега, както и Кутрето. Той целуна старата жена по бузата, а на по-младата се ухили.

– Кой му е бащата на това, Кела? Дебеланата се засмя.

– Не мога да кажа със сигурност, милорд. Нали ме знаете, не мога да им отказвам.

– И всички момци наоколо са благодарни, сигурен съм.

– Хубаво е, че се връщате у дома, милорд – каза един от старците. Изглеждаше поне на осемдесет, но носеше обшито с железни пъпки кожено яке и дълъг меч на кръста. – За колко ще останете?

– Колкото може за по-кратко, Брийн, не бойте се. Какво ще кажеш, сега мястото обитаемо ли е що-годе?

– Ако знаехме, че идвате, щяхме да постелем чисти черги, милорд – рече старицата. – Напалили сме огън от торището.

– Нищо не напомня повече за дома от миризмата на горяща тор. – Петир се обърна към Санса. – Гризел беше кърмачката ми, но сега поддържа замъка. Тъмфред е стюардът ми, а Брийн... не те ли назначих за капитан на гвардията, когато се отбих последния път?

– Назначихте ме, милорд. Казахте, че ще пратите и още няколко души, но така и не дойдоха. Аз и псетата пазим сега.

– И много добре пазите, сигурен съм. Виждам, че никой не ми е отмъкнал още скалите и кошарите. – Петир посочи дебеланата. – Кела се

грижи за големите ми стада. Колко овце имам в момента, Кела?

Наложи й се да помисли малко.

– Двайсет и три, милорд. Бяха двајсет и девет, ама на Брийн кучетата убиха една, а няколко заклахме и осолихме месото.

– А, студено осолено овче. А бе друго си е у дома. Ще го разбере някой ден, като почна да ям яйца на чайки и водорасли за закуска.

– Стига да речете, милорд – каза старата Гризел. Лорд Петир направи гримаса.

– Хайде, да видим дали къщицата ми е толкова ужасна, колкото я помня.

И ги поведе по стръмния скалист бряг, хлъзгав от гниещите водорасли. Няколко овце се мотаеха в подножието на кулата, скубеха рехавата трева, израснала между кошарата и конюшната със сламения покрив. Санса трябваше да стъпва внимателно – навсякъде имаше овчи барабонки.

Отвътре кулата изглеждаше още по-малка. Около вътрешната стена се виеше каменно стълбище, от приземния етаж чак до покрива. Всеки етаж включваше само по една стая. Слугите живееха и спяха в кухнята на приземния етаж заедно с един огромен, вързан за желязна верига мастиф и няколко овчарски кучета. Над него имаше една скромна зала, а още по-високо се намираще спалнята. Прозорци нямаше, само амбразури по външната стена на интервали по кривината на стълбището. Над камината висеше дълъг меч и разнебитен дървен щит с олющена и избеляла боя.

Гербът, изрисуван на щита, беше непознат за Санса: сива каменна глава с огнени очи, върху светлозелено поле.

– Щитът на дядо ми – обясни Петир, щом видя, че го е зяпнала. – Неговият баща бил родом от Браавос и дошъл в Долината като наемник на лорд Корбрей, така че дядо ми взел главата на Титана за свой знак, когато бил помазан в рицарство.

– Много е свиреп – каза Санса.

– Прекалено свиреп за толкова добродушен човек като мен – каза Петир. – Лично аз си предпочитам птицата присмехульник.

Осуел направи още две разходки до „Морския крал“, за да разтовари провизии. Сред товарите, които свали на брега, имаше няколко бурета вино. Петир наля чаша на Санса, както беше обещал.

– Заповядайте, милейди, това би трябвало да оправи стомаха ви, наждавам се.

Санса прилежно вдигна бокала с две ръце и отпи. Виното беше

много хубаво; арборска реколта, реши тя. Имаше вкус на дъб, на плод и на горещи летни нощи, ароматите разцъфнаха в устата ѝ като цветя, разтворили венчелистчета под слънцето. Само се помоли да може да го задържи. Лорд Петир се държеше така мило, че тя не искаше да развали всичко, като повърне.

А той я гледаше над своя бокал и сиво-зелените му очи бяха пълни с... насмешка? Или нещо друго? Санса не беше сигурна.

– Гризел – извика той на старицата, – дай ядене. Нещо по-лекичко, стомахчето на моята дама е нежно. Малко плодове може би. Осуел е лонесъл портокали и нарове от кораба.

– Да, милорд.

– Може ли и една гореща баня за мен? – помоли се Санса.

– Ще кажа на Кела да донесе вода, милейди.

Санса отново отпи от виното и се помъчи да измисли някаква учтивата тема за разговор, но лорд Петир ѝ спести усилието. Щом Гризел л другите слуги си отидоха, той каза:

– Лиза няма да дойде сама. Преди да пристигне трябва да сме наясно коя си ти.

– Коя съм аз? Не разбирам.

– Варис има осведомители навсякъде. Ако Санса Старк бъде видяна в Долината, евнухът ще разбере до един лунен кръг, а това ще създаде неприятни... усложнения. Сега не е никак безопасно да си Старк. Така че трябва да кажем на хората на Лиза, че си моя незаконна дъщеря.

– Незаконна дъщеря? – Санса беше смаяна. – Искате да кажете копеле?

– Е, едва ли можеш да минеш за моя законна дъщеря. Никога не съм се женил и това е добре известно. Как да те наричаме обаче?

– Ами... мога да взема името на мама...

– Кейтлин? Не, това е твърде явно... но виж, на моята мама, това ще свърши работа. Алайн. Харесва ли ти?

– Алайн звучи хубаво. – Надяваше се да го запомни. – Но не мога ли да съм законната дъщеря на някой рицар на служба при вас? Да кажем, умрял е храбро в някаква битка и...

– Нямам доблестни рицари на служба при мен, Алайн. Тази версия ще предизвика нежелани въпроси, както един труп привлича врани. Но виж, да се рови човек в произхода на незаконните деца на един мъж е невъзпитано. – Петир килна глава. – Е, коя ще си?

– Алайн... Каменна. Става ли? – Той кимна и Санса каза: – Но коя е майка ми тогава?

– Кела?

– Моля ви, не – каза тя ужасена.

– Пошегувах се. Майка ти е била благородна дама от Браавос, дъщеря на богат търговец. Срећнали сме се в Града на гларуса, когато съм държал пристанището. Умряла е при раждането ти и те е посветила на Вярата. Имам няколко посветителни книги, които можеш да прегледаш. Научи се да цитираш от тях. Нищо не обезкуражава толкова добре нежеланите въпроси, колкото потокът от благочестиви брътвежи. Тъй или иначе, когато ти е дошъл цъфтежът, ти си решила, че не искаш да ставаш септа, и си ми написала писмо. Тогава за пръв път съм научил за съществуването ти. – Той поглади брадата си с пръст. – Можеш ли да запомниш всичко това?

– Надявам се. Ще бъде на игра, нали?

– Ти обичаш ли игрите, Алайн?

Новото име изискваше време, за да свикне с него.

– Игрите ли? Аз... ами зависи...

Гризел се появи преди да успее да каже нещо повече – носеше голяма табла и я постави между двамата. Имаше ябълки, круши и нарове, омърлушени гроздове и сочни портокали. Имаше и самун хляб и буца масло. Петир разряза на две един нар с камата си и поднесе половината на Санса.

– Трябва да се опитате да хапнете, милейди.

– Благодаря ви, милорд.

Семената на нара толкова цапаха... Санса си избра една круша и гризна от нея лекичко и много деликатно. Беше мека и сокът потече по брадичката ѝ.

Лорд Петир измъкна едно зрънце с върха на камата си.

– Зная, че баща ти ужасно ти липсва. Лорд Едард беше храбър мъж, честен и верен... но съвсем безнадежден играч. – Поднесе семенцето към устата си с ножа. – В Кралски чертог има два вида хора. Играчи и пионки.

– И аз бях пионка? – Отговорът ужасяваше Санса.

– Да, но нека това не те безпокои. Ти все още си почти дете. В началото всеки човек е пионка, и всяко момиче – също. Дори тези, които си мислят, че са играчи. – Изяде още едно зрънце. – Церсей например. Тя се мисли за хитра, но всъщност е съвсем предсказуема. Силата ѝ се основава на красотата, на произхода и на богатството ѝ. Само първото от тези три неща наистина е нейно и скоро ще я остави. Тогава ще я съжаля. Тя иска власт, но не знае какво да прави с нея, когато я спечели.

Всеки иска нещо, Алайн. А когато разбереш какво иска един човек, ти знаеш кой е той и как да го движиш.

– Както вие задвижихте сир Донтос да отрови Джофри ли? – Трябваше да е бил Донтос.

Кутрето се изсмя.

– Сир Донтос Червения беше просто винен мях с крака. На него изобщо не би могло да се възложи такава огромна задача. Щеше или да я забатачи, или да ме издаде. Не, единственото, което Донтос направи, беше да те изведе от замъка... и да се погрижи да носиш своята сребърна мрежичка за коса.

„Черният аметист.“ – Но... щом не е бил Донтос, кой тогава? Нима имате други... пионки?

– Можеш да преобърнеш целия Кралски чертог с главата надолу и пак да не намериш нито един човек с присмехулник, пришит на сърцето му, но това не значи, че нямам приятели. – Петир отиде при стълбите. – Осуел, ела тук и позволи на лейди Санса да те види.

Старецът се появи след няколко мига, ухилен и без да спира да се кланя. Санса го изгледа нерешително.

– Какво се очаква да видя?

– Познаваш ли го? – попита Петир.

– Не.

– Погледни по-внимателно.

Санса огледа набръчканото и обрулено от вятъра лице на стареца, бялата коса и огромните ръце. Имаше нещо познато у него, но въпреки това тя поклати глава.

– Не. Никога не съм виждала Осуел преди да се кача на лодката, заклевам се.

Осуел се ухили и показа кривите си зъби.

– Не сте. Но милейди сигурно е виждала тримата ми сина. Това за „тримата сина“, както и усмивката, я подсетиха.

– Черно котле! – Санса се ококори. – Вие сте Черно котле!

– Ами да, милейди, с ваше позволение.

– Тя е извън себе си от радост. – Лорд Петир го освободи с едно махване на ръката и се върна към нара си, а старият Осуел се смъкна надолу по стъпалата. – Каж ми, Алайн... кое е по-опасно – размаханата от враг кама пред очите ти или скритата и опряна в гърба ти от някого, когото никога не си виждала?

– Скритата кама.

– Умно момиче. – Той се усмихна с тънките си устни, яркочервени

от сока на нара. – Когато Дяволчето прогони стражите и, кралицата на кара сир Лансел да й наеме мечове. Лансел й намери тримата Черно котле, което много зарадва дребния ти съпруг, тъй като младежите получаваха заплащане от него чрез неговия Брон. – Изкиска се. – Но аз бях този, който каза на Осуел да заведе синовете си в Кралски чертог, когато научих, че Брон търси наемници. Три скрити ками, Алайн, и вече поставени точно на място.

– Значи един от Черно котле е пуснал отровата в чашата на Джофри? – Сега тя си спомни, че сир Озмунд беше близо до краля цялата нощ.

– Да съм казвал такова нещо? – Лорд Петир сръза един сочен портокал на две и предложи едната половина на Санса. – Младежите бяха твърде вероломни, за да бъдат включени в този план... а на Озмунд вече не можеше да се разчита, след като влезе в Кралската гвардия. Убедил съм се, че тези бели плащове правят нещо с хората. Дори с човек като него. – Отвори уста, стисна портокала и сокът потече в нея. – Обожавам сока, но не мога да понасям лепкавите пръсти – оплака се той и избърса ръцете си. – Чисти ръце, Санса. Каквото и да правиш, трябва да се грижиш ръцете ти да остават чисти.

Санса си гребна с лъжичка от своя портокал.

– Но след като не е бил никой от Черно котле и не е бил сир Дон-тос... вие дори не бяхте в града, а не е възможно да е бил Тирион...

– Други предположения не ни ли хрумват, миличко? Тя поклати глава.

– Аз не... Петир се усмихна.

– Бас държа, че по някое време на вечерята някой ти е казал, че мрежичката на косата ти се е разбъркала, и я е оправил.

Санса вдигна ръка към устата си.

– Не искате да кажете, че... но тя искаше да ме отведе в Планински рай, да ме омъжи за своя внук...

– За милия благочестив и добросърдечен Уилас Тирел. Бъди благодарна, че те пощади, щеше да ти омръзне до смърт. Старицата обаче съвсем не е скучна, признавам й го. Същинска стара вещица, и съвсем не е толкова немощна, колкото се прави. Когато отидох в Планински рай да се пазаря за ръката на Марджер, тя остави сина си да вилнее, докато ме разпитваше за нрава на Джофри. Хвалех го до небесата, разбира се... докато хората ми разправяха притесняващи истории на слугите на лорд Тирел. Така се изигра играта.

– Аз също така посях идеята сир Лорас да облече бялото – засмя се

той. – Не че лично го предложих, щеше да е твърде грубо. Но хората от свитата ми заразправяха тук-там ужасни приказки как тълпата убила сир Престън Грийнфилд и обезчестила лейди Лолис, а също така пуснаха няколко сребърника на армията певци на лорд Тирел, за да попеят за Риам Редвин, за Сервин Огледалния щит и за принц Емон, Рицаря на драконите. Една лира може да бъде не по-малко опасна от един меч, ако попадне в подходящи ръце. Мейс Тирел всъщност си въобрази, че е негова идеята включването на сир Лорас в Кралската гвардия да стане част от брачната сделка. Кой по-добре би могъл да защитава дъщеря му от нейния великолепен брат? А и това го освободи от трудната задача да търси земи и невяста за трети син, усилие, което никога не е леко и е двойно по-трудно в случая със сир Лорас. – Но както и да е. Лейди Олена нямаше да допусне Джоф да навреди на скъпата ѝ мила внучка, но за разлика от сина си, също така разбираше, че при всичките му цветя и прелести, сир Лорас е със също толкова горещ нрав, колкото Джайм Ланистър. Хвърли Джофри, Марджери и Лорас в едно гърне и кашата за едно кралеубийство я смятай за сготвена. Старицата също така разбра още нещо. Синът ѝ беше решен да направи Марджери кралица, а за това му трябваше крал... но не му беше нужен Джофри. Скоро ще имаме друга сватба, само почакай и ще видиш. Марджери ще се ожени за Томен. Ще си запази коронката, както и девствеността си, макар да не ѝ трябва нито едното, нито другото, но има ли значение? Великият западен съюз ще бъде съхранен... за известно време поне.

„Марджери и Томен.“ Санса не знаеше какво да каже. Марджери Тирел ѝ беше харесала, както и дребничката ѝ свадлива баба. Беше си мислила с копнеж за Планински рай с неговите градинки и музиканти, с ладиите по Мандър – далечен отглас на този пуст бряг, където беше сега. „Тук поне съм в безопасност. Джофри е мъртъв, той вече не може да ме нарани, а сега аз съм само едно незаконородено момиче. Алайн Каменна си няма съпруг, нито наследство.“ А и леля ѝ също щеше скоро да дойде. Дългият кошмар, наречен Кралски чертог, вече беше зад гърба ѝ и позореният ѝ брак – също. Можеше да си направи своя нов дом тук, точно както казваше Петир.

Минаха осем дълги дни, докато Лиза Арин най-после пристигне. В пет от тях валеше непрестанно и Санса седеше отегчена и изнервена край огъня, до старото сляпо куче. Беше твърде болнаво и беззъбо, за да излиза да пази с Брийн, и повечето време спеше, но когато го потупа по гърба, то изскимтя и облиза ръката ѝ, след което бързо станаха приятели. Когато дъждът спря, Петир я разходи около укреплението си. Много

камънаци притежаваше, точно както ѝ беше казал. Имаше едно място, където при прилив водата се изстрелваше от тясна дупка в скалата и изригваше на тридесет стъпки във въздуха, и друго, където някой беше изсякъл седмолъчата звезда на новите богове в лицето канарата. Петир ѝ обясни, че бележела едно от местата, където слезли андалите, когато дошли през морето, за да отнемат Долината от Първите хора.

По-навътре в сушата няколко семейства обитаваха каменни хижи край едно торфено благо.

– Моите крепостни – каза Петир, макар че, изглежда, го помнеха само най-старите. В земята му имаше и една отшелническа пещера, но без отшелник. – Отдавна е умрял, но като момче баща ми веднъж ме заведе да го видя. Не беше се къпал четиридесет години, така че можеш да си представиш как миришеше, но разправяха, че уж имал ясновидска дарба. Той ме поопипа и каза, че съм щял да стана велик човек, и баща ми му даде един мях с вино. – Петир изсумтя. – Сам щях да му го кажа същото и за половин чаша.

Накрая, в един сив ветровит следобед, Брийн се върна тичешком в кулата с лаещите по петите му псета, и съобщи, че от югозапад се приближават конници.

– Лиза – рече лорд Петир. – Хайде, Алайн, да я посрешнем. Сложиха си наметалата и зачакаха отвън. Ездачите не бяха повече от двадесетина – доста скромнен ескорт за владетелката на Орлово гнездо. С нея язدهа три слугини и десетина рицари. Водеше си и един септон, както и един певец с красива външност, с мъхести мустачки и дълги къдрици с цвета на морски пясък.

„Възможно ли е това да е леля ми?“ Лейди Лиза беше с две години по-млада от майка ѝ, но тази жена пред нея изглеждаше с десет години по-възрастна. Дебелите кестеняви плитки падаха до кръста ѝ, но под скъпата кадифена рокля и отрупания със скъпоценни камъни корсаж тялото ѝ изглеждаше подпухнало и отпуснато. Лицето ѝ беше розово и покрито с помада, гърдите ѝ – тежки, крайниците – дебели. Беше по-висока от Кутрето и по-тежка; и не показва особена грация, докато се смъкваше тромаво от седлото.

Петир коленичи и ѝ целуна ръка.

– Малкият съвет на краля ми нареди да ви боготворя и спечеля, милейди. Мислите ли, че можете да ме вземете за свой лорд и съпруг?

Лейди Лиза нацупи устни и ги лепна във влажна целувка на бузата му.

– О, навярно ще бъда убедена. – Изкикоти се. – Донесохте ли

дарове, за да стопите сърцето ми?

– Кралския мир.

– О, плюя на вашия мир! Какво друго сте ми донесли?

– Дъщеря си. – Кутрето подкани Санса с ръка. – Милейди, позволете да ви представя Алайн Каменна.

Лиза Арин не изглеждаше особено очарована, че я вижда. Санса прилекна в реверанс и сведе глава.

– Копелдачка? – каза леля й. – Петир, толкова ли сте порочен? Коя е майка й?

– Умря, пачаврата. Надявах се да взема Алайн в Орлово гнездо.

– Но какво да правя там с нея?

– Имам няколко идеи – каза лорд Петир. – Но точно сега много повече ме интересува това, което мога да направя с вас, милейди.

Строгостта моментално се стопи от кръглото розово лице на леля й и за миг Санса помисли, че Лиза Арин ще се разплаче.

– Скъпи ми Петир, толкова ми липсвахте, не знаете, не можете да си представите. Джон Ройс ме безпокоеше с какви ли не неприятности, все настояваше да свикам знамената и да тръгна на война. А и другите гъмжат около мен – Хънтър, Корбрей и онзи ужасен Нестор Ройс, всички искат да се оженят за мен и да осиновят сина ми, но никой не ме обича искрено. Само вие, Петир. От толкова време ви сънувам...

– И аз вас, милейди. – Прегърна я и я целуна по шията. – Кога най-после ще се венчаем?

– Веднага – отвърна с въздишка лейди Лиза. – Довела съм своя септон, един певец и медовина за брачния пир.

– Тук? – Това не го зарадва. – Предпочитам да се венчая с вас в Орлово гнездо, в присъствието на целия ви двор. – О, моят двор! Толкова дълго чаках, не мога да понеса нито миг повече. – Прегърна го. – Искам да споделя леглото ти още тази нощ, миличък. Искам да си направим друго дете, братче на Робърт, или пък една сладичка дъщеричка.

– И аз си мечтая за същото, миличка. Но има какво да се спечели от една голяма сватба, с цялата Долина...

– Не! – Тя тропна с крак. – Искам те сега, още тази нощ. И съм длъжна да те предупредя, след всички тези години мълчание и шепнене, решила съм да пища, докато те любя. Ще пища толкова силно, че да ме чуят чак в Орлово гнездо!

– Навярно бих могъл да легна с теб сега, а да се венчаем по-късно? Лейди Лиза се закикоти като момиченце. – О, Петир Белиш, колко си порочен! Не, казах, не, аз съм господарката на Орлово гнездо и ти

заповядвам да се ожениш за мен още в този миг!

Петир сви рамене.

– Както заповядаш. Както винаги, пред теб съм напълно безпомощен.

Само след час си казаха клетвите, застанали под балдахина на сищото небе, докато слънцето гаснеше на запад. След това под малката кула подредиха маси и насядаха да пируват с пълноценни, сърнешко, печен глиган и медовина. Когато мракът се сгъсти, запалиха факли. Певецът на Лиза изпя „Неизречената клетва“, „Сезоните на любовта ми“ и „Две сърца, туптящи в едно“. Няколко от по-младите рицари дори поканиха Санса на танц. Леля ѝ също танцува, полите ѝ се вихреха, щом Петир я завъртеше. Медовината и самата сватба сякаш свалиха години от лейди Лиза. Смейше се на всичко, стига да държеше ръката на съпруга си, и очите ѝ засилваха, щом го погледнеше.

Когато дойде време за отвеждането в брачното ложе, рицарите ѝ я отнесоха горе, като я разсъбличаха по пътя и сипеха мръсни шеги. „Тирион ми спести това“ – спомни си Санса. Нямаше да е чак толкова лошо, ако я бяха събличали за мъж, когото обичат приятели, които обичат и двамата. „Но Джофри...“ Санса потръпна.

Леля ѝ беше довела със себе си само три дами, затова те настояха Санса да дойде с тях да разсъблекат лорд Петир и да го отведат до брачното му ложе. Той се подчини охотно и през цялото време ръсеше мръсотии. Докато го отведат в кулата и смъкнат дрехите му, другите жени се бяха зачервили, с развързани връзки на роклите, разбъркани фусти и омачкани поли. Но Кутрето само се усмихна на Санса, докато го вкарваха в спалнята, където го чакаше лейди съпругата му.

Лейди Лиза и лорд Петир си бяха заделили третия етаж на кулата, но тя беше толкова мъничка... а вярна на думата си, леля ѝ запищя. Навън беше започнало да вали, затова на гостите се наложи да влязат в залата на приземния етаж и чуха почти всяка дума.

– Петир – застана леля ѝ. – О, Петир, Петир, миличкият ми Петир, ох ох ох! Точно така, Петир, точно там. Там ти е мястото. – Певецът на лейди Лиза подхвана един по-неприличен вариант на „Вечеря за милейди“, но дори пеенето и свиренето му не можаха да заглушат виковете на Лиза. – Направи ми бебе, Петир – писна тя, – направи ми още едно сладичко бебенце. Ох, Петир, скъпият ми, миличкият ми, ПЕТИИИИИИР! – Последният ѝ връсък беше толкова силен, че кучетата се разляха, а две от придворните дами едва сдържаха смеха си.

Санса слезе по стъпалата и излезе навън. Лекият дъжд ромонеше по

остатъците от пира, но въздухът беше чист и свеж. Споменът за собственото ѝ венчило с Тирион беше като пред очите ѝ. „В тъмното аз съм Рицарят на цветята – беше казал той. – Мога да съм добър с теб.“ Но това си беше поредната ланистърска лъжа. „Едно куче, знаеш ли, може да подуши една лъжа“, беше ѝ казал веднъж Хрътката. Тя почти чу грубия му, хриплив глас. „Огледай се само и подуши добре. Всички тук са лъжци и всеки – по-добър от теб.“ Зачуди се какво ли е станало със Сандор Клегейн. Дали знаеше, че са убили Джофри? И дали щеше да го интересува? Толкова години беше заклетият щит на принца.

Дълго остана навън. Когато най-после тръгна към постелята си, мокра и премръзнала, само тлеещата жаравя в огнището светеше в тъмната зала. Отгоре не се чуваше нито звук. Младият певец седеше в един тъгъл и свиреше някаква бавна песен. Една от слугините на леля ѝ се целуваше с един рицар в креслото на лорд Петир и ръцете им ровеха палаво под дрехите им. Неколцина мъже хъркаха мъртвопийани, а един шумно повръщаше в нужника. Санса завари старото сляпо куче на Брийн свряно в малката ѝ ниша и си легна до него. Песът се събуди и я близна по лицето.

– Ех ти, тъжно старо куче – промълви тя и разроши козината му.

– Алайн. – Над нея беше застанал певецът на леля ѝ. – Сладка Алайн. Аз съм Марилион. Видях те като влезе от дъжда. Ношта е студена и влажна. Нека да те стопля.

Старото куче вдигна глава и изръмжа, но певецът го плесна през муцуната и то закукука със скимтене и ги остави.

– Марилион? – повтори тя колебливо. – Вие... много мило, че сте помислили за мен, но... моля да ме извините. Много съм уморена.

– И си много красива. Цяла нощ редя песни за теб в главата си. Куплет за очите ти, балада за устните ти, дует – за гърдите ти. Но няма да ги изпея. Много са нищожни, недостойни са за такава красота. – Седна на леглото ѝ и сложи ръка на крака ѝ. – Позволи ми да ти попея с тялото си.

Тя долови дъха му.

– Вие сте пиян.

– Никога не се напивам. Медовината само ме развеселява. Цял съм огън. – Ръката му се плъзна по бедрото ѝ. – Ти също.

– Пуснете ме. Забравяте се.

– Милост. Пях любовни песни часове наред. Кръвта ми е кипнала. Както и твоята, знам... Никоя женичка не е толкова похотлива, колкото копелдачките. Влажна ли си вече за мен?

– Аз съм девица – възрази тя.

– Нима? Ох, Алайн, Алайн, моя прелестна девица, дай ми дара на своята невинност. Ще благодариш на боговете, че си го сторила. Ще те накарам да пропееш по-високо от лейди Лиза.

Санса се дръпна от него уплашена.

– Ако не ме оставите, ле... баща ми ще ви обеси. Лорд Петир.

– Кутрето? – Той се изсмя. – Лейди Лиза ме обича много, освен това съм любимец на лорд Робърт. Ако баща ти ме обиди, ще го унищожа само с един куплет. – Той сложи ръка на гърдата ѝ и стисна. – Я да ти ги свалим тези мокри дрехи. – Знам, че не искаш да ги късам. Хайде, мила, послушай сърцето си...

Санса чу тихото шумолене на стомана по кожа.

– Певецо – изхриптя нечий глас, – разкарай се, ако искаш пак да пеш. – Беше сумрачно, но очите ѝ доловиха смъртно проблясване на острие.

Певецът също го видя.

– А бе, я си намери някоя... – Ножът светна и той извика: – Поряза ме!

– И по-лошо ще стане, ако не се разкараш.

Марилион не изчака трета покана. Другият остана, надвиснал над Санса в тъмното.

– Лорд Петир каза да ви пазя. – Санса позна гласа на Лотор Брун. „Не е Хрътката, не, как би могъл да е той? Разбира се, че е Лотор...“ Тази нощ почти не спа, а се мяташе и въртеше също като на борда на „Морския крал“. Отново сънуваше смъртта на Джофри, но докато той дереше гърлото си и кръвта се стичаше по пръстите му, тя с ужас разбра, че това е брат и Роб. И освен това сънува онази, другата венчавка, с очите на Тирион, които я поглъщаха, докато се събличаше. Само дето беше много по-голям, отколкото се полагаше за Тирион, и когато се качи в леглото, лицето му беше с белег само от едната страна. „Ще изтръгна песничка от тебе“ – изхриптя той, а Санса се събуди и видя до себе си старото сляпо куче.

– Жалко, че не си Лейди – каза му тя.

На заранта Гризел се качи до спалнята, за да занесе на своя лорд и на лейди Лиза поднос хляб с масло, мед, плодове и сметана. Върна се да каже на Алайн, че я викат. Санса все още беше замаяна от неспокойното спане и не можа да си спомни веднага, че сега се казва Алайн.

Лейди Лиза още беше в леглото, но лорд Петир беше станал и се беше облякъл.

– Леля ти иска да си поговорите – каза той на Санса, докато си наядваше левия ботуш. – Казах ѝ коя си.

„Богове милостиви!“ – Аз... много ви благодаря, милорд. Петир наядна другия си ботуш.

– Родното домче взе да ми втръсва. Тръгваме за Орлово гнездо още днес следобед. – Наведе се да целуне съпругата си, облиза от устните ѝ капка мед и заслиза по стъпалата.

Санса застана пред леглото. Леля ѝ похапваше круша и я оглеждаше.

– Сега виждам – каза лейди Лиза и остави огризката. – Много приличаш на Кейтлин.

– Много мило от ваша страна, че го казвате.

– Не беше никакво ласкателство. Честно казано, даже прекалено много приличаш на Кейтлин. Трябва да се направи нещо. Мисля, че трябва да потъмним косата ти преди да те заведем в Орлово гнездо.

„Да потъмнят косата ми?“ – Както благоволите, лельо Лиза.

– Не бива да ме наричаш така. Думичка за присъствието ти тук не трябва да стигне до Кралски чертог. Не искам синът ми да бъде застрашен. – Леля ѝ гризна от крайчеца на шуплестото парче медена пита. – Опазих Долината от тази война. Реколтата ни беше обилна, планините ни пазят, а Орлово гнездо е непристъпно. Въпреки това няма да е добре да привлечем гнева на лорд Тивин. – Лиза остави питата и облиза меда по пръстите си. – Омъжена си за Тирион Ланистър, казва Петир. За онова зло джудже.

– Принудиха ме да се омъжа за него. Не съм го искала.

– Аз също – каза леля ѝ. – Джон Арин не беше джудже, но беше стар. Като ме гледаш сега, едва ли ще го помислиш, но когато се венчавах, бях толкова хубава, че посрамвах майка ти. Но Джон желаше единствено мечовете на баща ми, за да помогнат на скъпите му момчета. Трябваше да му откажа, но беше толкова стар, и колко му оставаше да живее? Половината му зъби бяха окапали, а дъхът му миришеше на развалено сирене. Не мога да понасям мъж с лош дъх. Виж, дъхът на Петир винаги е свеж... Той, знаеш, беше първият мъж, когото съм целувала. Баща ми казваше, че родът му бил твърде долен, но аз знаех колко високо ще се издигне. Джон му даде митницата в Града на гларуса само за да ме зарадва, но когато той увеличи десет пъти приходите, милорд съпругът ми разбра колко е умен и му възложи други постове, дори го взе в Кралски чертог за надзорник на хазната.

Трудно беше да го виждам всеки ден, а да съм омъжена за онзи

студен старец. Джон изпълняваше дълга си в брачното ложе, но не можеше да ми даде удоволствие, както и деца. Семето му беше старо и слабо. Всичките ми бебета умряха освен Робърт, три момичета и две момчета. Всичките ми сладки бебенца – мъртви, а онзи старец си я караше все така, с вонящия си дъх. Та както виждаш, и аз съм страдала. – Лейди Лиза изсумтя. – Знаеш ли, че горката ти майка е умряла?

– Тирион ми каза – отвърна Санса. – Каза, че Фрей са я убили в Близнаците с Роб.

В очите на лейди Лиза бликнаха сълзи.

– Сега сме си само жени, ти и аз. Страх ли те е, дете? Бъди храбра. Никога не бих обърнала гръб на дъщерята на Кат. Все пак сме една кръв. – Подкани с ръка Санса при себе си. – Хайде, можеш да ме целунеш по бузата, Алайн.

Тя се приближи послушно и коленичи до леглото. Леля й беше плувнала в сладки ухания, но под тях се усещаше дъх на прокиснало мляко. Бузата й имаше вкус на боя и помада.

Когато Санса отстъпи, лейди Лиза я стисна за китката.

– Сега ми кажи – рече тя рязко. – С дете ли си? И внимавай, само истината, че ще разбере дали ме лъжеш.

– Не – отвърна тя, стъписана от въпроса.

– Но ти си разцъфнала жена, нали?

– Да. – Санса знаеше, че истината за разцъфването й няма да може да се крие дълго в Орлово гнездо. – Тирион не... той не... – Усети как червенината се плъзна нагоре по страните й. – Все още съм девица.

– Че защо, джуджето неспособно ли беше?

– Не. Само че беше... той беше... – „Мил?“ Не можеше да го изрече, не и тук, не пред леля си, която толкова го мразеше. – Той... имаше си курви, милейди. Той ми го каза.

– Курви. – Лиза пусна китката й. – Разбира се, че е имал. Коя жена ще легне с такова същество, освен за пари? Трябваше да го убия проклетото Дяволче, докато ми беше в ръцете, но той ме изигра. Много е хитър тоя. Наемникът му уби добрия ми сир Вардис. Кейтлин не биваше да го води при мен, казах й го. И освен това отведе чичо ни. Тук сбърка много. Черната риба беше моят Рицар на Портата, но откакто ни остави, планинските кланове станаха много дръзки. Петир обаче скоро ще сложи нещата на място. Ще го направя лорд протектор на Долината. – Леля й за пръв път се усмихна, почти топло. – Той може да не изглежда висок и силен като някои, но струва повече от всички тях накуп. Вярвай му и прави каквото ти каже.

– Добре, лелю... милейди.

Лейди Лиза, изглежда, остана доволна от това.

– Знам го онова момче Джофри. Често наричаше моя Робърт с обидни имена, и веднъж го удари с дървен меч по главата. Един мъж може да каже, че отровата е безчестие, но женската чест е друга.

Майката ни е създала, за да си пазим децата, и единственото ни безчестие е ако се провалим в това. Ще го разбереш, когато имаш дете.

– Дете ли? – каза колебливо Санса. Лиза махна небрежно с ръка.

– Няма да е скоро. Много си млада за майка. Но все един ден ще имаш дете. И ще поискаш да се омъжиш.

– Аз... аз съм омъжена, милейди.

– Да, но скоро ще си вдовица. Радвай се, че Дяволчето е предпочело курви. Нямахте да е добре синът ми да вземе трохите на – едно джудже, но щом не те е пипал... Какво ще кажеш да те омъжим за братовчед ти лорд Робърт?

На Санса ѝ призля. За Робърт Арин знаеше само, че е малко и болнаво момче. „Не за мен иска да ожени сина си, а за наследството ми. Никой така и няма да се ожени за мен по любов.“ Но лъжата дойде лесно на езика ѝ.

– Аз... горя от нетърпение да се запозная с него, милейди. Но той все още е момче, нали?

– На осем е. И не е много здрав. Но е много добро момче, много е разсъдлив и умен. От него ще стане велик мъж, Алайн. „Семето е силно“, каза лорд съпругът ми преди да умре. Последните му думи. Боговете понякога ни позволяват да зърнем бъдещето преди да умрем. Не виждам никаква пречка да те омъжим веднага след като разберем, че твоят Ланистър е мъртъв. Сватбата ще е тайна, разбира се. Не може да се допусне хората да мислят, че господарят на Орлово гнездо е женен за копелдачка, това няма да върви. Гарваните ще ни донесат вестта от Кралски чертог веднага щом главата на Дяволчето се изтъркули. Дватама с Робърт може да се венчае още на другия ден, няма ли това да е радост? За него ще е добре да си има компания. Той си играеше с момчето на Вардис Еген, когато се върнахме в Орлово гнездо, както и със синовете на стюарда ми, но те бяха твърде груби и нямах друг избор, освен да ги изпъдя. Можеш ли да четеш добре, Алайн?

– Септа Мордейн ме научи достатъчно добре.

– Очите на Робърт са слаби, но обича да му четат – каза лейди Лиза.

– Най-много обича разказчета за животни. Знаеш ли онази песничка за пиленцето, дето се преоблякло като лисанка? Пея му я непрекъснато, но

не му омръзва. И обича да играе на „подскочи жаба“, на „завърти меч“ и на „ела в замъка ми“ – но винаги трябва да го оставяш да печели. Това е съвсем уместно, не мислиш ли? Все пак той е господарят на Орлово гнездо, не бива никога да го забравяш. Ти си от знатен род, от Старките на Зимен хребет, а те винаги са били горди, но сега Зимен хребет е рухнал, а ти не си нищо повече от едно просякинче, така че остави тази гордост настрана. Благодарността повече ще ти подхожда при сегашните обстоятелства. Да, и покорство. Моят син ще има една благодарна и покорна жена.

ДЖОН

Ден и нощ кънтяха брадвите.

Джон не помнеше кога за последен път е спал. Затвореше ли очи, сънуваше битки. Отвореше ли ги, се биеше. Дори в Кралската кула чуваше непрестанното дънене на бронз, кремък и стомана в дърво, а когато се опитваше да отдъхне в топлия заслон горе на Вала беше още по-шумно. Манс беше включил в действие и тежки чукове и дълги триони със зъби от кост и кремък. Веднъж, докато се унасяше в изтощителен сън, от Гората на духовете се чу силен пукот и един огромен смърч се срина сред облак от прах и иглички.

– Лорд Сняг – каза Оуен и го разтърси за рамото. – Съмва се. Подаде ми ръка да му помогне да се изправи. Разбудиха се и другите, забутаха се, навличайки ботушите и затягайки коланите на мечовете в тясното пространство на заслона. Никой не проговори. Твърде уморени бяха, за да говорят. Малцина от тях бяха слизали от Вала през последните дни. Черен замък го бяха оставили на майстер Емон, сир Винтън Дебелия и още неколцина, твърде стари, за да държат оръжие.

– Сънувах, че кралят е дошъл – каза Оуен. – Майстер Емон пратил гарван и крал Робърт дойде с цялата си сила. Сънувах, че виждам златни знамена.

Джон се усмихна насила.

– Това би било хубава гледка, Оуен. – Стисна устни от болката, жегнала го в крака, заметна черното кожено наметало на раменете си, взе си патерицата и излезе на Вала.

Вягърът прати ледени ластари по дългата му кафява коса. На половин миля на север дивашките станове се бяха размърдали, огньовете им отправяха димни пръсти, които дращеха бледосивото утринно небе. Огледа шатрите от кожа и колибите от дървета и сплетени клони. На изток се виждаха коневръзи, на запад – мамути; а хора имаше навсякъде: точеха мечовете си, слагаха остриета на грубите си копия, навличаха грубите си доспехи от кожа, рог и кости. Още хиляди и хиляди се криеха в гората – тя им предлагаше заслон от стихиите и ги криеше от очите на омазните „врани“.

Стрелците вече пристъпваха напред и бутаха пред себе си кожените си прикрития.

– Ето че идат стрелите ни за закуска – заяви бодро Пип, както

правеше всяка заран.

„Добре е, че се шегува с това – помисли Джон. – Все някой трябва да го прави.“ Преди три дни една от тези стрели за закуска беше улучила Арин Червения от Розов лес в крака. Още можеше да се види тялото му в подножието на Вала, ако човек си направеше труда да се наведе достатъчно. Джон реши, че е по-добре да се смеят на шегата на Пип, отколкото да мислят за Арин.

Прикритията представляваха наклонени дървени щитове, достатъчно широки, за да се скрият зад тях петима от свободния народ. Стрелците ги бутаха пред себе си, после коленичеха зад тях и стреляха през процепи в дървото. Първия път, когато диваците ги изтъркаляха напред, Джон заповяда да пуснат огнени стрели и подпалиха няколко, но след това Манс почна да ги покрива със сурови кожи. Сега всички огнени стрели на света не можеха да ги подпалят. Братята дори започнаха да се обзалагат кой от сламените им часови ще събере повече стрели преди да рухне. Ед Скръбния водеше с четири, а Отел Ярвик, Катурения Джон и Ват Дългото езеро имаха по три. Пип пък започна да нарича плашилата с имената на загиналите им братя.

– Така изглежда все едно, че сме повече – каза той.

– Повече със стрели в коремите – проплака Грен, но хрумването като че ли покуражи братята, затова Джон позволи имената да останат и надаването продължи.

На самия ръб на Вала стърчеше на три тънки крака месингово „мирско око“. Навремето майстер Емон го беше използвал, за да сезира в звездите – преди собствените му очи да го предадат. Дори от това разстояние с негова помощ не можеше да се съборка огромната бяла шатра на Манс Райдър, съшита от кожите на бели мечки. Мирските леши толкова приближаваха диваците, че дори можеше да различи лицата им. От самия Манс тази заран и помен нямаше, но жена му Дала поддържаше огъня отвън, а сестра ѝ Вал доеше една коза до шатрата. Дала изглеждаше толкова наедряла, че беше цяло чудо, че може да се движи. „Детето ще дойде много скоро – помисли Джон, отмести окото на изток и намери костенурката. – Ей това също ще се появи много скоро.“ През нощта диваците бяха одрали един умрял мамут и сега замятаха суровата кървава кожа върху покрива на костенурката, още един пласт над кожата от овце и дивеч. Костенурката беше с кръгъл връх и осем огромни колелета, а под кожата имаше здрава дървена решетка. Когато диваците бяха започнали да я коват, Сатена помисли, че строят кораб. „Не е далече от истината.“ Костенурката представляваше преобърнат корпус,

отворен при носа и кърмата – нещо като дълга зала на колела.

– Направиха си я, нали? – попита Грен.

– Почти. – Джон избута окоото настрана. – Май днес ще дойде. Напълнихте ли буретата?

– Всички. През нощта са замръзнали здраво, Пип провери. Грен доста се беше променил от онова едро тромаво червеноврато момче, с което Джон се бе сприятел. Беше израснал с половин стъпка, гърдите и раменете му бяха заякнали, и нито беше рязал косата си, нито подрязвал брадата си след Юмука на Първите. Изглеждаше грамаден и космат досущ като бизон, прякора, който му беше лепнал сир Алисър по време на обучението им. Но сега изглеждаше отпаднал. Когато Джон му го каза, Грен кимна.

– Чувам брадвите им нощем. Не мога да заспя от толкова сечене.

– Тогава иди да поспиш сега.

– Не искам.

– Аз искам. Искам да си починеш. Хайде, няма да те оставя да спиш по време на боя. – Усмихна се насила. – Ти си единственият, който може да размърда проклетите бурета.

Грен тръгна към заслона, а Джон се върна при далекогледа и затърси из стана на диваците. От време на време по някоя стрела профучаваше над главата му, но той беше научил да не им обръща внимание. Разстоянието беше голямо, а ъгълът на стрелбата – лош, възможността да го улучат – нищожна. Не можа да види Манс Райдър, но забеляза Тормунд Ужаса на великаните и двама от синовете му около костенурката. Синовете му се мъчеха с мамутската кожа, а Тормунд ръфаше печен кози крак и реवेशе заповеди. На друго място видя дивака превъплъщенец Варамир Шестте кожи – вървеше през дърветата със скалната котка по петите му.

Когато чу дрънченето на веригите на макарата и железния стон на отварящата се врата на клетката, разбра, че Хоб им носи закуската, както всяка сутрин. Гледката с костенурката на Манс беше изцедила всичкия му апетит. Маслото беше почти привършило, а последното буре с катран беше изгъркаляно през ръба на ледената стена преди две нощи. Скоро щяха да привършат и стрелите, а нямаха стрелари да им направят нови. А по-предната нощ от запад беше долетял гарван, от сир Денис Малистър. Боуен Марш, изглежда, беше подгонил диваците чак до Сенчестата кула и още по-нататък, чак до мрачното Ждрело. При Моста на черепите беше срещнал Ревливеца с триста диваци и беше спечелил кървава битка. Но битката беше струвала скъпо. Над сто братя убити,

сред които сир Ендрю Тарт и сир Аладейл Макарата. Стария Нар беше върнат в Сенчеста кула тежко ранен. Лекуваше го майстер Мълин, но щеше да мине доста време, докато стане годен да се върне в Черен замък.

Когато го прочете, Джон беше изпратил Зей до Къртичино на най-здравия им кон, за да помоли селяните да помогнат с хора на Вала. Тя така и не се върна. Когато прати Мъли след нея, той се върна и им донесе, че цялото село е напуснало. Най-вероятно Зей беше тръгнала с тях, право по кралския път. „Може би и ние трябва да направим като тях“ – помисли си вяло Джон.

Гладен или не, яде насила. Трябваше да яде, за да има сили. „А и може да се окаже последната ми храна. Може да е последната храна за всички нас.“ И тъкмо напълни корема си с хляб, сланина, лук и сирене, когато Коня изрева:

– Иде!

Никой не попита „какво“ иде. Нито пък на Джон му трябваше мирското око на майстера, за да я види как се тътри между предните шатри и дърветата.

– Не прилича много на костенурка – отбеляза Сатена. – Костенурките нямат козина.

– Повечето и колела нямат – каза Пип.

– Изсвири с бойния рог – заповяда Джон и Бурето изсвири два зова да събуди Грен и другите спящи, които бяха стояли на пост през нощта. Когато диваците настъпваха, Валът имаше нужда от всеки човек. „Боговете виждат, малко сме.“ Джон се озърна към Пип, Бурето и Сатена, Коня, Оуен и Тъпака, Тим Вързания език, Мъли, Празния ботуш и останалите, и се помъчи да си представи как тръгват рамо до рамо и меч до меч срещу сто крещящи диваци в мразовития мрак на онзи тунел, само с няколко железни решетки, които ги делят. И до това можеше да се стигне, ако не успееш да спрат костенурката преди да бъде разбита вратата.

– Голяма е – каза Коня. Пип млясна и подвижна:

– Помислете колко супа ще стане от нея. – Шегата му угасна, мъртвородена. „Изглежда почти умрял – помисли Джон. – Но всички сме такива.“ Кралят отвъд Вала разполагаше с толкова хора, че можеше да пуска винаги нови шурмоваци напред, но същата шепа черни братя трябваше да посреща всеки шурм и това ги беше превърнало в дрипи, също като плашилата.

Мъжете под дървото и кожата щяха да я теглят с все сила, да напъват с рамене и мишци, да изпъват жили, мъчейки се да превъртат

колелата, но щом костенурката се опреше в портата, щяха да заменят въжетата с брадви. Добре поне че днес Манс не изпращаше напред магутите си. Джон се радваше за това. Страховитата им мощ се беше изтощила пред Вала, а огромният им размер само ги превръщаше в лесни мишени. Последният от тях мреше вече от един ден и една нощ и скръбният му зов разкъсваше слуха им.

Костенурката се тътреше бавно през камъни, буци и храсти. Предишните атаки бяха стрували на свободния народ повече от сто жертви. Повечето още лежаха там, където бяха паднали. В затишията враните щяха да долетят и да започнат своя пир, но сега се разлетяха с кръсци. Видът на тази костенурка не им хареса повече, отколкото на него.

Сатена, Коня и останалите го гледаха и чакаха заповедите му. „Валт е мой“ – напомни си той.

– Оуен, при катапултите. Буре, двамата с Празен ботуш – на скорпионите. Останалите изпънете лъковете. Огнени стрели. Да видим дали ще можем да я подпалим. – Джон знаеше, че усилието сигурно ще е напразно, но щеше да е по-добре, отколкото да стоят и да гледат безпомощни.

Тромава и бавна, костенурката бе лесна мишена и скоро стрелците му с лъкове и арбалети я превърнаха в дървен таралеж... но мокрите кожи я пазеха и горящите стрели гаснеха още щом се забиеха в нея. Джон изруга тихо.

– Скорпиони – изкомандва той. – Катапулти.

Металните стрели на скорпионите се забиха дълбоко в кожата, но не нанесоха повече щети от горящите стрели. Камъните отскачаха от покрива на костенурката, оставяйки в дебелиите пластове кожа само трапчинки. Някой камък от големите катапулти можеше и да я строши, но единият се беше съборил, а диваците заобиколиха отдалече полето на поразяване на другия.

– Джон, тя идва – каза Оуен Тъпия.

Виждаше го и сам. Педя по педя, крачка по крачка, костенурката се приближаваше с търкаляне, тропот и подрусване, и минаваше зоната на поразяване. Успееха ли диваците да стигат ледената стена, тя щеше да им осигури пълна защита и брадвите им щяха да забият необезпокоявано по набързо възстановената външна порта. А вътре само за няколко часа щяха да разчистят набързо нахвърляните в тунела отломки и вече нищо нямаше да може да ги спре, освен железните врати, няколкото замръзнали тела и онова, което братята на Джон успееха да хвърлят на пътя им.

Вляво от него катапултът изтътна и изпълни въздуха със свистящи камъни. Те забарабаниха по костенурката като градушка и изподаха на земята, без да ѝ направят нищо. Диваците продължаваха да стрелят иззад своите „щитове“. Една стрела изсвистя и се заби в лицето на един от сламените човеци и Пип каза:

– Четири за Ват от Дълго езеро! Имаме равенство! – Следващата стрела свирна покрай ухото му. – Ей! – викна той надолу. – Аз не участвам в турнира!

– Кожите няма да пламнат – рече Джон колкото на другите, толкова и себе си. Единствената надежда, която им оставаше, бе да се опитат да разбият костенурката, когато стигне до Вала. Колкото и здраво да беше построена, ако нещо тежко паднеше отгоре ѝ от седемстотин стъпки, все трябваше да причини някаква щета.

– Грен, Оуен, Буре. Давайте!

Край заслона бяха подредени дузина дървени бурета. Бяха пълни с ломени камъни: чакъла, който черните братя редовно пръскаха по пътеките. Предния ден, след като видя, че Диваците покриват костенурката с овчи кожи, Джон каза на Грен да налят в буретата вода. Водата щеше да се просмуче в ломения камък и през нощта цялото това нещо щеше здраво да замръзне.

– Защо трябва да ги замразяваме? – попита Грен. – Защо просто не изтъркаляме буретата както са си?

Джон отвърна:

– Ако се ударят във Вала както са си, ще се пръснат и чакълът ще се попилее. А не искаме да ръсим курвенските синове по главичките с камъчета, нали?

Той натисна с рамо едно от буретата заедно с Грен, а Бурето и Оуен подхвапаха друго.

– Цял тон тежи тоя шибалник – оплака се Грен.

– Обърни го и го изтъркаляй – каза Джон. – И внимавай, че ако се изтъркаля на крака ти, ще свършиш като Празен ботуш.

След като обърнаха бурето, Джон сграбчи най-близката факла и я разлюля над повърхността на Вала, за да стопи малко леда. Тънката водна коричка помогна бурето да се затъркаля по-лесно. Всъщност твърде лесно – за малко да го изтърват. Но накрая, с усилията на четиримата, го изтъркаляха до самия ръб и отново го изправиха.

Тъкмо бяха подредили четири бурета точно над портата, когато Пип извика:

– Костенурка чука на вратата ни!

Джон се наведе да погледне. „Заграждения, Марш е трябвало да построи заграждения.“ Толкова много неща бе трябвало да се направят. Сега диваците извличаха мъртвите великани пред портата. Коня и Мъли хвърляха по тях камъни и на Джон му се стори, че видя как един от мъжете долу падна ударен, но камъните бяха твърде малки, за да направят нещо на самата костенурка. Коня го хвана за рамото, дръпна го назад и каза:

– Не се навеждай така.

– Трябваше да вдигнем прегради. – Стори му се, че чува трясък на брадви по дърво, но може би просто ушите му кънтяха от страх. Викна на Грен:

– Давай.

Грен застана зад едно от буретата, опря с рамо, изпъшка и започна да бута. Оуен и Мъли му се притекоха на помощ. Изтикаха бурето на една стъпка, после – на още една. И то изведнъж пропадна.

Чуха как изгътна по разяденото северно лице на стената по пътя си надолу, а след това – пукот и трясък на кършешцо се дърво, последвани от викове и крясъци. Сатена зарева от възторг, а Оуен Тъпака заподскача в лудешки танц. Пип се надвеси над ръба и извика:

– Я, че тая костенурка била тъпкана със зайци! Вижте как се разбягаха!

– Още! – изрева Джон, и Грен и Бурето натиснаха с рамене следващото буре и го отпратиха в пропастта.

Предната част на костенурката на Манс бе разбита, а диваците се изсипваха от задния край и тичаха презглава към стана си. Сатена надигна арбалета си и прати няколко стрели по тях, за да ги подкара побързо. Брадатият Грен се хилеше, а Пип пускаше шегги. Днес никой от тях нямаше да умре.

„Днес не, но утре...“ Джон се обърна към заслона. На мястото на дванадесетте замръзнали бурета бяха останали осем. Едва сега си даде сметка колко е изтощен и колко го боли раната. „Трябва да поспя. Няколко часа поне.“ Можеше да прескочи при майстер Емон за малко сън-но вино, то щеше да помогне.

– Слизам долу в Кралската кула – каза им той. – Извикайте ме, ако Манс предприеме нещо. Пип, ти държиш Вала.

– Аз ли? – каза Пип.

– Той ли? – каза Грен.

Джон се усмихна, махна с ръка и се запъти към клетката. Чашата сънно вино наистина помогна и скоро след като се опъна на тесния нар,

той заспа. Сънищата му бяха странни и объркани, изпълнени със странни гласове, викове и крясъци, и със звука на боен рог, силен и плътен, една-единствена протяжна нота, застинала във въздуха.

Когато се събуди, небето зад тясната амбразура, служеща за прозорец, бе черно, а над него стояха четирима мъже, които не познаваше. Единият държеше фенер.

– Джон Сняг – рече грубо най-високият. – Обувай ботушите и ела с нас.

Първата му замаяна мисъл беше, че Валът някак е паднал, докато е спал, че Манс Райдър е пратил още великани или друга костенурка и е пробил през портата. Но щом разтърка очи, видя, че непознатите са в черно от глава до пети. „Това са мъже на Нощния страж“ – осъзна Джон.

– Къде? Кои сте вие?

Високият даде знак и двама от останалите издърпаха Джон от постелята му. Поведоха го нагоре, на половин извивка на стълбището, до солария на Стария мечок. Джон видя стоящия до огъня майстер Емон, свил ръце на бастуна си от черна тръстика. Септон Целадор както обикновено беше пиян, а сир Винтън Дебелия спеше в стола до прозореца. Другите братя му бяха непознати. С изключение на един.

Безупречен в обшития си с кожа черен плащ и лъснатите ботуши, сир Алисър Торн се обърна и каза:

– Ето ви го обърни-плаща, милорд. Копелето на Нед Старк от Зимен хребет.

– Не съм обърни-плащ, Торн – каза хладно Джон.

– Ще видим. – В кожения стол зад масата, където Стария мечок пишеше писмата си, седеше широкоплещест мъж с квадратна челюст. Джон не го познаваше. – Да, ще видим – повтори той. – Няма да отречеш, че си, Джон Сняг, надявам се? Копелето на Старк?

– Лорд Сняг, така обича да се нарича той. – Сир Алисър беше мършав, дребен и жилив мъж, и точно сега кремъчните му очи блеснаха насмешливо.

– Ти беше този, който ме нарече „лорд Сняг“ – каза Джон. Сир Алисър обичаше да лепи прякори на момчетата, които обучаваше в Черен замък. Стария мечок го беше изпратил в Източен крайморски страж. „Това трябва да са хора от Източния страж. Птицата все пак е стигнала до Котър Пайк и той ни е изпратил помощ.“ – Колко души сте довели? – попита той мъжа зад масата.

– Аз ще задавам въпросите – отвърна мъжът с квадратната челюст.

– Обвинен си в клетвопрестъпничество, страхливост и дезертъорство, Джон Сняг. Отричаш ли, че си изоставил своите братя да загинат на Юмука на Първите и си се присъединил към диваците на Манс Райдър, онзи самозван „крал отвъд Вала“?

– Изоставил съм братята си?! Тогава проговори майстер Емон.

– Милорд, двамата с Донал Ноя обсъдихме тези неща, когато Джон Сняг се върна при нас, и обясненията на Джон ни задоволиха.

– Е, мен не са ме задоволили, майстер – каза мъжът с квадратната челюст. – Искам да чуя тези обяснения лично. Да!

Джон преглътна гнева си.

– Никога не съм изоставил. Напуснах Юмука на Първите с Кории Полууръката, за да разузнаем Шепнещия проход. Към диваците се присъединих по заповед. Полууръката се боеше, че Манс може да е намерил Рога на Зимата...

– Рога на Зимата ли? – Сир Алисър се изсмя. – Да не са ти заповядали и с нарките им да преброиш, лорд Сняг?

– Не, но великаните им преброих, доколкото можах.

– Сир – срязва го мъжът с квадратната челюст. – Към сир Алисър ще се обръщаш със сир, а към мен – с милорд. Аз съм Джанос Слинг, лордът на Харънхъл и командир тук в Черен замък, докато Боуен Марш се върне със своя гарнизон. Ще се държиш към нас с подобаващата учтивост. Няма да търпя един помазан рицар като сир Алисър да бъде подиграван от едно предателско копеле. – Вдигна ръка и насочи месестия си показалец към лицето на Джон. – Отричаш ли, че си лягал с дивачка?

– Не. – Скръбта на Джон по Игрит все още беше твърде прясна, за да може, да го отрече. – Не, милорд.

– И Полууръката ти е заповядал да чукаш тая немита курва, така ли? – попита злобно ухилен сир Алисър.

– Тя не беше курва, сир. Полууръката ми каза да правя всичко, което ми кажат диваците, но... няма да отрека, че направих повече, отколкото бях длъжен, че... не бях безразличен към нея.

– Значи признаваш, че си клетвопрестъпник – каза Джанос Слинг. Половината мъже от Черен замък навестяваха от време на време Къртиното, за да „копаят съкровища“ в бардака, но Джон нямаше да опозори паметта на Игрит, приравнявайки я към курвите.

– Наруших клетвата си с жена. Това признавам. Да.

– Да, милорд! – Слинг се намръщи. Беше широк като Стария мечок в раменете и несъмнено щеше да оплешивее като него, стига да доживее годините му. Половината му коса вече беше окапала, макар че не

можеше да е на повече от четиридесет.

– Да, милорд – каза Джон. – Вървах с диваците и ядах от храната им, както ми заповяда Полуърката, а постелята си дялах с Игрит. Но се заклевам пред вас, плаща си не съм обръщал. Избягах от магнаря при първата възможност и никога не съм вдигал оръжие срещу братята си, нито срещу кралските владения.

Лорд Слинг го изгледа с присвити очи, после заповяда:

– Сир Глендън, доведете другия пленник.

Сир Глендън беше високият, който бе измъкнал Джон от постелята му. С него излязоха още четирима, и скоро се върнаха с пленника – мършав дребен мъж с окована ръка и крак. Имаше само една вежда, косматото чело и мустак, който приличаше на необърсано петно мръсотия. Лицето му беше подуто от отоци и предните му зъби бяха избити.

Мъжете от Източен страж хвърлиха грубо пленника си на пода. Лорд Слинг го изгледа навъсено.

– Този ли е, за който ни говори? Пленникът примига с жълтите си очи.

– Аха. – Джон чак сега позна Дрънчашата ризница. „Без бронята си е съвсем различен човек“ – помисли той. – Аха – повтори дивакът, – туй е страхливецът, дето уби Полуърката. Горе, на Замръзнали нокти беше, след като изловихме другите врани и ги избихме до един. И тоя щяхме да го свършим, ама той си изпроси жалкия животец, предложи да тръгне с нас, ако го вземем. Полуърката се закле, че ще види мъртъв тая отрепка, ама вълкът го разкъса, а пък тоя му разпра гърлото. – После се ухили на Джон със счупените си зъби и иззрачи кръв в краката му.

– Е? – обърна се рязко Джанос Слинг към Джон. – Това отричаш ли го? Или ще ми твърдиш, че Корин ти е заповядал да го убиеш?

– Той ми каза... – Думите идваха трудно. – Каза ми да направя всичко, което поискат от мен.

Слинг погледна другите мъже от Източен страж.

– Това момченце да не мисли, че съм паднал на главата си от някой фургон с ряпа?

– Лъжите ти няма да те спасят, лорд Сняг – предупреди го сир Алисър. – Ще изтръгнем истината от тебе, копеленце.

– Казах ви истината. Конете ни грохнаха от умора, а Дрънчашата ризница вече ни догонваше. Корин ми нареди да се престоря, че минавам на страната на диваците. „Няма да се колебаеш, каквото и да поискат от теб“, така каза. Знаеше, че ще ме накарат да го убия. Дрънчашата ризница все едно щеше да го убие, и това го знаеше.

– Значи твърдиш, че великият Корин Полуръката се е боял от тази твар? – Слинг погледна Дрънчащата ризница на пода и изсумтя.

– Всички се боят от Господаря на костите – изръмжа дивакът. Сир Глендън го изрита и той млъкна.

– Не съм казвал това – настоя Джон. Слинг удари с юмрук по масата.

– Изслушах те! Изглежда, че сир Алисър те е преценил съвсем точно. Лъже копелдашката ти уста. Е, аз няма да търпя това. Няма! Може и да си подвел оня сакат, но няма да подведеш Джанос Слинг! Джанос Слинг не преглъща лесно лъжите. Или мислиш, че черепът ми е тъпкан със зеле?

– Не знам с какво ви е тъпкан черепът. Милорд.

– Лорд Сняг е нагъл, на всичко отгоре – каза сир Алисър. – Убил е Корин, точно както неговите приятелчета обърни-плащове са убили лорд Мормон. Няма да се изненадам, ако разбере, че това е част от един и същ заговор. Нищо чудно и Бенджен Старк да има пръст в това. Доколкото знаем, той и сега седи в шатрата на Манс Райдър. Нали ги знаете тия Старки, милорд.

– Знам ги – каза Джанос Слинг. – Знам ги много добре. Джон смъкна ръкавицата и им показа изгорялата си ръка.

– Изгорих ръката си, докато бранех лорд Мормон. А чичо ми беше мъж на честта. Той никога не би могъл да престъпи клетвите си.

– Като тебе ли? – подигра се сир Алисър. Септон Целадар се окашля.

– Лорд Слинг – заговори той, – това момче отказа да положи клетвите си в септата, а отиде отвъд Вала, за да изрече словата си пред дърво на сърцето. Пред бащините си богове, рече, но тия богове са и на диваците.

– Тия богове са на Севера, септоне. – Майстер Емон беше вежлив, но твърд. – Господа, когато Донал Ноя беше убит, тъкмо този младеж, Джон Сняг, пое Вала в ръцете си и го удържа срещу цялата стихия от север. Той доказа, че е храбър, верен и съобразителен. Ако не беше той, с пристигането си щяхте да заварите в тази стая да седи Манс Райдър, лорд Слинг. Правите огромна грешка. Джон Сняг беше личният стюард и скуайър на лорд Мормон. Беше избран на този пост, защото лорд-командирът виждаше в него много обещаваща личност. Както и аз.

– Обещаваща? – каза Слинг. – Е, обещанията може да се окажат лъжливи. На ръцете му е кръвта на Корин Полуръката. Мормон е вярвал в него, казвате, но какво от това? Зная какво е да бъдеш предаден от

хора, на които си вярвал. О, да. А и вълчия им нрав го познавам. – Вдигна пръст към лицето на Джон. – Твоят баща умря като предател.

– Моят баща беше убит. – Джон вече не го интересуваше какво ще правят с него. Нямаше да търпи повече лъжи за баща си.

Слинг почервения.

– Убит ли? Нагло пале такава! Крал Робърт още не беше изстинал, когато лорд Едарт тръгна срещу сина му. – Надигна се от стола. Беше по-нисък от Мормон, но по-широкоплещест. Плащът му бе закопчан отпред с малко златно копие с червен емайл. – Баща ти умря под меча, но той беше благородник, Ръка на краля. За теб въжето ще е достатъчно. Сир Алисър, отведете този обърни-плащ в ледена килия.

– Слушам, милорд. – Сир Алисър сграбчи Джон за рамото. Джон се извърна и го стисна за гърлото с такава ярост, че го надигна от пода. Щеше да го удуши, ако мъжете на Източния страж не го бяха издърпали. Торн разтри гърлото си.

– Сами видяхте, братя. Той е дивак.

ТИРИОН

На заранта разбра, че не може да понесе мисълта за ядене. „До залез-слънце може да съм осъден.“ Коремът му се беше вкиснал от жлъч, а нощт го сърбеше и Тирион го почеса. „Трябва да понесе още един свидетел, а после е моят ред.“ Но какво трябваше да направи? Да отрече всичко? Да обвини Санса и сир Донтос? Да признае, с надеждата да прекара остатъка от живота си на Вала? Да хвърли заровете и да се моли Червената усойница да победи сир Грегър Клегейн?

Замушка нервно с ножа мазната червена наденица – съжеляваше, че не е сестра му. „На Вала е адски студено, но поне за Церсей ще е затворено.“ Не мислеше, че от него ще излезе кой знае какъв воин, но Нощният страж имаше нужда не само от силни мъже, а и от умни. Лорд-командир Мормон го беше казал, когато Тирион гостува в Черен замък. „Само да не бяха онези техни неприемливи клетви.“ Щеше да означава край на брака му и на правата, каквито можеше да има над Скалата на Кастърли, но пък той и така едва ли щеше да се радва дълго и на двете. А доколкото помнеше, в близкото село имаше някакъв бардак с курви.

Не беше животът, за който си беше мечтал, но все пак щеше да е живот. И за да си го спечели, единственото, което трябваше да направи, бе да се довери на баща си, да се изправи на малките си криви крака и да каже:

– Да, аз го направих, признавам си.

Ето, точно от тази част червата му се стягаха на възли. Вече почти съжеляваше, че наистина не го е направил той, след като все едно трябваше да го понесе.

– Милорд? – каза Подрик Пейн. – Те са тук, милорд. Сир Адам, И златните плащове. Чакат. Отвън.

– Под, кажи ми искрено... мислиш ли, че аз съм го направил? Момчето се поколеба. Когато се опита да проговори, успя да изкара от уста си само няколко плюнки.

„Обречен съм.“ Тирион въздъхна.

– Няма нужда да ми отговаряш. Ти беше добър скуайър. По-добър, отколкото заслужавах. Каквото и да стане, благодаря ти ги върнатата служба.

Сир Адам Марбранд чакаше при вратата с шест златни плаща. Тази сутрин, изглежда, нямаше какво да каже. „Още един добър човек, който

мисли, че съм родоубиец.“ Тирион събра цялото достойнство, което можа да намери в себе си, и се затътри по стъпалата. Усещаше как го гледат, докато пресичаше двора: стражите по стените, конярите край конюшните, ратаите и перачките, слугинчетата. В тронната зала рицари и лордове се разместиха да им отворят път и зашепнаха на дамите си.

След като го изправиха пред съдиите, други златни плащове доведоха Шае.

Ледена длан сякаш стисна сърцето му. „Варис я е издал“ – помисли той. Но после си спомни. „Не, аз сам я издадох. Трябваше да я оставя при Лолис. Разбира се, че са разпитали слугините на Санса, и аз щях да го направя.“ Потърка хлъзгавия белег на мястото на носа си и се зачуди защо Церсей си е направила този труд. „Шае не знае нищо, което би могло да ме уязви.“ – Заедно го замислиха – каза тя – момичето, което беше обичал. – Дяволчето и лейди Санса го замислиха, след като умря Младия вълк. Санса искаше да отмъсти за брат си, а Дяволчето искаше да вземе трона. След това щеше да убие сестра си, после – своя лорд баща, за да може да стане Ръката на принц Томен. Но след около година, преди да е пораснал още Томен, щеше и него да убие, за да постави короната на своята глава.

– Откъде би могла да знаеш всичко това? – запита настоятелно принц Оберин. – Защо Дяволчето ще разкрива подобни планове пред една слугиня на жена си?

– Част от нещата ги подслушах, милорд – отвърна Шае, – а и милейди изгърва някои работи. Но повечето го чух от неговите уста. Аз не бях само слугиня на лейди Санса. Бях неговата курва, през цялото време, откакто съм в Кралски чертог. На заранта на сватбата той ме завлече долу, където държат драконовите черепи, и ме изчука под всичките онези чудовища. А когато се разплаках, ми каза, че трябва да съм благодарна, че не всяко момиче може да стане кралска курва. Точно тогава ми разказа как е намислил да стане крал. Каза, че горкото момче Джозфри никога няма да познае невястата си така, както той е познал мен. – И изведнъж захлипа. – Аз не исках да ставам курва, благородни господа. Щях да се омъжа. Беше скуайър, добро и храбро момче, от знатен род. Но Дяволчето ме видя при Зелената вилка и постави момчето, за което щях да се венчая, най-отпред в авангарда, а след като го убиха, прати диваците си да ме отведат в шатрата му. Шага, онзи големият, и Тимет, с изгореното око. Каза, че ако не го задоволя, щял да ме даде на тях, затова се постарях. После ме доведе в града, за да съм му подръка, когато ме поиска. Караше ме да правя такива срамни неща, че...

Принц Оберин я погледна с любопитство.

– Какви неща?

– Неописуеми неща. – Сълзите бавно потекоха по хубавото ѝ личице и несъмнено в този момент на всеки мъж в залата му се прииска да я прегърне и да я утеши. – С устата и с... други части, милорд. С всички мои части. Използваше ме по всички възможни начини и... и искаше да му казвам колко е голям. „Мой великане“, трябваше да му казвам, „мой великане Ланистър.“ Осуалд Черно котле се разсмя пръв. Борос и Мерин след него, после Церсей, сир Лорас и повече лордове и дами, отколкото Тирион можеше да преброи. Гредите закънтяха от тази внезапна вълна от смях, и Железният трон се разтърси.

– Вярно е! – възрази Шае. – Моят великан Ланистър. – Смеховете гръмнаха два пъти по-силно.

„А аз ви спасих всички – помисли Тирион. – Спасих целия този мръсен град и жалкия ви живот.“ В тронната зала имаше стотици хора и всички се смееха неудържимо. Всички освен баща му. Или поне така изглеждаше. Дори Червената усойница се подхилваше, а Мейс Тирел изглеждаше готов да се пръсне, но лорд Тивин Ланистър седеше между двамата сякаш изсечен от камък, със свити под брадичката длани.

Тирион пристъпи напред.

– Господа! – изрева той. Трябваше да изреве, за да го чуят. Баща му вдигна ръка. Залата притихна.

– Разкарайте тази курветина от очите ми – каза Тирион – и ще ви дам вашето признание.

Лорд Тивин кимна и махна с ръка. Шае изглеждаше почти ужасена, когато златните плащове я обградиха. Докато я извеждаха, очите ѝ за миг срещнаха тези на Тирион. Срам ли прочете той там, или страх? Зачуди се какво ли ѝ е обещала Церсей. „Ще си получиш златото и накитите, каквото там си ѝ поискала – помисли, докато гледаше как се отдавача – но до един лунен кръг ще те прати да забавляваш златните плащове в бараките им.“ Тирион вдигна глава и се взря в студените зелени очи на баща си, с петънцата от светло злато.

– Виновен съм – каза Тирион. – Много съм виновен. Това ли искахте да чуете?

Лорд Тивин не каза нищо. Принц Оберин изглеждаше разочарован.

– Признаваш ли, че ти си отровил краля?

– Нищо подобно – каза Тирион. – За смъртта на Джофри съм невинен. Виновен съм за много по-чудовищно престъпление. – Направи още една крачка към баща си. – Родих се. Живях. Виновен съм, че съм

джудже, признавам го. И колкото пъти да ми го прощаваше, постоянствах в това свое безчестие.

– Това са глупости, Тирион – заяви лорд Тивин. – Говори по същество. Не си изправен на съд затова, че си джудже.

– Точно тук грешите, милорд. Цял живот ме съдят за това, че съм джудже.

– Нищо ли нямаш да кажеш в своя защита?

– Нищо освен следното: не съм го извършил аз. Макар вече да съжалявам, че не бях аз. – Обърна се с лице към залата, към морето от преbledнели лица. – Съжалявам, че няха достатъчно отрова за всички вас. Накарахте ме да съжалявам, че не съм чудовището, което бихте искали да бъда, но това е положението. Невинен съм, но тук няма да получа правосъдие. Не ми оставихте никакъв избор, освен да се обърна към боговете. Настоявам за съд в двубой.

– Ти ума ли си загуби? – каза баща му.

– Напротив, намерих си гр. Настоявам за съд в двубой! Милата му сестрица едва ли щеше да е по-доволна.

– Той има това право, ваши благородия – напомни тя на съдиите. – Нека боговете отсъдят. Сир Грегър Клегейн ще се изправи от името на Джофри. Той се върна предната нощ в града, за да повери мечата си на служба при мен.

Лицето на лорд Тивин бе толкова помръкнало, че за миг Тирион се зачуди дали и той не е глътнал отровно вино. Баща му удари с юмрук по масата толкова разгневен, че не можеше да проговори. Мейс Тирел беше този, който се обърна към Тирион, за да зададе въпроса:

– Имаш ли поборник, който да защити невинността ти?

– Има, милорд. – Принц Оберин се изправи. – Джуджето напълно ме убеди.

Врявата, която последва, беше оглушителна. Тирион си достави особено удоволствие от внезапното съмнение, което зърна в очите на Церсей. Наложил се сто златни плаща да заблъска с тъпите краища на копията си по каменния под, за да усмирят отново тронната зала. Междувременно лорд Тивин се беше овладял.

– Нека този спор се реши утре заран – заяви той студено. – Аз си измивам ръцете. – После хвърли изпълнен с хладен гняв поглед към сина си джудже и излезе с широки крачки от залата през кралската врата зад Железния трон, следван от брат си Кеван.

По-късно, вече в килията си, Тирион си наля чаша вино и прати Подрик Пейн да му донесе сирене, хляб и маслини. Съмняваше се, че

точно сега ще може да задържи в стомаха си нещо по-тежко. „Нима си въобразяваше, че ще се предам толкова хрисимо, татенце? – запита той сянката, която свещите всичаха в стената. – Твърде много съм наследил от теб, за да го направя.“ Испита странен покой в душата си, след като бе изтръгнал властта над живота и смъртта от ръцете на своя баща и я бе връчил в ръцете на боговете. „Стига да има богове и да не са поредният фарс. Ако не, то тогава в ръцете на дорнеца.“ Каквото и да се случеше, Тирион получи удовлетворението, че бе разбил на трески плановете на лорд Тивин. Ако спечелеше принц Оберин, това отново щеше да възпламени омразата на Планински рай към дорнците: Мейс Тирел щеше да види как мъжът, осакатил сина му, помага на джуджето, което за малко щеше да убие дъщеря му, се отървава от справедливото наказание. А ако победеше Планината, Доран Мартел като нищо щеше да поиска да разбере защо брат му е получил смърт вместо правосъдието, обещано му от Тирион. В края на краищата щеше да коронова Мирцела.

Почти си заслужаваше да умре само заради удоволствието от цялата каша, която беше забъркал. „Дали ще дойдеш да видиш края ми, Шае? Ще застанеш ли там, сред всички други, ще гледаш ли как сир Илин отсича грозната ми глава? Ще ти липсва ли твоя великан Ланистър, когато умре?“ Допи виното, запокити чашата и запя с цяло гърло:

И яхна той през улиците на града от своя хълм висок, по криви улички и стъпала, да търси въздишка на една жена.

Че беше му съкровище безценно, тя беше негов срам и благослов.

Че колко струват замък и една верига пред женската целувка и любов.

Тази нощ сир Кеван не го посети. Сигурно беше с лорд Тивин и се мъчеха да усмирят гнева на Тирелите. „Боя се, че този си чичо повече няма да го видя.“ Наля си нова чаша вино. Жалко, че беше заповядал да убият Саймън Сребърния език преди да научи всички думи от тази песен. Честно казано, песента никак не беше лоша. Особено в сравнение с онези, които тепърва щяха да напишат за него. „Че златните ръце са винаги студени, но все са топли женските ръце“, изпя той. Май трябваше сам да допише куплетчетата. Стига да преживееше достатъчно.

Същата нощ, изненадващо, Тирион Ланистър спа дълго и дълбоко. Събуди се призори, добре отпочинал и с вълчи апетит, и изгълта закуската си от пържени хлебчета, сочна наденица, ябълков кейк и двойна порция яйца, готвени с лук и страшно люти дорнски чушлета. После поиска разрешение от стражите си да се види със своя защитник. Сир

Адам даде съгласието си.

Тирион завари принц Оберин да пие червено вино, докато навличаше доспехите си. Помагаха му четирима от по-младите му дорнски лордчета.

– Добро ви утро, милорд – каза принцът. – Ще пийнете ли чаша вино?

– Редно ли е да пиете преди битката?

– Винаги пия преди битка.

– Това би могло да ви убие. Още по-лошото е, че може и мен да убие.

Принц Оберин се засмя.

– Боговете закрилят невинните. Надявам се, че наистина сте невинен.

– Само за убийството на Джофри – призна Тирион. – Все пак се надявам, че си давате сметка срещу какво се изправяте. Грегър Клегейн е...

– Голям? Това съм го чувал.

– Той е почти осем стъпки висок и всичко това е мускул. Бие се с голям двуръчен меч и го върти само с едната си ръка. Известен е с това, че посича хората на две само с един удар. Бронята му е толкова тежка, че никой по-малък от него не би могъл да я издържи, камо ли да се движи с нея.

Принц Оберин не се впечатли.

– Убивал съм големи и преди. Номерът е да им подкосиш краката. Паднат ли, пиши ги умрели. – Дорнецът изглеждаше толкова безгрижен и самоуверен, че Тирион почти се успокои, докато принцът не се обърна и не каза: – Сир Демон, копието ми.

Сир Демон му го подхвърли и Червената усойница го хвана във въздуха.

– Смятате да се изправите срещу Планината с копие? – На Тирион му призля. В сраженията стройните редици на копията образуваха внушителен фронт, но в единичен двубой срещу опитен мечоносец нещата бяха съвсем различни.

– Ние в Дорн много си падаме по копията. А и това е единственият начин да контрирам обхвата му. Погледнете, милорд Дяволче, но внимавайте да не го пипнете.

Копието беше от ясеново дърво, осем стъпки дълго, с гладка дръжка, дебело и тежко. Последните две стъпки бяха стомана: тънък листовиден връх, който се стесняваше до зъл шип. Ръбовете изглеждаха

достатъчно остри да се обръсне човек с тях. Когато Оберин го завъртя в ръката си, те лъснаха черни. „Масло? Или отрова?“ Тирион реши, че е по-добре да не знае.

– Надявам се, че сте добър с това – каза той подозрително.

– Няма да имате причина да се оплаквате. Макар че сир Грегър – сигурно. Колкото и да е дебела бронята му, при ставите има празнини. Под лакътя и коленете, под мишниците... Ще намеря къде да го погъделичкам, обещавам ви. – Той остави копие до стената. – Казват, че един Ланистър винаги плащал дълговете си. Навярно ще дойдете с мен в Слънчево копие, когато дните на кръвопролития свършат. Брат ми Доран много ще се радва да посрещне законния наследник на Скалата на Кастърли... особено ако доведе и хубавата си жена, лейди Зимен хребет.

„Да не би да си мисли, че съм скътал Санса някъде като катерица, прибрала орехчето си за зимата?“ Дори да беше така, Тирион не смяташе да го извежда от заблуждението.

– Всъщност една разходка до Дорн може да се окаже много приятна.

– Планирайте го като продължителна визита. – Принц Оберин отпи от виното. – Двамата с Доран имате да обсъдите доста неща от взаимен интерес. Музика, търговия, история, вино, петака на джуджето... законите за наследство и предаване на короната. Несъмнено съветите му ще бъдат от полза за кралица Мирцела в тежките времена, които ще я чакат.

Ако наблизко имаше от птиченцата на Варис, то принц Оберин пълнеше наострените им уши с голяма охота.

– Май ще приема тази чаша вино – каза Тирион. „Кралица Мирцела?“ Още по-изкусително щеше да е, ако той наистина беше скътал Санса под наметалото си. „Ако тя се обяви в подкрепа на Мирцела вместо на Томен, дали Северът би я последвал?“ В това, за което наемкваше Червената усойница, имаше логика. Можеше ли Тирион наистина да вдигне оръжие срещу Томен и срещу собствения си баща? „Церсей ще плуе кръв.“ Щеше да си струва, макар и само заради това.

– Спомняш ли си историята, която ти разправях при първата ни среща, Дяволче? – попита принц Оберин, когато Копелето на Божия милост коленичи пред него, за да стегне наколенниците му. – Двамата със сестра ми не дойдохме в Скалата на Кастърли само заради твоята опашка. Бяхме на нещо като пътешествие. Пътешествие, в което минахме през Звездопад, Арбор, Староград, Островите на щита, Крейкхол и накрая Скалата на Кастърли... но крайната ни цел беше венчавка. Доран

беше сгоден за лейди Меларио от Норвос, затова беше оставен като каселан на Слънчево копие. А двамата със сестра ми бяхме уговорени.

– На Еля това ѝ се стори възбуждащо – продължи той. – Беше на подходяща възраст, пък ѝ крехкото ѝ здраве не ѝ беше позволявало такова пътуване. Аз на свой ред се забавлявах с подигравки по адрес на ухажорите ѝ. Имаше един, лордчето Лениво оченце, скуайъра Шляпаци устни, един го нарекох Крачещия кит или нещо подобно. Единственият, който що-годе изглеждаше сносно, беше младият Белор Хайтауър.

Симпатично момче и сестра ми почти се беше влюбила в него, докато горкият не го споходи нещастieto да прѣдне веднѣж в наше присъствие. Аз моментално го нарекох „Белор Шквала“ и оттогава Еля не можеше да не се разсмее, щом го видеше. Цяло чудовище бях като младеж, някой трябваше да ми го резне този мой зъл език.

„Да“ – съгласи се Тирион наум. Белор Хайтауър вече не беше млад, но беше останал наследник на лорд Лейтън. Богат, чаровен и рицар със забележителна слава. Сега го наричаха „Белор Ярката усмивка“. Ако Елия се беше омѣжила за него, вместо за Регар Таргаринен, сега можеше да си е жива и здрава в Староград, с порасналите ѝ деца около нея. Зачу-ди се колко ли живота е помела тази прѣдня.

– Ланиспорт беше краят на нашето пътешествие – продължи принц Оберин, докато сир Арон Коргайл му помагаше да навлече подплатената кожена туника и започна да я връзва отзад. – Знаеш ли, че майките ни са се познавали отдавна?

– Били са заедно като момичета в двора, доколкото си спомням. Компаньонки на принцеса Рела, така ли беше?

– Точно. Убеден съм, че майките ни бяха спретнали този заговор помежду си. Скуайър Шляпаци устни и цялата тази пасмина, както и пѣпчивите момиченца, изредили се като на парад пред мен, са били само ордьовърът преди пира, колкото да изострят апетита ни. Главното блюдо трябваше да ни се поднесе в Скалата на Кастърли.

– Церсей и Джайм.

– Колко умно джудже! Двамата с Еля бяхме по-големи, разбира се. Брат ти и сестра ти бяха на осем-девет години. Но разликата от пет – шест години не е толкова голяма. А на кораба ни имаше и една празна каюта, много хубава каюта, като тези, които се пазят за особа от много знатен род. Сякаш се очакваше да върнем някого с нас в Слънчево копие. Някой млад паж например. Или компаньонка за Еля. Лейди майка ти беше решила да сгоди Джайм за сестра ми или Церсей за мен. Може би и двете.

– Може би – каза Тирион. – Но баща ми...

– Баща ти управляваше Седемте кралства, но у дома го управляваше лейди съпругата му, или поне така твърдеше майка ми. – Принц Оберин вдигна ръце, за да може сир Дагос Мануди и Копелето на Божия милост да нахлузят на главата му плетения железен нагърленик.

– В Староград научихме за смъртта на майка ти и за чудовищното дете, което е родила. Там можеше да тръгнем обратно, но майка ми настоя да продължим. Вече ти казах за посещането, което ни устройоха в Скалата на Кастърли, нали? Но това, което не ти казах, е, че майка ми изчака толкова, колкото изискваше приличието, след което поде разговор с баща ти за истинската цел на посещението ни. Години по-късно, на смъртното си ложе, тя ми каза, че лорд Тивин ѝ отказал грубо. Дъщеря му била предназначена за принц Регар, уведомил я той. А когато тя го попитала за Джайм, като годеник за Еля, вместо него той ѝ предложил теб.

– И тя приела това предложение за грубо оскърбление.

– Така си беше. Дори ти можеш да го разбереш, нали?

– О, как не. – „И всичко се връща назад и все по-назад – помисли Тирион, – към нашите майки и бащи, и към техните преди това. Ние сме кукли, танцуващи на конците, дърпани от онези, които са дошли на този свят преди нас, а един ден собствените ни деца ни взимат конците и започват да танцуват вместо нас.“ – Е, принц Регар все пак се ожени за Еля Дорнска, не за Церсей Ланистър от Скалата на Кастърли. Така че изглежда майка ти е спечелила този двубой.

– Така си мислеше и тя – съгласи се принц Оберин, – но баща ти не е от хората, които могат да забравят подобни унижения. Този урок веднъж той го даде на лорд и лейди Тарбек, както и на дома Рейни от Кастамир. А в Кралски чертог го даде да моята сестра. Шлемът ми, Дагос. – Мануди му го подаде: висок златен шлем с меден диск над челото, слънцето на Дорн. Забралото беше махнато, забеляза Тирион. – Еля и децата ѝ дълго чакаха за правосъдие. – Принц Оберин нахлузи меките си червени кожени ръкавици и взе копието си. – Но днес ще го получи.

За двубоя беше избран външният двор. Тирион трябваше да подскача и да подтичва, за да не изостане от дългите крачки на принц Оберин. „Змията гори от нетърпение – помисли си. – Да се надяваме, че е също толкова отровна.“ Денят беше сив и ветровит, слънцето се мъчеше да пробие през облаците. Тирион съвсем не беше толкова сигурен кой ще спечели тази битка.

Поне хиляда души бяха дошли да видят дали ще живее, или ще

умре. Бяха се подредили по стените и се бутаха с лакти по стъпалата на цитадели и кули. Гледаха от вратите на конюшните, от прозорци и мостове, от тераси и покриви. А в двора беше истинско гъмжило, толкова много бяха, че се наложи златните плащове и рицарите на Кралската гвардия да ги избутат, за да отворят място за боя. Някои бяха измъкнали столове, за да гледат по-удобно, други се бяха покачили върху бурета. „Трябваше да го направим в Драконовата яма – помисли Тирион горчиво. – Щяхме да съберем по петак за всяка глава и така да платим и сватбата на Джофри, и погребението му.“ Някои от зрителите дори бяха вдигнали дечица на раменете си, за да виждат по-добре. Като видяха Тирион, се развикаха и започнаха да го сочат.

Самата Церсей, застанала до сир Грегър, приличаше почти на дете. В доспехите си Планината изглеждаше по-грамаден, отколкото имаше право да бъде който и да е човек. Под дългото си жълто връхно палто с трите черни кучета Клегейн носеше тежка броня върху плетена ризница – тъмносива стомана, очукана и изподраскана от битки. Под всичко това имаше щавена кожа и дебел пласт вата. Грамадният шлем беше затегнат с винтове към нагърленика, с тънки процепи за дишане около устата и ноздрите и също така тесен процеп за гледане. Шлемът беше увенчан с каменен юмрук.

От другата страна на двора, където застана Тирион, по нищо не личеше, че сир Грегър страда от рани. „Изглежда като изсечен от скала.“ Грамадният му меч беше забит в земята пред него – шест стъпки гькрит с дракотини метал. Грамадните ръце на сир Грегър, облечени в рицарски ръкавици от усукана стомана, стискаха дългия предпазител от двете страни на дръжката. Дори любовницата на принц Оберин пребледня, като го видя.

– Ще си биеш с това? – прошепна стъписана Елария Пясък.

– Смятам да убия това – отвърна безгрижно любовникът ѝ.

Сега, след като бяха вече на ръба, Тирион таеше известни съмнения. Когато погледна принц Оберин, неволно съжали, че не го защитава Брон... или още по-добре – брат му Джайм. Червената усойница беше леко снаряжен: наколенници, предпазител на ръцете, нагърленик, стоманен пояс на кръста. Иначе беше облечен в кожа и лека коприна отгоре. Над металната мрежа на главата си носеше лъскави медни люспи, но ризницата, както и люспите, нямаше да му осигурят и една четвърт от защитата на тежката броня на Грегър. С махнатото забрало шлемът на принца едва ли беше по-полезен от обикновен войнишки полушлем, нямаше дори предпазител за носа. Кръглият му стоманен щит беше

излъскан до блясък и на него с червено, жълто, бяло злато и мед беше инкрустирано слънцето и копието.

„Играеш около него, докато толкова се умори, че да не може ръката си да вдигне, след което го събаряш по гръб.“ Червената усойница, изглежда, споделяше възгледите на Брон. Но наемникът беше откровен за рисковете от подобна тактика. „Седем ада, дано само да знаеш какво правиш, змийо.“ До Кулата на Ръката, по средата между двамата поборници, бяха издигнали платформа. Там седеше лорд Тивин с брат си сир Кеван. Крал Томен не се виждаше; поне за това Тирион изпита благодарност.

Лорд Тивин се обърна към сина си джудже и вдигна ръката си. Дюзина фанфари затръбиха, за да усмирят тълпата. Върховният септон заситни напред с високата си кристална корона и се помоли Отеца Небесен да им помогне в тази присъда и Воина да вложи сила в ръката на мъжа, чието дело е справедливо. „Това съм аз“ – за малко щеше да изкрещи Тирион, но щяха само да му се изсмеят, а до гуша му беше дошло от смеховете им.

Сир Озмунд Черно котле донесе щита на Клегейн – от тежък дъб, обшит по ръба с черно желязо. Когато Планината пхна лявата си ръка в стегите, Тирион видя, че отгоре са нарисувани черните псета на Клегейн. Тази заран сир Грегър носеше седемлъчката звезда, донесена от андалите във Вестерос, когато преминали Тясното море, за да надвият Първите хора и техните богове. „Много благочестиво от твоя страна, Церсей, но се съмнявам, че боговете ще се впечатлят.“ Разстоянието между двамата беше петдесет разкрача. Принц Оберин настъпваше бързо, сир Грегър – по-застрашително. „Не земята трепери под краката му – каза си Тирион. – Просто сърцето ми пърха.“ Когато двамата се озоваха на десет разкрача разстояние, Червената усойница спря и извика:

– Казаха ли ти кой съм аз?

Сир Грегър изпръхтя през цепнатините за дишане.

– Някакъв мъртвец. – И закричи неумолимо напред. Дорнецът сви настрана.

– Аз съм Оберин Мартел, принц на Дорн – рече той, докато Планината се обръщаше да го задържи в полезрението си. – Принцеса Елия беше моя сестра.

– Коя? – попита Грегър Клегейн.

Копието на Оберин мушна напред, но сир Грегър посрещна върха с щита си, тласна го настрана и закричи към принца като бивол, размахал меча си. Дорнецът се завъртя и се озова встрани от него, недокоснат.

Копието полетя напред. Клегейн посече към него, Мартел го дръпна, след което удари отново. Металът изскърца в метал, щом върхът се плъзна от гърдите на Планината, преряза върхното палто и остави дълга светла драскотина по стоманата отдолу.

– Елия Мартел, принцеса Дорнска – изсъска Червената усойница. – Ти я изнасили! Ти я уби! Ти уби децата й!

Сир Грегър изпръхтя и замахна с все сила към главата на дорнеца. Принц Оберин отбягна замаха му с лекота.

– Ти я изнасили. Ти я уби. Ти уби децата й.

– Ти да говориш ли си дошъл, или да се биеш?

– Дойдох, за да чуя признанието ти.

Червената усойница нанесе светкавичен удар в корема на Планината, но без никаква полза. Грегър замахна към него и не улучи. Дългото копие излетя над меча му. Блясваше напред-назад като змийски език, замахваше в лъжлив жест надолу и удряше горе, мушкаше в слабините, в щита, в очите. „Планината поне е доста голяма цел“ – помисли Тирион. Принц Оберин почти не пропускаше, макар че никой от ударите му не пробиваше тежката броня на сир Грегър. Дорнецът продължаваше да се върти в кръг, да мушка, след това да отскача отново, принуждавайки грамадния мъж непрестанно да се върти. „Клетейн го губи от погледа си.“ Шлемът на Планината беше с много тесен процеп пред очите, който силно ограничаваше полезрението му. Оберин много добре се възползваше от това, както и от дължината на копието си, и от собствената си бързина.

Боят продължи като че ли много дълго време. Движеха се из двора, въртяха се и се въртяха в спирали, сир Грегър сечеше във въздуха, докато копието на Оберин беше ту в ръка, ту към крак, на два пъти – в слепоочието му. Дървеният щит на Грегър също така понесе своето от дарите – една от кучешките глави под звездата се отлющи, а по други тесата под желязната обшивка се показа суровото дърво. От време на време Клегейн изпъшкваше, а веднъж Тирион чу как измърмори проклетие, но иначе продължаваше да се бие в мрачно мълчание. Не и Оберин Мартел.

– Ти я изнасили! – извика той и нанесе лъжлив удар. – Ти я уби – каза, отбягвайки удара на грамадния меч. – Ти уби децата й! – изрева той и замахна с копието си към гърлото на гиганта, но то само изскърца в дебелията стомана и отскочи.

– Оберин си играе с него – каза Елария Пясък. „Шутовска игра“ – помисли Тирион и каза:

– Планината е адски голям, не става за играчка.

Тълпата зяпачи плъзеше към двамата биещи се мъже, хората присъпваха педя по педя, за да виждат по-добре. Кралската гвардия се мъчеше да ги задържи, тикаха назад тъпаците с големите си бели щитове, но тъпаците бяха стотици, а мъжете в бели доспехи – само шестима.

– Ти я изнасили. – Принц Оберин парира свирепия удар с върха на копието си. – Ти я уби. – Замахна с върха на копието си към очите Клегейн, толкова бързо, че огромният мъж примига и отстъпи. – ти уби децата й. – Копието блесна встрани и надолу и одраска нагръдника на Планината. – Ти я изнасили. Ти я уби. Ти уби децата й. – Копието беше с две стъпки по-дълго от меча на сир Грегър, повече от достатъчно, за да го държи на неудобно разстояние. Той сечеше към дървения прът при всяко замахване на Оберин, мъчейки се да откъсне върха му, но беше все едно да се опитва да отсече крилото на летяща муха. – Ти я изнасили. Ти я уби. Ти уби децата й. – Грегър се опита да му връхлети като бик, но Оберин се плъзна встрани и го заобиколи в гръб. – Ти я изнасили. Ти я уби. Ти уби децата й.

– Млъкни. – Сир Грегър като че ли започна да се движи по-забавено, а големият му меч вече не се издигаше толкова високо, както началото на двубоя. – Затвори си проклетата уста.

– Ти я изнасили – каза принцът и се отмести вдясно.

– Стига! – Сир Грегър направи две дълги крачки и посече отгоре с меча си към главата на Оберин, но дорнецът отново отскочи и каза:

– Ти я уби.

– Млъкни! – Грегър нападна стремглаво, право срещу върха на копието, което се удари в дясната му гърд и се плъзна встрани с влудяващ стоманен писък. Изведнъж Планината се оказа достатъчно близо за удар и огромният му меч блесна като стоманена мъгла. Тълпата ревна. Оберин се изплъзна от първия удар и издърпа копието, вече безполезно, след като сир Грегър влезе в обсега му. Втория удар пое с щита си. Металът срещна метал с цепещ тъпанчетата грохот и Червената усойница отхвърча назад. Сир Грегър го последва с рев. „Тоя не използва думи, само реве като някое животно“ – помисли Тирион. Оттеглянето на Оберин се обърна на панически бяг заднишком, само на няколко пръста пред върха на грамадния меч, който сечеше в гърдите му, в ръцете и по главата му.

Зад него бяха конюшните. Зяпачите запищяха и се забутаха да се отдръпнат от пътя му. Сир Грегър удари отгоре надолу с цялата си ярост и сила. Червената усойница се метна встрани и се превъртя. Едно

нешастно конярче не се оказа толкова бързо. Вдигна ръка да предпази лицето си, но сир Грегор я отсече между лакътя и рамото.

– Млъкни! – пак изрева Планината при писъка на конярчето и този път замахна с меча си отстрани и отпрати горната половина от главата на момъка през двора сред дъжд от кръв и мозък. Стотици от зрителите като че ли изведнъж загубиха интерес виновен ли е, или е невинен Тирион Ланистър, ако се съдеше по това как са заблъскаха в паника, за да избягат от двора.

Но Червената усойница вече се беше изправил, дългото копие беше в ръката му.

– Елия! – извика той на сир Грегър. – Ти я изнасили. Ти я уби. Ти уби децата ѝ. Сега кажи името ѝ.

Планината се извърна като вихър. Шлем, щит, меч, палто: всичко беше оплискано с кръв и мозък.

– Много говориш – изръмжа той. – Главата ме заболя.

– Ще те накарам да го изречеш. Тя беше Елия Дорнска. Планината изсумтя презрително, настъпи... и в този миг слънцето проби през ниските облаци, скрили небето от призори.

„Слънцето на Дорн“ – каза си Тирион, но Грегър Клегейн бе този, който пръв се измести така, че да постави слънцето зад гърба си. „Тъмен и брутален е тоя, но има инстинкт на воин.“ Червената усойница се присви, примижа и отново мушна напред с копието. Сир Грегър извъртя меча, но замахът се оказа заблуда. Загубил равновесие, той залитна напред.

Принц Оберин килна очукания си метален щит. Лъч слънчева светлина блесна ослепително от лъскавото злато и мед към тесния процеп на шлема на противника му. Клегейн надигна щита си към блясъка. Копието на принц Оберин полетя напред като мълния и намери цепнатината в тежката броня, в свързката под мишницата. Върхът се заби през ризницата и щавената кожа. Дорнецът изви копието и го изтръгна, а Грегър задавено изпъшка.

– Елия. Кажи го! Елия Дорнска! – Обикаляше в кръг, с насочено за нов удар копие. – Кажи го!

Тирион си имаше своя молитва. „Падни най-после и умри – гласеше тя. – Проклет да си, падни и умри!“ Кръвта, закапала от мишницата на Планината, сега беше негова, а под нагръдника трябваше да кърви още повече. Когато се опита да направи крачка напред, едното му коляно поддаде. Тирион помисли, че ще рухне.

Принц Оберин го беше заобиколил в гръб.

се оказаха достатъчно близо, за да се целунат. Дълбокият му глас прокънтя през шлема. – Аз убих вресливите й палета. – Удари с другата си ръка незащитеното лице на Оберин и натика стоманените пръсти в очите му. – А после я насилих. – Клегейн навря юмрука си в устата на дорнеца и пръсна зъбите му. – После пръснах шибаната й глава. Ето така. – Когато извади огромния си юмрук, кръвта по стоманената му ръкавица сякаш задимя в студения сутрешен въздух. След което последва болезнен пукот. Елария Пясък изпищя от ужас, а закуската на Тирион кипна нагоре към гърлото му и той падна на колене и избълва бекона, наденицата и ябълковия кейк, и двойната порция пържени яйца с лук и лютивидорнски чушлета.

Така и не чу баща си да изрича думите, с които го осъжда. Може би нямаше нужда от думи. „Поставих живота си в ръцете на Червената усойница и той го изпусна.“ Когато се сети, твърде късно, че змиите нямат ръце, започна да се смее истерично.

Беше стигнал до средата на стръмното вито стълбище, преди да осъзнае, че златните плащове не го водят в стаята му на кулата.

– Пращат ме в черните килии – каза той. Не си направиха труда да му отговорят. „Защо да хаят дъх над един мъртвец?“

ДЕНЕРИС

Дани закусваше под клоните на фурмата в градината-тераса и гледаше как драконите се гонят около върха на Великата пирамида, където доскоро се бе издигала огромната бронзова харпия. Мийрийн имаше десетки по-малки пирамиди, но никоя от тях не стигаше и половината от нейната височина. Отгук можеше да види целия град: тесните криви алеи и широките тухлени улици, храмовете и зърнохранилищата, борделите и палатите, вертепите и баните, градините и фонтаните, грамадните червени кръгове на бойните ями. А отвъд стените се ширеше калаеното море, лъкатушещата Скаазадан, сухите кафяви хълмове, изгорените градини и почернелите нивя. Тук горе, в градината си, Дани понякога се чувстваше като бог, обитаващ най-високата планина на света.

„Всички ли богове се чувстват така самотни?“ Някои поне – сигурно. Мисандей й беше разказала за Господаря на Съзвучието, почитан от Мирния народ на Наат. Той бил единственият истински бог, казваше малката й писарка, богът, който винаги е бил и винаги ще бъде, който е създал луната, звездите и земята, и всички същества, които ги обитават. „Горкият Господар на Съзвучието.“ Дани го съжеляваше. Трябваше да е ужасно да съществуващ вечно, обкръжен от орляци жени-пеперуди, които можеш да създадеш или премахнеш с една дума. Вестерос поне си имаше седем богове, макар Визерис да й беше казал, че според някои септони седемте са само аспекти на един-единствен бог, като седем стени на един-единствен кристал. Това беше объркващо. Червените жреци вярваха в два бога, беше чувала тя, двама, които са във вечна война помежду си. Това й допаднаше още по-малко. На нея самата не й се искаше да бъде във вечна война.

Мисандей й поднесе патешки яйца и наденица от кучешко, с половин чаша подсладено вино, смесено със сок от липа. Медът привличаше мухи, но запалената ароматна свещичка ги пъдеше. Тук горе мухите не бяха толкова досадни, колкото в останалата част на града – още нещо, заради което й допаднаше да е на пирамидата.

– Да не забравя, трябва да направя нещо с тези мухи – каза Дани. – Има ли много мухи на Наат, Мисандей?

– На Наат има пеперуди – отвърна писарката на Общата реч. – Още вино?

– Не. Скоро трябва да проведе дворцовия съвет. – Дани беше

започнала много да се привързва към Мисандей. Малката писарка с големите златисти очи беше умна не за годините си. „И е храбра освен това. Трябвало е, за да оцелее в този свой тежък живот.“ Надяваше се един ден да види този приказан остров Наат. Мисандей казваше, че Мирният народ правел музика вместо война. Те не убивали дори животни, хранели се само с плодове и никога с плът. Духовете пеперуди, посветени на техния Господар на Съзвучието, закриляли острова срещу онези, които биха могли да дойдат, за да им навредят. „Но пеперудите не им помагат, когато ги нападат корабите на робовладелците.“ – Ще те заведе един ден в родината ти, Мисандей – обеща Дани. – „Ако бях направила също обещание на Джора, дали пак щеше да ме продаде?“ – Заклевам се.

– Тази е доволна да остане с вас, ваша милост. Наат ще си е там винаги. Вие ств добра с тази... с мен.

– И ти с мен. Ела ми помогни да се облека.

Джикуи помогна на Мисандей да я изкъпят, докато Ирри приготвяше дрехите ѝ. Днес носеше халат от пурпурен сатен и сребърен пояс, а на главата си – короната с триглавия дракон, която Братството на турмалина ѝ беше подарило в Карт. Пантофките ѝ също бяха сребърни, с високи токове. След като я облякоха, Мисандей донесе лъскаво сребърно огледало, за да се види. Дани се взря смълчана в лицето си. „Това ли е лицето на една завоевателка?“ Доколкото можеше да прецени, приличаше на невръстно момиченце.

Все още никой не я наричаше Денерис Завоевателката, но сигурно щяха да я нарекат. Егон Завоевателя беше завладял Вестерос с помощта на три дракона, но тя беше превзела Мийрийн с помощта на канални плъхове за по-малко от един ден. „Горкият Гролео.“ Все още скърбеше за кораба си. Щом една бойна галера можеше да разбие на таран друг кораб, защо не и порта? Това ѝ беше мисълта, когато заповяда на капитаните да изкарат корабите си на брега. Носовете и мачтите им се бяха превърнали в тарани, а ордите освободени бяха разглобили корпусите им, за да направят от тях прикрития, костенурки, катапулти и стълби. Наемниците ѝ бяха дали неприлични имена на всеки овен и тъкмо мачтата на „Мераксес“ – бившия „Шегата на Джозо“ – беше разбила източната порта. Бяха го нарекли „Патката на Джозо“. Битката се беше развихрила яростна и кървава през по-голямата част от деня и чак до полунощ, преди дървото да започне да се цепи и желязната глава на „Мераксес“, с лице на смеещ се шут, да го пробие.

Дани бе поискала лично да води шурма, но капитаните ѝ до един казаха, че това е лудост, а капитаните ѝ никога не бяха съгласни

помежду си. Така тя остана в ариергарда, възседнала среброто си в дълга ризница. Чу обаче как падна градът, когато предизвикателните кръсци на защитниците преминаха във викове на страх. В този момент и трите й дракона бяха изревали и изпълниха нощта с огън. „Робите въстават – веднага разбра тя. – Моите плъхове за изгризали оковите им.“ Когато и последната съпротива бе смазана от нейните Неопетнени и започна опустошението, Дани влезе в града. Камарата трупове пред портата бе толкова висока, че се наложи освободените й почти цял час да отварят пътека за среброто й. Вътре се въргаляше изоставена Патката на Джозо и огромната, покрита със сурови кожи костенурка, която я беше прикривала. Тя мина покрай опожарени сгради и потрошени прозорци, по тухлени улици, чиито канавки бяха задръстени с вкочанени и подути мъртъвци. Ликуващите роби вдигаха окървавените си ръце към нея, щом минеше покрай тях, и викаха: „Майко!“ На площада пред Великата пирамида се бяха скупчили окаяните мийрийнци. Нищо велико нямаше във външността на доскорошните Велики господари. Лишени от накитите и от златовезаните си токари, всички те изглеждаха жалки: стадо старци със сгърчени топки и покрити със сиви петна кожи и млади мъже с нелепи прически. Жените им бяха или меки и с налята плът, или пък сухи и сгърчени, а помадата по лицата им – набраздена от съзли.

– Искам водачите ви – каза им Дани. – Предайте ми ги и останалите ще бъдат пощадени.

– Колко? – попита я с плач една старица. – Колко искаш, за да ни пощадиш?

– Сто шестдесет и трима – отвърна Дани.

Бе заповядала да ги приковат на дървени пилони около площада, като всеки мъж сочи следващия. Гневът в душата й бе жарък и свиреп, когато даде тази заповед; караше я да се чувства като дракон отомъстител.

Но по-късно, когато обходи умиращите по стълбовете мъже, когато чу предсмъртните им стонове и помириса червата и кръвта им...

Дани остави чашата и се намръщи. „Беше справедливо. Беше. Направих го заради децата.“ Залата й за аудиенции се намираще на по-долния етаж, екнешо помещение с висок таван и със стени от пурпурен мрамор. Въпреки цялото си величие обаче беше доста студена. Там беше заварила трон – фантастично изделие от позлатено дърво с форма на разярена харпия. Беше го огледала продължително, след което заповяда да го наскат за дърва за огън.

– Няма да сеядя в скута на една харпия – каза им.

Вместо него седеше на най-обикновена абаносова скамейка. Стигаше ѝ, макар да чу мърморенето на мийрийците, че скамейката не била подходяща за една кралица.

Кръвните ѝ ездачи я чакаха. В мазните им плитки подрънкваха сребърни звънчета; и носеха злато и накити, взети от мъртъвци. Мийрийн се беше оказал невъобразимо богат. Дори наемниците ѝ изглеждаха задоволени, поне засега. В другия край на залата стоеше Сив червей, облечен в скромната униформа на Неопетнените, с увенчания с шип бронзов шлем под мишницата. На тях поне можеше да разчита, или поне така се надяваше... и на Кафявия Бен Плум също така, на солидния Бен с неговата бяла коса и сбръчканото лице, така обикнато от драконите ѝ. И на Даарио до него, целия засиял в злато. Даарио и Бен Плум, Сив червей, Ирри, Джикуи, Мисандей... докато ги оглеждаше, Дани неволно си помисли кой ли от тях ще я предаде.

„Драконът има три глави. В този свят има двама мъже, на които мога да се доверя, стига да ги открия. Тогава няма да съм самотна. Ще бъдем трима срещу света, като Егон и неговите сестри.“ – Толкова спокойна ли беше нощта, колкото ми се стори? – попита Дани.

– Изглежда, че да, ваша милост – каза Кафявия Бен Плум. Беше доволна. Мийрийн беше опустошен дивашки, както става винаги с токущо завзетите градове, но Дани беше решена да сложи край на това, след като градът стана неин. Заповядала бе убийците да бъдат обесвани, на плякаджиите да бъде отсичана дясната ръка, а на насилниците на жени – мъжеството. Осем убийци провиснаха от стените, а Неопетнените напълниха един огромен кош за зърно с кръвясали ръце и меки червени червеи, но Мийрийн се успокои. „Ала за колко?“ Една муха забръмча до главата ѝ. Дани раздражено махна с ръка, за да я изпъди, но тя се върна почти веднага.

– Прекалено много мухи има в този град. Бен Плум се изсмя басово.

– Тази сутрин имаше мухи в бирата ми. Глътнах една.

– Мухите са отмъщението на мъртвите. – Даарио се усмихна и попипа брадата си. – Трупове рая дат личинки, личинките – мухи.

– Тогава да се отървем от трупове. Като започнем с тези долу на площада. Сив червей, ще се погрижиш ли?

– Кралицата заповядва, тези изпълняват.

– И не забравяй да вземеш чували и лопати, Червей – посъветва го Кафявия Бен. – Много презряха ония. Като се сринат от стълбовете и се пръснат, ще запълзят едни...

– Той знае. Аз също. – Дани си спомни за ужаса, който беше изпитала, когато видя Площада на наказанията в Ашапор. „Аз причиних не по-малък ужас, но си го заслужи́ха. Суровото правосъдие все пак е правосъдие.“ – Ваша милост – каза Мисандей. – Гхискарците прибират почетните си мъртъвци в крипти под къщите си. Ако благоволите да им сварят костите и да ги върнете на близките им, ще бъде проява на милост.

„Вдовиците им въпреки това ще ме кълнат.“ – Така да бъде. – Дани кимна към Даарио. – Колко хора искат аудиенция тази сутрин?

– Двама се представиха, за да се сгреят във вашето сияние. Даарио си беше плякосал цял гардероб в Мийрийн и за да е в тон с новите си одежди, си беше боядисал тривърхата брада в тъмнопурпурен цвят. От него очите му също изглеждаха почти пурпурни, сякаш беше валирианец.

– Пристигнаха през нощта на „Тъмносинята звезда“, търговска галера от Карт.

„Търговец на роби, искаш да кажеш.“ Дани се намръщи.

– Кои са?

– Собственикът на „Звезда“ и един, който твърди, че говори от името на Ашапор.

– Първо ще видя пратеника.

Оказа се дребен блед мъж с лице на пор, с халат от перли и предено злато.

– Ваше величайшо почтение! – изрева той. – Аз съм Гаел. Нося поздрав на Майката на драконите от крал Клеон Ашапорски, Клеон Великия.

Дани се вкочани.

– В Ашапор оставих да управлява съвет. Един знахар, един схоляр и един жрец.

– Ваше обожателство, онези коварни мошеници ви предадоха. Беше разкрито, че кроят да възстановят властта на Добрите господари и отново да оковат народа. Клеон Велики разкри злия им заговор и отсеке главите им със сатър, а благодарният народ на Ашапор го короняса заради неговата доблест.

– Благородни Гаел – каза Мисандей, – това същият онзи Клеон ли е, който беше собственост на Граздан мо Улхор?

Гласът ѝ бе лишен от притворство, но въпреки това притесни пратеника.

– Същият – призна той. – Велик човек. Мисандей се наведе към

Дани и прошепна в ухото ѝ:

– Беше касапин в кухнята на Граздан. Разправяха, че можел да насече една свиня по-бързо от всеки в Ащapor.

„Дала съм на Ащapor един крал касапин.“ На Дани ѝ прилоша, но знаеше, че не бива да позволи пратеникът да го забележи.

– Ще се моля крал Клеон да управлява добре и мъдро. Какво иска той от мен?

Гаел обърса уста с opakото на ръката си.

– Може би трябва да поговорим насаме, ваша милост.

– Нямам тайни от своите капитани и командири.

– Ваша воля. Клеон Велики ми заповяда да изразя неговата преданост към Майката на драконите. Вашите врагове са и негови врагове, казва той, а главните сред тях са Мъдрите господари на Юнкай. Той предлага съюз между Ащapor и Мийрийн срещу Юнкай.

– Заклех се Юнкай да не пострада, ако освободят робите си – каза Дани.

– На тези юнкайски псета не може да се вярва, ваше превелико сиятелство. Дори в този момент те заговорничат срещу вас. Събрали са нови части и се вижда как ги обучават извън стените на града, строят бойни кораби, разпратили са свои емисари до нов Гхиз и Волантис на запад, за да сключат съюзи и да привлекат наемници. Изпратили са дори ездачи до Вес Дотрак, за да насъкат някой халазар против вас. Клеон Велики ми заповяда да ви кажа да не се боите. Ащapor помни. Ащapor няма да ви забрави. За да докаже верността си, Клеон Велики предлага да подпечатате съюза си с брак.

– Брак? С мен?

Гаел се усмихна. Зъбите му бяха кафяви и гнили.

– Клеон Велики може да ви дари с много и силни синове. Дани онемя, но на помощ ѝ се притече Мисандей.

– Първата му жена даде ли му синове? Посланикът я изгледа нещастно.

– Клеон Велики има три дъщери от първата си жена. Две от по-новите му жени носят дете. Но той смята да ги прогони всички, ако Майката на драконите се съгласи да се омъжи за него.

– Колко благородно от негова страна – каза Дани. – Ще обмисля това, което казахте, милорд. – Разпореди се да дадат на Гаел покои за нощта, някъде по-долу в пирамидата.

„Всичките ми победи се превръщат на шлака в ръцете ми – помисли тя. – Каквото и да направя, нося само смърт и ужас.“ Когато вестта са

случилото се в Ащатор се разнесе по улиците, което бе неизбежно, десетки хиляди от новоосвободените роби в Мийрийн несъмнено щяха да решат да я последват, щом тръгне на запад, от страх пред онова, което ги очаква, ако останат... въпреки че в похода щяха да ги чакат още по-тежки бедствия. Дори да опразнесе всички зърнохранилища в Мийрийн и да оставеше гражданите му да измрат от глад, как щеше да израни толкова много хора? Пътят пред нея бе изпълнен с тегиби, с кръвопролития и опасности. Сир Джора я беше предупредил за това. Беше я предупредил за толкова много неща... той... „Не, няма да мисля за Джора Мормон. Ще го задържа още малко.“ – Доведете търговския капитан – каза тя. Той навярно щеше да ѝ донесе по-добри вести.

Но и тази надежда се оказа напразна. Господарят на „Тъмносиня звезда“ беше картец, затова се разплака, когато тя го запита за Ащатор.

– Градът лее кръв. Мъртвци гният непогребани по улиците, всяка пирамида е превърната в боен лагер, а по пазарите няма ни храна, ни роби за продан. А горките дечица! Главорезите на Сатъра изловиха всички знатни момчета в Ащатор, за да ги превърнат в нови Неопетнени за продан, макар че ще минат години, докато ги обучат.

Това, което най-много изненада Дани, бе колко малко се изненада. Неволно си спомни за Ерое, онова момиче от Лхазарийн, което веднъж се бе опитало да защити, и какво го сполетя след това. „Същото ще стане и с Мийрийн, тръгна ли на поход.“ Робите от бойните ями, охранени и отгледани, за да убиват, вече проявяваха сприхавия си и необуздан нрав. Изглежда, си въобразяваха, че сега те владеят града и всеки мъж и жена в него. Двамина от тях бяха сред осемте обесени. „Нищо повече не мога да направя“ – каза си тя.

– Какво искате от мен, капитане?

– Роби – отвърна той. – Трюмовете ми са пълни до пръсване със слонова кост, амбра, кожи от зорсове и друга изящна стока. Предлагам да ви ги разменя за роби, за да ги продам в Лис и Волантис.

– Нямаме роби за продан – каза Дани.

– Моя кралице! – Даарио пристъпи напред. – Речният бряг е пълен с мийрийнци, които молят да им се разреши да се продадат на този картец. По-досадни са и от мухите. Дани беше потресена.

– Искат да станат роби?

– Онези, които идват, са речовити и знатни по род, кралице. Такива роби се ценят високо. В Свободните градове те ще бъдат възпитатели, писари, креватни роби и дори лечители и жреци. Ще спят в меки постели, ще ядат добра храна, ще живеят в имения. Тук са загубили всичко и

живеят в страх от нищета.

– Разбирам. – Навярно не беше чак толкова стъписващо, ако всичко това за Ащатор бе вярно. Дани помисли малко. – Всеки мъж, който желае да продаде себе си в робство, може да го направи. Или жена. – Вдигна ръка. – Но нямат право да продават децата си, нито мъжете съпругите си.

– В Ащатор градът прибираше десятък от цената при размяната на всеки роб – каза Мисандей.

– Ние ще направим същото – реши Дани. Войните се печелеха колкото с мечове, толкова и със злато. – Десятък. В злато или сребро, или слонова кост. Мийрийн няма нужда от шафран, нито от карамфил и кожи на зорс.

– Ще бъде както повелихте, преславна кралица – каза Даарио. – Моите Бурни врани ще ви събират десятъка.

Дани знаеше, че щом Бурните врани ще ѝ събират десятъка, поне половината злато ще се изгуби по пътя. Но Вторите синове не бяха подобри, а Неопетнените бяха колкото неподкупни, толкова и неграмотни.

– Но да се поддържат отчети – каза тя. – Потърсете сред освободените такива, които могат да четат, да пишат и да смятат.

След като въпросът му се уреди, капитанът на „Тъмносиня звезда“ се поклони и напусна. Дани помръдна неспокойно на абаносовата скамейка. Боеше се от онова, което предстоеше, но знаеше, че вече го е отлагала твърде дълго. Юнкай и Ащатор, заплахите за война, предложения за брак, предстоящият поход на запад, надвиснал над всичко това... „Трябват ми моите рицари. Трябват ми мечовете им, а и съветът им.“ И все пак мисълта, че отново ще види Джора Мормон, я караше да се чувства все едно, че е глътнала лъжица, пълна с мухи – гневни, възбудени, хапещи. Почти ги усещаше как бръмчат из корема ѝ. „Аз съм кръвта на дракона. Трябва да бъда силна. Пламък трябва да изкарам в очите си, когато влязат, а не сълзи.“ – Кажете на Белвас да доведе рицарите ми – заповяда Дани преди да е променила намерението си. – Моите добри рицари.

Белвас Силния пухтеше от качването, когато ги вкара през вратите, стискайки ги здраво под мишниците. Сир Баристан влезе вдигнал високо глава, но сир Джора беше забил поглед в мраморния под. „Единият е горд, а другият – гузен.“ Старецът беше обръснал бялата си брада. Без нея изглеждаше с десет години по-млад. Но оплешивяващият ѝ мечок изглеждаше по-състарен. Дватамата спряха пред скамейката.

Белвас Силния отстъпи и застана зад тях разкрячен, скръстил ръце

на покритите си с белези гърди. Сир Джора се окашля.

– Халееси...

Толкова ѝ беше липсвал гласът му, но трябваше да бъде твърда.

– Замълчи. Ще ти кажа кога да говориш. – Стана. – Когато ви пратих в каналите, отчасти се надявах, че ви виждам за последен път. Струваше ми се подходящ край за лъжци, да умрат в мръсотииите на робовладелците. Мислех, че боговете ще се разправят с вас, но ето, че се върнахте при мен. Моите галантни рицари на Вестерос. Единият – осведомител, другият – обърни-плащ. Брат ми щеше да обеси и двама ви. – Визерис във всеки случай щеше да го направи. Не знаеше обаче какво щеше да направи Регар. – Ще призная, че ми помогнахте да спечеля този град...

Устата на сир Джора се сви.

– Ние ви спечелихме този град. Ние, плъховете от каналите.

– Замълчи – повтори тя... въпреки, че имаше истина в думите му. Докато Патката на Джозо и другите овни разбиваха градските порти, а стрелците ѝ мятаха пламтящи стрели над стените на града, Дани беше пратила двеста души по реката, под прикритието на нощния мрак, за да подпалят непригодните останки от корабите в залива. Но това беше само за да прикрият същинската си цел. Докато горящите кораби привличаха погледите на бранителите по стените, неколцина безумни плувци бяха намерили устията на каналите и бяха изтръгнали ръждясалите железни решетки. Сир Джора, сир Баристан, Белвас Силния и още двадесетина храбри глупци се бяха промъкнали под кафявата от изпражнения вода и после нагоре по тухления тунел – смесена част наемници, Неопетнени и освободени. Дани им беше казала да изберат само мъже без семейства... и за предпочитане с по-слабо обоняние.

Освен че бяха храбри, бяха извадили и късмет. Цял лунен кръг беше изтекъл след последния силен дъжд и каналите се оказаха пълни само до бедрото. Промазаният плат, с който бяха увили факлите си, ги пазеше сухи, така че имаха и светлина. Неколцина освободени се бяха уплашили от грамадните плъхове, но Белвас Силния бе хванал един и го беше разкъсал на две. Един беше убит от огромен бял гущер, който се надигнал от тъмната вода и го повлякъл за крака, но когато отново забелязали вълни, сир Джора посякъл звяра с меча си. Сбъркали бяха на няколко пъти завоите, но след като бяха излезли на повърхността, Белвас Силния ги беше отвел до най-близката бойна яма, където изненадали неколцината стражи и свалили веригите на робите. Само след час се бяха надигнали половината бойни роби в Мийрийн.

– Вие помогнахте да се спечели този град – повтори упорито тя. – И в миналото ми служихте добре. Сир Баристан ме спаси от Копелето на Титана, а също и от Жалостивия в Карт. Сир Джора ме спаси от отровителя във Вес Дотрак и за втори път от кръвните ездачи на Дрого, когато умря моето слънце и звезди. – Толкова много хора бяха искали смъртта ѝ, че понякога им губеше броя. – И въпреки това ме излъгахте, измавихте ме, изменихте ми. – Обърна се към сир Баристан. – Вие сте защитавали баща ми много години, сражавали сте се редом до брат ми на Тризбеца, но изоставихте Визерис в изгнание и прегънахте коляно пред Узурпатора. Защо? И ми кажете истината.

– Някои истини звучат непоносимо. Робърт беше... добър рицар... благороден, храбър... той пощади живота ми и живота на мнозина други... А принц Визерис беше момче, години щяха да изтекат преди да стане годен да управлява и... простете, моя кралица, но вие поискахте истината... още като дете, вашият брат Визерис често изглеждала същински син на баща си по начин, неприсъщ за Регар.

– Син на баща си ли? – Дани се намръщи. – Какво ще рече това? Старият рицар не мигна.

– Вашият баща във Вестерос го наричаха „Лудия крал“. Никой ли не ви го е казвал?

– Визерис ми го каза. – „Лудия крал“. – Узурпатора го нарекъл така, Узурпатора и неговите псета. – „Лудия крал.“ – Било е лъжа.

– Защо настоявате за истината – попита тихо сир Баристан, – след като си запушвате ушите за нея? – Поколеба се, но продължи: – Казах ви преди, че използвах лъжливо име, за да не разберат Ланистърите, че съм минал на ваша страна. Но това беше по-малко от половината причина, ваша милост. Истината е, че исках да ви наблюдавам известно време, преди да ви посветя меча си. За да се уверя, че не сте... – ... дъщеря на баща си ли? – Но ако не беше дъщеря на баща си, то коя беше тогава? – ... луда – довърши той. – Но не виждам от покварата у вас.

– Поквара?! – Дани настръхна.

– Не съм майстер, за да ви цитирам историята, ваша милост. Мечовете са били моя живот, не книгите. Но всяко дете знае, че Таргариените винаги са танцували на ръба на лудостта. Баща ви не беше първият. Крал Джеерис веднъж ми каза, че лудостта и величието са две страни на една монета. Всеки път, щом се роди нов Таргариен, каза ми той, боговете подхвърлят монетата и светът затаява дъх, за да види как ще падне.

„Джеерис. Този старец е познавал дядо ми.“ Това я накара да се замисли. Повече от онова, което знаеше за Вестерос, беше дошло от брат

й, а останалото – от сир Джора. Сир Баристан сигурно беше забравил повече, отколкото знаеха тези двамата заедно. „Този човек може да ми разкаже от какво съм произлязла.“ – Значи аз съм монета в ръцете на някой бог, това ли ми казвате, сир?

– Не – отвърна сир Баристан. – Вие сте законната наследничка на Вестерос. До края на своите дни ще остана ваш верен рицар, стига да решите, че съм достоен отново да нося меча си. Ако не, ще бъда доволен да служа на Белвас Силния като негов скуайър.

– А ако реша, че сте достоен да бъдете мой шут? – попита го сърдито Дани. – Или готвач, да речем?

– Това ще бъде чест, ваша милост – отвърна с кротко достойнство Селми. – Мога да пека ябълки и да варя телешко не по-зле от всеки друг, и много пъти съм пекъл патица над лагерния огън. Надявам се, че ги обичате мазни, със загоряла кожичка и кървави кокалчета. Това предизвика усмивката й.

– Трябва да съм луда, да ям такова нещо. Бен, дай, моля те, на сир Баристан меча си.

Но Бялата брада отказа да го приеме.

– Аз хвърлих меча си в нозете на Джофри и оттогава друг не съм докосвал. Само от ръката на моята кралица отново ще приема меч.

– Както желаш. – Дани взе меча от Кафявия Бен и му го подаде с дръжката напред. Старецът го пое с благоговение. – Сега на колене – казва му тя, – и го обречи в служба на мен.

Той коленичи и се закле. Дани почти не го слушаше. „Той беше лесният – мислеше си. – Другият ще е по-труден.“ Когато сир Баристан приключи, тя се обърна към Джора Мормон.

– А сега вие, сир. Кажете ми истината.

Вратът му беше почервенял – дали от гняв, или от срам, Дани не знаеше.

– Опитих се да ви кажа истината сто пъти. Казах ви, че Арстан не е това, на което се прави. Предупредих ви, че на Ксаро и на Пиат Прий не може да се разчита. Предупредих ви...

– Предупредихте ме за всичко, освен за самия себе си. – Наглостта му я разгневи. „Трябва да се държи по-смирено. Трябва да ме помоли за прошка.“ – Не вярвай на никого, освен на Джора Мормон, казваше ти... и през цялото време си бил пионка на Паяка!

– Не съм ничия пионка. Да, взех златото на евнуха. Научих няколко тайнописа и написах няколко писма, но това бе всичко...

– Всичко ли? Ти си ме шпионирал и си ме предавал на враговете

ми!

– За известно време. – Каза го с неохота. – Престанах.

– Кога? Кога престана?

– Пратих едно донесение от Карт, но...

– От Карт? – Дани се беше надявала, че всичко е приключило много по-рано. – И какво написа от Карт? Че вече си мой човек, че не искаш повече да участваш в заговорите им? – Сир Джора не можа да срещне очите ѝ. – Когато хал Дрого умря, ти ми предложи да замина с теб за Юай Тай и Нефритово море. Това желание на Робърт ли беше?

– Беше за да ви опазя – настоя той. – Да ви отведе далече от тях. Знаех що за змии са...

– Змии ли? А вие какво сте, сир? – Хрумна ѝ нещо неопишуемо. – Ти си им казал, че нося дете на Дрого...

– Халееси...

– Не си и помисляйте да го отричате, сир – каза рязко сир Баристан. – Аз лично бях там, когато евнухът го съобщи на съвета, а Робърт постанови, че Нейна милост с детето трябва да умрат. Вие сте източникът, сир. Дори се говореше, че бихте могли вие да извършите деянието, срещу опрощение.

– Лъжа! – Лицето на сир Джора потъмня. – Аз никога не бих хмогъл... Денерис, тъкмо аз те спрях да изпиеш онова вино.

– Да. И как точно разбра, че виното е отровно?

– Аз... аз просто подозирах... керванът донесе писмо от Варис, той ме предупреди, че ще има опити. Да, той искаше да те следя, но да не допускам да пострадаш. – Джора падна на колене. – Ако не бях им го казал аз, някой друг щеше да им го съобщи. Знаеш това.

– Зная, че си ме предал. – Тя докосна корема си, където беше умрял синът ѝ Рего. – Зная, че един отровител се опита да убие сина ми, заради теб. Това зная.

– Не... не. – Той поклати глава. – Аз изобщо не исках... прости ми. Трябва да ми простиш.

– Трябва? – Много късно беше. „Трябваше да започне с молба за прошка.“ Не можеше да му прости, както ѝ се искаше. Онзи продавач на вино го беше влачила вързан за коня ѝ, докато от него не остана нищо. Не заслужаваше ли същото и човекът, който го беше довел?... „Това е Джора, моят свиреп мечок, дясната ми ръка, която никога не ме е проваляла. Отдавна щях да съм загинала без него.“ – Не мога да ти простя – каза тя. – Не мога.

– Но вие простихте на стареца...

– Той ме излъга за името си. Ти си продавал тайните ми на хора, които убиха баща ми и отнеха трона на брат ми.

– Аз те пазех. Сражавах се за теб. Убивах за теб. „Целуваше ме – помисли тя. – Предаваше ме.“ – Слязох долу в каналите като плъх. За теб.

„Щеше да е по-милостиво, ако беше умрял там.“ Дани не каза нищо. Нямахше какво да каже.

– Денерис – каза той, – аз те обичах.

Ето това беше. „Три измени ще познаеш. Веднъж за кръв, веднъж за злато и веднъж за любов.“ – Казват, че боговете не правят нищо без цел. Ти не загина в битка, така че те, изглежда, все още имат нужда от теб. Но не и аз. Повече няма да те търпя близо до себе си. Върнете се при своите господари в Кралски чертог и си получите опрощението, ако можете. Или заминете за Ащапор. Не се съмнявам, че кралят касапин има нужда от рицари.

– Не. – Той протегна ръка към нея. – Денерис, моля те, изслушай ме...

Тя плесна ръката му.

– Да не сте помислили да ме докоснете повече, нито да изричате името ми. До утре заран трябва да си съберете вещите и да напуснете този град. Ако ви намерят в Мийрийн след изгрев слънце, ще заповядам на Белвас Силния да ви откъсне главата. Ще го направя. Повярвайте. – Обърна му гръб. „Не мога да понеса да гледам лицето му.“ – Махнете този лъжец от очите ми – заповяда тя.

„Не трябва да плача. Не трябва. Ако се разплача, ще му простя.“ Белвас Силния сграбчи сир Джора и го повлече навън. Когато Дани се обърна, рицарят вървеше като пъян, залиташе и плетеше крака. Тя извърна поглед, докато не чу как вратите се отвориха и затвориха. Тогава се отпусна отново на абаносовата скамейка. „И той свърши. Баща ми и майка ми, братята ми, сир Вилем Дари, Дрого, който беше моето слънце и звезди, синът му, който умря в мен, а сега сир Джора...“ – Кралицата има добро сърце – каза Даарио и поглади тъмносините си бакенбарди, – но този е по-опасен от всичките Ознаковци и Меросовци, събрани в едно. – Силните му ръце погалиха дръжките на двата му еднакви меча, онези безсрамни златни жени. – Не е нужно да изричате думата, мое сияние. Само ми кимнете съвсем лекичко и вашият Даарио ще ви донесе мръсната му глава.

– Оставете го. Везните вече са изравнени. Да си ходи у дома. – Дани си представи как Джора върви под стари дъбове и високи борове,

покрай разцъфтели храсти и сиви камъни, брадясали с мъх, и малки ледени ручейчета, стичащи се по стръмните склонове. Видя го как влиза в зала с таван от огромни греди, където псета спят край камината и мирисът на месо и медовина виси натежал във въздуха. – Засега свършихме – каза тя на капитаните си.

Единственото, което можа да направи, бе да затича нагоре по широките мраморни стъпала. Ирри ѝ помогна да смъкне дворцовите одежди и да се преоблече в по-удобно облекло: торбести вълнени панталони, широка плъстена туника, пъстър дотракски елек.

– Вие треперите, халееси – каза момичето и коленичи да завърже сандалите на Дани.

– Студено ми е – излъга Дани. – Донеси ми книгата, която четох снощи.

Искаше да се изгуби сред думите, в други времена и по други места. Дебелият подвързан с кожа том бе пълен с песни и разкази за Седемте кралства. Детски приказки, честно казано: твърде безхитростни и красиви, за да са истинска история. Там всички герои бяха снажни и чаровни и човек можеше да различи предателите по шавливите им очи. Но въпреки това тя ги обичаше всички. Снощи бе чела за трите принцеси в Червената кула, заключени от краля заради греха, че са красиви.

Когато слугинята ѝ донесе книгата, Дани лесно намери мястото, докъдето беше стигнала, но полза нямаше. Скоро се улови, че препрочита един и същи пасаж. „Сир Джора ми поднесе тази книга като брачен дар в деня, в който се венчах за хал Дрого. Но Даарио е прав, не трябваше да го прогонвам. Трябваше или да го задържа при мен, или да го убия.“ Играеше си на кралица, но понякога все още се чувстваше като уплашено момиченце. „Визерис все ми казваше каква тъпачка съм. Той наистина ли беше луд?“ Затвори книгата. Все още можеше да върне сир Джора, ако пожелаеше. Или да прати Даарио да го убие.

Избяга от избора си на терасата. Намери Регал заспал до изкуственото езерце – намотано кълбо от зелено и бронз, греещо се на слънце. Дрогон беше качнал на върха на пирамидата, на мястото, където се беше издигала грамадната бронзова харпия преди тя да заповяда да я свалят. Като я видя, разпери криле и изрева. Визерион не се виждаше никакъв, но когато отиде до парапета и огледа хоризонта, зърна далече-далече светлите му криле, понесли се над реката. „Отишъл е на лов. С всеки ден стават все по-дръзки.“ Но все още се безпокоеше когато отлитаха много надалеч. „Един ден някой от тях може да не се върне“ – мислеше си.

– Ваша милост?

Тя се обърна и видя застаналия зад нея сир Баристан.

– Какво още искате от мен, сир? Аз ви пощадох, взех ви на служба при мен, сега ми дайте малко покой.

– Простете ми, ваша милост. Само че... сега, след като вече знаете кой съм... – Старецът се поколеба. – Един рицар на Кралската гвардия е пред очите на краля ден и нощ. По тази причина нашите клетви изискват да пазим личните му тайни също както и живота му. Но тайните на вашия баща вече по право принадлежат на вас, заедно с трона му и... мислех си, че може би ще имате въпроси към мен.

„Въпроси?“ Тя имаше сто въпроса. Хиляда. Десет хиляди. Защо не можеше един да измисли?

– Баща ми наистина ли беше луд? – попита Дани. „Защо питам това?“ Визерис казваше, че тези приказки за лудост били интрига на псестата на Узурпатора.

– Визерис беше дете, а кралицата го държеше под закрилата си, доколкото можеше. Сега съм убеден, че баща ви винаги е имал малко лудост у себе си. Но беше чаровен и щедър също така, затова му прощавах малките грешки. Царуването му започна много обещаващо... но с годините грешките зачестиха, докато...

Дани го спря.

– Мислите ли, че искам да чуя това точно сега? Сир Баристан разсъди за миг.

– Навярно не. Не сега.

– Не сега – съгласи се тя. – Някой ден. Някой ден ще ми разкажете всичко. Доброто и лошото. Все пак може да се каже и нещо добро за баща ми, нали?

– Да, ваша милост. За него и за хората преди него. За вашия дядо Джеерис и неговия брат, за баща им Егон, за майка ви... и за Регар. Най-много за него.

– Жалко, че не съм го познавала. – Гласът ѝ прозвуча тъжно.

– Жалко, че той не ви познаваше – каза старият рицар. – Когато сте готова, ще ви разкажа всичко.

Дани го целуна по бузата и го отпрати.

Слугините ѝ донесоха агнешко със салата от стафида и моркови, накснати във вино, и горещ хляб, от който капеше мед. Не можа да хапне нищо. „Дали Регар е изпитвал такава умора? – зачуди се тя. – Или Егон след своето завоевание?“ По-късно, когато дойде време за сън, Дани взе Ирри в леглото при себе си за пръв път след кораба. Но дори

когато потръпна в облекчение и сплете пръсти в гъстата черна коса на слугинята си, си представи, че я държи нейният Дрого... само че, кой знае защо, лицето му все се превръщаше в това на Даарио. „Ако искам Даарио, трябва само да го кажа.“ Лежеше, сплела крака с Ирри. „Днес очите му изглеждаха почти виолетови...“ Сънищата ѝ бяха мрачни и тя на три пъти се събуди от кошмари. След третия път беше толкова неспокойна, че не можа да заспи. През наклонените прозорци струеше лунна светлина и посребряваше мраморния под. Хладен ветрец лъхаше през отворените врати към терасата. Ирри до нея спеше дълбоко, с полуразтворени устни, едната ѝ гърда беше оголена. За миг Дани се изкуси, но искаше Дрого, или навярно Даарио. Не Ирри. Девицата бе сладка и опитна, но всичките ѝ целувки ухаеха на дълг.

Тя стана и остави Ирри да спи сред лунните лъчи. Джикуи и Мисандей спяха в леглата си. Дани си наметна един халат и застъпва по мраморния под към терасата. Въздухът беше мразовит, но ѝ харесваше допирът на тревата по пръстчетата на краката ѝ и шумът на шепнещите си листа. Вълничките се гонеха по повърхността на езерцето за къпане и лунното ѝ отражение танцуваше и потрепваше.

Тя се надвеси над niskия тухлен парапет и се загледа към града. Мийрийн също спеше. „Потънал в сънища за по-добри дни може би.“ Нощта загръщаше улиците като черно одеяло, криеше труповете и сивите плъхове, излезли от каналите да пируват с тях, и роаяците хапещи мухи. Далечни факли примигваха с червено и жълто, а тук-там се виждаше бледият отблясък на фенери. Навярно някой от тях беше на сир Джора, повел бавно коня си към портата. „Сбогом, мой стари мечок. Сбогом, предателю.“ Тя беше Денерис Родена в бурята, Неизгоримата, халееси и кралица, Майка на драконите, убийца на магьосници, кършачка на оклови, а нямаше никой на света, комуто да се довери.

– Ваша милост? – Мисандей бе застанала до лакътя ѝ, загръната в нощна роба и обула дървени сандали. – Събудих се и видях, че ви няма. Добре ли спяхте? Какво гледате?

– Моя град – каза Дани. – Гледах за една къща с червена врата, но нощем всички врати са черни.

– Червена врата ли? – Мисандей се озадачи. – Каква е тази къща?

– Не е къща. Все едно. – Дани хвана момичето за ръката. – Никога не ме лъжи, Мисандей. Никога не ме предавай.

– Не бих могла – увери я Мисандей. – Погледнете, идва утрото. Небето бе станало кобалтовосиньо от хоризонта до зенита, а зад редицата от niskи хълмове на изток се виждаше сияние, бледозлатисто и розово

като раковина. Дани задържа ръката на Мисандей и двете загледаха пробуждащото се слънце. Всички сиви тухли станаха червени и жълти, сини и зелени, и оранжеви. Алените пясъци на бойните ями ги превърнаха в кървящи рани пред очите им. Златният купол на Храма на грациите заблестя ярко и бронзови звезди замигаха по стените, където светлината на издигащото се слънце докосна върховете на шлемовете на Неопетнените. На терасата лениво се размърдаха няколко мухи. Птица зачурулика в дървото с фурми, след нея – други две. Дани се заслуша в песента им, но много скоро шумовете на събуждащия се град я заглушиха. „Шумовете на моя град.“ На заранта привика своите капитани и командири в градината, вместо да слиза долу в залата за аудиенции.

– Егон Завоевателя е донесъл огън и кръв на Вестерос, но след това му е дал мир, благоденствие и справедливост. Но единственото, което аз донесох на Робския залив, е смърт и разруха. Аз досега бях повече хал, отколкото кралица, газех и плячкосвах, и продължавах напред.

– Няма за какво да се остава – каза Кафявия Бен Плум.

– Ваша милост, робовладелците сами си навлякоха тази съдба – каза Даарио Наарис.

– Вие донесохте и свобода – изтъкна Мисандей.

– Свобода да гладуваш? – попита рязко Дани. – Свобода да умреш? Аз дракон ли съм, или харпия? – „Луда ли съм? Нося ли в себе си покварата?“ – Дракон – каза убедено сир Баристан. – Мийрийн не е Вестерос, моя кралице.

– Но как мога да управлявам седем кралства, щом не мога да управлявам един-единствен град? – Нямаше отговор за това. Дани им обърна гръб и отново се вгледа в града. – Чедата ми имат нужда от време, за да се изцерят и да се научат. На моите дракони им трябва време, за да отраснат и изпитат крилете си. И аз имам нужда от същото. Няма да позволя този град да тръгне по пътя на Ащapor. Няма да позволя харпията на Юнкай да окове отново онези, които освободих. – Отново се обърна и се взря в лицата им. – Няма да тръгна в поход.

– Какво ще направите тогава, халееси? – попита Ракаро.

– Ще остана – каза тя. – Ще властвам. Ще бъда кралица.

ДЖАЙМ

Кралят седеше на масата с купчина възглавнички под задника и подписваше документите, които му поднасяха.

– Само още няколко, ваша милост – увери го сир Кеван Ланистър.

– Това е декрет срещу лорд Едмур Тъли, лишаваш Речен пад от всичките му земи и приходи затова, че е въстанал срещу законния си крал. Това е подобен декрет срещу неговия чичо сир Бриндън Тъли, Черната риба. – Томен ги подписа един по един, натапяйки грижливо перото и изписвайки името си с широк детски почерк.

Джайм гледаше и мислеше за всички онези лордове, стремящи се да бъдат включени в малкия кралски съвет. „Могат да дойдат и да ми вземат проклетото място.“ Ако това беше власт, защо имаше вкус на скука? Не се чувстваше човек с кой знае каква власт, докато гледаше как Томен отново топи перото си в мастилницата. Чувстваше се отегчен.

„И пребит.“ Всеки мускул по тялото го болеше, а ребрата и раменете му бяха отекли от пердаха, който бяха получили с благоволенieto на сир Адам Марбранд. Само като си го помисли и присви очи. Можеше само да се надява, че Адам ще си държи езика зад зъбите. Джайм познаваше Марбранд още от момче, когато служеше като паж в Скалата на Кастърли; вярваше му повече, отколкото на всеки друг. Достатъчно, за да му предложи да вземат щитовете и турнирните мечове. Беше поискал да разбере дали може да се бие с лявата ръка.

„И вече разбрах.“ Знанието бе по-болезнено от боя, който сир Адам му наложи, а боят беше толкова жесток, че едва можа да се облече тази сутрин. Ако се бяха били сериозно, Джайм щеше да загине сто пъти. А толкова просто изглеждаше – просто сменяш ръцете. Всеки инстинкт, който бе придобил с времето, се беше объркал. Сега за всичко трябваше да мисли, докато преди просто се движеше. А докато мислеше Марбранд го пердашеше. Лявата му ръка като че ли дори не можеше да държи правилно дългия меч: сир Адам го беше обезоръжил три пъти, отпращайки меча във въздуха.

– С това споменатите земи, приходи и замък се даряват на сир Емон Фрей и съпругата му лейди Джена. – Сир Кеван поднесе нова пачка пергаменти пред краля. Томен топна и подписа. – Това е декретът, с който се легитимират правата на сина на лорд Рууз Болтън Дредфорт. А с този се назначава лорд Болтън за ваш Гарант на Севера.

– Томен топна и подписа, топна и подписа. – С това се дава титла на сир Ролф Подправките за замъка Кастамир и го издига в ранг на лорд.

– Томен надраска името си.

„Трябваше да ида при сир Илин Пейн“ – помисли Джайм. Кралското правосъдие не му беше приятел като Марбранд и като нищо щеше да го пребие до кръв... но без език едва ли щеше да тръгне и да се хвали след това. Достатъчно беше една изгървана дума от сир Адам над чаша вино и целият свят скоро щеше да узнае колко безполезен е станал. „Лорд-командир на Кралската гвардия.“ Жестока бе тази шега... макар и не толкова жестока колкото подаръка, който му беше изпратил баща му.

– Това е вашата кралска прошка за лорд Гавен Уестърлинг, неговата лейди съпруга и неговата дъщеря Джейни, с която биват поздравени за връщането им в кралския мир – каза сир Кеван. – Това е опрощението за лорд Джонос Бракън от Каменна ограда. Това е прошката за лорд Ванс. Ето за лорд Гудбрук. А това е за лорд Мутън от Девиче езеро.

Джайм стана.

– Изглежда, се справяте достатъчно добре с тези неща и без моя помощ, чичо. Ще оставя Негова милост на вас.

– Както желаете. – Сир Кеван също стана. – Джайм, трябва да посетиш баща си. Този разлом между вас... – ... е негово дело. И едва ли ще го поправи, като ми праща оскърбителни дарове. Това му кажи, ако успееш да го изтръгнеш за малко от Тирелите.

Чичо му изглеждаше нещастен.

– Дарът беше от сърце. Мислехме, че може да те окуражи...

– Да ми поникне нова ръка ли? – Джайм се обърна към Томен. Макар да имаше златните къдрици и зелените очи на Джофри, новият крал почти по нищо друго не приличаше на покойния си брат. Беше склонен към напълняване, лицето му беше розово и закръглено и обичаше да чете на всичко отгоре. „Свенливо деветгодишно хлапе все още е този мой син. Не е мъж.“ Щяха да изтекат седем години преди Томен да може да управлява пълноправно. Дотогава кралството щеше да остане здраво в ръцете на неговия дядо. – Ваше величество – попита той, – имам ли позволенията ви да напусна?

– Както желаете, сир вуйчо. – Томен погледна отново сир Кеван. – Мога ли вече да ги подпечатвам, дядо? – Натискането на кралския печат в размякнатия восък беше любимата му част от ролята му на крал, засега.

Джайм излезе от залата. При вратата се натъкна на сир Мерин Грант, застанал вкочанен на поста си в бялата люспеста броня и снежния плащ. „Този ако научи колко съм слаб, или пък Черно котле, или Блънт...“ – Остани тук докато Негова милост приключи – каза му той, – след което го придружи обратно до Стегата на Мегор.

Грант кимна.

– Както кажете, милорд.

Външният двор беше пълен с хора и шумен. Джайм се запъти към конюшните, където голяма група мъже оседлаваха конете си.

– Стоманени пищялки! – подвикна той. – Какво, тръгвате ли?

– Веднага щом милейди яхне – отвърна Уолтън Стоманени пищялки. – Милорд Болтън не очаква. А, ето я и нея.

Едно конярче поведе тънка сива кобилка през вратата на конюшната. На гърба ѝ яздеше слабо момиче с хлътнали очи, увито в тежко наметало. Сиво беше наметалото, като роклята под него, и поръбено с бял сатен. Токата на лявата ѝ гърд, която закопчаваше наметалото, беше с форма на вълча глава, с присвити опалови очи. Дългата кафява коса на момичето се развяваше от вятъра. Джайм реши, че има хубаво лице, но очите ѝ бяха тъжни и неспокойни.

Като го видя, тя сведе глава и каза тихо:

– Сир Джайм, много сте мил, че ме изпращате. Джайм я изгледа.

– Познаваш ме значи? Тя прехапа устна.

– Може би не си спомняте, милорд, тогава бях по-малка... но имах честта да се запозная с вас в Зимен хребет, когато крал Робърт дойде да гостува на моя баща Едард Старк. – Сведе големите си кафяви очи и промълви: – Аз съм Аря Старк.

Джайм никога не бе обръщал много внимание на Аря Старк, но му се струваше, че това момиче е по-голямо.

– Разбирам, че ще се омъжвате.

– Ще ме венчаят за сина на лорд Болтън, Рамзи. Той доскоро беше Сняг, но Негова милост го направи Болтън. Казват, че е много смел. Много съм щастлива.

„Защо тогава гласът ти звучи така уплашено?“ – Желая ви радост, милейди. – Джайм се обърна към Стоманени пищялки. – Получихте ли парите, които ви бяха обещани?

– Аха. И си ги разделихме вече. Имате моята благодарност. – Севернякът се ухили. – Един Ланистър винаги плаща дълговете си.

– Винаги – каза Джайм и за последен път хвърли поглед към момичето. Зачуди се дали приликата е достатъчна. Не че имаше значение.

Истинската Аря Старк най-вероятно лежеше заровена в някой безименен гроб в Квартала на бълхите. След като всичките ѝ братя бяха мъртъвци, както и родителите ѝ, кой на света щеше да посмее да нарече тази фалшификат? – Е, на добър час и лек път – каза той на Стоманени пищялки. Нейг вдигна знамето на мира и северняците се подредиха в колони, опърпана като кожените им наметала, и подкараха в тръс към портата на замъка. Слабото момиче на сивата кобила изглеждаше дребно и окаяно.

Няколко коня се дръпнаха боязливо встрани и заобиколиха тъмното петно върху отгъкания терен, където земята бе изпила кръвта на конярчето, убито толкова тронаво от Грегър Клегейн. Гледката отново разяри Джайм. Беше заповядал на Кралската си гвардия да държи тълпата на разстояние, но онзи тъпак сир Борос си бе позволил двубоят да отвлече вниманието му. Глупавото момче също така си беше виновно, разбира се; мъртвият дорнец също. И най-вече Клегейн. Ударът, който отсече ръката на момчето, беше злополука, но онзи, вторият...

„Е, Грегър сега си плаща за това.“ Великият майстер Пицел череше раните му, но воят, който отекваше от покоите на майстера, говореше, че лечението не върви толкова добре, колкото се очаква.

– Плътта загнива и от раните блика гной – съобщи Пицел на съвета. – Дори личинките няма да докоснат такава мръсотия. Конвулсиите му са толкова ужасни, че трябваше да му запуша устата, за да не си прехапе езика. Отрязах му толкова тъкан, колкото посмях, и промих гнилото с кипнало вино и хлебен мухъл, но полза никаква. Жилите на ръката му почерняват. Когато му сложих пиявици, всичките измряха. Господа, трябва да разбере що за зловредно вещество е използвал принц Оберин на копието си. Нека задържим дорниците, докато станат по-сговорчиви.

Лорд Тивин му беше отказал.

– Стигат ни неприятностите със Слънчево копие заради смъртта на принц Оберин. Нямам намерение да влошавам още повече нещата, за държайки спътниците му в плен.

– В такъв случай боя се, че сир Грегър ще умре.

– Несъмнено. За това се захлех в писмото, което пратих до принц Доран с тялото на брат му. Но трябва да се погрижим да го убие мечът на Кралското правосъдие, а не някакво отровно копие. Изцери го.

Великият майстер Пицел примига безпомощно.

– Милорд...

– Изцери го – повтори ядосано лорд Тивин. – Знаем, че лорд Варис е изпратил рибари във водите около Драконов камък. Те донасят, че за

защита на острова е останала само символична част. Лисенците са отплавали от залива с по-голямата част от силата на лорд Станис.

– Толкова по-добре – обяви Пицел. – Аз казвам да оставим Станис да гние в Лис. Отървахме се най-сетне от него и от амбициите му.

– Да не би откакто Тирион ти обрѣсна брадата да си се превърнал в пълен глупак? Това е Станис Баратеон! Този ще се бие до най-горчивия край и още доста след това. Щом е заминал, това означава само, че се кани да възобнови войната. Най-вероятно ще слезе при Бурен край и ще се опита да вдигне лордовете на бурята. Стане ли така, е него е свършено. Но един по-дързък човек би хвърлил заровете за Дорн. Ако спечели Слънчево копие за своята кауза, би могъл да удължи тази война с години. Така че ние няма да оскърбяваме повече Мартел, по никаква причина. Дорнците са свободни да си ходят, а ти ще излекуваш сир Грегър.

И така, Планината крещеше, ден и нощ. Лорд Тивин, изглежда, можеше да издои дори Странника.

Докато Джайм се качваше по витото стълбище на Кулата аа Белия меч, чу хъркането на сир Борос в килията му. Вратата на сир Бейлон също беше затворена; през нощта той пазеше краля и щеше да спи целия ден. Освен хъркането на Блънт кулата беше много тиха. За Джайм това беше добре дошло. „Аз също трябва да отдъхна.“ Но когато влезе в спалнята си, завари там сестра си.

Стоеше до отворения прозорец и гледаше към крепостните стени и морето зад тях. Вятърът от залива се вихреше около нея и прилепваше роклята към тялото ѝ по начин, от който пулсът му се учести. Бяла беше роклята, като паната по стените и като завесите около леглото му. Рояци дребни смарагди проблясваха по краищата на широките ѝ ръкави и се виеха на спирали по корсажа ѝ. По-големи смарагди лежах в златната паяжина, стегнала златната ѝ коса. Роклята беше скроена така, че откриваше раменете ѝ и горната половина на гърдите. „Толкова е красива!“ Нищо друго не искаше сега, освен да я вземе в прегръдката си.

– Церсей. – Той затвори тихо вратата. – Защо си тук?

– А къде да отида? – Когато се извърна към него, в очите ѝ имаше сълзи. – Татко даде ясно да се разбере, че повече не съм желана на съвета. Джайм, няма ли да поговориш с него?

Джайм свали плаща си и го окачи на куката на стената.

– С лорд Тивин говоря всеки ден.

– Трябва ли да си толкова упорит? Той иска само...

– Иска само да ме принуди да напусна Кралската гвардия и да ме върне в Скалата на Кастърли.

– Едва ли е чак толкова ужасно. Той и мен връща в Скалата на Кастърли. Иска да съм далече, за да сложи изцяло ръка на Томен. Томен е мой син, не е негов!

– Томен е кралят.

– Той е момче! Изплашено момче, което видя как убиха брат му на собствения му брачен пир. А сега му казват, че той трябва да се ожени. Момичето е два пъти по-голямо от него и два пъти вдовица!

Джайм се отпусна в стола, мъчейки се да преодолее болката от натъртените мускули.

– Тирелите настояват. Не виждам нищо лошо в това. Томен е останал самотен, откакто Мирцела отиде в Дорн. Харесва му Марджери и дамите ѝ да са около него. Нека да се жени.

– Той е твой син...

– Моето семе. Никога не ме е наричал „татко“. Както и Джофри. Ти ме предупреди хиляда пъти да не проявявам неуместен интерес към тях.

– За да ги опазим! Теб също. Как щеше да изглежда, ако брат ми си играе на баща на кралските деца? Дори Робърт щеше да стане подозрителен.

– Е, сега вече няма. – Смъртта на Робърт все още оставяше горчив вкус в устата на Джайм. „Аз трябваше да го убия, не Церсей.“ – Съжалявам само, че не умря от моите ръце. – „Докато все още си имах две.“ – Ако си бях позволил кралеубийството да ми стане навик, както той обичаше да казва, можех да те взема за своя жена пред очите на целия свят. Не ме е срам да те любя, а само от нещата, които трябваше да правя, за да го скрия. Онова момче в Зимен хребет...

– Аз ли ти казах да го бутнеш от прозореца? Ако беше отишъл на лов, както ти казах, нищо нямаше да се случи. Но не, ти трябваше да ме имаш, ти не можеше да изчакаш, докато се приберем.

– Достатъчно дълго бях чакал. Мразех да гледам как Робърт залита към леглото ти всяка нощ и всеки път да се чудя дали точно тази нощ ще реши да предяви съпружеските си права. – Джайм изведнъж си спомни за още нещо, което го притесняваше около Зимен хребет. – В Речен пад Кейтлин Старк изглеждаше убедена, че съм пратил подставено лице да среже гърлото на сина ѝ. Че съм му дал една кама.

– Да – каза тя намръщено. – Тирион ме попита за същото.

– Но кама е имало! Белезите по ръцете на лейди Кейтлин бяха достатъчно истински, тя ми ги показа. Ти ли...

– О, недей да бъдеш глупав. – Церсей затвори прозореца. – Да, надвах се момчето да умре. Както и ти. Дори Робърт смяташе, че така ще

е най-добре. „Убиваме конете си, когато си счупят крак, и кучетата си, когато ослепеят, но сме твърде слаби да дадем тази милост на осакатени деца“, каза ми той. Самият той в това време беше заслепен, от пиене.

„Робърт?“ Джайм беше пазил краля достатъчно дълго, за да знае, че Робърт Баратеон говореше над чашата неща, които на следващия ден отричаше с ярост.

– Сами ли бяхте, когато ти го каза?

– Не допускаш, че го е казал пред Нед Старк, нали? Разбира се, че бяхме сами. С децата. – Церсей свали мрежичката на косата си, окачи я на пилона до леглото и разтърси златните си къдрици. – Може би Мирцела е пратила този човек с камата, как мислиш?

Каза го уж на подигравка, но улучи право в целта – Джайм изведнъж го разбра.

– Не Мирцела. Джофри. Церсей се намръщи.

– Джофри мразеше Роб Старк, но това момче за него не означаваше нищо. Той самият беше момче.

– Момче, жадно да го потупа по главата онзи затъпял пияница, който ти му позволи да вярва, че е баща му. – Жегна го неприятна мисъл. – Тирион едва не умря заради тази проклета кама. Ако е знаел, че всичко е работа на Джофри, може би затова...

– Не ме интересува защо – каза Церсей. – Може да си отнесе всички причини в ада. Ако беше видял как умря Джоф... той се бореше, Джайм, бореше се за всеки дъх, но сякаш някакъв зъл дух беше стиснал ръцете му на гърлото. Толкова ужас имаше в очите му... Като малък, той тичаше при мен, щом се уплашеше или одраскаше, за да го защитя. Но онази нощ не можех да направя нищо. Тирион го уби пред очите ми, а не можах да направя нищо! – Церсей се смъкна на колене пред стола му и взе здравата му ръка в шепите си. – Джоф е мъртъв, а Мирцела е в Дорн. Томен е единственото, което ми остана. Не трябва да позволиш татко да ми го отнеме. Джайм, моля те.

– Лорд Тивин не е искал одобрението ми. Мога да поговоря с него но той няма да ме послуша...

– Ще те послуша, ако напуснеш Кралската гвардия.

– Няма да напусна Кралската гвардия. Сестра му едва сдържа сълзите си.

– Джайм, ти си моят сияен рицар. Не можеш да ме изоставиш когато най-много имам нужда от теб! Той ми отнема сина, отправя ме... ако ти не го спреш, татко ще ме накара насила отново да се омъжа!

Джайм не трябваше да се изненада, но се изненада. Думите ѝ бяха

като удар в корема, по-силен от всеки, нанесен му от сир Адам Марбранд.

– За кого?

– Има ли значение? За някой лорд. За някой, за когото баща ми ще реши, че му трябва. Все ми е едно. Друг съпруг няма да имам. Ти си единственият мъж, когото желая в леглото си, завинаги.

– Каж ми го на него това! Тя отдръпна ръцете си.

– Пак говориш безумия. Нима искаш да ни откъснат един с друг, както го направи мама, когато ни хвана да си играем? Томен ще изгуби трона, Мирцела – брака си... Искам да бъда твоя жена, ние си принадлежим един на друг, но това никога не може да стане, Джайм Ние сме брат и сестра.

– Таргариените...

– Ние не сме Таргариени!

– Тихо – сгълча я той. – Ще събудиш Заклетите ми братя. Не можем да си го позволим точно сега, нали? Хората може да разберат, че си идвала да ме видиш.

– Джайм – проплака тя, – не мислиш ли, че и аз те искам толкова, колкото ти мен? Все едно е за кого ще ме омъжат, искам те до себе си, искам те в леглото си, искам те в мен. Нищо между нас не се е променило. Нека да ти го докажа. – Вдигна ризата му и пръстите ѝ зашариха по връзките на панталона му.

Джайм усети, че се поддава.

– Не – каза той, – не тук. – Никога не бяха го правили в Кулата на Белия меч, камо ли в покоите на лорд-командира. – Церсей, тук не е мястото...

– Ти ме облада в септата. Това не е по-различно. – Измъкна члена му и наведе главата си над него.

Джайм я избута с чукана на отсечената си дясна ръка.

– Не! Не тук, казах, – Насили се и стана.

За миг долови объркването в яркозелените ѝ очи, както и страха ѝ. Гневът бързо ги замени. Церсей се овладя, стана и оправи полите си.

– Не теб ръката ли ти отсякоха в Харънхъл, или мъжеството? Тръсна глава и къдриците ѝ се посипаха по голите ѝ рамене. – Каква глупачка съм! След като не ти достигна кураж да отмъстиш за Джофри, защо си въобразявам, че ще защитиш Томен? Я ми кажи, ако Дяволчето беше убило и трите ни деца, това щеше ли най-сетне да събуди яростта ти?

– Тирион няма да навреди нито на Томен, нито на Мирцела. Все още не съм убеден, че той е убил Джофри.

Устата ѝ се изкриви от гняв.

– Как можеш да го кажеш? След всички онези заплахи...

– Заплахите не значат нищо. Той се кълне, че не го е направил.

– О, той се кълнял, така ли? А джуджетата не лъжат, така ли смяташ?

– Не и пред мен. Не повече от теб.

– Ах ти, голям златен глупако. Той те е лъгал хиляда пъти, както и аз. – Прибра отново косата си и взе мрежичката, която бе окачила на пилона. – Мисли каквото си искаш. Малкото чудовище е в килия и скоро сир Илин ще му отсече главата. Може би ще си я задържиш за спомен. – Погледна към възглавницата. Ще може да те гледа, докато спиш сам в това студено бяло легло. Е, докато изгният очите му поне.

– Време е да си вървиш, Церсей. Ядосваш ме.

– Ох, един ядосан недъгав! Колко страшно! – Тя се засмя. – Жалко, че лорд Тивин Ланистър остана без здрав син. Можех да бъда наследникът, който желаше, но си нямам пишка. И като стана дума за това, най-добре си я прибири, братле. Изглежда толкова тъжна и малка, увиснала така от гащите ти.

Когато тя излезе, Джайм изпълни съвета ѝ, мъчейки се с една ръка с връзките. Усети болка до костите в призрачните си пръсти. „Загубих една ръка, един баща, един син, една сестра, една любовница, а скоро ще загубя и един брат. А продължават да ми говорят, че домът Ланистър бил спечелил войната.“ Наметна плаща си и слезе на долния етаж. Завари сир Блънт с чаша вино в трапезарията.

– Като свършиш с пиенето, кажи на сир Лорас, че съм готов да я видя.

Сир Борос беше такъв страхливец, че си позволи само да го изгледа сърдито.

– Готов сте да видите кого?

– Просто го кажи на сир Лорас.

– Да. – Сир Борос пресуши чашата си. – Слушам, лорд-командир. Но се забави доста, освен ако не се беше затруднил с намирането на Рицаря на цветята. Няколко часа минаха, докато дойдат тънкият чаровен младеж и грозната мома. Джайм седеше сам в кръглата стая и прелистваше разсеяно Бялата книга.

– Лорд-командир – каза сир Лорас. – Пожелали сте да видите Девата на Тарт?

– Пожелах. – Джайм им махна да влязат с лявата си ръка. – Разговарял сте с нея, предполагам?

– Както заповядахте, милорд.

– И?

Момчето се напрегна.

– Аз... може и да е така, както тя казва, сир. Че е бил Станис. Не мога да съм сигурен.

– Варис ми съобщи, че кастеланът на Бурен край също е загинал при странни обстоятелства – каза Джайм.

– Сир Кортни Пенроуз – тъжно каза Бриен. – Добър човек.

– Инат човек. Единия ден се изпречва на пътя на краля на Драконов камък, а на другия скача от кула. – Джайм стана. – Сир Лорас, ще поговорим по-късно за това. Оставете ме насаме с Бриен.

Момата изглеждаше грозна и тромава както винаги, реши той, след като Тирел ги остави. Някой пак я беше облякъл в женски дрехи, но тази рокля и стоеше много по-добре, отколкото отвратителната розова дрипа, която я беше накарал да навлече Козела.

– Синьото ви отива, милейди – отбеляза Джайм. – Отива на очите ви. – „Тя наистина има удивителни очи.“ Бриен се изчерви.

– Септа Донис сложи подплата по корсажа, да придаде малко форма. Каза, че вие сте ми я пратили. – Задържа се край вратата, сякаш се канеше всеки момент да побегне. – А вие изглеждате...

– Различно? – отвърна той. – Повече месо по ребрата и по-малко въшки в косата, това е всичко. Чуқанът си е същият. Затвори вратата и ела.

Тя се подчини.

– Белия плащ... – ...е нов, но съм сигурен, че много скоро ще го оцапам.

– Не това... исках да кажа, че отново сте вие. Пристъпи колебливо към него и попита:

– Убеден ли сте в това, което сте казали на сир Лорас? За... за крал Ренли и сянката?

Джайм сви рамене.

– Сам щях да убия Ренли, ако го бях срещнал на бойното поле. Какво ме интересува кой му е срязал гърлото?

– Казали сте, че имам чест...

– Аз съм проклетият Кралеубиец, забрави ли? Когато казвам, че имаш чест, е все едно някоя курва да хвали девствеността ти. – Облегна се назад и вдигна очи към нея. – Стоманени пищялки тръгва обратно на север, за да отведе Аря Старк при Рууз Болтън.

– Дал си я на него? – извика тя отчаяно. – Ти се закле пред лейди

Кейтлин...

– С меч, опрян на гърлото ми, но все едно. Лейди Кейтлин е мъртва. Не бих могъл да ѝ върна дъщерите дори да бяха при мен. А момичето, което баща ми изпраща със Стоманени пищялки, не е Аря Старк.

– Не е Аря Старк?!

– Чу ме добре. Милорд баща ми е намерил някакво кльошаво северняче, повече или по-малко на същата възраст и с повече или по – малко същата физиономия. Облякъл я е в бяло и сиво, дал ѝ е един сребърен вълк да си закопчае наметалото и я праща да се омъжи за копелето на Болтън. – Вдигна отсечената си ръка към нея. – Исках да ти го кажа преди да си препуснала в галоп да я спасяваш и да се убиеш безсмислено. С меча никак не си зле, но не си достатъчно добра, че да се справиш сама с двеста мъже. Бриен поклати глава.

– Когато лорд Болтън разбере, че баща ти му е платил с фалшива монета...

– О, той го знае. „Ланистърите лъжат“, нали? Все едно, това момиче служи не по-зле на собствените му цели. Кой ще каже, че това не е Аря Старк? Всички близки на Аря са мъртви, освен сестра ѝ, която изчезна.

– Но защо ми казваш всичко това, ако е вярно? Ти издаваш тайните на баща си.

„Тайните на Ръката – помисли той. – Нямам вече баща.“ – Аз плащам дълговете си като всяко добро лъвче. Наистина обещах на лейди Старк дъщерите ѝ... а едната от тях все още е жива. Брат ми може би знае къде е, но и да знае, не го казва. Церсей е убедена, че Санса му е помогнала да убие Джофри.

Устата на грозницата се сви.

– Няма да повярвам, че това нежно момиче е способно да сложи отрова. Лейди Кейтлин ми каза, че има обичливо сърце. Бил е твоят орат. Имало е съд, така ми каза сир Лорас.

– Два съда, по-точно. И думите, както и мечовете го провалиха. Беше ужасна касапница. Ти не гледа ли през прозореца?

– Килията ми гледа към морето. Но чух виковете.

– Принц Оберин Дорнски е мъртъв, сир Грегър Клегейн мре, а Тирион е осъден пред очите на богове и хора. Държат го в една черна килия до екзекуцията.

Бриен го изгледа и каза:

– Не вярваш, че го е направил той. Джайм се усмихна горчиво.

– Виждаш ли, пачавро? Двамата с него много добре се познаваме.

Тирион искаше да е като мен, откакто проходи, но в кралейството не ме повтори. Санса Старк е убила Джофри. Брат ми мълча, за да я опази. От време на време го обземат тези пристъпи на галантност. Последната му струва носа. Този път ще му струва главата.

– Не – каза Бриен. – Не е била дъщерята на милейди. Не е възможно да е била тя.

– Ето я пак опърничавата и глупава пачавра, каквато я помня. Тя се изчерви.

– Името ми е...

– Бриен Тартска. – Джайм въздъхна. – Имам един подарък за теб. – Пресегна се под стола на лорд-командира и го измъкна, увит в пурпурно кадифе.

Бриен се приближи все едно, че се боеше вързопът да не я ухапе, посегна с грамадната си, покрита с лунички ръка и разгъна плата. В нощта засияха рубини. Тя много предпазливо хвана съкровището, сви пръсти около кожената ръкохватка и извади меча от ножницата. Блеснаха вълни от кръв и черно. Пръст отразена светлина пробяга по острието.

– Та това е валирианска стомана! Никога не съм виждала такива цветове.

– Аз също. Преди време стях да дам дясната си ръка, за да притежавам меч като този. Вече май го направих, така че при мен мечът ще е безполезен. Вземи го. – Преди да е помислила да откаже, той продължи: – Един толкова хубав меч трябва да носи име. Ще съм доволен, ако го наречеш Клетвопазител. И още нещо. Оръжието има цена.

Лицето ѝ помръкна.

– Казах ти, никога няма да служа... – ... на толкова мръсни същества като нас. Да, помня. Изслушай ме, Бриен. И двамата сме дали клетви, свързани със Санса Старк. Церсей е решена да намери това момиче и да го убие, където и да е отишло...

Простоватото лице на Бриен се изкриви от ярост.

– Ако вярваш, че ще навредя на дъщерята на милейди заради един меч, ти...

– Просто ме изслушай! – викна той ядосано. – Искам първа да намериш Санса Старк и да я отведеш някъде, където да е в безопасност. Как иначе двамата ще можем да изпълним тези глупави клетви, които дадохме на скъпата ти убита лейди Кейтлин?

Грозницата примига.

– Аз... помислих, че...

– Зная какво си помислила. – На Джайм изведнъж му втръсна да я

гледа. „Блее като проклета овца.“ – Когато Нед Старк умря, големият му меч бе даден на Кралското правосъдие – каза ѝ той. – Но баща ми е решил, че такова фино оръжие в ръцете на един палач е чиста загуба. Дал е на сир Илин нов меч и заповядал да претопят и преизковат Лед. Металът беше достатъчно за два нови меча. Ти държиш единия. Така че ще браниш дъщерята на Нед Старк със стоманата на самия Нед Старк, ако това е важно за теб.

– Сир, аз... дължа ви изви... Той я прекъсна.

– Взимай проклетия меч и се махай, преди да съм премислил. В коюшните има една дореста кобила, грозна като теб, но малко по-добре тренирана. Гони Стоманени пищялки, търси Санса или си тръгни за своя остров на сапфирите, все ми е едно. Не искам да те гледам повече.

– Джайм...

– Кралевубиец – напомни ѝ той. – Използвай го този меч да си изчовъркаш въска от ушите, пачавро. Приключихме.

Но тя настоя упорито.

– Джофри беше твой...

– Мой крал. Спри дотук.

– Казваш, че го е убила Санса. Защо я защитаваш?

„Защото Джоф за мен не беше нищо повече от пръска семе в утробата на Церсей. И защото заслужаваше да умре.“ – Издигал съм крале и съм убивал крале. Санса Старк е последният ми шанс за чест. – Джайм се усмихна криво. – Освен това ние кралевубийците, трябва да се подкрепяме. Ще си тръгнеш ли най-после?

Ръката ѝ стисна здраво Клетвопазител.

– Да. И ще намеря момичето, и ще го опазя. Заради лейди майка ѝ. И заради теб. – Поклони се сковано, обърна се и излезе.

Джайм поседя сам до масата, докато сенките не запълзяха из стаята. Когато мракът започна да се сгъстява, запали свещ и отвори Бялата книга на своята страница. Перо и мастило намери в едно чекмедже. Под последния ред, изписан от сир Баристан, вмъкна с непохватен почерк като на шестгодишно момче, научило първите си букви от майстера следното: *„Победен в Шепнещия лес от Младия вълк Роб Старк през Войната на Петимата крале. Пленен в Речен пад и върнат срещу откуп при неизпълнено обещание. Отново пленен от Храбрата дружина и осакатен по заповед на техния главатар Варго Хоут, загубвайки десницата си от меча на Дзоло Дебелия. Върнат жив и здрав от Бриен, Девата на Тарт.“*

Когато свърши, повече от три четвърти от страницата между

златния лъв на пурпурния щит горе и празния бял щит отдолу все още бе незапълнена. Сир Джеролд Хайтауър бе започнал историята му, а сир Баристан Селми я беше продължил, но останалото Джайм Ланистър щеше да допише сам. Оттук нататък можеше да напише каквото си избере.

Каквото си избере...

ДЖОН

Вятърът от изток беснееше, толкова силен, че тежката клетка се тресеше всеки път, щом поривът му впиеше зъбите си в нея. Пищеше по Вала, разтърсваше леда и караше плаща на Джон да плющи в решетките. Небето беше оловносиво, слънцето – само бледа кръпка светлина зад облаците. Оттатък мъртвата зона Джон виждаше сиянието на хиляди лагерни огънове, но светлините им изглеждаха малки и безсилни срещу този сумрак и студ.

„Мрачен ден.“ Джон стисна с облечените си в дебели ръкавици ръце решетките и погледна надолу. Земята се бе изгубила в сянка, сякаш се беше сринала в бездънна яма. „Е, смъртта също е нещо като бездънна яма – помисли той – и когато този ден свърши, името ми също завинаги ще се покрие със сянка.“ Децата копелета се раждат от поквара и лъжи, казваха хората; самата им природа е безпътна и изменчива. Някога Джон смяташе да докаже, че грешат, да покаже на лорд баща си, че може да бъде също толкова добър и верен син като Роб. „Тук я оплесках.“ Роб се беше превърнал в крал герой; ако изобщо запомнеха Джон с нещо, то щеше да е като обърни-плащ, клетвопрестъпник и убиец. Радваше се, че лорд Едард не е жив да види този позор.

„Трябваше да остана в онази пещера с Игрит.“ Ако имаше живот отвъд този, надяваше се да ѝ го каже. „Тя ще ми издере лицето като онзи орел, ще ме къдне като страхливец, но въпреки това ще ѝ го кажа.“ Размърда ръката си, както го беше научил майстер Емон. Навикът се беше превърнал в част от него, а пръстите си трябваше да опази гъвкави, ако изобщо му се откриеше някакъв шанс да убие Манс Райдър.

Тази сутрин го бяха измъкнали след четири дни в леда, заключен в клетка пет на пет на пет стъпки, твърде ниска, за да стои, твърде тясна, за да може да изпне гръб. Стюардите отдавна бяха открили, че храната и месото се запазват по-дълго в ледените складове, изсечени в основата на Вала... но не и затворниците.

– Ще умреш тук, лорд Сняг – беше му казал сир Алисър малко преди да затвори тежката дървена врата и Джон го беше повярвал. Но тази сутрин дойдоха и го измъкнаха навън, след което го откараха свит и треперещ в Кралската кула, за да застане отново пред Джанос Слингт с квадратната челюст.

– Старият майстер твърди, че не мога да те обеса – заяви Слингт. –

Написал е на Котър Пайк и дори му стискаше да ми покаже писмото. Казва, че не си обърни-плащ.

– Емон е живял твърде дълго, милорд – увери го сир Алисър. – Умът му е помръкнал като очите му.

– Тъй де – каза Слинг. – Един слепец с верига на шията. За кого се мисли той?

„Той е Емон Таргариен – помисли Джон. – Син на крал, брат на крал, самият той е могъл да стане крал.“ Но не каза нищо.

– Въпреки всичко – заяви Слинг – няма да допусна да се говори, че Джанос Слинг несправедливо е обесил човек. Няма. Решил съм да ти дам последен шанс да докажеш, че си верен, както твърдиш, лорд Сняг. Един последен шанс да изпълниш дълга си, да! – Стана. – Манс Райдър иска да преговаря с нас. Той разбира, че вече няма шанс, след като тук е дошъл не кой да е, а самият Джанос Слинг, затова иска да преговаря. Но е страхливец и сам няма да дойде при нас. Знае кучият му син, че ще го обеса. Ще го обеса за краката горе от Вала, на въже, двеста стъпки дълго! Знае и не ще да дойде. Моли да пратим посланик при него.

– Изпращаме теб, лорд Сняг. – Сир Алисър се усмихна.

– Мен? Защо мен?

– Защото си бил с тия диваци – каза Торн. – Манс Райдър те познава. По-склонен ще е да повярва на теб.

Всичко беше толкова нелепо, че на Джон му се дося да се изсмее.

– Криво сте ме разбрали. Манс ме подозираше от самото начало. Ако му се появи в лагера облечен отново в черно и говорещ от името на Нощния страж, ще разбере, че съм го предал.

– Той поиска пратеник и ние му пращаме – каза Слинг. – Ако си толкова страхлив, та да не можеш да се изправиш пред краля изменник, можем да те върнем в ледената килия. Но този път без кожата, мисля. Да.

– Няма нужда от това, милорд – каза сир Алисър. – Лорд Сняг ще направи каквото искаме от него. Той държи да ни покаже, че не е обърни-плащ. Исква да се докаже като верен мъж на Нощния страж.

Джон осъзна, че Торн е много по-умен от Слинг – цялата тази дивотия я беше замислил той. А той самият беше в капан.

– Ще отида – каза той отсечено.

– Милорд – напомни му Джанос Слинг. – Ще се обръщаш към мен с...

– Ще отида, милорд. Но правите грешка, милорд. Изпращате неподходящ човек, милорд. Само като ме види, Манс ще побеснее. Милорд би

имал по-добър шанс да постигне примирие, ако изпрати...

– Примирие ли? – Сир Алисър се изкиска.

– Джанос Слинг не сключва примирия с престъпни диваци, лорд Сняг. Никога.

– Ние не те прашае, за да преговаряш с Манс Райдър – каза сир Алисър. – Пращае те да го убиеш...

Вятърът свиреше през решетките и Джон Сняг трепереше. Кракът му пулсираше от болка, главата – също. Не го биваше едно коте да убие, но ето ти го тук. „Капан.“ След като майстер Емон настоя, че Джон е невинен, лорд Джанос не посмя да го остави да умре в ледената килия. Това беше по-добре. „Честта ни не струва повече от живота ни, стига владенията да бъдат опазени“, бе казал Корин Полуръката на Ледени нокти. Трябваше да го помни. Дали щеше да убие Манс, или само да се опита и да не успее, диваците все едно щяха да го убият. Дори дезертърството беше невъзможно: пред Манс той се беше доказал като лъжец и предател.

Когато клетката спря, Джон слезе и охлаби Дълъг нокът в ножницата. Портата се намираще на няколко крачки вляво от него, все още запречена от пръснатите останки от костенурката и гниещия труп на убития мамут. Имаше и други трупове, пръснати между потрошени бурета, втвърден катран и парчета изгоряло стъкло, всичко това – в сянката на Вала. Джон не изпитваше желание да се бави тук. Тръгна направо към дивашкия стан, покрай тялото на мъртвия великан, чиято глава беше разбита от камък. Един гарван теглеше парчета мозък от строшения череп на великана. Видя го, когато мина край него, и изграчи:

– Сняг! Сняг, сняг. – После разпери криле и литна.

От края на стана се появи самотен ездач и пое към него. Джон се зачуди дали Манс е излязъл да преговаря на ничия земя. „Това би могло да улесни нещата, макар че нищо не може да ги улесни.“ Но когато разстоянието между тях се смали, Джон видя, че конникът е нисък и набит, със златни гривни, проблясващи по дебелите му ръце, и бяла брада.

– Ха! – избоботи Тормунд, щом се озоваха един срещу друг. – Джон Сняг, враната. Направо се уплаших, като те видях.

– Не знаех, че можеш да се уплашиш от нещо, Тормунд. Дивакът да се ухили.

– Добре казано, момко. Виждам, че плащът ти е черен. На Манс няма да му хареса. Ако пак си дошъл да го сменяш, по добре се качвай обратно на вашия Вал.

– Пратиха ме да сключа примирие с краля отвъд Вала.

– Примирие? – Тормунд се засмя. – Каква дума само! Ха! Манс иска да говори, вярно. Но не съм сигурен, че ще иска да говори с теб.

– Аз съм този, когото изпратиха.

– Това го виждам. Ами да тръгваме тогаз. Искаш ли да се качиш?

– Мога да вървя.

– Здраво се бихте с нас тука. – Тормунд обърна гарона към лагера на диваците. – Ти и братята ти. Признавам ти го. Двеста убити – и цяла дузина великани. Самият Маг влезе в оная ваша порта и така и не излезе повече.

– Той умря от меча на един храбър мъж. Казваше се Донал Ноя.

– Тъй ли? Някой велик лорд ли ще да е този Донал Ноя? Някой от блестящите ви рицари в стоманените им гащи?

– Ковач. Беше еднорък.

– Еднорък ковач е убил Могъщия Маг? Ха! Това ще да е било славна гледка. Манс ще направи песен от това, ще видиш. – Тормунд откачи меха си от седлото и го отпуши. – Това малко ще ни стопли. За Донал Ноя и за Могъщия Маг. – Отпи и го подаде на Джон.

– За Донал Ноя и за Могъщия Маг. – Мехът беше пълна с медовина, но толкова силна, че очите на Джон се насълзиха и по гърдите му преминаха горещи тръпки. След ледената килия и мразовитото спускане в клетката топлината беше добре дошла.

Тормунд взе меха, отпи и отри уста.

– Магнарят на Денн ни се закле, че ще я изкорми тая порта, тъй че всички да нахлуем през нея с песен на уста. И че ще срине целия Вал.

– Събори една част – каза Джон. – Върху главата си.

– Ха! – рече Тормунд. – Е, от Стир нямах много файда. Когато човек си няма ни брада, ни коса или уши, не можеш го хвана здраво, докато се биеш. – Караше коня си бавно, за да може Джон да куцука до него. – Какво му е на кракът ти?

– Стрела. Мисля, че беше на Игрит.

– Бива си я жена ти. Днес те целува, утре те нашари със стрели.

– Тя умря.

– Тъй ли? – Тормунд поклати тъжно глава. – Жалко. Да бях десет години по-млад, щях да си я открадна за мене. Каква коса имаше само! Е, най-горещите огньовете гаснат най-бързо. – Надигна меха с медовината. – За Игрит, целунатата от огъня!

– За Игрит, целунатата от огъня – повтори Джон, когато Тормунд му подаде меха.

– Ти ли я уби?

– Моят брат. – Джон така и не разбра кой е, и се надяваше да не го научи никога.

– Проклети врани такива. – Тонът на Тормунд беше мрачен, но в същото време – странно добронамерен.

– Оня, Дългото копие, взе, че ми открадна дъщерята. Мунда, малката ми есенна ябълчица. Отмъкнал я направо от шатрата ми, с четиримата й братя наоколо. Торер проспал всичко, тъпакът му с тъпак, а Торвинд... е, Торвинд Питомния, това казва всичко, нали така? Младите се поопрели на момъка обаче.

– А Мунда? – попита Джон.

– Тя си е от моята кръв – каза гордо Тормунд. – Разпрала му долната устна и му отхапала половината ухо, а чувам, че по гърба си получил толкова драскотини, че наметалото не може да си облече. Ама иначе си го харесва много. И защо не? Той, знаеш, никога не се бие с копие. Никога не се е бил. Тъй че откъде мислиш, че му е дошло името?

Джон се засмя. Дори сега, дори тук. Игрит беше харесвала Рик Дългото копие. Дано си беше намерил радост с Мунда на Тормунд. Все някой трябваше да намери радост някъде.

„Ти нищо не знаеш, Джон Сняг“ – щеше да му каже Игрит. „Знам, че отивам да умра – помисли той. – Това поне го знам.“ – „Всички мъже умират – почти я чу как му отвръща, – и жените също, и всеки звяр, който лети, плува или бяга. Въпросът не е кога, Джон Сняг, въпросът е как.“ – „Лесно ти е да го кажеш – отвърна й той в ума си. – Ти умря храбро в битка, шурмувайки замъка на своя враг. А аз ще умра като един обърни-плащ и убиец.“ И нямаше да е смъртта му бърза, освен ако не дойдеше от върха на меча на Манс.

Скоро стигнаха шатрите. Беше си обичайният дивашки стан: пръснати безразборно огньовете и дупки за нужници, мотаещи се хлапетии и кози, блеещи между дърветата овце, опънати да съхнат конски кожи. Тук нямаше нито план, нито ред, нито защита. Но имаше мъже, жени и животни навсякъде.

Мнозина не им обръщаха внимание, но срещу всеки, който ги подминеше по работата си, имаше десетина, които се спираха да ги изгледаат: деца, наклеявали край огньовете, стари жени, пещерни обитатели с боядисани лица, шурмоваци с нарисувани на щитовете им мечи нокти, змии и отсечени глави – всички се обръщаха да погледнат. Джон зърна и жени на копието, с развени коси от вятъра, въздишаш между боровете.

Тук нямаше истински хълмове, но бялата кожена шатра на Манс Райдър беше на един издигнат каменист склон точно в края на

дърветата. Кралят отвъд Вала чакаше отвън и опърпаното му червено-черно наметало се развяваше на вятъра. С него беше Харма Песоглавата – беше се върнала от набезите си и лъжливите атаки по Вала, а също така и Варамир Шестте кожи, придружен от скалната котка и два дълги сиви вълка.

Като видяха кого е изпратил Стражът, Харма извърна глава и се изплю, а един от вълците на Варамир се озъби и изръмжа.

– Ти трябва да си или много смел, или много глупав – каза Манс Райдър. – Да се върнеш при нас, облякъл черно наметало.

– Какво друго да облече един мъж на Нощния страж?

– Убий го – каза Харма. – Върни му тялото в онази тяхна клетка и им кажи да пратят някой друг. Един обърни-плащ е по-лош и от псе.

– Предупредих те, че е лъжец. – Гласът на Варамир беше спокоен, но скалната му котка гледаше хищно Джон със сивите си очи. – Миризмата му никога не ми е харесвала.

– Прибери си ноктенцата, зверче. – Тормунд Ужаса на великаните скочи от коня си. – Момъкът е дошъл тук да чуе. Само го пипни с лапата си и може да се сдобия с онова наметало от скална котка, дето го искам.

– Тормунд Любовника на врани – изръмжа Харма. – Ти си един чувал с въздух, старче.

Превъплъщениецът беше със сиво лице, закръглени рамене и плешив, сив като мишка мъж с вълчи очи.

– Оседлаеш ли един кон, всеки може да го качи – рече той тихо. – Свържеш ли един звяр с човек, всеки превъплъщениец може да се пъкне в кожата му и да го яхне. Орелл се гърчотеше в перата си, тъй че му ги взех. Само че свързането е в двете посоки, варг. Сега Орелл живее в мене и ми шепне колко те мрази. А аз мога да се зарея над Вала и да видя с орловите му очи.

– Тъй че знаем – каза Манс. – Знаем колко малко бяхте, когато спряхте костенурката. Знаем колко дойдоха от Източен страж. Знаем как се стапят запасите ви. Катран, масло, стрели, копия. Даже стълбата ви я няма, а клетката може да вдигне само по няколко души. Знаем. А сега и ти знаеш, че знаем. – Отвори шатрата. – Влизай. Останалите чакайте тук.

– Какво, и аз ли? – каза Тормунд.

– Особено ти. Винаги.

Вътре беше топло. Под дупката за пушека гореше малък огън, а един мангал тлееше близо до купчината кожи, под които лежеше Дала,

бледа и запотена. Сестра ѝ я държеше за ръката. „Вал“, спомни си Джон.

– Съжалих, когато Джарл падна – каза ѝ той. Вал го погледна със светлосивите си очи и каза:

– Той все се катереше много бързо.

Беше точно толкова хубава, колкото я помнеше – стройна, с пълни гърди, изящна, с високи скули и дебела плитка коса с меден цвят, падаща до кръста ѝ.

– Времето на Дала е близо – обясни Манс. – Двете с Вал ще останат. Те знаят какво искам да кажа.

Джон се постара лицето му да е вкочанено като лед. „Достатъчно мръсно е да убия човек в собствената му шатра, докато преговарям за мир. Трябва ли да го убия пред жена му, докато се ражда детето им?“ Размърда пръстите на десницата си. Манс не носеше броня, но мечът му бе в ножницата на лявото му бедро. А имаше и други оръжия в шатрата – ками и кинжали, лък и колчан със стрели, копие с бронзов връх, полегнало до онзи голям черен... ..рог!

„Боен рог, просто голям боен рог.“ – Да – каза Манс. – Рогът на Зимата, който някога надул Джорамум, за да вдигне великаните от земята.

Рогът беше огромен, седем стъпки по кривината и толкова широк при устието, че можеше да си напъха ръката вътре до лакътя. „Ако това е направено от зубър, бил е най-големият, живял някога на този свят.“ Отначало си помисли, че обковът е от бронз, но когато го приближи, видя, че е златен. „Старо злато, повече кафяво, отколкото жълто, и изписано с руни.“ – Игрит каза, че не си намерил рога.

– Да не мислиш, че само враните могат да лъжат? Много те харесах, като за копеле... ..но не ти се доверих. Човек трябва да спечели доверието ми.

Джон го погледна в очите.

– Щом имаш Рога на Джорамун, защо не го използва? Защо трябваше да си правиш труда да строиш костенурки и да пращаш хората на Денн да ни избият в постелите? Ако този рог е онова, за което се пее в песните, защо просто не го наду и да се свърши?

Отговори му Дала, Дала с издутия корем, легнала под камарата кожа до мангала.

– Ние, свободният народ, знаем неща, които вие, подгъващите коляно, сте забравили. Понякога късият път не е най-сигурният, Джон Сняг. Рогатия господар някога е казал, че магията е като меч без дръжка. Няма безопасен начин да го хванеш.

Манс прокара длан по извивката на огромния рог и каза:

– Никой не излиза на лов само с една стрела в колчана. Надявах се, че Стир и Джарл ще спипат братята ти и ще ни отворят портата. Отвлякох гарнизона ви с лъжливи набези и с подвеждащи шурмове. Боуен Марш глътна въдицата, както си знаех, но твоята банда сака ти и сираци се оказа по-упорита, отколкото предполагам. Но не си мисли, че сте ни спрели. Истината е, че сте твърде малко, а ние – твърде много. Мога да продължа шурма тук и въпреки това да пратя хиляда души да прекосят Залива на тюлените на салове и да взема Източен страж откъм тила. Бих могъл да шурмувам и Сенчестата кула, знам подстъпите не по-зле от всеки друг. Мога да пратя хора и мамути да подкопаят портите и замъците, които сте изоставили, всички наведнъж.

– Защо не го направиш тогава? – Точно в този момент Джон може да извади Дълъг нокът, но поиска да чуе какво ще му каже дивакът.

– Кръв – каза Манс Райдър. – Накрая щях да спечеля, да, но щяхте да ми пуснете кръв, а моите хора загубиха достатъчно кръв.

– Загубите ти не са чак толкова тежки.

– Не и по твоите ръце. – Манс се взря в лицето на Джон. – Ти видя Юмрука на Първите. Знаеш какво стана там. Знаеш пред какво се бяхме изправили.

– Другите...

– Стават все по-силни със скъсяването на дните и колкото по-студени стават нощите. Първо те убиват, после пращат мъртъвците ти срещу теб. Великаните не могат да устоят срещу тях, нито хората на Денн, клановете от Ледената река и Роговите стъпала.

– А ти?

– И аз. – Ярост имаше в това признание и горчивина неизразима. – Реймън Червената брада, Баел Барда, Джендел и Горн, Господаря на Рога, всички тръгнаха на юг като завоеватели, но аз дойдох с подвита опашка, за да се скрия зад вашия Вал. – Той отново докосна Рога. – Ако бях надул Рога на Зимата, Валът щеше да падне. Така поне ме карат да вярвам песните. Сред моя народ има хора, които нищо повече не искат...

– Но падне ли Валът – каза Дала, – какво ще спре Другите? Манс я погледна с обичлива усмивка.

– Каква мъдра жена съм си намерил. Истинска кралица. – Обърна се отново към Джон. – Върни се и им кажи да отворят портата и да ни пуснат да минем. Ако го сторят, ще им предам Рога и Валът ще остане непокътнат до края на времето.

„Да отворим портата и да ги пуснем да минат.“ Лесно е да се каже, но какво щеше да последва? Великани, вдигащи стан сред руините на Зимен хребет? Канибали във вълчия лес, колесници, носещи се през земята на могилиите, свободен народ, крадящ дъщерите на майстори на кораби и ковачи на сребро от Бял залив и жени на рибари от Камен бряг?

– Ти истински крал ли си? – изведнъж попита Джон.

– Никога не съм имал корона, нито съм си слагал задника на скапан трон, ако това питаш – отвърна Манс. – Родът ми е от най-долните и никой септон не е цапал главата ми с маслата си, замъци не притежавам, а кралицата ми носи кожи и кехлибар, а не коприни и сапфири. Аз съм си поборникът, аз съм си шутът, аз съм си арфистът. Човек не става крал отвъд Вала затова, че баща му е бил такъв. Свободният народ не би ме последвал заради името, тях не ги интересува кой брат пръв се е родил. Те тръгват след борците. Когато напуснах Сенчестата кула, имаше петима мъже, които вдигаха шум, как щели да станат кралски боклук. Тормунд беше един от тях, магнарят – друг. Другите трима убих, когато стана ясно, че по-скоро ще се бият, отколкото да тръгнат след мен.

– Можеш да убиваш враговете си – каза грубо Джон, – но как можеш да управляваш приятелите си? Ако пуснем хората ти да минат, имаш ли достатъчно сила да ги принудиш да пазят кралския мир и да се подчиняват на законите?

– Чии закони? Законите на Зимен хребет и на Кралски чертог? – Манс се изсмя. – Когато искаме закони, правим си ги сами. Можете да си задържите и кралското си правосъдие, и кралските си данъци. Аз ви предлагам Рога, не свободата ни. Няма да прегънем коляно пред вас.

– А ако откажем? – Джон не се съмняваше, че ще откажат. Стария мечок поне щеше да го изслуша, въпреки че щеше да го притесни идеята в Седемте кралства да нахлуят трийсет-четиридесет хиляди диваци. Но Алисър Торн и Джанос Слинг щяха да отхвърлят предложението тутакси.

– Ако откажете – заяви Манс Райдър, – Тормунд Ужаса на великаните ще надуе Рога на Зимата точно след три дни призори.

Можеше да отнесе посланието в Черен замък и да им каже за Рога, но ако оставеше Манс жив, лорд Джанос и сир Алисър щяха да изтъкнат това като доказателство, че все пак е обърни-плащ. Хиляда мисли пробягаха в главата на Джон. „Ако можеш да разбия Рога, да го скърша тук и веднага...“ – но преди да е започнал да го обмисля, чу смътния зов на друг рог, едва доловим заради дебелиите кожи на шатрата. Манс също го чу, намръщи се и отиде при входа. Джон го последва.

Отвън бойният рог се чуваше по-силно. Зовът му беше раздвижил дивашкия стан. Край тях притичаха трима мъже от Роговите стъпала, понесли дълги копия. Конете зацвилиха, великани зареваха на Древната реч и дори мамутите станаха неспокойни.

– Рогът на Предния отряд – каза Тормунд на Манс.

– Нещо иде насам. – Варамир седеше кръстосал крака на замръзналата земя, вълците му обикаляха неспокойно наоколо. Над него се рееше сянка и Джон вдигна глава и видя синкавосивите криле на орела. – От изток.

„Когато мъртвците тръгнат по земята, стени, клади и мечове не значат нищо – припомни си Джон. – Не можеш да се биеш с мъртвите, Джон Сняг. Никой на света не го знае толкова добре като мен.“ Харма се навъси.

– От изток ли? Таласъмците би трябвало да са зад нас.

– От изток – повтори превъплъщенецът. – Иде нещо.

– Другите? – попита Джон. Манс поклати глава.

– Другите никога не идат, когато слънцето се е вдигнало. – През мъртвата зона затропаха колесници, пълни с воини, размахващи копия от заострена кост. Кралят изпъшка. – Къде си мислят, че отиват, в пъкъла да идат дано? Квен, върни тези тъпащи! Някой да доведе коня ми! Ще ми трябват и доспехите. – Манс се озърна подозрително към Вала. Горе между ледените парапети сламените войници си стояха невъзмутимо и събираха стрели, но от друга дейност и помен нямаше. – Харма, вдигай си щурмоваците. Тормунд, намери си синовете и ми осигури тройна фаланга от копия.

– Хубаво – рече Тормунд и се отдалечи с широки крачки. Дребният и сив като мишка превъплъщенец притвори очи и каза:

– Виждам ги. Идат по течението на потоците и пътеките на дивеча...

– Кой?

– Мъже. Мъже на коне. Мъже в стомана и мъже в черно.

– Врани. – Манс изрече думата като проклетие. – Да не би старите ми братя да са си въобразили, че ще ме спипат със свалени гащи, докато си говорим?

– Ако са се канили да атакуват, изобщо не са ми го казали. – Джон не можеше да го повярва. На лорд Джанос му липсваха хора, с които да нападне дивашкия стан. Освен това той беше от другата страна на Вала, а портата беше запечатана и запълнена с камък и лед. „Той си беше наумил друго вероломство, това не е негово дело.“ – Ако отново си ме

излъгал, няма да си тръгнеш жив оттук – предупреди Манс. Телохрани-телите му доведоха коня и донесоха бронята. Из целия лагер хората се пръснаха тичешком по задачите си. Някои от мъжете започнаха да се строят като за шум срещу Вала, други навлязоха навътре в леса, жени подкараха коли с кучешки впрягове на изток, мамути потеглиха на запад. Той посегна над рамото си и извади Дълъг нокът тъкмо когато тънката редица на нападателите се появи от краищата на леса на триста разкрача от тях. Манс също извади меча си. – Значи нищо не знаеш за това, тъй ли? – попита той хладно Джон.

Бавно, като мед в студена утрин, войниците се изсипаха към дивашкия стан през трънливия прещип и дърветата, през коренища и камънаци. Диваците се понесоха да ги срещнат – надаваха бойни викове и размахваха тояги, бронзови мечове и кремъчни брадви. „Вик, сеч и храбра смърт“ – така братята на Джон описваха начина на бой, присъщ на диваците.

– Вярвай каквото си искаш – каза Джон на краля, – но нищо не знаех за тази атака.

Харма изтрополя край тях преди Манс да успее да отговори, яхнала начело на своите тридесет шурмоваци. Пред нея се понесе пряпорецът ѝ: мъртво псе, набучено на копие, от което се лееше кръв на всяка крачка. Манс се загледа как малкия ѝ отряд се връза в редицата нападатели.

– Какво пък, може и истината да ми казваш – отвърна той. – Приличат на хора от Източния страж. Моряци на коне. Котър Пайк винаги е имал повече кураж, отколкото ум. Той надви Господаря на костите при Дългата могила, може да е решил, че и с мен ще се справи по същия начин. Ако е така, значи е глупак. Той няма хора, той...

– Манс! – доехтя вик. Беше съгледвач, изхвърчал от дърветата на запенен кон. – Манс, те са повече, обкръжили са ни, железни мъже, железни! Цяла орда железни мъже.

Манс изруга и се метна на седлото.

– Варамир, остани тук и пази Дала. – Кралят посочи с меча си Джон. – И дръж под око тая врана. Ако побегне, прережи му гръкляна.

– И още как! – Превъпълщениецът беше с една глава по-нисък от Джон и изглеждаше отпуснат, но скалната му котка можеше да разпори корема му с един удар на лапата си. – Идат и от север – каза Варамир на Манс. – По-добре тръгвай.

Манс надяна шлема си с гарвановите криле. Хората му също се качваха по конете.

– След мен!? – извика Манс. – Оформи клин! – Но когато се понесе

през полето към нападателите, мъжете, които препуснаха да го догонят, загубиха всякакво подобие на строй.

Джон пристъпи към шатрата с мисъл за Рога на Зимата, но скалната котка прегради пътя му и замята опашка. Ноздрите на звяра се разшириха и от зъбите му затече слюнка. „Подушил е страха ми.“ Дух му липсваше повече от всякога. Двама вълка бяха зад него и ръмжаха.

– Знамена – чу той мъморенето на Варамир. – Златни знамена виждам, ох... – Един мамут изгътна край тях и изтръби. В дървената нула на гърба му имаше половина дузина стрелци. – Кралят... не...

Превъплъщенецът отметна глава и изкрещя. Крясъкът му беше съсипващ, разкъсващ ушите и наситен с предсмъртна болка. Варамир падна, загърчи се на земята, скалната котка също закрещя... а високо, високо в небето на изток, пред стената на облаците, Джон видя пламналия орел. За миг той лумна по-ярко от звезда, валмо от червено, златно и оранж, и крилето му диво забиха във въздуха, сякаш можеше да отлети надалече от болката. И полетя високо, високо, и все по-високо.

Вал изскочи от шатрата. Лицето ѝ беше пребледняло.

– Какво стана? – Вълците на Варамир се хапеха, а скалната котка беше побягнала сред дърветата, но мъжът продължаваше да се гърчи на земята. – Какво му стана? – запита ужасена Вал. – Манс къде е?

– Там. – Джон посочи. – Отиде да се бие. – Кралят водеше раздърпани си клин сред гмежта на мъжете в желязо и мечът му бляскаше.

– Отишъл да се бие? Не може да е отишъл да се бие. Не сега! Тъкмо започна.

Джон загледа как нападателите се пръснаха пред кървавата кучешка глава на Харма. Щурмоваците крещяха, сечаха и гонеха мъжете в черно към дърветата. Но от леса прииждаха още мъже – тежка рицарска конница. Харма трябваше да се престрои и да възвие, за да ги посрещне, но половината от хората ѝ бяха препуснали много напред.

Отвсякъде закънтяха бронзови тръби. „Диваците нямат тръби, само рогове.“ Те самите го знаеха не по-зле от него; звукът накара свободния народ да се разбяга, някои към полето на битката, други – назад. Някакъв мамут газеше през стадо овце, което трима души се мъчеха да подкарат на запад. Тъпаните забиха и диваците се разтичаха да се построят в карета и редици, но бяха твърде закъснели, твърде неорганизирани, твърде бавни. Врагът връхлиташе откъм леса, от изток и североизток, от север: три огромни колони тежка конница, все тъмна лъскава стомана и светли вълнени палта. Не бяха мъжете на Източен страж, беше цяла армия. „Нима е кралят?“ Джон беше не по-малко объркан от диваците.

Възможно ли беше Роб да се е върнал? Да не би онова момченце на Железния трон най-после да се беше размърдало?

– Ти по-добре се прибери в шатрата – каза той на Вал.

В другия край на полето една от колоните беше помела Харма Песоглавата. Друга удари по фланга на копиеносците на Тормунд, докато той и синовете му отчаяно се мъчеха да ги отблъснат. Великаните обаче яхваха мамутите си и рицарите никак не харесаха това: той виждаше как конете цвият и се дърпат назад при гледката на тези тътрещи се планини. Ала страхът беше обхванал и диваците – стотици жени и деца бягаха от битката и мнозина се натикваха право под копитата на гароните. Видя как кучешката кола на една старица възви на пътя на три колесници и ги накара да се натресат една в друга.

– Богове! – прошепна Вал. – Богове, защо го правят това?

– Влез в шатрата и остани с Дала. Тук не е безопасно. – Не че вътреше да е кой знае колко безопасно, но нямаше защо да ѝ го казва.

– Трябва да намерим бабата – каза Вал.

– Ти си бабата. Аз ще остана тук, докато се върне Манс.

Беше изгубил Манс от очите си, но сега отново го видя – пробиваше си път с меч си през гъстата гмеж облечени в желязо конници. Мамутите бяха разбили средната колона, но другите две се затваряха като щипала. При източния край на становеите няколко стрелци започнаха да мятат горящи стрели по шатрите. Видя как един мамут издърпа с хобота си един рицар от седлото и го запокити на четиридесет стъпки. Диваците пицяха, жени и деца бягаха, мъжете също. Някои поглеждаха мрачно Джон, но той стискаше Дълъг нокът в десницата си и никой не му поsegна. Дори Варамир побягна – запълзя на четири крака.

А от дърветата се изсипваха още и още мъже, не само рицари, но и свободни конници, конни стрелци и ратници с метални шлемове и кожени ризници, десетки, стотици мъже. И над главите им плющяха знамена. Вятърът ги пердасеше с такава ярост, че Джон трудно можеше да различи гербовете, но успя да зърне морско конче, птици, цветен кръг. Свободния народ все пак надделяваше на чет, но нападателите имаха стоманени брони и тежки коне. В най-ожесточената част на полесражението Джон видя Манс, изправен на стремената. Червено-черното му наметало и грамадният шлем с гарвановите криле лесно го отличаваша. Беше вдигнал меч си и мъжете се стичаха към него, когато рицарският клин удари в тях с пики, мечове и брадви. Кобилата на Манс се надигна на задните си крака, зацвили и зарита, но едно копие я прониза в гърдите. След това го заля стоманеният прилив.

„Свърши се – помисли Джон. – Прекършват се.“ Диваците бягаха и хвърляха оръжието си, мъже от Роговите стъпала, обитатели на пещери и хора на Денн в люспестите си бронзови ризници, всички бягаха. Манс го нямаше, някой размахваше главата на Харма, набучена на прът. Редиците на Тормунд се бяха прекършили. Само великаните на мамутите си все още се държаха – малки островчета сред море от червена стомана. Огньовете се мятаха от шатра на шатра, някои от близките борове също пламваха. А през дима се появи нов клин от тежки ездачи на гърбовете на коне в блякави сбруи. И над главите им плющяха най-големите знамена, кралски знамена, големи като чаршафи: едното жълто с дълги изострени нагоре червени езици, обгръщащи пламтящо сърце, а другото като лист ковано желязо, с черен елен, надигнал се на задните си крака и гънещ се под вятъра.

„Робърт“ – в един безумен миг си помисли Джон, но когато тръбите отново отекнаха и рицарите настъпиха, името, което извикаха, беше:

– Станис! Станис! СТАНИС!

Джон се обърна и влезе в шатрата.

АРЯ

Жената пред хана се поклащаше при всеки порив на вятъра. „Знам го този хан.“ Но нямаше бесило пред вратата, когато двете със сестра й Санса спаха тук под зоркото око на септа Мордейн.

– Няма да влезем – реши изведнъж Аря. – Може да има духове.

– Знаеш ли откога не съм пийвал чашка вино? – Сандор Клегейн се смъкна от седлото. – Освен това трябва да разберем кой държи Рубинения брод. Стой с конете, ако щеш, мене ми дреме на задника.

– А ако те познаят? – Сандор вече не си правеше труда да си крие лицето. Изглежда, вече не му „дремеше“ дали ще го познаят. – Могат да те вземат в плен.

– Нека се опитат. – Разхлаби дългия меч в ножницата, бутна вратата и влезе.

Аря едва ли щеше да има някога по-добра възможност да избяга. Можеше да яхне Страхливка и да отведе и Странник. Прехапа устна. После отведе конете в конюшната и влезе след него.

„Познават го.“ Каза й го възцарилото се мълчание. Но не това бе най-лошото. Тя също ги познаваше. Не мършавия ханджия, нито жените, нито селските ратаи край огъня. А другите. Войниците. Познаваше войниците.

– Брат си ли търсиш, Сандор? – Ръката на Поливър беше бръкнала под корсажа на момичето в скута му, но сега я извади.

– Чаша вино търся. Ханджия, кана червено. – Клегейн хвърли шепа медници на пода.

– Не искам неприятности, сир – рече ханджията.

– Тогава не ме наричай сир. Устата му се разтрепера. – Глух ли си, тъпак? Вино поръчах. – След като мъжът се разтича, Клегейн викна: – Две чаши! И момичето е жадно.

„Само трима са“ – помисли Аря. Поливър я погледна крадешком, а момчето до него не я погледна изобщо, но третият се втренчи в лицето й. Беше мъж със среден ръст и телосложение и с толкова обикновено лице, че беше трудно човек да определи възрастта му. „Веселяка. Веселяка и Поливър, заедно.“ Момчето беше скуайър, ако се съдеше по възрастта и облеклото му. Имаше голяма бяла пъпка на носа и няколко червени по челото.

– Това да не е изгубилото се пале, дете разправяше сир Грегър? –

попита той Веселяка. – Онова, дето се изпишкало на чергите и избягало?

Веселяка сложи предупредително ръка на рамото му и рязко поклати глава. Аря го разбра съвсем ясно.

Скуайърът – не, или не го интересуваше.

– Сир каза, че брат му палето подвило опашка, когато битката при Кралски чертог се разгорещила. Каза, че избягало със скимтене. – И се ухили на Хрътката.

Клегейн ги изгледа, без дума да каже. Поливър свали момичето от скута си и се надигна.

– Хлапака е пиян – каза той. Беше висок почти колкото Хрътката, макар и не толкова мускулест. Остра брада покриваше челюстите му – гъста, черна и грижливо подкастрирана, но главата му беше почти плешива. – Не държи на вино, кво да го правиш.

– Да не пие тогава.

– Палето не плаши... – почна момчето, но Веселяка го хвана небрежно за ухото, изви го и то изпищя от болка.

Ханджията притича обратно с две чаши и кана върху калаен поднос. Сандор надигна каната към устата си. Аря видя как мускулите по врата му заиграха, докато гълташе. Когато я тресна на масата, половина вино беше пресушено.

– Сега можеш да налееш. И прибери тия скапани медници, че друго днес няма да получиш.

– Ние ще платим, като свършим пиенето – каза Поливър.

– Като си свършите пиенето, ще сгъделичкате ханджията да видите къде си крие златото. Както винаги.

Ханджията изведнъж се сети, че е забравил нещо в кухнята. Местните също напускаха, а момчетата вече ги нямаше. В гостилницата се чуваше само тихото прашене на огъня в камината. „Май и ние трябва да си ходим“ – помисли Аря.

– Ако търсиш сира, много си закъснял – рече Поливър. – Той беше в Харънхъл, но сега не е. Кралицата го повика. – Аря забеляза, че носи три оръжия на колана си: дълъг меч на лявото бедро, а на дясното кама и по-тънко оръжие, много дълго за нож и доста късо за меч. – Крал Джофри е умрял – добави Поливър. – Отровили го на брачния му пир.

Аря пристъпи още крачка навътре. „Джофри е умрял.“ Почти го виждаше пред себе си, с русите му къдрици и злата усмивка на дебелиите му меки устни. „Джофри е умрял!“ Знаеше, че трябва да е щастлива, но кой знае защо, се чувстваше празна отвътре. Джофри беше умрял, но

щом и Роб беше мъртъв, какво значение имаше това?

– Това са то храбрите братя на Кралската гвардия – изсумтя презрително Хрътката. – Кой го е убил?

– Дяволчето, така мислят. Той и женичката му.

– Каква женичка?

– Не знаеш ли. Оная, севернячката. Щерката на Зимен хребет. Чухме, че убила краля със заклинание, а после се превърнала във вълк с големи кожени криле като прилеп и отлетяла от прозореца на една кула. Но е оставила джуджето и Церсей се кани да му вземе главата.

„Това е тъпо – помисли Аря. – Санса знае само песни, не и заклинания, и никога не би се омъжила за Дяволчето.“ Хрътката седна на пейката до вратата. Устата му трепна – само изгорената страна.

– Трябвало е да го хвърли в адски огън и да го опече. Или да го гъделичка, докато месечината почернее. – Надигна чашата с вино и я пресуши на един дъх.

„И той е от тях – помисли Аря. – Същият като тях е. Трябва да го убия, докато спи.“ – Сир Грегър е завзел Харънхъл? – попита Сандор.

– То пък едно завземане беше – отвърна Поливър. – Наемниците се разбягаха, като разбраха, че идем, останаха само неколцина. Един от готвачите ни отвори слугинската порта, да си го върне на Хоут дето му отрязал крака. – Изкиска се. – Оставихме го да ни готви, оставихме и една-две пачаври да ни топят леглата, а останалите изклахме.

– Всички! – възкликна Аря.

– Е, сир запази Хоут, да му мине по-весело времето.

– Черната риба още ли е в Речен пад? – попита Сандор.

– Не за дълго – отвърна Поливър. – Под обсада е. Старият Фрей ще обеси Едмур Тъли, ако не предаде замъка. Сега единствената по-сериозна битка е край Драконово дърво. Блакууд и Бракън. Бракънови вече са наши.

Хрътката наля чаша вино за Аря и друга за себе си, и я изпи, загледан в огъня в камината.

– Птиченцето отлетяло, викаш? Е, сигурно е адски добре за нея. Дриснала на главата на Дяволчето и отлетяла.

– Ще я намерят – увери го Поливър. – Дори да струва половината злато на Скалата на Кастърли.

– Хубавичка била, чувам – намеси се Веселяка. – Сладка като мед. – Млясна с устни и се усмихна.

– И възпитана – съгласи се Хрътката. – Истинска малка лейди. Не като проклетата си сестра.

– Те и нея ще намерят – каза Поливър. – Сестрата. Гласят я за копелето на Болтън, чувам.

Аря отпи от виното, за да не могат да видят устата ѝ. Не разбираше за какво говори Поливър. „Санса няма друга сестра.“ Сандор Клегейн се изсмя високо.

– Какво толкова му е смешното? – попита Поливър. Хрътката дори не погледна Аря.

– Ако исках да го знаеш, щях да ти го кажа. Има ли кораби при Солниците?

– При Солниците? Откъде да знам? Чух, че търговците се върнали до Девиче езеро. Рандил Тарли взел замъка и затворил Мутън в една кула. Нищо не съм чул за Солниците.

Веселяка се наведе над масата.

– Какво, ще заминеш по море, без да се сбогуваш с брат си? – Въпросът му смрази Аря. – Сир ще предпочете да се върнеш с нас в Харънхъл, Сандор. Бас държа. Или в Кралски чертог...

– Заеби. Майната му на него. Майната ви.

Веселяка сви рамене, изправи се и посегна с ръка зад главата си да се почеше по гърба. И тогава всичко сякаш стана наведнъж: Сандор скочи, Поливър измъкна дългия си меч, ръката на Веселяка изплющя като в мъгла и нещо сребристо проблесна във въздуха през гостилницата. Ако Хрътката не се беше дръпнал, ножът сигурно щеше да се заби в гърлото му, но вместо това само изфуча покрай ребрата му, заби се и затрепера в стената до вратата. И тогава той се изсмя – с толкова хладен и кух смях, сякаш отекна от дъното на дълбок кладенец.

– Надявах се, че ще направите нещо глупаво. – Мечът му изсвистя от ножницата тъкмо навреме, за да отбие първия удар на Поливър.

И песента на стоманата започна. Веселяка скочи от пейката с къс меч в едната ръка и кама в другата. Дори пъпчивият скуайър с кафявата коса се беше надигнал и ръката му шареше по колана на меча. Аря грабна чашата си с вино от масата и я хвърли в лицето му. Този път улучи по-добре, отколкото при Близнаците. Чашата го удари точно в голямата бяла пъпка и той се срина по задник.

Поливър се биеше мрачно и методично и здраво притисна Сандор – тежкият му дълъг меч удряше с брутална точност. Ударите на Хрътката бяха по-мудни, париранията прибързани, краката – бавни и тромави. „Той е пиян – осъзна отчаяна Аря. – Много пи, и много бързо, без да е ял нищо.“ А пък Веселяка се промъкваше крадешком покрай стената, за да се озове зад него. Тя грабна втората чаша и я хвърли по него, но той

се оказа по-бърз от скуайъра и сниши главата си навреме. Погледът, който й прати, съдържаше хладна закана. „Има ли скрито злато в селото?“, сякаш го чу да я пита. Тъпият скуайър се беше хванал за ръба на масата и се мъчеше да се изправи. Аря усети как началото на паниката плъзна по врата ѝ. „Страхът сече по-дълбоко от мечове. Страхът реже по-дълбоко...“ Сандор изпъшка от болка. От изгорялата страна на лицето му бликна червена кръв от слепоочието до бузата, полуотрязаното му ухо вече го нямаше. Това вече, изглежда, го разгневи. Той изтласка назад Поливър с яростна атака, размахвайки стария нащърбен меч, с който се беше сдобил на хълмовете. Брататият мъж заотстъпва. А после Веселяка скочи от една пейка, бърз като змия, и фрасна Хрътката в тила с плоското на късия си меч.

„Те го убиват.“ Аря нямаше повече чаши, но имаше нещо по-добро за хвърляне. Извади камата, която бяха взели от умиращия стрелец, и се опита да я метне по Веселяка, както той бе направил преди малко. Ала не беше като да хвърлиш камък. Ножът се превъртя и го удари с дръжката. „Дори не го усети.“ Беше твърде зает с Клегейн.

Клегейн се изви встрани и си спечели кратък миг да си поеме дъх. Кръв се стичаше по лицето му и от тила му. Двамата мъже на Планината настъпваха срещу него. Тежката каменна кана все още беше на масата. Аря я сграбчи с две ръце, но когато я надигна, някой я хвана за рамото. Каната се изплъзна от пръстите ѝ и се разби на пода. Извъртяха я и тя се озова нос в нос срещу скуайъра. „Каква съм глупачка, съвсем забравих за него!“ Видя, че голямата му бяла пъпка се е пръснала.

– Ти ли си палето на палето? – Държеше меча си в дясната ръка, а нея – с лявата, но нейните ръце бяха свободни, така че тя дръпна ножа му от канията и отново го вкара, но вече в корема му, и завъртя. Не носеше ризница, така че ножът влезе лесно, също както Игла, когато уби конярчето в Кралски чертог. Очите на скуайъра станаха много големи – и той пусна рамото ѝ. Аря се завъртя към вратата и изтръгна ножа на Веселяка от стената. Поливър и Веселяка бяха притиснали Хрътката в ъгъла зад една пейка и единият му беше оставил грозен червен разрез по горната част на бедрото, наред с другите рани. Сандор се беше опрял в стената, и дишаше тежко. Изглеждаше сякаш едва стои на краката си, камо ли да се бие.

– Хвърли го тоя меч и ще те отведем в Харънхъл – каза му Поливър.

– За да ме довърши сир Грегър сам ли?

– Може пък на мене да те даде – каза Веселяка. – Като ме искаш,

ела ме вземи. – Сандор се отгласна от стената и се присви зад пейката, с меча пред себе си.

– Мислиш, че не можем ли? – каза Поливър. – Ти си пиян.

– Може – отвърна Хрътката. – Но вие сте мъртви. – И изрита пейката и я събори с все сила върху пищялките на Поливър. Братият успя някак да се задържи на крака, но Хрътката се сниши под дивашкия му замах и неговият меч изсвистя злобно. Кръв плисна по тавана и стените. Острието се беше врязало в лицето на Поливър и когато Хрътката го издърпа, половината глава се откъсна с него.

Веселяка отстъпи назад. Аря успя да подуши страха му. Късият меч в ръката му изведнъж заприлича на детска играчка пред грамадното очукано острие, което държеше Хрътката. Той отскочи, без да откъсва очи от Сандор Клегейн. Сега за Аря най-лесното нещо на света беше да пристъпи зад него и да го намушка.

– Има ли злато, скрито в селото? – изрева тя, след като го прониза в гърба с ножа. – Сребро има ли? Камъни? – Заби ножа още два пъти. – Храна има ли? Къде е лорд Берик? – Вече беше върху него и продължаваше да мушка. – Къде отиде той? Колко души бяха с него? Колко рицари? Колко стрелци? Колко, колко, колко, колко, колко, колко? Има ли злато в селото?

Когато Сандор я вдигна от него, ръцете ѝ бяха червени и лепкави.

– Стига – каза само той. Сам кървеше като заклана свиня и влачеше единия си крак.

– Има още един – напомни му Аря.

Скуайгърът беше издърпал ножа от корема си и се мъчеше да спре кръвта с ръце. Когато Хрътката го надигна, той запищя и зарева като бебе.

– Милост – захлипа, – моля ви! Не ме убивайте, Майчице, смили се!

– Приличам ли на проклетата ти майчица? – Хрътката изобщо не приличаше на човек. – Ти и тоя си го убила – каза той на Аря. – Разпра-ла си му червата, той е свършил. Само че ще мре дълго. Момчето явно не го чу.

– Аз дойдох за момичетата – заскимтя той. – Да ме направят мъж, рече Поли... Моля ви, заведете ме в някой замък, заведете ме при майстер, баща ми има злато... беше само за момичетата... милост, сир.

Хрътката го зашлеви през лицето.

– Не ме наричай сир! – Обърна се към Аря. – Тоя е твой, вълчице. Ти го направи.

Тя го разбра. Отиде при Поливър и клекна в локвата кръв, докато свали колана му. До камата му висеше по-тънко оръжие, твърде късо за мъжки меч... но в ръката ѝ легна по мярка.

– Помниш ли къде е сърцето? – попита Хрътката. Тя кимна. Скуайърът се ококори.

– Милост...

Игла се хлъзна между ребрата му и тя му даде милост.

– Добре. – Гласът на Сандор беше хриплив от болката. – Щом тия са дошли тук за брантии, Грегър сигурно държи брода, както и Харънхъл.

Още от палетата му могат да дойдат тук всеки момент, а за днес избихме достатъчно дупедавци.

– Къде ще отидем? – попита тя.

– В Солниците. – Той се подпря на рамото ѝ, за да не падне. – Вземи вино, вълчице. И вземи колкото монети им се намират, ще ни трябват. Ако има кораби при Солниците, можем да стигнем в Долината по море. – Устата му затрепера и от отсеченото ухо рукна още кръв. – Може пък лейди Лиза да те омъжи за нейния малък Робърт. Виж, такава венчавка бих искал да видя! – Почна да се смее, но изстена.

Когато дойде време за тръгване, Аря трябваше да му помогне да се качи на гърба на Странник. Беше завързал парче плат около врата си и друго около бедрото, и беше взел плаща на скуайъра от закачалката до вратата. Плащът беше зелен, със зелена стрела на бяла ивица, но когато Хрътката го смачка и го притисна до ухото си, много бързо стана червен. Аря се страхуваше, че ще падне още щом тръгнат, но той успя някак да се задържи на седлото.

Не можеха да рискуват с онзи, който държеше Рубинения брод, затова вместо да тръгнат по кралския път свърнаха на югоизток, през обрасли с тръни поля, гори и блата. Минаха часове, докато стигнат бреговете на Тризъбеца. Реката покорно се беше върнала в обичайното си русло и кафявият ѝ бяс се бе укротил. „И тя се е уморила“ – помисли Аря.

Досами реката намериха няколко върби, израсли между огладени от водата скали. Скалите и дърветата образуваха нещо като естествено укрепление, където можеха да се скрият откъм реката, както и откъм пътя.

– Тук става – рече Хрътката. – Събери дърва за огън. – Когато слезе, се хвана да един клон, за да не падне.

– Димът няма ли да се вижда?

– Който иска да ни намери, стига му само да тръгне по кръвта ми. Вода и дърва. Но първо ми донеси меха с вино.

След като накладе огъня, Сандор намести шлема си в пламъците, изля половината мех вино в него и после се изтегна върху една покрита с мех скала, сякаш не мислеше да става повече. Накара Аря да измие плаща на скуайъра и да го нареже на ивици. Те също отидоха в шлема.

– Ако имах повече вино, щях да се напия до смърт. Май трябва да те върна в она скапан хан за още два-три мяха.

– Не – каза Аря. „Няма да ме прати, нали? Ако го направи, просто ще го оставя и ще си замина.“ Сандор се изсмя, като видя страха на лицето й.

– Шега, вълчице. Скапана шега. Намери ми една пръчка, ей толкоз дълга и да не е много дебела. И измий калта от нея. Мразя вкуса на кал.

Първите две пръчки, които му донесе, не му харесаха. Докато намери подходяща, огънят беше опушил черната кучешка муцуна чак до ушите. Вътре виното кипеше лудо.

– Вземи чашата от одеялото зад седлото ми и я напълни до средата – каза й той. – Внимавай. Ако го излееш, наистина ще те пратя за още. Взимаш виното и го изливаш в раните ми. Мислиш ли, че ще можеш? – Аря кимна. – Е, какво чакаш тогава? – изръмжа той.

Първия път, когато гребна с чашата, кокалчетата на пръстите й се допряха до стоманата на шлема и тя се опари така силно, че й излязоха мехури. Прехапа устна, за да не изкреши. Хрътката използва пръчката със същата цел, като я тикна между зъбите си и я ухапа, докато тя поливаше. Първо обля раната на бедрото му, после по-плиткия прорез на врата му. Сандор сви дясната си ръка в юмрук и заудря по земята, докато тя промиваше крака му. Когато се стигна до врата, ухапа пръчката толкова силно, че я счупи, и тя трябваше да му намери нова. Прочете ужаса в очите му.

– Обърни си главата.

Поля с врялото вино червената плът на мястото на ухото му и пръсти кафява кръв и червено вино запълзяха по челюстта му. Тогава той наистина изрева, въпреки пръчката. После припадна.

За останалото Аря се досети сама. Извади от шлема ивиците, които бяха нарязали от плаща на скуайърчето, и превърза раните. Когато стигна до ухото, трябваше да увие половината му глава, за да спре кръвенето. Над Тризъбеца вече се здрачаваше. Тя пусна конете да попасат, после ги върна за през нощта и се настани толкова удобно, колкото можа, в една ниша между две скали. Огънят погоря още малко и загасна. Аря се

загледа към луната.

– Сир Грегър Планината – промълви тя тихичко. – Дънсън, Раф Сладура, сир Илин, сир Мерин, кралица Церсей. – Стори й се нелепо, че трябваше да пропусне Поливър и Веселяка. И Джофри също. Радваше се, че е мъртъв, но съжеляваше, че не е била там да го види, или може би сама да го убие. „Поливър каза, че Санса го е убила. И Дяволчето.“ Истина ли беше? Дяволчето беше Ланистър, а Санса... „Бих искала да се превърна във вълчица и да ми пораснат криле, и да отлети.“ Ако и Санса беше загинала, не бе останал нито един от Старките освен нея. Джон беше на Вала, на хиляда левги оттук, но той беше Сняг, а тези какви ли не лели и чичовци, на които Хрътката искаше да я продаде, те също не бяха Старки. Не бяха вълци.

Сандор простена и тя се завъртя на една страна да го погледне. Да-де си сметка, че и неговото име беше пропуснала. Защо го беше направила? Опита се да помисли за Мика, но й беше трудно да си спомни как изглеждаше. Отдавна го беше забравила. „Той нищо не беше направил. Само си играеше с мен на мечове.“ – Хрътката – прошепна Аря, и: – Валар моргулис. – Може би щеше да е умрял на заранта...

Но когато бледата светлина на утрото се процеди между дърветата, тъкмо той я събуди с върха на ботуша си. Беше сънувала отново, че е вълк и че гони някакъв кон без ездач по един хълм, с цяла глутница зад нея, но ботушът му я върна тъкмо когато скачаше, за да го убие.

Хрътката все още беше отпаднал и движенията му бяха бавни и тромави. Отпускаше се вяло на седлото, потеше се и ухото му започна да кърви под превръзката. Трябваше да напряга всичките си сили, за да се задържи на гърба на Странник. Ако хората на Планината ги бяха подгонили, едва ли щеше да може да вдигне меча си. Аря се озърна през рамо, но зад тях нямаше нищо освен някаква врана, прелитаща от дърво на дърво. Чуваше се само ромонът на реката.

Много преди обед Сандор Клегейн почна да залита замаян. Оставаха още часове дневна светлина, когато той нареди да спрат.

– Трябва да си почина – каза й само. Този път, докато се смъкваше от селото, наистина падна. Вместо да се опита да се изправи, пропълзя немощно до едно близко дърво и се облегна на него. – Седем ада! – изруга той. – Седем ада. – Като видя, че Аря се е втреничила в него, й каза: – Жива ще те одера за една чаша вино, момиченце.

Вино нямаше и тя му донесе вода. Той отпи малко, оплака се, че миришела на тиня, и потъна в трескав сън. Тя го докосна. Кожата му пареше. Аря подуши превръзките, както правеше майстер Лувин

понякога, преди да промие някоя нейна рана или драскотина. Лицето му беше ужасно преbledняло, но раната на бедрото му ѝ замириса най-странно.

Тя се зачуди колко ли още им остава до Солниците и дали ще може да ги намери сама. „Не би трябвало да го убивам. Ако просто си тръгна и го оставя, той ще си умре сам. Ще умре от треската и ще остане да лежи тук под това дърво до края на времето.“ Но може би щеше да е по-добре, ако го убиеше лично. Беше убила скуайъра в хана, а той не ѝ беше направил нищо, освен че я бе хванал за рамото. Хрътката беше убил Мика. „Мика и много други. Обзалагам се, че е убил сто като Мика.“ Сигурно и нея щеше да убие, ако не беше откупът.

Извади Игла и тя блесна в ръката ѝ. Поливър поне я беше опазил гладка и остра. Извърна се настрани в стойката на „танцуващ по водата“, без дори да се замисли. Мъртвите листа изпукаха под краката ѝ. „Бърза като змия – каза си. – Гладка като коприна.“ Очите му се отвориха.

– Помниш ли къде е сърцето? – попита я с хриплив шепот. А тя се вкочани като камък.

– Аз... аз само...

– Не ме лъжи! – изръмжа той. – Мразя лъжците. Още повече мразя жалките измамници. Хайде, направи го. – След като Аря не помръдна, той каза: – Аз убих онова касапче. На две го посякох и се смях после. – Издаде някакъв странен звук и чак след миг тя осъзна, че хлипа. – И онова птиченце, хубавата ти сестричка, стоях там в белия плащ и ги оставих да я бият. Взех ѝ проклетата песен, тя не поиска сама да ми я даде. Мислех и нея да взема. Трябваше. Трябваше да я начукам до кръв и да ѝ изтръгна сърцето, а не да я оставя за онова джудже. – Болката сгърчи лицето му. – Да те моля ли искаш, кучко? Направи го! Дара на милостта... отмъсти за твоя малък Микаел...

– Мика. – Аря отстъпи назад. – Ти не заслужаваш дара на милостта.

Хрътката я загледа как оседлава Страхливка – с блеснали от треската очи. Не се и опита да се надигне и да я спре. Но когато я яхна, ѝ каза:

– Един истински вълк щеше да довърши едно ранено животно. „Може би някои истински вълци ще те намерят – помисли Аря. – Може би ще те подушат, когато слънцето се скрие.“ Тогава щеше да разбере какво правят вълците с кучетата.

– Не трябваше да ме удрияш с брадвата – каза тя. – Трябваше да спасиш майка ми. – Обърна коня си и го подкара, без да се обърне повече назад.

Една ярка утрин, шест дни по-късно, стигна до едно място, където Тризъбецът започваше да се разширява и да мирише повече на сол, отколкото на дървета. Задържа се близо до водата, подминавайки ниви и ферми, и малко след пладне пред очите ѝ се появи град. „Солниците“, каза си Аря с надежда. Над градчето се извисяваше малък замък: всъщност не повече от укрепление, една-единствена висока цитадела с двор и външна стена. Повечето дюкяни, ханове и пивници около залива бяха оплячкосани или изгорени, макар че някои все още изглеждаха обитавани. Но пристанището си беше там, а на изток се простираше Рачия залив – водите му проблясваха синьо-зелени на слънцето.

И имаше кораби.

„Три – помисли Аря, – има три.“ Двата бяха речни галери, плоскодънни груби съдове, направени така, че да газят водите на Тризъбеца. Третият беше по-голям, с два реда гребла, позлатен нос и три високи мачти със свити пурпурни платна. Корпусът му също беше боядисан пурпурно. Аря подкара Страхливка към кейовете, за да види по-добре. Страниците не изглеждат толкова странно в едно пристанище, както в някое малко селце, а и никой, изглежда, не се интересуваше нито коя е, нито защо е тук.

„Трябва ми сребро.“ Аря прехапа устна. Бяха намерили един елен и няколко медни монети у Поливър, осем сребърника у пъпчивия скуайър, когото беше убила, и само два петака в кесията на Веселяка. Но Хрътката я беше накарал да му смъкне ботушите, да разреже прогизналите му от кръвта дрехи и тя беше намерила по един елен в носа на всеки ботуш и три златни дракона, зашити в подплатата на кожения му елек. Сандор обаче бе задържал всичко. „Не беше честно. Бяха колкото негови, толкова и мои.“ Ако му беше дала дара на милостта... Но не му го даде. Да се върне не можеше, нито можеше да се моли за помощ. „Почнеш ли да се молиш за помощ, никога не я получаваш.“ Трябваше да продаде Страхливка и да се надява, че ще вземе достатъчно.

Конюшната се оказа изгорена, разбра тя от едно момче при кейовете, но собственичката ѝ все още търгуваше зад септата. Аря я намери лесно: едра грубовата жена, която отдалече лъхаше на конска миризма. Тя хареса Страхливка още от пръв поглед, попита Аря как се е сдобила с нея и се ухили, като чу отговора.

– Добре е гледана кобилата, това се вижда, и несъмнено е принадлежала на някой рицар, миличка – рече тя. – Но не ми ги разправяй на мен тия, рицарят не е бил умрелия ти брат. Много години съм си имала работа с оня замък, тъй че ги знам благородниците. Тая кобила е

гледана добре, ама ти не си. – Ръгна пръст в гърдите на Аря. – Намерила си я по пътя или си я откраднала, така ще да е било. Само така едно кльощаво мъниче като теб може да яхне рицарски кон.

Аря прехапа устна.

– Значи ли това, че няма да я купите? Жената се изкикоти.

– Това значи, че ще вземеш колкото аз ти дам, миличка. Иначе отиваме в замъка и може да не получиш нищо. Или да те обесят даже, дето си откраднала коня на някой рицар.

Наоколо се мотаеха половин дузина жители на Солниците, всеки по работата си, така че Аря разбра, че няма да може да убие жената. Можеше само да прехапе устна и да се остави да я измамят. Кесията, която получи, беше отчайващо празна, а когато поиска още за седлото, сбруята и чула, жената просто ѝ се изсмя.

„Хрътката нямаше да може да измами“ – помисли тя по дългия си път назад към кейовете. Пеша, разстоянието сякаш се беше удължило с няколко мили.

Пурпурният кораб още си беше на мястото. Ако беше отплавал, докато я мамеха, това щеше да е върхът на всичко. Когато пристигна, тъкмо търкаляха по дървения мостик буре с медовина. Щом понечи да тръгне след него, един моряк на палубата ѝ подвикна нещо на непознат за нея език.

– Искам да се видя с капитана – каза му Аря. Той само извика още по-силно. Но врявата привлече вниманието на един дебел сивокос мъж в палто от пурпурна вълна и той заговори на Общата реч.

– Аз съм капитанът – рече той. – Какво искаш? Побързай, дете, че трябва да хванем отлива.

– Искам да замина на север, до Вала. Ето, мога да си платя. – Аря му даде кесията. – Нощен страж има един замък на морето.

– Източен страж. – Капитанът изсипа сребърниците в шепата си и се намръщи. – Това ли е всичко, което имаш?

„Не стига“ – разбра Аря, без да ѝ го казват. Прочете го на лицето му.

– Няма да ми трябва нито каюта, нито нищо – каза тя. – Мога да спя долу в трюма или...

– Вземи я като момиче за каютите – подхвърли един подминаващ гребец с топ вълна на рамото. – Може да спи с мен.

– Дръж си езика! – сопна се капитанът.

– Мога да работя – каза Аря. – Мога да търкам палубите. Веднъж търках стъпалата на един замък. Или да гребам...

– Не – рече той. – Не можеш. – Върна й монетите. – А и да можеше, все едно, дете. На север няма нищо за нас. Лед, война и пирати. Докато завивахме покрай нос Скършен нокът, видяхме пиратски кораби, поели на север, и нямам никакво желание да ги срещам отново. Оттук обръщаме греблата към дома и те съветвам да направиш същото.

„Аз нямам дом – помисли Аря. – Нямам глутница. А сега вече и кон нямам.“ Капитанът ѝ обръщаше гръб, когато тя му извика:

– Как се казва корабът ви, милорд? Той и ѝ отвърна с уморена усмивка:

– Това е галеасът „Щерката на Титана“, от свободния град Браавос.

– Почакайте – изведнъж каза Аря. – Имам още нещо. – Беше го скрила под долните си дрехи, за да го опази, така че трябваше да порови надълбоко, докато го намери пред смеещите се наоколо гребци, а капитанът се задържа с явно нетърпение.

– Още някой сребърник е без значение, дете – каза накрая той.

– Не е сребърник. – Пръстите ѝ се затвориха. – Желязна е. Ето. – Притисна я в дланта му – онази малка черна желязна монета, която ѝ беше дал Джакен Х'рхар, толкова захабена, че почти не се различаваха чертите на мъжката глава върху едната ѝ страна. „Сигурно не струва нищо, но...“ Капитанът я обърна в шепата си и примига, после отново погледна Аря.

– Това... но как...

„Джакен каза да изрека и думите.“ Аря скръсти ръце пред гърдите си.

– Валар моргулис – изрече тя високо, все едно че знаеше какво означава.

– Валар дохерис – отвърна той и докосна с два пръста челото си. – Разбира се, че ще получиш каюта.

САМУЕЛ

– Суче по-силно от моето. – Джили погали главицата на бебенцето.

– Гладен е – каза русата Вал, която черните братя бяха нарекли „дивашката принцеса“. – Досега живя на козешко мляко и с отварите от онзи спял майстер.

Момчето все още си нямаше име, както и бебето на Джили. Такъв си беше обичаят на диваците. Изглежда, че дори синът на Манс Райдър не можеше да получи име до третата си година, въпреки че Сам беше чул братята да го наричат „малкия принц“ и „родения в битка“.

Погледа как детето суче от гърдата на Джили, а после погледа как Джон гледа. „Джон се усмихва.“ Да, тъжна усмивка все още, но все пак някаква усмивка. Сам се радваше, че я вижда. „За пръв път го виждам да се усмихва, откакто се върнах.“ Вървяха пеш от Нощна крепост до Дълбоко езеро, и от Дълбоко езеро до Краличина порта, следвайки тясната пътека от един замък до друг, без да губят Вала от поглед. На ден и половина път до Черен замък, докато се тътреха с подути крака, Джили чу коне зад тях и като се обърнаха, видяха колона черни ездачи, идещи от запад.

– Моите братя – увери я Сам. – Никой друг не използва този път, освен Нощния страж. – Оказа се, че е сир Денис Малистър от Сенчестата кула, с ранения Боуен Марш и оцелелите след битката на Моста на черепите. Когато Сам видя Дивен, Великана и Ед Скръбния, не издържа и се разплака.

От тях той научи за голямото сражение под Вала.

– Станис свали рицарите си при Източен страж, а Котър Пайк го превел по пътя на обходите, за да спипат диваците с изненада – каза му Великана. – Премаза ги. Манс Райдър е взет в плен, хиляда от най-добрите му воители са избити, в това число Харма Песоглавата. Другите са се пръснали като листа пред буря, както чухме.

„Боговете са добри“ – помисли Сам. Ако не беше се изгубил по пътя на юг от Цитаделата на Крастър, двамата с Джили щяха да се набутат в самата битка... или в лагера на Манс Райдър най-малко. Това сигурно щеше да е добре за Джили и момчето, но не и за него. Сам беше слушал всички разкази за това, което правят диваците със заловените врани. Потръпна.

Но нищо от разказа на братята му не можа да го подготви за това,

което видя в Черен замък. Трапезарията беше изгоряла до основи, а голямата дървена стълба представляваше могила от скършен лед и овъгленни греди. Донал Ноя беше мъртъв, наред с Раст, Дик Глухия, Алин Червения и още толкова много други, но въпреки това замъкът беше по-пълнен с хора от всякога: не с черни братя, а с кралски войници, над хиляда мъже. За пръв път, откакто свят се помни, в Кралската кула имаше истински крал и знамена се вееха от Пиката, Кулата на Хардин, Сивата цитадела, Залата на щита и други сгради, стояли с години пусти и изоставени.

– Онова голямото, златото с черния елен, е кралският пряпорец на дома Баратеон – обясни той на Джили, която до този момент не беше виждала знамена. – Лисицата с цветята е домът Флорент. Костенурката е Естермонт, рибата меч е на Бар Емон, а кръстосаните тръби са на Уенсингтън.

– Всички са ярки като цветя – възкликна Джили. – Харесват ми онези жълтите, с огъня. Виж, и някои от бойците имат същото нещо на дрехите си.

– Пламтящо сърце. Този герб не го знам на кого е. Скоро го разбра.

– Хора на кралицата – каза му Пип... след което изрева от смях и извика: – Тичайте да залостите вратите, момци, че Сам Колача се е върнал от гроба! – Грен прегръщаше Сам толкова силно, че щеше да му счупи ребрата. – Но по-добре не питай къде е самата кралица – продължи Пип. – Станис я оставил в Източен страж с дъщеря им и цялата си флота. Тук е довел само червената жена.

– Червената жена ли? – попита объркан Сам.

– Мелисандра Асшайска – каза Грен. – Кралската чародейка. Казват, че изгорила жив едного в Драконов камък, за да получи Станис благоприятни ветрове за пътуването си на север. И освен това яздеа до него в битката, и му дала вълшебния меч. Светлоносец, така го наричат. Чакай да го видиш само. Блести, сякаш в него има парче от слънцето. – Погледна отново Сам и се ухили тъпо. – Още не мога да повярвам, че си тук.

Джон Сняг също се усмихна, като го видя, но неговата усмивка беше уморена, също като на Сам.

– Значи се върна все пак. И Джили си довел при това. Добре се справи, Сам.

Ако се съдеше по думите на Грен, самият Джон се беше справил повече от добре. Но въпреки че беше пленил Рога на Зимата и един дивашки принц, това не се бе оказало достатъчно за сир Алисър Торн и

приятелите му, които продължаваха да го наричат обърни-плащ. Макар майстер Емон да твърдеше, че раната му заздравява добре, на лицето на Джон се четяха други белези, много по-дълбоки от онези около окото му. „Той скърби за дивашкото момиче и за братята си.“ – Колко странно – каза Джон на Сам. – Крастър не обичаше Манс, нито Манс Крастър, но ето че сега дъщерята на Крастър кърми сина на Манс.

– Имам достатъчно мляко – каза тихо и много свенливо Джили. – Моят суче съвсем малко. Не е толкова алчен като този.

Дивашката жена се обърна към тях.

– Чух хората на кралицата да казват, че червената жена се канела да хвърли Манс в огъня веднага щом се вдигне на крака.

Джон я изгледа уморено и каза:

– Манс е дезертър от Нощния страж. Наказанието за това е смърт. Ако го беше пленил Стражът, вече щеше да е обесен, но той е кралски пленник, а никой не знае какво се върти в ума на краля, освен червената жена.

– Искам да го видя – каза Вал. – Искам да му покажа сина му. Това поне го заслужава преди да го убиете.

– Никому не е позволено да го вижда, освен на майстер Емон – опита се да ѝ обясни Сам.

– Ако беше във властта ми, Манс можеше да подържи сина си. – Усмивката на Джон се беше стопила. – Съжалявам, Вал. – Обърна лице настрана. – Дватама със Сам си имаме задължения, към които трябва да се върнем. Е, Сам поне. Ще помолим да разрешат да видиш Манс. Това поне ти обещавам.

Сам се позадържа, колкото да стисне ръката на Джили и да ѝ обещае, че ще се върне след вечеря. После бързо излезе. Пред вратата имаше стражи, хора на кралицата с копия. Джон беше слязъл до средата на стълбището, но изчака, като чу пухтенето на Сам зад себе си.

– Ти не само харесваш Джили, нали? Сам се изчерви.

– Джили е добра. Добра е, и е мила. – Радваше се, че дългият му кошмар е свършил, радваше се, че се е върнал при братята си в Черен замък... но понякога нощем, сам в килията си, се замисляше колко топла беше Джили, когато се гушваха под кожата с бебето между тях. – Тя... тя ме направи по-храбър, Джон. Не храбър, но... по-храбър.

– Не можеш да я задържиш – каза му с нежност Джон, – както и аз не можех да остана с Игрит. Ти си изрекъл думите, Сам, също както и аз. Също като всички нас.

– Зная. Джили каза, че е готова да ми стане жена, но... аз ѝ казах за

клетвата и какво означава тя. Не знам дали това я натъжи, или зарадва, но ѝ казах. – Преглътна нервно и попита: – Джон, може ли да има чест в една лъжа, ако е казана... с добро намерение?

– Зависи от лъжата и от намерението според мен. – Джон го погледна. – Не бих те съветвал. Ти не си създаден да лъжеш, Сам. Изчервяваш се и заекваш.

– Зная – каза Сам. – Но мога да излъжа в писмо. С перо в ръката съм по-добър. Аз си... мисля нещо. Когато нещата тук се поуспокоят, мислех, че може би най-доброто за Джили... мислех, че мога да я пратя з Рогов хълм. При мама и сестрите ми и... б-баща ми. Ако Джили каже, че бебето е м-мое... – Пак почна да се изчервява. – Майка ми ще го поиска, сигурен съм. Ще намери някакво място за Джили, някаква работа при слугите, няма да ѝ е толкова трудно, колкото да слугува на Крастър. А лорд Р-рандил, той... е, той никога няма да го каже, но може и да е доволен, като повярва, че имам копеле от някакво дивашко момиче. Поне ще се докаже, че съм достатъчно мъж, за да легна жена и да ѝ направя дете. Веднъж ми каза, че бил сигурен, че ще си умра девствен, че никоя жена никога не би... знаеш... Джон, ако го направя това, ако напиша тази лъжа... дали ще е добро дело? Животът на момчето така ще...

– Да отрасне като копеле в замъка на дядо си? – Джон сви рамене. – Много зависи от баща ти, пък и що за момче ще излезе от него? Ако заприлича на теб...

– Няма. Нали Крастър му е истинският баща. Ти го видя, беше корав като пън на стар дъб, а Джили е по-силна, отколкото изглежда.

– Ако момчето прояви някакво умение с меч или пика, поне може да получи място в гвардията на баща ти – каза Джон. – Не е толкова необичайно копелета да се обучават като скуайъри и да ги издигат в рицарство. Но ти първо гледай да се увериш, че Джили може да изиграе тази игра убедително. От това, което си ми разправял за лорд Рандил, не мисля, че ще приеме добре една измама.

На стъпалата извън кулата бяха поставени други стражи. Това обаче бяха хора на краля: Сам бързо беше научил разликата. Кралските хора си бяха земни и не особено благочестиви, като всички други войници, но виж, хората на кралицата бяха фанатично предани на Мелисандра Ашайска и нейния Господар на Светлината.

– Ти пак ли ще се упражняваш с оръжие? – попита Сам, докато пресичаха двора. – Разумно ли е да се натоварваш толкова с тренировки преди кракът ти да е оздравял?

Джон сви рамене.

– Какво друго ми остава? Марш ме освободи от задължения от страх да не би все пак да съм обърни-плащ.

– Тези, които го вярват, са много малко – увери го Сам. – Сир Алисър и приятелите му. Повечето братя мислят с главите си и знаят истината. Крал Станис също го знае, обзалагам се. Ти му донесе Рога на Зимата и плени сина на Манс Райдър.

– Аз само опазих Вал и бебето от плячкаджиите, когато диваците побягнаха, и ги задържах в шатрата, докато ни намерят шурмоваците. Никога не съм пленявал. Крал Станис държи здраво хората си, това е ясно. Даде им да поплякосат малко, но чух, че са изнасилени само три дивашки жени и извършителите до един са скопени. Предполагам, че трябваше да избивам свободния народ, докато бягаха. Сир Алисър изтъква, че единствения път, когато съм извадил меча, е било, за да защита нашите врагове. Не съм убил Манс Райдър, защото съм се съюзил с него, така казва.

– Остави го сир Алисър – каза Сам. – Всички знаят що за човек си.

С неговото знатно потекло, с рицарския му сан и дългите години служба в Стража, сир Алисър Торн можеше да е силен претендент за титлата лорд-командир, но почти всички мъже, които беше тренирал като учител по оръжие, го презираха. Името му беше предложено, разбира се, но след като събра жалките шест гласа на първия ден и дори загуби гласове на втория, Торн се беше оттеглил в полза на лорд Джанос Слингт.

– Това, което всички знаят, е, че сир Алисър е рицар от благородна фамилия, законен, докато аз съм копелето, убило Корин Полуръката и спало с жена на копието. Варга, чух да ме наричат. Как мога да съм варг без вълк, питам те аз? – Устата му се сгърчи. – Вече дори не сънувам Дух. Всичките ми сънища са за криптиите, за каменните крале на тронове им. Понякога чувам гласа на Роб и на баща ми, сякаш са на някакво пиршество. Но помежду ни има стена и аз зная, че за мен няма място при тях.

„Живите нямат място на пиршествата на мъртвите.“ Сърцето на Сам се късаше, но той не каза нищо. „Бран не е мъртъв, Джон – искаше му се да каже. – Той е с приятели и отиват на север, на един гигантски лос, за да намерят една триока врана в глъбините на Гората на духовете.“ Звучеше толкова налудничаво, че понякога Сам Тарли си мислеше, че трябва да е сънувал всичко това, да го е съчинил всичко това заради треската, студа и глада... но беше дал дума да не казва нищо.

Три пъти се беше заклел да го запази в тайна: веднъж пред самия

Бран, веднъж пред онова странно момче на име Джойен Тръстиката и последния път – пред Студени ръце.

– Светът вярва, че момчето е мъртво – беше казал спасителят му на тръгване. – Нека костите му лежат необезпокоявани. Не искаме след нас да тръгнат търсачи. Закълни се, Самуел от Нощния страж, закълни се заради живота, който ми дължиш.

Отчаян, Сам премести тежестта си на другия крак и каза:

– Лорд Джанос никога няма да бъде избран за лорд-командир. – Беше най-добрата утеха, която можеше да предложи на Джон. Единствената утеха. – Това няма да стане.

– Сам, ти си един мил глупак. Отвори си очите. То вече става от няколко дни. – Джон избута с ръка косата, паднала над очите му, и продължи: – Може нищо да не зная, но това знам. Сега моля да ме извиниш, но имам нужда да ударя някого много силно с меч.

Сам не можеше да направи нищо освен да гледа как Джон отива към оръжейната и площадката за упражнения. Там Джон Сняг прекарваше повечето си време от деня. След като сир Ендрю беше загинал, а сир Алисър не се интересуваше от това, засега Черен замък си нямаше учител по оръжие, така че Джон се беше нагърбил с обучението на неколцина по-неопитни новобранци: Сатена, Коня, Хоп-Робин с неговия дървен крак, Арон и Емрик. А когато те бяха по задачи, тренираше сам с часове с меч, щит и копие или се биеше с всеки, който поиска да потренира.

„Сам, ти си един мил глупак – чуваше той гласа на Джон по пътя към цитаделата на майстера. – Отвори си очите. То вече става от няколко дни.“ Възможно ли беше да е прав? Трябваша гласовете на две трети от Заклетите братя, за да стане някой лорд-командир на Нощния страж, а след девет дни и девет гласувания никой от кандидатите не беше се доближил до това. Лорд Джанос наистина печелеше, вярно, катереше се нагоре, изпреварвайки Боуен Марш и след това Отел Ярвик, но все още беше зад сир Денис Малисър от Сенчестата кула и от Котър Пайк от Източния крайморски страж. „Един от тях ще стане новият лорд-командир, със сигурност“ – помисли си Сам.

Станис беше поставил стражи и пред вратата на майстера. Вътре стаите бяха топли и претъпкани с ранените от битката – черни братя, кралски хора, хора на кралицата – от всички. Клидас шеташе между тях с кани козешко мляко и сънно вино, но майстер Емон още не се беше върнал от сутрешното си посещение при Манс Райдър. Сам окачи плаща си на една кука и отиде да помогне. Но докато носеше и наливаше

мляко и сменяше превръзките, думите на Джон продължаваха да го човъркат. „Сам, ти си един мил глупак. Отвори си очите. То вече става от няколко дни.“ Мина цял час преди да отиде да нагледа гарваните си. На път за гарванарника се спря да прегледа записа, който беше направил от снощното преброяване. В началото на изборите бяха предложени над трийсет имена, но повечето се бяха оттеглили, след като се разбра, че няма да спечелят. След предната нощ бяха останали седем души. Сир Денис Малистър беше събрал двеста и тридесет знака, Котър Пайк – сто осемдесет и седем, лорд Слинг седемдесет и четири, Отел Ярвик шейсет, Боуен Марш четиридесет и пет, Хоб Трипръстия – пет, а Ед Скръбния – един. „Пип с неговите тъпи шеги.“ Сам разгледа предишните числа. Сир Денис, Котър Пайк и Боуен Марш бяха започнали да падат надолу след третия ден, а Отел Ярвик след шестия. Само Джанос Слинг се катереше нагоре, ден след ден.

Чу къркоренето на птиците в гарванарника, прибра книгата си и се заизкачва по стъпалата да ги нахрани. С радост забеляза, че са дошли още три нови гарвана.

– Сняг – заграчиха му те. – Сняг, сняг, сняг.

Той ги беше научил на това. Но дори с новите птици гарванарникът изглеждаше отчайващо пуст. Малко от птиците, пратени от Емон, се бяха върнали. „Една от тях обаче е стигнала до Станис. Една е намерила Драконов камък и един крал, който все още не е безразличен.“ На хиляда левги на юг, знаеше Сам, баща му беше присъединил дома Тарли към каузата на момчето на Железния трон, но нито крал Джофри, нито малкият крал Томен се бяха размърдали, когато Стражът ги призова за помощ. „Каква полза от един крал, който не иска да защити владенията си?“ – помисли си той сърдито, спомнил си за нощта на Юмука на Първите и за ужасния път до Цитаделата на Крастър през мрака, страха и падащия сняг. Хората на кралицата бяха неспокойни, вярно, но поне бяха дошли.

Същата нощ на вечеря Сам се огледа за Джон Сняг, но не го видя никъде в сводестата като пещера каменна зала, където братята се хранеха сега. Накрая седна на една пейка близо до приятелите си. Пип тъкмо разправяше на Ед Скръбния за състезанието, което си бяха направили да видят кой от сламените войници ще събере повече стрели.

– Ти водеше почти до края, но Ват от Дълго езеро събра още три стрели в последния ден и те мина.

– Никога в нищо не печеля – оплака се Ед Скръбния. – Виж, на Ват боговете винаги се усмихваха. Когато диваците го изритаха от Моста на

черепите, не знам как стана, ама падна точно в един хубав дълбок вир. Е, не е ли това късмет, да се разминеш с всички ония скали?

– Отвисоко ли падна? – поиска да разбере Грен. – Падането в този вир спаси ли му живота?

– Не – каза Ед Скръбния. – Той вече си беше умрял от брадвата в главата. Все пак голям късмет извади, че не се удари в скалите.

За тази вечер Трипръстия Хоб им беше обещал печен мамутски бут, може би с надеждата да събере повече гласове. „Ако това му е било намерението, да беше избрал някой по-млад мамут“ – помисли Сам, докато теглеше една жила, заседнала между зъбите му. Въздъхна и бутна яденето настрана.

Скоро предстоеше ново гласуване и напрежението тежеше във въздуха по-тежко от дима. Котър Пайк седеше при огъня, обкръжен от шурмоваци на Източен страж. Сир Денис Малистър беше при вратата с по-малка група мъже от Сенчеста кула. „Джанос Слинг е взел най-доброто място – прецени Сам, – по средата между пламъците и лавиците.“ Разтревожи го, че видя до него Боуен Марш. Беше с хлътнали страни и отпаднал, главата му все още беше увита с лен, но слушаше всичко, което му разправяше лорд Джанос. Когато изтъкна това на приятелите си, Пип каза:

– Ти погледни ей натам. Сир Алисър шепне нещо на Отел Ярвик. След вечерята майстер Емон стана и попита братята дали желаят а се изкажат преди да си пуснат знаците. Ед Скръбния се надигна, мрачен, както винаги.

– Аз искам само да кажа на тоя, дето гласува за мен, че от мен определено ще излезе ужасен лорд-командир. Но същото се отнася и за другите.

След него взе думата Боуен Марш, който се изправи и застана с ръка на рамото на лорд Слинг.

– Братя и приятели, моля ви моето име да бъде оттеглено от този избор. Раната още ме мъчи, а задачата, боя се, е прекалено тежка за мен... но не и за лорд Джанос, който много години командваше златните плащове в Кралски чертог. Нека всички да му дадем подкрепата си.

Сам чу сърдито мърморене откъм страната на Котър Пайк, а сир Денис погледна към един от приятелите си и поклати глава. „Твърде късно, белята е направена.“ Зачуди се отново къде е Джон и защо е останал настрана.

Повечето братя бяха неграмотни, затова по традиция изборът ставаше като пускат знаци в едно голямо желязно котле, което Хоб

Трипръстия и Оуен Тъпака бяха донесли от кухнята. Буренцата със знаците бяха в един ъгъл зад тежка конопена завеса, така че гласуващите можеха да направят избора си, без да ги видят. Човек имаше право да пусне глас и за свой приятел, ако е на дежурство, така че някои мъже взимаха по два знака, по три или по четири, а сир Денис и Котър Пайк гласуваха от името на гарнизоните, които бяха оставили в замъците си.

Когато гласуването свърши и всички излязоха, Сам и Клидас обърнаха котлето пред майстер Емон. Изсипа се дъжд от морски раковини, камъни и медни петачета. Набръчканите длани на Емон почнаха да сортират със смайваща бързина, местейки тук раковини, там камъни и петачи на една страна, както и по някой случаен връх на стрела, пирон или жълъд. Сам и Клидас преброиха купчините, като всеки от тях си записа броевете.

Сам пръв трябваше да съобщи резултатите си.

– Двеста и три за сир Денис Малистър – каза той. – Сто шейсет и девет за Котър Пайк. Сто трийсет и седем за лорд Джанос Слинг, седемдесет и две за Отел Ярвик, пет за Хоб Трипръстия и две за Ед Скръбния.

– Аз ги изкарах сто шейсет и осем за Пайк – каза Клидас. – По моя сметка ни липсват два гласа, а според Сам – един.

– Сам е преброил вярно – каза майстер Емон. – Джон Сняг не е пуснал знак. Все едно. Никой не е наближил.

Сам се почувства по-скоро облекчен, отколкото разочарован. Дори след поддръжката на Боуен Марш лорд Джанос все пак оставаше едва трети.

– Кои са тези петима, дето продължават да гласуват за Хоб Трипръстия? – зачуди се той.

– Сигурно братя, които искат да го махнат от кухнята – каза Клидас.

– Сир Денис е паднал с десет гласа от вчера – изтъкна Сам. – А Котър Пайк е слязъл почти с двайсет. Това не е добре.

– Не е добре за техните надежди да станат лорд-командир, разбира се – рече майстер Емон. – Но накрая може да се окаже добре за Нощния страж. Не ние ще го кажем. Десет дни не са необичайно много време. Имаше едни избори, които продължиха близо две години, с около седемстотин гласа. Братята ще стигнат до решение, като му дойде времето.

„Да – помисли Сам, – но до какво решение?“ По-късно, на чаша разредено с вода вино насаме в килията на Пип, езикът на Сам се развърза и той, без да иска, заговори:

– Котър Пайк и сир Денис Малистър губят терен, но двамата заедно имат почти две трети – каза той на Пип и Грен. – Всеки от двамата ще е съвсем на място като лорд-командир. Някой трябва да убеди един от тях да се оттегли в полза на другия.

– Някой? – попита подозрително Грен. – Кой някой?

– Грен е толкова тъп, че си мисли, че някой може да е той – каза Пип. – Тоя някой, който ще се оправи с Пайк и Малистър, сигурно ще може да убеди и крал Станис да се ожени за Церсей.

– Крал Станис е женен – възрази Грен.

– Каж ми какво да правя с него, Сам! – въздъхна Пип.

– Котър Пайк и сир Денис не се обичат много – настоя упорито Грен. – Те се чепкат за всичко.

– Да, но само защото имат различни представи какво ще е най-добре за Стража – каза Сам. – Ако ние им обясним...

– Ние ли? – каза Пип. – Как така някой се превърна в ние? Аз съм маймуна на глумци, забрави ли? А пък Грен е, ами Грен. – Усмихна се на Сам и размърда уши. – Виж, ти... ти си син на лорд и стюард на майстера...

– И е Сам Колача – каза Грен. – Ти закла Друг.

– Уби го дракононото стъкло – каза му Сам може би за стотен път.

– Син на лорд, стюард на майстера и Сам Колача – каза Пип. – Ти би могъл да говориш с тях...

– Бих могъл – каза Сам скръбно като Ед Скръбния. – Но ме е страх да се изправя пред тях.

ДЖОН

Джон обикаляше в бавен кръг около Сатена, с меч в ръка, принуждавайки го да се обръща.

– Вдигни си щита – каза му той.

– Много е тежък – оплака се момчето от Староград.

– Тежък е колкото трябва, за да спре един меч – каза Джон. – Хайде, вдигни го. – Пристъпи напред и замахна. Сатена тласна навреме щита нагоре, за да посрещне меча с ръба, и замахна със своя меч към ребрата на Джон. – Добре – каза Джон, усетил силата на удара върху щита си. – Това беше добре. Но трябва и тялото си да вложиш в него. Вкарай тежестта си зад стоманата и ще нанесеш по-голяма щета, отколкото само със силата на ръката. Хайде, опитай пак, удари към мен, но дръж щита горе, иначе главата ти ще звънне като камбана...

Но вместо да го направи, Сатена отстъпи назад и вдигна забралото си.

– Джон – промълви той с тревога.

Когато се обърна, тя стоеше зад него – с половин дузина от хората на кралицата около нея. „Нищо чудно, че дворът е така притихнал.“ Беше зървал Мелисандра при нейните нощни огънове и също така да влиза и излиза от замъка, но никога толкова отблизо. „Красива е“ – помисли си... но в очите и имаше нещо доста обезпокоително.

– Милейди.

– Кралят желае да говори с теб, Джон Сняг. Джон заби учебния меч в земята.

– Ще позволите ли да се преоблека? Не съм в подходяща форма да застана пред един крал.

– Ще ви чакаме горе на Вала – каза Мелисандра.

„Ние“ – отбеляза Джон. – „Не «той». Това е истинската кралица, а не онази, която е оставил при Източен страж.“ Окачи ризницата и бронята в оръжейната, върна се в килията си, свали прогизналите си от пот дрехи и си навлече чист комплект черно облекло. В клетката щеше да е студено и ветровито, а още по-студено и ветровито щеше да е горе върху леда, затова си избра тежко наметало. Накрая взе Дълъг нокът и го преметна на гърба си.

Мелисандра го чакаше в подножието на Вала. Беше отпратила хората на кралицата.

– Какво иска от мен Негова милост? – попита я Джон, докато влизаха в клетката.

– Всичко, което имаш да дадеш, Джон Сняг. Той е крал.

Той затръшна вратата и дръпна въжето на камбаната. Макаратата започна да се върти. Взеха да се издигат. Денят беше слънчев и Валът плачеше, дълги пръсти вода пълзяха по лицето му и проблясваха на слънцето. В теснотата на желязната клетка той наистина усети присъствието на червената жена. „Тя дори мирише на червено.“ Мирисът ѝ му напомняше за ковачницата на Микен, за това как миришеше нажеженото до червено желязо; беше миризма на пушек и на кръв. „Целуната от огъня“ – помисли той. Вятърът подхвана дългия червен халат на Мелисандра и полите му заплюяха в краката на Джон, застанал до нея.

– Не ви ли е студено, милейди? – попита я той. Тя се засмя.

– Не. – Рубинът на гърлото ѝ сякаш пулсираше в такт с пулса на сърцето ѝ. – Господарят на огъня живее в мен, Джон Сняг. Усети го. – Сложи ръката си на бузата му – беше топла. – Така трябва да се усеща животът – каза му тя. – Само смъртта е студена.

Завариха Станис Баратеон да стои сам на ръба на Вала, загледан умислено към полето, където бе спечелил своята битка, и към огромния зелен лес отвъд. Беше облечен в същите черни панталони, туника и ботуши, каквито щеше да носи някой брат на Нощния страж. Различаваше го само наметалото му: тежък златен плащ, подшит с черна кожа и закопчан с брошка с формата на горящо сърце.

– Доведох ви копелето на Зимен хребет, ваша милост – каза Мелисандра.

Станис се обърна да го погледне. Под тежките вежди имаше очи като дълбоки сини езера. Хълтналите му страни и волевата челюст бяха покрити с брада, която не можеше да скрие измършавялото му лице, а зъбите му бяха стиснати. Джон си спомни какво му беше казал Донал Ноя за братята Баратеон. „Робърт беше истинската стомана. Станис е чисто желязо, черен, твърд и силен, но чуплив, каквото е желязото. Поскоро ще се скърши, отколкото да се превие.“ Притеснен, той коленичи, зачуден какво ли иска от него този чуплив крал.

– Стани. Много и много чух вече за теб, лорд Сняг.

– Аз не съм лорд, ваше величество. – Джон стана. – Знам какво сте чули. Че съм обърни-илащ и страхливец. Че съм убил своя брат Корин Полуърката, за да пощадят диваците живота ми. Че съм яздил с Манс Райдър и съм взел дивачка за жена.

– Да. Всичко това, но и още. Казват освен това, че си варг,

превъплъщенец, който нощем броди като вълк. – Корава беше усмивката на крал Станис. – Колко от всичко това е – вярно?

– Имах си едно вълчище, Дух. Оставих го, когато изкатерихме Вала при Сив страж, и оттогава не съм го виждал. Корин Полуурката ми заповяда да мина на страната на диваците. Той знаеше, че ще ме накарат да го убия, за да се докажа, и ми нареди да направя всичко, което поискат от мен. Жената се казваше Игрит. С нея наруших клетвите си, но ви се заклевам в името на баща си, че никога не съм обръщал плаща си.

– Вярвам ти – каза кралят.

Това го стъписа.

– Защо? Станис изсумтя.

– Джанос Слинг го познавам. Познавах също така и Нед Старк. Твоят баща не ми беше приятел, но само един глупак можеше да се усъмни в неговата доблест и честност. А ти приличаш на него. – Станис Баратеон се извисяваше над Джон, но беше толкова мършав, че изглеждаше поне с десет години по-стар от възрастта си. – Аз знам повече, отколкото можеш да си помислиш, Джон Сняг. Знам, че тъкмо ти си намерил камата от драконово стъкло, с която синът на Рандил Тарли е убил Другия.

– Дух я намери. Оръжието беше увито в наметало на наш шурмовак и заровено под Юмука на Първите. Там имаше и други остриета... върховете на копия, на стрели, все от драконово стъкло.

– Знам, че си удържал портата тук – каза крал Станис. – Ако не беше успял, щях да пристигна твърде късно.

– Донал Ноя удържа портата. Той умря долу в тунела, в бой с краля на великаните.

Станис се намръщи и каза:

– Ноя ми направи първия меч, както и бойния чук на Робърт. Ако богът го беше пощадил, от него щеше да излезе по-добър лорд-командир на вашия орден, отколкото който и да е от тези глупаци, които сега са чепкат за поста.

– Котър Пайк и сир Денис Малистър не са глупаци, ваша милост – каза Джон. – Те са добри мъже, и способни. Отел Ярвик също, по моему. Лорд Мормон вярваше на всеки от тях.

– Вашият лорд Мормон се е доверявал твърде лесно. Иначе нямаше да загине така. Но сега говорим за теб. Не съм забравил, че тъкмо ти донесе вълшебния рог и плени жената и сина на Манс Райдър.

– Дала умря. – Това все още натъжаваше Джон. – Вал е сестра й. Тя и бебето не са кой знае каква плячка, ваша милост. Вие подгонихте

диваците, а превъплъщенецът, когото Манс беше оставил да пази кралицата му, полудя, когато орелът пламна. – Джон погледна Мелисандра. – Според някои това било ваше дело.

Тя се усмихна и дълъг кичур от медената ѝ коса падна пред лицето ѝ.

– Господарят на Светлината има огнени нокти, Джон Сняг. Джон кимна и отново се обърна към краля.

– Ваша милост, вие споменахте за Вал. Тя помоли да види Манс Райдър, да му покаже сина му. Това би било... милост.

– Той е дезертъор от вашия орден. Всички твои братя настояват за смъртта му. Защо да му оказвам тази милост?

Джон нямаше отговор за това.

– Ако не за него, заради Вал. Заради сестра ѝ, майката на детето.

– Ти харесваш ли я тази Вал?

– Почти не я познавам.

– Казват ми, че била хубава.

– Много – призна Джон.

– Красотата може да е измамна. Този урок брат ми го научи от Церсей Ланистър. Тя го уби, в това не се съмнявай. Баща ти и Джон Арин – също. – Той се навъси. – Ходил си с тези диваци. Имат ли те чест, как мислиш?

– Да – каза Джон. – Но тяхната представа за чест е друга, ваша милост.

– А Манс Райдър?

– Да. Така мисля.

– А Господаря на костите? Джон се поколеба.

– Дрънчашата ризница, ние така го наричаме. Вероломен е и жаден за кръв. Ако у него има чест, то тя се крие някъде под костените му доспехи.

– А онзи другия, Тормунд с многото имена, който ни избяга след сражението? Отговори ми искрено.

– Тормунд Ужаса на великаните ми прилича на човек, от когото може да излезе добър приятел и лош враг, ваша милост.

Станис кимна отсечено.

– Твоят баща беше мъж на честта. Не ми беше приятел, но го ценях. Брат ти беше бунтовник и предател, който искаше да открадне половината ми кралство, но никой не може да оспори куража му. А ти какъв си?

„Да не иска да му кажа, че го обичам?“ – аз съм мъж на Нощния

страж.

– Думи. Думи и вятър. Защо мислиш, че оставих Драконов камък и отплавах към Вала, лорд Сняг?

– Аз не съм лорд, ваше величество. Дошли сте, защото ние ви викахме, надявам се. Макар че не знам защо се забавихте толкова.

Изненадващо, но Станис се усмихна.

– Дързък си като истински Старк. Да, трябваше да дойда по-скоро. Ако не беше моята Ръка, сигурно избобщо нямаше да дойда. Лорд Държеливия е човек от ниско потекло, но той ми напомни за моя дълг, докаато аз мислех само за правата си. Бях сложил каруцата пред конете, според Давос. Мъчех се да си спечеля трона, за да спася кралството, след като трябваше да спася кралството, за да си спечеля трона. – Станис посочи на север. – Там ще намеря врага, когото съм роден да сразя.

– Името му не трябва да се изрича – тихо добави Мелисандра. – Той е Богът на нощта и ужаса, Джон Сняг, и ледените ужаси са негови създания.

– Казват ми, че си убил един от онези възкръснали трупове, за да спасиш живота на лорд Мормон – каза Станис. – Може да се окаже, че това е и твоята война, лорд Сняг. Ще ми дадеш своята помощ.

– Моят меч е обречен на Нощния страж, ваша милост – отвърна предпазливо Джон Сняг.

Това не зарадва краля. Станис стисна зъби и каза:

– От теб искам много повече от един меч. Джон се обърка.

– Милорд?

– Искам Севера. Севера.

– Аз... моят брат Роб беше кралят на Севера...

– Твоят брат беше законният наследник на Зимен хребет. Ако си беше стоял у дома да си изпълнява задълженията, вместо да се коронясва и да тръгва да завладява речните земи, днес сигурно щеше да е жив. Но както и да е. Ти не си Роб, както и аз не съм Робърт.

Резките думи избиха от главата на Джон цялата симпатия, която може би беше изпитал към крал Станис.

– Аз обичах брат си – отвърна той.

– И аз моя. Но те все пак бяха каквито бяха, ние също. Аз съм единственият истински крал във Вестерос, на север или на юг. А ти си копелето на Нед Старк. – Станис го изгледа с тъмносините си очи. – Тивин Ланистър е провъзгласил Рууз Болтън за свой Гарант на Севера, като награда за това, че измени на брат ти. Железните хора се бият помежду си след смъртта на Бейлон Грейджой, но още държат Рова на Кайлин,

Дълбоки лес, Тореново тържище и повечето от Камен бряг. Земите на баща ти кървят, а аз нямам нито силата, нито времето да запуша раните. Нужен ми е лорд на Зимен хребет. Законен лорд на Зимен хребет.

„Мен има предвид“ – помисли стъписан Джон.

– Зимен хребет вече го няма. Теон Грейджой го опожари.

– Гранитът не гори лесно – каза Станис. – Замъкът може да се възстанови. Не стените правят господаря, а самият човек. Вашите северняци не ме познават, нямат повод да ме обичат, но на мен ми е нужна тяхната сила за предстоящите битки. Нужен ми е един син на Едард Старк, за да ги спечеля под моето знаме.

„Иска да ме направи лорд на Зимен хребет.“ Вятърът се усилваше. Джон се чувстваше толкова замаян, че се уплаши да не го издуха от Вала.

– Ваша милост – каза той, – вие забравяте. Аз съм Сняг, не съм Старк.

– Ти си този, който забравя – отвърна крал Станис. Мелисандра сложи топлатата си ръка на рамото на Джон.

– Един крал може да премахне покварата на незаконното рождение с един замах, лорд Сняг.

„Лорд Сняг.“ Сир Алисър Торн го беше нарекъл така, на подигравка заради копелдашкия му произход. Много от братята му също бяха свикнали да използват това име, някои с добро чувство, други – за да го наранят. Но изведнъж в ушите на Джон то прозвуча другояче. Прозвуча... вярно.

– Да – каза той колебливо, – кралете и преди са узаконявали копелета, но... аз все пак съм брат на Нощния страж. Коленичих пред едно дърво на сърцето и се заклях да нямам земи и да не ставам баща на деца.

– Джон. – Мелисандра беше толкова близо, че той усещаше топлината на дъха ѝ. – Р'хлор е единственият истински бог. Една клетва, дадена пред някакво дърво, няма повече сила, отколкото ако си я изрекъл на обувките си. Отвори си сърцето и нека Светлината на Господа да влезе в него. Изгори тези язови дървета и приеми Зимен хребет като дар от Бога на Светлината.

Когато Джон беше много малък, твърде малък, за да може да разбере какво е да си копеле, той често мечтаеше, че един ден Зимен хребет може да стане негов. По-късно – вече беше по-голям – тези мечти го караха да се срамува. Зимен хребет щеше да остане в ръцете на Роб и след това на неговите синове, или на Бран, или на Рикон, ако Роб умре бездетен. А след тях идваха Санса и Аря. Дори да мечтае за друго му се

струваше нечестно, все едно че ги предаваше в сърцето си, желаейки тяхната смърт. „Никога не съм искал това – помисли той, застанал пред синеокия крал и червената жена. – Обичах Роб, обичах ги всички... Никога не съм искал нищо лошо да им се случи, но се случи. И сега съм само аз.“ Трябваше само да изрече думата и щеше да е Джон Старк, и никога повече Сняг. Трябваше само да обрече верността си на този крал, и Зимен хребет беше негов. Трябваше само да... .. да престъпи клетвите си отново.

„И този път няма да е измама.“ За да получи замъка на баща си, трябваше да се обърне срещу бащините си богове.

Крал Станис отново се загледа на север, златният му плащ се развя на раменете му.

– Възможно е да съм сбъркал с теб, Джон Сняг. И двамата знаем какво се говори за копелетата. Възможно е да ти липсва чувството за чест на баща ти или бойните умения на твоя брат. Но ти си оръжието, което Господ ми е дал. Аз те намерих тук, тъй както ти намери скритото драконово стъкло под Юмрука, и съм решен да те използвам добре. Дори Азор Ахай не е спечелил сам своята война. Аз убих хиляда диваци, други хиляда взех в плен, а останалите разпръснах, но и двамата знаем, че те ще се върнат. Мелисандра е видяла това в нейните пламъци. Този Тормунд Гръмовния юмрук сигурно още в този момент ги прегрупира и готви нов шум. А колкото повече си пускаме кръв един на друг, толкова по-слаби ще бъдем, когато ни връхлети истинският ни враг.

Джон беше стигнал до същия извод.

– Както кажете, ваша милост. – Но се зачуди накъде бие кралят.

– Докато твоите братя се мъчеха да решат кой да ги поведе, аз си поговорих с този Манс Райдър. – Той стисна зъби. – Много е упорит... и горделив. Никакъв избор няма да ми остави, освен да го дам на огъня. Но взехме и други пленници, други водачи. Оня, дето се нарича Господаря на костите, някои от клановите им главатари, новия магнар на Денн. На твоите братя няма да им хареса, нито на лордовете на твоя баща, но съм решил да позволя на диваците да минат през Вала... на онези, които ще ми се закълнат във върност, които се врекат да пазят кралския мир и кралските закони, и които приемат Господаря на Светлината за свой бог. Дори великаните, стига да могат да се промушат през тунелите. Ще ги заселя на Дара, след като успея да го изтръгна от вашия нов лорд-командир. Когато се надигнат студените ветрове, ще живеем или ще умрем заедно. Време е да сключим съюз срещу общия ни враг. – Погледна Джон в очите. – Съгласен ли си?

– Моят баща мечтаеше да засели отново Дара – призна Джон. – Двамата с чичо ми Бенджен често го обсъждаха. – „Но никога не е мислил да го заселва с диваци... но и никога не е яздил с диваци също така.“ Не можеше да се лъже: от свободния народ щяха да се получат непокорни поданици и опасни съседи. Но когато сложи на везните червената коса на Игрит срещу студено сините очи на таласъмите, изборът беше лесен. – Съгласен съм.

– Добре – каза крал Станис – Защото най-сигурният начин да се скрепи един нов съюз е чрез брак. Решил съм да оженя своя лорд на Зимен хребет за тази дивашка принцеса.

Навярно защото беше яздил с диваците твърде дълго, Джон не можа да се сдържи и се изсмя.

– Ваша милост – каза той, – пленничка или не, ако си мислите, че просто можете да дадете Вал на мен, боя се, че ви предстои много да учите за дивашките жени. Този, който поиска да се ожени за нея, трябва да се приготви да се изкатери през прозореца на кулата ѝ и да я откъдне на върха на мечата...

– Който ли? – Станис го измери от глава до пети. – Значи ли това, че ти няма да се ожениш за момичето? Предупреждавам те, това е част от цената, която ще трябва да заплатиш, ако искаш името на баща си и замъка на баща си. Този брак е необходим, за да осигурим верността на нашите нови поданици. Отказваш ли ми, Джон Сняг?

– Не – отвърна Джон бързо. Кралят говореше за Зимен хребет, а Зимен хребет не можеше да се откаже лесно. – Тоест... всичко това ми дойде много изведнъж, ваша милост. Мога ли да ви помоля за малко време да го обмисля?

– Както желаш. Но го обмисляй бързо. Не съм от най-търпеливите, както скоро ще разберат черните ти братя. – Станис сложи тънката си, почти безплътна длан на рамото на Джон. – Не казвай нищо за това, което обсъдихме днес тук. На никого. Но когато се върнеш, трябва да коленичиш, да положиш мечата си в нозете ми и да се обречеш на мен – и ще се изправиш като Джон Сняг, владетеля на Зимен хребет.

ТИРИОН

Когато чу шумовете зад дебелия дървена врата на килията си, Тирион Ланистър се приготви да умре.

„Крайно време беше – помисли той. – Хайде, хайде, влизайте и да се свършва.“ Изправи се с мъка. Краката му още спяха, стояли цяла нощ свити под него. Наведе се и ги разтърка да спрат бодешите. „Няма да се препъвам и да се клатушкам до дръвника на палача.“ Зачуди се дали ще го убият тук в тъмното, или ще го повлекат през целия град, за да може сир Илин Пейн да му отсече главата. След онзи жалък фарс с неговия „процес“ милата му сестрица и любящият баща сигурно щяха да предпочетат да се отърват от него тихичко, вместо да рискуват с публична екзекуция. „Ако ме оставят да говоря, бих могъл да кажа на тълпата едно-две подобрени неща.“ Но дали щяха да са толкова глупави?

Когато връзката ключове издрънча в ключалката и вратата се отвори, Тирион опря гръб във влажната стена и съжали, че си няма оръжие. „Но мога да хапя и да ритам. Ще умра с вкус на кръв в устата си, това все пак е нещо.“ Съжали, че не му хрумват никакви по-величави последни слова. „Да ви го нашибам на всички“ едва ли щеше да му отреди кой знае какво място в историята.

Светлината от факлата го заслепи и той заслони очите си с ръка.

– Я стига! Да не би да те е страх от едно джудже? Направи го, жалък сине на пъпчива брантия! – Гласът му бе станал хриплив от дългото мъчание.

– Така ли трябва да говорим за нашата лейди майка? – Мъжът пристъпи напред с факлата в лявата ръка. – Тука е по-гадно и от моята килия в Речен пад, макар че там беше по-влажно.

За миг Тирион престана да диша.

– Ти?

– Е, в по-голямата си част. – Джайм беше измършавял, с отрязана коса. – Едната си ръка оставих в Харънхъл. Довеждането на Храбрата дружина през Тясното море не беше от най-добрите хрумвания на татко. – Вдигна ръката си и Тирион видя чукана.

От устните му се изтръгна горчив смях.

– О, богове! Джайм, съжалявам, но... боговете дано са добри, виж ни и двамата. Безръкия и Безносия, момчетата на Ланистър.

– Имаше дни, в които ръката ми вонеше толкова лошо, че

съжаливах, че не съм без нос. – Джайм наведе факлата и светлината окъпа лицето на брат му. – Да, наистина белегът е впечатляващ.

Тирион извърна очи от блясъка.

– Накараха ме да се бия в истинско сражение, без големият ми брат да е до мен, за да ме защити.

– Чух да разправят, че едва не си изгорил целия град.

– Мръсна лъжа. Изгорих само реката. – Тирион изведнъж си спомни къде е и защо. – Ти да ме убиеш ли си дошъл?

– Ей на това му се вика неблагодарност. Май трябва да те оставя да гниеш тук, докато се научиш на малко учтивост.

– Гниенето не е съдбата, която ми е приготвила Церсей.

– Е, не е, ако трябва да говорим честно. Трябва да те обезглавят тази заран, на терена за турнирите.

Тирион се изсмя.

– Ядене ще има ли? Ще трябва да ми помогнеш за последните ми слова, мисълта ми бяга като плъх в мазе.

– Няма да ти трябват последни слова. Освобождавам те. – Гласът на Джайм прозвуча странно сериозно.

– Кой каза, че трябва да ме освободиш?

– Знаеш ли, почти бях забравил какъв досаден дребосък си. Май наистина трябва да оставя Церсей да ти вземе главата.

– О, не, няма да го направиш. – Тирион тръгна. – Горещ ден ли е, или нощ? Загубих чувство за време.

– Три след полунощ е. Градът спи. – Джайм пхна факлата в скобата на стената между килиите.

Коридорът беше слабо осветен и Тирион едва не се препъна в тъмничаря, проснат върху студения каменен под.

– Мъртъв ли е?

– Спи. Другите трима – също. Евнухът сипа във виното им отвара от сънниче, но само малко, за да не ги убие, Така поне се къдне. Чака ни на стълбището, облечен в халат на септон. Ти слизаш долу при каналите и оттам – до реката. В залива чака една галера. Варис има агенти в Свободните градове, които ще ти осигурят достатъчно средства... но гледай да не будиш подозрения. Церсей ще прати хора подир теб, не се съмнявам. Няма да е зле да си измислиш друго име.

– Друго име ли? О, как не. И когато Безликите дойдат да ме убият, ще им кажа: „Моля ви, грешите, аз съм друго джудже с белег на лицето.“ Двата Ланистърци се изсмяха на цялата тази нелепица. После Джайм коленичи и го целуна по бузите и устните му леко забърсаха

напуканата кора на белега.

– Благодаря ти, братле – каза Тирион. – За живота ми.

– Това беше... дълг. – Странен беше гласът на Джайм.

– Дълг ли? – Той килна глава на една страна. – Не разбирам.

– Нищо. Някои врати е по-добре да си останат затворени.

– О, богове! – въздъхна Тирион. – Нещо мрачно и гадно ли се крие зад това? Да не би някой някога да е казал нещо жестоко за мен? Ще се постарая да не заплача. Кажи ми го.

– Тирион... „Джайм го е страх.“ – Кажи го – повтори Тирион.

Джайм извърна очи и промълви тихо:

– Тиша.

– Тиша ли? – Стомахът му се сви. – Какво имаш предвид?

– Тя не беше курва. Не съм ти я купувал. Това беше лъжа, която татко ми заповяда да ти кажа. Тиша беше... беше точно това, което изглеждаше. Дъщеря на дребен чифликчия, срещната случайно на пътя.

Тирион чуваше тихия кух съсък на собствения си дъх, излизаш през отрязания му нос. Джайм не можеше да го погледне в очите. „Тиша.“ Помъчи се да си спомни как изглеждаше тя. „Момиче, беше просто едно момиче, не по-голямо от Санса.“ – Жена ми – изграчи той хрипливо. – Тя се венча за мен.

– За златото ти, каза татко. Беше с долно потекло, а ти беше Ланистър от Скалата на Кастърли. Искала е само златото, което не я правело по-различна от някоя курва, така че... така че нямало да бъде съвсем лъжа и... каза, че заслужаваш суров урок. Че ще се поучиш от него и покъсно ще ми благодариш.

– Да ти благодаря? – каза задавено Тирион. – Той я даде на стражите си. Бараките бяха пълни със стражи. Той ме накара да... гледам. – „Да. И не само да гледам. Аз също я обладах... моята жена...“ – Изобщо не знаех, че ще направи това. Трябва да ми повярваш.

– О, трябва ли? – Тирион изръмжа. – Защо трябва да ти вярвам за каквото и да е? Тя беше моята жена!

– Тирион...

Тирион го удари. Беше само шамар, с опакото на ръката, но той вложи в този шамар всичката си сила, всичкия си страх, всичкия си гняв, всичката си болка. Джайм залитна и седна на пода.

– Аз... сигурно съм си го заслужил.

– О, заслужил си повече от това, Джайм. Ти, както и милата ми сестрица, и любящото ни татенце, да, не мога да ти опиша дори какво сте си заслужили. Но ще си го получите, заклевам ти се. Един Ланистър

винаги си плаща дълговете.

Тирион се заклатушка навън и в бързината едва не се спъна отново в тъмничаря. Преди да измине дузина крачки, се удари в желязна врата, която затваряше прохода. „О, богове.“ Едва се съдържа да не изкрещи.

– Ключовете на тъмничаря са у мен – каза Джайм зад гърба му.

– Отключвай тогава. – Тирион отстъпи встрани. Джайм отключи, бутна вратата и се огледа през рамо.

– Идваш ли?

– Не с теб. – Тирион излезе. – Дай ми ключовете и се махай. Сам ще намеря Варис. – Погледна отдолу брат си с разноцветните си очи. – Джайм, ти можеш ли да се биеш с лявата ръка?

– Едва ли по-добре от теб – отвърна му Джайм с горчивина.

– Добре. Значи ще сме равностойни, ако изобщо някога се срещнем отново. Един сакат и едно джудже.

Джайм му подаде ключовете.

– Аз ти казах истината. Дължиш ми същото. Ти ли го направи? Ти ли го уби?

Въпросът беше като още един нож, забит и завъртян в корема му.

– Сигурен ли си, че искаш да го знаеш? – попита Тирион. – От Джофри щеше да излезе по-лош крал и от Ерис. Той открадна камата на баща си и я даде на някаква отрепка, за да среже гърлото на Брандън Старк, знаеше ли това?

– Ами... досетих се.

– Е, крушата не пада по-далече от дървото. Джоф щеше и мен да убие, влезеше ли в правата си. Заради престъплението, че съм нисък и грозен – нещо, за което безспорно съм виновен.

– Не отговори на въпроса ми.

– Нещастен, тъп, сляп, сакат глупак. Буква по буква ли трябва да ти казвам всичко? Добре. Церсей е една лъжлива курва, чука се на поразия с Лансел, с Озмунд Черно котле, а може би и с Лунното момче, де да знам. А аз съм точно онова чудовище, което всички твърдят, че съм. Да, аз убих злото ти синче. – Ухили се насила. Гледката сигурно беше отвратителна, особено на светлината на факлата.

Джайм се обърна, без да каже и дума, и си тръгна.

Тирион го гледаше как се отдалечава с дълги, силни крачки. Искаше му се да извика, да му каже, че това не е вярно, да го помоли за прошка. Но после се сети за Тиша и замълча. Заслуша глъхнещите стъпки, докато не заглъхнаха съвсем, след което се заклатушка да потърси Варис.

Евнухът се беше сврял в тъмното под извивката на стъпалата, облечен в прояден от молци кафяв халат с качулка, която криеше бледото му лице.

– Много закъсняхте. Уплаших се, че нещо се е объркало – каза той, като видя Тирион.

– О, не – увери го Тирион с отровна нотка в гласа. – Какво изобщо би могло да се обърка? – Погледна го. – Повиках те по време на процеса.

– Не можах да дойда. Кралицата бе заповядала да ме следят, ден и нощ. Не смеех да ви помогна.

– Но ето че сега ми помагате.

– Така ли? Ах. – Варис се изкикоти като момиченце. Прозвуча странно и нелепо тук, в студения камък и екнещия мрак. – Брат ви понякога е много убедителен.

– Варис, ти си студен и хлъзгав като плужек, казвал ли ти го е някой някога? Направи всичко възможно да ме убият. Може би трябва да ти върна услугата.

Евнухът въздъхна.

– Вярното куче все го ритат, а паяка, колкото и да преде паяжината си, никой не го обича. Но ако ме убие тук, опасявам се за вас, милорд. Няма да можете да намерите изхода, докато съмне. – Очите му просветнаха на светлината на факлата, тъмни и влажни. – Тези тунели са пълни с капани за непредпазливите.

Тирион изсумтя.

– Непредпазливите? Аз съм най-предпазливият човек на света, а ти ми помогна да го постигна. – Потърка се по носа. – Така че кажи ми, чародеесо, къде е моята невинна и девствена жена?

– Тъжно ми е да го кажа, но не намерих никаква следа от лейди Санса в Кралски чертог. Нито от сир Донтос Холард, който по право трябваше вече да се появи някъде пиян. Видели са ги заедно по витото стълбище в нощта, когато тя изчезна. А след това – нищо. Онази нощ суматохата беше голяма. Птиченцата ми мълчат. – Варис хвана Тирион за ръкава и го задърпа по стълбите. – Милорд, трябва да се махаме. Вашият път е надолу.

„Това поне не е лъжа.“ Тирион се заклати тронаво след евнуха и петите му застъргаха по грубия камък. По стълбището беше много студено, влажен и пронизващ до костите студ, от който той веднага се разтрепера.

– Коя част от подземията е това? – попита той.

– Мегор Жестокия е разпоредил четири подземни етажа за своя замяк – отвърна Варис. – На горния етаж са големите килии, където могат да се затварят обикновените престъпници. Имат тесни прозорци в стените. На второто ниво са по-малките килии, където се държат знатни затворници. Те нямат прозорци, но факлите в коридорите хвърлят светлина през решетките. На третото равнище килиите са по-малки и вратите са дървени. Черните килии, така ги наричат. Вас ви държах там, както и Едард Старк преди вас. Но има още едно ниво. Отведат ли човек в четвъртото ниво, той никога повече не вижда слънцето, нито чува човешки глас, нито вдишва глътка въздух без мъчителна болка. Мегор е съградил килиите на четвъртото ниво за изтезания. – Бяха стигнали края на стъпалата и пред тях се отвори неосветена врата. – Ето, това е четвъртото ниво. Дайте ми ръката си, милорд. Тук е по-безопасно да се върви на тъмно. Има неща, които не бихте пожелали да видите.

За миг Тирион се поколеба. Варис вече го беше измамил веднъж. Кой знае каква игра играеше сега евнухът? А имаше ли по-добро място, където да убиеш някого, от това, в тъмното, място, за което никой не знае, че съществува? Никога нямаше да намерят тялото му.

От друга страна, имаше ли избор? Да се върне по стъпалата и да излезе през главния вход? А, не.

„Джайм нямаше да го е страх“ – помисли той преди да си спомни какво му беше причинил Джайм. Хвана евнуха за ръката и се остави да го поведе през тъмницата. Варис крачеше бързо и от време на време изшепваше:

– Внимателно, пред нас има три стъпала, – или: – Тук тунелът се спуска, милорд.

„Дойдох тук като Ръка на краля, яхнал на кон през портите начело на моите заклетни воини – помисли Тирион, – а сега напускам като плъх, притичващ в тъмното и хванал за ръката един паяк.“ Пред тях се появи светлина, твърде сумрачна, за да е слънчева, и с всяка тяхна крачка се усиливаше. След малко той видя, че е някакъв сводест вход, преграден с поредната желязна врата. Варис извади ключ. Влязоха в малко кръгло помещение. Имаше още пет врати, извеждащи в различни посоки, всяка преградена с железни решетки. Имаше и един отвор в тавана, както и железни скоби, вградени в стената и водещи нагоре. В единия край се виждаше мангал, изкован във форма на драконова глава. Въглицата в зейналата паст на звяра бяха изгорели до въглини, но все още светеха с вяла оранжева светлина... Колкото и да беше сумрачна, светлината бе добре дошла след катранения мрак на тунела.

Помещението беше празно, но на пода имаше мозайка: триглав дракон, изваян с червени и черни плочки. За миг нещо зачовърка ума на Тирион. После той се сети. „Това е мястото, за което ми каза Шае, когато Варис я доведе в леглото ми първия път.“ – Ние сме под Кулата на Ръката.

– Да. – Варис отвори една от вратите. По пода се посипа ръжда. – Това ще ни отведе до реката.

Тирион бавно пристъпи до стълбата и погали с ръка най-долната скоба.

– Това ще ме отведе до спалнята ми.

– Сега е спалня на лорд баща ви. Той погледна нагоре в шахтата.

– Колко трябва да изкача?

– Милорд, твърде немощен сте за тези глупости, а освен това нямаме време. Трябва да тръгваме.

– Имам малко работа горе. Колко?

– Двеста и трийсет скоби, но каквото и да възнамерявате...

– Двеста и трийсет скоби, а после?

– Тунелът е наляво, но чуйте ме...

– Колко е до спалнята? – Тирион стъпи с единия крак на най-ниската скоба.

– Не повече от шейсет стъпки. Опирайте се с една ръка на стената. Вратите ще ги напипате. Спалнята е третата. – Евнухът въздъхна. – Това е глупост, милорд. Вашият брат ви върна живота. Нима ще го захвърлите, а с него и моя?

– Варис, единственото нещо, което ценя по-малко от собствения си живот точно сега, е твоят. Изчакай ме тук.

Обърна гръб на евнуха и започна да се катери, броейки скобите.

Скоба след скоба, заизкачва се нагоре в мрака. Отначало различава се смътните очертания на скобите и ги сграбчваше, но чернилката ставаше все по-гъста. „Тринайсет, четиринайсет, петнайсет, шестнайсет.“ На тридесетата ръцете му се разтрепераха. Спря за малко да си поеме дъх и погледна надолу. Далече под краката му се очертаваше кръг смътна светлина, полускрит от собствените му стъпала. Тирион продължи изкачването. „Трийсет и едно, трийсет и девет, четирийсет, четирийсет и едно.“ На петдесетата краката му горяха. Стълбата беше безкрайна. „Шейсет и осем, шейсет и девет, седемдесет.“ На осемдесетата гърбът му се беше схванал и го заболя непоносимо. Но той продължи.

Продължи, без да знае защо. „Сто и тринайсет, сто и четиринайсет, сто и петнайсет.“ На двеста и тридесетото желязно стъпало шахтата

беше черна като катран, но той вече усети топлия въздух, духащ от тунела вляво от него като дъха на някакъв огромен звяр. Зашари непохватно с Крак и се измъкна от стълбата. Тунелът се оказа още по-тесен от шахтата. На всеки с нормален ръст щеше да му се наложи да пълзи на четири крака, но Тирион беше толкова нисък, че тръгна изправен. „Найсетне едно място, направено за джуджета.“ Ботушите му стъпваха тихо по камъка. Вървеше бавно, броеше стъпките си и опипваше за кухини в стените. Скоро започна да чува гласове, отначало далечни и приглушени, а после – все по-ясни. Наостри слух. Двама от стражите на баща му си правеха майтап с „курвата на Дяволчето“, говореха си колко сладко щяло да е да я чукаш и колко сигурно ѝ се ще една истинска „мъжка палмарка“ вместо „жалкото пишле на джуджето“.

– Сигурно му е извита като гага – каза Лъм. Това го доведе до темата как ще умре Тирион на заранта. – Ще се разреве като жена и ще моли за милост, ще видиш – настоя Лъм. Лестър пък допускаше, че посрещне топора като лъв, щото е Ланистър, и беше готов да си заложи ботушите за това. – О, да ти сера в ботушите – каза Лъм, – знаеш, че няма да станат на моите мотовилки. Виж кво, ако спечеля, можеш да ми търкаш два дена скапаната ризница.

От няколкото стъпки разстояние Тирион можеше да чуе всяка думичка от препирнята им, но когато продължи, гласовете им бързо заглъхнаха. „Нищо чудно, че Варис не искаше да се катеря по проклетата стълба – помисли Тирион и се усмихна в тъмното. – Птиченца, как не.“ Стигна до третата врата и заопипва. Накрая пръстите му хванаха малката желязна кука, вградена между два камъка. Щом я дръпна надолу, чу се тих тропот, който при цялата тишина наоколо му прозвуча като лавина, и на стъпка вляво от него се отвори квадрат от тъмнооранжева светлина.

„Камината!“ Едва не се изсмя. Огнището беше пълно с гореща пепел и сред нея тлееше дебела черна цепеница, нажежена до оранжево в средата. Той предпазливо я заобиколи, за да не си подпали ботушите, и горещите въглени тихо изпукаха под петите му. Щом се озова в някогашната си спалня, спря. Чуваше само собствения си дъх. Баща му дали беше чул? Дали щеше да посегне за мечата си, да вдигне тупурдия, да извика?

– Милорд – чу се женски глас.

„Някога това щеше да ме нарани – докато все още усещах болка.“ Първата стъпка беше най-трудната. Тирион отиде до леглото, дръпна завесите – и тя беше там: извърната към него със сънena усмивка на

устните. Щом го видя, усмивката ѝ изстина. Дръпна завивките до брадичката си, сякаш това щеше да я предпази.

– Някой по-висок ли очакваше, миличка? Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Не съм мислила онези неща, дето ги казах! Кралицата ме принуди. Моля те! Баща ти толкова ме плаши. – Седна и одеялото се смъкна в скута ѝ. Отдолу беше съвсем гола, само с веригата на шията. Верига от свързани златни ръце, всяка хванала следващата.

– Милейди Шае – промълви Тирион. – През цялото време, докато седях в тъмната килия и чаках да умра, си спомнях колко си красива. В коприна или в груби дрехи, или без нищо...

– Милорд скоро ще се върне. Трябва да се махаш или... да не си дошъл да ме отведеш?

– Харесваше ли ти? – Хвана в шепа брадичката ѝ и си спомни всичките пъти, когато го беше правил. Всичките пъти, когато пускаше ръцете си на кръстчето ѝ, стискаше малките ѝ твърди гърдички, погалваше късата ѝ тъмна коса, докосваше устните ѝ, страните ѝ, ушите ѝ. Всичките пъти, когато лекичко я разтваряше с пръст, за да проникне в тайната ѝ сладост и да я накара да простене. – Харесваше ли ти милувката ми?

– Повече от всичко – каза тя, – мой великане Ланистър.

„Това беше най-лошото нещо, което можеше да кажеш, миличка.“ Тирион пхна ръка под веригата на баща си и изви. Халките се стегнаха и се забиха в шията ѝ. „Че златните ръце са винаги студени, но все са топли женските ръце“, каза си той. Още веднъж изви студените ръце и не заплака за топлите.

След това намери камата на лорд Тивин на масичката до леглото и я пхна в колана си. На стените бяха окачени боздуган с лъвска глава, бойна брадва и арбалет. Щеше да е много тромаво да върти брадва из замъка, а боздуганът беше много нависоко, но до стената точно под арбалета беше поставен голям дървен сандък с железен обков. Той се покачи, свали оръжието и кожения колчан, натъкпан с железни стрели, и зареди арбалета.

Джайм неведнъж го беше поучавал за недостатъците на арбалетите. Ако Лъм и Лестър се появяха оттам, където си приказваха, нямаше да има време да презареди, но щеше да отведе поне единия със себе си в ада – Лъм, стига да му останеше избор. „Ще трябва сам да си търкаш ризницата, Лъм. Губиш.“ Заклатушка се към вратата, после се вслуша за миг и бавно я отвори. В една каменна ниша гореше лампа и мятеше жълтеникава светлина в празния коридор. Тирион се шмугна навън,

притиснал арбалета до крака си.

Намери баща си точно там, където мислеше, че ще го намери, седнал на тъмно в куличката на нужника с вдигнат около бедрата му нощен халат. Щом чу стъпките, лорд Тивин вдигна очи.

Тирион му кимна насмешливо.

– Здравейте, милорд.

– Тирион. – Дори да се беше уплашил, Тирион Ланистър с нищо не го показа. – Кой те пусна от килията?

– С удоволствие бих ти казал, но дадох свята клетва.

– Евнухът – реши баща му. – Главата ще му взема за това. Това моят арбалет ли е? Дай ми го.

– Ще ме накажеш ли, ако откажа, тате?

– Това бягство е глупост! Нямах да те убием, ако от това те е страх. Все още имам намерение да те пратя на Вала, но не бих могъл да го направя без съгласието на лорд Тирел. Дай арбалета и ще се върнем в покоите ми и ще поговорим.

– Можем и тук да си поговорим. Май няма да избира Вала, тате. Там горе е адски студено, а мисля, че посъбрах от теб предостатъчно студ. Така че само ми кажи едно нещо, и ще си тръгна. Един простичък въпрос, това поне ми дължиш.

– Не ти дължа нищо.

– Дал си ми много по-малко от това, през целия ми живот, но това ще ми го дадеш. Какво направи с Тиша?

– Тиша ли?

„Той дори не помни името й.“ – Момичето, за което се ожених.

– А, да. Първата ти курва.

Тирион се прицели в корема на баща си.

– Следващия път, когато изречеш тази дума, ще те убия.

– Нямах кураж за това.

– Искаш ли да проверим? Думата е много къса и като че ли лесно излиза на устните ти. – Тирион махна нетърпеливо с арбалета. – Тиша. Какво направи с нея, след като ми предаде малкия урук?

– Не помня.

– Постарай се да си спомниш. Заповяда ли да я убият? Баща му сви устни.

– Нямах причина за това. Тя разбра къде й е мястото... и й се плати добре за труда, доколкото помня. Предполагам, че стюардът я е отпратил по пътя. Не ми е хрумвало да го питам.

– По пътя накъде?

– Накъдето заминават курвите.

Пръстът на Тирион се сви. Арбалетът пусна стрелата тъкмо когато лорд Тивин понечи да стане. Желязото се заби в него малко над слабините, той пак седна и изпъшка. Стрелата се беше забила дълбоко, чак до перата. Около желязото швирна кръв и потече по срамните косми и голите му бедра.

– Ти ме простреля! – отрони той невярващо, с оцъклени от смайване очи.

– Винаги сте схващали бързо ситуацията, милорд – каза Тирион. – Вероятно затова сте Ръката на краля.

– Ти... ти не си... мой син.

– Ето че точно тук грешиш, тате. Повярвай ми, аз съм мъничкото ти копие. А сега ми направи тази услуга: умри бързо, че трябва да хвана един кораб.

За пръв път, откакто се помнеше, баща му изпълни молбата му. Доказателството беше внезапната смрад, когато червата му се изпуснаха в мига на смъртта. „Какво пък, мястото е съвсем подходящо“ – помисли Тирион. Но вонята, която изпълни нужника, даде обилно доказателство, че често повтаряната шега за баща му е поредната лъжа.

Лорд Тивин Ланистър, в края на краищата, не сереше злато.

САМУЕЛ

Кралят беше ядосан. Сам го разбра веднага.

Когато черните братя влязоха един по един и коленичиха пред него, Станис бутна настрана закуската си от корав хляб, солено телешко и варени яйца и ги изгледа хладно. На червената жена Мелисандра до него гледката сякаш ѝ се стори забавна.

„Какво търся аз тук? – запита се Сам, щом червените ѝ очи се спряха на него. – Някой трябваше да помогне на майстер Емон нагоре по стъпалата. Не ме гледай, аз съм само стюардът на майстера.“ Останалите бяха претенденти за командирския пост на Стария мечок, с изключение на Боуен Марш, който се беше оттеглил от надпреварата, на беше останал кастелан и лорд стюард. Сам не разбираше защо Мелисандра трябва да проявява интерес точно към него.

Крал Станис задържа черните братя коленичили необичайно дълго време.

– Стани – най-сетне каза той и Сам помогна на майстер Емон да се изправи.

Лекото покашляне на лорд Джанос Слинг наруши тишината.

– Ваша милост, позволете да изразя радостта ни от това, че сме поканени тук. Когато видях вашите знамена от Вала, разбрах, че владенията са спасени. „Ето, че идва един човек, който никога не забравя дълга си – казах на сир Алисър. – Силен мъж и истински крал.“ Позволете да ви поздравя за великата ви победа над диваците. Певците ще възпеят този ваш подвиг, знам...

– Певците да правят каквото си щат – сръза го Станис. – Спести ми ласкателствата си, Джанос, няма да ти помогнат. – Кралят стана и ги изгледа намръщено. – Лейди Мелисандра ми казва, че все още не сте си избрали лорд-командир. Недоволен съм. Колко още трябва да продължи тази глупост?

– Ваше величество – заговори с оправдателен тон Боуен Марш, – никой все още не е достигнал две трети от гласовете. Минали са само десет дни...

– Цели десет дни пропилены нахалост! А аз трябва да се оправям с пленници, да наложа ред във владенията, война да вода. Решения трябва да се вземат, засягащи Вала и Нощния страж. Изборът трябва да се направи. По право вашият лорд-командир трябва да има глас при взимането

на тези решения.

– Трябва, да – каза Джанос Слинг. – Но трябва да се каже ясно. Ние, братята, сме обикновени войници. Войници, да! А ваша милост знае, че войниците се чувстват най-сигурно, когато получават заповеди. Те само ще спечелят от кралското ви напътствие, според мен. За доброто на кралството. Да им помогне да изберат правилно. Предложението разгневи неколцина от останалите.

– Ти да не искаш кралят и задниците ни да избърше? – каза сърдито Котър Пайк.

– Изборът на лорд-командир принадлежи на Заклетите братя и само на тях – настоя сир Денис Малистър.

– Ако не изберат правилно, няма да изберат мен – проплака Ед Скръбния.

Майстер Емон, спокоен както винаги, заяви:

– Ваша милост, Нощният страж си избира своя водач, откакто Брандън Строителя е издигнал Вала. До Джиор Мормон сме имали деветстотин деветдесет и седем лорд-командири, всеки от които – избран от мъжете, които ще води, и това е традиция от хиляди години.

Станис стисна зъби.

– Нямам намерение да потъпквам вашите права и традиции. Колкото до кралското напътствие, Джанос, ако искаш да кажеш, че трябва да внуша на братята ти да изберат теб, имай куража да го кажеш направо.

Това стъписа лорд Джанос. Той се усмихна нерешително и взе да се поти, но Боуен Марш до него каза:

– Та кой по-добре би командвал черните плащове от един човек, който е командвал златните, ваше величество?

– Всеки от вас, според мен. Даже готвачът. – Кралят изглежда Слинг много студено. – Джанос едва ли е първият златен плащ, който е взимал подкуп, признавам, но може би е първият командир, който е тъпкал кесията си, продавайки постове и повишения. Към края сигурно половината офицери в Градската стража са му плащали част от заплатите си. Така ли е, Джанос?

Вратът на Слинг пламна – Лъжи, само лъжи! Силният мъж си печели врагове, ваша милост знае това. Шепнат лъжи зад гърба му. Нищо не е доказано, никой не е излязъл да каже, че...

– Двама, които бяха готови да кажат, ненадейно умряха на постове-те си. – Станис присви очи. – Не си играйте с мен, милорд. Видях доказателството, което Джон Арин представи на малкия съвет. Ако аз бях крал, щяхте да загубите много повече от поста си, гарантирам ви, но

Робърт сви рамене пред „малките“ ви опущения. „Всички крадат – така каза. – По-добре един крадец, когото знаем, отколкото някой, когото не знаем. Следващият ще е още по-лош.“ Думите на лорд Петир в устата на брат ми, бяс държа. Кутрето имаше нюх към златото и съм сигурен, че е уредил нещата така, че короната да се облагодетелства от подкупничеството ти толкова, колкото и ти самият.

Ченето на лорд Слинг трепереше, но преди да успее да отвори уста, майстер Емон каза:

– Ваша милост, по закон предишните престъпления и грешки на един човек се опрощават и се забравят завинаги, след като изрече клетвата и стане Заклет брат на Нощния страж.

– Това го знам. Ако се окаже, че лорд Джанос е най-доброто, което Нощния страж може да предложи, ще стисна зъби и ще го преглътна. Все ми е едно кого ще си изберете, стига да изберете. Мен война ме чака.

– Ваша милост – каза сир Денис Малистър предпазливо. – Ако говорите за диваците...

– Не говоря за диваците. Знаете това, сир.

– А вие трябва да знаете, че макар да сме безкрайно благодарни за помощта, която ни предложихте срещу Манс Райдър, ние не можем да ви предложим помощ в борбата ви за трона. Нощният страж не взема страна във войните на Седемте кралства. От осем хиляди години...

– Знам историята, сир Денис – пресече го грубо кралят. – Давам ви думата си: няма да ви моля да вдигате мечовете си срещу който и да е от бунтовниците и узурпаторите, които ме тормозят. Искрено очаквам да продължите за защитавате Вала, както сте го правили винаги.

– Ще браним Вала до последния мъж – заяви Котър Пайк.

– Сигурно ще съм аз – каза примирено Ед Скръбния. Станис скръсти ръце.

– Ще поискам от вас още няколко неща. Неща, които сигурно няма да дадете с голяма охота. Искам замъците ви. И искам Дара.

Тези резки думи изтрещяха между черните братя като гърне с адски огън, хвърлено в мангал. Марш, Малистър и Пайк заговориха заедно. Крал Станис ги остави да говорят и когато свършиха, каза:

– Разполагам с три пъти повече мъже от вас. Мога сам да си взема земите, ако пожелаая, но предпочитам да го направя законно, с вашето съгласие.

– Дарът е даден на Нощния страж за вечни времена, ваша милост – настоя Боуен Марш.

– Което означава, че не може законно да бъде заграбен, присвоен или иззет от вас. Но това, което може да се даде, може и да се върне.

– Но какво ще правите с Дара? – попита Котър Пайк.

– Ще го използвам по-добре от вас. Колкото до замъците, Източен страж, Черен замък и Сенчестата кула ще си останат ваши. Поддържайте ги с гарнизони както винаги, но другите трябва да взема за своите гарнизони, ако ще държим Вала.

– Вие не разполагате с хора – възрази Боуен Марш.

– Някои от изоставените замъци са почти в руини – каза Отел Ярвик, Първия строител.

– Руините могат да се възстановят.

– Да се възстановят? – каза Ярвик. – Но кой ще свърши работата?

– Това е моя грижа. Ще поискам от вас подробен списък за сегашното състояние на всеки замък и какво ще е нужно за възстановяването му. Смятам до една година всички да са подсилени с гарнизони и да голят пред вратите им огньовете.

– Огньовете ли? – Боуен Марш погледна притеснено Мелисандра. – Какво, сега и огньовете ли ще палим?

– Ще палите. – Жената се изправи сред вихър от пурпурна коприна и дългата ѝ, светла като мед коса се посипа на раменете ѝ. – Мечовете не могат да отблъснат този мрак. Само Светлината Господня може да го направи. Не се заблуждавайте, добри сирове и доблестни братя, войната, която предстои, не е някаква си дребна свада за земи и почести. Нашата война е за самия живот и ако ние се провалим, светът загива с нас.

Сам усети, че офицерите не знаят как да го приемат. Боуен Марш и Отел Ярвик се спогледаха със съмнение, а Хоб Трипръстия изглеждаше готов час по-скоро да се върне в кухнята и да реже моркови. Но всички сякаш се изненадаха, като чуха как майстер Емон промърмори:

– Това ли е войната за утрото, за която говорихте, милейди? Но къде е принцът предречен?

– Той стои пред вас – заяви Мелисандра, – макар да нямате очи да го видите. Станис Баратеон е прероденият Азор Ахаи, воинът на огъня. В негово лице пророчествата се сбъдват. Червената комета озари небето, за да предизвести неговото идване, и той държи Светлоносеца, червения меч на героите.

Кралят, изглежда, изпита ужасно неудобство от думите ѝ, защото скръпна със зъби и каза:

– Вие ме повикахте и аз дойдох, господа. Сега трябва да живеете с мен, или да умрете с мен. По-добре свикнете с това. – Махна рязко с

ръка. – Това е всичко. Майстер, останете за малко. Тарли, вие също. Останалите сте свободни.

„Аз ли? – помисли Сам стъписан, докато братята му се кланяха и излизаха. – Какво иска той от мен?“ – Ти си онзи, който е убил съществото в снега – каза крал Станис, след като останаха само четиримата.

– Сам Колача. – Мелисандра се усмихна. Сам усети, че се изчервява.

– Не, милейди. Ваша милост. Тоест, аз съм, да. Аз съм Самуел Тарли, да.

– Твоят баща е способен воин – каза крал Станис. – Той веднъж победи брат ми, в Ашфорд. Мейс Тирел искаше да си спечели славата за тази победа, но лорд Рандил реши спора преди Тирел още да е намерил бойното поле. Посече лорд Каферен с грамадния си валириански меч и изпрати главата му на Ерис. – Кралят потърка брадичката си с пръст. – Не си синът, който бих очаквал от мъж като него.

– Аз... аз не съм синът, който той искаше, ваша милост.

– Ако не беше облякъл черното, от теб можеше да излезе полезен заложник – каза Станис.

– Той е облякъл черното, ваша милост – подчерта майстер Емон.

– Знам, знам – каза кралят. – Знам повече, отколкото си мислиш, Емон Таргариен.

Старецът сведе глава.

– Аз съм само Емон, ваша милост. Ние оставяме имената на домовете си, когато изковем своите майстерски вериги.

Кралят кимна, сякаш да каже, че и това знае, и че не го интересува.

– Казаха ми, че си убил онова същество с обсидианова кама – обърна се той към Сам.

– Д-да, ваша милост. Джон Сняг ми я даде.

– Драконово стъкло. – Смехът на червената жена прозвуча като музика. – Замръзнал огън, на езика на древна Валирия. Нищо чудно, че е проклятие за тези студени чеда на Другия.

– На Драконов камък, където беше седалището ми, може да се види много от този обсидиан в старите тунели под планината – каза кралят на Сам. – Парчета, цели отломки, плочи. В по-голямата си част е черен, доколкото помня, но има и малко зелен, малко червен, и пурпурен. Пратих вест на моя кастелан сир Роланд да започне да го вади. Боя се, че няма да задържа Драконов камък много дълго, но може би Господарят на Светлината ще ни даде достатъчно замръзнал огън срещу тези същества преди да падне замъкът.

Сам се окашля.

– В-ваше величество. Камата... драконовото стъкло се скърши, когато се опитвах да намушкам един таласъм.

Мелисандра се усмихна.

– Некромантия оживява тези таласъми, но те си остават само мъртва плът. Стоманата и огънят могат да се справят с тях. Онези, които вие наричате „Другите“, са нещо повече.

– Демони, сътворени от сняг, лед и студ – каза Станис Баратеон. – Древният враг. Единственият враг, който е от значение. – Той се вгледа замислено в Сам. – Казаха ми, че ти с това дивашко момиче сте минали под Вала, през някаква магическа врата.

– Ч-черната порта – заекна Сам. – Под Нощната крепост.

– Нощната крепост е най-големият и най-старият замък на Вала – каза кралят. – Там смятам да вдигна седалището си, докато вода тази война. Ще ми покажеш тази порта.

– Аз... Д-да, стига да... – „Стига още да е там. Стига да се отвори за мъж, който не е от черните. Стига да...“ – Ще я покажеш – отсече Станис. – Аз ще ти кажа кога. Майстер Емон се усмихна.

– Ваша милост – рече той, – преди да си отидем, чуда се, дали бихте ни оказали великата чест да ни покажете този чудодееен меч, за който толкова много сме слушали всички.

– Искаш да видиш Светлоносеца? Сляп?

– Сам ще бъде моите очи. Кралят се намръщи.

– Кой ли не го е виждал това нещо. Защо пък да не го види и един слепец?

Мечът висеше на една кука до камината. Кралят свали колана и извади дългия меч. Стоманата изскърца в дървото и кожата и солария се изпълниха със сияние – примигващ и подскачащ танц от златна, оранжева и червена светлина, с всичките ярки цветове на огъня.

– Каж ми, Сам. – Майстер Емон докосна ръката му.

– Той сияе – тихо каза Сам. – Сякаш е от огън. Няма пламъци, но стоманата е жълта, червена и оранжева, просветва и блести като слънчев лъч над вода, но е по-красиво. Жалко, че не можете да го видите, майстер.

– Вече го виждам, Сам. Меч, пълен със слънчева светлина. Толкова красива гледка. – Старецът се поклонил вдървено. – Ваша милост. Милейди. Беше изключително мило от ваша страна.

Когато крал Станис прибра бляскавия меч в ножницата, стаята сякаш помръкна въпреки слънчевите лъчи, струящи през прозореца.

– Добре, вече го видяхте. Можете да се връщате към задълженията си. И запомнете какво ви казах. Вашите братя ще си изберат лорд-командир тази нощ, или ще ги накарам да съжалят, че не са.

Майстер Емон беше потънал в размисъл, докато Сам му помагаше по тясното вито стълбище. Но докато пресичаха двора, каза:

– Не усетих топлина. А ти, Сам?

– Топлина ли? От меча? – Сам се замисли. – Въздухът трептеше, както при горящ мангал.

– Все пак не усети никаква топлина, нали? А ножницата, която държи този меч, тя е от дърво и кожа, нали? Чух звука, когато Негова милост изтегли меча. Кожата беше ли опърлена, Сам? Дървото изглеждаше ли прогорено или почерняло?

– Не – призна Сам. – Не забелязах.

Майстер Емон кимна. После, в покоите си, помоли Сам да напаля огъня и да му помогне да седне в креслото си до камината.

– Тежко е да си толкова стар – въздъхна, докато се наместваше на възглавницата. – А още по-тежко е да си спял. Липсва ми слънцето. И книгите. Най-вече ми липсват книгите. – Емон махна с ръка. – Няма да ми трябваш повече до избора.

– Избора... Майстер, не можем ли да направим нещо? Това, което кралят каза за лорд Джанос...

– Помня – каза майстер Емон. – Но Сам, аз съм майстер, с верига и заклет. Моят дълг е да съветвам лорд-командира, който и да е той. Няма да е редно точно мен да видят, че подкрепям един претендент или друг.

– Но аз не съм майстер каза Сам. – Не мога ли аз да направя нещо?

Емон обърна слепите си очи към Сам и се усмихна.

– Ами, аз не знам, Самуел. Би ли могъл?

„Бих могъл – помисли Сам. – Длъжен съм.“ При това трябваше да го направи веднага. Ако се поколебаеше, беше сигурен, че ще изгуби куража си. „Аз съм мъж на Нощния страж – напомни си той, докато бързаше през двора. – Мъж съм. Мога да го направя.“ Беше време когато трепереше и цвърчеше като пиле, само щом го погледнеше лорд Мормон, но онова беше старият Сам, преди Юмука на Първите и Цитаделата на Крастър, преди таласъмите, Студени ръце и Другия на неговия мъртъв кон. Сега той беше смел. „Джили ме направи храбър“ – беше казал на Джон. И беше истина. Трябваше да е истина.

От двамата командири Котър Пайк беше по-малко плашещият, затова Сам отиде първо при него, докато все още куражът му не бе охладнял. Намери го в старата Зала на щита да играе на зарове с трима от

мъжете на Източен страж и един червенокос сержант, дошъл от Драконов камък със Станис.

Когато Сам помоли за разрешение да поговори с него, Котър Пайк ревна команда и останалите прибраха зарове и парите си и се магнаха.

Човек не можеше да нарече Котър Пайк хубавец, макар че тялото му под коженото, обшито с железни пъпки яке и грубо тъканите дебели панталони беше стройно, стегнато и жилаво. Очите му бяха малки, носът ступен, а брадичката тясна като връх на копие. Шарката беше раздрала жестоко лицето му и брадата, която си беше пуснал, за да скрие белезите, беше рядка.

– Сам Колача! – каза той вместо поздрав. – Ти сигурен ли си, че си намушкар Друг? Да не е било някой снежен човек?

„Не започва добре.“ – Уби го драконовото стъкло, милорд – обясни отмалял Сам.

– Тъй де, няма спор. Е, казвай, Колачо. Майстерът ли те прати при мен?

– Майстерът ли? – Сам преглътна. – Аз... аз току-що го оставих, милорд. – Не беше съвсем лъжа, но ако Пайк предпочетеше да го схване погрешно, това можеше да го накара да се вслуша. Сам пое дълбоко дъх и подхвана призива си.

Пайк го прекъсна преди да е изрекъл и двайсет думи.

– Искаш от мен да коленича и да целуна пеша на хубавия плащ на Малистър, това ли било? Трябваше да се сетя. Това лордчетата сте като стадо овце. Е добре, кажи на Емон, че само е хабил приказките ти и времето ми. Ако някой трябва да се оттегли, то това е Малистър. Той е твърде стар за работата, може би тъкмо ти трябва да му го кажеш. Изберем ли го, сигурно след три години пак трябва да се събираме тук за нови избори.

– Стар е – съгласи се Сам, – но е с г-голям о-опит.

– В седенето в кулата и суетенето над картите, нали? Той какво се кани да прави, да пише писма до таласъмните ли? Че е рицар, рицар е, но не е боец и едно гърне пикня не давам кого бил свалил от коня на някой тъп турнир преди петдесет години. Полуръката беше спечелил всичките му битки, това и слепец може да го види. На нас повече от всякога ни трябва боец, след като и тоя проклет крал ни се натресе на главите. Добре, днес са само руини и празни полета, но какво ще ни поиска „Негова милост“ утре? Мислиш ли, че на Малистър ще му стиска да се изправи срещу Станис Баратеон и оная червена кучка? – Той се изсмя. – Аз не.

– Значи няма да го подкрепите? – каза отчаяно Сам.

– Ти Сам Колача ли си, или Глухия паток? Няма да го подкрепя. – Пайк вдигна пръст пред лицето му. – Разбери следното, момче. Аз не искам тая скапана работа, никога не съм я искал. Бия се най-добре с палуба под краката, не с кон, а Черен замък е прекалено далече от морето. Но по-скоро ще дам с нажежен меч да ме шибат в гъза, отколкото да връча Нощния страж на оня чистофайник от Сенчестата кула. А ти можеш да припнеш до стареца и да му кажеш какво съм отговорил, ако те попита. – Стана. – Да ми се махаш от очите.

На Сам едва му стигна кураж да каже:

– А-ами ако е някой д-друг? Бихте ли п-подкрепили н-някой друг?

– Кого? Боуен Марш ли? Тоя, дето брои лъжиците? Отел е изпълнител, каквото му се нареди, го прави добре, но нищо повече. Слонт... е, хората му го харесват, признавам, и може би ще си струва да го натикаме в кралската гуша и да видим дали Станис ще се задави, но не. Много от Кралски чертог има у тоя, помни ми думата. На жабата й поникна-ли крила и тя си помислила, че е дракон. – Пайк се изсмя. – Тъй че кой остава, Хоб ли? Можем него да изберем, само че тогава кой ще ви вари овнешкото, Колачо? Приличаш ми на човек, който си обича скапаното овнешко.

Нямаше какво повече да каже. Съкрушен, Сам едва успя да изломоти едно „благодаря“ и поиска разрешение да напусне. „Със сир Денис ще се оправя по-добре“, помъчи се да си внуши, докато крачеше през замъка. Сир Денис беше рицар, със знатно потекло и добре възпитан, при това се държа много добронамерено със Сам, когато го намери с Джили по пътя. „Сир Денис ще се вслуша в думите ми, няма начин.“ Командирът на Сенчестата кула се беше родил под Кънтящата кула на Морския страж и беше Малистър от глава до пети. Яката му беше общита със самур и същият самур очертаваше ръкавите на черния му кадифен жакет. Грижливо оправените гънки на плаща му се стягаха от ноктите на сребърен орел. Брадата му беше бяла като сняг, косата – почти окапала, а лицето му беше нашарено с дълбоки бръчки. И все пак в жестовете му имаше изящество, а в устата – зъби, и годините не бяха похабили нито синьо-сивите му очи, нито вежливостта му.

– Милорд Тарли – каза той, щом стюардът му въведе Сам в Пиката, където бяха отседнали мъжете от Сенчестата кула. – Радвам се да разбера, че сте се възстановили след тежките си изпитания. Мога ли да ви предложа чаша вино? Лейди майка ви е Флорент, доколкото си спомням. Някой ден ще трябва да ви разкажа как свалих от конете и двамата ви дядовци на един и същ турнир. Но днес зная, че имаме по-спешни

грижи. Праща ви майстер Емон, разбира се. Какво иска да ме посъветва той?

Сам отпи от виното и заподбира думите си грижливо.

– Всеки майстер носи верига и се е заклел... не би било редно да се разбере за него, че е повлиял в избора на лорд-командира.

Старият рицар се усмихна.

– Поради което не е дошъл лично. Да, напълно разбирам, Самуел. Двамата с Емон сме стари и мъдри в тези неща. Кажете сега каквото си решил да ми кажеш.

Виното беше сладко. Сир Денис изслуша призива на Сам с гробовна вежливост, за разлика от Котър Пайк. Но когато той свърши, старият рицар поклати глава.

– Съгласен съм, че ако се наложи един крал да посочи нашия лорд-командир, това ще е мрачен ден в историята ни. Особено този крал. Той едва ли ще си опази короната за дълго. Но честно казано, Самуел, Пайк е този, който би трябвало да се оттегли. Аз имам по-голяма подкрепа от него и съм по-подходящ за поста.

– Така е – съгласи се Сам. – Но Котър Пайк също може да свърши работа. Казват, че той много пъти се е доказвал в битка. – Не искаше да обиди сир Денис с хвалби за неговия съперник, но как иначе да го убеди да се оттегли?

– Мнозина от братята ми са се доказвали в битки. Не е достатъчно. Някои неща не могат да се решат с бойната брадва. Майстер Емон ще разбере това, но не и Котър Пайк. Лорд-командирът на Нощния страж е лорд, първо и преди всичко. Той трябва да може да преговаря с други лордове... и с крале също така. Трябва да е човек с тежест, заслужаващ уважение. – Сир Денис се наведе над масата. – Ние с теб сме синове на велики лордове. Знаем колко е важен произходът, кръвта, и че ранното възпитание не може да се замени с нищо. Аз станах скуайър на дванайсет години, а шампион в турнир на двайсет и една. Командир съм на Сенчестата кула от трийсет и три години, Кръв, потекло и обучение са ме подготвили да се оправям с крале. Пайк... е, не го ли чу тази сутрин, когато попита Негова милост дали ще му изтрие задника? Самуел, нямам навик да говоря обидно за своите братя, но да бъдем откровени... железните хора са раса на пирати и крадци, а Котър Пайк е изнасилвал и убивал още от момче. Майстер Хармун пише и чете писмата му, и това е години наред. Не, колкото и да ми е неприятно, че ще разочаровам майстер Емон, честта Не ми позволява да се отдръпна в полза на Пайк от Източен страж.

Този път Сам се беше подготвил.

– Бихте ли могли в полза на някой друг? Ако е някой по-подходящ?

Сир Денис помисли за миг.

– Никога не съм желал този почетен пост за себе си. При предишните избори с благодарност се оттеглих, когато предложиха лорд Мормон, също както и за лорд Коргайл преди това. Стига Нощният страж да остане в добри ръце, ще съм доволен. Но Боуен Марш не е подходящ за задачата, нито Отел Ярвик. А този така наречен „лорд на Харънхъл“ е едно касапско пале, издигнато от Ланистърите. Нищо чудно, че е продажен и подкупен.

– Има друг – каза Сам. – Лорд-командир Мормон разчиташе на него. Довериха му се и Донал Ноя, и Корин Полуръката. Макар да не е с толкова знатно потекло като вас, в жилите му също тече древна кръв.

Роден е в замък и е отрасъл в замък, меча и пиката е изучил от рицар, а писмото от майстер от Цитаделата. Баща му беше лорд, а брат му – крал.

Сир Денис поглади дългата си бяла брада.

– Може би – отрони той след дълга пауза. – Много е млад, но... може би. Виж, той може да стане, признавам го, макар че аз все пак съм по-подходящият. Не се съмнявам в това. Аз бих бил най-добрият избраник.

„Джон каза, че в една лъжа може да има чест, стига да е изречена с добро намерение.“ Сам каза:

– Ако не изберем лорд-командир още тази нощ, крал Станис е решил да посочи Котър Пайк. Каза го на майстер Емон тази заран, след като всички вие напуснахте.

– Разбирам. – Сир Денис стана. – Трябва да помисля за това. Благодаря ти, Самуел. И предай поздравите ми на майстер Емон.

Сам трепереше, докато излизаше от Пиката. „Какво направих? – помисли той. – Какво казах?“ Ако го хванеха с тази лъжа, щяха да го... „Какво? Да ме пратят на Вала? Да ми извадят червата? Да ме превърнат в таласъм?“ Изведнъж всичко му се стори нелепо. Как можеше да се бои от Котър Пайк и от сир Денис Малистър, след като беше видял как един орел яде лицето на Пол Дребния?

Пайк не се зарадва, като го видя отново.

– Пак ли ти? Давай по-бързо, че почваш да ме дразниш.

– Само минутка – обеща Сам. – Вие казахте, че няма да се оттеглим за сир Денис, но че бихте могли да го направите в полза на някой друг.

– Кой е той сега, Колачо? Ти ли?

– Не. Един боец. Донал Ноя му даде Вала, когато дойдоха диваци-те, и той беше скуайърът на Стария мечок. Лошото е само, че е копеле.

Котър Пайк се засмя.

– Седем ада! Ей това ако не набие копие в дъртия задник на Малистър, здраве му кажи! Май ще си струва само заради това. Дали ще се справи хлапакът? – Изсумтя. – Все пак аз щях да съм по-добър. Аз съм нужният човек, всеки глупак може да го разбере.

– Да, всеки глупак – съгласи се Сам, – дори и аз. Но... ами, не трябваше да ви го казвам, но... крал Станис е решил да ни натрапи сир Денис, ако не изберем човек тази нощ. Чух да го казва на майстер Емон, след като ви отпрати.

ДЖОН

Емет Железния беше дългурест като върлина млад шурмовак, чиято издръжливост, сила и майсторство с меч бяха гордостта на Източен страж. След упражненията си с него Джон винаги се прибираще вкочанясал и пребит, а на другия ден се будеше с отоци, точно така, както искаше. Никога нямаше да израсте до повече майсторство с такива като Сатена и Коня, дори с Грен.

Джон обичаше да си мисли, че повечето дни дава, колкото получава, но не и днес. През нощта почти не спа, а час преди изгрев се облече и се качи да се поразходи горе на Вала, докато изгрее слънцето, борейки се в ума си с предложението на Станис. Сега бе уморен и недоспал, а Емет го млатеше безмилостно из двора, притискаше го с буря от удари, а от време на време го пердашеше и с щита. Ръката на Джон изтръпна от сблъсъците, а тъпият тренировъчен меч сякаш ставаше все по-тежък с всяка минута.

Вече беше почти готов да свали оръжието и да поиска почивка, когато Емет му приложи лъжлив замах отдолу и налетя над щита му с дивашки замах, който го улучи в слепоочието. Джон се олюля и шлемът му, както и главата, звъннаха от силата на удара. За миг светът около него се сля в мъгла.

А после годините изчезнаха и той отново беше в Зимен хребет, облечен в подплатено кожено палто вместо с ризницата и стоманената броня. Мечът му беше дървен и срещу него стоеше Роб, а не Емет Железния.

Всяка сутрин се бяха упражнявали заедно, още откакто проходиха: Сняг и Старк, въртяха се и се удряха из дворовете на Зимен хребет, викаха си и се смееха, понякога и ревяха, когато нямаше кой да ги види. Докато се биеха, не бяха момчета, а рицари и славни герои.

– Аз съм принц Емон, Рицаря на драконите – провикваше се Джон, а Роб му отвърщаше:

– Добре де, аз пък съм Флориан Глупака. Или Роб ще каже:

– Аз съм Младия дракон! А Джон ще отвърне:

– Аз пък съм сир Риам Редвин. Тази сутрин той извика пръв:

– Аз съм лорд Зимен хребет! – Извика, както го беше правил сто пъти досега. Само че този път, този път, Роб отговори:

– Не можеш да бъдеш лорд Зимен хребет, ти си незаконороден.

Милейди майка ми казва, че ти никога няма да бъдеш лорд на Зимен хребет.

„Мислех, че съм забравил това.“ Джон усети кръв в устата си от получения удар.

Накрая Холдър и Коня трябваше да го издърпат от Емет Железния. Щурмовакът седеше замаян на земята с поломен на трески щит, с криванато на една страна забрало, мечът му бе отхвърчал на шест крачки през двора.

– Джон, стига! – крещеше Холдър. – Той падна, ти го обезоръжи! Стига!

„Не. Не стига. Никога няма да стига.“ Джон пусна меча си.

– Съжалявам – промълви той. – Емет, ранен ли си? Емет Железния сваля очукания си шлем.

– Коя част от „предавам се“ не можа да схванеш, лорд Сняг? – Но го каза добродушно. Емет беше добродушен и обичаше песента на мечовете. – Воинът да ме пази дано – изпъшка той, – сега разбирам какво е чувствал Корин Полуръката.

Това беше прекалено. Джон се изтръгна от приятелите си и закричи към оръжейната. Ушите му още кънтяха от удара, нанесен му от Емет. Седна на пейката и стисна главата си с ръце. „Защо съм толкова ядосан?“ – запита се, но въпросът беше глупав. „Лорд на Зимен хребет. Мога да стана лорд на Зимен хребет. Наследник на баща ми.“ Но не лицето на лорд Едард видя да се рее пред очите му; лицето беше на лейди Кейтлин. С нейните тъмносини очи и студена, свита уста, тя малко приличаше на Станис. „Желязо – помисли той, – но чупливо.“ Тя го гледаше така, както го беше гледала в Зимен хребет всеки път, когато надвиеше Роб в мечовете или в смятането, или почти във всичко. „Кой си ти? – сякаш казваше винаги този поглед. – Мястото ти не е тук. Защо си тук?“ Приятелите му все още бяха навън, на двора за тренировки, но Джон не беше във форма да им излезе. Той остави оръжейната зад гърба си и заслиза по стръмното стълбище към проходите на червеите – тунелите, свързващи всички цитадели и кули на замъка под земята. Пътят до банята беше къс. Там той скочи в студения басейн да измие потта, след което се накисна в гореща каменна вана. Топлината изсмука отчасти болката от мускулите му и му напомни за калните езерца на Зимен хребет, бълбукащи в гората на боговете. „Зимен хребет – помисли той. – Теон го остави опожарен и съсипан, но аз мога да го възстановя.“ Баща му, разбира се, щеше да иска това, както и Роб. Те никога нямаше да приемат замъкът да остане в руини.

„Ти не можеш да бъдеш лорд на Зимен хребет, ти си незаконороден“, чу той отново гласа на Роб. А каменните крале му ръмжаха с гранитни езици. „Ти нямаш място тук. Това не е твоето място.“ Затвори очи и видя дървото на сърцето, с белите му клони, червените листа и онова строго лице. Язовото дърво беше сърцето на Зимен хребет, винаги казваше лорд Едард... но за да спаси замъка, Джон трябваше да изтръгне това сърце от древните му корени и да го хвърли на алчния огнен бог на червената жена. „Нямам право – помисли той. – Зимен хребет е на старите богове.“ Гласовете, отекващи от сводестия таван, го върнаха в Черен замък.

– Не знам – говореше някой с изпълнен със съмнения тон. – Може би ако го познавах по-добре... лорд Станис нищо добро нямаше да каже за него, това ще ви кажа.

– Кога Станис Баратеон е имал да каже нещо добро за когото и да било? – Кремъчният глас на сир Алисър не можеше да се сбърка с ничий друг. – Ако позволим Станис да ни избере лорд-командира, ставаме всъщност негови знаменосци. Тивин Ланистър няма да забрави това, а знаеш, че накрая все пак ще спечели лорд Тивин. Той вече би веднъж Станис, при Черна вода.

– Лорд Тивин подкрепя Слингт – каза Боуен Марш с треперлив, изпълнен с безпокойство глас. – Мога да ти покажа писмото му, Отел. „Нашият верен приятел и слуга“, така го нарича.

Джон Сняг изведнъж се изправи и тримата мъже замръзнаха, като чуха пляска.

– Господа – каза той с хладна учтивост.

– Ти какво търсиш тука бе, копеле? – попита Торн.

– Къпя се. Но нека да не ви развалям заговорите. – Джон излезе от водата, избърса се, облече се и ги остави да заговорничат.

Навън си даде сметка, че няма представа къде отива. Мина покрай изгърбушената кула на лорд-командира, където някога бе спасил Стария мечок от един мъртвец; покрай Кралската кула, където той със Сатена и Дик Фолард Глухия бяха дочакали магнаря и неговите хора; покрай камарата овъглени останки от голямата дървена стълба. Вътрешната порта беше отворена, така че Джон влезе в тунела, през Вала. Усещаше студа около себе си, тежестта на целия този лед над главата си. Мина през мястото, където се бяха били и бяха загинали счепкани един в друг Донал Ноя и Маг Могъщия, през новата външна порта и отново излезе на бялата и студена слънчева светлина.

Чак тогава си позволи да спре; да си поеме дъх, да помисли. Отел

Ярвик не беше човек с твърди убеждения, освен когато не ставаше въпрос за дърва, камъни и хоросан. Стария мечок знаеше това. „Торн и Марш ще го склонят, Ярвик ще подкрепи лорд Джанос и лорд Джанос ще бъде избран за лорд-командир. Какво ми остава тогава, ако не Зимен хребет?“ Вятърът се вихреше към Вала и дърпаше наметалото му. Той усещаше студа, идещ откъм ледената стена също както се усеща зноят, идещ от огън. Джон придърпа качулката си и закри. Следобедът старееше и слънцето бавно се смъкваше на запад. На стотина разкрача от него се намираще лагерът, където крал Станис беше задържал пленените диваци, в кръг от ровове, наострени колове и високи дървени огради. Вляво от него бяха големите огнени ями, в които победителите бяха изгорили телата на всички от свободния народ, загинали под Вала, с тях – огромните космати великани и Роговите стъпала. Мъртвата зона все още представляваше пустош, с овъглени храсти и втвърден катран, но хората на Манс бяха оставили следи от себе си навсякъде: тук разкъсана кожа, сигурно част от нечия шатра, там великански боздуган, колело от колесница, счупено копие, купчина мамутски изпражнения. В края на Гората на духовете, където бяха шатрите им, Джон седна на един пън.

„Игрит искаше да стана дивак, Станис иска да стана лорд на Зимен хребет. Но аз какво искам?“ Слънцето бавно потъна зад Вала. Джон се загледа как извисяващата се ледена грамада пое червените и розови отблясъци на залеза. „Дали да предпочета да бъда обесен като обърни-плащ от лорд Джанос, или да престъпя клетвите си, да се ожена за Вал и да стана лорд на Зимен хребет?“ Като си го помисли при тези условия, изборът като че ли изглеждаше лесен... макар че ако Игрит беше жива, щеше да е още по-лесен. Вал му беше непозната. На външност, разбира се, никак не изглеждаше зле и при това беше сестра на кралицата на Манс Райдър, но все пак...

„Ако искам да ме обикне, ще трябва да я крада, но пък може да ми даде деца. Някой ден може да държа в ръцете си син, от моята кръв.“ Син беше нещо, за което Джон Сняг никога не беше посмявал да си мечтае, откакто реши да изживее живота си на Вала. „Мога да го нарека Роб. Вал сигурно ще поиска да задържи сина на сестра си, но него можем да го осиновим в Зимен хребет, както и момчето на Джили. Така на Сам няма да му се наложи да лъже. Ще намерим място и за Джили, а Сам ще може да я навещава веднъж-дваж в годината. Синовете на Манс и на Крастър могат да отраснат като братя, както аз някога с Роб.“ И тогава Джон разбра, че го иска. Искаше го повече от всичко, което беше искал някога. „Винаги съм го искал – помисли той гузно. – Боговете

дано ми простят.“ И усети глад в себе си, остър като нож от драконово стъкло. Глад... усещаше го. Храна му трябваше, дивеч, някоя сърна, миришеща на страх, или голям лос, горд и непокорен. Трябваше да убие и да напълни корема си с прясно месо и гореща, тъмна кръв. При тази мисъл устата му се напълни със слюнка.

Мина дълго време, докато разбере какво става. А когато го осъзна, скочи.

– Дух? – Извърна се към гората, и ето го него, пристъпи безшумно и излезе от зеления сумрак, дъхът му бликаше топъл и бял от разтворените му челюсти. – Дух! – извика той и вълчището затича. Беше по-слаб отпреди, но и пораснал също така, и единственият звук, който издаваше, бе тихото прашене на мъртви листа под лапите му. Щом стигна до Джон, той скочи и двамата се затъркаляха счепкани сред кафявата трева и дългите сенки. – Богове, вълчо, къде беше? – каза Джон, след като Дух престана да го дърпа за ръката. – Помислих, че си ми умрял, като Роб и като Игрит, и всички други. Не те усещах, след като се изкачих на Вала, дори в сънищата си. – Вълчището не отговори, но облиза лицето му с език като мокра пила, а очите му уловиха последната светлина и блеснаха като две големи червени слънца.

„Червени очи – помисли Джон. Но не като на Мелисандра.“ Очите му бяха като на язово дърво. „Червени очи, червена уста, бяла козина. Кръв и кост, като дърво на сърцето. Той е на старите богове, тоя.“ И единствен от всички вълчища беше бял. Шест кутрета бяха намерили в снеговете на късното лято, той и Роб; пет сиви, черни и кафяви за петимата Старк, и едно бяло, бяло като Сняг.

И отговорът го осени.

Под Вала хората на кралицата кладяха своя нощен огън. Той видя Мелисандра, излизаща от тунела заедно с краля, за да поведат молитвите, които според нея щяха да задържат мрака надалече.

– Хайде, Дух – каза Джон на вълчището. – С мен. Гладен си, знам. Усещам го.

Затичаха се към портата, обикаляйки отдалече нощния огън, където алчни пламъци дращеха черния корем на нощта.

Кралските хора се мяркаха навсякъде из Черен замък. Щом Джон ги подминеше, се спираха и зяпваха. Никой от тях не беше виждал вълчище, даде си сметка той, а Дух беше два пъти по-голям от обикновените вълци, скитащи в техните южняшки зелени гори. Докато крачеше към оръжейната, Джон случайно погледна нагоре и видя Вал, застанала на прозореца на кулата. „Съжалявам – помисли той. – Не съм аз мъжът,

който ще те открадне оттам.“ В двора за тренировки се натъкна на дузина кралски мъже с факли и копия в ръце. Сержантът им погледна Дух и се намръщи, а двама от войниците му снишиха копията си, но рицарят, който ги водеше, каза:

– Отдръпни се и ги пусни. – А на Джон рече: – Закъсняваш за вечерята.

– Тогава се отстранете от пътя ми, сир – отвърна Джон и той го направи.

Шума го чу още преди да е стигнал подножието на стълбището: Високи гласове, ругатни, някой тропаше по масата. Джон пристъпи и влезе в сводестата зала почти незабелязан. Братята му се бяха скупчили по пейките около масите, но повече бяха стоящите и викащите, отколкото седящите, и никой не се хранеше. Нямаше никаква храна. „Какво става тук?“ Лорд Джанос Слинг се дереше за някакви обърни-плащове и измяна, Емет Железния се беше покачил на една от масите с оголен нож в юмука, Хоб Трипръстия псуваше на майка един шурмовак от Сенческата кула... някакъв мъж от Източен страж удряше с юмрук по масата и настояваше за тишина, но това само усилваше врявата.

Пип пръв видя Джон. Ухили се при появата на Дух, напъха два пръста в устата си и изсвири така, както може да свири само един чирак на глумци. Пронизителният звук проряза царящата глъч като нож. Джон тръгна между масите и още черни братя го забелязаха и замлъкнаха. Накрая се чуваха само стъпките на Джон, потропващи по каменния под, и тихият пукот на цепениците в камината.

Сир Алисър Торн разби тишината.

– Обърни-плащът най-последно ни удостоява с присъствието си. Лорд Джанос беше почервенял и се тресеше.

– Звяра! – ахна той. – Виджте! Звяра, който разкъса до смърт Полуръката. Братя, сред нас крачи превъплъщенец. ВАРГ! Това... това същество не може да ни бъде водач! Това зверче не заслужава да живее!

Дух оголи зъби, но Джон сложи ръка на главата му.

– Милорд – каза той, – ще ми обясните ли какво става тук? Отговори майстер Емон, от другия край на залата.

– Името ти беше предложено за лорд-командир, Джон. Беше толкова нелепо, че Джон се усмихна.

– От кого? – каза той и се огледа за приятелите си. Това със сигурност трябваше да е някоя от шегите на Пип. Но Пип сви рамене, а Грен поклати глава. Вместо тях стана Ед Тблет Скръбния.

– От мен. Добре де, знам, че е жестоко да го направиш на приятел,

но по-добре да си ти, отколкото аз.

Лорд Джанос се разпени отново.

– Това... това е наглост. Ние трябва да обесим това момче. Да! Да го обесим, казвам аз, да го обесим като обърни-плащ и варг, до неговия приятел Манс Райдър. Лорд-командир?! Не, това няма да го приема. Няма да го понеса!

Котър Пайк се надигна.

– Ти ли няма да го понесеш? Ония златни плащове може да са се научили да ти лижат гъза, но сега носиш черния плащ.

– Всеки брат може да ни предложи всяко име за размисъл, стига човекът да си е казал клетвите – заяви сир Денис Малистър. – Толет е в пълното си право, милорд.

Дузина мъже заговориха един през друг и всеки се мъчеше да надвика останалите, и много скоро залата закънтя отново. Този път на масата скочи сир Алисър Торни вдигна ръце за тишина.

– Братя! – изрева той, – това не ни води доникъде. Аз казвам да гласуваме. Този „крал“, който взе Кралската кула, е поставил хора при всички врати, за да се погрижат да не ядем, докато не си направим избора! Така да бъде! Ще избираме и ще избираме, цяла нощ ако трябва... но преди да си хвърлим знаците вярвам, че нашият Пръв строител има да ни каже нещо.

Отел Ярвик се надигна от мястото си бавно и се намръщи. Потърка широката си челюст и рече:

– Е, аз оттеглям името си. Ако сте искали мен, имахте десет възможности да ме изберете, но не го направихте. Не стигнахте. Исках да кажа, че онези, които хвърляха знаци за мен, би трябвало да изберат лорд Джанос...

Сир Алисър кимна.

– Лорд Слинг е най-добрият възможен...

– Не съм свършил, Алисър – възрази Ярвик. – Лорд Слинг е командвал Градската стража на Кралски чертог, всички го знаем, и беше лорд на Харънхъл...

– Той дори не е виждал Харънхъл! – извика Котър Пайк.

– Е, така е – каза Ярвик. – Все едно, сега, след като съм се изправил тук, да ви призная, не помня защо си помислих, че Слинг ще е толкова добър избор. Щеше да е като да ритнем крал Станис в устата, а не разбирам с какво толкова ще ни помогне това. Може пък Сняг да е по-добрият. Той вече от дълго време е на Вала, племенник е на Бен Старк и служи като скуайър на Стария мечок. – Ярвик сви рамене. – Изберете

когото щете, само да не съм аз. – И си седна на мястото.

Почервенялото лице на Джанос Слинг беше станало мораво, а сир Алисън Торн беше пребледнял. Мъжът от Източен страж отново почна да блъска с юмрук по масата, но сега викаше за котела. Няколко братя подхванаха вика му.

– Котелът! – зареваха те като един. – Котелът, котелът, Котелът! Котелът беше в ъгъла до камината, голям, черен и издут, с две грамадни дръжки и тежък капак. Майстер Емон каза нещо на Сам и Клидас и те отидоха, взеха котела и го качиха на масата. Няколко от братята вече се редяха на опашка до буретата със знаците, когато Клидас вдигна капака и едва не го изгърва на пода. С рязък писък и плясък на криле от котела изхвърча огромен гарван. Плесна и се понесе нагоре, търсейки може би гредите или някой прозорец, през който да избяга, но в избата нямаше нито греди, нито прозорци. Гарванът се оказа в капан. Заграчи силно и закръжи из залата, веднъж, още веднъж, и още веднъж. И Джон чу вика на Самуел Тарли:

– Познавам тази птица! Това е гарванът на лорд Мормон! Гарванът кацна на масата най-близо до Джон.

– Сняг – изграчи той. Беше стара птица, мръсна и проскубана. – Сняг – повтори той. – Сняг, сняг, сняг. – Заприсъпва до края на масата, отново разпери криле, полетя и кацна на рамото на Джон.

Лорд Джанос Слинг седна толкова тежко, че се чу „туп“, но сир Алисън се изсмя подигравателно.

– Сир Прасчо си мисли, че всички ние сме глупци, братя – рече той. – Той е научил птицата на тая малка хитрина. Те всички казват „сняг“, идете горе в гарванарника да ги чуете сами. Птицата на Мормон знаеше повече думи от тази.

Гарванът килна глава и погледна Джон. – 3-зърно? – каза птицата с надежда. След като не получи нито зърно, нито отговор, гарванът замърмори: – Котел? Котел? Котел?

Останалото беше върхове на стрели. Порой от върхове на стрели, наводнение от върхове на стрели, толкова върхове на стрели, че удавиха последните няколко камъка и раковини, както и медните петаци.

Когато преброяването свърши, Джон се оказа обкръжен. Някои го тупаха по гърба, а други коленичиха пред него, сякаш наистина беше лорд. Сатена, Оуен Тъпака, Холдър, Жабата, Празен ботуш, Великана, Мъли, Ълмър от Кралския лес, Донел Хил Сладура и още петдесетина напиреха около него. Дивен изтрака с дървените си зъби и каза:

– Божове милостиви, нашият лорд-командир още е в пелени. Емет

Железния рече:

– Надявам се това не означава, че не мога да ви избия скапаната пикня следващия път на тренировката, милорд.

Хоб Трипръстия поиска да разбере дали все пак ще се храни с мъжете, или желае храната да му се носи в солария. Дори Боуен Марш дойде да му каже, че ще се радва да продължи като лорд-стюард, ако така пожелае лорд Сняг.

– Лорд Сняг – каза му Котър Пайк, – ако се осереш, ще ти изтръгна черния дроб и ще го изям суров с лук.

Сир Денис Малистър беше по-вежлив.

– Това, за което ме помоли Самуел, беше трудно – призна старият рицар. – Когато беше избран лорд Коргайл, аз си казах: „Все едно, той е от по-дълго на Вала от теб, ще дойде и твоето време.“ Когато стана лорд Мормон, си помислих: „Той е силен и свиреп, но е стар, все пак може да дойде и твоето време.“ Но ти си още момче, лорд Сняг, и сега трябва да се върна в Сенчестата кула, знаейки, че моето време никога няма да дойде. – Усмихна се уморено. – Не ме карай да умра със съжаление. Чичо ти беше велик мъж. Твоят лорд баща и неговият баща – също. От теб ще очаквам не по-малко.

– Аха – рече Котър Пайк. – И можеш да започнеш, като кажеш на ония кралски хора, че се свърши и че си искаме скапаната вечеря.

– В-вечеря – изграчи гарванът. – В-вечеря, в-вечеря. Кралските хора се разкараха от вратата щом им казаха за избора и Хоб Трипръстия и помощниците му изтичаха до кухните да донесат храната. Джон не искаше да яде. Закрачи през замъка, чудейки се дали не сънува, с гарвана на рамото. След него се повлякоха Пип, Грен и Сам, бърбореха си, но той едва ги чуваше, докато Грен не прошепна:

– Сам го направи! А Пип каза:

– Да, Сам го направи!

Пип носеше мях с вино – отпи здрава глътка и запя:

– Сам, Сам, Сам Магъосника, Сам Чудото, Сам Чародея, той го направи. Но кога го скри тоя гарван в котела бе, Сам, и откъде, седем ада, беше сигурен, че ще литне точно на рамото на Джон? Всичко щеше да осередп, ако птицата беше решила да кацне на дебелията тиква на Джанос Слинг.

– Нищо общо нямам с птицата – настоя Сам. – Когато излетя от котела, за малко щях да се подмокра.

Джон се засмя, почти смяян от това, че все пак помнеше как стана всичко.

– Всички вие сте една пасмина побъркани глупаци, знаете ли го?

– Ние ли? – каза Пип. – Ти наричаш нас глупаци? Не нас избраха за деветстотин деветдесет и осмия лорд-командир на Нощния страж. Ти по-добре му удари малко вино, лорд Джон. Мисля, че тази нощ ще ти трябва доста вино.

Така че Джон Сняг взе меха от ръката му и отпи. Но само една глътка. Валът бе негов, нощта бе тъмна, а трябваше да се изправи и срещу един крал.

САНСА

Тя се събуди мигновено, с изопнати нерви. В първия миг не си спомни къде е. Беше сънувала, че е малка, че още дели спалнята със сестра си Аря. Но чу как слугинята ѝ се мята насън, не сестра ѝ, и това не беше Зимен хребет, а Орлово гнездо. „А аз съм Алайн Каменна, копелдачката.“ Стаята беше студена и черна, въпреки че под завивките ѝ беше топло. Зората още не беше настъпила. Понякога сънуваше сир Илин Пейн и се събуждаше с разтуптяно сърце, но този сън не беше такъв. „Дома. Беше сън за дома ми.“ Орлово гнездо не беше нейният дом. Беше не по-голямо от Стегата на Мегор, а отвън стръмните му бели стени бе само планината и дългото и опасно спускане покрай Небе, Сняг и Камък до Портите на луната в подножието на долината. Нямаше място за вървене и почти нищо за правене. Старите слуги твърдяха, че тези коридори кънтели от смях, когато нейният баща и Робърт Баратеон били повереници на Джон Арин, но това било преди много години. Леля ѝ държеше малко домакинство и рядко позволяваше някой от гостите ѝ да преминава през Портите на луната. Освен възрастната ѝ лична слугиня единствената компания на Санса беше лорд Робърт, осемгодишен, който се държеше по-скоро като тригодишен.

„И Марилион. Марилион винаги е тук.“ Когато им свиреше на вечеря, младият певец често като че ли свиреше специално за нея. Леля ѝ никак не беше доволна. Лейди Лиза лудееше по Марилион и беше изгонила две слугинчета и даже един паж затова, че говорели за него лъжи.

Лиза беше самотна като нея самата. Новият ѝ съпруг, изглежда, прекарваше повечето време в подножието на планината, отколкото на върха ѝ. Сега го нямаше, нямаше го вече от четири дни, беше слязъл, за да се срещне с Корбрей. От малките късчета разговори, които беше подслушала, Санса разбираше, че знаменосците на Джон Арин негодуват от брака на Лиза и не приемат властта на Петир като лорд-протектор на Долината. Старшият клон на дома Ройс беше почти готов да вдигне бунт заради отказа на леля ѝ да подкрепи Роб в неговата война, а Уейнууд, Редфорт, Белмур и Темпълтън им оказваха пълна подкрепа. Планинските кланове също създаваха неприятности, а старият лорд Хънтър беше умрял така внезапно, че двамата му по-млади синове се обвиняваха взаимно, че са го убили. Долината на Арин беше пощадена от войната, но съвсем не беше онова идилично място, каквото го описваше лейди

Лиза.

„Няма да мога да заспя пак – помисли Санса. – В главата ми е бъркотия.“ Избута с неохота възглавницата, смъкна одеялата, отиде до прозореца и го отвори.

Над Орлово гнездо валеше сняг.

Отвън снежинките се сипеха тихо и меко като спомен. „Дали това не ме събуди?“ Долу в градината вече се беше натрупала дебела пелена, загърнала тревата, напрашила храсти и статуи с бяло и натежала по клоните на дърветата. Гледката върна Санса към студените нощи преди много дни, в дългото лято на детството ѝ.

За последен път беше видяла сняг, когато напусна Зимен хребет. „Онзи снеговалеж беше по-лек от този – спомни си тя. – Снежинките се топяха в косата на Роб, когато ме прегърна, а снежната топка, която Аря се опитваше да направи, се разпадна в ръцете ѝ.“ Заболя я, като си спомни колко щастлива беше онази сутрин. Хълън ѝ беше помогнал да се качи на коня и тя беше поела сред вихрещите се около нея снежинки, за да види широкия път. „Мислех, че в онзи ден започва моята песен, но тя почти бе свършила.“ Остави прозореца отворен, докато се обличаше. Знаеше, че ще е студено, въпреки че кулите на Орлово гнездо обкръжаваха градините и ги пазеха от свирепите планински ветрове. Облече си копринено бельо и ленена риза, а над тях топла рокля от синя вълна. Два чифта чорапи на краката, дебели кожени ръкавици и накрая наметало с качулка от мека бяла лисича кожа.

Слугинята ѝ се сви още по-плътно под завивките си, щом снегът започна да се сипе през прозореца. Санса тихо излезе и заслиза по витото стълбище. Отвори вратата към градината. Беше толкова красиво, че тя затаи дъх, за да не наруши тази съвършена красота. Снегът се сипеше и сипеше в призрачна тишина и се стелеше дебел и непокътнат по земята. Всички цветове в света отвън бяха изчезнали. Бели кули, бял сняг и бели статуи, черни сенки и черни дървета, а отгоре – тъмносиво небе. „Чист свят – помисли Санса. – Мястото ми не е тук.“ Но въпреки всичко пристъпи навън. Ботушите ѝ оставяха дълбоки дири в гладката бяла снежна повърхност, но без да издават звук. Санса мина покрай побелелите храсти и тънките тъмни дървета и се зачуди дали все още не сънува. Сипещите се снежинки докосваха лицето ѝ нежно като целувки на любовник и се стапяха по страните ѝ. В средата на градината, до статуята на плачещата жена, лежаща счупена и полузаровена в земята, тя извърна лице към небето и притвори очи. Усещаше допира на снега по миглите си, вкуса му по устните си. Беше вкусът на Зимен хребет.

Вкусът на невинността. Вкусът на сънищата.

Когато отново отвори очи, беше паднала на колене. Не помнеше да е падала. Стори й се, че небето е придобило по-светла отсянка на сиво. „Зората – помисли тя. – Още един ден. Още един нов ден.“ А тя беше гладна за старите дни. За тях се молеше. Но на кого се молеше? Знаеше, че преди време градината е била замислена като гора на боговете, но почвата се бе оказала твърде тънка, за да пусне в нея корен язово дърво. „Гора на боговете без богове, празна като мен.“ Гребна шепа сняг. Тежък и мокър, снегът се лепеше лесно. Санса започна да прави снежни топки, оформяше ги и ги огладдаше, докато станат кръгли, бели и съвършени. Спомни си за един летен сняг, когато Аря и Бран я изненадаха в засада, докато излизаше една сутрин от цитаделата. Дватамата си бяха приготвили по десетина снежни топки, а тя си нямаше нито една. Бран се беше качил на покрива на покрития мост, скрит от очите й, но Санса беше подгонила Аря през конюшните и около кухнята, докато двете не останаха без дъх. За малко щеше да я хване, но се подхлъзна на някакъв лед. Сестра й се върна да види дали не се е наранила. Когато й каза, че не е, Аря я удари в лицето с нова снежна топка, но Санса я хвана за крака, събори я и я тикаше в яката й, когато Джон дойде и не ги разтърва със смях.

„Какво искам да правя с тези снежни топки?“ Тя огледа оскъдния си арсенал. „Няма по кого да ги хвърля. Я по-добре да си направя един снежен рицар. Или даже...“ Слепи две от снежните топки, добави трета, натрупа около тях още сняг и му придаде форма на цилиндър. Когато го завърши, го изправи и изчовърка в него дупки за прозорци. Бойниците отгоре й струваха малко повече усилие, но когато ги направи, вече си имаше кула. „Сега ми трябват и някакви стени – помисли Санса, – а после и цитадела.“ Захвана се за работа.

Снегът се сипеше, а замъкът растеше. Две стени, високи до глезените й, закръглена кухня, квадратна оръжейна, конюшните покрай вътрешната стена на западната стена. Когато го започна, беше само замък, но много скоро Санса разбра, че е Зимен хребет. Намери скършени вейки и нападали клони под снега и направи от тях дърветата за гората на боговете. За гробищните камъни в задния двор използва парчета дървесна кора. Скоро ръкавиците и ботушите й побеляха, ръцете й щипеха, а краката й бяха прогизнали и изстинали, но не я интересуваше. Интересуваше я единствено замъкът. Някои неща си спомняше трудно, но повечето се върна лесно в ума й, сякаш беше напуснала Зимен хребет едва вчера. Кулата на библиотеката, със стръмното и каменно стълбище,

виешо се по външната стена. Къщичката за охраната на портата, двете големи стражеви кули, сводестата порта между тях, зъберите отгоре...

И през цялото време снегът продължаваше да се сипе, трупаше се на преспи около постройките ѝ толкова бързо, колкото тя ги издигаше. Тъкмо оформяше стръмния покрив над Голямата зала, когато чу глас и погледна нагоре да види кой ли може да я вика от прозореца. Добре ли е милейди? Дали не желае да закуси? Санса поклати глава и се залови отново да оформя снега, като добави комин от едната страна на Голямата зала, където отвътре щеше да се намира камината.

Утрото се промъкна в градината като крадец. Сивото на небето бе изсветляло още повече, а дърветата и храстите от черни станаха зелени под снежните си шалове. Няколко слуги излязоха и я погледаха малко, но тя не им обърна внимание и те скоро се прибраха вътре на топло. Санса забеляза, че лейди Лиза се е втренчила надолу от терасата си, загърната в синьо кадифе, обшито с лисича кожа, но когато отново погледна нагоре, леля ѝ я нямаше. Майстер Колемон се показа от гарванарника и надникна за малко надолу, мършав и треперещ, но любопитен.

Мостовете ѝ все се събаряха. Имаше един покрит мост между оръжейната и главната цитадела, и още един, който минаваше от четвъртия етаж на камбанарията до втория на гарванарника, но колкото и старателно да ги оформяше, не искаха да се задържат. Третия път единият се срина върху нея, тя прокълна на глас и седна в снега безсилна и отчаяна.

– Натрупей снега около една пръчка, Санса.

Не знаеше откога я наблюдава, нито кога се е върнал от Долината.

– Пръчка ли? – попита тя.

– Това ще му придаде достатъчно якост, за да се задържи, мисля – каза Петир. – Може ли да вляза в замъка ви, милейди?

Санса се стегна.

– Не го разваляйте. Бъдете... – ...нежен? – Той се усмихна. – Зимен хребет е устоявал на по-свирепи врагове от мен. Това наистина е Зимен хребет, нали?

– Да – призна Санса.

Той внимателно обиколи около стените.

– Често съм го сънувал, в онези дни, след като Кат замина на север с Едард Старк. В сънищата ми той винаги беше някакво мрачно и студено място.

– Не. Той винаги беше топъл, дори когато валеше сняг. Водата от горещите извори се вкарва с тръби през стените му, за да ги затопля, а в стъклените му градини винаги беше като в най-топлия летен ден. –

Санса стана и се извиси над големия бял замък. – Не знам как да направя стъкления покрив над градините.

Кутрето поглади брадичката си, където беше брадата му преди Лиза да го помоли да я обръсне.

– Стъклото е затворено в рамки, нали? Твоят отговор са клонките. Обелваш ги, кръстосваш ги и ги свързваш в рамки с помощта на кора. Ще ти покажа. – Той тръгна из градината, насъбра клонки и пръчки и ги отърси от снега. След като събра достатъчно, прекрачи с една дълга крачка над двете стени и клекна на пети посред двора. Санса се приближи да види какво прави. Ръцете му бяха ловки и сигурни и скоро се получи плетеница от клонки, също като онази, която покриваше стъклените градини на Зимен хребет. – Ще трябва да си представим стъклото, разбира се – каза той и ѝ я подаде.

– Много е хубаво – каза тя. Той я докосна по лицето.

– Това също. Санса не разбра.

– Кое това?

– Вашата усмивка, милейди. Да ви направя ли още една рамка?

– Ако благоволите.

– Нищо не би ме зарадвало повече.

Тя вдигна стените на стъклените градини, а Кутрето ги покри, и когато свършиха с тях, ѝ помогна да разшири стените и да построи помещението за стражата. Когато постави пръчки за покритите мостове, те се задържаха точно както ѝ каза. Първата цитадела беше много лесна, стара и кръгла кула, но Санса отново се затрудни, когато се стигна до поставянето на водоливниците отгоре. Той отново намери отговора.

– Над вашия замък пада сняг, милейди – посочи ѝ той. – Как изглеждат водоливниците, когато са покрити със сняг?

Санса притвори очи, за да ги види в спомена си.

– Те са просто едни бели буци.

– Ами добре. Водоливниците са трудни, но белите буци ще се получат лесно. – И станаха.

Скършената кула беше още по-лесна. Дватама заедно направиха висока кула, коленичиха един до друг, за да я огледят добре, а когато я вдигнаха, Санса заби пръстите си през върха, сграбчи шепа сняг и го хвърли в лицето му.

– Много невежливо беше това, милейди.

– Както и това, че ме доведохте тук, след като се заклехте да ме отведете у дома.

Зачуди се откъде ѝ дойде този кураж, да му го каже толкова

откровено. „От Зимен хребет – каза си Санса. – Зад стените на Зимен хребет съм по-силна.“ Лицето му стана сериозно.

– Да, за това те излъгах... както и за още нещо. Стомахът на Санса се сви.

– За кое?

– Казах ти, че нищо не би ме зарадвало повече от това да ти помогна със замъка. Боя се, че и това беше лъжа. Нещо друго би ме зарадвало повече. – Пристъпи към нея. – Ето това.

Санса се опита да отстъпи, но той я притегли в прегръдката си и изведнъж започна да я целува. Тя плахо се опита да се отскубне, но накрая се притисна още по-плътнo към него. Устата му беше върху нейната и погълна думите ѝ. Миришеше на мента. За миг тя се предаде на целувката му... преди да извърне лице и да се отдръпне.

– Какво правите?

Петир оправи наметалото си.

– Целувам една снежна девица.

– Би трябвало да целувате нея. – Санса погледна нагоре към терасата на Лиза, но сега тя беше празна. – Вашата лейди съпруга.

– Правя го. Лиза няма причини да се оплаква. – Той се усмихна. – Жалко, че не можете да се видите, милейди. Толкова сте красива. Покритата сте със сняг като някое малко мече, но лицето ви е изчервено и едва дишате. Откога си тук навън? Сигурно ти е много студено. Дай ми да те стопля, Санса. Свали тези ръкавици, подай ми ръцете си.

– Няма. – Говореше ѝ почти като Марилион, в нощта, когато се беше напил на сватбата им. Само че този път Лотор Брун нямаше да се появи, за да я спаси; сир Лотор беше човек на Петир. – Не трябваше да ме целувате. Та аз бих могла да ви бъда дъщеря...

– Можеше – призна той с тъжна усмивка. – Но не си, нали? Ти си дъщеря на Едард Старк и на Кат. Но мисля, че май си по-красива от майка си на твоите години.

– Петир, моля ви. – Прозвуча толкова немощно. – Моля те...

– Замък!

Гласът беше висок, пронизителен и детински. Кутрето се извърна от нея.

– Лорд Робърт. – Петир се наведе в насмешлив поклон. – Редно ли е да излизате навън без ръкавици?

– Ти ли направи снежния замък, лорд Кутре?

– Алайн направи повечето, милорд.

– Трябваше да е Зимен хребет – каза Санса.

– Зимен хребет ли? – Робърт беше дребен за осемте си години, хилав, с петниста кожа и гуреливи очи. Под едната си мишница стискаше парцалената си кукла, която носеше навсякъде.

– Зимен хребет е седалището на дома Старк – обясни Санса на бъдещия си съпруг. – Големият замък на Севера.

– Не е толкова голям. – Момчето коленичи пред портата. – Вижте, сега идва един великан, който ще го събори. – Изправи куклата си в снега и започна да я движи тромаво. – Хоп, хоп, аз съм великан, аз съм великан – зареди момчето. – Хо, хо, хо, отворете портите си, или ще ги стъпча, и ще ги размажа. – Робърт разлюля краката на куклата и ритна върха на една от стражевите кули, после събори и другата.

Санса не издържа.

– Робърт, престани! – Но вместо да спре, той отново размаха куклата и една стъпка от стената се срина. Тя посегна към ръката му, но вместо нея хвана куклата, платът изпращя и се скъса. Изведнъж в ръката ѝ се оказа главата на парцаленото човече, в Робърт останаха краката и тялото, а парцалите и триците се изсипаха и се разпиляха по снега.

Устата на лорд Робърт затрепера.

– Ти го убиинии! – зави той. И започна да се тресе. Започна се само с едно леко потреперване, но след миг той падна върху замъка и крайниците му се замятаха. Белите кули и снежните мостове се сринаха и рухваха около него. Санса стоеше и гледаше ужасена, но Петир Белиш хвана братовчед ѝ за китките и извика за майстера.

Само след няколко мига дотичаха стражи и слугинчета, майстер Колемон слезе малко по-късно. Пристъпите не бяха нещо ново за хората в Орлово гнездо и лейди Лиза ги беше приучила да тичат при първия вик на момчето. Майстерът взе в скута си главата на малкия лорд и му даде чаша сънно вино, като мърмореше утешителни думи. Скоро яростта на пристъпа сякаш позагълхна, докато не остана нищо освен лекото треперене на китките.

– Помогнете му до покоите – каза Колемон на стражите. – Едно налагане с пиявици ще му помогне да се успокои.

– Аз съм виновна. – Санса им показа главата на куклата. – Скъсах му куклата. Не исках, но...

– Негово височество събаряше замъка – каза Петир.

– Великанът – изхлипа момчето. – Не бях аз, великанът събори замъка ѝ. Тя го уби! Мразя я! Тя е копеле и аз я мразя! Не искам да ми слагат пиявици!

– Трябва, милорд – каза майстер Колемон. – Лошата кръв ви кара

да се гневите, а гневът довежда пристъпите. Хайде.

Отведоха момчето. „Моя лорд съпруг“ – помисли Санса, загледана тъжно в руините на Зимен хребет. Снегът беше спрял и студът се беше усилил. Тя се зачуди дали лорд Робърт ще се тресе така и на сватбата им. „Джофри поне беше със здраво тяло.“ Обзе я бяс. Тя вдигна един клон, набучи отгоре му главата на скъсаната кукла и го заби върху сринатата стражева кула на снежния замък. Слугите гледаха стъписани, но когато Кутрето видя какво е направила, се засмя.

– Ако приказките са верни, това не е първият великан, чиято глава е забучена на стените на Зимен хребет.

– Онова са само приказки – каза тя и го остави.

В спалнята си свали наметалото и мокрите си ботуши и седна до огъня. Не се съмняваше, че ще я накарат да отговаря за пристъпа на лорд Робърт. „Сигурно лейди Лиза ще ме изпъди.“ Леля й бързо пдеше всеки, който я ядоса, а нищо не можеше да я ядоса повече от хора, за които дозираще, че се държат зле със сина й.

Санса щеше с радост да приеме изгонването си. Портите на луната бяха много по-просторни от Орлово гнездо и при това – много поживени.

Лорд Нестор Ройс изглеждаше навъсен и строг, но замъкът се поддържаше от дъщеря му Миранда и всички говореха колко весел нрав имала тя. Санса дори предполагаше, че долу „копелдашкият“ ѝ произход няма да ѝ пречи толкова. Една от незаконните дъщери на крал Робърт служеше при лорд Нестор и според хорските приказки двете с лейди Миранда бяха добри приятелки, близки като сестри.

„Ще кажа на леля ми, че не искам да се омъжвам за Робърт.“ Дори Върховният септон не можеше да обяви жена за омъжена, ако тя откаже да изрече клетвите. Каквото и да твърдеше леля ѝ, Санса не беше просякиня. Беше на тринадесет години, разцъфтяла и омъжена, и наследничка на Зимен хребет. Понякога съжаляваше малкия си братовчед, но дори не можеше да си представи какво ще е да бъде негова жена. „По-скоро отново бих се омъжила за Тирион.“ Ако лейди Лиза го знаеше, със сигурност щеше да я изпъди... далече от вечно нацупения Робърт, от неговите пристъпи и гуреливите му очи, далече от мазните погледи на Марилион, далече от целувките на Петир. „Ще ѝ го кажа! Да!“ Лейди Лиза я повика час по-късно следобед. Санса през целия ден набираше кураж, но щом Марилион се появи на прага ѝ, съмненията ѝ се върнаха.

– Лейди Лиза настоява да се явите във Високата зала. – Докато говореше певецът я събличаше с очи, но тя вече бе свикнала с това.

Марилион беше хубавец, не можеше да се отрече: с външност на момче, строен, с гладка кожа, с руса като пясък коса и чаровна усмивка. Но в Долината всички го бяха намразили, освен леля й и лорд Робърт. Според приказките на слугите Санса не беше първата девица, която търпи домогванията му, а другите не бяха разчитали на Лотор Брун, който да ги защити. Но лейди Лиза не търпеше никакви оплаквания срещу него. Откакто бе дошъл в Орлово гнездо, певецът беше станал неин любимец. Всяка нощ пееше приспивни песни на лорд Робърт и щипеше носовете на ухажорите на лейди Лиза с куплети, които осмиваха слабостите им. Леля й го беше засипала със злато и дарове: скъпи дрехи, златна гривна, колан, отрупан с лунни камъни, великолепен кон. Беше му подарила дори любимия сокол на покойния си съпруг. Всичко това правеше Марилион много вежлив в присъствието на лейди Лиза и много нагъл в отсъствието й.

– Благодаря – отвърна му вдървено Санса. – Пътя го знам. Той обаче не си отиде.

– Милейди каза да ви заведе.

„Да ме заведе?“ Това не й хареса никак.

– Ти пазач ли си станал вече? – Кутрето беше освободил капитана на гвардията на Орлово гнездо и на негово място бе назначил сир Лотор Брун.

– Нима има нужда да ви пазят? – каза небрежно Марилион. – Трябва да знаете, че съчинявам нова песен. Песен толкова сладка и тъжна, че ще разтопи и вашето замръзнало сърце. Смятам да я нарека „Крайпътна роза“. За едно незаконородено момиче, толкова красиво, че омайва всеки мъж, чиито очи се спрат на него.

„Аз съм Санса от Зимен хребет“, страшно й се прииска да му отвърне. Но вместо това кимна и се остави да я придружи надолу по стълбите на кулата и през моста. Високата зала беше затворена, откакто бе дошла в Орлово гнездо. Санса се зачуди защо леля й я е отворила. Обикновено предпочиташе разкоша на солария или уютната топлина на залата за аудиенции на лорд Арин с гледката към водопада.

Двама стражи в небесносини плащове пазеха от двете страни на двукрилата дървена врата, с копия в ръце.

– Никой няма право да влиза, докато Алайн е с лейди Лиза – каза им Марилион.

– Да. – Мъжете ги пуснаха и кръстосаха копията. Марилион затвори вратите и ги залости с трето копие, по-дълго и по-дебело от двете в ръцете на стражите.

Санса изпита безпокойство.

– Защо правиш това?.

– Милейди ви чака.

Тя се огледа колебливо. Лейди Лиза седеше на подиума на висок стол от резбовано язово дърво, сама. Вдясно от нея имаше друг стол, по-висок от нейния, с купчина сини възглавнички на седалката, но лорд Робърт го нямаше в него. „Дало се е съвзел“ – каза си Санса. Но Марилион едва ли щеше да ѝ го каже.

Санса тръгна по синия килим между редиците вити и тънки колони. Подовете и стените на Високата зала бяха направени от млечнобял мрамор със сини жилки. Лъчи бледа дневна светлина струяха от високите сводести прозорци по източната стена. Между прозорците имаше факли, поставени във високи железни скоби, но не бяха запалени. Стъпките ѝ шумоляха тихо по килима. Вятърът отвън виеше студен и самотен.

Сред толкова бял мрамор дори слънчевата светлина изглеждаше някак студена... макар и не толкова студена, колкото леля ѝ. Лейди Лиза беше облякла рокля от бледожълто кадифе, с огърлица от сапфири и лунни камъни. Кестенявата ѝ коса беше прибрана в дебела плитка и падаше над едното ѝ рамо. Тя седеше във високия стол и гледаше как племенничката ѝ се приближава, с червено и подпухнало лице под белилото и пудрата. На стената зад нея висеше огромно знаме с луната и сокола на дома Арин, в кремаво и синьо.

Санса спря пред подиума и приклекна в почтителен реверанс.

– Милейди. Повикали сте ме. – Чуваше воя на вятъра и тихото подрънкане на струните в ръцете на Марилион в дъното на залата.

– Видях какво направи – каза лейди Лиза. Санса приглади гънките на полите си.

– Надявам се, че лорд Робърт се е оправил? Не съм искала да му скъсам куклата. Той ми събаряше замъка, аз само...

– Ти на свенлива измамница ли ми играеш? – каза леля ѝ. – Не говоря за куклата на Робърт. Видях те как го целуна.

Високата зала изведнъж сякаш стана още по-студена. Стените, по-дът и колоните все едно се превърнаха в лед.

– Той ме целуна.

Ноздрите на Лиза настръхнаха.

– И защо ще го прави? Той има жена, която го обича. Жена, а не момиченце. На него не му трябват такива като теб. Признай си, дете. Ти сама му се хвърли в ръцете. Точно така стана.

Санса направи крачка назад.

– Не е вярно.

– Къде отиваш? Страх ли те е? Такова безпътно поведение трябва да се накаже, но няма да бъда сурова с теб. Ние държим едно момче камшичарче за Робърт, според обичая в Свободните градове. Здравето му е твърде деликатно, за да държи сам камшика. За теб ще намеря някое просто момиче, което да те набие с камшика, но първо трябва да признаеш това, което направи. Не мога да понасям лъжките, Алайн.

– Аз си строях снежен замък – каза Санса. – Лорд Петир ми помагаше, а после ме целуна. Това сте видели.

– Ти капка чест ли нямаш? – каза рязко леля й. – Или ме взимаш за глупачка? Така е, нали? Взимаш ме за глупачка. Да, вече разбирам. Не съм глупачка. Ти си мислиш, че можеш да имаш всеки мъж, който ти хареса, защото си млада и хубава. Не си въобразявай, че не съм забелязала погледите, които хвърляш на Марилион. Зная всичко, което става в Орлово гнездо, малка лейди. Познавала съм и преди такива като теб. Но много грешаш, ако си мислиш, че големите очи и курвенските ти усмивки ще ти спечелят Петир. Той е мой. – Надигна се от стола и се изправи. – Всички се опитваха да ми го отнемат. Милорд баща ми, съпругът ми, майка ми... Най-вече Кейтлин. Тя също обичаше да целува моя Петир, ох, как обичаше. Санса направи нова крачка назад.

– Майка ми?

– Да, твоята майка, твоята скъпа майчица, собствената ми сестра Кейтлин. Дори не помисляй да ми се правиш на невинна, порочна малка лъжкинйо. През всичките онези години в Речен пад тя си играеше с Петир, сякаш е малката й играчка. Дразнеше го с усмивките си, с нежните си думички и похотливите си погледи, и превръщаше нощите му в изтезание.

– Не. – „Майка ми е мъртва – искаше й се да изпищи. – Беше собствената ви сестра, а сега е мъртва.“ – Не го е правила. Не би могла.

– Ти откъде знаеш? Да не си била там? – Лиза слезе от високия подиум и полите й зашумяха. – Да не би да си дошла с лорд Бракън и лорд Блакууд, когато гостувах, за да потвърдят васалството си пред баща ми? Певецът на лорд Бракън ни свири, а Кейтлин онази нощ танцува шест танца с Петир, шест, преброих ги. Когато лордовете започнаха да спорят, баща ми ги отведе в залата си за аудиенции, така че никой не можеше да ни спре да пием. Едмур се напи, какъвто си беше млад... а Петир понечи да целуне майка ти, само че тя го избута. Присмя му се! Той изглеждаше толкова уязвен, че сърцето ми щеше да се пръсне, и след това пи до припадък на масата. Чичо Бриндън го отнесе в спалнята

му преди баща ми да го завари така. Но ти не помниш всичко това, нали? – Погледна я с гняв. – Нали?

„Тя пияна ли е, или е луда?“ – Аз не съм била родена, милейди.

– Не си била родена. Но аз бях, така че не си позволявай да ми казваш какво е вярно. Знаем аз какво е вярно. Ти го целуна!

– Той ме целуна – настоя Санса. – Аз изобщо не исках...

– Млъкни. Не съм ти дала разрешение да говориш. Ти го съблазни, също като майка ти в онази нощ в Речен пад, с нейните усмивки и танци. Мислиш, че мога да забравя ли? Точно в онази нощ се пяхнах в леглото му, за да го утеша. Кървах, но това беше най-сладката болка. Тогава той ми каза, че ме обича, но ме нарече „Кат“, точно преди да заспи. Въпреки това останах с него, докато небето взе да изсветлява. Майка ти не го заслужаваше. Тя така и не му даде своя знак на благосклонност, когато се би с Брандъц Старк. Аз щях да му дам благосклонността си. Аз му дадох всичко. Сега той е мой. Не на Кейтлин и не твой.

Цялата решимост на Санса повехна пред гнева на леля й. Лиза Арин я плашеше също както кралица Церсей.

– Той е ваш, милейди – почна тя, мъчейки се да говори колкото може по-хрисимо и разкаяно. – Ще ми позволите ли да си замина?

– Няма. – Дъхът на леля й миришеше на вино. – Ако беше нечия друга, щях да те изпъдя. Да те пратя долу при лорд Нестор в Портите на луната или да те върна на Пръстите. Щеше ли да те хареса да прекараш живота си сред мърляви жени и овчи кошари? Това бе отредил баща ми за Петир. Всички мислеха, че е заради онзи глупав дуел с Брандън Старк, но не беше така. Баща ми казваше, че трябва на боговете да съм благодарна, че такъв велик лорд като Джон Арин е готов да ме вземе обезчестена, но аз знаех, че е само заради мечовете. Трябваше да се омъжа за Джон, иначе баща ми щеше да ме изхвърли както своя брат, но аз бях отредена за Петир. Казвам ти всичко това, за да разбереш колко се обичаме един друг, колко дълго сме страдали и сме копнели един за друг. Бебе си направихме двамата, едно мило малко бебенце. – Лиза сложи ръка на корема си, сякаш детето все още беше там. – Те ми го взеха и аз се зарекох, че никога няма да позволя да ми се случи отново. Джон поиска да изпрати миличкия ми Робърт на Драконов камък, а онзи пияница, кралят, щеше да го даде на Церсей Ланистър, но аз не им позволих... както няма и на теб да позволя да отвлечеш моя Петир Кутрето. Чу ли ме, Алайн или Санса, или както там се наричаш? Чуваш ли какво ти казвам?

– Да. Заклевам се, никога повече няма да го целуна или... или да го

съблазня. – Санса помисли, че точно това иска да чуе леля й.

– А, значи си го призна. Ти си била, точно както си помислих. Безпътна си като майка си. – Лиза я сграбчи за китката. – Ела сега с мен. Има нещо, което искам да ти покажа.

– Боли ме – изохка Санса. – Моля ви, лельо Лиза, нищо не съм направила. Заклевам се.

Лелята не обърна внимание на хленча й.

– Марилион! – извика тя. – Трябваш ми, Марилион! Трябваш ми! Певецът се бе задържал дискретно в дъното на залата, но при вика на лейди Лиза дойде веднага.

– Милейди?

– Свири ни песен. Свири „Лъжкия и красавица“. Пръстите на Марилион забърсаха струните.

– По пътя лордът яздеше в дъждовен ден, хей-хо, хей-хо. Лейди Лиза задърпа ръката на Санса. Трябваше или да тръгне, или да я повлекат, и тя предпочете да тръгне, до средата на залата и между две колони пред една врата от бяло язово дърво в мраморната стена. Вратата беше плътно затворена с три тежки бронзови лоста, но Санса чу воя на вятъра отвън, напираш по ръбовете й. Щом видя полумесеца, врязан в дървото, стъпалата й се залепиха за пода.

– Лунната врата. – Опита се да се измъкне. – Защо ми показвате Лунната врата?

– Сега цвърчиш като мишка, но в градината бе много храбра, нали? Много храбра беше долу в снега.

– Седеше лейди на терасата и взеше в дъждовен ден, хей-хо, хей-хо, хей-хо...

– Отвори вратата – заповяда Лиза. – Отвори я, казах! Ще го направиш или ще повикам стражите си. – Бутна Санса напред. – Майка ти поне беше смела. Вдигни лостовете.

„Ако направя каквото иска, ще ме пусне.“ Санса сграбчи един от бронзовите пръти, дръпна да го освободи и го хвърли на пода. Вторият лост издрънча в мрамора, после третият. Едва бе докоснала резето и тежката дървена врата направо полетя навътре и с трясък се блъсна в стената. По нея се беше натрупал сняг и сега той нахлу и ги засипа, пометен от силния леденяващ порив. Санса потръпна и се опита да отстъпи назад, но леля й беше зад нея. Лиза я стисна за китките, опря другата си ръка между плешките й и я забута към зейналата врата.

А отвън – бяло небе, падащ сняг и нищо друго.

– Погледни надолу – каза лейди Лиза. – Погледни надолу! Санса се

опита да се изтръгне, но пръстите на леля й се бяха впили в китките й като птичи нокти. Лиза я бутна отново и Санса изпищя. Отпред нямаше нищо освен празнота – и замъка на шестстотин стъпки надолу в пропастта, прилепен до планинския склон.

– Недейте! – изпищя Санса. – Плашете ме! – А зад нея Марилион свиреше на дървената си лютня и пееше:

– Хей-хо, хей-хо, хей-хо...

– Все още ли искаш разрешението ми да си вървиш? Искаш ли?

– Не. – Санса се помъчи да се отскубне, но леля й не помръдна. – Не оттук. Моля ви... – Тя вдигна ръка и пръстите й зашариха да се хватат за рамката на вратата, но не можеха, а стъпалата й се плъзгаха по мокрия мраморен под. Лейди Лиза я тикаше неумолимо напред. Беше по-тежка и по-силна.

– Целуваше го лейди в купата сено – пееше Марилион. Санса се изви настрани, полудяла от страх, и единият й крак се подхлъзна и увисна в пропастта. Тя изпищя. – Хей-хо, хей-ххии, хей-хо... – Вятърът вдигна полите й и захапа голите й крака с ледени зъби. По бузите й се топяха снежинки. Ръката на Санса полетя, намери дебелата кестенява плитка на Лиза и я стисна с все сила.

– Косата ми! – изпищя леля й. – Пусни ми косата! – Тресеше се и хлипаше. Двете се олюляха на ръба. Някъде от много далече се чу тропането на стражите по вратата с копията, искаха да влязат. Марилион спря да пее.

– Лиза! Какво значи това? – Викът прорязва хлиповете и тежкото дишане. В залата отекнаха стъпки. – Махнете се оттам! Лиза, какво правиш? – Стражите продължаваха да блъскат по вратата. Кутретото беше влязъл през задния вход, през господарската врата зад подиума.

Докато Лиза се обръщаше, хватката й за миг се отпусна и Санса успя да се освободи. Залитна и се срина на колене.

– Алайн! Лиза! Що за бяла става тук?

– Тя! – Лиза сграбчи косата на Санса. – Тя е бялата. Тя те целуна!

– Кажете й – примоли се Санса. – Кажете й, че ние само правехме замък...

– Млъкни! – изпищя леля й. – Не съм ти разрешавала да говориш. Не ми пука за твоя замък.

– Тя е дете, Лиза. Дъщеря на Кат. Какво правиш?

– А аз щях да я омъжвам за Робърт! Капка благодарност няма... Няма... няма приличие. Ти не си неин да те целува. Не си неин! Давах и урок, това е всичко.

– Разбирам. – Той поглади брадичката си. – Мисля, че и тя вече разбира. Така ли е, Алайн?

– Да – изхлипа Санса. – Разбирам.

– Не я ща тука. – Очите на леля й блестяха от сълзи. – Защо я доведе в Долината, Петир? Тук няма място за нея. Тя няма място тук.

– Е добре, ще я отпратим тогава. Ще я върнем в Кралски чертог, ако искаш. – Пристъпи към двете. – Хайде, пусни я вече. Пусни я от вратата.

– Не! – Лиза я стисна още по-здраво за косата и я дръпна. Снегът около тях се вихреше и полите им заплющаха. – Не е възможно да я искаш. Не можеш. Тя е едно глупаво празноглаво момиченце. Тя не те обича като мен. Аз винаги съм те обичала. Доказах го, нали? – Сълзите потекоха по червеното ѝ подпухнало лице. – Отдадох ти девичия си дар. Щях да ти дам и син, но те го убиха с лунен чай, с вратига, мента и чревоотрън, лъжица мед и капка кралско петаче. Не бях аз, аз не знаех, аз само изпих това, което ми даде баща ми...

– Това отдавна е минало и забравено, Лиза. Лорд Хостър е мъртъв и старият му майстер също. – Кутрето пристъпи към тях. – Пак ли прекали с виното? Не бива да говориш толкова. Не искаме Алайн да знае повече, отколкото трябва, нали? Нито Марилион.

Лейди Лиза не млъкна.

– Кат нищо не ти даде. Аз бях тази, която ти даде първия пост, която накара Джон да те вземе в двора, за да сме близо един до друг. Ти ми обеща, че никога няма да го забравиш.

– И не съм. Бяхме заедно, точно както го искаше, точно както винаги сме го мислили. Само пусни косата на Санса...

– Няма! Видях те да я целуваш в снега. Тя е същата като майка си. Кейтлин те целуваше в гората на боговете, но ах, тя не го искаше, тя не те искаше. Защо я обичаше повече? Аз бях твоята, винаги ааааз!

– Знам, обич моя. – Той пристъпи още една крачка. – И съм тук. Трябва само да хванеш ръката ми, хайде. – Подаде ѝ ръка. – Няма причина за всички тези сълзи.

– Сълзи, сълзи, сълзи! – захлипа тя истерично. – Няма нужда от сълзи... но не ми каза това в Кралски чертог. Каза ми да пусна сълзите във виното на Джон и аз го направих. Заради Робърт и заради нас! И написах на Кейтлин, и ѝ казах, че Ланистърите са убили милорд съпруга ми, точно както ти ми каза. Беше толкова умно... ти винаги си бил умен, казвах го това на баща ми, казвах му: Петир е толкова умен, той ще се издигне високо, ще се издигне, и е толкова сладък и мил, и аз нося

бебенцето му в корема си... Защо я целуна? Защо? Сега сме заедно, заедно сме след толкова дълго, толкова дълго, защо трябваше да я целуваааш?

– Лиза – въздъхна Петир, – след всички бури, които преживяхме, би трябвало да ми вярваш повече. Кълна ти се, никога няма да те оставя, докато сме живи.

– Наистина ли? – проплака тя. – О, наистина ли?

– Наистина. Сега пусни момичето и ела да ми дадеш целувка. Лиза се хвърли с плач в ръцете на Кутрето. Докато се прегръщаха, Санса изпъзля на четири крака от Лунната врата и обви с ръце най-близката колона. Усети как сърцето ѝ блъска в гърдите. В косата ѝ имаше сняг, а дясната ѝ обувка я нямаше. „Трябва да е паднала. Сигурно е паднала.“ Потръпна и се вкопчи още по-силно.

Кутрето остави Лиза да похлипа още малко на гърдите му, после опря длани на раменете ѝ и леко я целуна.

– Моята сладка ревнива женичка – каза той и се засмя. – Винаги съм обичал само една жена, уверявам те.

Лиза Арин се усмихна треперливо.

– Само една? О, Петир, заклеваш ли се? Само една?

– Само Кат. – И я бутна.

Лиза залитна назад, стъпалата ѝ се хлъзнаха по мраморния под. И изчезна. Не изпищя. В един безкрайно дълъг миг се чуваше само воят на вятъра.

Марилион ахна:

– Вие... вие...

Стражите зад вратата викаха и блъскаха с тежките си копия. Лорд Петир издърпа Санса на крака.

– Не си ранена, нали? – Тя поклати глава и той каза: – Тичай тогава да пуснеш стражите ми. Бързо, няма време за губене. Певецът уби милейди съпругата ми.

ЕПИЛОГ

Пътят нагоре до Стари камъни обикаляше два пъти около хълма, преди да стигне билото. Беше обрасъл и каменист и изкачването му щеше да е бавно дори при най-добро време, а снощният сняг на всичко отгоре го беше разкалял. „Сняг през есента в речните земи, това е необичайно“ – мислеше унило Мерет. Не че беше кой знае какъв сняг; само колкото да покрие земята за една нощ. Започна да се топи още щом слънцето се вдигна. Въпреки това Мерет го взе за лоша поличба. При тези дъждове, наводнения, пожарища и война бяха загубили две реколти и голяма част от третата. Една ранна зима щеше да означава глад за речните земи. Много хора щяха да гладуват, а някои можеха и да измрат от глад. Мерет само се надяваше да не е от тях. „Но бих могъл. С моя късмет – като нищо. Никога не съм имал късмет.“ Склоновете под руините на замъка бяха толкова гъсто обрасли с гори, че в тях като нищо можеха да дебнат разбойници. „Дори сега може да ме следят.“ Мерет се огледа и не видя нищо освен прешип, паламида, острица и боровинки между боровите и сиво-зелените смърчове. Тук-там хилав бряст, ясен или млад дъб се впиваше в земята като буренак. Разбойници не видя, но това все още не означаваше нищо. Разбойниците по ги биваше в криеницата от честните хора.

Мерет, честно казано, мразеше горите, а най-много мразеше разбойниците.

– Съсипаха ми живота тия разбойници – често се оплакваше той на чаша. А много често се заседяваше над чашата, според баща му, често и шумно. „Прав е“ – помисли си той унило. В Близнаците човек трябваше да изпъкне с нещо, инак ще забравят, че си жив, но славата на най-голям пияч в замъка, както беше разбрал, с нищо не подобряваше живота му. „Някога се надявах да стана най-великият рицар, хващал пиката. Боговете ме лишиха от това. Що пък да не пийна по някоя чаша вино от време на време? Да не ме боли главата. Освен това жена ми е свадлива, децата са непрокопсаници. За какво да стоя трезвен?“ Сега обаче беше съвсем трезвен. Е, беше ударил два рога ейл на закуска и чаша червено на тръгване, но това бе само колкото да не го цепи главата. Мерет усещаше как главоболието се трупа зад очите му и ако му дадеше и най-малката възможност, скоро щеше да се чувства все едно, че гръмотевици трещат между двете му уши. Понякога беше толкова силно, че дори

не можеше да заплаче от болка. Тогава не му оставаше нищо освен да се опъне на леглото в някоя тъмна стая с мокър парцал на очите и да къдне лошия си късмет и безименния разбойник, който му го бе причинил.

Само като си го помисли, и се притесни. А никак не беше разумно да си позволи главоболие точно сега. „Ако върна Петир у дома жив и здрав, късметът ми ще се промени.“ Златото го имаше, трябваше само да се качи горе при Старите камъни, да се срещне с проклетите разбойници в рухналия замък и да направи размяната. Най-обикновен откуп. Дори той не можеше да се осере... освен ако не го хванеше толкова лошо главоболие, че да не може да язди. Трябваше да стигне при развалините до залез, а не да реве свит в храстите край пътя. Мерет заразтрива слепоочията си. „Още веднъж около хълма, и съм там.“ Когато бе пристигнало писмото и той се изстъпи да предложи да занесе откупа, баща му примижа и рече:

– Ти ли, Мерет?

И почна да се смее. Мерет трябваше да се моли, докато му дадат проклетата торба със злато.

Нещо изшумоля в крайпътните храсти. Мерет дръпна юздите и поsegна за меча, но беше само катерица.

– Тъпо – каза си той и тикна отново меча в ножницата. – Разбойниците нямат опашки. Седем скапани ада, Мерет, дръж се!

Сърцето му блъскаше в гърдите като на някой новобранец в първия му поход. „Сякаш това е Кралския лес и ще срещам старото Братство, а не жалката шайка дриплъвци на Господаря на мълниите.“ За миг се изкуси да подкара в тръс надолу и да потърси най-близката пивница. Торбата със злато щеше да му купи доста ейл, достатъчно, за да забрави и Петир Пъпката, и всичко. „Да го обесят, сам си го докара. Заслужи си го не, ами оттатък, да се мъкне с някаква лагерна брантия.“ Главата му почна да тупти; засега леко, но той знаеше, че ще става все по-зле. Същност нямаше право да мисли толкова лошо за Петир. „На неговите години и аз правех същото.“ В неговия случай това му докара само срамна шарка, но не биваше да вини момчето. Курвите си имаха чар, особено ако лицето ти е като на Петир. Горкият момък си имаше жена, разбира се, но тя беше половината проблем. Не само че беше два пъти по-голяма от него, но лягаше и с брат му Уолдър, ако приказките бяха верни. В Близнаците се говореше какво ли не и само малко от него беше вярно, но в този случай Мерет го вярваше. Уолдър Черния беше от мъжете, които си взимат каквото си поискат, та жената на брат си ли няма да вземе? Той и жената на Едвин беше взимал, това го знаеха всички,

знаеше се за Хубавата Валда, че се пъха в леглото му от време на време, а някои дори разправяха, че познавал седмата лейди Фрей повече, отколкото се полагало. Нищо чудно, че отказваше да се жени. Що да купува крава, като наоколо има толкова вимета, които сами го молят да ги издои?

Мерет изруга през зъби, заби пети в хълбоците на коня и препусна нагоре по пътя. Колкото и да се изкушаваше да изпие торбата със злато, знаеше, че ако не се върне с Петир Пъпката, по-добре хич да не се връща.

Лорд Уолдър скоро щеше да направи деветдесет и две. Ушите му бяха почнали да си отиват, очите му почти си бяха отишли, а подаграта така го мъчеше, че трябваше да го носят навсякъде. Едва ли щеше да преживее още много и с това всичките му синове бяха съгласни. „А като си отиде, всичко ще се промени, и не към добро.“ Баща му беше свадлив и опърничав, с желязна воля и език като жило на оса, но поне си държеше на своите. На всичките си свои, даже на ония, които го ядосваха и разочароваха. „Даже на ония, чиито имена не може да запомни.“ Един обаче си беше отишъл...

Докато сир Стеврон беше наследникът, беше друго. Старецът беше гледал Стеврон край себе си шестдесет години и беше набил в главата му, че кръвта си е кръв. Но Стеврон умря при кампанията с Младия вълк на запад – „от чакане е умрял, не се съмнявам“, заяде се Лотар Куция, когато гарванът им донесе вестта – а синовете и внуците му бяха друга порода Фрей. Сега наследник беше синът на Стеврон, сир Риман – задръстен, упорит и алчен човек. А след Риман идваха неговите синове, Едвин и Уолдър Черния, които бяха още по-лоши.

– За щастие – каза веднъж Лотар Куция, – те се мразят един друг повече, отколкото мразят нас.

Мерет никак не беше сигурен, че това е щастие, а между другото самият Лотар можеше да е по-опасен и от двамата. Лорд Уолдър беше поръчал клането на Старките на сватбата на Рослин, но целия план го състави Лотар Куция с Рууз Болтън, чак до това кои песни кога да се паят. Лотар беше много забавен да седнеш да пиеш с него на маса, но Мерет не беше толкова глупав, че да му обърне гръб. В Близнаците човек рано научаваше, че можеш да разчиташ само на пълни кръвни роднини, а и на тях – не много.

Когато старецът умреше, сигурно всеки син щеше да хване по свой път, както и всяка дъщеря. Новият лорд на Брода несъмнено щеше да задръжи в Близнаците някои от своите чичовци, племенници и

братовчеди, ония, на които повече разчита, или по-скоро ония, от които смята, че ще има полза. „Останалите ще ни изгони да се оправяме сами.“ Такова бъдеше тревожеше Мерет неопишуемо. Само след по-малко от три години щеше да стане на четиридесет, твърде стар, за да започне живот на дребен рицар... и то ако беше рицар, какъвто впрочем не беше. Нямаше нито земя, нито богатство. Разполагаше само с дрехите на гърба си и почти с нищо друго. Даже конят, който яздеше сега, не беше негов. Не беше достатъчно умен за майстер, нито достатъчно благочестив за септон, нито достатъчно див за наемник. „Боговете нищо не са ми дали, освен раждането ми, а и там им се е досвидяло.“ Каква полза да се родиш син на богат и могъщ дом, ако ще си деветият син? Ако се сложеха в сметката всичките внуци и правнуци, Мерет имаше по-голям шанс да го изберат за Върховен септон, отколкото да наследи Близнаците.

„Нямам късмет – помисли си той горчиво. – Никога не съм го имал този скапан късмет.“ Инак беше едър мъж, широк в гърдите и раменете, макар и среден на ръст. Знаеше, че през последните десетина години е омекнал и затлъстял, но като по-млад беше як почти като сир Хостин, най-големия си брат, когото обикновено смятаха за най-силния мъж от породата на лорд Уолдър Фрей. Като момче го бяха отпратили в Крейкхол да служи като паж. Когато старият лорд Съмнър го направи скуайър, всички бяха решили, че само след няколко години от него ще стане сир Мерет, но разбойниците от Братството на Кралския лес се изпикаха на всичките му планове. Докато неговият колега скуайър Джайм Ланистър се покриваше със слава, Мерет най-напред хвана срамната шарка от една лагерна брантия, после позволи да го плени една жена, дете я наричаха Белия фавн. Лорд Съмнър го откупи от разбойниците, но още в следващата битка беше паднал от удар с боздуган, който му счупи шлема и го остави в несвяст два дни и една нощ. Всички го мислели за умрял, казаха му по-късно.

Мерет не умря, но бойните му дни свършиха. Дори най-лекият удар по главата му причиняваше страхотна болка и го караше да плаче. При тези обстоятелства за рицарство и дума не можеше да става, обясни му доста вежливо лорд Съмнър. Върна го в Близнаците, за да търпи отровна неприязън на лорд Уолдър.

След това късметът му ставаше все по-лош. Баща му успя някак да му уреди добър брак: ожениха го заседна от дъщерите на лорд Дари, още когато Дари се ползваха с високото благоволение на крал Ерис. Но сякаш напук тъкмо когато Мерит отне девствеността на булката си,

Ерис изгуби трона. За разлика от Фрей, Дари бяха твърди таргариенски лоялисти, което им струва половината земи, повечето им богатство и почти цялата им власт. Колкото до лейди съпругата му, тя от самото начало се разочарова много от него и сигурно затова години наред му тръскаше само дъщери: три живи, една мъртвородена, една, която умря като бебе, докато тя най-накрая благоволи да произведе син. Първата им дъщеря се оказа мръсница, втората – чревоугодница. Когато хванаха Ами в конюшните с цели трима коняри, той се беше принудил да я омъжи за един скапан дребен рицар. Положението едва ли можеше да стане по-лошо... докато сир Пейт не реши, че може да си спечели слава, като победи сир Грегър Клегейн. Ами се върна вдовица, за жалост на Мерет и несъмнена радост на всички коняри в Близнаците.

Мерет бе дръзнал да се надява, че късметът му най-после е проработил, когато Рууз Болтън избра да вземе неговата Валда, вместо някоя от по-стройните ѝ и хубави братовчедки. Съюзът с Болтън беше важен за дома Фрей и дъщеря му помогна той да се осигури; мислеше, че това със сигурност ще значи нещо. Стария скоро го изби от главата му.

– Той я избра, щото е дебела – каза лорд Уолдър. – Да не мислиш, че Болтън и една пръдня дава за твоята цивра? Че е седнал и си е рекъл, „Хе, Мерет Овчата глава, точно тоя ми трябва на мене за тъст“, а? Твоята Валда е свиня в коприна, затова я избра той, и не мисля да ти благодаря за това. Щяхме да имаме същия съюз на половината цена, ако прасето ти оставяше лъжицата от време на време.

Последното унижение му го поднесоха с усмивка, когато Лотар Куция го повика да обсъдят ролята му в сватбата на Рослин.

– Всеки от нас трябва да изиграе своята роля, според дарбите ни – каза брат му. Ти ще получиш една и само една задача, Мерет, но съм убеден, че си напълно подходящ за нея. Искам да се погрижиш Големия Джон Ъмбър така да се напие, че да не може да стои на краката си, камо ли да се бие.

„А аз и в това се издъних.“ Беше прикоткал грамадния северняк да изпие достатъчно вино, за да убие трима нормални мъже, но въпреки това, след като занесоха Рослин в брачното ложе, Големия Джон успя да изтръгне мечата от първия, който се нахвърли върху него, а докато го изтръгваше, счупи и ръката му. Осем души трябваша, докато го оковат, при което двама бяха ранени, един убит, а горкият стар сир Леслин Хай остана без половин ухо. Когато вече не можеше да се бие с ръце, Ъмбър продължи да се бие със зъби.

Мерет спря за малко и затвори очи. Главата му биеше като оня

проклет барабан, който биеха на сватбата, и за миг единственото, което можа да направи, бе да се задържи на седлото. „Трябва да продължа“ – каза си той. Ако успееше да върне Петир Пъпката, това безспорно щеше да осигури благоволенията на сир Риман. Петир можеше да е пълен несретник, но поне не беше толкова студен като Едвин, нито толкова горещ като Уолдър Черния. „Момчето ще ми е благодарно за това, а баща му ще види, че съм му верен, че съм човек, който си струва да държи край себе си.“ Но само ако стигнеше горе до залез-слънце със златото. Мерет погледна към небето. „Тъкмо навреме.“ Трябваше му нещо, за да престанат да му треперят ръцете. Той откачи меха от седлото, отвори го и отпи дълга глътка. Виното беше гъсто и сладко, тъмно, та чак черно, но богове, вкусът му си го биваше.

Крепостната стена на Стари камъни някога бе обкръжавала хълма като корона на кралска глава. Бяха останали само основите, високи до кръста камари ронлив камък, покрит с лишеи. Мерет подкара покрай стената към мястото на някогашната порта. Руините тук бяха по-нагъсто и трябваше да слезе, за да преведе коня. На запад слънцето се беше скрило зад пелена от ниски облаци. Прецип и папрат покриваха склоновете, бурените между рухналите стени се издигаха високи до гърдите му. Мерет разхлаби меч в ножницата и се огледа, но не видя разбойници. „Дали не съм сбъркал деня?“ Спря и разтри слепоочията си, но натискът зад очите не намалая. „Седем проклети ада...“ Някъде откъм рухналия някогашен замък отекна тиха музика и се понесе сред дърветата.

Мерет неволно потръпна и удари още една глътка. „Мога просто да ида до Староград и да изпия всичкото злато. Нищо добро не е излизало, когато си имаш работа с разбойници.“ Оная зла кучка Венда беше изгорила един фавн на задника му, докато го държа в плен. Нищо чудно, че жена му го презираше. „Трябва да се оправя с това, Петир Пъпката един ден може да стане лорд на Брода, Едвин няма синове, а Уолдър Черния има само копелета. Петир ще запомни кой е дошъл да го прибере.“ Отпи отново, запуши меха и поведе жребеца към някогашния двор на замъка.

По земята се стелеше гъста пелена нападали листа, като войници след някое голямо клане. Върху един порутен от вятъра и дъжда каменен саркофаг седеше кръстосал крака мъж в избелели зеленикави дрипи и подрънкваше струните на дървена лютня. Музиката беше тиха и тъжна. Мерет позна песента. „Високо в залите на нявгашни крале танцува Джени с призраците свои...“ – Слез оттам – каза Мерет. – Седнал си върху крал.

– Стария Тристифер няма нищо против кокалестия ми задник. Чука

на правосъдието, така са го наричали. Отдавна не е слушал нови песни. – Разбойникът скочи долу. Тънък и стегнат, с тясно лице и лисичи черти, устата му беше толкова голяма, че усмивката му сякаш стигаше от ухо до ухо. Над челото му се вееха няколко кичура кафява коса. Той ги избута с ръка и каза: – Помните ли ме, милорд?

– Не. – Мерет се намръщи. – Откъде да те помня?

– Пях на сватбата на дъщеря ви. И много добре, мисля. Она Пейт, за когото тя се омъжи, ми беше братовчед. Ние в Седем потока всички сме братовчеди. Макар че беше стиснат, когато дойде ред да ми плати. – Мъжът сви рамене. – Защо лорд баща ви никога не ме е канил да свиря в Близнаците? Не вдигам сигурно достатъчно шум за негово благородие? Той обича да е силно, чувал съм.

– Златото носиш ли? – попита дрезгав глас зад гърба му. Гърлото на Мерет пресъхна. „Проклети разбойници, винаги се крият в храстите.“ Същото беше в Кралския лес. Тъкмо мислиш, че си хванал петима от тях, и други десет ще ти скочат изневиделица.

Когато се обърна, всички бяха около него: навъсена шайка старци и безбради хлапаци, по-малки и от Петир Пъпката, повечето облечени в груби дрипи, шавена кожа и по някой къс броня, откъсната от мъртъвци. С тях имаше и някаква жена, загърната в наметало, три пъти по-голямо от самата нея и със спусната качулка. Мерет беше твърде смутен, за да може да ги преброи, но трябва да бяха поне една дузина, ако не и две.

– Зададох въпрос. – Говорещият беше едър брадат мъж с криви зъби и счупен нос, по-висок от Мерет, макар и не с такова шкембе. Носеше кърпен жълт плащ. – Къде е златото ни?

– В дисагите. Сто златни дракона. – Мерет се окашля. – Ще го получите, когато се уверя, че Петир...

Един трътлест едноок разбойник закричи напред преди да е свършил, бръкна най-нахално в дисагите и извади торбата. Мерет понечи да го сграбчи за ръката, но премисли. Разбойникът развърза торбата, извади една монета и я захапа.

– На вкус е добре. – Надигна торбата. – И на тегло е добре. „Сега ще вземат златото и ще задържат и Петир“ – помисли Мерет и го обзе паника.

– Това е целият откуп. Всичко, което поискахте. – Дланите му се изпотиха и той ги отърка в панталоните си. – Кой от вас е Берик Дондарион? – Дондарион беше лорд преди да стане разбойник, може би все още беше мъж на честта.

– Ми, май че аз трябва да съм – каза едноокият.

– Ти си един проклет лъжец, Джек – рече едрият мъж с брадата и жълтия плащ. – Днес е мой ред да бъда лорд Берик.

– Значи ли това, че аз трябва да бъда Торос? – Певецът се засмя. – Милорд, колкото и да ми е тъжно, на лорд Берик му се наложи да отиде на друго място. Времената са тревожни, знаете, има толкова битки за водене. Но ние и без него ще се оправим с вас, нямайте страх.

Мерет имаше страх колкото щещ. А и главата му тътнеше. Още малко и щеше да се разреве.

– Златото го получихте – каза той. – Дайте ми сега племенника ми и да си ходя.

– Той е в гората на боговете – каза мъжът в жълтия плащ. – Ще ви заведем при него. Ноч, ти му дръж коня.

Мерет подаде юздите с неохота. Друг избор не виждаше.

– Мехът – изломоти той. – Глътка вино, да ми мине...

– С такива като теб не прием – срязва го мъжът с жълтия плащ. – На-сам. След мен.

Листата прасяха под петите му и всяка стъпка го пронизваше като копие в слепоочията. Вървяха мълчаливо. Вятърът се усилваше. Последните лъчи на гаснещото слънце бяха в очите му, когато прекрачи обраслия с мъх камънак на някогашната цитадела. Отзад беше гората на боговете.

Петир Пъпката висеше от клона на един дъб със стегнат здраво клуп около дългия му тънък врат. Очите му се бяха изцъклили и се взираха обвиняващо в Мерет. „Много закъсня“, сякаш му казваха. Но той не беше закъснял. Не беше! Беше дошъл точно когато му казаха.

– Убили сте го! – изграчи Мерет.

– На тоя умът му сече като меч – каза едноокият.

В главата на Мерет препускаше стадо зубри. „Майко милостива“ – помисли той.

– Аз донесох златото.

– И добре направи – каза добродушно певецът. – Ще се постареем да го използваме за добро.

Мерет извърна очи от Петир. Усети в гърлото си вкус на жлъчка.

– Вие... нямахте право.

– Имахме въже – каза онзи с жълтия плащ. – Това право стига. Двама от разбойниците хванаха ръцете на Мерет и ги вързаха здраво зад гърба му. Беше толкова стъписан, че дори не опита да се съпротивлява.

– Недейте – успя само да каже. – Аз дойдох да откупя Петир. Вие

казахте, че ако донеса златото до залез-слънце, той няма да пострада...

– Е – каза певецът, – тук ни хванахте натясно, милорд. Това беше донякъде лъжа, признавам.

Едноокият разбойник пристъпи към него с дълга намотка конопено въже. Върза единия край около врата му, дръпна здраво и затегна възела под ухото му. Другия край преметна през дъбовия клон. Едрият в жълтия плащ го хвана.

– Какво правите? – Мерет разбра колко глупаво прозвуча въпросът, но още не можеше да повярва в това, което ставаше. – Няма да посмеете да обесите един Фрей!

Жълтия плащ се изсмя.

– Онзи другия, пъпчивото момче, той каза същото.

„Той не го мисли сериозно. Не е възможно да го мисли сериозно.“ – Баща ми ще ви плати. Аз ще ви донеса голям откуп, повече от Петир, два пъти повече.

Певецът въздъхна.

– Лорд Уолдър може да е полусляп и да го мъчи подаграта, но не е толкова глупав, че да захапне два пъти една и съща стръв. Боя се, че следващия път вместо сто дракона ще прати сто меча.

– Ще го направи! – Мерет се постара да го каже заплашително, но гласът му изневери. – Хиляда меча ще прати и ще ви избие всички!

– Първо трябва да ни хване. – Певецът вдигна очи към нещастния Петир. – А и не може да ни обеси два пъти, нали? – Изтръгна тъжна нота от дървената си лютня. – Хайде сега, вие да не вземете да се подмокрите! Трябва само да ми отговорите на един въпрос и аз ще им кажа да ви пуснат.

Мерет щеше да им каже всичко, стига това да му спаси живота.

– Какво искате да знаете? Ще ви кажа истината, заклевам се. Разбойникът му се усмихна окуражително.

– Ами всъщност търсим едно избягало псе.

– Псе ли? – Мерет се обърка. – Какво псе?

– Отговаря на името Сандор Клегейн. Торос твърди, че се бил запътил към Близнаците. Намерил салджиите, които го прекарили през Тризбеца, и нещастния содомит, дето го ограбил на кралския път. Да сте го виждали случайно на сватбата.

– На Червената сватба? – Черепът на Мерет всеки миг щеше да се пръсне, но той положи отчаяно усилие да си спомни. Бъркотията беше голяма, но със сигурност някой щеше да спомене, ако бяха видели кучето на Джофри да души из Близнаците. – Не беше в замъка. Не и на

главния пир... може да е бил на копелдашкия пир или в лагерите, но... не, някой щеше да каже...

– Водел е едно дете със себе си – каза певецът. – Слабичко момиче, около десетгодишно. Или може би момче, на същите години.

– Не, не мисля – отвърна Мерет. – Доколкото знам, не.

– Значи не? Ах, колко жалко. Ами тогава отивате ей там, горе.

– Не! – проплака Мерет. – Не, недейте! Аз ви отговорих, казахте, че ще ме пуснете.

– Струва ми се, че казах, че ще им кажа да ви пуснат. – Певецът погледна към мъжа с жълтия плащ. – Лим, пуснете го.

– Я си го наври – отвърна грубо едрият разбойник.

Певецът погледна Мерет, сви безпомощно рамене и започна да свири „Деня, в който обесиха Черния Робин“.

– Моля ви! – Последните остатъци от куража на Мерет потекоха по крака му. – Аз нищо лошо не съм ви направил. Донесох ви златото, както казахте. Отговорих ви на въпроса. Аз имам деца!

– Каквито Младия вълк никога няма да има – каза едноокият разбойник.

Мерет едва можеше да мисли заради тътена в главата си.

– Той ни опозори, цялото кралство ни се смееше, трябваше да очистим петното от честта си. – Баща му беше казал всичко това и много повече.

– Сигурно. Какво ли разбира една пасмина скапани селяци от лордска чест? – Жълтия плащ уви три пъти края на въжето около ръката си. – Но виж, от убийство разбираме.

– Не е убийство. – Гласът му изпищя пронизително. – Беше възмездие, имахме право на възмездие. Беше война! Егон, викахме му Звънчото, горкият малоумен, той никому нищо лошо не направи, обаче лейди Кейтлин му преряза гърлото. Загубихме петдесетина мъже в лагерите. Сир Гарс Гудбрук, мъжа на Кира, и сир Титос, сина на Джаред... някой му пръсна главата с брадва... вълчището на Старк уби четири от вълчите ни псета и откъсна ръката на кучкаря от рамото, и то след като го дупчихме със стрели...

– И зашихте главата му на шията на Роб Старк, след като и двамата бяха мъртви – каза мъжът с жълтия плащ.

– Баща ми го направи. Аз само пих. Не можете да убиете човек за това, че е пил. – Тогава Мерет си спомни нещо, нещо, което може би щеше да го спаси. – Казват, че лорд Берик е справедлив, че никого не убива, освен ако не се докаже нещо срещу него. Нищо не можете да

докажете срещу мен. Червената сватба беше работа на баща ми, на Риман и на лорд Болтън. Лотар сряза въжетата на шатрите, за да рухнат, и постави стрелците с арбалетите между музикантите в галерията, Уолдър Копелето водеше атаката срещу лагерите... имаше и други... които искате, но не аз, аз само пих малко вино... вие нямате свидетел!

– Виж, точно тук много греших. – Певецът се обърна към жената с качулката. – Милейди?

Разбойниците отвориха път и тя пристъпи напред, без да каже дума. Когато свали качулката, нещо стегна Мерет в гърдите и за миг той престана да диша. „Не. Не! Аз я видях как умря. Беше мъртва цял ден и цяла нощ преди да я съблекат гола и да хвърлят тялото ѝ във водата. Реймънд ѝ преряза гърлото от ухо до ухо. Тя беше мъртва.“ Наметалото ѝ и яката скриваха прореза, оставен от меч на брат му, но лицето ѝ беше още по-ужасно, отколкото го помнеше. Плътта беше омекнала като пача във водата и беше добила цвета на пресечено мляко. Половината ѝ коса я нямаше, а останалата бе побеляла и станала чуплива като на старлица. Под разбития череп лицето ѝ беше разкъсана кожа и черна кръв, там където се беше драла с нокти. Но най-ужасното в това лице бяха очите ѝ. Очите ѝ го виждаха. И го мразеха.

– Тя не говори – каза едрият мъж с жълтия плащ. – Вие, скапани копелета, сте ѝ отрязали езика. Но помни. – Обърна се към мъртвата жена и рече: – Какво ще кажете, милейди? Той участва ли?

Лейди Кейтлин не откъсна очи от него. После кимна.

Мерет Фрей отвори уста да помоли за милост, но клупът задави думите му. Петите му се откъснаха от земята и въжето се вряза дълбоко в меката плът под брадичката му. И той политна нагоре, изрита и се загърчи. Нагоре. И нагоре. И нагоре.

ПРИЛОЖЕНИЕ

КРАЛЕТЕ И ТЕХНИТЕ ДВОРОВЕ

КРАЛЯТ НА ЖЕЛЕЗНИЯ ТРОН

Джофри Баратеон, първият с това име, тринадесетгодишно момче, най-големият син на крал Робърт I Баратеон и кралица Церсей от дома Ланистър,

– майка му, кралица Церсей, кралица регент и протектор на Владенията,

– заклетите мечове на Церсей:

– сир Осфрид Черно котле, по-младият брат на сир Озмунд Черно котле от Кралската гвардия,

– сир Озни Черно котле, най-малкият брат на сир Озмунд и сир Осфрид,

– сестра му, принцеса Мирцела, деветгодишно момиче, повереница на принц Доран Мартел в Слънчево копие,

– брат му, принц Томен, осемгодишно момче, наследник на Железния трон,

– дядо му, Тивин Ланистър, лорд на Скалата на Кастърли – неговите роднини по бащина линия:

– чичо му Станис Баратеон, разбунтувал се владетел на Драконов камък, титулуващ се „крал Станис Първи“,

– дъщерята на Станис Шайрийн, единадесетгодишно момиче,

– чичо му {Ренли Баратеон}, разбунтувал се владетел на Бурен край, убит в бойния си лагер,

– братът на баба му сир Елдън Естермонт,

– синът на сир Елдън сир Емон Естермонт,

– синът на сир Емон сир Арин Естермонт,

– неговите роднини по майчина линия:

– вуйчо му сир Джайм Ланистър, наричан Кралеубиеца, пленник в Речен пад,

– вуйчо му Тирион Ланистър, наричан Дяволчето, джудже, ранен в битката при Черна вода,

– Подрик Пейн, скуайър на Тирион,

- капитанът на гвардията на Тирион сир Брон Черна вода, бивш наемник,
- Шае, конкубинка на Тирион, войнишка курва, сега слугиня на Лолис Стоукуорт,
- братът на дядо му, сир Кеван Ланистър,
- синът на сир Кеван сир Лансел Ланистър, бивш скуайър на крал Робърт, ранен смъртоносно в битката за Черна вода,
- братът на дядо му {Тигет Ланистър}, умрял от синя пъпка,
- синът на Тигет, Тирек Ланистър, скуайър, изгубил се след големия уличен метеж,
- невръстната невяста на Тирек, лейди Ермесанда Хейфорд,
- незаконородените му сестра и братя, копелета на крал Робърт:
- Мия Каменна, деветнадесетгодишна девица, на служба при лорд Нестор Ройс при Лунните порти,
- Джендри, чирак ковач, бежанец в речните земи, който не знае за произхода си,
- Едрик Буря, единственият известен незаконен син на крал Робърт, повереник на чичо си Станис на Драконов камък, неговата Кралска гвардия:
  - сир Джайм Ланистър, лорд-командир,
  - сир Мерин Трант,
  - сир Бейлон Суан,
  - сир Озмунд Черно котле,
  - сир Лорас Тирел, Рицарят на цветята,
  - сир Арис Оукхарт, малкият му съвет:
  - лорд Тивин Ланистър, Ръка на краля,
  - сир Кеван Ланистър, надзорник на правото,
  - лорд Петир Белиш, наричан Кутрето, надзорник на хазната,
  - Варис, евнух, наричан „Паяка“, надзорник на слухарите,
  - лорд Мейс Тирел, надзорник на корабите,
  - Великият майстер Пицел дворът и свитата му:
  - сир Илин Пейн, Кралското правосъдие, палач,
  - лорд Халайн Пиромантът, Мъдрост на Гилдията на алхимиците,
  - Лунното момче, смешник и глумец,
  - Ормонд от Староград, кралски арфист и бард,
  - сир Донтос Холард, глумец и пияница, бивш рицар, наричан сир Донтос Червения,
  - Джалабхар Ксхо, принц на Долината на Червеното цвете, изгнанник от Летните острови,

- лейди Танда Стоукуорт,
- Фалайс, нейна дъщеря, омъжена за сир Болман Бърч,
- Лолис, нейна дъщеря, тридесет и четири годишна девица, неомъжена и полуобезумяла, бременна след изнасилване,
- нейният лечител и съветник майстер Френкен,
- лорд Джилс Росби, болнав старец,
- сир Талад, обещаващ млад рицар,
- лорд Морос Слинг, скуайър, най-големият син на бившия командир на Градската стража,
- Джотос Слинг, неговият по-малък брат, скуайър,
- Данос Слинг, неговият още по-малък брат, паж,
- сир Борос Блът, бивш рицар на Кралската гвардия, изгонен от кралица Церсей заради проявен страх,
- Джосмин Пекълдън, скуайър и герой от Битката за Черна вода,
- сир Филип Фуути, награден с титлата лорд на Блатата за проявена доблест в битката за Черна вода,
- сир Лотор Брюн, наречен Лотор Ядача на ябълки заради подвизите му в Битката за Черна вода, бивш наемен конник на служба при лорд Белиш,
- други лордове и рицари в Кралски чертог:
- Матис Роуан, лорд на Златна дъбрава,
- Пакстър Редвин, лорд на Арбор,
- синовете близнаци на лорд Пакстър, сир Хорас и сир Хобър, наричани подигравателно Ужас и Лигльо,
- лечителят на лорд Редвин майстер Балабар,
- Ардриан Селтигар, лорд на о-в Нокът,
- лорд Ализандър Стедмън, наричан Свидлото,
- сир Бонифър Хейсти, наричан Добрия, прочут рицар,
- сир Донел Суан, наследник на Камен шлем,
- сир Ронет Конингтън, наричан Ронет Червения, Рицарят на Трифонов полог,
- Юрейн Води, копелето на Дрифтмарк,
- сир Дермът от Дъждовния лес, прочут рицар,
- сир Тимън Лъснатия меч, прочут рицар,
- хората на Кралски чертог:
- Градската стража („златните плащове“):
- {сир Джейслин Байуотър, наричан „Желязната ръка“}, командир на Градската стража, убит от собствените си войници по време на битката за Черна вода,

– сир Адам Марбранд, командир на Градската стража, заместил сир Джейслин,

- Чатая, собственичка на скъп публичен дом,
- Алайая, нейната дъщеря,
- Данси, Марей, Джайде – момичета на Чатая,
- Тобо Мот, майстор оръжейник,
- Железен корем, ковач,
- Хамиш Арфиста, прочут певец,
- Бетани Хубавопръстата, певица,
- Аларик от Ейсен, странстващ певец,
- Галиеон Кайски, певец, прочут с дългите си песни,
- Саймън Сребърния език, певец.

Знамето на крал Джофри показва коронования елен на Баратеон, черен на златно поле, и лъва на Ланистър, злато върху пурпур, в бойни пози.

КРАЛЯТ НА СЕВЕРА КРАЛЯТ НА ТРИЗЪБЕЦА

Роб Старк, владетел на Зимен хребет и крал на Севера, най-големият син на лорд Едард Старк, владетеля на Зимен хребет, и на лейди Кейтлин от дома Тъли, петнадесетгодишно момче,

– неговото вълчище, Сив вятър,
– майка му, лейди Кейтлин, от дома Тъли, вдовица на лорд Едард Старк,

– братя и сестри:

– неговата сестра, принцеса Санса, дванадесетгодишна девица, пленничка в Кралски чертог,

– вълчището на Санса {Лейди}, убита при замъка Дари,

– неговата сестра, принцеса Аря, десетгодишно момиче, изгубено, смятат я за загинала,

– вълчището на Аря, Нимерия, изгубена при Тризъбеца,

– неговият брат, принц Брандън, наричан Бран, наследник на Севера, деветгодишно момче, смятат го за загинал,

– вълчището на Бран, Лято,

– спътници и защитници на Бран:

– Мийра Тръстиката, шестнадесетгодишна девица, дъщеря на лорд Хоуланд Тръстиката от Страж Сива вода,

– Джойен Тръстиката, неин брат, тринадесетгодишен,

- Ходор, простодушно конярче, висок седем стъпки,
- неговият брат, принц Рикон, четиригодишно момче, смятат го за мъртъв,
- вълчището на Рикон, Рошльо,
- спътница и защитничка на Рикон:
- Оша, пленена дивачка, служила в кухните на Зимен хребет,
- неговият неконнороден брат Джон Сняг, Заклет брат на Нощния страж,
- вълчището на Джон, Дух,
- неговите родинни по бащина линия:
- по-големият брат на баща му {Брандън Старк}, убит по заповед на крал Ерис II Таргариен,
- сестрата на баща му {Лиана Старк}, загинала в Планините на Дорн по време на бунта на Робърт,
- по-младия брат на баща му Бенджен Старк, Заклет брат на Нощния страж, изгубил се отвъд Вала,
- неговите роднини, по майчина линия:
- по-младата сестра на майка му, лейди на Орлово гнездо и вдовица на лорд Джон Арин,
- нейният син, Робърт Арин, лорд на Орлово гнездо,
- по-малкият брат на майка му, сир Едмур Тъли, наследник на Речен пад,
- братът на дядо му, сир Бриндън Тъли, наричан Черната риба,
- неговите заклет мечове и бойни съратници:
- неговият скуайър, Оливар Фрей,
- сир Вендел Мандърли, втори син на владетеля на Бял пристан,
- Патрек Малистър, наследник на Морски страж,
- Даси Мормон, най-голямата дъщеря на лейди Мейг и наследничка на Мечия остров,
- Джон Ъмбър, наричан „Малкия Джон“, наследник на Последно огнище,
- Донел Локи, Оуен Норей, Робин Флинт, северняци,
- неговите лордове знаменосци, капитани и командири:
- (с армията на Роб в Западните земи) – сир Бриндън Тъли Черната риба, командващ съгледвачите и предните отряди,
- Джон Ъмбър, наричан Големия Джон, командващ авангарда,
- Рикард Карстарк, лорд на Кархолд,
- Галбарт Гловър, господарят на Дълбоки лес,
- Мейг Мормон, лейди на Мечия остров,

- {сир Стеврон Фрей}, най-големият син на лорд Уолдър Фрей и наследникът на Близнаците, загинал при Волското кръстовище,
- най-големият син на Стеврон, сир Риман Фрей,
- синът на сир Риман, Черния Уолдър Фрей,
- (с войската на Рууз Болтън при Харънхъл) – Рууз Болтън, лорд на Дредфорт,
- сир Енис Фрей, сир Джаред Фрей, сир Хостийн Фрей, сир Дануел Фрей,
- техният незаконороден брат, копелето Ронел Реки,
- сир Уилис Мандърли, наследникът на Бял пристан,
- сир Кайл Кондон, рицар на служба при него,
- Ронел Стаут,
- Варго Хоут, от свободния град Кохор, капитан на наемническа банда, т.нар. Храбра дружина,
- негов помощник, Ърsvик, наричан Верния,
- негов помощник, септон Ът,
- Тимеон Дорнски, Рордж, Иго, Дзоло Дебелия, Хапката, Тор Джот от Ибин, Пиг, Три пръста, негови хора,
- Кибърн, майстер без верига и някогашен некромант, негов лечител,
- (със северната армия, шурмуваща Дъскъндейл) – Робет Гловър, от Дълбоки лес,
- сир Хелман Толхарт, от Тореново поле,
- Харион Карстарк, единственият жив син на лорд Рикард Карстарк и наследник на Кархолд,
- (пътуващи с костите на лорд Едард) – Халис Молън, капитан на гвардейци на Зимен хребет,
- Джакс, Квент, Шад, гвардейци,
- негови лордове знаменосци и кастелани, на север:
- Виман Мандърли, лорд на Бял пристан,
- Хоуланд Тръстиката лорд на наколното укрепление Страж Сива вода,
- Море Ъмбър, наричан Вранояда, и Ходър Ъмбър, с прозвище Курвенската напаст, чичовци на Големия Джон Ъмбър, кастелани на Последно огнище,
- Лиеса Флинт, лейди на Вдовишкия страж,
- Ондрю Локи, лорд на Стар замък, старец,
- {Клей Кервин}, лорд на Кервин, четиринадесетгодишно момче, убито в битката за Зимен хребет,

- неговата сестра, Джонел Кервин, двадесет и три годишна девица, сега владетелка на Кервин,
  - {Леобалд Толхарт}, по-малкият брат на сир Хелман, кастелан на Тореново поле, убит в битката за Зимен хребет,
  - съпругата на Леобалд, Берена от дома Рогов лес,
  - синът на Леобалд, Брандън, четиринадесетгодишно момче,
  - синът на Леобалд, Берен, десетгодишно момче,
  - синът на сир Хелман {Бенфред}, убит от железните мъже при Камен бряг,
  - дъщерята на сир Хелман, Едара, деветгодишно момиче, наел едничка на Тореново поле,
  - лейди Сибел, съпруга на Робет Гловър
  - синът на Робет, Гавен, тригодишен, законен наследник на Дълбоки лес, пленник на Аша Грейджой,
  - дъщерята на Робет, Ерена, едногодишно бебе, пленничка на Аша Грейджой,
  - Ларенс Сняг, незаконен син на лорд Рогов лес, тринадесетгодишен, повереник на Галбарт Гловър, пленник на Аша Грейджой в Дълбоки лес.
- Знамето на краля на Севера остава каквото си е от хиляди години: сивото вълчище на Старките от Зимен хребет, тичащо през ледено бяло поле.

КРАЛЯТ В ТЯСНОТО МОРЕ

- Станис Баратеон, първият с това име, втори син на лорд Стефон Баратеон и на лейди Кассана от дома Естермонт, бивш лорд на Драконов камък,
- съпругата му, лейди Селайз от дома Флорент,
  - принцеса Шайрийн, тяхна дъщеря, единадесетгодишна,
  - Кърпеното лице или Кръпчо, нейният малоумен шут,
  - незаконороденият му племенник Едрик Буря, копеле на крал Робърт от Делена Флорент,
  - неговите скуайъри, Деван Държеливи и Бриен Фаринг,
  - неговият двор и васали:
  - лорд Алестер Флорент, лорд на Цитаделата Чиста вода и Ръка на краля, чичо на кралицата,
  - сир Аксел Флорент, кастелан на Драконов камък и водач на

хората на кралицата, чичо на кралицата,
– лейди Мелисандра Асшайска, наричана „Червената жена“, жрица на Р'хлор, Господаря на Светлината и Бога на Пламъка и Сянката,
– майстер Пилос, лечител, наставник и съветник,
– Сир Давос Държеливия, наричан още „Луковия рицар“ и понякога „Късата ръка“, някогашен контрабандист,
– съпругата му лейди Маря, дъщеря на дърводелец,
– техните седем сина:
– {Дейл}, загинал на Черна вода,
– {Алард}, загинал на Черна вода,
– {Матос}, загинал на Черна вода,
– {Марик}, загинал на Черна вода,
– Деван, скуайър при крал Станис,
– Станис, деветгодишно момче,
– Стефон, шестгодишно момче,
– Саладор Саан, от свободния град Лис, титулуващ себе си принц на Тясното море и лорд Залив Черна вода, корабовладелец на „Валириан“ и на флота галери,
– Мейдзо Мар, евнух на служба при него,
– Корейн Сатмантес, капитан на неговата галера „Танцът на Шалая“,
– Овесената каша и Змиорката, негови тъмничари, – неговите лордове знаменосци:
– Монтерис Веларион, лорд на Приливите и господар на Дрифт-марк, шестгодишно момче,
– Дърам Бар Емън, лорд на Остри нос, петнадесетгодишно момче,
– сир Джилбърт Фаринг, кастелан на Бурен край,
– лорд Елууд Ливадите, първи помощник на сир Джилбърт,
– майстер Джърн, съветник и лечител на сир Джилбърт,
– лорд Люкър Читеринг, наричан Малкия Люкър, шестнадесетгодишно момче,
– Лестър Мориген, лорд на Свраче гнездо,
– неговите рицари и заклетни мечове:
– сир Ломас Естермонт, вуйчо на краля,
– неговият син, сир Андрю Естермонт,
– сир Роланд Буря, наричан Копелето на Нощната песен, незаконен син на покойния лорд Браян Карън,
– сир Пармен Крейн, наричан Пармен Пурпура, пленник в Планински рай,

- сир Ерен Флорент, по-младият брат на кралица Селайз, пленник в Планински рай,
- сир Джералд Гоуър,
- сир Тристън от Белязания хълм, служил преди това на лорд Гън-сър Сънглас,
- Луис, наричан Рибарката,
- Омер Боровинката.

Крал Станис е избрал за свое знаме яростното сърце на Господаря на Светлината – червено сърце, обкръжено от оранжеви пламъци на яр-кожълто поле. Вътре в сърцето е изобразен коронованият елен на дома Баратеон, на черно поле.

ЗАДМОРСКАТА КРАЛИЦА

Денерис Таргариен, Първата с това име, халееси на дотраките, наричана Денерис Родената в буря, Неизгоримата, Майката на драконите, единственото останало живо дете на крал Ерис II Таргариен, вдовица на хал Дрого Дотракски,

- нейните отрастващи дракони, Дрогон, Визерион, Регал,
- нейната Кралска гвардия:
- сир Джора Мормон, бивш лорд на Мечия остров, изпратен в изгнание, заради търговия с роби,
- Джого, ко и кръвен ездач, бичът,
- Аго, ко и кръвен ездач, лъкът,
- Ракаро, ко и кръвен ездач, аракхът,
- Белвас Силния, евнух, бивш роб от бойните арени на Мийрийн,
- неговият стар скуайър Арстан, наричан Бялата брада, мъж от Вестерос,
- нейните лични слугини:
- Ирри, дотракско момиче, петнадесетгодишна,
- Джикуи, дотракско момиче, четиринадесетгодишна,
- Гролео, капитан на голямата гемия „Балерион“, пентоски моряк, нает от Илирио Мопатис,
- нейните покойни близки:
- {Регар}, неин брат, принц на Драконов камък и наследник на Железния трон, съсечен от крал Робърт при Тризъбеца,
- {Ренис}, дъщеря на Регар от Елия Дорнска, убита при завземането на Кралски чертог,

- {Егон}, син на Регар от Елия Дорнска, убит при завземането на Кралски чертог,
- {Визерис}, неин брат, титулувал се крал Визерис, Третият с това име, наричан Краля просяк, убит във Вее Дотрак от ръката на хал Дрого,
- {Дрого}, нейният съпруг, хал на дотраките, непобеден в битка, умрял от рани,
- {Рего}, мъртвороденият ѝ син от хал Дрого, убит в утробата ѝ от Мирри Маз Дуур,
- известните ѝ врагове:
  - хал Поно, бивш ко на Дрого,
  - хал Джако, бивш ко на Дрого,
  - Маго, негов кръвен ездач,
  - Немрящите на Карт, магьосническа сган,
  - Пиат Прий, картски магьосник,
  - Жалостивите, гилдия на картски наемни убийци, – нейните несигурни съюзници:
    - Ксаро Ксоан Даксос, търговски принц от Карт,
    - Куайте, обвързана със сянката, маскирана жена от Асшай,
    - Илирио Мопатис, магистър от Свободния град Пентос, който е уредил бракосъчетанието на Денерис с хал Дрого,
    - в Ащатор:
      - Кразнис мо Наклоз, богат роботърговец,
      - неговата робиня Мисандей, десетгодишно момиче, от Мирния народ на Наат,
      - Граздан мо Улхор, стар и много богат роботърговец,
      - неговият роб, Клеон, касапин и готвач,
      - Сив червей, евнух от Неопетнените,
      - в Юнкай:
        - Граздан мо Ераз, посланик и благородник,
        - Мерио от Браавос, наричан „Копелето на Титана“, капитан на „Вторите синове“, наемническа чета,
        - Кафявия Бен Плум, сержант във Вторите синове, наемник със съмнителен произход,
        - Прендал на Гезн, наемник от Гхиз, капитан на Бурните врани, наемническа чета,
        - Салор Плешивия, картски наемник, капитан на Бурните врани,
        - Даарио Наарис, тирошки наемник, капитан на Бурните врани,
        - в Мийрийн:
          - Ознак зо Пал, герой на града.

Знамето на Таргариените е знамето на Егон Завоевателя и основа ната от него династия: триглав дракон, червен на черно поле.

КРАЛЯТ НА ОСТРОВИТЕ И НА СЕВЕРА

Бейлон Грейджой, Деветият с това име след Сивия крал, титулуващ се крал на Железните острови и на Севера, крал на Солта и на Скалата, Син на Морския вятър и лорд Жътвар на Пайк,

– неговата съпруга кралица Аланис, от дома Харлоу,

– техните деца:

– {Родрик}, най-големият им син, убит при Морски страж по време на Бунта на Грейджой,

– {Мейрон}, вторият им син, убит на Пайк по време на Бунта на Грейджой,

– Аша, тяхна дъщеря, капитан на „Черен вятър“, завладяла замъка Дълбоки лес,

– Теон, най-малкият им син, капитан на „Морска кучка“ и за кратко принц на Зимен хребет,

– скуайърът на Теон, Векс Пайк, копеле на брата на лорд Ботли, ням дванадесетгодишен момък,

– екипажът на Теон, мъжете от „Морска кучка“:

– Урцен, Мейрон Ботли, наричан Рибешкия мустак, Стиг, Гевин Харлоу, Кадуил,

– братята му:

– Юрон, наричан Свраче око, капитан на „Тишина“, прочут разбойник, пират и плячкаджия,

– Виктарион, лорд-капитан на Железния флот, собственик на „Железна победа“,

– Ерон, наричан Мокра коса, жрец на Удавения бог,

– дворцовото му домакинство на Пайк:

– майстер Вендамир, лечител и съветник,

– Хеля, пазач на замъка,

– неговите воители и заклетите мечове:

– Дагмър с прякора Ждрелото, капитан на „Пиещата пяна“,

– Синия зъб, капитан на боен кораб,

– Ълър, Скайт, гребци и воители,

– Андрик Навъсеня, мъж с гигантски ръст,

– Карл, наричан Карл Девицата, безбрад, но смъртно опасен, –

народът на Владетелския пристан:

- Отър Ширита, ханджия и сутеньор,
- Сигрин, корабостроител,
- неговите лордове знаменосци:
- Савейн Ботли, лорд на Владетелски пристан, на Пайк,
- лорд Винч, от Желязната дъбрава, на Пайк,
- Стоунхауз, Дръм и Гудбрадър, от Стари Уик,
- лорд Гудбрадър, Спар, лорд Мерлин, и лорд Фарвинд, от Голям

Уик,

- лорд Харлоу, от Харлоу,
- Волмарк, Майр, Стоунтри и Кенинг, от Харлоу,
- Оркууд и Тоуни, от Оркмънт,
- лорд Блактайд от Черния прилив,
- лорд Солтклиф и лорд Съндърли от Солена скала.

ДРУГИ ДОМОВЕ, ВЕЛИКИ И МАЛКИ

ДОМЪТ АРИНА

Арините са потомци на кралете на Планината и Долината, една от най-древните и чисти родословни линии на андалското благородническо съсловие. Домът Арин не е взел страна във Войната на петимата крале и държи силите си, за да защитава Долината на Арин. Гербът на Арин е луна и сокол, бели на небесносиньо поле. Девизът на Арините е: „Високо като честта“.

Робърт Арин, владетел на Орлово гнездо, Защитник на Долината, Гарант на Изтока, болнаво осемгодишно момче,

– майка му, лейди Лиза от дома Тъли, третата съпруга и вдовица на {лорд Джон Арин}, покойната Ръка на краля, и сестра на Кейтлин Старк,

– домашната му свита:

- Марилион, красив млад певец, любимец на лейди Лиза,
- майстер Колемон, съветник, лечител и наставник,
- сир Марвин Белмур, капитан на гвардията,
- Морд, жесток тъмничар,
- неговите лордове знаменосци и придворни:

– лорд Нестор Ройс, върховен стюард на Долината и кастелан на Лунните порти, от по-младото разклонение на дома Ройс,

- синът на лорд Нестор, сир Албар,
- дъщерята на лорд Нестор, Миранда,
- Мия Каменна, незаконородено момиче на служба при него, дъщеря на крал Робърт,
- лорд Йон Ройс, наричан Бронзовия Джон, лорд на Рунстоун (Вълшебната скала), от по-стария клон на дома Ройс, братовчед на лорд Нестор,
- най-големият син на лорд Йон, сир Андар,
- вторият син на лорд Йон, {сир Робар}, рицар от Гвардията на Дъгата на Ренли Баратеон, убит при Бурен край от сир Лорас Тирел,
- най-малкият син на лорд Йон, {сир Ваймар}, мъж от Нощния страж, изгубил се отвъд Вала,
- сир Лин Корбрей, ухажор на лейди Лиза,
- Мичел Редфорт, негов скуайър,
- лейди Аня Уейнууд,
- най-големият син и наследник на лейди Аня, сир Мортън, ухажор на лейди Лиза,
- вторият син на лейди Аня; сир Донел, Рицаря на Портата,
- Еон Ловеца, владетел на Дълъг лък, старец и ухажор на лейди Лиза.
- Хортън Редфорт, лорд на Редфорт

ДОМЪТ ФЛОРЕНТ

Флорентите от замъка Бистра вода са заклетии знаменосци на Тирел въпреки по-старите претенции на дома Планински рай поради кръвната връзка с дома Градинарите, древните крале на Предела. При избухването на Войната на петимата крале лорд Алестер Флорент е подкрепил Тирел на страната на крал Ренли, но неговият брат сир Аксел избира крал Станис, на когото е служил от години като кастелан на Драконов камък. Племенничката му Селайз е била и е кралицата на крал Станис. Когато Ренли загива при Бурен край, Флорентите преминават на страната на Станис с цялата си военна сила, първи от знаменосците на Ренли. Гербът на дома Флорент е лисича глава в цветен венец.

- Алестер Флорент, лорд на Бистра вода,
- съпругата му, лейди Мелара от дома Крейн,
- техните деца:
- Алекайн, наследник на Бистра вода,

- Мелеса, омъжена за лорд Рандил Тарли,
- Реа, омъжена за лорд Лейтън Хайтауър,
- роднините им:
- сир Аксел, кастелан на Драконов камък,
- {сир Риам}, умрял след падане от кон,
- дъщерята на сир Риам, кралица Селайз, омъжена за крал Станис,
- най-големият син и наследник на сир Риам, {сир Имри}, командващ флотата на Станис Баратеон при Черна вода, загинал с кораба „Гняв“,
- вторият син на сир Риам, сир Еррен, пленник в Планински рай,
- сир Колин,
- дъщерята на Колин, Делена, омъжена за сир Хосман Норкрос,
- синът на Делена, Едрик Буря, незаконороден, от крал Робърт, дванадесетгодишен,
- синът на Делена, Алестер Норкрос, осемгодишен,
- синът на Делена, Ренли Норкрос, двегодишно момче,
- синът на Колин, майстер Омер, на служба в Стар дъб,
- синът на Колин, Мерел, скуайър в Арбор,
- сестра му, Рилийн, омъжена за сир Рикерд Крейн.

ДОМЪТ ФРЕЙ

Могъщи, богати и многобройни, Фрей са знаменосци на дома Тъли, мечовете им са заклети в служба на Речен пад, но не винаги изпълняват усърдно дълга си. Когато Робърт Баратеон се сблъсква с Регар Таргариен на Тризъбеца, Фрей се явяват едва в края на битката и оттогава лорд Хостър Тъли винаги нарича Уолдър Фрей с прозвището „лорд Фрей Закъснелия“. За Уолдър Фрей също така се говори, че е единственият лорд в Седемте кралства, който може да изтърси от гашите си цяла армия на бойното поле.

В началото на Войната на петимата крале Роб Старк спечелва съюза на лорд Уолдър, обещавайки да се ожени за една от дъщерите или внучките му. Двама от внучите на лорд Уолдър са изпратени в Зимен хребет като повереници.

Уолдър Фрей, лорд на Бродовете,

- от първата му жена, {лейди Пера от дома Ройс}:
- {сир Стеврон}, най-големият им син, загинал след Битката при Волско кръстовище,

- съпругата му {Корена Суан}, починала от охтика,
- най-големият син на Стеврон, сир Рима̀н, наследник на Близнаците,
- синът на Рима̀н, Едвин, женен за Джанис Хънтър,
- дъщерята на Едвин, Валда, осемгодишно момиче,
- синът на Рима̀н, Уолдър, наричан Черния Уолдър,
- синът на Рима̀н, Петир, наричан Петир Пъпката,
- съпругата му Миленда Каръ̀н,
- дъщерята на Петир, Пера, петгодишно момиче,
- съпругата му {Джейни Лидъ̀н}, умряла след падане от кон,
- синът на Стеврон, Егон, малоумен, с прозвище Звъ̀нчо,
- дъщерята на Стеврон, {Мийгел}, умряла при раждане,
- съпруг сир Дафин Ванс,
- дъщерята на Мийгел, Мариан, девица,
- синът на Мийгел, Уолдър Ванс, скуайър,
- синът на Мийгел, Патрек Ванс,
- съпруга {Марсела Уейнууд}, умряла при раждане,
- синът на Стеврон, Уолтъ̀н, женен за Дийна Хардинг,
- синът на Уолтъ̀н, Стефон, наричан Сладкия,
- дъщерята на Уолтъ̀н, Валда, наричана Валда Яснолйката,
- синът на Уолтъ̀н, Брая̀н, скуайър,
- сир Емъ̀н, женен за Дженна от дома Ланистър,
- синът на Емъ̀н, сир Клеос, женен за Джейни Дари,
- синът на Клеос, Тивин, единадесетгодишен, скуайър,
- синът на Клеос, Вилем, паж при Ейшмарк,
- синът на Емъ̀н, сир Лайъ̀нъл, женен за Мелеса Крейкхол,
- синът на Емъ̀н, Тион, скуайър, пленен при Речен пад,
- синът на Емъ̀н, Уолдър, наричан Уолдър Червения, паж при Скалата на Кастърли,
- сир Енис, женен за {Тиана Вайлд}, умряла при раждане,
- синът на Енис, Егон Кръ̀вника, разбойник,
- синът на Енис, Регар, женен за Джейни Бийзбъ̀ри,
- синът на Регар, Робър̀т, тринадесетгодишно момче,
- дъщерята на Регар, Валда, десетгодишно момиче, наричана Валда Бялата,
- синът на Регар, Джонос, осемгодишно момче,
- Периан, омъжена за сир Леслин Хайг,
- синът на Периан, сир Харис Хайг,
- синът на Харис, Уолдър Хайг, четиригодишно момче,

- синът на Периан, сир Донел Хайг,
- синът на Периан, Алин Хайг, скуайър,
- от втората му жена, {лейди Кирена от дома Суан}:
- сир Джаред, най-големият им син, женен за {Алис Фрей},
- синът на Джаред, сир Титос, женен за Зои Блейнтри,
- дъщерята на Титос, Зия, четиринадесетгодишна девица,
- синът на Титос, Захъри, дванадесетгодишно момче, обучаващо се в септата на Староград,
- дъщерята на Джаред, Кира, омъжена за сир Гарс Гудбрук,
- синът на Кира, Уолдър Гудбрук, деветгодишно момче,
- дъщерята на Кира, Джейни Гудбрук, шестгодишна,
- септон Лусиън, на служба във Великата септа на Белор, в Кралски чертог,
- от третата му жена {лейди Амарей от дома Крейкхол}:
- сир Хостийн, най-големият им син, женен за Белена Хавик,
- синът на Хостийн, сир Арууд, женен за Риела Ройс,
- дъщерята на Арууд, Риела, петгодишно момиче,
- синовете близнаци на Арууд Андру и Алин, тригодишни,
- лейди Литийн, омъжена за лорд Лусиас Вайприн,
- дъщерята на Литийн, Елиана, омъжена за сир Джон Вайлд,
- синът на Елиана, Рикард Вайлд, четиригодишен,
- синът на Литийн, сир Деймън Вайприн,
- Саймонд, омъжена за Бетариос от Браавос,
- синът на Саймонд, Алезандър, певец,
- дъщерята на Саймонд, Аликс, седемнадесетгодишна девица,
- синът на Саймонд, Брадамар, десетгодишно момче, осиновено в Браавос като повереник на Оро Тендирис, търговец от този град,
- сир Дануел, женен за Винафрей Уент,
- {много помятания и мъртвородени},
- Мерет, женен за Мария Дари,
- дъщерята на Мерет, Америк, наричана Ами, шестнадесетгодишна вдовица, омъжена за {сир Пейт от Синя вилка},
- дъщерята на Валда, наричана Валда Дебелата, тринадесетгодишна девица,
- дъщерята на Мерет, Мариса, тринадесетгодишна девица,
- синът на Мерет, Уолдър, наричан Уолдър Малкия, осемгодишно момче, осиновено в Зимен хребет като повереник на лейди Кейтлин Старк,
- {сир Джереми}, удавил се в морето, женен за Каролей Уейнууд,

- синът на Джереми, Сандор, дванадесетгодишно момче, скуайър при сир Донел Уейнууд,
- дъщерята на Джереми, Цинтея, деветгодишно момиче, повереничка на лейди Аня Уейнууд,
- сир Раймънд, женен за Беони Бийзбъри,
- синът на Раймънд, Робърт, шестнадесетгодишен, на обучение в Цитаделата на Староград,
- синът на Раймънд, Малвин, петнадесетгодишен, даден да чиракува при един алхимик в Лис,
- двете дъщери близначки на Раймънд, Сера и Сара, четиринадесетгодишни девиси,
- дъщерята на Раймънд, Церсей, шестгодишна, наричана Пчеличката,
- от четвъртата му жена, {лейди Алиса от дома Черни лес}:
- Лотар, най-големият им син, наричан Лотар Куция, женен за Леонела Лефорд,
- дъщерята на Лотар, Тисейн, седемгодишно момиче,
- дъщерята на Лотар, Валда, четиригодишно момиче,
- дъщерята на Лотар, Ембърлей, двегодишно момиче,
- сир Джамос, женен за Сали Пийги,
- синът на Джамос, Уолдър, наричан Уолдър Големия, осемгодишно момче, осиновен в Зимен хребет като повереник на лейди Кейтлин Старк,
- синовете близнаци на Джамос, Дикон и Матис, петгодишни,
- сир Уолън, женен за Силва Пийги,
- синът на Уолън, Хостър, дванадесетгодишно момче, скуайър при сир Деймън Пийги,
- дъщерята на Уолън, Мериан, наричана Мери, единадесетгодишно момиче,
- лейди Мория, омъжена за сир Флемент Бракс,
- синът на Мория, Робърт Бракс, деветгодишен, осиновен в Скалата на Кастърли като паж,
- синът на Мория, Уолдър Бракс, шестгодишно момче,
- синът на Мория, Джон Бракс, тригодишен,
- Тита, наричана Тита Девата, двадесет и девет годишна девиси,
- от петата му жена, {лейди Саря от дома Уент}:
- няма потомство,
- от шестата му жена, {лейди Бетани от дома Росби},
- сир Первин, най-големият им син,

- сир Бенфрей, женен за Джиана Фрей, негова братовчедка,
- дъщерята на Бенфрей, Дела, наричана Дела Глухата, тригодишно момиче,
- синът на Бенфрей, Озмунд, двегодишно момче,
- майстер Виламен, на служба в Дълтъг лък,
- Оливар, скуайър на служба при Роб Старк,
- Рослин, шестнадесетгодишна девица,
- от седмата му жена, {лейди Анара от дома Фаринг},
- Арвин, четиринадесетгодишна девица,
- Вендел, най-големият им син, тринадесетгодишно момче, осино-вено в Морски страж като паж,
- Колмар, вречен във Вярата, единадесетгодишен,
- Валтир, наричан Тир, десетгодишно момче,
- Елмар, сгоден за Аря Старк, деветгодишно момче,
- Ширей, шестгодишно момиче,
- от осмата му жена, лейди Джоиз от дома Еренфорд,
- все още без потомство,
- деца на лорд Уолдър от други жени:
- Уолдър Реките, наричан Уолдър Копелето,
- синът на Уолдър Копелето, сир Емон Реките,
- дъщерята на Уолдър Копелето, Валда Реките
- майстер Мелвис, на служба в Розби,
- Джейни Реките, Мартин Реките, Ригър Реките, Ронел Реките, Мелара Реките и др.

ДОМЪТ ЛАНИСТЪР

Ланистърови от Скалата на Кастърли остават принципните поддръжници на претенциите на крал Джофри за Железния трон. Гордеят се, че са потомци на Лан Умника, легендарен хитрец от Героичния век. Златото на Скалата на Кастърли и Златния зъб ги е направило най-богатия от Великите домове. Гербът на Ланистър е златен лъв на пурпурно поле. Девизът на дома Ланистър е: „Чуй моя рев!“ Тивин Ланистър, лорд на Скалата на Кастърли, Гарант на Запада, Щит на Ланиспорт и Ръка на краля, командващ войската на Ланистър при Харънхъл,

– синът му, сир Джайм, наричан Кралевубица, близък на кралица Церсей, лорд-командир на Кралската гвардия и Гарант на Запада, пленник в Речен пад,

- дъщерята му, кралица Церсей, близначка на Джайм, вдовица на крал Робърт, кралица регент на своя син Джофри,
- нейният син, крал Джофри Баратеон, тринадесетгодишно момче,
- нейната дъщеря, принцеса Мирцела Баратеон, деветгодишно момиче, повереничка при принц Доран Мартел в Дорн,
- нейният син, принц Томен Баратеон, осемгодишно момче, наследник на Железния трон,
- синът му Тирион, наричан Дяволчето и Получовека, джудже, ранен и обгорен при Черна вода,
- родствениците им:
- сир Кеван, брат на лорд Тивин,
- съпругата на сир Кеван, Дорна, от дома Суифт,
- техният син сир Лансел, бивш скуайър при крал Робърт, смъртноранен,
- техният син Вилем, близък на Мартин, скуайър, пленник в Речен пад,
- техният син Мартин, близък на Вилем, скуайър, пленник при Роб Старк,
- тяхната дъщеря Джаней, двегодишно момиче,
- Дженна, негова сестра, омъжена за сир Емон Фрей,
- синът им сир Клеос Фрей, пленник в Речен пад,
- синът им сир Лайънъл,
- синът им Тион Фрей, скуайър, пленник в Речен пад,
- {сир Тигет}, вторият му брат, умрял от шарка,
- вдовицата на Тигет, Дарлеса, от дома Марбранд,
- синът им Терек, скуайър при краля, изгубил се,
- {Герион}, най-малкият му брат, изгубил се в морето,
- незаконната дъщеря на Герион, Джой, единадесетгодишна,
- братовчед му {сир Стафорд Ланистър}, брат на покойната лейди Джоана, убит при Волско кръстовище,
- дъщерите на Стафорд, Серена и Мириел,
- синът на Стафорд, сир Дейвън,
- други негови братовчеди:
- сир Дамион Ланистър, женен за лейди Шиела Крейкхол,
- синът му сир Люсион,
- дъщеря му, Лана, омъжена за лорд Антарио Джаст,
- Маргот, омъжена за лорд Титус Пийки,
- домакинството му:
- майстер Крейлен, лечител, наставник и съветник,

- Вилар, капитан на гвардията,
- Лъм и Лестър Червения, гвардейци,
- Уат Бялата усмивка, певец,
- сир Бенедикт Брум, главен оръжейник,
- неговите лордове знаменосци:
- Деймън Марбранд, лорд на Ашемарк,
- сир Адам Марбранд, негов син и наследник,
- Роланд Крейкхол, лорд на Крейкхол,
- неговият брат {сир Бъртън Крейкхол}, убит от лорд Берик Донда-рион и неговите разбойници,
- неговият син и наследник сир Тиболт Крейкхол,
- вторият му син, сир Лайл Крейкхол, наричан Силния глиган, пленник в замъка Розова девица,
- най-младият му син сир Мерлон Крейкхол,
- {Андрос Бракс}, лорд на Долината на рога, удавен при Битката за станове,
- неговият брат {сир Рупърт Бракс}, убит при Волско кръстовище,
- най-големият му син, сир Титос Бракс, сега лорд на Долината на рога, пленник в Близнаците,
- вторият му син {сир Робърт Бракс}, убит в Битката за Бродовете,
- третият му син сир Флемент Бракс, сега негов наследник,
- {лорд Лео Лефорд}, убит при Каменната мелница,
- Редженард Естрен, лорд на Виндхол, пленник в Близнаците,
- Гавен Уестърлинг, лорд на Канарата, пленник в Морски страж,
- неговата жена, лейди Сибел, от дома Спайсър,
- нейният брат, сир Ролф Спайсър,
- нейният братовчед, сир Самуел Спайсър,
- децата им:
- сир Райналд Уестърлинг,
- Джейни, шестнадесетгодишна девица,
- Илейна, дванадесетгодишно момиче,
- Ролам, деветгодишно момче,
- Луис Лидън, лорд на Дълбоки вир,
- лорд Антарио Джаст, пленник в замъка Розова девица,
- лорд Филип Плум, наричан Коравия камък,
- Куентин Бейнфорт, лорд на Бейнфорт, пленник на лорд Джонос Бракън,
- неговите рицари и капитани:
- сир Харис Суифт, кръстник на сир Кеван Ланистър,

- синът на сир Харис, сир Стефон Суифт,
- дъщерята на сир Стефон, Джоана,
- дъщерята на сир Харис, Шиърли, омъжена за сир Мелвин Сарсфилд,
- сир Форли Престър,
- сир Карт Грийнфилд, пленник в замъка Гарваново дърво,
- сир Лимънд Вайкъри, пленник в замъка „Подслон за пътника“,
- лорд Селмънд Стакспир,
- неговият син, сир Стефон Стакспир,
- неговият по-малък син, сир Алин Стакспир,
- Теренс Кенинг, лорд на Кайси,
- сир Кенос Кайски, рицар на служба при него,
- сир Грегър Клегейн, Яздещата планина – Поливър, Чизуик, Раф Сладура, Дънсън и Веселяка, войници на служба при него,
- {сир Амори Лорч}, хвърлен на една мечка от Варго Хоут при завземането на Харънхъл.

ДОМЪТ ДОРН

- Дорн е последното от Седемте кралства, което се е заклело във васална върност на Железния трон. Кръв, традиция и история отличават дорните от останалите кралства. При избухването на Войната на петимата крале, Дорн не взима страна. С годеща на Мирцела Баратеон за принц Тристейн Дорн е обявил подкрепата си за крал Джофри и е свикал знамената си. Знамето на Мартел е червено слънце, пронизано от златно копие. Девизът им е: „Непокорими, неподвластни, Несъкрушими.“ Доран Нимерос Мартел, лорд на Слънчево копие, принц на Дорн,
- съпругата му, Меларио, от свободния град Норвос,
  - децата им:
    - принцеса Ариан, най-голямата им дъщеря, наследничка на Слънчево копие,
    - принц Куентин, най-големият им син,
    - принц Тристейн, по-малкият им син, сгоден за Мирцела Баратеон,
    - неговите родственици:
      - сестра му {принцеса Елия}, омъжена за принц Регар Таргариен, убита при завземането на Кралски чертог,
      - децата им:
        - {принцеса Ренис}, малко момиче, убито при завземането на

Кралски чертог,

- {принц Егон}, бебе, убито при завземането на Кралски чертог,
- брат му, принц Оберин, наричан Червената усойница,
- любовницата на принц Оберин, Елария Пясък,
- незаконните дъщери на принц Оберин: Обара, Нимерия, Тиени, Сарела, Елия, Обела, Дорея, Лореца, наричани Пясъчните змии,
- свитата на принц Оберин:
- Хармън Ълър, лорд на Хелхолт,
- братът на Хармън, сир Ълвик Ълър,
- сир Райън Алирион,
- синът на сир Райън, сир Демън Пясък, Копелето на Божия

милост,

- Дагос Мануди, лорд на Кралски гроб,
- синовете на Дагос, Море и Дикон,
- братът на Дагос, сир Майлс Мануди,
- сир Арон Коргайл,
- сир Дезиел Долт, Рицарят на Лимоновата гора,
- Мирия Джордейн, наследник на Тор,
- Лара Блакмонт, лейди на Блакмонт,
- нейната дъщеря, Джинеса Блакмонт,
- нейният син, Перос Блакмонт, скуайър, домакинството му:
- Арео Хота, норвошки наемник, капитан на гвардията,
- майстер Калеот, съветник, лечител и наставник, неговите лордове

знаменосци:

- Хармън Ълър, лорд на Хелхолт,
- Едрик Дейн, лорд на Звездопад,
- Делон Алирион, лейди на Божия милост,
- Дагос Мануди, лорд на Кралски гроб,
- Лара Блакмонт, лейди на Блакмонт,
- Тремонд Гаргалън, лорд на Солен бряг,
- Ендерс Ирънууд, лорд на Ирънууд,
- Нимела Толанд.

ДОМЪТ ТЪЛИ

Лорд Едмин Тъли от дома Речен пад е бил един от първите край-речни лордове, заклел се във васална вяност на Егон Завоевателя. След победата си Егон го възнаградил, като издигнал дома Тъли над всички

земи по Тризьбеца. Гербът на Тъли е скачаща пъстърва, сребърна, на поле от вълнисто синьо и червено. Девизът на Тъли е: „Семейство, дълг, чест.“ Хостър Тъли, лорд на Речен пад,

– неговата жена {лейди Миниса}, умряла при раждане,

– техните деца:

– Кейтлин, вдовица на лорд Едарт Старк от Зимен хребет,

– най-големият ѝ син, Роб Старк, лорд на Зимен хребет, крал на Севера и крал на Тризьбеца,

– нейната дъщеря, Санса Старк, дванадесетгодишна девица, пленничка в Кралски чертог,

– нейната дъщеря, Аря Старк, десетгодишна, в неизвестност от една година,

– нейният син, Брандън Старк, осемгодишен, смятан за мъртъв,

– нейният син Рикон Старк, четиригодишен, смятан за мъртъв,

– сир Едмур, единственият му син, наследник на Речен пад,

– приятелите и спътниците на сир Едмур:

– сир Марк Пайпър, наследник на Розова девица,

– лорд Лимънд Гудбрук,

– сир Роналд Ванс, наричан Лошия, и неговите братя сир Хюго, сир Елъри и Кърт,

– Патрек Малистър, Лукас Блакууд, сир Первин Фрей, Тристейн Ригър, сир Робърт Пеги,

– неговият брат, сир Бриндън, наричан Черната риба,

– домакинството му:

– майстер Виман, съветник, лечител и наставник,

– сир Дезмънд Грел, главен оръжейник,

– сир Робин Ригър, капитан на гвардията,

– Лю Дългия, Елууд, Делп, гвардейци,

– Ъдъридс Вейн, стюард на Речен пад,

– Римънд Стихоплетеца, певец, – неговите лордове знаменосци:

– Джонос Бракън, лорд на Каменна ограда,

– Джейсън Малистър, лорд на Морски страж,

– Уолдър Фрей, лорд на Бродовете,

– Клемент Пайпър, лорд на замъка Розова девица,

– Карил Ванс, лорд на замъка „Подслон за пътника“,

– Норбърт Ванс, лорд на Атранта,

– Теомар Малък лес, лорд на Жълдов замък,

– неговата жена, лейди Равела, от дома Суан,

– тяхната дъщеря, Карилин,

- Вилем Мутън, лорд на Девиче езеро,
- Шела Уент, лишена от владенията си лейди на Харънхъл,
- сир Халмън Пеги,
- Титос Блакууд, лорд на Гарваново дърво.

ДОМЪТ ТИРЕЛ

Тирелите се издигат на власт като стюарди на кралете на Предела, чиито владения включвали плодородните равнини на югозапад от Дорнските блата и долното течение на Черна вода към бреговете на Морето на залеза. По майчина линия извеждат родословието си от Гарт Зелената ръка, крал градинар на Първите хора, който носел корона от лозници и цветя и който накарал земята да разцъфти. Когато Мерн IX, последният крал на дома Градинарите, бил убит на Огненото поле, неговият стюард Харлън Тирел предал Планински рай на Егон Завоевателя. Егон му подарил замък и властта над Предела. Гербът на Тирел е златна роза на тревно зелено поле. Девизът им е: „Да крепнем“.

Лорд Тирел, владетелят на Планински рай, обявява подкрепата си за крал Ренли Баратеон и му дава ръката на своята дъщеря Марджъри. След смъртта на Ренли Планински рай сключва съюз с дома Ланистър, а Марджъри е сгодена за крал Джофри.

– Мейс Тирел, лорд на Планински рай, Гарант на Юга, Защитник на Блатата, Върховен маршал на Предела,

- съпругата му, лейди Алери, от дома Хайтауър от Староград,
- децата им:
- Уилас, най-големият им син и наследник на Планински рай,
- сир Гарлан, наричан Галантния, вторият им син,
- неговата жена, лейди Леонет от дома Фосоуей,
- сир Лорас, Рицарят на цветята, най-малкият им син, Заклет брат на Кралската гвардия,
- Марджъри, тяхна дъщеря, петнадесетгодишна вдовица, сгодена за крал Джофри I Баратеон,
- свитата и придворните дами на Марджъри:
- нейните братовчедки Мега, Ала и Елинор Тирел,
- годеникът на Елинор, Алин Амброуз, скуайър,
- лейди Алисан Бълвър, осемгодишно момиче,
- Мередит Крейн, наричана Мери,
- Тийна Мирска, жена на лорд Ортън Веселото време,

- лейди Алис Грейсфорд,
- септа Нистерика, сестра на Вярата, овдовялата му майка, лейди Олена от дома Редвин, наричана Кралицата на тръните,
- гвардейците на лейди Олена, Арик и Ерик, наричани Левия и Десния, сестрите му:
- лейди Мина, омъжена за Пакстър Редвин, лорд на Арбор,
- техните деца:
- сир Хорас Редвин, близък на Хобър, с прякор Ужаса,
- сир Хобър Редвин, близък на Хорас, с прякор Лигльото,
- Дезмера Редвин, шестнадесетгодишна девица,
- лейди Джана, омъжена за сир Джон Фосоуей, чичовците и братовчедите му:
- братът на баща му, Гарт, наричан Грамадния, лорд сенешал на Староград,
- незаконородените синове на Гарт, Гарс и Гарет Цветята,
- братът на баща му, сир Морин, лорд-командир на Градската стража на Староград,
- синът на Морин, {сир Лутор}, женен за лейди Елин Норидж,
- синът на Лутор, сир Тиъдър, женен за лейди Лия Сери,
- дъщерята на Тиъдър, Елинор,
- синът на Тиъдър, Лутор, скуайър,
- синът на Лутор, майстер Медвик,
- дъщерята на Лутор, Олийн, омъжена за сир Лео Блукбар,
- синът на Морин, Лео, наричан Лео Ленивеца,
- братът на баща му, майстер Гормон, счолар в Цитаделата,
- неговият братовчед {сир Куентин}, умрял в Ашфорд,
- синът на Куентин, сир Олимер, женен за лейди Лиза Медоуз,
- синовете на Олимер, Реймънд и Рикард,
- дъщерята на Олимер, Мега,
- неговият братовчед майстер Нормънд, на служба в Черна корона,
- неговият братовчед {сир Виктор}, убит от Смеещия се крал от Братството на Кралския лес,
- дъщерята на Виктор, Виктария, омъжена за {лорд Джон Бълвър}, умрял от лятна треска,
- тяхната дъщеря, лейди Алисан Бълвър, осемгодишна,
- синът на Виктор, сир Лео, женен за лейди Алис Бийзбъри,
- дъщерите на Лео, Ала и Леона,
- синовете на Лео, Лайънъл, Лукас и Лорент,
- домакинството му в Планински рай:

- майстер Ломис, съветник, лечител и наставник,
- Игон Вируел, капитан на гвардията,
- сир Вортимър Крейн, майстор оръжейник,
- неговите лордове знаменосци:
- Рандил Тарли, лорд на Рогов хълм,
- Пакстър Редвин, лорд на Арбор,
- Арвин Оукхарт, лейди на Стария дъб,
- Матис Роуан, лорд на Златна дъбрава,
- Алестер Флорент, лорд на цитаделата Бистра вода, бунтовник и поддръжник на Станис Баратеон,
- Лейтън Хайтауър, Гласът на Староград, владетел на Пристана,
- Ортон Веселото време, лорд на Дългата маса,
- лорд Артър Амброуз,
- неговите рицари и заклетни мечове:
- сир Марк Мълъндор, осакатен в битката за Черна вода,
- сир Джон Фосоуей, от зелените ябълки на Фосоуей,
- сир Тантън Фосоуей, от червените ябълки на Фосоуей.

БУНТОВНИЦИ, РАЗБОЙНИЦИ И ЗАКЛЕТИ БРАТЯ

ЗАКЛЕТИТЕ БРАТЯ НА НОЩНИЯ СТРАЖ (на шурмови обход отвъд Вала)

- Джиор Мормон, наричан Стария мечок, лорд-командир на Нощния страж,
- неговият стюард и скуайър, Джон Сняг, незаконороден син на Едард Старк, изгубил се по време на разузнаване в Пискливия проход,
  - вълчището на Джон, Дух, бял и много тих,
  - Едисон Толет, наричан Ед Скръбния, негов скуайър,
  - Торен Малък лес, командир на шурмоваците,
  - Дивен, Дирк, Меката стъпка, Грен, Бедвик, наричан Великана, Оло Рязаната ръка, Гръбс, Бернар с прякора Бернар Кафявия, друг Бернар с прякор Бернар Черния, Тим Камък, Ълмър от Кралския лес, Гарт, наричан Сивото перо, Гарт от Грийнуей, Гарт от Староград, Алан от Розби, Ронел Харклея, Етан, Рейлс, Моуни, шурмоваци,
  - Джармън Бъкуел, командващ съгледвачите,
  - сир Отин Витърс, командващ ариергарда,

- майстер Хармън, лечител и съветник,
- сир Алисър Торн, учител по оръжие,
- Джанос Слинг, бивш командир на Градската стража на Кралски чертог, за кратко лорд на Харънхъл,
- сир Глендън Хюет,
- Дареон, стюард и певец,
- Емет Желязото, шурмовак, прочут със силата си, (в Сенчеста кула)
- Сир Денис Малистър, командир на Сенчеста кула,
- неговият скуайър, Уолъс Масей,
- майстер Мълин, лечител и съветник.

БРАТСТВОТО БЕЗ ЗНАМЕНА (СЪЮЗ ОТ РАЗБОЙНИЦИ)

- Берик Дондарион, лорд на Черен пристан, наричан Господарят на мълниите, често го смятат за мъртъв,
- дясната му ръка, Торос Мирски, червен жрец,
  - неговият скуайър, Едрик Дейн, лорд на Звездопад, дванадесетгодишен,
  - хората от бандата му:
  - Лим, наричан Лим Лимоновия плащ, бивш войник,
  - Харвин, син на Хълън, по-рано на служба при лорд Едард Старк в Зимен хребет,
  - Зелената брада, тирошки наемник,
  - Том от Седемте ручея, певец със съмнителна репутация, наричан Том Седемте струни или Том Седмака,
  - Ангай Стрелеца, стрелец с лък от блатата на Дорн,
  - Джек Късмета, търсен от правосъдието мъж, късоглед,
  - Лудия ловджия от Каменна септа,
  - Кайл, Ноч, Денет, стрелци,
  - Мерит от Лунния град, Вати Мелничаря, Люк Хубавеца, Мъч, Дик Безбрадия, разбойници в бандата му,
  - в хана „Коленичилия мъж“,
  - Шарна, ханджийка, готвачка и стопанка,
  - нейният мъж, наричан Мъжо,
  - Момче, сираче от войната,
  - в „Праскова“, бардак в Каменна септа:
  - Невен, рижокосата собственичка,

- Алис, Кае, Лана, Джизен, Хели, Бела, някои от „прасковките“ й,
- в Жълъдов замък, седалището на дома Малък лес:
- лейди Равела, от дома Суан, жена на лорд Теомар Малък лес,
- тук, там и другаде:
- лорд Лимънд Личестър, изкуфял старец, който някога спрял сир

Мейнард при моста,

- младият му гледач, майстер Руун,
- духът на Хайхарт,
- господарката на Листата,
- септонът на Салиданс.

ДИВАЦИТЕ ИЛИ СВОБОДНИЯТ НАРОД

Манс Райдър, кралят отвъд Вала,

- Дала, бременната му жена,
- Вал, по-младата й сестра,
- неговите вождове и главатари:
- Харма, наричана Песоглавата, командваща авангарда му,
- Властелинът на костите, с прякор Дрънчашата ризница, главатар

на бойна банда,

- Игрит, млада жена на копието, член на бандата му,
- Рик, наричан Дългото копие, член на бандата му,
- Рагвил, Ленил, членове на бандата му,
- пленникът му Джон Сняг, предалата се врана,
- Дух, вълчището на Джон, бял и тих,
- Стир, магнарят на Денн,
- Джарл, млад шурмовак, любовникът на Вал,

– Григ Пръча, Ерок, Кворт, Боджър, Дел, Големия Бойл, Дан Конопа, Хенк Шлема, Лен, Пръста, Каменни палци, шурмоваци,

– Тормунд, кралят на медовината в Ръждив замък, наричан Ужаса на великаните, Високоречия, Духача на рога и Трошация ледовете, и още Гръмовния юмрук, Мъжът на мечките, Говорещия на боговете и Башата на ордите, водач на бойна банда,

– неговите синове, Торер Високия, Торвирд Кроткия, Дормунд и Дрин, дъщеря му Мунда,

– {Орелл, наричан Орелл Орела}, превъплъщенец, убит от Джон Сняг в Пискливия проход,

- Маг Мар Тън Дох Вег, наричан Маг Могъщия, един от

великаните,

– Варамир, наричан Шест кожи, превъплъщенец, господар на три
вълка, скална котка и снежна мечка,

– Ревливеца, щурмовак и водач на бойна банда,

– {Алфин Враноубица}, щурмовак, убит от Корин Полуръката от
Нощния страж, Крастър, от цитаделата на Крастър, който не коленичи
пред никого,

– Джили, негова дъщеря и жена, бременна,

– Дия, Ферни, Нела, три от деветнадесетте му жени.

КРАЙ

© 2000 Джордж Р. Р. Мартин
© 2002 Валерий Русинов, превод от английски

George R. R. Martin
A Storm of Swords, 2000

Сканиране, разпознаване и редакция: nedjalkov, 2007
Разпознаване и редакция: piki, 2007

Публикация:
ИК „Бард“, 2002
Bantam Books, 2000

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4384>]